

Giới thiệu Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới

Thể loại: Kiếm hiệp, đồng nhân, dị năng

Ngô Minh vốn là một đầu bếp bình thường ở Việt Nam

Cuộc sống của hắn cũng giống như bao người bình thường khác cho đến khi hắn nghe theo lời hướng dẫn trên internet tìm đến một căn nhà kỳ lạ.

Biến cố xảy ra khiến cho Ngô Minh lạc tới một thế giới hoàn toàn xa lạ.

"Nơi này là Thiên Long thế giới, đứa trẻ này lại là Tiêu Phong?"

Mời các bạn đón đọc và theo dõi xem Ngô Minh làm thế nào để sống sót trong thế giới khát nghiệt này và lập nên một truyền kỳ tại thế giới mới.

Truyện không có hệ thống cùng bàn tay vàng như các truyện khác. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Căn nhà kỳ lạ

“Lộc cộc lộc cộc”

Tiếng xe ngựa lộc cộc vang lên bên tai của Ngô Minh. Lúc này hắn nửa tỉnh nửa mơ, cũng không biết mình đang ở đâu. Hắn chỉ biết hiện tại đầu mình rất đau, đau đến mức muốn nứt vỡ ra.

Ngô Minh là một đầu bếp ở Cần Thơ, Việt Nam. Hắn có một niềm đam mê đặc biệt đối với ẩm thực. Từ nhỏ hắn đã có ước mơ trở thành một đầu bếp, khi xem các chương trình ẩm thực trên truyền hình hắn đều rất hâm mộ các đầu bếp trong đó. Chính vì nguyên nhân này mà lớn lên mặc cho gia đình ngăn cản, Ngô Minh cũng quyết định đi theo học một khóa nấu ăn dài hạn với mong muốn thực hiện ước mơ của mình.

Cuối cùng, Ngô Minh cũng đạt được ý định, khi ra trường hắn được nhận vào làm phụ bếp tại một nhà hàng hạng trung. Dần dần, Ngô Minh chứng tỏ được tài năng của mình và được tin nhiệm giữ chức bếp phó của nhà hàng. Tuy không nhiều về vật chất nhưng điều này đối với Ngô Minh lại là một thành công cực lớn. Hắn đã cho gia đình mình thấy hắn có thể làm được gì.

Chỉ còn một vấn đề duy nhất mà Ngô Minh lo lắng lúc này. Chính là vợ con. Hắn cũng đã hơn 26 tuổi rồi, bạn gái cũng vừa chia tay. Bố mẹ hắn thì lúc nào cũng hối thúc con trai mình tìm bạn gái mới. Lúc trước Ngô Minh còn người yêu hắn còn có lý do để câu giờ, nhưng ai ngờ tin tức hắn chia tay người yêu không hiểu sao lại đến được tai hai phụ huynh ở nhà. Cũng là từ lúc này hắn bị tra tấn tinh thần.

Nhân lúc ngày nghỉ lễ 30/4-1/5, Ngô Minh quyết định đi trở về quê để thăm gia đình, nhưng nghĩ đến đối mặt với mớ câu hỏi lộn xộn đang chờ mình hắn lại có chút lưỡng lự. Ngô Minh nghĩ tới mấy bộ phim mình hay coi, thường có các tình huống thuê bạn gái ngắn hạn. Hắn làm liều đi lên internet tìm một cô bạn gái để đối phó với gia đình mình.

Ngô Minh vô tình lại phát hiện ra một công ty như vậy ở ngay gần chỗ hắn ở. Vì đường đến đó cũng khá gần nên hắn quyết định đi thử một chuyến để giải quyết vấn đề của mình.

Khi đến nơi, Ngô Minh mới nhận ra sự kỳ lạ của công ty này. Theo địa chỉ thì nơi này cũng gần trung tâm thành phố, ấy vậy mà cả một dãy dài xung quanh đều là nhà đóng cửa, không có người ngoài đường. Sau khi lần theo số nhà, Ngô Minh cũng tìm ra được nơi mình muốn tìm.

Nơi này sở hữu lối kiến trúc khác xa xung quanh. Xây dựng theo lối kiến trúc pháp thời thực dân, với những hàng cây được cắt tỉ gọn gàng che lấp phía trước.

Ngô Minh cũng nghi ngờ mình liệu có đến nhầm nơi hay không, bởi công ty gì lại ở nơi vắng vẻ như thế này, lại còn chẳng có lấy một người hay một chiếc xe nào xung quanh. Nơi này rõ ràng đã bỏ hoang từ lâu, chỉ kỳ lạ là mấy cây cối ở đây đều được cắt tỉa rất tỉ mỉ không giống như tự nhiên tạo ra.

Trong lúc bối rối lại thêm tính tình Ngô Minh có phần cẩn trọng. Hắn quyết định không đi vào nơi u ám này, quay xe bỏ đi. Nhưng khi hắn vừa định rời đi thì một giọng nói yêu kiều gọi hắn lại.

“Chào anh, anh tới đây tìm ai?”

Từ phía trong dinh thự, một cô gái với mái tóc ngắn, khuôn mặt nhỏ xinh rất ưa nhìn. Khuôn mặt thanh tú nhẹ mở nụ cười nhìn Ngô Minh. Ngay lập tức Ngô Minh bị hấp dẫn bởi nét đẹp của cô gái. Ngô Minh cũng không thuộc dạng đẹp trai, hắn chỉ là một người phổ thông như bao người khác. Có khác chăng chỉ là Ngô Minh rất chú trọng sức khỏe vì thể thường xuyên tập luyện thể hình, cơ thể có phần cứng rắn hơn người khác một ít. Cũng vì thế hắn có

tật không tự tin về bản thân mình, những đối tượng hẳn làm quen nhan sắc đều không nổi bật, những cô gái như trước mắt luôn cho hẳn một cảm giác tự ti.

Ngô Minh có chút khó xử nói ra.

“Tôi tìm trên internet thì tìm được tới đây, nhưng mà xung quanh đây sao lại vắng vẻ như vậy, lúc này tôi còn tưởng nơi này bỏ hoang đang định rời đi.”

“Vậy là anh tới tìm công ty Tinh Đạo có phải không?”

“Đúng vậy, công ty nghe cái tên có vẻ không đáng tin cho lắm.”

Ngô Minh vừa cười vừa nói ra, ý hẳn chỉ là muốn nói đùa nhưng nhìn sắc mặt cô gái không chút thay đổi hẳn cũng tự thấy xấu hổ có chút im lặng.

“Nếu anh tới đây để nhờ công ty chúng tôi thì mời vào trong, hiện tại công ty vẫn còn đang mở cửa.”

“Thật sự nơi này là công ty?”

“Cứ đi vào đi rồi sẽ rõ.”

Cô gái quay đầu dẫn Ngô Minh trở lại dinh thự kia. Sau khi khóa cổ xe cẩn thận, Ngô Minh đi theo cô gái tiến vào bên trong căn nhà. Vừa vào bên trong Ngô Minh đã choáng ngợp với khung cảnh bên trong.

“Thứ này là gì?”

“Thứ này ta chưa nhìn thấy bao giờ?”

“Còn cả thứ này?”

Vô số thứ kỳ lạ hiện ran gay trước mắt Ngô Minh khiến hẳn bất ngờ. Khác hẳn với vẻ cổ kính bên ngoài, bên trong ngôi nhà đầy ắp những thứ kỳ lạ mà Ngô Minh chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng từ bề ngoài Ngô Minh cũng có thể biết những thứ này là những món đồ công nghệ cao, chỉ không biết rõ tác dụng của chúng là gì.

Bỏ qua sự tò mò của mình, Ngô Minh đi theo chân cô gái tới lầu 2, đến trước một căn phòng.

“Anh vào trong đi, bà chủ của tôi đang ở bên trong.”

“Chỉ là một việc nhỏ mà gặp tới bà chủ luôn sao? Công ty các cô không phải là chỉ có hai người đi.”

“Việc này tôi không có ý kiến.”

Nói xong cô gái trẻ bỏ xuống dưới lầu, để lại Ngô Minh đang do dự không biết làm gì.

“Đúng là người đẹp khó gần, tính cách đúng là khác xa vẻ bề ngoài.”

Ngô Minh có chút đánh giá cho cô gái vừa rồi, sau đó cũng mạnh dạng mở cánh cửa tiến vào bên trong. Vừa vào bên trong, Ngô Minh nhìn thấy trước mắt là một người phụ nữ trung niên, tay đang xoay viết. Mặc một bộ công sở nhìn rất nghiêm chỉnh.

“Chào cô.”

“Chào anh, anh là khách hàng muốn tới công ty chúng tôi.”

“Đúng vậy, cô là bà chủ ở đây sao?”

“Đúng vậy, tôi là chủ ở nơi này anh ngồi xuống chúng ta nói chuyện.”

“Nhưng mà..”

Ngô Minh có chút khó nói. Căn phòng này bày trí cũng giống như ở ngoài đầy thứ kỳ lạ, nhưng cả căn phòng không có cái ghế trống sao mà ngồi đây. Như hiểu được Ngô Minh đang nghĩ gì, bà chủ cười tay đặt lên bàn làm việc thực hiện vài động tác. Ngay sau đó trước mặt Ngô Minh một chiếc ghế từ dưới sàn ngổi lên trước sự kinh ngạc của Ngô Minh.

Hẳn cũng không phải là mù công nghệ, nhưng cách mà chiếc ghế kia mọc lên hoàn toàn kỳ lạ, nó không phải kiểu ghế giấu sẵn dưới sàn có cơ quan thì đưa lên, mà đây là dạng như nó tự mọc ra từ sàn nhà, chiếc sàn nhà vẫn nguyên vẹn từ đầu tới cuối không hề thay đổi, chính điều này làm Ngô Minh há hốc mồm.

“Ngồi đi”

Có chút bất ngờ nhưng Ngô Minh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ngồi xuống ghế.

“Tôi tới đây là muốn tìm một người đóng giả làm bạn gái để đối phó với gia đình, trên web nói nơi này cung cấp dịch vụ đó nên tôi tìm tới.”

“Đúng vậy, nơi này đúng là cung cấp dịch vụ đó.”

Ngô Minh vui mừng bàn chuyện với bà chủ kỳ lạ. Sau khi thỏa thuận về cả thời gian cũng như tiền bạc, bà chủ đưa ra một tấm hợp đồng đưa cho Ngô Minh.

Cầm tờ giấy trên tay, Ngô Minh cẩn thận đọc qua một lượt các điều khoản bên trong. Cảm thấy không có vấn đề gì bất thường, Ngô Minh đặt bút ký vào trong tờ hợp đồng sau đó đưa trả lại cho bà chủ.

“Khi nào tôi gặp được cô gái mà tôi cần?”

Ngô Minh có chút ngại ngùng nói ra, vấn đề này nói ra miệng quả thật có chút ngượng miệng.

“Cậu đi theo tôi.”

Bà chủ đưa Ngô Minh đi xuống dưới tầng chệt, sau đó vào một căn phòng nhỏ. Lúc này Ngô Minh mới bắt ngờ với ngôi nhà này. Phía bên giới ngôi nhà là một tầng hầm rộng lớn, mở cánh cửa bí mật trong căn phòng nhỏ, Ngô Minh cùng người phụ nữ kỳ lạ đi xuống phía dưới.

Bên dưới là một khoảng không gian rộng lớn, tường đều bao phủ bằng kim loại, đan xen nhau là các bảng mã điện tử. Ngô Minh đã cảm giác được điều bất thường lúc này mới ngừng bước lên tiếng hỏi.

“Bà chủ chúng ta đi đâu vậy, không phải đi gặp cô gái sẽ hợp tác với tôi sao? Phía dưới này không giống nơi người ở lắm.”

“Gần tới rồi.”

Bà chủ không nói nữa bà tiếp tục bước đi, Ngô Minh cũng chỉ có thể bước theo sau, nhưng lúc này hắn đã cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Nếu không phải nhận thấy bà chủ trước mặt khá yếu ớt Ngô Minh sẽ không đi theo bà ấy tới đây.

Cả hai người đi xuống phía dưới một tầng nữa, Ngô Minh vẫn còn nhìn thấy còn thang đi xuống tiếp phía dưới, hắn bắt ngờ với sự kỳ lạ của ngôi nhà này. Lúc này trước mặt Ngô Minh hiện ra những chiếc ống trụ tròn to bằng cả một người trưởng thành, bên trong chứa một dung dịch màu đen. Có rất nhiều ống như vậy khắp tầng hầm này. Ngô Minh lúc này mới tò mò hỏi Bà Chủ.

“Những thứ này là gì vậy?”

“Cậu sẽ biết sớm thôi.”

Bà chủ mỉm cười khó hiểu, Ngô Minh quay đầu sang một bên quan sát những cái ống thủy tinh. Đường như cảm thấy có thứ gì đó bên trong những chiếc ống kia Ngô Minh tiến lại gần một cái ở gần mình. Đôi mắt chăm chú nhìn vào bên trong.

“Đây là.”

Ngô Minh phát hiện ra thứ bên trong là gì, hắn hốt hoảng giật mình lên còn chưa kịp phản ứng một cú đập cực mạnh đánh thẳng vào người hắn, tới lúc này Ngô Minh đã không còn nhớ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tiến nhập thiên long thế giới

Trong cơn đau nhứt dữ dội, Ngô Minh chỉ nghe bên tai mình là những tiếng lóc cóc, cùng tiếng ngựa hí bên tay.

Ngô Minh nửa tỉnh nửa mơ chẳng biết mình đang ở đâu. Lúc này tâm trí hắn vẫn còn như một mớ hỗn độn hoàn toàn chẳng nhận ra mình đã bất tỉnh bao lâu, đã có chuyện gì xảy ra.

Trong lúc này, ngay kế bên người Ngô Minh tiếng nói chuyện vang lên bên tai hắn ta.

“Viễn sơn, chẳng xem người này đắc tội với ai mà lại bị ra tay tàn nhẫn như vậy?”

“Ta cũng không biết, thủ đoạn này có lẽ là tà giáo trong gian hồ. Cơ thể toàn bộ đều bị cắt ra sau đó mai lại. Các chi nhìn bên ngoài có lẽ đã bị hỏng cả rồi. Người này còn sống đã là một kỳ tích.”

Người phụ nữ trong tay ôm lấy đứa trẻ sau đó ánh mắt tiếc thương nhìn sang Ngô Minh đang nằm co một bên.

“Chúng ta làm gì với người này đây.”

“Sau khi vào thị trấn tìm một đại phu chữa cho hắn rồi để lại một ít tiền, như vậy xem như là hết sức với hắn ta rồi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Tiếng nói chuyện ngừng đi, người đàn ông kia cất lên tiếng hát vang vọng cả dãy núi.

Lúc này Ngô Minh cũng đã có chút tỉnh táo, cũng chính lúc này hắn mới nhận ra cơ thể mình hoàn toàn không thể cử động được. Cứ như thể tứ chi của hắn lúc này đã là của một người khác, không có chút tự chủ.

Ngô Minh cũng nhận ra được bên cạnh mình có người lại còn đang cùng trên một chiếc xe ngựa.

“Thật ra mình đang ở đâu? Cơ thể sao lại như thế này? Còn cả hai người lạ mặt này còn đang dùng ngôn ngữ gì nghe cứ như tiếng trung.”

Ngô Minh cánh tay cố gắng nhứt nhích nhưng dù thế nào cũng không thể cử động được. Hắn lúc này rất muốn nhìn xem hai người cạnh mình trông như thế nào. Còn cả quang cảnh xung quanh. Cứ theo tiếng động bên ngoài, Ngô Minh có thể thấy bên ngoài chiếc xe ngựa là một vùng ngoại ô, có thể là ít người qua lại vì cũng rất lâu hắn không nghe được thêm tiếng động gì khác lạ.

Ngô Minh cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra với mình thì chợt trong đầu cậu lóe lên từng cảnh tượng của ngày hôm đó.

Ngô Minh một lần nữa phủ lên tâm trí mình những nỗi sợ vô hình. Hắn còn nhớ những ống thủy tinh màu đen mà hắn thấy lúc đó là chứa cái gì!

Người.

Nhìn có vẻ như là xác chết người nhưng không phải, lúc Ngô Minh ghé sát vào xem thử thì bên trong cơ thể ấy bất thành linh đã mở mắt nhìn chằm chằm lấy Ngô Minh. Cũng từ lúc đó Ngô Minh bị đánh từ phía sau ngất đi.

“Trong thành phố sao lại tồn tại một khu vực như vậy mà không bị chính quyền phát hiện, thật kỳ lạ. Hơn nữa trong căn phòng đó bao nhiêu là ống thủy tinh, đã có bao nhiêu người bị bà ta làm hại?”

Ngô Minh rùn mình nhớ lại căn phòng kia, hơn nữa phía dưới vẫn còn tầng hầm Ngô Minh không chắc là dưới đó không còn những ống thủy tinh như thế.

Đang mãi suy nghĩ về vấn đề đó, Ngô Minh chợt nhận ra bên ngoài đã có sự hiện diện của con người. Vành tai Ngô Minh cử động theo từng âm thanh phía xa phát ra.

“Có khoảng 30 người đang tụ tập ở phía trước.... Khoang đã sao mình lại nhận ra được điều này?”

Ngô Minh có chút thất thần. Thứ hắn bắt ngờ chính là khả năng mà hắn đang sử dụng. Bởi hắn đang nhận ra rõ khoảng cách giữa mình tới ba mươi người kia nên hắn mới kinh ngạc.

Một khoảnh cách rất xa vậy mà hắn lại đang cảm nhận được từng cử động của bọn họ. Tri giác Ngô Minh lúc nào lại nhạy bén tới như vậy?

“Gần tới rồi, có lẽ là cướp. Làm sao nhắc nhở vợ chồng này đây? Tuy không biết họ là ai nhưng mình cảm nhận cả hai không phải người xấu. Chỉ là cơ thể này.”

Ngô Minh cuống quýt cố gắng nhắc các chi mình lên đây cũng chẳng biết là lần thứ bao nhiêu hắn cố gắng làm điều này nhưng như cũ mọi chuyện vẫn thất bại.

Chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại, ngay sau đó Tiêu Viễn Sơn cùng vợ mình vội đi ra khỏi chiếc xe ngựa.

Trước mắt cả hai người là một đoàn quân lính Liêu quốc bị giết nằm trên đất. Ngay tức khắc sau đó một nhóm người bịt mắt, người mặc hắc ý cũng xuất hiện ở bốn phía bao vây lấy xung quanh.

Ánh mắt của Tiêu Viễn Sơn lộ ra vẻ nghiêm trọng, đề phòng mọi người xung quanh. Nhưng thứ mà hắn ta lo lắng nhất lại chính là vợ và con trai mới sinh của mình. Đó là những thứ quý giá nhất đối với hắn. Tiêu Viễn Sơn vội đưa vợ và con mình trở lại xe ngựa sau đó quay ra chuẩn bị nghênh địch.

“Liêu tặc người phải chết.”

Một tên hắc y nhân lên tiếng sau đó thanh kiếm vẫn còn đang vurun máu của hắn vung tới mở màn cho hàng loạt lưỡi kiếm chém tới Tiêu Viễn Sơn.

Cuộc vây công diễn ran gay sau đó, nhưng trái ngược với lợi thế về nhân lực tình hình cuộc chiến lại hoàn toàn ngược lại.

Tiêu Viễn Sơn một mình chống lại hơn 30 người vây công mà thân thể không chút lúng túng. Tiếng kim loại va chạm vờn nhau phát ra liên hồi. Lần lượt từng quyền từng cước của Tiêu Viễn Sơn đánh bay đi những tên hắc y nhân khiến đội ngũ lúc này đã hỗn loạn không được trật tự như lúc đầu.

Ba tên hắc y nhân bị Tiêu Viễn Sơn đánh bay ra ngoài, văng đến gần chiếc xe ngựa. Ngay lúc này, tình thế bất lợi một tên trong số bọn họ quay người thanh đao trên tay đâm thẳng tới chiếc xe ngựa.

Tiêu Viễn Sơn nhìn thấy lập tức phản ứng. Một quyền đánh bay những tên lân cận tạo khoảng trống sau đó thân ảnh lập tức lao nhanh tới vợ con mình ra tay ngăn cản kẻ địch.

Các hắc y nhân nào để cho kẻ thù mình như ý, nhân lúc Tiêu Viễn Sơn lưu ý không chuyên tâm vào trận chiến, cả nhóm cùng hướng tới đánh về phía Tiêu Viễn Sơn. Đang lo cho sự an nguy của gia đình mình, Tiêu Viễn Sơn chỉ có thể cố gắng tránh né.

Khi Tiêu Viễn Sơn tiến đến cạnh chiếc xe ngựa cũng vừa kịp lúc tên hắc y nhân kia vừa tiếp cận, một chưởng đánh bay tên kia ra ngoài, sau đó vội vén màn chiếc xe ngựa lên xem thử an nguy của vợ con mình.

Khi nhìn thấy cả hai an toàn hẳn mọi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng chính lúc này, cảnh giác của Tiêu Viễn Sơn bị giảm đi, đám người kia cũng đã đánh tới. Ánh kiếm lóe lên ngay phía sau Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn chỉ kịp xoay người đánh bay đợt kiếm đầu tiên, nhưng những người tiếp theo hẳn vô pháp né tránh. Nhìn ra phu quân mình gặp nguy hiểm, người phụ nữ vội đặt đứa con trai trong lòng mình xuống xô ngã Tiêu Viễn Sơn sang một bên, nhờ cú ngã mà Tiêu Viễn Sơn thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

Nhưng nếu được chọn lựa có lẽ Tiêu Viễn Sơn sẽ chọn những thanh kiếm đó đâm vào người mình bởi vì khi quay đầu nhìn lại, một thanh kiếm đã đâm xuyên qua người của người phụ nữ khiến cô chết ngay tại chỗ.

“Phu nhân, Phu nhân.”

Tiêu Viễn Sơn hét lớn lên lao đến ôm lấy cơ thể người vợ mình. Lúc này đã nhộm đầy máu tươi, hơi thở cũng đã tắt.

Tức giận tột độ, Tiêu Viễn Sơn ánh mắt chỉ còn thấy những đường gân đỏ.

“A a a a a a.”

Tiêu Viễn Sơn ôm lấy vợ mình hét lên một tiếng thật to, trong tiếng hét thể hiện rõ ràng sự không cam lòng của hắn, hắn không thể nào chấp nhận việc vợ mình đã chết lại còn là bị giết trước mặt của hắn.

Sau những phút giây đau thương ngán ngùi, Tiêu Viễn Sơn cầm lấy thanh đao kề bên mình sau đó sát khí từ người hắn ta tỏa ra nồng nặc.

Ánh mắt như muốn nuốt tươi sống tất cả những kẻ xung quanh mình, Tiêu Viễn Sơn lao vào chém giết địch nhân của mình.

Mỗi nhát chém mang theo từng âm thanh kim loại, cùng theo đó là những tiếng la hét đau đớn liên tục vang lên. Bị cơn tức giận chiếm lấy cơ thể Tiêu Viễn Sơn điên cuồng chém giết, tình hình của các hắc y nhân so với trước còn thảm hại hơn.

Bọn họ như những gã thợ săn bị chính con mồi mình cắn ngược lại. Lúc này muốn chạy cũng không được mà muốn đánh cũng không xong. Cứ thế từng người nằm xuống dưới lưỡi đao của Tiêu Viễn Sơn.

Phải nói thực lực của Tiêu Viễn Sơn hoàn toàn lấn áp quần hùng, công thêm sự điên cuồng trong cách ra tay đã làm cho cục diện trận đấu diễn ra một chiều.

Tiêu Viễn Sơn chém xuống một nhát, đao khí quét ngang qua chiếc xe ngựa, lúc này vẫn còn Ngô Minh ở bên trong khiến hắn ta bị đánh văng ra bên ngoài.

Lúc này mọi người mới giật mình nhận ra vẫn còn có người ở trong xe. Số người chết trong tay Tiêu Viễn Sơn lúc này đã hơn 18 người, số còn lại cũng không được nhiều. Nhận thấy mình không phải là đối thủ của Tiêu Viễn Sơn, một số người bên trong nhóm hắc y nhân quay sang phía Ngô Minh. Theo tình huống họ nhận định thì Ngô Minh chắc chắn có quan hệ với Tiêu Viễn Sơn. Giết được cậu ta cũng xem như trả được một ít lửa hận trong lòng.

Tiêu Viễn Sơn lúc này hoàn toàn không quan tâm tới Ngô Minh mà đang quyết liệt trả thù cho vợ mình. Ngô Minh lúc này vô cùng hoảng sợ. Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy có nhiều người chết tới như vậy, hơn khung cảnh còn kinh khủng tột độ.

Lúc này, bỏ qua việc tại sao bọn người này lại đánh giết nhau, cùng với họ tại sao lại mặc cổ trang, Ngô Minh chỉ quan tâm tới việc có người đang hướng thẳng mũi kiếm về phía mình mà chém tới.

“Chuyện này là như thế nào, mình còn chưa có vợ còn chưa sinh con mình không thể chết như thế này được.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chạy trốn

Có lẽ Ngô Minh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến như lúc này. Tên hắc y nhân đang lao đến cực nhanh. Mục đích của hắn cũng quá rõ ràng.

“Sao lại thế này?”

Ngô Minh nước mắt cũng không rơi nổi chẳng biết mình đã gây ra lỗi gì mà mọi chuyện lại liên tiếp ập lên đầu mình như vậy.

“Sát”

Tiếng hét từ phía hắc y nhân làm Ngô Minh giật mình. Dùng hết sức bình sinh, Ngô Minh cố gắng đứng dậy chạy khỏi đường kiếm thế nhưng vẫn là như cũ không có tác dụng, cơ thể hắn vẫn cứ thế nằm yên trên đất.

“A a a a”

Cứ tưởng mình đã xong đời Ngô Minh la thật lớn như cổ hy vọng điều diệu kỳ gì đó sẽ tới với mình.

“Keng”

Tiếng kim loại va chạm phát ra ngay lúc thanh kiếm kia vừa chạm vào người Ngô Minh. Ngô Minh lúc này đang nhắm mắt sợ hãi cũng đã mở mắt ra nhìn chuyện gì xảy ra.

“?”

Thứ mà Ngô Minh nhìn thấy chính là thanh kiếm kia bị chính bộ quần áo mà Ngô Minh mặc chặn lại. Cũng phải nói, Ngô Minh lúc này mới nhận ra quần áo lúc này của mình cứ như của các bệnh nhân trong bệnh viện. Một bộ sơ mi màu xanh nhạt, che kín tay chân. Nhưng thứ đang diễn ra hoàn toàn trái ngược lại vẻ mỏng manh của bộ đồ.

“Đây là thứ gì?”

Tên hắc y nhân ngạc nhiên, không ngờ nhát chém của mình lại bị chặn bởi một bộ quần áo. Đột nhiên lòng tham của tên này nổi lên. Thứ này có thể chặn được nhát chém của hắn chắc chắn là bảo vật, hắn lập tức có ý định muốn chiếm lấy bộ đồ mà Ngô Minh đang mặc.

Suy nghĩ là làm, tên hắc y nhân lập tức nhào đến Ngô Minh cởi bộ trang phục mà hắn đang mặc trên người. Ngô Minh lúc này chỉ có miệng là hoạt động được hết loạn cả lên. Vừa mới thoát chết, Ngô Minh biết lúc mình mất bộ đồ cũng là lúc cái chết sẽ tới với bản thân.

“Cút xa ta ra, ta vô tội thả ta ra đi, cầu xin người mau thả ta ra đi.”

“Lại là bọn ngoại tộc sao? Ngay cả tiếng hán cũng không biết xem ra tin tức bọn Khiết Đan muốn xâm chiếm bí tịch thiếu lâm ý đồ xâm chiếm đại Tống là thật, lại còn cấu kết với đám ngoại tộc các người. Người yên tâm bộ bảo giáp này ta sẽ nhận cũng sẽ cho người chết một cách nhẹ nhõm.”

Cả Ngô Minh và tên hắc y nhân đều không biết được đối phương đang nói gì, việc ai người này làm. Cứ thế tên hắc y nhân lột trần trụi Ngô Minh, cả người chỉ còn được miếng vải che lấy dưới chân do tên hắc y nhân để lại.

Tên hắc y nhân không phải là ngại ngần vì cậu bé của Ngô Minh mà hắn cũng như Tiêu Viễn Sơn lúc trước không chịu nổi cơ thể của Ngô Minh bộ dạng.

Cả cơ thể Ngô Minh lúc này đã hiện ra toàn vẹn. Từng đường chỉ may chạy dọc theo cách mạch máu. Chỉ chút không tìm thấy một bộ phận nào là còn nguyên vẹn. Ngô Minh lúc này không thể ngược xuống nhìn lấy cơ thể mình nếu không hắn cũng sẽ sợ giật cả mình.

Tên hắc y nhân đôi mắt đã có chút khó xử nhìn Ngô Minh.

“Người đắc tội với ai lại ra tay với người tàn nhẫn như vậy? Thủ đoạn như thế này ngay cả tà ma ngoại đạo ta cũng chưa thấy qua. Người có lẽ đang rất đau đớn ta giúp người giải thoát.”

Tên hắc y nhân lúc này đang nhìn Ngô Minh với ánh mắt thương hại. Thanh kiếm trên tay giờ lên cao định nhát kiếm giết chết Ngô Minh.

“Đừng. Đừng mà.”

Ngô Minh chỉ còn có thể nói vài tiếng không rõ ràng, tuyệt vọng đã bao trùm tâm trí hắn.

“Àm”

Nhát chém vừa chém xuống, bất ngờ thay Ngô Minh thân thể lúc này lại phản ứng. Ngô Minh lăn người né tránh khỏi đòn tấn công của tên kia.

“Đây là.”

Ngô Minh lúc này đã lấy lại được cảm giác của các chi cơ thể. Ngô Minh đứng thẳng người nhìn lại cơ thể của mình. Thứ hắn quan tâm lúc này không phải là việc mình đang trần như nhộng mà là những vết thương trên cơ thể. Ngô Minh cử động đã khiến cho những vết may ghi ra máu tươi.

“Mình thật ra bị cái gì, sao toàn thân lại bị mổ xẻ như thế này?”

Ngô Minh còn chưa kịp quan sát hết cơ thể của mình, tên hắc y nhân kia đã ngay lập tức lao đến chém giết. Ngô Minh lúc này đã không như trước sợ hãi không làm gì. Từ hai lần đứng trước ngưỡng cửa của cái chết Ngô Minh đã nhận ra cầu xin hay khóc lóc cũng không giải quyết được vấn đề gì. Thứ hắn cần làm lúc này là tìm cách đánh bại kẻ trước mắt.

Ngô Minh không có kinh nghiệm đánh nhau. Hắn chỉ biết cố gắng né tránh từng nhát chém của kẻ địch. Nhưng theo thời gian Ngô Minh đã nhận ra cơ thể mình có sự biến đổi.

“Hắn ta càng ngày càng chậm đi thì phải.”

Mặc cho cơ thể mình đang chảy máu khắp nơi Ngô Minh cũng không cảm nhận được chút đau đớn nào, mà ngược lại càng ngày động tác của hắn càng linh hoạt. Chỉ sau vài chiêu Ngô Minh gần như kiểm soát được những động tác của tên hắc y nhân.

Tên hắc y nhân sau khi cảm nhận được Ngô Minh đang dần trở nên mạnh hơn thì lập tức thay đổi lối tấn công. Hắn nhận ra Ngô Minh đang dùng chính mình làm đá mài. Động tác của tên hắc y nhân lập tức thay đổi, thanh kiếm di chuyển khác trước tiến công Ngô Minh.

Ngô Minh lập tức luống cuống, bị tên hắc y nhân chém trúng cánh tay của mình. Nhưng thay vì đau đớn vì bị thương Ngô Minh lại nhận ra mình hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác gì, cứ như nhát chém vừa rồi không đánh lên người hắn.

Ngô Minh tay phải nắm lấy thanh kiếm đang chém vào vai trái của mình, tay trái tung ra một quyền vào ngực của tên hắc y nhân khiến hắn bay ngược trở ra.

“Đây là?”

Ngô Minh bất ngờ nhìn tên hắc y nhân lúc này đã bị đánh bay ra một bên bất tỉnh, sau đó nhìn cánh tay của mình.

“Từ khi nào mà mình lại mạnh như vậy, còn cả vết thương này sao lại không chút cảm giác đau đớn nào?”

Ngô Minh không có thời gian suy nghĩ nhiều, phía Tiêu Viễn Sơn cuộc chiến cũng đang diễn ra kịch liệt. Ngô Minh vội lấy lại bộ quần áo của mình mặc vào sau đó nấp một bên quan sát cuộc chiến.

“Cái này không phải là mơ đi, con người sao có thể làm những hành động như thế này.”

Ngô Minh càng quan sát trận chiến càng bất ngờ. Những thứ hắn nhìn thấy trước mắt trước giờ chỉ có thể xảy ra trong phim ảnh mà thôi. Một người bay lên cao 3m 4m, một nhát chém cắt đôi một tảng đá. Nếu mà đem kể cho bạn bè, Ngô Minh tin chắc sẽ chẳng ai tin lời mình.

“Này đừng qua đây, đừng qua đây.”

Ngô Minh hoảng hốt bởi vì nhìn thấy Tiêu Viễn Sơn cùng những tên còn sống đang đánh sang phía mình núp. Nhưng việc không muốn cũng xảy ra, Ngô Minh còn chưa kịp chuyển địa điểm trốn đi thì đã nhận ra mình lại tiếp tục ở giữa cuộc chiến.

Một tên hắc y nhân tung ra một chiêu về phía Ngô Minh. Cứ tưởng Ngô Minh sẽ bị đánh văng ra một bên nào ngờ Ngô Minh cứ như một tảng đá không chút di chuyển, ngược lại tên hắc y nhân kia hét lên đau đớn một tiếng. Ta có thể nghe rõ tiếng xương cốt gãy nát từ cánh tay hắn ta vang ra bên ngoài.

Ngay lúc này sự hiện diện của Ngô Minh mới trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. lúc đầu tất cả đều không để ý đến một kẻ bề ngoài dị hợm, hơn nữa cơ thể còn đang không ngừng chảy máu cứ như sắp chết tới nơi. Nhưng hiện tại họ đã nhận ra kẻ này là mối mối nguy thật sự.

Cũng ngay lúc này, tiếng khóc từ đứa bé bên trong xe ngựa vang lên. Tiêu Viễn Sơn mới giật mình nhớ đến con trai mình vẫn còn sống. Động tác của ông bắt đầu bình tĩnh trở lại.

Lúc này ông mới nhận ra mình đã giết gần hết số hắc y nhân, hơn 30 người giờ chỉ còn có 4 tên đứng trước mặt.

Tiêu Viễn Sơn từ từ lấy lại được sự bình tĩnh của mình. Sự phụ của ông là người hán, ông đã từng hứa sẽ không bao giờ ra tay với người tống. Nhưng hiện tại ông đã phá vỡ lời hứa này, cộng thêm sự mất mát vừa phải gánh chịu. Tiêu Viễn Sơn ném đi thanh kiếm trên tay mình rồi ôm lấy đứa con trai đang khóc trong một mảnh của chiếc xe ngựa bị chém nát kia.

Những tên hắc y nhân này cũng ngừng lại những hành động của mình. Họ cũng nhận ra sự bất thường trong việc này. Rõ ràng Tiêu Viễn Sơn có đủ sức để giết toàn bộ bọn họ nhưng tới thời điểm này bọn họ vẫn còn sống sót.

Ngô Minh thì nhanh chóng quyết định theo phe của Tiêu Viễn Sơn, nhanh chóng chạy qua phía Tiêu Viễn Sơn và đứa trẻ. Cũng chỉ đơn giản ngay từ đầu hắn và cả nhà khai đi cùng với nhau, nhưng quan trọng hơn là Ngô Minh chứng kiến được bản lĩnh của Tiêu Viễn Sơn, người đàn ông này đang có lợi thế trong cuộc chiến.

Tiêu Viễn Sơn lúc này trong lòng tràn đầy đau thương. Cảm giác giết chóc vừa rồi cũng làm cho nỗi đau của hắn thêm trầm trọng. Hắn hiện tại đang cực kỳ thương tiếc cho người vợ của mình. Tiêu Viễn Sơn hôn lên đứa con trai mình một cái, sau đó đưa nó cho Ngô Minh. Một phút nghĩ quần, Tiêu Viễn Sơn ôm theo xác người vợ mình lao thẳng xuống vực, trước đó hắn có nói gì đó cho Ngô Minh nhưng Ngô Minh nào có biết tiếng trung, hoàn toàn không hiểu được những lời Tiêu Viễn Sơn nói ra.

Mặc khác Ngô Minh lại cảm giác được mình hình như vừa lựa chọn sai lầm nữa rồi. Hắn vừa đánh trọng thương một kẻ bên phía hắc y nhân, bây giờ Tiêu Viễn Sơn lại nghĩ quần tự từ đây chẳng phải là hại chết Ngô Minh hay sao?

Tên hắc y nhân vừa rồi lập tức muốn ra tay với Ngô Minh nhưng may mắn thay là một người trong số đó đã cản lại.

“Đại ca sao lại cản ta, tên này với tên lieu tặc kia nhất định là đồng bọn.”

“Chuyện này có nhiều điểm rất đáng khả nghi, không thể kết luận vội vàng được. Hiện tại giữ lại mạng sống của hắn ta, sau đó từ từ điều tra lại mọi chuyện rồi mới quyết định. Ta cứ có cảm giác chúng ta đã giết lầm người.”

Cả hai người tranh luận sau đó quay sang nhìn Ngô Minh. Ngô Minh không biết họ đang nói gì, cũng không biết họ đang muốn làm gì. Hắn chỉ biết hiện tại mình phải chạy nếu không sẽ gặp rắc rối to rồi.

Nghĩ tới đây Ngô Minh quyết định quay đầu chạy thẳng mặt không nhìn lại phía sau. Hành động của Ngô Minh quá đột ngột khiến 4 người kia không kịp phản ứng. Một phần bởi vì Ngô Minh cơ thể tràn ngập vết thương khiến họ nghĩ rằng Ngô Minh sức lực cũng không còn nhiều, vừa rồi kẻ bị Ngô Minh đánh bay kia cũng không bị thương nên họ cứ nghĩ là do bộ áo kỳ lạ mà Ngô Minh đang mặc bởi trước đó họ cũng nhìn qua năng lực kỳ lạ của chiếc áo kia.

Cả 4 người nhanh chóng đuổi theo bắt lại Ngô Minh nhưng tất cả đều bất lực. Phần vì đuổi sức sau cuộc chiến, phần bởi vì tốc độ của Ngô Minh cũng quá nhanh, nếu họ còn đủ sức lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng tương đồng chưa chắc đã đuổi kịp. Cứ như thế Ngô Minh ôm theo đứa trẻ chạy thẳng một mạch thoát khỏi bãi chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thánh chỉ

“Phụ thân người lại như vậy rồi, sao người cứ mỗi chiều lại ngồi thờ thần như vậy?”

“Phong Nhi, con đi xuống dưới lầu chơi đi để ta yên tĩnh một chút.”

“Lần nào cũng vậy, thật không hiểu Phụ thân người nghĩ gì?”

Cậu bé lanh lợi đi xuống dưới lầu để lại Ngô Minh một mình phía trên nhìn ra phố. Đứa trẻ vừa rồi không ai khác chính là đứa bé năm xưa Ngô Minh đem theo từ cái ngày định mệnh.

Ở nơi này cũng đã hơn 6 năm trời, lúc đó Ngô Minh chỉ biết chạy chạy thật mạng. Chạy không biết bao lâu Ngô Minh chạy tới một thị trấn nhỏ. Lúc này hắn đã toàn thân một lỗ, vết thương trên người lúc này mới bắt đầu phát ra từng cơn đau. Ngô Minh cả người ỉn máu, trong tay vẫn ôm theo đứa trẻ cố gắng tìm tới người giúp đỡ.

May mắn đúng lúc có người đi qua, người này đã phát hiện ra Ngô Minh, nhanh chóng la lên sau đó mọi người mới đưa Ngô Minh cùng đứa trẻ tìm tới đại phu chữa trị.

Phải nói cơ thể Ngô Minh hoàn toàn khác biệt so với người thường. Những may trên người Ngô Minh chẳng biết là do thứ gì tạo ra, chúng không thể lành lại theo thời gian. Mà cứ thế đi theo Ngô Minh. Cũng chính vì điều này mà Ngô Minh có thói quen mặc những bộ trang phục kín người che đi hết các vết thương trên cơ thể.

Sau hơn nửa tháng chữa trị, Ngô Minh cũng dần lấy lại sức khỏe, mặc cho những vết may kia cứ thế còn hiện diện trên người. Lúc này mới là thời gian khó khăn dành cho hắn ta.

Vị đại phu kia cũng không phải làm việc từ thiện, Ngô Minh khoảng thời gian này phải làm việc trong phòng thuốc của vị đại phu kia trả công. Cũng có công việc để chi trả cho cuộc sống.

Vừa làm việc Ngô Minh vừa học tập ngôn ngữ trung quốc. Môi trường chính là người thầy tốt nhất. Nhớ lúc trước học tiếng anh trong nhà trường Ngô Minh gặp không ít khó khăn thì bây giờ mọi chuyện hoàn toàn ngược lại. Ở đây nói cũng là tiếng trung, cười cũng là tiếng trung, mọi thứ điều như thế trở thành thói quen.

Cũng chính từ lúc này Ngô Minh nhận ra mình đang ở đâu.

Lúc đầu Ngô Minh cứ nghĩ mình bị lạc vào vùng nào đó của trung quốc vẫn còn giữ truyền thống mặc trang phục cổ. Nhưng bây giờ hắn đã rõ mình hiện tại mình đang ở đâu.

Ngô Minh cũng không tin tưởng những gì mình tìm hiểu, những gì mình thấy ra được.

Nếu nói chính xác hắn đang ở trong thế giới của một tác phẩm trong Kim Dung, Thiên Long Bát Bộ. Có Cái Bang, Thiếu Lâm Tự, có võ công, có giang hồ tranh đấu.

Bây giờ Ngô Minh đã hoàn toàn hiểu rõ những gì xảy ra lúc mình vừa tới nơi này. Ngày hắn tới chính là sự kiện Nhận Môn Quan diễn ra. Ngô Minh cũng rõ ràng đứa trẻ mình mang theo là ai. Tiêu phong người anh hùng mà hắn đã từng ngưỡng mộ khi còn là một đứa trẻ.

Lại nói tới chuyện làm việc trong nhà vị đại phu kia. Phải nói Ngô Minh chính là may mắn. vị đại phu này cũng tính là một người tốt bụng, khi ông ta ăn được mấy món ăn mà Ngô Minh nấu ra thì hoàn toàn bị thuyết phục. Ông ta đã giới thiệu cho Ngô Minh với một vị trù sư trong trấn. Vị trù sư này là người sở hữu tửu lâu to nhất trong vùng, cũng là người có tay nghề.

Vừa gặp Ngô Minh ông ta có chút nghi ngờ. Bởi bộ dạng Ngô Minh rõ ràng là ngoại tộc khiến cho ông ta không có ấn tượng tốt, nhưng sau khi thưởng thức tay nghề của Ngô Minh ông ta đã phải thay đổi suy nghĩ của mình.

Ngô Minh nếu ở thời hiện đại cũng là một đầu bếp giỏi, còn nếu lấy kiến thức đó đặt ở thời đại này thì khỏi phải bàn. Ở thời đại này gia vị cũng như cách chế biến, kiến thức về dinh dưỡng còn nhiều hạn chế. Đa số điều là từ kinh nghiệm của đầu bếp đúc kết ra vì thế không có một quy chuẩn nào cả.

Nhưng Ngô Minh thì khác. Kiến thức hắn có chính là cả ngàn năm sau nhân loại mới đúc kết ra được. Ẩm thực là một nghệ thuật. Trong nghệ thuật người ta thường đề cao sự sáng tạo. Nhưng sự sáng tạo cũng phải dựa trên những tiêu chuẩn cơ bản mà Ngô Minh thì có đầy đủ những thứ này. Chỉ tính riêng kiến thức của Ngô Minh đặt ở nơi này cũng là sự sáng tạo lớn nhất rồi.

Vị trù sư kia hoàn toàn bị thuyết phục bởi Ngô Minh, ông ta quyết định nhận cho Ngô Minh vào làm trong tửu lâu của mình. Cũng từ đó danh tiếng của Ngô Minh vang ra khắp nơi. Nó lan rộng tới mức vị trù sư kia đã giao mọi quyền hành của mình về tửu quán lại cho Ngô Minh. Ông ta làm việc này một phần cũng vì toàn bộ danh tiếng mà tửu lâu có được đều do một tay Ngô Minh mang về, còn có theo thời gian tiếp xúc ông ta cũng có phần tin tưởng tính cách của Ngô Minh.

Có thể nói chính Ngô Minh đã làm thay đổi cái thị trấn này. Món ăn của Ngô Minh thu hút thực khách tới mức lúc nào tửu lâu cũng chật cứng khách hàng.

Cảm giác này Ngô Minh vô cùng ưa thích. Đây chính là cảm giác hắn tìm kiếm bấy lâu nay. Ngô Minh cũng không biết cách nào để trở về thế giới của mình nên hắn chọn cách sống cuộc sống thật tốt ở cái thế giới mới này.

Ngô Minh tuy là hào hứng như thế nhưng cũng dần dần bắt đầu cảm thấy công việc đã có chút quá sức với mình. Tất cả khách hàng tới ăn điều yêu cầu là chính tay Ngô Minh chế biến. Một ngày có bao nhiêu khách? Mỗi khách lại gọi bao nhiêu món? Ngô Minh dù là ba đầu sáu tay cũng không làm nổi.

Cũng chính lúc này Ngô Minh mới quyết định dạy lại tay nghề của mình cho một số phụ bếp của hắn. Cũng vì vậy mà công việc của Ngô Minh mới có phần giảm xuống.

Dần dần Ngô Minh đã đưa ra một quy định có phần kỳ hoặc. Đó là mỗi ngày hắn chỉ nấu 50 món sẽ được chia thành 10 bàn được cho đặt trước. Điều này cũng làm giảm áp lực cho Ngô Minh, ngoài ra còn có một nguyên nhân khác.

Ngô Minh sau khi cho Tiêu phong đi xuống dưới tửu lâu, Ngô Minh mới lấy một tờ giấy trong góc áo ra xem xét.

Trên tờ giấy vẽ một hình ngũ giác, với năm góc là năm hình tròn. Liên kết với nhau bằng những hình thù kỳ lạ. Năm hình tròn cũng tượng trưng cho một thứ gì đó mà Ngô Minh nghĩ mãi cũng chưa thể nhận ra. Ô tròn đầu tiên là hình ảnh một con cóc, tiếp theo là rắn, chim, vượn, và cuối cùng chính là thứ Ngô Minh vẫn chưa thể nhìn rõ.

Bức vẽ này cũng không phải tự nhiên mà Ngô Minh chú ý, bởi nó chính là từ cơ thể Ngô Minh mà có được. Cụ thể là từ Tiêu phong phát hiện ra. Trong một lần cùng Tiêu Phong tắm chung với nhau, Ngô Minh đã để cho cậu con trai mình nhìn thấy lưng của mình. Trên đó vẽ hình ảnh y như trong bức tranh mà Ngô Minh đang cầm.

Ngô Minh hoàn toàn không hiểu bức tranh này có ý nghĩa gì? Cũng không biết tại sao nó lại xuất hiện trên cơ thể mình. Nhưng Ngô Minh nghi ngờ rất có thể nó liên quan tới việc vì sao mình lại tới được nơi này cũng như vì lý do gì mà cả cơ thể hắn lại nhiều vết thương như vậy.

Ngô Minh cũng nhận ra được rằng cơ thể mình đã thay đổi nhiều đến thế nào. Mọi giác quan của Ngô Minh đều được đẩy lên một mức cao, hơn nữa thể chất cũng đạt tới một mức siêu việt bình thường. Hiện tại Ngô Minh có thể nâng một khối đá 200 cân như trở bàn tay. Ngô Minh cũng không rõ gì nguyên nhân gì mình lại đạt được khả năng này, nhưng những điều này này điều là có lợi vì thế Ngô Minh cũng không quan tâm nhiều.

“A”

Đang suy nghĩ thì đột nhiên những vết may trên cơ thể Ngô Minh lại đột ngột phát ra cơn đau. Những cơn đau này ngày càng diễn ra nhiều hơn. Một năm trở lại đây nó càng lúc càng nhiều cơn đau cũng gia tăng mức độ. Ngô Minh đọc rất nhiều sách y thuật để tìm ra cách tự cứu chữa cho chính mình nhưng y học thời đại quả thật có nhiều hạn chế. Ngô Minh tin tưởng nếu là thời hiện đại hắn có thể tìm ra nguyên nhân của việc này. Ngô Minh luôn có cảm giác

sau lớp chỉ may khắp người mình kia có chứa một thứ gì đó, một câu trả lời cho mọi chuyện đang xảy ra với hắn ta.

“Phong nhi con lên đây làm gì?”

Ngô Minh lập tức nhận ra tiếng bước chân của Tiêu Phong đang tiến lên trên, mở lời trước.

“Phụ Thân người có con mắt thứ ba sao? Nhiều lúc con cứ tưởng là người nhìn lên con.”

“Ta không phải bảo con xuống dưới lầu chơi sao? Lên đây làm gì?”

“Phía dưới lầu có người muốn tìm phụ thân.”

“Tìm ta? Có nói là muốn làm gì không?”

“Họ nói là tìm Phụ thân để nấu ăn.”

“Bảo họ về đi, hôm nay ta nấu xong 50 món rồi, với lại tâm trạng ta đang không tốt nấu sẽ có lỗi với thức ăn.”

“Con xem không được rồi.”

Tiêu Phong ầm ứng, sau đó nói tiếp.

“Bọn họ hình như là quan binh.”

“Quan binh?”

Ngô Minh bất ngờ. Luật pháp ở thời đại này là thứ hắn không tin tưởng nhất, cũng là thứ mà hắn không muốn dính vào nhất. Hắn không có quan hệ gì tới quan phủ, hiện tại họ lại tới đây có mục đích gì?

“Đi cùng ta xuống phía dưới.”

Ngô Minh cùng Tiêu Phong đi xuống dưới lầu, lúc này cả tửu lầu hoàn toàn trống khách, chỉ còn lại đám quan binh ngồi đầy hai bàn ăn.

“Các vị quan gia tìm tại hạ có ý gì?”

“Ngươi là Ngô Minh.”

“Đúng vậy tại hạ chính là Ngô Minh, không biết ngài là?”

“Ta tự giới thiệu ta là Phúc công công, là nô tài bên cạnh hoàng thượng. Hôm nay ta tới đây là phụng ý chỉ của người tới gặp ngươi.”

Vừa nghe xong Ngô Minh đã vô cùng bất ngờ. Mọi việc ngoài dự đoán của hắn. Ban đầu hắn cứ nghĩ đây chỉ là muốn ăn một bữa tiệc rồi đi, hắn cũng sẽ chiêu đãi nấu vài món cho qua rắc rối, nhưng nào ngờ rắc rối này quá lớn rồi.

“Phụ thân ý người này là gì vậy?”

“Phong nhi mau đi vào phía sau, để nơi này ta tiếp các vị đại nhân.”

Tiêu Phong luôn rất nghe lời vội chạy vào bên trong gian nhà bếp nhưng vẫn lén nhìn ra bên ngoài. Lúc này Ngô Minh mới giữ bình tĩnh xử lý chuyện trước mắt. Tên thái giám ngay lập tức lấy ra thánh chỉ ra hiệu, lập tức tất cả mọi người xung quanh quỳ xuống đất nghe đọc. Ngô Minh cũng không ngoại lệ.

“Phụng thiên thừa lệnh, hoàng đế chiếu viết. Ngô Minh trừ sư danh tiếng vang xa, tài nghệ khiến trẫm ngưỡng mộ. Nay ta lệnh Ngô Minh trừ sư lập tức nhập cung giữ chức tổng quản ngự thiện phòng phục vụ cho hoàng cung lập tức thi hành. Khâm chỉ”

“Ngô Minh đại nhân chúc mừng ngài, mau tiếp chỉ.”

Tên thái giám đưa thánh chỉ về phía Ngô Minh ra hiệu Ngô Minh mau tiếp nhận lấy. Ngô Minh không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết nhận lấy thánh chỉ rồi nói một tiếng tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Là họa tránh không khỏi

Ngô Minh tiếp lấy thánh chỉ, khuôn mặt vẫn còn sững sờ không hiểu việc gì vừa xảy ra. Ngô Minh mới quay sang tên thái giám kia hỏi thăm.

“Công công, việc này là như thế nào? Sao hoàng thượng lại biết được tôi mà ban chiếu chỉ.”

“Chúc mừng Ngô trù sự, sở dĩ việc này cũng bắt nguồn từ lần trước hoàng thượng đi phục xuất hành, đúng dịp có đ ingang nơi này. Ngài đúng là may mắn.”

“Hoàng thượng đã từng tới đây?”

Ngô Minh cố tìm trong trí nhớ để xem có người nào khả nghi hay không. Nhưng quả thật chẳng có ai mà hắn có thể nghi là hoàng đế cả.

Thánh chỉ cũng đã tiếp Ngô Minh không thể nào từ chối, bắt buộc phải đi cùng đám quan binh này về kinh.

“Công công, tôi có thể đem theo hài tử của mình không? Là bé bé khi nãy.”

“Không được, thánh chỉ nói chỉ có một mình ông mà thôi, những người khác không có phận sự không được đi theo.”

“Nhưng mà thằng bé chỉ có một mình tôi mà thôi, ngài cho nó đi theo tôi đi, ở đây một mình nó biết sống thế nào!”

“Không nói nhiều, chuẩn bị đầy đủ đi một canh giờ nữa chúng ta lập tức xuất phát.”

Tên thái giám lớn tiếng quát lên rồi đi đến một bàn ăn gần đó ăn uống thức ăn trên bàn. Ngô Minh khuôn mặt buồn bã đi lên trên lầu trên. Tiêu Phong cũng nhanh chóng chạy theo chân Ngô Minh.

“Vừa rồi con cũng có nghe hết rồi phải không.”

“Phụ thân người thật sự sẽ bỏ con lại đây sao? Không có người con làm sao sống đây.”

Tiêu Phong đôi mắt đã rung rung như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lớn lên.

“Không được khóc, con lớn lên sẽ là đại anh hùng không thể yếu đuối như thế này được.”

“Con không khóc, người đừng bỏ con đi.”

“Ta khi nào nói sẽ bỏ con đi cơ chứ?”

“Nhưng mà bọn người ở dưới.”

“Phong nhi, con còn nhớ trò trốn tìm chúng ta thường hay chơi hay không?”

Lúc này phía dưới lầu, lũ quan binh đã ăn uống no say. Một thời gian lâu không thấy Ngô Minh đi xuống, tên thái giám mới cảm thấy nghi ngờ.

“Ngươi lên xem hắn ta chuẩn bị gì rồi, sao lại lâu như vậy?”

Tên thái giám chỉ tay vào một thị vệ sai hắn đi lên lầu kiểm tra Ngô Minh. Khi tên này vừa lên được một lúc hắn lập tức la loạn lên. Cả bọn người ở phía dưới lúc này nghe được mới chạy thẳng lên trên.

Cả bọn chỉ nhìn thấy cửa sổ phòng mở toan ra. Một sợi dây dài nối bằng quần áo đưa thẳng xuống phía dưới. Tất cả đã nói lên Ngô Minh đã chạy trốn.

Tên thái giám vừa tức giận vừa sợ hãi vội sai người tản ra tìm lấy Ngô Minh. Nếu như hắn không tìm thấy được Ngô Minh đưa về thì xem như cái mạng nhỏ của hắn cũng mất đi rồi.

Thế nhưng dù đám quan binh có tìm kiếm thế nào cũng không tìm ra được chút tung tích của Ngô Minh bởi lúc này bằng tốc độ kinh người, Ngô Minh công theo Tiêu Phong chạy đi rất xa.

Chạy tới nửa ngày Ngô Minh mới tìm một chỗ nghỉ chân. Lúc này cả hai đã ở giữa một khu rừng rộng lớn. Lúc này Ngô Minh đã vô cùng chán nản. Công sức làm việc bao nhiêu năm nay của hắn thoáng chốc đã tan thành mây khói.

Ngô Minh lấy trong tay nải của mình vài mảnh lương khô chia cho Tiêu Phong. Sau khi ăn uống lấy lại sức Ngô Minh mới tính toán trận đường tiếp theo của mình.

Lúc đi hắn có gom được một ít của cải mà mấy năm nay dành dụm được. Chính vì thế về việc tiền nông sẽ không cần phải lo lắng quá nhiều. Hiện tại, Ngô Minh chỉ cần tìm kiếm một nơi an toàn để sinh sống mà thôi.

Vì lúc này trời đã sập tối, Ngô Minh chỉ còn các ngủ lại tại bên trong khu rừng, chờ đợi sáng hôm sau tiếp tục lên đường.

Vài ngày sau, Ngô Minh công trên lưng Tiêu Phong tìm tới một thôn nhỏ. Nơi này không khí trong lành, cảnh vật yên tĩnh. Ngô Minh cảm thấy rất thích hợp để ở lại. Trong lòng hắn cũng không cho rằng sự việc của mình sẽ trở thành chuyện lớn. Hoàng thượng mất đi một đầu bếp cũng sẽ không thể đi đuổi cùng giết tận, cùng lắm là dán vài cáo thị truy nã mà thôi.

Bảng số tiền đang có, Ngô Minh mua lại một mảnh đất nhỏ trong thôn. Hắn cũng chỉ giỏi nhất là nấu ăn chính vì thế chỉ biết tiếp tục mở một quán mì. Trong thôn người nghèo chiếm đa số, mì của hắn cũng không bán được bao nhiêu nhưng cũng tạm gọi là đủ sống qua ngày.

Mọi thứ cứ thế bình an diễn ra. Ngô Minh sống ở thôn nhỏ này cũng được hơn 5 tháng. Trong thôn cũng chỉ có hơn 100 nhân khẩu, Ngô Minh đi ra đi vào cũng đã quen mặt được hết những người ở đây. May mắn là người trong thôn này cũng rất hiền hòa, trong thôn rất ít khi gây ra cãi nhau, cuộc sống của mọi người luôn rất thanh bình.

Về phần Tiêu Phong cũng nhanh chóng làm quen với đám trẻ trong thôn, mấy ngày đầu còn bờ ngỡ nhưng sau đó cũng chạy theo lũ trẻ phá phách khắp nơi.

Như thường lệ Ngô Minh sáng sớm lại dọn ra gian hàng của mình. Gần đây những con ho của hắn càng lúc càng nhiều, cơn đau cũng ngày một nặng hơn. Tóc của hắn cũng không hiểu vì sao lại bạc nhanh đến kỳ lạ. Đầu hắn đã lưa thưa hai màu trắng đen xen kẽ nhau. Khuôn mặt cũng đã có những biến đổi rõ rệt, trong già đi trông thấy. Có lẽ cũng vì điều này mà Tiêu Phong gần đây cũng ít đi ra ngoài, ở lại nhà phụ giúp cho Ngô Minh. Cậu bé cũng sợ rằng Ngô Minh có chuyện gì sẽ bỏ lại mình một mình.

“Lại có đoàn người sắp tới, hôm nay xem ra sẽ bán được chút ít.”

Ngô Minh bệnh tình càng nặng các giác quan của hắn càng lúc càng trở nên nhạy bén. Ngô Minh cảm nhận được từ xa một đám người rất đông đang đi ngang qua. Nơi này cũng thường xuyên đón tiếp những đợt khách như thế. Những đoàn bảo tiêu, di dân, hay khách qua đường thỉnh thoảng cũng ghé vào trong thôn nghỉ ngơi.

Nhưng lần này khi nhận ra đám người sắp tới, Ngô Minh đã thay đổi sắc mặt. Người tới là một đám quan binh.

Trường thôn nhanh chóng đi ra đón tiếp đám quan binh.

“Các vị đại nhân, không biết đi đến tề thôn có việc gì?”

“Ta phụng mệnh hoàng thượng đem lệnh truy nã tới thôn này. Các ngươi nếu thấy được những kẻ trong mấy tờ truy nã này lập tức đi báo với quan phủ sẽ có trong thưởng, còn nếu che giấu tội phạm sẽ xử theo quân pháp. Đặc biệt là tên này.”

Tên quan sai đem ra một tấm truy nã trong sấp giấy đưa ra ngoài. Nhân ảnh bên trên không ai khác chính là Ngô Minh.

“Kẻ này chính là người mà hoàng thượng muốn bắt lại nhất. Hắn khiến cho ngài ấy không thêm ăn uống gì với món ăn của mình rồi lại kháng chỉ bỏ trốn không chịu phục vụ cho hoàng gia. Tiền lĩnh thưởng của hắn là 1 vạn hoàng kim bắt buộc là phải còn sống.”

Nhìn vào tờ truy nã, trưởng thôn ngay lập tức nhận ra bên trên là ai. Ông vẫn cố giữ bình tĩnh làm ra vẻ như không biết gì, gạt đầu với tên quan sai.

Tên quan sai sau đó dán những tờ cáo thị cùng truy nã lên bảng thông báo của thôn rồi định rời đi, bởi còn rất nhiều nơi mà bọn họ cần tới thông cáo truy nã.

Ngay sau khi lũ quan sai dán xong, người dân trong thôn lập tức xúm lại với nhau xem những tờ thông cáo. Bất ngờ một đứa trẻ nói ra.

“Người này không phải là Ngô Minh thúc thúc sao? Mẹ người này rất giống Ngô Minh thúc thúc.”

Người mẹ của cô bé vội vã bịt miệng cô bé lại nhưng có vẻ như đã muộn. Tên quan sai chưa đi được xa đã nghe hết những lời cô bé vừa nói. Hắn lập tức quay trở lại tìm tới cô bé và bà mẹ. Khuôn mặt gian xảo của tên quan sai trợn lên, nhìn vào cô bé như đang uy hiếp.

“Em gái nhỏ, người trong ảnh này em gái đã thấy ở đâu vậy?”

“Đại nhân con bé còn nhỏ không hiểu chuyện người đừng nghe lời nó.”

“Ta không hỏi người im miệng cho ta.”

Tên quan sai thẳng tay tát vào mặt người phụ nữ khiến cô té sấp một bên. Cô bé nhìn thấy mẹ mình bị đánh lập tức khóc toát lên, sau đó ôm lấy mẹ mình căm tức nhìn về tên quan sai.

“Ngươi là người xấu, dám đánh mẹ của Tiểu Hy. Tiểu Hy không nói chuyện với ngươi.”

“Con bé này được lắm, nếu ngươi mà không nói ta giết chết mẹ ngươi chứ đừng nói là đánh.”

Nói xong tên quan sai rút ngay thanh kiếm của mình ra chia về phía người phụ nữ, khuôn mặt tức giận nhìn chằm chằm vào cô bé.

“Bây giờ ta hỏi lại, người trong hình ngươi gặp ở đâu?”

Cô bé rung rung nước mắt, khóc đỏ cả hai bên. Đôi môi muốn nói gì đó nhưng cũng không thốt ra được.

“Tốt, bao che khâm phạm triều đình.”

Tên quan sai giờ cao thanh kiếm mình lên động tác chém xuống người phụ nữ.

“Dừng tay.”

Một tiếng hét lên từ phía ngoài đám người đang vây quanh, ngăn cản hành động của tên qua sai. Mọi người đều quay mặt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

“Đại nhân xin tha cho vợ con của tôi, người ngay cần tìm đang ở trong thôn. Ngài đi về cuối con đường này sẽ thấy một quán mì nhỏ, người đó đang trốn ở đó.”

“Ngoan ngoãn ngay từ đầu không phải tốt hơn sao? Các huynh đệ đi theo ta.”

Tên quan sai hí hửng chạy theo chỉ dẫn đến bắt lấy Ngô Minh. Số tiền thưởng 1 vạn hoàng kim quá mức hấp dẫn lòng người.

Người phụ nữ ngồi dậy, khuôn mặt vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi nhưng cũng có chút oán trách nhìn về phía chồng mình.

“Ta biết nàng muốn nói gì, mạng của nàng và Tiểu Hy là do huynh ấy cứu lại. Nhưng mà ta không thể trơ mắt nhìn nàng bị giết được. Hơn nữa việc này cũng là Ngô Minh huynh ấy bảo ta nói ra.”

“Vậy rồi Ngô đại ca, huynh ấy ở đâu rồi?”

“Vẫn còn đang ở trong quán mì, Tiêu Phong đưa trẻ này quá cứng đầu.”

Cả đám quan binh kéo nhau đi tới quán mì của Ngô Minh, hơn 20 người quan binh bao vây kín căn nhà. Tên quan sai cầm đầu khi nãy bước ra phía trước hét lớn lên.

“Ngô Minh ngươi mau ra đây, cả khu vực này đã bị bao vây lấy rồi ngươi không thoát được đâu.”

Tiếng hét của tên quan sai Ngô Minh đều nghe rõ ràng. Chỉ là hắn không thể bỏ đi được. Nếu hắn bỏ trốn cả thôn này sẽ vì hắn mà gặp đại họa. Hắn muốn đầu thú nhưng lúc này lại vướng phải Tiêu Phong. Đứa nhỏ cứ bám lấy hắn không buông. Tiêu Phong hiểu rõ kết cục của Ngô Minh nếu đi ra đầu thú chính vì thế nó mới không muốn phụ thân mình ra ngoài, càng không nghe lời Ngô Minh trốn đi.

Trong lúc không còn nghĩ ra được cách gì, Ngô Minh ôm lấy Tiêu Phong, trong lúc cậu bé không cảnh giác đánh ngất nó đi. Sau đó Ngô Minh một mình đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đình Xuân Thu

“Đại ca chúng ta còn chờ ở đây bao lâu nữa.”

“Ngươi cầu nhàu cái gì, đợi thêm một chút nữa, bọn chúng sắp tới rồi.”

“Mà chúng ta thật sự phải cướp của quan binh hay sao?”

“Ngươi sợ thì rút đi về cho ta, ngươi cứ ở đây lải nhải làm ta không suy nghĩ được gì.”

“Nhưng..”

“Im miệng bọn chúng tới rồi.”

Cả nhóm đạo tặc im lặng núp xuống phía sau những gốc cây. Phía xa một đoàn quan binh đang đi tới.

“Tin tức quả thật không sai, nhiều hòm châu báu như vậy chúng ta mà thành công vụ này cả đời sau này không cần phải lo lắng gì nữa.”

“Các ngươi chuẩn bị, đợi hiệu lệnh tất cả cùng tấn công.”

Tên cầm đầu ra hiệu cho đồng bọn chuẩn bị. Đoàn quan binh cũng nhanh chóng tiến lại gần tới nơi cả nhóm đạo tặc mai phục.

Đoàn xe có tới 4 chiếc xe kéo, bên trên chở rất nhiều lương. Đây cũng chính là thứ gây nên sự chú ý của đám đạo tặc.

Ngay khi đám quan binh đi vào trong vùng mai phục, một tiếng hét dài phát ra.

“Sát”

Từ bốn phía đạo tặc lao ra chém giết quan binh. Đám quan binh lập tức chống trả quyết liệt. Cuộc chiến nhanh chóng cướp đi sinh mạng của nhiều thành viên hai bên. Với lợi thế bất ngờ có chuẩn bị từ trước, tuy có chút trở ngại nhưng phía đạo tặc vẫn dành được chiến thắng.

Đám quan binh bị đánh tan tát bỏ của chạy lấy người. Đám đạo tặc đắc chí hô to ăn mừng chiến thắng.

“Các huynh đệ, lôi mấy chiếc lương này về, lần này chúng ta phát tài rồi.”

“Đại ca chúng ta không xem thử phía bên trong này là gì sao?”

“Nói cũng đúng, nhiều lương như thế này ta cũng tò mò không biết chúng chứa cái gì.”

Tên cầm đầu suy nghĩ một vài giây rồi bước tới một chiếc lương gần đó.

“Mở cái này ra thử đi.”

Cả đám lâu la cầm theo vũ khí trên tay cắt bỏ dây quăn, rồi chặt bỏ ổ khóa mở ra một lương. Ngay lúc mở ra chính là lúc cả bọn đôi mắt sáng rực cả lên.

“Phát...phát tài rồi.”

“Hahahahaha”

“Chúng ta phát tài rồi.”

“Ha ha không uống cong phí cái mạng, bao nhiêu lương đây sống cả đời cũng còn dư.”

“Đại ca chúng ta tiếp theo nên làm gì.”

“Đưa về căn cứ chứ làm gì bây giờ.”

“Nhưng mà về đó..”

Tên cầm đầu hiểu ngay ý của tên này, hẳn có chút nhú mày. Ở đây còn lại người cũng không nhiều, nếu chia ra cũng không tốn bao nhiêu nhưng nếu đem về đó hẳn còn một kẻ đứng phía trên sẽ không thể ung dung hưởng hết số của cải này.

“Hiện tại trốn cũng không được, chúng ta vẫn còn thuốc giải cần phải lấy không thể trốn đi. Như vậy đi các huynh đệ chúng ta chôn nửa số lương lại đây sau đó đem vài lương về giao cho tên khốn kia.”

“Được làm theo ý đại ca.”

Cứ theo lời tên cầm đầu cả nhóm đạo tặc theo một hình vẽ mà chúng có thể tìm lại vị trí của các lương mà chôn chúng xuống. Sau khi hoàn thành cả bọn mới cùng kéo số lương còn lại đi về căn cứ.

Đoàn xe mờ mờ ám ám đi lần theo những con đường nhỏ. Đi cũng không biết bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm.

Một buổi chiều lại đến, ánh mặt trời sắp lặn nhưng vẫn tỏa sáng đến chói cả mắt. Chi chít từng tia sáng chiếu rọi khắp cả một mặt hồ rộng lớn.

Nơi này phía dưới là bùn đen, phía trên là núi cao, hoa cúc vàng cả ven đường. Trên cao có thể nhìn thấy đàn hồng hạc bay về tổ. Khung cảnh yên bình tươi đẹp này ai ngờ lại là nơi trú ngụ của một đám đạo tặc bại hoại gian hồ.

“Vẫn còn vừa kịp hai ngày, đợi tới độc tái phát chắc chúng ta đã không còn cái mạng rồi.”

“Được rồi nhanh chóng đưa lương lên thuyền nhỏ đưa vào bên trong.”

Cả bọn di chuyển những chiếc lương lên từng chiếc thuyền nhỏ rồi chia nhau bơi, đưa chúng vào phía sau bên trong khu vực này, nơi này người bên ngoài còn gọi cái tên là Tĩnh túc hải.

Vừa về tới nơi, nhóm người đã nhanh chóng đưa số lương này tới chỗ của kẻ cầm đầu. Vừa gặp được hắn ta cả bọn đã bỏ cái dáng vẻ thường ngày, cả bọn khúm núm khuôn mặt lộ ra vẻ nịnh hót, đi tới bên một người trung niên đang ngồi trên ghế.

“Su phụ, con cùng đám thuộc hạ đã trở về còn đem về cho người rất nhiều bảo vật.”

“Vậy sao?”

Người này không ai khác chính là Đinh Xuân Thu, một trong những ác nhân nổi bật nhất trong cả bộ truyện.

“Đem cho ta xem một cái rương.”

“Vâng sư phụ.”

Tên này đi ra ngoài lôi một cái rương vào bên trong. Sau đó cố gắng mở nó ra.

“Sư phụ mấy cái rương này chứa toàn là châu báu. Người nhìn thấy chắc chắn sẽ hài lòng.”

Nhưng ngay khi tên này mở được cái rương ra thì sắc mặt hắn lập tức thay đổi. Bên trong không như hắn nghĩ mà lại chứa một người đàn ông bị trói cả người co gập lại.

Người này chính là Ngô Minh.

Đinh Xuân Thu khuôn mặt tức giận nhìn về tên đệ tử này của mình, chờ hắn ta giải thích. Tên này trên mặt lộ hết ra sự sợ hãi ấp a ấp úng giải thích.

“Sư phụ người đừng hiểu nhầm, tên này đệ tử cũng không biết sao hắn lại ở đây. Con sẽ mang ngay một cái rương khác, đệ tử thật sự không lừa gạt người.”

Tên này cuống quýt chạy ra ngoài lôi tiếp một cái rương khác vào bên trong. Nhưng Đinh Xuân Thu hoàn toàn không để ý tới những lời tên này nói nữa mà tập trung vào Ngô Minh.

“Vẫn còn sống à, các người đi đường được bao lâu rồi?”

Đinh Xuân Thu quay sang hỏi một kẻ kẻ bên, tên này lập tức đáp lời.

“Cũng đã hơn mười ngày.”

“Hơn mười ngày, không ăn không uống mà vẫn còn sống, cơ thể thật đặc biệt. Bảo bọn người kia tắm rửa cho tên này sạch sẽ mang tới phòng của ta. Còn mấy cái rương đem vào kho tại đó đổi lấy thuốc giải luôn đi.”

Nói xong Đinh Xuân Thu bỏ đi vào phòng mình. Sau một lúc sau, Ngô Minh cũng được đưa tới phòng của hắn ta, lúc này Ngô Minh đã được tắm rửa sạch sẽ, quần áo trên người chỉ là một bộ đồ trắng mỏng lộ hết các vết nứt trên cơ thể.

Đinh Xuân Thu vừa nhìn thấy bộ dạng này của Ngô Minh lại càng hứng thú với kẻ này.

“Cái này, bị từng vết thương lại thêm hơn mười ngày không ăn uống lại không chết. Người có còn là con người không? Ta thật tò mò điều gì đã giúp người tiếp tục sống.”

Đinh Xuân Thu đặt Ngô Minh lên một chiếc bàn sau đó khóa chặt tứ chi Ngô Minh bằng dây trói. Ngô Minh lúc này chỉ lơ đãng, đôi mắt mơ hồ mở không lên được. Con đoi cùng căn bệnh mấy năm nay khiến hắn không còn chút sức lực. Hắn còn không biết sao tới lúc này hắn vẫn chưa chết đi.

“Ta ban đầu chỉ nghĩ cho người thử một vài loại thuốc ta mới bào chế nhưng xem ra người thú vị thể này chết đi cũng rất tiếc...”

Đinh Xuân Thu vừa nói tay vừa cầm vài viên thuốc lạ đưa vào miệng Ngô Minh.

“Nhưng ta lại là người không biết tiếc nuôi.”

Đinh Xuân Thu miệng cười thâm độc, nhìn cơ thể Ngô Minh co giật, cả người ngô minh đỏ ửng lên, môi hắn thâm tím, thất khiếu chảy máu. Những vết may chưa lành trên cơ thể lại tiếp tục chảy ra máu tươi. Ngô Minh dường như muốn ho nhưng miệng hắn như bị dán chặt không thể phát ra tiếng.

Con co giật kéo dài mấy phút sau đó Ngô Minh không còn cử động nữa cơ thể nằm im trên bàn.

Đinh Xuân Thu lúc này mới đi lại gần quan sát Ngô Minh.

“Bao nhiêu độc được đó mà cần lâu như vậy mới giết chết được người, người so với người thường cũng rất tốt rồi.”

Đinh Xuân Thu cười to lên sau đó đang muốn bỏ ra ngoài, thì một tiếng động phát ra làm hắn ta giật mình.

“Hà?”

Đinh Xuân Thu lúc này mới nhìn thấy cánh tay của Ngô Minh vẫn còn cử động, hắn lập tức nhào tới kiểm tra.

“Sao có thể, bị như vậy vẫn còn sống, tốt tốt”

Đinh Xuân Thu liên tục nói “tốt tốt” sau đó đi đến mấy ngăn kéo gần đó lấy ra một mớ hồ lô. Từ bên trong hắn đem ra rất nhiều loại đan dược.

“Người coi như là kẻ đầu tiên ta cảm thấy muốn giết chết như thế này.”

Lần này Đinh Xuân Thu không cho một lúc nhiều loại vào người của Ngô Minh như trước mà hắn cho từng viên từng viên vào người Ngô Minh. Đinh Xuân Thu cứ đứng nhìn Ngô Minh co giật chảy máu sau đó hắn quan sát xem Ngô Minh còn sống hay không rồi tiếp tục cho Ngô Minh uống thuốc độc.

Quá trình diễn ra không biết bao nhiêu lần, Đinh Xuân Thu khuôn mặt từ hứng thú lúc ban đầu nay đã chuyển sang tái xanh, gân nổi đầy mặt. Số đan độc của hắn đã gần dùng hết vậy mà Ngô Minh vẫn còn ngất ngoải không chết đi. Đinh Xuân Thu hiện tại rất muốn một đao giết chết Ngô Minh, nhưng nếu làm thế chẳng phải hắn đã tự đầu hàng rồi hay sao. Đinh Xuân Thu không chấp nhận thua cuộc hắn bằng mọi giá phải giết chết Ngô Minh bằng độc dược của mình.

Đến giữa trưa ngày hôm sau Đinh Xuân Thu mới đi ra khỏi phòng. Vừa đi ra hắn đã gọi một tên nô tài tới sai bảo.

“Người cho người cho tên bên trong ăn uống cẩn thận cho ta, nếu hắn ta mà chết ta giết chết tất cả các người.”

Tên nô tài không biết điều gì làm Đinh Xuân Thu tức giận như vậy, nhưng hắn cũng chỉ có thể tuân lệnh mà không thể hỏi nhiều.

Nhưng việc này cũng không đơn giản như hắn nghĩ. Hôn người đầu tiên đi vào phòng chăm sóc cho Ngô Minh đã chết ngay tại chỗ bởi tàn dư thuốc trên người của Ngô Minh cũng như trong không khí trog phòng.

Nhóm sau này tuy đã có cảnh báo từ trước nhưng vẫn có một kẻ lập tức chết đi bởi thân thể hắn yếu ớt. Cả bọn nô tài vô cùng hoang mang, nhưng lệnh của Đinh Xuân Thu cả bọn không dám cãi lại chỉ có thể cẩn thận mà làm theo. Kể từ đó bên trong Tinh túc hải Ngô Minh đột nhiên nổi tiếng một cách kỳ lạ., hắn được mọi người gọi với một cái tên đặc biệt.

“Thi Quỷ.”

Bởi bộ dạng gớm ghiếc của Ngô Minh cũng là bởi chất độc chết người mà Ngô Minh mang bên trong mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bạo thể

“Hôm nay tôi lượt người chăm sóc tên Thi Quỷ đó sao?”

“Đúng vậy thật xui xẻo, hôm nay đáng ra là do tên A Cầu làm nhưng hắn ta lại đột nhiên phát sốt rồi, ta lại phải thay hắn.”

“Chắc đến lúc ta tới phiên cũng phải sốt một trận.”

“Nhìn sắc mặt của người chắc là có chuyện gì xảy ra rồi phải không? Kể ta nghe.”

“Hôm qua nhóm trực cho tên Thi Quỷ toàn bộ đều bị trường môn một chương đánh chết hết.”

“Hà.”

Nghe bạn mình kể lại cô nha hoàn lập tức hoảng sợ, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Ta nghe nói hôm qua trường môn chính là thử loại độc dược mới lên người hắn ta thể mà hắn không những không chết mà còn như uống rượu cảm thụ hết số thuốc độc, biểu hiện của hắn làm cho trường môn tức giận đã một chương đánh chết hết những người kẻ bên.”

“Người đừng làm ta sợ đi, cái tên Thi Quỷ đó sau không nhanh chóng chết quách đi cho xong, hắn hại chết không biết bao nhiêu người chúng ta rồi.”

“Hắn ta đúng thật là quỷ, bị bao nhiêu độc dược đó xâm nhập vào cơ thể vậy mà vẫn chưa chết, không biết hắn còn là người hay không.”

“Nhưng mà nói lại hắn ta cũng thật..”

“Mỗi người mỗi số, chỉ mong hắn sớm chết đi, đó cũng là giải thoát cho hắn.”

Nhắc tới Ngô Minh, cả hai người nha hoàn vừa giận vừa có chút cảm thông. Nói đúng ra Ngô Minh cũng chẳng có tí lựa chọn nào, đến đây đã được hơn 2 năm trời. Cũng không biết trải qua bao đêm sống không bằng chết. Ngô Minh đã dần trở thành cuộc sống bình thường của mọi người ở đây.

Cứ mỗi đêm tiếng hét thảm thiết của Ngô Minh lại vang lên, lúc đầu còn có người tò mò sợ hãi nhưng dần rồi nó cũng trở thành thường lệ. Dần dần cũng chẳng ai quan tâm tới tiếng hét vào mỗi đêm đó nữa.

Ngô Minh suốt khoảng thời gian này không phải là bị trói tứ chi thì là bị nhốt trong lồng sắt. Đinh Xuân Thu tìm đủ mọi biện pháp hấn có thể nghĩ ra để giết chết Ngô Minh bằng độc dược của mình nhưng đến hiện tại Ngô Minh vẫn còn sống.

Dùng đủ loại độc, pha độc với nhau, pha vào thức ăn, tìm vào mạch máu. Ngay cả cho Ngô Minh tắm thuốc độc nhưng mọi cách đều không có hiệu quả.

Đinh Xuân Thu vẫn từng tin tưởng bách độc bất xâm chi là câu nói của người đời trước, trước mắt hấn không có khái niệm này. Nhưng khi gặp phải Ngô Minh hấn đã bị Ngô Minh làm cho ý nghĩ này lung lay.

Về phần Ngô Minh, hấn cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì để phải sống cuộc sống như thế này. Hấn rất muốn tự sát, những cơn đau đớn từ những lần thử thuốc luôn đeo bám con người hấn. Chúng không làm Ngô Minh chết đi nhưng lại khiến cuộc sống của hấn sống không bằng chết. Lưỡi của Ngô Minh luôn trong tình trạng đen kịt, hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị thức ăn. Hấn ăn bất cứ thứ gì lúc này đều là một vị “Đắng”. Làm một đầu bếp đây chính là thứ làm Ngô Minh đau khổ nhất. Không được cảm nhận vị ngon của thức ăn thì giết hấn đi còn hơn.

Không gian của Ngô Minh cũng chỉ quanh quẩn trong căn phòng của Đinh Xuân Thu. Nói đúng ra là hấn không thể đi ra khỏi nơi này. Có nhiều lúc Ngô Minh đã nghĩ tới việc tự sát nhưng mỗi lần hấn muốn kết thúc cuộc đời của mình thì đều bị ngăn cản. Sau mỗi lần như vậy hấn luôn bị đánh đập tàn nhẫn.

Ngô Minh lúc này đang tự học cách thích nghi với cuộc sống địa ngục này. Hấn luôn tìm mọi cơ hội trốn khỏi nơi này nhưng bởi thực lực của hấn không đủ hấn không thể chạy đi được. Hấn lại lấy việc mỗi lần sống sót sau khi thử thuốc để làm thú vui cho mình. Người duy nhất mà Ngô Minh cười với đó là Đinh Xuân Thu. Thật là đời, Ngô Minh lại cười với chỉ mỗi hấn ta. Dù nụ cười của Ngô Minh chỉ là chộc tức nhưng đó cũng chính là thứ làm hấn thỏa mãn. Mỗi lần nhìn Đinh Xuân Thu tức giận Ngô Minh rất vui. Ngô Minh luôn tưởng tượng đến cảnh mình thoát được khỏi nơi này lúc đó hấn sẽ trả lại đủ mọi thứ hấn đã trải qua cho Đinh Xuân Thu.

Ngô Minh nếu có cơ hội hấn sẽ trở nên thật mạnh mẽ. Lúc trước hấn cứ nghĩ đối tốt với mọi người thì mọi người sẽ đối tốt với hấn nhưng mọi chuyện tới với hấn thì sao? Là hiện tại cay nghiệt của hấn là vì lý do gì.

Ngô Minh tự hứa với mình hấn sẽ trở nên mạnh mẽ, trở nên cực kỳ mạnh mẽ tới mức không ai có thể ảnh hưởng tới cuộc đời của hấn. Hấn sẽ phải tìm ra nguyên nhân làm cho cuộc đời hấn trở thành như thế này. Thế nhưng mọi chuyện chỉ là trí tưởng tượng của Ngô Minh vẽ ra. Hiện tại hấn vẫn như một con chó bị nhốt lại tay chân bị còng chặt.

Tiếng mở cửa phát ra, Đinh Xuân Thu bước vào trong phòng, như thường lệ hấn nhìn Ngô Minh để xác nhận xem cơn giận của mình còn sống hay không.

“Thì Quý cái tên nghe rất hay, đề nghị của ta ngươi suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Ngươi có nói gì với ta hay sao? Ta thật không nhớ, trí nhớ ta rất không tốt ngươi xem tóc ta cũng đã gần bạc trắng xem ra ta thật sự đã già rồi.”

“Hừ ngươi đúng là cứng đầu, chỉ cần ngươi thế sẽ trở thành đệ tử của ta mãi mãi không thay lòng ta lập tức thả ngươi ra ngoài, cũng sẽ dạy cho ngươi cả đời bản lĩnh của ta.”

“Ta xem như không nghe thấy gì? Ngươi hôm nay muốn làm gì thì làm nhanh đi ta còn phải đi ngủ.”

“Tốt cứng đầu.”

Đinh Xuân Thu cũng không phải nói đùa. Cả đời hấn cũng chưa gặp được ai đặc biệt như Ngô Minh. Ngô Minh chính là truyền nhân thích hợp nhất đối với hấn. Người dùng độc sợ nhất là gì? Chính là chết bởi độc. Đó là nỗi khổ tận cùng của một độc sư. Mà Ngô Minh có lẽ sẽ không bao giờ bị điều này ảnh hưởng.

Đinh Xuân Thu tự nhận mình có thể chịu đựng được đa số loại độc nhưng như Ngô Minh thì quả thật hấn không thể. Nếu như hấn có được thân thể không sợ độc tố như Ngô Minh độc công của hấn chắc chắn sẽ bước xa một đoạn. Có rất nhiều thứ dù cố gắng cẩn thận tới mấy người dùng độc vẫn không dám làm bởi độc tính của nhiều độc rất cao không thể khám phá hết khả năng của chúng.

Ý nghĩ này của Đinh Xuân Thu cũng không có nhiều hy vọng. Chính hấn cũng biết nếu hấn là Ngô Minh dù có chết cũng sẽ không nhận kẻ thù làm thầy. Đinh Xuân Thu lấy ra những viên thuốc hấn điều chế cho ngày hôm nay. Ngồi trong lồng sắt, Ngô Minh cũng không quan tâm tới mấy viên thuốc mình sắp uống kia. Ngày nào hấn chẳng phải ném mấy loại kịch độc không có thuốc chữa của Đinh lão quái.

Đinh Xuân Thu cầm trên tay lọ thuốc nhìn Ngô Minh.

“Ta đã nghiên cứu cơ thể ngươi rất kỹ rồi, có thể của ngươi chắc chắn đã trải qua cải tạo. Những vết mổ cùng mấy sợi chỉ trên người ngươi chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Cũng phải nói thủ đoạn của bọn người này thật kỳ dị. Mấy sợi dây này ta không tìm ra cách nào để cắt đứt chúng cả. Hôm nay thuốc sẽ khác với mọi hôm, ta hy vọng ngươi sẽ chịu đựng được.”

Đinh Xuân Thu chỉ vào mấy sợi chỉ may trên người Ngô Minh nói ra, trên tay lọ thuốc trút ra vài viên.

“Thứ này là Bạo liệt hoàn, giúp tăng cường nhanh chóng 20 năm công lực. Nhưng mà hậu quả ngươi chắc cũng phải rõ đi. Ta cho thử mấy con gấu

uống người biết kết quả thế nào không?”

“Ta không quan tâm.”

“Bọn chúng chỉ sau mấy khắc lập tức bạo thể mà chết, mà chúng chỉ uống chưa tới một viên. Ta xem cơ thể người đặc dị chính vì vậy ta chuẩn bị tới một bình. Người bách độc bất xâm như vậy không biết có bị bạo thể chết hay là không?”

“Chết được thì tốt, sống như thế này ta cũng chán lắm rồi. Đưa đồng đó cho ta, không chết thì ta đi ngủ đêm cũng khuya rồi.”

“Tự người tìm lấy.”

Đinh Xuân Thu quăng cả bình vào trong lồng sắt cho Ngô Minh. Cảm động đan dược trên tay Ngô Minh không chút ngần ngại uống hết số thuốc vào trong người mình.

Mấy giây đầu tiên Ngô Minh cũng không cảm giác được cơ thể mình có gì biến đổi nhưng ngay sau đó mắt Ngô Minh lập tức trợn to. Một luồng khí nóng chảy dọc theo cách kinh mạch của Ngô Minh lan khắp cơ thể. Máu huyết chạy cực nhanh, mạch máu căng phồng như thể bất cứ lúc nào hần cũng có thể phát nổ.

Mặt Ngô Minh đỏ căng, gân nổi lên đầy mặt. Ngô Minh cảm giác như cả cơ thể mình đang được bơm vào một nguồn năng lượng cực hạn, nó đã vượt quá giới hạn mà Ngô Minh có thể chịu đựng.

Hai tay Ngô Minh nắm chặt lấy song sắt, áp lực của cả cơ thể chỉ có thể phát tiết bằng cách ghi chặt vào đôi tay.

Đinh Xuân Thu đứng một bên quan sát cứ như bị hút hồn vào cảnh tượng này. Hần hy vọng lần này sẽ giết chết được Ngô Minh. Biểu hiện của Ngô Minh hiện tại y như mấy con gấu mà hần thử nghiệm trước đó.

“Tiếp tới sẽ là cơ bắp toàn thân nở to, bạo thể mà chết.”

Đinh Xuân Thu mở lời dự đoán kết cục của Ngô Minh. Y như lời Đinh Xuân Thu đã nói. Ngay sau đó cơ bắp của Ngô Minh trương to, các bắp thịt nở ra tới mức cực hạn. Những sợi chỉ bị ép chặt khuyết sâu vào da của Ngô Minh từng lần rõ ràng.

“Thật đáng tiếc, nếu như lựa chọn trở thành truyền nhân của ta như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Đinh Xuân Thu bỏ ra bên ngoài, bởi theo nhận biết của hần tiếp theo cả cơ thể của Ngô Minh sẽ nổ tung, hần không muốn bị vụ nổ ảnh hưởng.

Sau khi đi đủ xa, Đinh Xuân Thu nghe được một tiếng nổ cực to phát ra từ phái phòng mình, hần lắc đầu nói lên vài câu.

“Đáng tiếc mất đi một thú vui, người chết đi ta cảm thấy thật đáng tiếc.”

Đinh Xuân Thu đang định mĩa mai thêm vài câu thì lập tức hần phát hiện ra điểm bất thường. Vụ nổ có gì đó không đúng lắm, Hần lập tức chạy lại phòng mình kiểm tra mọi chuyện. Cũng chính lúc này mọi chuyện mới thật sự bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thoát ra

“Nhanh lên phía điện trường môn bị cháy rồi mau tới đó dập lửa.”

“Tránh đường, tránh đường”

“Phía trước tránh đường ra.”

Cả đám gia nô hoảng loạn khi thấy phòng của Đinh Xuân Thu bị cháy to. Bọn họ xếp hàng vận chuyển nước tới đám cháy ngay lập tức.

Đinh Xuân Thu lúc này cũng chạy tới hiện trường, hần lập tức quay ngang một tên đệ tử hỏi.

“Người tới đây lúc nào?”

“Thuộc hạ đang làm việc gần đây, vụ nổ vừa xảy ra thuộc hạ đã lập tức có mặt.”

“Tốt, người có nhìn thấy bất kỳ ai từ đây chạy ra ngoài hay không?”

“Thuộc hạ không rõ, hình như là không có ai.”

Đình Xuân Thu nghi vấn nhìn vào trong căn nhà đang cháy rực. Hắn cũng không luyến tiếc gì đồ đạc bên trong chỉ là hắn cảm thấy trước khi vụ nổ xảy ra có thứ gì đó bất thường, trực giác của hắn phát hiện ngay lúc đó có một rung động kỳ lạ phát ra.

Trong đám lửa cháy rực, các biện pháp dập lửa cũng không giúp cho nó giảm bớt đi. Đình Xuân Thu nhìn vào bên trong tìm kiếm dấu tích của Ngô Minh.

“Kia là gì?”

Trong lúc dập lửa, một tên gia nhân phát hiện ra có thứ gì đó cử động trong đám cháy. Hắn cứ nghĩ mình hoa mắt nên mới dụi mắt nhìn lại một lần nữa.

“Có có người.”

Tên này hoảng hốt la lớn lên. Hắn nhìn thấy bên trong vẫn còn có người hơn nửa vẫn còn cử động. Tiếng hô lộ tức gây sự chú ý của tất cả mọi người.

Tất cả đổ dồn ánh mắt của mình về phía Ngô Minh. Lúc này bị lửa vây quanh, toàn thân là một màu đỏ thắm. Da Ngô Minh loan lỗ những vết bỏng to. Cơ bắp đã bình thường trở lại chỉ là lúc này cơ thể hắn cứ như đang được nướng chín. Tóc và mặt của Ngô Minh đều bị hùi trong ngọn lửa.

“Người này là?”

“Là quý sao, như vậy mà vẫn còn sống.”

“Đúng là quý.”

“Đúng rồi, là hắn, không sai được.”

“Là ai?”

“Thi Quý?”

Mọi người quên cả việc dập lửa, Ngô Minh gần như là tâm điểm lúc này. Dù hiện tại nhân dạng của Ngô Minh đã biến đổi nhưng mọi người từng tiếp xúc với Ngô Minh vẫn có thể nhìn ra hắn ta. Bởi Ngô Minh có một đặc điểm rất đặc trưng chính là những vết may trên người, những vết may này vẫn đang hiện diện trên người hắn ta.

Nhưng có lẽ ít ai nhận ra, tay trái của Ngô Minh lúc này đã lành lại hẳn, vết may cùng các sợi chỉ cũng đã biến mất. Mà trong cái biển lửa ai có thể nhìn ra chi tiết nhỏ nhặt này.

Đình Xuân Thu hai mắt ngưng trọng nhìn về Ngô Minh. Có một sự thật mà Đình Xuân Thu cũng không nhận ra là hắn luôn có một nỗi sợ với Ngô Minh. Chính lúc này hắn mới cảm nhận nỗi sợ của mình rõ ràng. Dù bên ngoài trạng thái của Ngô Minh vô cùng thê thảm, nhưng nó chính là thứ làm Đình Xuân Thu lo sợ. Cái tên này luôn như vậy trước mắt hắn từ lúc xuất hiện. Ngô Minh luôn tỏ ra là một kẻ yếu đuối, vô tích sự nhưng hắn vẫn sống. Dù trải qua bao nhiêu chuyện hắn vẫn sống.

“Quả nhiên người vẫn còn sống.”

Đình Xuân Thu nghiêng răng nói nhỏ ra bên ngoài.

Ngay lúc này, Ngô Minh bỗng nhìn trằm vào Đình Xuân Thu. Đáp lại điều này chỉ là cái tránh né từ Đình Xuân Thu, cứ như cái nhìn của Ngô Minh có thể giết chết người.

Bất chợt ngọn lửa bùng lên dữ dội, lúc này mọi người mới vội vã tiếp tục dập lửa. Đình Xuân Thu cũng lập tức hốt hoảng, ngọn lửa vừa rồi bùng lên cũng là lúc Ngô Minh biến mất. Lúc này đã không tìm ra được vị trí của Ngô Minh trong đám cháy.

Đình Xuân Thu tìm kiếm khắp nơi xung quanh tìm ra vị trí của Ngô Minh thì bất ngờ phía xa tiếng la hét vang lên.

Đình Xuân Thu cùng một lượng nhỏ lính canh lập tức chạy tới hướng tiếng hét xảy ra, chỉ thấy ở hiện trường là một cái xác, trên cổ vẫn còn vết bỏng in hẳn một bàn tay. Đình Xuân Thu lập tức biết rõ ai là thủ phạm. Lúc này Đình Xuân Thu đã thật sự cảm giác được sự sợ hãi.

Ngay sau đó, liên tiếp những tiếng hét vang lên khắp nơi, mọi người đều vô cùng hoảng loạn. Đám cháy vẫn còn đang được khống chế tình hình vẫn chưa ổn định thì xung quanh mọi người đã cuống cuống lên. Tin tức Ngô Minh đang giết người nhanh chóng làm mọi người hoang mang.

Đình Xuân Thu lúc này đang chạy tới một hiện trường mới, hắn vẫn như mấy lần trước tới muộn. Bóng dáng Ngô Minh hoàn toàn không thấy chỉ còn lại cái xác chết bên dưới nền.

Đình Xuân Thu tức giận, tay xiết chặt. Lập tức ra lệnh.

“Người đi tới chuông cảnh báo, đánh lên cho ta rồi gọi mấy sư huynh đệ các người lập tức chia nhau ra tìm tên đó, nhớ không tự ý ra tay, thực lực của hắn đã khác trước các người chưa chắc đã là đối thủ. Phát hiện lập tức phát pháo sáng cầu thời gian chờ mọi người tới.”

Đinh Xuân Thu nói xong lập tức vọt đi tìm Ngô Minh. Tiếng chuông cảnh báo lập tức vang lên, mọi người chia nhau ra đi tìm kiếm tung tích của Ngô Minh.

Việc này cũng không làm giảm đi số lượng người đang dần bị giết hại. Nếu Đinh Xuân Thu có thể để ý sẽ thấy được số người chết này đều có liên quan tới Ngô Minh. Bọn họ là những kẻ thường ngày ra tay đánh đập hành hạ hắn ta. Lúc này Ngô Minh đang tìm từng người từng người để tính nợ.

Ở một đoạn đường vắng, lúc này có nhóm 4 người đang đi cùng nhau.

“Tam sư huynh, người xem tên phế vật đó sao lại có thể lợi hại như sư phụ nói.”

“Hừ thất đệ đừng lo, sư phụ có lẽ là lo cho chúng ta sẽ không cảnh giác mà thôi, tên phế vật đó mà có thể tạo nên chuyện gì. Nếu gặp được hắn ta cho hắn một trận. Ta đánh hắn còn ít sao.”

“Chúng ta cũng không thể coi thường được, tên đó trước giờ vẫn luôn quái dị.”

“Lục đệ người thật là giống thất đệ. Hắn ta nếu lợi hại đã không sống thua một con chó mấy năm nay rồi, đừng lo mọi việc có ta ở đây. Chúng ta tìm được hắn rồi đánh hắn một trận sau đó đưa về cho sư phụ lập công, có khi sư phụ sẽ truyền cho chúng ta vài bộ võ công thượng thừa.”

“Tất cả nghe theo Tam sư huynh, đứng rồi này giờ Tứ sư huynh đâu rồi?”

Cả nhóm nhìn nhau, bọn họ bốn người nhưng tới hiện tại mới phát hiện ra là chỉ còn lại ba người cạnh nhau.

“Tứ đệ, người đâu rồi.”

“Tứ sư huynh.”

Cả ba người quay theo từng hướng hét lên tìm kiếm đồng môn của mình. Lúc này tên thất đệ từ mới đi tới một gốc cây to xum xê cành lá.

“Mưa à.”

Tên này cảm nhận được có gì đó cứ đang nhỏ giọt lên đầu mình. Hắn mới ngước lên trên nhìn, ngay tức khắc hắn bị đứng hình. Thứ hắn nhìn thấy chính là xác của Tứ sư huynh của mình, lúc này có lẽ đã chết cổ cũng bị xiết đỏ.

Một lúc sau, ngay chỗ đã định mọi người tập hợp lại với nhau. Nhưng đi về chỉ còn có Tam sư huynh và Lục sư đệ.

“Thất đệ đâu rồi, lục đệ người có đi cùng hắn hay không?”

“Không có lúc này chúng ta chia nhau ra mà, có lẽ chút nữa huynh ấy về ngay ấy mà.”

“Ta cứ cảm thấy việc này có gì đó đáng ngờ.”

“Đúng vậy, đúng là đáng ngờ.”

“Ài?”

Một tiếng nói vang sau lưng tên Tam sư huynh khiến hắn giật cả mình. Tuy ngoài miệng hắn luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng hắn thật sự là một tên đại nhát gan. Hắn chủ yếu bắt nạt những kẻ yếu hơn mình rồi lấy đầu đó làm tự hào. Nghe được tiếng nói là hắn mới hoảng hồn quay đầu phía sau.

“A a a, Thi Thi Thi Quý, người người sao lại ở đây người muốn làm gì.”

“Còn nhận ra ta sao? Ta cứ tưởng bộ dạng hiện tại của ta người sẽ không nhìn ra.”

“Đây là đồ của Tứ đệ người đã làm gì Tứ đệ, còn cả thất đệ có phải người đã giết hết hai người bọn họ.”

Tên Tam sư huynh vô thức lùi ra sau mấy bước, ngay cả nhìn thẳng cũng không dám nhìn vào Ngô Minh. Hắn tư thế như có thể chạy đi bất cứ lúc nào. Ngô Minh khuôn mặt lúc này bị cháy xém cười gượng gạo.

“Lúc này ta nghe nói người gặp được ta sẽ đánh ta một trận, thế nào ta đứng ở đây rồi người sao không ra tay.”

“Người muốn làm gì, hôm nay ta mệt rồi không muốn đánh nhau.”

“Vậy sao, nhưng ta lại muốn.”

“Người đừng làm vậy, sư phụ đang trên đường tới đây, người bây giờ chạy đi vẫn còn kịp.”

“Phốc.”

Trong lúc tên này vẫn còn đang lải nhải Ngô Minh đã nhanh chóng giết chết tên còn lại. Chứng kiến Lục sư đệ của mình chết trước mắt. Mọi dùng khí của tên Tam sư huynh đều biến mất. Hai chân hắn đã đứng không nổi, khụy xuống. Miệng bắt đầu lắp bắp nhìn Ngô Minh.

“Thì Quý đại nhân, tha tha cho tiểu nhân một mạng, người muốn ta làm gì cũng được, đừng giết ta, xin đừng giết ta.”

“Ta chỉ muốn một thứ mà thôi.”

Ngô Minh không chần chừ cánh tay trái một quyền đánh bay tên ba hoa trước mặt khiến hắn văng ra xa chết ngay lập tức. Ngô Minh dò xét trên người kẻ này ra được một chiếc lệnh bài.

Ngô Minh mặc dù rất hận Đinh Xuân Thu nhưng hắn vừa mới thoát ra ngoài sẽ không ngu ngốc chui đầu vào chỗ chết. Nơi này là Đinh Xuân Thu địa bàn, có rất nhiều bất lợi. Ngô Minh trạng thái hiện tại đang dần suy kiệt sẽ không giữ được bao lâu muốn giết chết Đinh Xuân Thu e rằng khó khăn. Mà nếu giết chết được hắn có lẽ cũng là đồng quy vu tận.

Vì thế Ngô Minh quyết định tìm cách trốn ra bên ngoài, chỉ cần hồi phục thể trạng, cùng với sức mạnh mới này Ngô Minh tự tin mình có khả năng trả mối nhục hắn đã chịu mấy năm nay. Hơn nữa lúc Ngô Minh sắp bạo thể đã có một sự kiện quan trọng xảy ra làm cho Ngô Minh vô cùng bất ngờ. Vì việc này mà Ngô Minh quyết định phải giữ lấy mạng sống của mình bởi Ngô Minh nhìn thấy được nếu sống tương lai hắn sẽ là một hồi truyền thuyết, lưu danh sử sách.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tiến bộ

Ngô Minh tiếp tục chạy xung quanh tạo ra các đám cháy mới, cùng liên tiếp các vụ án mạng. Điều này là do Ngô Minh có ý gây ra để đánh lạc hướng Đinh Xuân Thu. Với hành động của Ngô Minh hiện tại ai cũng sẽ cho rằng Ngô Minh đang phát cuồng, giết người để trả thù. Ai sẽ nghĩ Ngô Minh ngay lúc này sẽ trốn đi.

Những đám cháy ngày càng nhiều hơn. Người của phái tính tức cũng đã chìm trong sợ hãi và hoảng loạn. Nhân cơ hội này Ngô Minh lên lấy một chiếc thuyền nhỏ rồi trốn đi trong đêm tối.

Ngô Minh ngay khi rời ra được khu đầm lầy của tính tức hải hắn quay lại nhìn về phía sau đang rực sáng trong đêm, Ngô Minh thì thầm:

“Chờ ở đó, ta sẽ quay lại. Lúc ta quay lại cũng là lúc các ngươi một lần nữa sống trong sợ hãi, đặc biệt là ngươi Đinh Xuân Thu. Ta sẽ cho ngươi nếm trải nỗi đau sống không bằng chết.”

Ngô Minh nhắm theo hướng bất kỳ chạy thụt mạng. Hắn cứ chạy mà không biết mình sẽ đi tới đâu. Ngô Minh thích cảm giác tự do này. Có thể tự do bay nhảy không bị bất kỳ ai trói buộc.

Mấy ngày sau đó, Ngô Minh lạc trong một khu rừng rộng lớn. Ngô Minh đi tới một con suối để tắm rửa cơ thể. Lúc này toàn bộ cơ thể Ngô Minh mới hiện ra rõ ràng. Khuôn mặt Ngô Minh đã hoàn toàn biến dạng. Nhiều vết bỏng lớn vẫn còn chưa lành. Tóc cũng cháy rụi không còn gì.

Ngô Minh nhìn vào mặt nước sau đó tự cười. Cũng không biết là cười hay là khóc bởi trong tiếng cười lại nghe được sự thê lương uất ức.

Sau đó Ngô Minh giặt sạch bộ quần áo của mình, trần truồng đi tìm củi khô để hong khô áo.

Kiểm đủ số củi Ngô Minh vươn cánh tay trái của mình ra về phía đồng củi. Bàn tay Ngô Minh rực đỏ. Nó bất ngờ bắn ra một tia lửa bay thẳng vào đám củi khiến trúng bốc cháy.

“Vẫn còn sử dụng được.”

Ngô Minh bản thân nghĩ lại giây phút mình sắp bạo nổ. Lúc ấy cơ thể hắn như chứa đựng cả ngàn năm công lực không thể phát tiết. Lúc sắp chết những ký ức kì lạ ủa về với Ngô Minh. Hắn nhớ lại cảnh mình đang ở trong cái ống nghiệm màu đen. Những người bịt mắt đã tiêm thuốc rồi cho một thứ gì đó vào cơ thể hắn. Rồi một vụ nổ xảy ra. Kết quả là Ngô Minh đã tới nơi này.

“Tên đó có nói cái gì đó, máy gia tốc hạt, thuốc mới, thí nghiệm thất bại. Có lẽ mình đã từng là vật thí nghiệm rồi. Đúng là đáng buồn. Số thuốc mà họ đưa vào người mình còn chưa được cho hòa tan vào cơ thể. Chỉ mới một phần của cánh tay trái được hòa nhập từ vụ bạo thể. Nếu mình khai mở hết tất cả thì sẽ thế nào.”

Ngô Minh càng suy nghĩ càng cảm thấy thú vị. Nhưng bằng cách nào để khai phá thì lại là một vấn đề khác. Cánh tay trái của Ngô Minh chỉ là tình cờ khai mở. Vẫn còn 4 vết may lớn mà Ngô Minh cần mở ra. 3 ở các chi còn lại. Và một chính là ở lưng bức vẽ mà Ngô Minh đã vẽ ra trước đó.

“Lửa tạo ra cũng yếu đi rất nhiều. Ngay lúc mình khai mở ngọn lửa có thể đốt cháy cả một gian phòng, bây giờ nó cứ như một cây diêm leo lỏi.”

Ngô Minh sau khi suy nghĩ đã tìm ra một nguyên nhân. Đó là nguồn năng lượng. Hắn hiện tại không giống lúc đó cơ thể tràn đầy sức mạnh. Có lẽ cách duy nhất lúc này mà Ngô Minh cần làm là nhanh chóng gia tăng thực lực của bản thân.

Ngô Minh tiếp đó lang thang trong rừng. Hắn dùng tay mình cố gắng chặt những cây to. Cứ ngày qua ngày như thế luyện tập. Đến đêm Ngô Minh lại đi đặt bẫy bắt mấy con thú rừng để làm thức ăn.

Cứ vậy sinh hoạt. Tâm tình của Ngô Minh cũng có chút dịu đi. Hắn đã dần không bị mối thù làm ám ảnh tâm trí, nhưng không có nghĩa là Ngô Minh quên nó đi. Chỉ là nó không còn là mục đích sống duy nhất giống như lúc vừa mới thoát ra.

Ngô Minh tiến bộ theo từng ngày. Cơ thể hắn bình thường đã mạnh hơn người thường. Sức dẻo dai cũng cao hơn. Chính vì thế Ngô Minh mới có thể kiên trì luyện tập qua từng ngày.

Cũng không biết qua bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng, Ngô Minh cuối cùng đã có chút thành tựu. Một quyền bằng tay phải của hắn giờ đã có thể đánh gãy một cây đường kính khoảng 20 cm, còn nếu dùng tay trái kết hợp dị năng. Một quyền bạo nổ sẽ đánh nổ cả tảng đá to đừng nói tới cây gỗ thông thường.

Ngô Minh quyết định rời khỏi nơi này tìm về trung nguyên. Khu vực Ngô Minh đang sinh sống nằm tiệm cận với tây vực chính vì thế rất ít người lui tới. Ngô Minh đi cũng bởi vì thức ăn hắn tìm ngày càng khó khăn. Cá trong suối hay thú rừng cũng dần bị hắn đem vào bụng gần hết rồi. Nếu còn không đi sẽ chết đói ở đây.

Ngô Minh đi thẳng về hướng nam. Trên đường đi hắn gặp được vài làng nhỏ sau đó tiếp tục hỏi đường rồi đi tiếp. Ngô Minh muốn quay về ngôi làng lúc trước để đoàn tụ với Tiêu Phong. Không có đứa nhỏ bên cạnh Ngô Minh cũng có cảm giác nhớ nhung.

Ngô Minh chỉ còn nhớ ngôi làng đó tên là Thiên hương, nằm ở Tân Dương. Cứ theo dữ kiện này, Ngô Minh quyết định đi tìm kiếm tung tích của Tiêu Phong.

Phải nói cuộc sống không giống như trong phim. Ngô Minh thường thấy các đại hiệp trong phim không làm gì cũng có đủ tiền để ăn ngon mặc tốt. Nhưng hắn lại khác, hắn lúc này không có tiền chính vì thế hành trình có rất nhiều khó khăn.

Ngô Minh suy nghĩ đủ cách kiếm tiền nhưng chúng đều mất quá nhiều thời gian, không thích hợp với tình cảnh của Ngô Minh lúc này.

Trong lúc đi vào một cái thành lớn, Ngô Minh mới nhìn thấy tấm bảng truy nã. Trên ấy vẫn còn hình của hắn, bên cạnh còn thêm vài tấm khác.

Ngô Minh cũng chẳng để ý làm gì. Hắn hiện tại dù đứng cạnh tấm hình cũng chả ai nhận ra. Chỉ là những tấm truy nã này giúp Ngô Minh nghĩ ra một ý rất hay. Sau khi dò hỏi, Ngô Minh xác định được mục tiêu của mình quyết định lên đường.

Ngô Minh muốn đi cướp của chính băng cướp trong tờ truy nã. Cách này có vẻ thích hợp với Ngô Minh hơn.

Đi theo hướng dẫn Ngô Minh tìm tới một ngọn núi. Địa hình hiểm trở thích hợp phòng thủ. Ngô Minh cũng hiểu tại sao bọn cướp này vẫn còn hoành hành được. Với giác quan nhạy bén của mình Ngô Minh cảm nhận được có vài nhóm canh gác gần mình.

Ngô Minh theo kế hoạch để bọn chúng phát hiện ra bản thân. Ngô Minh lập tức bị bao vây bởi đám lâu la. Một tên trong số chúng cầm đao chìa thẳng vào Ngô Minh hét lên.

“Ngươi là ai, tới đây làm gì. Kéo mặt nạ ngươi xuống.”

Ngô Minh kéo xuống tấm mặt nạ của mình. Xuýt chút nữa đã hù chết mấy tên này. Lấy lại tỷ tính thần bọn chúng mới có thể ổn định nghe Ngô Minh nói.

“Tôi muốn gia nhập với mọi người mới tìm tới đây. Bởi hình dạng tôi thế này nên không ai cho phép tôi làm việc cả tôi chỉ còn biết lên núi làm thổ phỉ mà thôi. Mong các huynh đệ thu nhận tôi.”

“Hừ ta không cần biết, ta dẫn ngươi đi gặp lão đại cho lão đại quyết định. Các người tiếp tục canh chừng hai tên này cùng ta đi đưa tên này tới gặp lão đại.”

Ngô Minh cười thâm trong bụng. Bên ngoài vẫn tỏ vẻ thành khẩn đi theo 3 tên trước mặt. Khi đến nơi Ngô Minh cảm thấy mấy tên thổ phỉ này sống cũng rất tốt. Căn cứ xây dựng cũng rất được. Nhìn xung quanh bày trí xem ra làm ăn cũng rất tốt.

Ngô Minh được đưa vào một đại sảnh nơi này xếp hai hàng ghế hai bên. Ở giữa có một kẻ đang ngồi. Nhìn dáng dấp chắc là lão đại của cả nhóm.

Nghe được đàn em mình báo cáo, tên lão đại đi lại gần Ngô Minh nói.

“Ngươi tới đây thật sự muốn gia nhập với chúng ta hay sao?”

“không, tôi không có ý này.”

“Ngươi đang đùa ta sao? Ngươi tới đây để làm gì?”

“Mượn các người một ít tiền.”

Cả bọn nghe Ngô Minh nói thì đồng loạt cười lớn một hồi. Ngay lúc đó dây trói Ngô Minh cũng đã bị nóng chảy đứt ra. Ngô Minh đứng nhìn cả nhóm người, lúc này đã ra vẻ khấn trương. Thủ đoạn vừa rồi của Ngô Minh bọn họ cũng đã chứng kiến.

“Các người cười chắc là đồng ý rồi vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Tên quái vật này người muốn chết.”

Một tên trong số bọn thuộc hạ như muốn lập công, trên tay thanh kiếm chém tới Ngô Minh. Ngay lập tức một ngọn lửa từ cánh tay Ngô Minh bắn ra thiêu cháy tên này trước mặt mọi người.

“Người Người là quái vật.”

Cả đám kinh hãi nhìn Ngô Minh, tự động lùi bước. Ngô Minh không để ý tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã nắm cổ tên lão đại nói nhỏ vào tay tên này.

Sau đó chỉ thấy Ngô Minh bước ra khỏi căn cứ của bọn thổ phi trên vai mang theo một túi lớn đồ đạc.

Mấy ngày sau người ta phát hiện trên núi chỉ là một đồng tro tàn. Phía trước sân bọn thổ phi còn ghi hai chữ. “Thi Quỷ”.

Có được tiền Ngô Minh nhanh chóng mua một chiếc xe ngựa tiến về Tấn Dương. Sau vài ngày đi đường Ngô Minh cũng đến được nơi này. Nhưng đường tới làng nhỏ kia Ngô Minh quả thật không còn nhớ gì.

Ngô Minh quyết định đi hỏi thăm người xung quanh. Ngô Minh đi vào một quán ăn. Sau khi gọi món Ngô Minh gọi tên tiểu nhị lại để hỏi thăm.

“Đại gia người cần gì?”

“Người cho ta hỏi ở đây tới thôn Thiên Hương đi hướng nào?”

Nghe Ngô Minh hỏi tên tiểu nhị lập tức giật mình. Hắn nhìn lại Ngô Minh sau đó ngập ngừng.

“Đại gia người từ nơi khác tới đây phải không?”

“Đúng vậy có sao không? Ta có bạc người cứ trả lời viên này là của người.”

Ngô Minh cứ nghĩ tên này đang làm tiền nên móc ra viên bạc nén. Nhìn thấy bạc tên tiểu nhị mắt sáng lên.

“Đại gia thật ra...”

“A đại người đi tiếp khách ngay cho ta.”

Người trưởng quầy lập tức tức giận hét vào tên tiểu nhị, mắt trừng lên sau đó đi về phía bàn của Ngô Minh.

Vị khách này mời ngài về cho bản quán không đón tiếp ngài cầm theo bạc của ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thôn Thiên Hương

Ngô Minh nghe người trưởng quầy này nói thì có chút bất ngờ. Theo lẽ thường phản ứng của người này sẽ không quyết liệt như vậy mới đúng. Nhưng người trưởng quầy này phản ứng có phần hơi quá, Ngô Minh chưa nói được gì đã bị ông ta đuổi ra bên ngoài.

Ngô Minh mang theo thắc mắc của mình đi tới mấy quán ăn khác tìm hiểu. Nhưng mọi chuyện vẫn như cũ, Ngô Minh liên tiếp nhận được những cái nhìn dè chừng sau đó lập tức đuổi thẳng đi. Ngô Minh bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, lúc đầu Ngô Minh nghĩ là do mình ăn mặt khả nghi, sau đó nghĩ lại là mình đưa ra số tiền không đủ lớn, nhưng tất cả đều như điều đã sai.

Ngô Minh không hỏi thăm được gì, trời cũng bắt đầu đi vào buổi xế chiều, Ngô Minh đi vào một quán trọ tá túc qua đêm.

Cả ngày tìm kiếm mệt mỏi, Ngô Minh vừa nhận được phòng thì nhanh chóng đi tắm rửa để nghỉ ngơi. Ngô Minh đã không nhận ra những cái nhìn khác lạ mà những người trong quán trọ dành cho mình.

Nửa đêm, bầu trời hôm nay sáng trăng nhưng không sao. Bầu trời chỉ một vầng khuyết phát sáng, mây trắng thấy rõ ràng phản phát giữa màn đêm. Ngô

Mình đang chìm vào giấc ngủ thì bên ngoài một đám quan binh đang lặng thầm tiến gần tới căn phòng mà Ngô Minh đang ở.

Tiếng dế kêu cùng tiếng chân dồn dập đan xen vào nhau.

“Người các người nói ở bên trong sao?”

“Đúng vậy đại nhân, hần ta chính là người hỏi thăm về thôn Thiên Hương, chắc chắn là người đại nhân cần tìm.”

“Hừ ta không có tìm, hần ta nếu có liên quan tới thôn Thiên Hương giết không cần hỏi, người có công báo sẽ được trọng thưởng.”

Tên trưởng quầy của quán trọ khuôn mặt nhợt nhạt nhìn vào tên bồ đầu, chỉ chỉ vào bên trong phòng trọ của Ngô Minh.

Đám quan binh gần hai mươi người lập tức chia ra bao vây lấy căn phòng. Hiệu lệnh của tên bồ đầu vừa ra, cả bọn lập tức xông vào. Cửa lập tức bị đập đổ. Bọn họ nhìn thấy trên giường là một người trùm kín người. Cả nhóm lập tức dùng đao đâm xuyên qua tấm chăn.

“Không ổn.”

Một tên quan binh nhận ra sự khác thường lấy tay gỡ tấm chăn ra ngoài, chỉ thấy bên trong không có người chỉ toàn là gói. Tên bồ đầu quay sang nhìn tên trưởng quầy.

“Thế này là thế nào? Người đâu?”

“Sao sao lại thế này, đại nhân rõ ràng hần ở trong này, tiểu nhị của quán vẫn trông chừng rõ ràng hần không có ra ngoài.”

“Hần nói đúng ta không có ra ngoài.”

“Ai?”

Tiếng nói lạ vang lên ngay lập tức gây ra sự hỗn loạn trong đội ngũ. Mọi người quay quanh tìm kiếm người đang nói chuyện, lúc này họ mới thấy một người đeo mặt nạ đang chặn ngay cửa phòng.

Tên bồ đầu lập tức chìa đao về phía Ngô Minh, ra lệnh:

“Người chính là kẻ tìm kiếm thôn Thiên Hương?”

“Đúng thì sao?”

“Hừ, người có quan hệ gì với bọn chúng?”

“Ta sao, đã từng là người của thôn Thiên Hương.”

“Tốt, các huynh đệ nghe lệnh giết tên này, ai giết được phần thưởng là của người đó.”

“Khoan đã.”

Ngô Minh lập tức đưa tay ra ngăn cản bọn họ hành động, sau đó nói ra.

“Các người khoan hãy rat ay, gấp gáp như vậy làm gì? Ta cũng không có ý định chạy đi. Các người cho ta biết thật ra thôn Thiên Hương đã xảy ra chuyện gì.”

“Hừ sắp chết còn ra vẻ, ta tiễn người một đoạn.”

Tên bồ đầu lập tức lao lên tấn công, Ngô Minh còn không thèm để ý tới hần. Vô thức hai ngón tay trái Ngô Minh đã kẹp chặt thanh đao của hần. Thanh đao lập tức bị nung đỏ đến cả phần gỗ của thanh đao cũng đã bốc khói khiến tên này không chịu nổi bỏ tay ra khỏi thanh đao. Ngô Minh quăng đi thanh đao một cước đá văng tên này lên giường.

Ngô Minh sống trong rừng gặm đã lâu. Trong đó thú dữ vô số. Mỗi đêm của Ngô Minh đều là một cuộc rượt đuổi, Ngô Minh không bao giờ ngủ sâu, chỉ một tiếng động nhẹ cũng có thể làm Ngô Minh tỉnh giấc. Ngô Minh sẽ tự làm quen với âm thanh khi mình ngủ chỉ cần một tiếng động lạ sẽ làm hần tỉnh giấc. Khi này tiếng bước chân dồn dập của những tên quan binh này đã ngay lập tức đánh thức Ngô Minh.

Nhân cơ hội này Ngô Minh cũng muốn điều tra xem mọi chuyện thật ra là như thế nào, đã xảy ra chuyện gì mà thôn Thiên Hương lại trở thành cấm kỵ như vậy.

Nhìn thấy lão đại của mình bị đánh bay đi, đám quan binh lập tức xông vào tấn công Ngô Minh. Quả thật so đám quan binh này với những con hổ báo mà Ngô Minh từng đánh qua quả thật quá khác biệt, dù là sức mạnh hay tốc độ. Ngô Minh dễ dàng hạ gục từng tên chỉ với một quyền.

“Oành”

“Oành”

“Oành”

Liên tiếp những tiếng động vang lên từ căn phòng, đám quan binh như người gỗ bị Ngô Minh tùy ý đánh lên. Chỉ sau một thoáng tất cả đều bị Ngô Minh đánh ngã. Lúc này Ngô Minh mới tiến lại gần tên trưởng quây. Tên trưởng quây đang sợ hãi tột độ, Ngô Minh vừa rồi thể hiện quá kinh khủng hẳn quả thật đã bị Ngô Minh làm cho sợ khiếp vía.

Ngô Minh nắm lấy áo hất lùi ra từ dưới gầm giường.

“Bây giờ ngươi có thể cho ta biết thật ra đã xảy ra chuyện gì được rồi chứ, thôn Thiên Hương thật ra đã bị gì?”

“Đại gia người đừng làm bậy ta nói ra ngài sẽ tha cho ta chứ. Ngài phải hứa ta mới trả lời.”

“Ngươi còn muốn ra điều kiện, ta tùy tiện bắt một tên nào trong số lũ người này đều có thể hỏi, ngươi nghĩ giờ ta giết chết ngươi rồi bắt họ thì thế nào.”

Ngô Minh chỉ vào đám quan binh đang la liệt trên đất nói ra. Tên trưởng quây lúc này đã bủn rủn tay chân, ấp a ấp úng nói ra.

“Đại gia, ta nói ta nói. Thật ra thôn Thiên Hương hơn 5 năm trước đã bị giết chết hết rồi, đã không còn cái gì gọi là thôn Thiên Hương chính vì thế ngài đừng có tìm nó nữa.”

Ngô Minh vừa nghe xong hai tay nắm chặt lấy cổ tên trưởng quây, xiết đến hần không thở được gẫy dựa. Mắt Ngô Minh nổi lên gân đỏ quất lên.

“Nói thật ra đã xảy ra chuyện gì, họ đã bị gì mà cả thôn đều bị giết.”

Tên này bị Ngô Minh xiết cổ không nói được, hai tay nắm chặt lấy tay Ngô Minh cầu xin. Ngô Minh quăng hần ra một bên, cánh tay đánh vô thức vào cái bàn kê bên khiến nó vỡ tan. Nhìn thấy thế tên trưởng quây không biết từ khi nào dùng quần đã ướt đầm.

“Là lệnh từ hoàng thượng, trong thôn bọn họ có một khâm phạm tên là Ngô Minh. Tên này bị bắt đi nhưng trong quá trình áp giải đã bị cướp đi. Quan binh còn sống đã khai báo là bị người trong thôn ám toán cướp người. Vì vậy mà hoàng thượng hạ chỉ giết sạch người trong thôn, còn nói ai tố giác được người trong thôn Thiên Hương sẽ được trọng thưởng.”

“Ha ha, nực cười. Một cái thôn toàn là bách tính bình thường. Bọn họ sao có thể đánh thắng một đám quan binh cướp đi tù nhân. Rõ ràng là tìm người gang tị. Còn có tên hoàng đế vậy mà cũng nghe theo. Đây là ý gì? Các ngươi là người những người dân đó không phải người sao? Hơn một trăm nhân khẩu chết đúng là không nhầm mất.”

Ngô Minh tự cười. Hần không khóc, chỉ cười. Cũng đã rất lâu rồi Ngô Minh không khóc mà chỉ cười. Ngô Minh bây giờ đang đắm chìm trong suy nghĩ về những người dân lương thiện thôn Thiên hương. Bọn họ là bị hần liên lụy mà chết. Cảm giác tội lỗi nhanh chóng quần lấy tâm trí Ngô Minh. Sau đó chính là căm giận.

Ngô Minh hận bản thân mình, hận càng giận kẻ đã ra tay với những người thôn dân vô tội, hận càng giận kẻ ta ra lệnh.

Trong lúc Ngô Minh suy nghĩ, những tên quan binh cùng tên trưởng quây đang dần dần bò ra khỏi phòng. Nhưng trong số họ lại có vài tên ham lợi, nhân cơ hội Ngô Minh lơ là định ra tay hạ gục Ngô Minh.

“Phốc.”

Một nhát chém đánh trúng vào người Ngô Minh. Ngô Minh không có phản ứng gì, chỉ quay sang nhìn kẻ đã chém mình chiếc mặt nạ không biết lúc nào đã rơi ra ngoài. Khuôn mặt Ngô Minh lúc này đã dọa sợ kẻ ra tay. Hần giật mình buông ra cả thanh đao đang găm vào người Ngô Minh.

“Quái quái vật.”

Ngô Minh dùng tay nhỏ thanh kiếm ra khỏi người mình. Máu từ vết thương chảy ra một lúc lập tức đã dừng lại. Vết thương tuy không lành hẳn nhưng cũng đang tự lành lại. Ngô Minh dùng thanh đao trên tay lướt đi.

Một lúc sau đó Ngô Minh bước ra khỏi quán trọ. Trên người sạch sẽ không chút gì là đã trải qua một cuộc chiến. Bời vừa rồi không phải là một cuộc chiến mà là một cuộc thám sát. Đám quan binh không có sức kháng cự, bọn họ hoảng loạn. Phần thưởng mà bọn họ muốn lấy đã cướp đi mạng sống của chính bản thân họ. Máu chảy khắp trong sân quán trọ, sáng hôm sau người ta phát hiện ra hiện trường cũng là lúc một cái tên được gọi lên trong chốn giang hồ.

Thi Quý.

Trên quán trọ khắc lên một chữ to lớn bằng máu “Thi Quý”. Ngô Minh sở dĩ muốn để lại danh tính của mình cũng là có lý do. Người đầu tiên mà Ngô Minh muốn nhắn gửi chính là Đinh Xuân Thu. Danh tính này chỉ có Đinh Xuân Thu hiểu rõ, nó sẽ nhắc cho Đinh Xuân Thu rằng Ngô Minh vẫn còn sống và bất cứ lúc nào cũng sẽ trở về. Nó sẽ khiến cho cuộc sống của Đinh Xuân Thu là những chuỗi ngày sống trong lo sợ, không biết sẽ bị Ngô Minh tìm tới vào lúc nào. Lúc nào cái tên Thi Quý còn vang trên giang hồ lúc đó Đinh Xuân Thu không được ăn ngon ngủ yên.

Còn một nguyên nhân khác có phần trẻ con, đó là Ngô Minh học theo những bộ phim mình đã xem, để lại dấu tích sau khi gây án. Ngô Minh cũng chẳng

biết để lại chúng có mục đích gì, dù sao Thi Quý cũng chỉ là một biệt hiệu nhưng nó lại có vẻ rất ngẫu nhiên. Hơn hết việc này cũng làm Ngô Minh có chút thích thú. Đó là một cảm giác khó giải thích bằng lời.

Nhưng dù thế nào, Thi Quý cũng đã là một cái tên nổi tiếng. Nổi tiếng trong cả quan trường và giang hồ. Vụ án mà Ngô Minh gây ra là một vụ án lớn. Triều đình đã quyết định ra lệnh truy nã Ngô Minh với cái tên Thi Quý. Theo lời kể của những người mà Ngô Minh đã từng hỏi qua tung tích của thôn Thiên Hương mà lệnh truy nã của Ngô Minh được đưa ra ngoài.

Ngô Minh đã vô tình trở thành mục tiêu của cả triều đình cùng giới giang hồ. Tiền thưởng của Ngô Minh chính là một sức hút khó cưỡng đối với những tên săn tiền thưởng. Từ đó Thi Quý chính thức là cái tên mà mọi người gọi cho Ngô Minh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mai phục

“Đại ca chúng ta thật sự phải đi bắt tên Thi Quý đó sao?”

“Người sợ sao, sợ thì rút về cho ta.”

Hai người đàn ông ăn mặc bần hàn núp trong một ngôi miếu hoang. Cả hai bộ dạng đều có thể nhìn ra là đã lâu không tắm rửa gì.

“Đại ca, ta nghe nói tên Thi Quý đó là quái vật hắc còn biết phun lửa, những người gặp hắn đều bị thiêu cháy mà chết. Chúng ta không nên gây tới hắn thì hơn.”

“Hồ đồ, người cũng đi tin mấy lời nói đó, người nghĩ người phun ra lửa bằng cách nào? Đó chỉ là lời đồn của bọn nhân sĩ giang hồ nhằm gây khiếp sợ mọi người mà thôi. Người nghĩ xem một tên tội phạm giá 1 vạn hoàng kim ai lại không tham cơ chứ. Chỉ cần bắt được hắn chúng ta sẽ đổi đời dù sống đến trăm tuổi cũng không lo tiền bạc. Mỗi ngon như vậy tất nhiên mọi người đều tranh giành rồi. Mấy lời đồn đó đều là để dọa người.”

“Đại ca nói cũng có lý, nhưng mà tên đó treo thưởng tới 1 vạn hoàng kim không thể nào không có bản lĩnh gì được, đại ca người xem hai chúng ta thế này có bắt được hắn hay không? Nguyên ngày nay đệ còn chưa được ăn cái gì bụng kêu lên cả rồi.”

“Người yên lặng ngồi đó cho ta, hắc sớ dĩ nhiều tiền thưởng như vậy chính là vì vụ án thôn Thiên Hương năm đó. Hoàng thượng vì việc này mà mấy năm qua ăn uống đều không ngon miệng, nghe nói tên Ngô Minh đó đã làm cho hoàng thượng bị ám ảnh bởi mấy món ăn mà hắn nấu khiến cho người vì đó mà sinh ra hận thù. Ta nói động tới hoàng thượng chính là leo lên lưng cọp, chỉ tùy tiện vài miếng ăn cũng hại chết biết bao nhiêu người.”

“Chỉ vì một trù sư mà gây ra nhiều việc như vậy thật quá đáng sợ rồi.”

“Việc này có nhiều nguyên nhân bên ngoài, nhưng chung quy cũng là vì đó. Mà việc cũng đã qua rồi đừng nhắc lại kéo lại gây họa diệt thân.”

“Vâng đại ca đệ sẽ giữ mồm miệng.”

“Hừ người mà giữ được mồm thì ta là con cháu.”

Cả hai tên này cãi nhau một hồi sau đó cũng im lặng chờ đợi tiếp. Chờ đợi mãi đến trời cũng sắp tối cả hai tên này cũng không thấy ai xuất hiện, bọn chúng đã có chút mệt mỏi cùng nản chí.

“Đại ca, người xem thông tin chúng ta nhận được có khi nào sai không?”

“Sai làm sao mà được, ta mua thông tin từ tên hầu bàn trong phủ Từ đại nhân, nghe chính xác là hắn sẽ đi qua đây.”

“Từ Từ đại nhân, chẳng chẳng phải là đã chết rồi sao?”

“Người hốt hoảng làm gì? Đúng chính là Từ đại nhân mà mấy ngày trước bị Thi Quý tìm tới giết chết.”

“Đại ca đệ vẫn cảm thấy việc này không an toàn hay chúng ta đi về đi.”

“Suyt im lặng, có người tới.”

Cả hai tên im lặng nấp vào chỗ cũ, mắt vẫn hé nhìn ra hướng ngoài ngôi miếu hoang. Bên ngoài một người mặc hắc y che kín người, mặt mang mặt nạ đang từ từ tiến vào bên trong. Người này không ai khác chính là Ngô Minh.

Khoảng thời gian này Ngô Minh lấy danh nghĩa Thi Quý đi tìm tung tích của Tiêu Phong cùng trả mối thù năm xưa. Ngô Minh vẫn tin rằng Tiêu Phong vẫn còn sống, hắn đã tới tận nơi xử lý vụ án này chính là người mà hai tên vừa rồi nhắc tới Từ đại nhân để tìm sổ sách. Trong hồ sơ ghi lại các từ từ năm

đó không có ghi nhận ai giống như Tiêu Phong. Nên tin tưởng của Ngô Minh càng được tăng thêm

Ngô Minh cũng nhân cơ hội này điều tra những kẻ có liên quan tới cái chết của hơn một trăm nhân khẩu năm xưa. Trời báo ứng quá lâu, đợi khi bọn họ nhận báo ứng có khi đã muộn rồi. Ngô Minh muốn chứng nhận đúng hình phạt mà mình cần phải nhận. Thôn Thiên Hương bị diệt kẻ được lợi rất nhiều. Từ những tên bỏ đầu cho tới quan to. Một thôn tài sản vơ vét không hề ít. Chính vì thế mà có rất nhiều người nhúng tay để xâu xé miếng thịt này.

Ngô Minh cũng biết rõ kẻ chịu trách nhiệm nhiều nhất cho việc này là ai nhưng hiện tại Ngô Minh không đủ sức cho kẻ đó phải trả giá. Sức một mình Ngô Minh lúc này tìm hấn chỉ có con đường chết chính vì thế Ngô Minh mới quyết định tìm những tên tay sai của hấn để hành động.

Theo thông tin mà Ngô Minh tìm được thì ở gần nơi này có người rất giống với Tiêu Phong đang sinh sống nên hấn mới tìm tới đây. Ngô Minh cũng biết phần trăm cơ hội không nhiều hay nên nói là bằng không nhưng hấn vẫn quyết định đi tìm.

Từ bên ngoài Ngô Minh đã nhận ra bên trong có người đan mai phục. Những người thế này Ngô Minh gặp rất nhiều. Tất cả đều vì tiền thưởng mà tới, Ngô Minh cũng chẳng thêm quan tâm tới bọn họ tiến vào bên trong miếu hoang.

Ngô Minh lấy dụng cụ nhà bếp bên trong ba lô phía sau lưng ra để chuẩn bị nấu ăn. Phải nói dùng tay nải của thời kỳ này không hề thần kỳ như trong phim ảnh. Trong những bộ phim chiếc tay nải bé xíu cứ như túi thần kỳ, cái gì cũng có nhưng mà thực tế với Ngô Minh chính là cái thì cũng đựng không vừa. Chính vì thế Ngô Minh dựa theo những chiếc ba lô hiện tại tự tạo cho mình một cái để đựng hành lý.

Ngô Minh cũng tự đúc cho mình một bộ dụng cụ nhà bếp theo yêu cầu. Ngô Minh đã tìm một người thợ rèn giỏi sau đó đưa bản thiết kế của mình cho ông ta. Thành quả là Ngô Minh có một bộ dụng cụ cắt vừa trong ba lô của mình.

Ngô Minh đem những đồ khô chuẩn bị sẵn ra để nấu nướng. Ngon lửa bắt ngờ xuất hiện cũng làm cho hai tên này giật mình nhưng quá trình đó quá nhanh khiến cả hai cũng không nhận ra là bàn tay của Ngô Minh đã phát ra hơn nửa ngay sau đó đã có thứ thu hút hơn thứ này. Hương thơm từ món ăn khiến cho cả hai tên đang nấp ở phía sau cũng phải nuốt nước miếng, nhìn chăm vào nồi thức ăn. Tên cầm đầu nhanh chóng lấy lại tinh thần, quyết định ra tay. Hấn lấy trong người con dao cắt ngay sợi dây kẻ bên mình. Lập tức một chiếc lưới từ trên trần nhà phủ xuống vị trí mà Ngô Minh ngồi, tên này hí hửng liền nhảy ra ngoài.

“Ha ha, Thi Quý cũng chỉ như vậy ta còn tưởng là lợi hại như thế nào ruốt cuộc cũng chỉ là hư danh. Chỉ một mẹo nhỏ đã đủ bắt lại ngươi.”

“Ngươi có nghe câu trời đánh tránh bữa ăn chưa?”

Ngô Minh tỏ ra khó chịu nhìn về phía hai tên đang giăng bẫy mình rồi nhìn về nồi súp đang nấu.

“Đây là lần thứ 11 có kẻ dùng thứ này để bắt ta, các ngươi đúng là thiếu tính sáng tạo. Hôm nay tâm tình ta rất tốt không muốn giết người các ngươi nhanh rút đi cho ta.”

“Tên khốn kiếp này sắp chết tới nơi mà còn dẻo miệng, ta cho ngươi biết sự lợi hại”

Tên đại ca cầm thanh đao nhỏ của mình phóng mạnh về phía Ngô Minh. Thanh đao phóng trúng ngay đầu của Ngô Minh.

“Cạch”

Chỉ còn cách thái dương của Ngô Minh vài centimet thanh đao nhỏ đã được Ngô Minh kẹp lại giữa hai ngón tay, lúc này Ngô Minh cũng đã nung chảy tấm lưới thoát ra ngoài. Ngô Minh quăng đi thanh đao cầm chiếc muỗng lên nếm thử súp. Ngay lập tức Ngô Minh nét mặt thay đổi tức giận nhìn về hai tên rách rưới kẻ bên.

“Hai tên khốn kiếp các ngươi dám làm hỏng canh của ta, các ngươi cho gì vào tấm lưới canh của ta lại đắng như vậy.”

Ngô Minh chỉ vào tấm lưới kẻ bên vẫn còn vơ vẩn những hạt bột mịn màu trắng. Rõ ràng là thuốc độc mà hai tên này đã chuẩn bị. Chính vì lý do này mà Ngô Minh dù bị trói hai tên cũng không dám tiếp cận mà phải đứng ngoài phóng đao kết liễu.

Tên đại ca lúc này đã sợ thật rồi, hấn ấp a ấp úng.

“Ngươi Ngươi còn là người I không đó là bột hạt đinh hồng là kịch độc ngươi ăn vào sao lại không bị làm sao? Còn cả vừa rồi đó là gì ngươi thật sự biết phun ra lửa sao.”

Tên đại ca còn như thế đừng nói tới tên đệ của hấn. Ngô Minh nghe xong thì nhủ mày.

“Ngươi không nói sớm một chút giờ nó ngấm hết vào súp rồi nồi này coi như bỏ đi, Các ngươi nghĩ xem ta nên xử lý các ngươi thế nào.”

Hai tên này hoảng sợ nhìn Ngô Minh. Từ khi Ngô Minh nung chảy tấm lưới cả hai tên này đã mất hết ý thức chiến đấu, bọn họ chỉ dựa vào cái bẫy này cùng độc được để bắt Ngô Minh. Hiện tại cả hai chính là cá nằm trên thớt không biết làm thế nào. Tên tiểu đệ lập tức quỳ xuống cầu xin.

“Thi quý đại gia người tha cho tôi đi, tôi thật sự không có ý muốn gây sự với ngài chỉ là do tên này ép buộc, đúng vậy đều là do tên này làm tất cả ngài tha cho tôi.”

Nghe được tiểu đệ mình nói, tên lão đại tức giận đánh một quyền vào mặt tên phản bội khiến tên này sưng phù một bên mặt máu miệng chảy ra, sau đó

hắn sợ hãi nhìn về Ngô Minh.

“Thi Thi Quý đại gia người đừng tin lời tên này, hắn ta mới là kẻ xúi giục tôi mới là kẻ bị ép buộc.”

Sau đó hắn quay sang tên tiểu đệ đang ôm mặt.

“Tên khốn kiếp nhà ngươi dám vu oan cho ta ta đánh ngươi chết.”

Ngô Minh cảm thấy nhứt đầu một quyền đánh bay cả hai tên ra ngoài, cả hai chỉ còn một nửa cái mạng. Thế nhưng hai tên lại hành động hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của Ngô Minh. Dù như thế nhưng hai tên này vẫn lao vào đánh nhau, Ngô Minh lắc đầu chẳng đếm xỉa tới nữa.

Lúc này Ngô Minh mới bỏ ra lớp mặt nạ cùng khăn trùm đầu. Mái tóc trắng bạc xóa xuống ngang lưng Ngô Minh. Da mặt cũng đã nhăn nheo đi rất nhiều.

Ngô Minh ho khan vài tiếng sau đó lấy nguyên liệu mới ra để làm lại nôi sụp.

“Thật sự trâu người, cơ thể này đang dần chết đi, ta thật sự đã làm sai điều gì.”

Ngô Minh vì ăn hạt đỉnh hồng lúc này nên bệnh tình bấy lâu mới tái phát. Càng ngày Ngô Minh càng cảm nhận rõ mình đang già đi nhanh chóng. Hắn quả thật không cam lòng. Hắn vừa mới có được sức mạnh vừa cảm nhận được kẻ mạnh ưu thế, vậy mà cuộc sống của hắn lại sắp chấm dứt đi. Ngô Minh ngồi thờn nhìn về đống lửa đang loe lói. Suy nghĩ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Di Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vây công

Đêm hôm đó Ngô Minh ngủ lại trong ngôi miếu hoang. Mái ngói miếu thủng một lỗ to, từng ánh sáng từ mặt trăng chiếu rọi vào bên trong ngôi miếu. Ngô Minh suy nghĩ lung tung tới khuya mới có thể chợp mắt được một lúc.

Tiếng kêu của côn trùng ban đêm như tiếng nhạc du dương tô điểm cho nét tĩnh lặng của đêm khuya. Ngô Minh chỉ chợp mắt được một lúc đã phải thức dậy, mày nhủ lại lộ ra vẻ khó chịu.

“Xem ra mình vẫn còn quá nhân từ.”

Phía xa xa hai đoàn người đang ồ ạt kéo về phía Ngô Minh. Một hướng là một đội quan binh, một bên là một đám người ăn mặc hỗn tạp. Cả hai bên đều chung một mục đích chính là đến đây để bắt lấy Ngô Minh.

Ngô Minh từ xa có thể nhận ra hai âm thanh quen thuộc, hai tên lúc trước mà Ngô Minh thả đi đã chạy về gọi người đến để trả thù. Nhóm người này nhận được thông tin Ngô Minh xuất hiện đã liên kết với nhau để vây bắt.

Thực lực của Ngô Minh vẫn là một ẩn số. Bọn họ chỉ biết duy nhất cái tên Thi Quý còn lại mọi thứ đều mơ hồ. Không ai biết Ngô Minh từ môn phái nào, tu luyện võ công gì, là ai. Tất cả chỉ biết một kẻ như từ trên trời rơi xuống với mức truy nã trên trời. Nếu lúc đầu Ngô Minh là con dê béo trong mắt những tên săn tiền thì bây giờ Ngô Minh đã thật sự là một con hổ dữ, bất cứ lúc nào kẻ đi săn cũng có thể bị con hổ này cắn ngược trở lại.

Chính vì thế đám người ô hợp mới lựa chọn việc liên kết lại với nhau. Còn về đám quan binh đây không biết là lần thứ bao nhiêu họ tập hợp người vây bắt Ngô Minh. Vì trách nhiệm vì tiền thưởng vì đủ lý do mà họ đối nghịch với Ngô Minh. Dù là gì điều gì tất cả bọn họ cũng đã có mặt tại đây để vây bắt người được gọi là Thi Quý.

Bầu trời đêm sáng rực bởi những ngọn đuốc từ hai phía. Ngôi miếu hoang có lẽ chưa bao giờ tiếp đón nhiều người đến thế, tượng Quan nhị ca bên trong miếu có lẽ từ khi được dựng lên tới nay cũng không gặp nhiều người như vậy. Nhưng chắc ông ta cũng biết những người không đến để cúng bái mình mà là để giết người nên nét mặt của ông có chút không được vui.

Ngô Minh đeo chiếc mặt nạ của mình lên sau đó cũng bước ra khỏi ngôi miếu. Trước mặt Ngô Minh là biển người tay cầm vũ khí hung hăng nhìn về phía mình. Nếu ánh mắt có thể giết người có lẽ Ngô Minh đã chết đến không thể đầu thai.

Trong số những người tới đây không chỉ có những tên vô dụng ảm còn có những cái tên máu mặt trong giang hồ. Bọn họ tạo thành một vòng tròn lớn bao vây lấy Ngô Minh khiến khu rừng từ trên cao có thể thấy một vòng lửa lớn.

“Các người muốn giết ta thì cùng lên đi, đỡ phải phí thời gian.”

“Thi Quý, người giết chết cậu ta, giết chết biểu muội của ta hôm nay ta phải báo thù cho bọn họ.”

“Tên quái vật Thiết bổ đầu là nghĩa huynh của ta ngươi lại sát hại huynh ấy hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

“A di đà phật, bản tăng nghe được tiếng than khóc của bách tính quyết không thể để thí chủ làm tiếp việc ác. Buông bỏ đồ đao lập địa thành phật, thí chủ nên dừng tay đi.”

“Đại ca không biết sao chiếc mặt nạ ấy sẽ là nhân dạng như thế nào?”

“Giết chết hắn thì sẽ biết thôi.”

“Thi Quý, ngươi là cái thá gì mà danh tiếng lại hơn Trần Ngưu Vương ta dayd, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ai mới là đương thời đệ nhất cao thủ.”

“Giết.”

“Giết.”

“Giết.”

Đám người giang hồ lập tức khơi mào cho cuộc chiến. Dù lý do từ cá nhân tới đại chúng được nêu ra tất cả đều nhắm vào Ngô Minh. Ngô Minh cũng không có gì phản bác, hắn có nói gì đều chẳng có tác dụng. Tiếng hét vang đã rú lên khắp khu rừng. Bao nhiêu mũi kiếm đã nhắm thẳng Ngô Minh mà đánh tới.

Ngô Minh chỉ nhìn về một hướng nhưng các giác quan khác vẫn quan sát mọi thứ xung quanh. Đám người này đúng là một lũ ô hợp không có chút kế hoạch nào, bọn họ chỉ muốn lấy đông thắng ít giết chết Ngô Minh mà thôi vì thế cứ như một bầy thú nhào tới cắn lấy Ngô Minh.

Ngô Minh lấy ra thanh kiếm của mình. Thanh kiếm này được Ngô Minh đặc biệt đúc từ nhiều loại hợp kim. Cực kỳ cứng chắc nó còn có một đặc điểm khác là toàn bộ đều được đúc từ kim loại từ chuôi kiếm cho tới lưỡi kiếm. Không giống những thanh kiếm thông thường chuôi kiếm làm bằng gỗ. Chính vì điều này mà nó kết hợp được với cánh tay trái của Ngô Minh.

Chỉ trong nháy mắt thanh kiếm đã được nung đỏ, rực sáng. Nhóm tiên phong cũng cảm thấy được sự đặc thù của thanh kiếm nhưng họ không kịp tránh né. Một cú vung kiếm đi ra, một nhiệt lượng cực lớn tỏa ra xung quanh khiến cả nhóm tiên phong bốc cháy, từ quần áo đến cơ thể. Những kẻ này như những ngọn đuốc sống chạy tán loạn tìm cách dập lửa. Điều này làm cho đội hình vốn đã hỗn loạn nay càng hỗn loạn.

Nhìn thấy cảnh này nhưng một số tên không sợ chết vẫn liều mình xông lên. Ngô Minh phản ứng nhanh nhẹn quần đấu với cả nhóm người, không chút nao núng.

Cuộc chiến rơi vào dây dưa, người nổi người kẻ ngã xuống kẻ xông lên không dứt. Ngô Minh thanh kiếm trên tay tạo ra những tiếng vù vù phát vang khắp nơi. Phải nói sức lực Ngô Minh hoàn toàn không phải người thường có thể tương đồng. Bị trúng một đòn của Ngô Minh dù là đỡ được vẫn sẽ bị thương, nhẹ thì gãy xương cốt nặng thì gục tại chỗ sống chết mặc trời.

Trong lúc Ngô Minh đang chống trả bỗng bệnh cũ tái phát, Ngô Minh dùng một nhịp ngay lập tức bị đám người này liên tiếp đập bay ra sau lui bước không ngừng. Lúc ngừng lại, Ngô Minh ho liên tục, từ trong mặt nạ máu chảy ra bên ngoài. Điều này lập tức làm cho đám người giang hồ càng thêm sôi sục xông tới.

“Hắn bị thương rồi, nhân cơ hội giết hắn.”

“Giết tên quái vật trừ hại cho dân.”

“Giết chết hắn.”

“Giết.”

Ngay sau đó tinh thần của bọn người ô hợp như bùng lên không sợ sống sợ chết xông tới chém tới tấp vào Ngô Minh. Ngô Minh cố nén vết thương trong người chống trả quyết liệt. Nhưng lợi thế có vẻ không còn ở phía Ngô Minh như trước. Ngô Minh liên tiếp ăn phải những nhát chém từ các hướng khiến cả người bao phủ bởi vô số vết thương.

Nhưng mọi người dừng như đã quên một bên quan trọng vẫn còn yên vị từ lúc bắt đầu tới bây giờ vẫn không có chút hành động, đó chính là quan binh. Nhận rất nhiều sĩ nhục từ phía Ngô Minh bọn người này mới là kẻ muốn giết Ngô Minh nhất nhưng tới bây giờ họ vẫn chưa hành động.

Một kẻ ăn mặc đặc biệt đang ngồi trước đám quan binh nhìn về cuộc chiến. Hắn nhủ mày nhìn về đám người đây quay công nhau.

“Bẩm Từ đồ đốc tên Thi Quý hình như đã bị thương hiện tại đang bị dồn ép, nhìn tình hình có lẽ hắn sẽ không chống cự được bao lâu nữa, chúng ta làm gì bây giờ.”

“Hừ lão già vậy mà bị cái tên vô dụng này giết chết sao? Suốt ngày bảo ta vô dụng lại bị một tên như thế này giết chết ngay trong phủ, thật mất mặt Từ gia chúng ta.”

Kẻ này chính là con trai của tên quan tham mà Ngô Minh vừa giết chết. Hắn được lệnh tới đây để vây quét Ngô Minh.

“Cung thủ nghe lệnh, lập tức phóng tên.”

“Nhưng mà đại nhân còn đám nhân sĩ giang hồ đó thì sao?”

“Quan tâm đám dân đen đó làm gì, theo lệnh ta mà làm phóng tên.”

“Vâng thuộc hạ đi truyền lệnh.”

Trong lúc Ngô Minh cùng người trong giang hồ chiến đấu máu chảy đầu rơi thì bên ngoài một hàng dài cung thủ đã vuron cung chuẩn bị.

“Cung thủ chuẩn bị.”

“Phóng.”

Bầu trời đêm lập tức phủ đầy những mũi tên trong không gian. Tiếng vù vù của các mũi tên ngay tức khắc gây chú ý đám người phía Ngô Minh.

“Phía trên có cung tên.”

“Có người bắn lên.”

Những tiếng la hét vang lên cũng là lúc từng mũi tên cắm xuống mặt đất. Liên tiếp những nhân sĩ giang hồ bị bắn gục nằm xuống. Ngô Minh đã không còn là mục tiêu của đám người này. Lúc này tất cả đều đang cố giữ lấy tính mạng của mình.

Con mưa tên thứ nhất vừa dứt lại tiếp tục một con mưa tên rơi xuống. Những tiếng la hét vang lên, bọn người này đến chết cũng không cam lòng. Họ đúng là chết oan một cái chết không rõ ràng, đến cả lúc sắp chết họ còn không biết tại sao mình lại bị cung tên này găm vào người. Rõ ràng tất cả điều có chung mục tiêu là Ngô Minh.

Không phải sao?

Những tiếng rên rỉ vẫn không dứt ngay cả khi mưa tên đã chấm dứt. Dưới đất là vô số các xác chết, cơ thể đầy các mũi tên cắm vào. Máu nhem đỏ trên đất. Cũng không biết có bao nhiêu xác chết ở trên mặt đất, cả một vùng chỉ toàn là những xác chết cùng những kẻ sắp chết nằm la hét. Kẻ may mắn tránh khỏi thì bị cảnh tượng trước mắt hù sợ mất mật.

Ngay lập tức, đám quan binh ủa tới thu dọn tàn cuộc. Tên đô đốc đôi mắt đặc chỉ tay về hướng những kẻ còn sống.

“Các người đưa tất cả bọn chúng giết hết cho ta, bất cứ kẻ nào ngày hôm nay ở đây đều là đồng phạm với Thi Quý. Tất cả giết không cần xét xử.”

“Đại nhân nhưng mà bọn họ.”

“Im miệng, cái lệnh xử theo quân pháp.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Tên này miễn cưỡng cầm thanh kiếm của mình tiến về phía một người đang ngồi gập gối bên. Thanh kiếm đâm thẳng vào ngực người này kết thúc mạng sống của hắn ta.

“Cầu quan, người sẽ không được sống tốt.”

“Cầu quan ta làm mà cũng sẽ không tha cho các người.”

“Cầu quan.”

Những lời chửi rủa liên tục vang lên, đó cũng là những lời cuối cùng mà nhóm người này nói ra được. Họ sau đó đều bị đám quan binh kết liễu mạng sống của mình. Ngay cả những xác chết không cử động cũng bị đâm thêm vào nhất để chắc chắn không ai giả chết thoát khỏi.

Trong đám xác, bỗng có một kẻ đứng lên. Người này không ai khác là Ngô Minh. Bằng mấy xác chết che chắn Ngô Minh đã thoát khỏi cái chết từ mấy mũi tên.

Tên đô đốc ngay lập tức nhận ra, miệng cười gằn nhìn về phía Ngô Minh hô to.

“Tốt, tất cả các người theo lệnh ta mà làm, Thi Quý ta sẽ tự giết hẳn không ai được xen vào. Lão già tuy đáng ghét nhưng du sao cũng là cha ta, Thi Quý ta đưa người đi gặp lão ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kết thúc

“Nhìn bộ dạng bây giờ của ngươi ai có thể nghĩ là Thi Quỷ người người khiếp sợ cơ chứ, một con chó còn không bằng.”

Từ đó đốc một cước phi thẳng vào người của Ngô Minh. Lúc này Ngô Minh vừa mới kịp định thần sau đợt mưa tên cộng với những vết thương từ cuộc chiến khiến cơ thể không kịp phản ứng bị dính đòn đá lăn tròn ra một bên.

Phải nói qua tên Từ đó đốc này cũng không phải hạng tầm thường. Thân hấn là một quan võ, tuy bề ngoài có chút công tử bột nhưng võ công không phải hạng mèo cào. Sau đòn đầu tiên tên này liên tiếp dồn ép Ngô Minh. Con mưa đòn rơi vào người Ngô Minh khiến Ngô Minh không phản ứng được gì như một bao cát mặc cho tên này tấn công.

Sau một lúc liên hồi, Từ đó đốc hát văng Ngô Minh vào một tảng đá gần đó. Từ đó đốc đã nhận ra tới lúc phải dứt điểm mọi chuyện. Hấn cời bỏ chiếc bao kiếm của mình ngay theo hướng Ngô Minh đâm tới.

“Keng”

Cứ ngỡ đây sẽ là kết thúc cho mọi chuyện nhưng nào ngờ ngay khi thanh kiếm gần chạm vào yết hầu của Ngô Minh, ngay tức khắc Ngô Minh đã khéo léo né sang một bên làm thanh kiếm đâm sâu vào tảng đá tạo ra tiếng động rền vang.

“Vẫn còn cử động nổi sao, ngươi làm thế chỉ kéo dài nỗi đau của mình mà thôi. Ngoan ngoan chết dưới lưỡi kiếm của ta đi.”

“Đau sao? Những thứ này mà ngươi cũng gọi là đau. Nếu ngươi là ta ngươi sẽ hiểu đau thật sự là như thế nào. Khụ”

Nói được mấy từ Ngô Minh đã ho ra ngụm máu tươi sắc mặt vô cùng nhợt nhạt. Ngô Minh nhìn xung quanh cảnh vật sau đó lắc đầu nói ra.

“Chết ta cũng sẽ không chết ở nơi như thế này.”

“Không do ngươi lựa chọn.”

Ngay sau đó Từ đó đốc dùng sức kéo thanh kiếm mình ra ngoài kéo ngang sang phía đầu của Ngô Minh. Ngô Minh nhanh chóng tránh khỏi tảng đá lao đến nhặt lại thanh kiếm của mình.

Ngô Minh lão đảo cầm thanh kiếm trên tay lần nữa nung đỏ nó thủ thế chống đỡ kẻ địch.

“Keng”

“Keng”

“Oành”

“Ầm”

Tiếng kim loại va chạm, tiếng nổ phát ra liên tục. Cả hai người Ngô Minh kịch chiến hơn 200 chiêu vẫn chưa phân ra thắng bại. Ngô Minh bị thương không có lợi thế chính vì thế đã chọn cách lấy thế chủ thủ cố gắng chống trả Từ đó đốc. Còn phía Từ đó đốc lại gặp phải trở ngại từ thanh kiếm rực lửa của Ngô Minh làm hấn gặp rất nhiều khó khăn. Tên này không hiểu vì sao thanh kiếm của Ngô Minh có thể nung nóng đến như vậy, cũng không hiểu vì sao Ngô Minh có thể cầm một thứ như thế trong tay. Sức nóng cùng uy lực từ thanh kiếm khiến Từ đó đốc cảm thấy được uy hiếp. Hấn không dám trực diện chống đỡ thanh kiếm kia chính vì thế dù có ở thế tấn công cũng không thể khai thác hết các điểm yếu mà Ngô Minh lộ ra.

Ngô Minh cũng cảm giác mình sức lực không còn đủ cho một cuộc chiến kéo dài, vì thế đã nảy sinh ý định kết thúc nhanh cuộc chiến. Ngô Minh vận sức vung một kiếm đánh văng Từ đó đốc ra ngoài, cơ thể Ngô Minh cũng bị phản chấn văng ngược ra sau.

Trên tay thanh kiếm, Ngô Minh tập trung. Cơ thể tạo thành thế tiến công. Một kiếm này xuất ra chính là phân định thắng bại, chính vì thế Ngô Minh vô cùng tập trung. Từ đó đốc cũng biết Ngô Minh đã muốn một chiêu phân thắng bại nên cũng lùi về sau, hai tay nắm chặt lấy chuôi kiếm nhìn về Ngô Minh.

Cả hai bên lấy tinh làm chủ đứng nhìn nhau. Ngay lúc này người ra tay trước chính là người bất lợi. Ngô Minh biết rõ điều này nhưng vẫn chủ động tiến công.

Từ đó đốc nắm rõ hướng di chuyển của Ngô Minh trong tầm mắt lập tức triển khai thế công có lợi cho bản thân. Đường kiếm đưa thẳng vào người của Ngô Minh.

Cả hai xông vào nhau, tình thế rõ ràng bất lợi dành cho Ngô Minh. Lưỡi kiếm của Ngô Minh bị chặn lại, ngay lúc này nếu Ngô Minh tiếp tục tiến tới sẽ ngay lập tức bị Từ đó đốc đâm trúng nhưng bất ngờ chính là Ngô Minh vẫn lao lên.

Từ đó đốc gạt mình, lúc này hấn đã không phản ứng kịp, thanh kiếm đâm vào ngay ngực của Ngô Minh. Sờ đi Từ đó đốc gạt mình là hấn hiểu ý định

của Ngô Minh. Đây là muốn đồng quy du tận. Ngô Minh tay phải nắm chặt lấy thanh kiếm của Từ đô đốc tay trái buông ra thanh kiếm của mình. Từ đô đốc ngay lập tức muốn tránh xa Ngô Minh muốn quăng bỏ thanh kiếm lùi lại nhưng đã không kịp. Tay trái của Ngô Minh nhanh như chớp đã bộp lấy cổ của Từ đô đốc.

Từ đô đốc hoảng sợ hét lên.

“Tên điên nguoi muốn làm gì? Nguoi mau buông ta ra, ta sẽ buông tay nếu không cả hai chúng ta sẽ cùng chết.”

Vừa nói Từ đô đốc vừa cố sức đẩy thanh kiếm của mình xuyên qua nguoi của Ngô Minh. Nhưng hắn cố gắng cách mấy cũng không thể tiến thêm thanh kiếm mình một tấc nào mà ngược lại cổ của hắn đã cảm nhận được nỗi đau, việc thở cũng đang vô cùng khó khăn.

“Muốn ta thả nguoi ra, cũng được nguoi bảo thuộc hạ của nguoi lui ra hết ta sẽ thả nguoi ra.”

“Hừ nguoi định lừa ai, bọn họ đi ra xa nguoi lại nhân cơ hội giết ta thì thế nào?”

“Chẳng phải nếu như vậy nguoi cũng sẽ có cơ hội giết chết ta sao? Giữa sống và chết ai lại chọn chết, nguoi đồng ý hai chúng ta sẽ cùng buông tay ra.”

Từ đô đốc suy nghĩ một hồi sau đó cũng gật đầu. Quả thật lấy mạng Ngô Minh đổi lại mạng của hắn dù là bao nhiêu lần hắn cũng sẽ không đổi. Trong tâm trí hắn ta Ngô minh chỉ là một con chó không hơn không kém.

Theo lệnh ban ra, tất cả binh sĩ xung quanh đều tản ra hai bên lộ ra một lối đi dành cho Ngô Minh. Cả Ngô Minh cùng Từ đô đốc như một thể cùng bước ra ngoài. Khi khoảng cách đủ xa lúc này Từ đô đốc mới nói ra.

“Chỗ này đủ xa rồi nguoi buông ta ra.”

“Nguoi cùng lúc buông thanh kiếm của nguoi xuống.”

“Chúng ta làm cùng lúc.”

Ngô Minh cùng Từ đô đốc thỏa thuận sau đó cả hai nhìn nhau đếm từ một tới ba.

“Một”

“Hai”

“Ba”

Ngô Minh buông cổ của Từ đô đốc ra ngoài, y như ý nghĩ của Ngô Minh tên cầu quan này đã nuốt lời hai tay ghiem mạnh muốn đẩy thanh kiếm xuyên qua nguoi Ngô Minh giết chết hắn ta.

Cánh tay trái Ngô Minh tỏa ra nhiệt lượng cực lớn. Lập tức sau đó nó như một ngọn đuốc bốc cháy dữ dội. Ngọn lửa bốc lên quá đột ngột khiến Từ đô đốc phản ứng không kịp bị nó Oanh tạc văng ra ngoài, đốt cháy hết cả quần áo. Ngọn lửa do cánh tay Ngô Minh tạo ra không giống với các ngọn lửa thông thường nó nóng rực hơn và rất khó dập tắt nếu không phải là Ngô Minh. Chính vì thế dù cổ lẩn lộn nhưng ngọn lửa vẫn từ từ đốt cháy toàn bộ nguoi của Từ đô đốc khiến hắn chết trong đau đớn tột cùng.

Nghe được tiếng hét của Từ đô đốc bọn binh lính lao tới để cứu viện nhưng đã muộn khi họ tới chỉ còn lại một đồng tro tàn ở giữa những đám cỏ bị cháy xém.

Ngô Minh đã nhanh chóng rời khỏi chiến trường, men theo con suối trong rừng Ngô Minh tìm thấy được một cái hang nhỏ ngủ gục bên trong đó.

Không biết đã ngủ mấy ngày mấy đêm Ngô Minh mới tỉnh lại. Cả nguoi hắn ê ẩm, các chi đau nhứt liên hồi.

Ngô Minh ngoài những đau nhứt hắn còn cảm nhận được một thứ khác. Chính là công lực của hắn lại một lần nữa được gia tăng. Nếu lúc trước Ngô Minh công lực có thể tương đương 50 năm thì bây giờ đã tăng tới gần gấp đôi. Ngô Minh có thể rõ ràng sức mạnh tổng cơ thể mình như đang dâng trào.

“Lúc trước có nghi ngờ nhưng bây giờ đã có thể xác nhận. Ngọn lửa này quả thật phát ra bên ngoài rồi sẽ trở ngược lại cơ thể của mình. Chính vì vậy nó mang theo công lực của nạn nhân bị nó thiêu đốt chết trở vào trong cơ thể của mình.”

Ngô Minh nhận ra được điều này cũng không có chút gì làm vui vẻ bởi hắn càng nhận ra cái chết đang tìm tới mình rất nhanh. Dù lúc này hắn đang cảm giác rất mạnh mẽ nhưng cùng với đó là các cơn đau từ cơ thể. Những vết thương vẫn còn đó không có dấu hiệu lành lại. Da của Ngô Minh cũng càng lúc càng nhăn nheo như một cụ già trăm tuổi.

“Quả thật không có cách nào hồi phục hay sao? Cứ như thế này chết đi sao? Ông trời nguoi sao lại bất công với con như vậy.”

Ngô Minh không cam lòng. Cuộc sống của hắn sao lại gặp nhiều bất hạnh như vậy. Lúc yếu đuối thì bị hành hạ, sống không bằng chết lúc đã mạnh mẽ thì đã sắp chết đi.

Ngô Minh băng bó lại vết thương trên cơ thể mình rồi có bước đi ra khỏi khu rừng tìm tới nơi có nguoi sinh sống.

Ngô Minh qua từng ngày càng cảm nhận được cái chết đang cận kề với mình thì đã thật sự chấp nhận nó. Ngô Minh lấy số tiền còn lại trong người thuê một chiếc xe ngựa cùng một mã phu chở mình đi khắp nơi.

Ngô Minh không biết mình muốn đi đâu nên cứ để cho người mã phu dẫn đường đi đến đâu nọ.

Trong xe ngựa Ngô Minh quay sang hỏi người mã phu.

“Người bao nhiêu tuổi rồi.”

“Tiểu nhân năm nay đã 30 tuổi.”

“Đừng mở miệng ra là tiểu nhân, Ta tên là Ngô Minh người tên gì gọi ta bằng tên là được rồi.”

“Tiểu nhân không dám, mọi người đều gọi tôi là A Mã, chắc là do tôi sống với mấy con ngựa này.”

“Người cũng đã 30 tuổi chắc cũng có vợ con rồi chứ.”

“Đã có, vợ tiểu nhân ở nhà cùng với đứa con gái 6 tuổi. Nó đang bị bệnh chính vì thế tôi mới phải chạy đông chạy tây tìm đủ mọi việc, cũng may gặp được ngài nhờ số tiền ngày cho hôm trước mới đủ để đưa nso đi gặp đại phu.”

“Vậy sao? Người nếu đã khó khăn như vậy thì cầm hết số tiền này đi, xem như ta tặng con gái người.”

Ngô Minh nghe hoàn cảnh của người mã phu thì có chút đồng cảm móc túi tiền trong người mình ra đưa hết cho anh ta.

“Không được đâu ông chủ Ngô, tôi nhận lần trước đã rất nhiều rồi.”

“Cầm lấy đi, người đi với ta mấy ngày hôm nay chắc cũng biết ta đang bị bệnh, không sống được bao lâu nữa đâu cầm tiền làm gì.”

“Ông chủ Ngô bị bệnh gì mà bi quan như vậy, tôi quen rất nhiều đại phu giỏi tôi dẫn ông đi gặp họ được không, biết đâu sẽ có cách.”

“Bệnh của ta không thể chữa bằng cách thông thường được đâu, ta muốn hỏi người một câu, A Mã nếu người mà chết người muốn chôn xác mình ở đâu.”

“Hả, câu hỏi này quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng mà nếu mà được lựa chọn chắc tôi sẽ lawuj một nơi phong cảnh thật đẹp để nằm xuống. À có thể là ở Yên Tử Ô, nghe nói nơi đó rất đẹp sông nước vô cùng hữu tình.”

“Cô tô Yên Tử Ô, nghe rất hấp dẫn người có thể đưa ta đến đó được không?”

“Được chứ, tôi làm mã phu mà nơi nào mà không tới được.”

“Được chúng ta lên đường tới Yên Tử Ô.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cái chết biết trước

“Ông chủ tên điên đó lại đến nữa rồi chúng ta làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao cho hắn vào đi, ta đúng là xui xẻo cả tháng nay làm ăn không được gì lại còn gặp phải cái tên này.”

Người chủ khuôn mặt khó chịu bước ra khỏi phòng đi ra phòng khách. Nơi này Ngô Minh đang ngồi chờ sẵn.

“Ông chủ Tô, tôi chờ ông thật lâu. Chỗ ông buôn bán ế ẩm như vậy chắc chắn là do tiếp khách không tận tình rồi.”

Ngô Minh nhìn thấy Ông chủ Tô đi ra thì mĩa mai ngay lập tức. Ông chủ Tô cũng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống ghế nói chuyện với Tô Minh.

“Chỗ của ta ế ẩm không phải là do nguyên nhân nào khác mà chính là người xung quanh đây sống thọ quá rồi. Ta kinh doanh chính là quan tài, bọn họ không chết thì làm sao mà bán được. Còn người nữa ta đã nói bao nhiêu lần rồi đừng đến gây sự nữa người cứ ám thế này ai mà làm ăn gì được.”

“Ông chủ Tô sao lại nói vậy? Tôi cũng là khách hàng mà, lý nào lại đuổi tôi thẳng thừng như vậy.”

“Người nói ta nghe có ai lại tự đi mua quan tài cho mình lại còn đo kích thước cơ thể làm cho vừa, ta mà nói ra ngoài chắc chắn bọn người ngoài đó sẽ cười ta điên mất.”

“Trước giờ không có thì bây giờ có, tôi cũng có trả tiền chứ có phải là quýt của ông đâu.”

“Ta đã nói rồi, số quan tài ta có ở đây người tự lựa một cái rồi mang về, ta tặng người luôn đừng đến làm phiền ta nữa, ta xin người.”

“Sao mà vậy được! Đòi người chết cũng chỉ có một lần phải làm cho thật sang trọng, tôi đã mua một miếng đất gần bờ hồ phong cảnh rất đẹp. Cũng đã cho người thi công xây một cái điện thờ. Bây giờ chỉ cần mua lễ phục với một cái quan tài đẹp nữa là được. Ông không thể đặc cách lần này làm một cái mới vừa với dáng của tôi sao?”

“Ta nói người điên rồi, tránh ra chỗ ta làm việc.”

“Chẳng phải vừa rồi ông bảo không có ai chết nên không có việc gì làm sao?”

“Hừ vừa rồi không có nhưng bây giờ thì có rồi, ta sợ nói với người một lúc nữa ta sẽ điên theo người.”

“Này này..”

Nhìn Ông chủ Tô quay đầu bỏ đi Ngô Minh định kêu lại thì người gia nhân vội ngăn lại.

“Đừng có gọi nữa, đi theo tôi.”

“Đi đâu?”

“Cứ đi rồi sẽ biết.”

Ngô Minh tò mò đi theo người gia nhân vào phía hậu viện. Trước mắt Ngô Minh là một căn phòng lớn bên ngoài đều là gỗ, to có nhỏ có chất thành từng đồng.

“Ông chủ tuy bề ngoài nói vậy nhưng mà cũng đã làm cho ngài một cỗ quan tài rồi. Ông chủ nói ngày đem nó về rồi đừng quay lại đây nữa.”

“Sao? Ông chủ Tô thật sự làm cho ta sao? Sao ông ấy không tự đưa cho ta?”

“Tính tình ông ấy tôi sao mà biết được, luôn kỳ hoặc như vậy, thôi ngày tốt nhất nghe theo lời của ông ấy mang nó về đi.”

Ngô Minh nhìn cỗ quan tài trước mặt vài vòng, sau đó gật đầu hài lòng.

“Nhìn bề ngoài có lẽ là vừa với ta, chạm khắc cũng rất đẹp. Này đem số tiền này đưa cho ông chủ Tô nói ta cảm ơn ông ấy.”

Ngô Minh vui mừng kéo cỗ quan tài đi về phía mảnh đất mình mới mua. Cũng không biết vì sao mảnh đất vị trí đẹp như vậy mà người chủ lại bán cho Ngô Minh rất rẻ và nhanh chóng. Ngô Minh cũng không nghi ngờ gì nhiều, hẳn cũng đang cần một nơi để mình yên nghỉ vì thế liền bỏ tiền ra để mua mảnh đất.

Ngô Minh đi theo dài con phố đều nghe được rất nhiều việc về mình. Sau cuộc chiến đẫm máu đó danh tiếng của Ngô Minh hay đúng hơn là Thi Quỷ đã vang vọng khắp nơi. Một phần là bởi vì tất cả tội danh trong cuộc chiến đều đổ lên đầu Ngô Minh. Một người trong một đêm giết hơn 200 cao thủ giang hồ cùng binh sĩ, lại giết đồ đốc Từ phủ. Bao nhiêu tội danh là thế nhưng tội của Ngô Minh cũng không nặng thêm là bao nhiêu. Lúc trước là chết giờ cũng là chết chỉ là thêm nhiều cách chết hơn mà thôi.

Người trong giang hồ cũng lung sục lấy Ngô Minh. Thi Quỷ hiện giờ chính là kẻ thù của cả võ lâm, ai ai cũng đều muốn giết. Chính vì vậy ác danh của Ngô Minh còn muốn xếp trên cả các tà giáo như Phái Tinh Túc.

Nhưng những điều này Ngô Minh cũng chẳng chút bận tâm. Thời gian của hắn không còn nhiều chính vì thế việc bây giờ hắn cần làm là chuẩn bị một nơi ở thật tốt dành cho mình.

Ngô Minh suy nghĩ chính là lúc sống đã không được sung sướng lúc chết phải thật hoành tráng để bù lại. Người ta nói người chết tiền cũng không mang theo được, hay người giàu hay nghèo thì chết cũng như nhau. Cái này đối với Ngô Minh cần phải xem lại.

Người nghèo chết cả miếng đất chôn cũng không có, còn tốt lắm thì một cái mộ nhỏ lên mặt đất. Còn người giàu mộ ai không to đừng sang trọng. Có người còn xây cả lăng tẩm, điện thờ. Chính vì thế đừng bao giờ có suy nghĩ người giàu và nghèo chết đều giống nhau.

Ngô Minh đi tới được ngôi mộ khang trang của mình. Nơi này hắn còn xây hẳn cái ghế lớn để hắn ngồi chờ chết. Ngô Minh lúi chúi quan tài để vào huyệt sau đó nằm vào thử.

“Đúng là vừa vặn, tay nghề của lão già cũng không tệ. Bây giờ mình phải xem thử ngày giờ tốt để nhập thổ. Để còn khắc lên bia đá nữa chứ.”

Ngô Minh chui ra khỏi quan tài, hắn moi trong ba lô mình ra một cuốn sách. Đây là cuốn sách tử vi mà Ngô Minh mua từ mấy ông thầy bói ngoài phố. Ngô Minh chăm chú đọc qua một lần.

“Giờ mùi ngày hôm nay lại là ngày tốt nhất trong tháng sao? Nếu mà chờ tới tháng sau cũng không có ngày tốt, vậy hôm nay mình nhập thổ luôn vậy dù sao cũng đầy đủ đồ đạc hết rồi.”

Ngô Minh gật gật đầu quyết định, sau đó đi sắp xếp mọi thứ chu đáo.

Ngồi trên chiếc ghế Ngô Minh nhìn ra ngoài mặt nước, mặt trời in hắt trên mặt nước, những ngọn sóng nhấp nhô liên tục ập vào bờ. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến lòng Ngô Minh chợt thanh thản.

Ngô Minh cũng có một vài tiết nuối, kể ra như việc hắn không biết kẻ nào đã hại mình đưa mình tới thế giới này. Không biết bố mẹ hắn lúc này như thế nào có đang lo lắng cho hắn hay không. Tiêu Phong đưa trẻ này không biết có còn sống hay là đã chết. Còn có lão quái vật Đinh Xuân Thu. Nếu không phải từ nơi này tới tây đực quá xa xôi Ngô Minh có lẽ cũng phải đi giết hắn ta trước rồi mới ra đi.

“Lão khốn kiếp đó tương lai cũng sẽ gặp báo ứng của mình, có lẽ chẳng cần đến mình ra tay, thời gian cũng tới rồi, mọi chuyện để cho người còn sống giải quyết đi vậy mình không muốn chết một cách lẩn lóc ngoài đường bị mọi người bu lại chỉ chỏ. Sống đã mất mặt chết lại như thế thì quả là thua cả súc sinh.”

Ngô Minh nằm lại vào quan tài, tay hắn bấm vào cơ quan lập tức nắp của ngôi mộ từ từ che lại. ánh sáng dần dần biến mất khỏi ánh nhìn của Ngô Minh. Nằm trong bóng tối, Ngô Minh làm ngay việc cuối cùng là tự đoạn kinh mạch kết thúc cuộc đời của mình. Phải nói kinh mạch của Ngô Minh đã suy yếu đến cùng cực, chỉ vừa mới tác động vào đã lập tức đứt đoạn.

Ý thức của Ngô Minh từ từ biến mất, hắn có thể cảm nhận mình đang dần dần chết đi. Lúc trước hắn đã tự hỏi khi chết cảm giác sẽ thế nào thì ngay lúc này hắn đang cảm nhận điều đó. Có tiếc nuối, có đau buồn, có căm giận, có vui mừng. Từng ký ức của cuộc đời Ngô Minh hiện ra trong đầu hắn. Nó như một cuốn phim tua nhanh, chạy hết cả cuộc đời Ngô Minh lại một lần sau đó đôi mắt Ngô Minh đã không còn nhìn thấy được gì nữa.

Ngay lúc này có lẽ Ngô Minh đã không cảm nhận được gì nhưng cơ thể chết đi của hắn đang có những biến đổi kinh người. Tay trái Ngô Minh bốc cháy dữ dội thiêu đốt cả phần thân thể còn lại.

Hình xăm trên lưng của Ngô Minh sáng lên, năm hình tròn lập tức lấp lánh. Từ những vết may còn lại một chất lỏng màu xanh chảy ra ngoài phủ khắp quan tài. Chúng lập tức gặp ngay ngọn lửa từ cánh tay trái của Ngô Minh nên cũng đồng loạt cháy lên dữ dội.

Bên trong ngôi mộ của Ngô Minh như một lò lửa, nhiệt lượng tỏa ra bên ngoài khiến cho cây cối xung quanh cũng dần dần chết sạch. Đất đá khô cằn tới mức đến cả cỏ dại cũng không mọc được.

Điều này cũng dẫn tới một bi kịch khác ập đến trong cuộc đời của Ngô Minh.

Chuyện này phải nói tới mảnh đất mà Ngô Minh mua được với giá hời. Sở dĩ chủ của nó chịu bán nhanh chóng như vậy là bởi vì nơi này nằm ngay điểm giao nhau giữa hai con sông lớn, nước thường chảy rất mạnh. Mảnh đất này có nguy cơ bị sạt lở rất cao. Người chủ cũ sợ sẽ mất trắng luôn miếng đất vì thế mới bán tháo nó đi.

Nhưng người ở nơi này ai lại không biết tình trạng miếng đất này, chỉ có Ngô Minh là ngây ngô không nhận ra mới mua nhầm phải. Bởi những tác động từ lượng nhiệt lớn bên trong ngôi mộ đã khiến cho địa chất nơi này ngày càng không ổn định. Ngôi điện thờ nguy nga mà Ngô Minh xây cất đã phải đối diện với nguy cơ sạt lở cuốn trôi đi chỉ sau vài năm ngắn ngủi.

Rồi điều gì đến cũng phải đến. Dần dần ngôi điện thờ cũng dần mất đi từng phần từng phần của mình do nước cuốn trôi đi. Cấu trúc của nó cũng sập đi gần một nửa, hiện tại mộ của Ngô Minh chỉ còn cách bờ sông hơn hai mét. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị nó cuốn trôi đi.

Cũng phải nói thêm, bởi vì nhiệt lượng tỏa ra quá lớn mà nước sông ở khu vực gần đó đều bị nung nóng lên biến cả khúc sông thành sông chết không tôm cá sinh sống được nên cũng vì thế mà cảnh vật lập tức tiêu điều đi rất nhiều. Vị trí đẹp đẽ mà Ngô Minh chọn đã hoàn toàn bị phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mạn đà sơn trang

“Người đi nhanh một chút đi”

“Hối làm cái gì, cũng gần đến nơi rồi gấp gấp làm gì?”

“Người bỏ bỏ vậy làm gì, chỗ này có ai qua lại mà làm vậy.”

“Chúng ta là đi trộm mộ đó, không lén lút thì làm sao?”

“Người ở đó mà bỏ, cái điện thờ ở phía trước rồi kia, ta đi trước.”

“Này, Này chờ ta với, đừng bỏ ta lại một mình.”

Hai tên trộm mang theo cuộc xéng tiến vào điện thờ của Ngô Minh. Cả hai tiến thẳng vào bên trong.

“Người nói xem nơi này thật sự có của cải gì quý giá sao?”

“Ta cũng không biết nhưng mà nơi này xây dựng cũng được mấy năm rồi. Nhìn nơi này chắc chắn là có đồ vật có giá trị.”

“TA cứ cảm thấy nơi này sao sao ấy, người không cảm thấy nóng sao? Người xem quang cảnh xung quanh đều bị ngôi điện thờ này phá hủy hết, ta nghe nói là ngôi điện thờ này bị quỷ ám đó.”

“Ta coi như không nghe người nói gì, đi vào bên trong đào đi, may mắn tìm được thứ gì đó bán được tiền ta với người ăn một bữa no nê.”

“Thôi được ta nghe lời người.”

Cả hai tên này đi vào gần ngôi mộ của Ngô Minh sau đó bắt đầu đào xới lung tung cả lên. Sau một lúc lâu ngôi điện thờ của Ngô Minh đã biến thành đất giong, hai ba cái hố sâu xuất hiện. Bọn người này cũng gặp trở ngại bởi nhiệt lượng bên trong lòng đất, vì thế họ cũng không đào được sâu, mà thay vào đó là đào nhiều lỗ.

“Này ta nghĩ nơi này chắc không có gì đâu, đào cũng hơn 3 tấc đất rồi.”

“Còn một chỗ chưa xem thử.”

Tên này hướng mắt về mộ của Ngô Minh, hẳn biểu hiện lập tức làm cho tên còn lại hiểu ra vấn đề.

“Lại đi mở quan tài sao? Người tự mà đi ta không đi đâu.”

“Người đi mở đi người 6 phần ta 4 phần.”

“Vậy người đi mà mở mà lấy 6 phần, lần trước mở ra chỉ có bộ xương khô lại còn mùi hôi thối, ám ta mấy ngày ăn uống không ngon miệng.”

“Thôi không tranh cãi nữa, cả hai chúng ta cùng mở.”

Cả hai loay hoay tìm kiếm vết nứt của ngôi mộ để đập ra nhưng không tìm thấy chính vì thế đành dùng búa tự đập ngôi mộ ra ngoài.

“Oành”

Chỉ nhát búa đầu tiên nện vào ngôi mộ, cả mặt đất đã rung chuyển dữ dội. Hai tên này bị rung lắc làm khụy cả người xuống đất.

“Vừa rồi là gì vậy?”

“Ta thấy kiến trúc nơi này không chắc chắn cho lắm, có khi nào nó sắp xuống hay không?”

“Thôi người đừng lo xa, ngôi mộ nứt ra rồi kia chúng ta tiếp tục.”

“Bốp”

“Keng”

“Bốp”

“Keng”

Tiếng búa gõ phát ra đều đặn, ngôi mộ cũng từ từ nứt ra bên ngoài. Vết nứt nhỏ cũng từ từ phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, khiến cho hai tên này sáng cả mắt.

“Bên trong có ánh sáng chắc chắn là có đồ tốt.”

“Rất có thể, tiếp tục đập nó ra nào.”

Cả hai tên ra sức đập hết chỗ đá ra, những cú nện liên tiếp giáng vào ngôi mộ của Ngô Minh. Cuối cùng ngôi mộ cũng không chịu nổi. Từng vết nứt lớn đã hiện rõ bên trên. Chỉ cần một tác động nhẹ nữa sẽ vỡ tan ra.

“phát cuối cùng”

“Ya”

“Àm”

“Àm”

“Vừ”

Ngay sau nhất cuối cùng, cả hai tên này cũng đã biết thứ phát sáng vừa rồi là gì. Chính là lửa. Ngọn lửa như thú đại tràn ra bên ngoài đốt cháy mọi thứ xung quanh kể cả hai tên trộm mộ.

Mặt đất hưởng ứng sự rung chấn rung lắc dữ dội. Kết hợp với địa chất đã thiếu kiên cố, ngôi điện thờ của Ngô Minh lắc lư liên hồi sau đó đổ sập xuống. Tất cả chỉ còn là một đồng phế tích.

Những tường mọi thứ đã kết thúc thì tiếp tục một đợt rung chấn nữa diễn ra. Cả ngôi điện thờ bị sập lở xuống dòng sông, biến mất không còn dấu tích. Lúc này cũng không biết Ngô Minh đã bị dòng nước cuốn đi tới nơi đâu.

■----■

Cách đó không xa là một hòn đảo bao quanh bởi bốn bề là nước. Người ta biết nó với cái tên là Mạn Đà Sơn Trang.

Mạn Đà Sơn Trang được làm chủ bởi Vương phu nhân(Lý Thanh La). Người bên ngoài chỉ biết nơi này có quan hệ mật thiết với Mộ Dung gia nhưng cũng chẳng rõ ràng sự việc bên trong.

Vương phu nhân một buổi chiều như bình thường đang ẵm trên tay đứa con gái mới 2 tuổi của mình trên tay, ra ngoài ngắm mặt hồ.

Mặt hồ vẫn như mọi người hiền hòa dễ chịu. Vương phu nhân ngồi bàn thần cả buổi trời sau đó mới đứng lên chuẩn bị đi vào bên trong. Đúng lúc này, mặt hồ trống trải bỗng xuất hiện một tấm ván nhỏ phía trên còn có thêm một cậu bé đang nằm hôn mê phía trên. Tấm ván trôi dạt theo dòng nước đi lại gần nơi ở của Vương phu nhân.

“Đó là gì?”

Một người nha hoàn bên cạnh Vương phu nhân nhận ra điều khác lạ nên nói ra. Lúc này mọi người đều chú ý nhìn ra và thấy được cậu bé.

Vương phu nhân nhìn thấy cậu bé thì lập tức nhìn sang gia nhân của mình.

“Ngươi đi sang kia lấy thuyền đưa đứa bé đó vào bờ cho ta.”

“Vâng phu nhân.”

Người này lập tức đưa thuyền đi ra ngoài khơi đem đứa bé vớt vào bên trong bờ.

“Ngươi ẵm tiểu thư vào trong phòng, nó vừa mới ngủ đừng đánh thức nó dậy.”

Vương phu nhân đưa con gái mình chon ha hoàn rồi tiến lại gần cậu bé kia.

“Phu nhân vẫn còn thờ.”

“Đúng là vẫn còn sống, thật là may mắn, đứa nhỏ này nhìn cũng chỉ có 4 5 tuổi ai lại nhẫn tâm ném nó xuống nước như vậy.”

“Phu nhân chúng ta làm gì với đứa bé này bây giờ.”

“Còn có thể làm gì, đợi nó tỉnh lại xem nó có nhớ ra gì không rồi tính tiếp.”

Cứ thế Ngô Minh được mọi người mang vào bên trong Mạn Đà Sơn Trang nghỉ ngơi.

“Ta đã chết rồi sao? Nơi này là thiên đường hay là địa ngục.”

Ngô Minh nửa mơ nửa tỉnh nghĩ ngợi trong đầu mình. Từng câu hỏi liên tục hiện ra trong đầu Ngô Minh khiến hắn muốn nổ tung cả đầu mình ra.

“A là thiên đường rồi, mình lại được đi tới thiên đường.”

Ngô Minh khuôn mặt hí hửng ôm lấy khối mềm mềm trước mặt tựa đầu vào. Hắn trong trạng thái đó là một thiên thần bông nhỏ, nên cư thế ôm lấy động tay động chân.

Nhưng trên thực tế Ngô Minh đang ôm lấy bầu ngực vĩ đại của Vương phu nhân. Bà ta nghe nói là Ngô Minh có dấu hiệu tỉnh lại nên muốn vào xem thử nào ngờ lại bị Ngô Minh động tay động chân. Nếu không phải trước mắt là một tiểu hài có lẽ Vương phu nhân đã một chưởng đánh chết người rồi.

“Ngươi tên nhóc này tỉnh lại chưa.”

“Hả”

Tiếng hét làm Ngô Minh giật mình mở rộng hai mắt ra. Hắn nhìn xung quanh quang cảnh đang có ba người phụ nữ nhìn chăm chăm lấy mình. Ngô Minh cảm nhận tay mình đang cầm thứ gì đó mềm mại vô thức bóp chặt lấy nó. Vương phu nhân lập tức đỏ cả mặt nhìn chăm lấy Ngô Minh.

“Hả.”

Ngô Minh giật mình nhìn lại cánh tay của mình hắn đang bóp thứ gì, có chút hốt hoảng buông tay ra. Cũng ngay lập tức hắn phát hiện ra cánh tay mình đã biến đổi. Ngô Minh tự vấn.

“Cơ thể mình bị sao thế này, sao tay mình lại nhỏ như vậy. Không phải mình đã chết rồi sao, cảm giác lúc này trông lại thật như vậy.”

“Người bình tĩnh lại chưa, nói cho ta nghe người vì sao bị trôi dạt trên sông như vậy.”

Ngô Minh quay đầu lại nhìn người phụ nữ vừa rồi mình đã mạo phạm lắng nghe.

“Con chỉ còn nhớ được tên của mình, những chuyện còn lại đều không nhớ nổi nữa.”

“Lại bị mất trí nhớ sao, trên người người đeo rất nhiều vàng bạc đá quý, rất có thể người là vương tôn công tử nào đó, nhớ kỹ lại xem còn nhớ ra được cha mẹ mình là ai không?”

“Quá thật không nhớ ra, con chỉ nhớ tên của mình gọi là Ngô Minh.”

“Ngô Minh sao tốt, không phải họ Đoàn đều tốt.”

“Phu nhân người thật là đẹp.”

“Tên nhóc này mới bao lớn đã dè miệng rồi. Nếu người đã không nhớ gì thì ở lại đây thế nào?”

“Ồ lại đây, nơi này là đâu vậy phu nhân.”

“Nơi này gọi Mạn Đà Sơn Trang, ta là chủ ở đây, gọi ta là Vương Phu Nhân.”

“Mạn Đà Sơn Trang.”

Tuy bề ngoài Ngô Minh đang bình tĩnh nhưng trong lòng hắn đang quay cuồng. Mạn Đà Sơn Trang là nơi nào hắn không rõ sao, chính là trong Thiên Long Bát Bộ Mạn Đà Sơn Trang.

“Như vậy mình vẫn chưa chết, mình lại vẫn còn sống. Mà tại sao lại biến thành một đứa con nít như thế này, đúng rồi mấy vết sẹo, cùng vết may.”

Ngô Minh quay đầu nhìn xuống cơ thể mình, ngay lúc này hắn mới nhận ra mình trên người đã không còn những vết chỉ như trước cơ thể vô cùng lành lặn. Ngô Minh đang muốn nhìn phía sau lưng mình thì Vương phu nhân đã nói tiếp.

“Người như vậy cứ yên tâm ở đây đi, ta sẽ sắp xếp cho người công việc nhẹ nhàng cũng không thể ở không trong nhà được. À trên lưng người vết bớt kỳ lạ đó có lẽ sẽ là manh mối tìm kiếm gia đình người, người nếu nhớ được gì thì nói cho ta.”

Ngô Minh đứng lúc này cũng đã nhìn ra sau lưng mình, hình xăm khi trước đã biến thành hình dạng như một cái bớt, nằm ở giữa lưng Ngô Minh.

“Mình lại thật sự sống lại, mình lại thật sự sống lại.”

Vương phu nhân vừa ra ngoài, Ngô Minh liền ngảy nhót lung tung cả lên. Hắn không ngờ lại có thể một lần nữa làm lại cuộc đời mình. Niềm vui này hắn không biết diễn tả như thế nào. Hắn chỉ biết nhảy nhót lung tung lên.

“Phải rồi tay trái mình.”

Ngô Minh nhớ ra không biết tay trái mình còn như trước có được dị năng hay không. Theo thói quen Ngô Minh vận sức lập tức tay trái Ngô Minh sáng rực lên, từng vết gân màu vàng nổi lên trên cánh tay. Hình dạng nó hoàn toàn khác trước. Nếu lúc trước tay Ngô Minh như một ngọn đuốc thì lúc này nó như một ngọn núi lửa, ngọn lửa cũng xem lẫn màu xanh cùng vàng không như trước rực vàng.

“Ha ha vẫn còn, tốt các người những kẻ đã từng hại ta chờ đó ta sẽ cho tất cả các người một lần nữa cảm nhận sự khiếp sợ từ Ngô Minh này.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nhận nuôi

Ngô Minh những tháng ngày sau khi tỉnh lại đều sống trong Mạn Đà Sơn Trang. Hẳn lúc này chỉ là một tiểu hài. Cơ thể không phát triển đầy đủ không thể làm gì được. Vì thế Ngô Minh chọn cách đơn giản nhất là sống thoải mái ở tại nơi này. Ở đây cái gì cũng có, có ăn có mặc, đặc biệt là có rất nhiều mỹ nữ. Suốt ngày đi qua trước mặt hắn. Cuộc sống thế này Ngô Minh cảm thấy rất tốt.

Một buổi chiều như thường lệ, Vương phu nhân đưa theo hai nha hoàn đi dạo ở vườn hoa thì phát hiện ra Ngô Minh đang cặm cụi cắt tỉa cành lá phía trước, bên cạnh còn mang theo một gánh nước to.

“A Nhi, ai sai Tiểu Minh đi làm mấy công việc này vậy, nó còn nhỏ như vậy giữa trời nắng thế này xách theo cả gánh nước như vậy chăm sóc hoa sao mà được, không may bị bệnh thì làm sao đây. Ở chỗ này cũng không có đại phu.”

“Bẩm phu nhân, là tự cậu ta làm bọn nô tài không hề sai biểu gì cả.”

“Tự đi làm?”

Nghe được nha hoàn mình nói ra, Vương phu nhân nửa tin nửa không đi lại gần phía Ngô Minh đang cặm cụi.

“Vương phu nhân.”

Ngô Minh nhận ra Vương phu nhân tới lập tức đứng dậy cúi chào. Vương phu nhân nhìn Ngô Minh hài lòng gật đầu.

“Rất lễ phép, Tiểu Minh bây giờ trời vẫn còn nắng người đi ra ngoài này làm gì? Có ai sai người làm việc sao?”

“Không có, không có phu nhân. Người đừng nghĩ nhầm cho bọn họ, con chỉ là rảnh rồi muốn đi chăm sóc mấy cây hoa này mà thôi.”

“Người còn nhỏ như vậy mà lại biết tự giác làm việc đúng là rất đáng quý, nhưng mà lần sau người tìm một công việc nào đó khác mà làm, những công việc nặng như thế này không thích hợp cho trẻ con như người.”

Vương phu nhân phui phui bùn đất dính trên người Ngô Minh xuống sau đó nhìn sang gánh nước nghi ngờ.

“Cái gánh nước này là ai mang ra đây cho người vậy?”

“Không có ai, là con tự gánh ra.”

“Sao có thể, người”

Vương phu nhân đang chuẩn bị phủ định câu vừa rồi của Ngô Minh thì quay sang đã nhìn thấy Ngô Minh trên vai vác đi gánh nước. Phải nói thân hình nhỏ bé của Ngô Minh vác theo hai thùng nước to lớn nhìn rất không đáng tin. Đến cả là tận mắt chứng kiến Vương phu nhân cũng không tin được vào mắt mình.

“Chuyện này sao có thể, nó mới bao nhiêu tuổi? Khí lực sao có thể mạnh như vậy.”

Đưa mắt nhìn theo Ngô Minh, Vương phu nhân trong lòng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Chỉ nhìn thấy Ngô Minh vác tung tăng bước đi, sau đó quay đầu về sau nói ra.

“Còn mấy bụi nữa là con tưới xong rồi, tạm biệt người Vương phu nhân.”

Vương phu nhân qua sự việc lần đó cũng đã bắt đầu để ý tới sinh hoạt của Ngô Minh. Nếu không phải Ngô Minh về ngoài còn quá nhỏ, có lẽ Vương phu nhân cũng sẽ nghĩ đứa trẻ trước mắt này là một tên trưởng thành sống rất nề nếp.

Mỗi buổi sáng Ngô Minh đều thức dậy rất đúng giờ, sau đó chạy bộ một vòng quanh cả sơn trang. Nào là tưới cây hay là chặt củi gì đó Ngô Minh đều làm qua. Sinh hoạt hoàn toàn không khác gì một người trưởng thành.

Vương phu nhân nhìn Ngô Minh rất thuận mắt. Ngô Minh không giống mấy đứa trẻ khác suốt ngày quậy phá vì thế trong ấn tượng của Vương phu nhân về Ngô Minh chỉ có hình ảnh một đứa trẻ ngoan ngoãn, chăm chỉ, sống nề nếp...

Ngô Minh cũng không phải là thể hiện trước mặt Vương phu nhân mới hành động như vậy. Hắn muốn tập cho mình thói quen ngay từ bây giờ. Khí lực hiện tại của Ngô Minh đã rất lớn cứ như một người trưởng thành khỏe mạnh. Chính vì lý do này mà Ngô Minh càng muốn luyện tập để càng mạnh mẽ hơn. Hẳn lúc trước cứ thỏa mãn với khả năng của bản thân nên không ít lần phải nhận thất bại cay đắng. Chính vì thế lần này có cơ hội làm lại tất cả hắn muốn vươn tới cực hạn của bản thân.

Ngô Minh lúc trước cứ nghĩ hắn đã mạnh, đấu với mười người hắn cũng không sợ. Nhưng đến lúc hắn nhận ra kẻ địch của hắn không chỉ có mười người mà là năm mươi người, trăm người, nghìn người, vạn người lúc đó hắn mới nhận ra mình vẫn còn chưa đủ sức mạnh thì đã quá trễ.

Ngô Minh tận dụng hết khả năng mình có thể để cố gắng tăng lên sức mạnh của mình. Chỉ có như vậy Ngô Minh mới có thể nắm được vận mệnh của bản thân.

Một hôm, Ngô Minh được lệnh đi tới gặp Vương phu nhân. Hắn không biết Vương phu nhân gọi hắn tới để làm gì nhưng vẫn theo lời đi đến hậu viện để gặp. Ngô Minh đi tới hậu viện đã thấy Vương phu nhân dắt theo bên cạnh tiểu nữ hải chạy qua chạy lại.

“Tới rồi à.”

“Vương phu nhân.”

“Tiểu Minh Minh.”

Nhìn thấy Ngô Minh tiểu nữ hải nhảy tới ôm lấy ngực Ngô Minh, quần quạ quần quýt.

“Được rồi Ngử Yên, để cho Tiểu Minh ngồi xuống cái đã.”

“Tiểu Minh Minh là thế nào? Ta đã nói không được gọi ta như vậy, gọi ta Ngô Minh ca ca.”

“Không thích, gọi Tiểu Minh Minh.”

Vương Ngử Yên đôi tay bé nhỏ cứ thế ngắt lấy khuôn mặt của Ngô Minh, ngắt tới đau hết cả mặt. Ngô Minh cũng chịu thua nói ra.

“Được rồi, được rồi Tiểu Minh Minh thì Tiểu Minh Minh, ta thua ta thua.”

Ngô Minh ôm lấy Vương Ngử Yên lên vai. Vương Ngử Yên vui vẻ chơi đùa với mái tóc của Ngô Minh, cứ thế Ngô Minh ngồi xuống ghế. Lúc này Ngô Minh mới nhìn Vương phu nhân nói ra.

“Vương phu nhân, người gọi con tới đây không biết có việc gì không?”

“Ngô Minh người ở nơi này cũng hơn một năm rồi thì phải.”

“Chắc là gần như vậy.”

Ngô Minh cũng không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh như vậy. Hắn vẫn còn nhớ cái ngày hắn tới nơi này, mọi chuyện cứ như ngày hôm qua.

“Người thấy nơi này thế nào? Có sống tốt hay không?”

“Vương phu nhân người có chuyện gì sao? Nơi này rất tốt, mọi người đối với con cũng rất tốt không có vấn đề gì cả.”

“Người có nhớ một chút gì về gia đình cũ của mình hay không?”

“Con thật sự không nhớ gì cả, bọn họ có lẽ không ở thế giới này nữa rồi.”

“Ta cũng đã đi dò hỏi xem xung quanh vùng này có nhà ai lạc mất con trai hay không nhưng cũng không tìm ra manh mối gì, có lẽ người thật sự sẽ không bao giờ gặp lại họ. Người có cảm thấy tiếc nuối không?”

“Mọi chuyện tùy vào ông trời sắp đặt vậy, biết đâu một ngày nào đó con có thể gặp lại họ thì sao?”

Ngô Minh nói ra câu này trong lòng cũng suy nghĩ mong lung. Đây là câu nói thật lòng, Ngô Minh mọi chuyện đều muốn do tay mình nắm giữ, nhưng việc này hẳn thật sự chỉ có thể nhờ tới ý trời, trở về nhà Ngô Minh không có cách nào cả.

“Nếu ta trở thành gia đình của người thì thế nào?”

“Phu nhân ý người là?”

“Nếu như con đồng ý có thể gọi ta là mẫu thân, sau này ta sẽ là nghĩa mẫu của con.”

Mọi việc quá bất ngờ khiến cho Ngô Minh đứng hình một lúc mới phản ứng được.

“Việc này..”

“Sao người không đồng ý sao?”

“Không, không phải, con tất nhiên cầu còn không được.”

“Vậy thì sau này chúng ta sẽ thành người một nhà.”

“Con cảm ơn Vương phu nhân.”

“Vẫn còn gọi như vậy.”

Ngô Minh gãi gãi đầu, lập tức sửa đổi cách xưng hô. Đặt Vương Ngữ Yên sang một bên Ngô Minh quỳ xuống lạy ba lạy với Vương phu nhân nói ra.

“Hài nhi bái kiến Nghĩa mẫu.”

“Tốt, tốt”

“Tiểu Minh Minh ta cũng muốn chơi, ta cũng muốn chơi.”

Nhìn thấy Ngô Minh quỳ xuống vái lạy Vương Ngữ Yên quấy loạn cả lên, cô né cứ nghĩ Ngô Minh đang chơi trò gì đó nên liên tục đòi chơi cùng.

“Ngữ Yên không được phá.”

Vương phu nhân nhìn Vương Ngữ Yên quấy phá thì lên tiếng hù dọa khiến cô gái nhỏ sợ hãi đứng núp phía sau Ngô Minh.

“Sau này con không cần làm mấy công việc của gia nhân nữa. Nếu có rảnh thì đi chơi với Ngữ Yên, giúp nó hiểu chuyện một chút. Đứa nhỏ này cả ngày quấy phá đúng là làm ta điên cả đầu, nó mà được một nửa con ta cũng yên tâm”

“Tiểu Yên rất ngoan ngoãn, mẫu thân không cần lo, con sẽ dạy dỗ muội ấy mọi chuyện.”

“Ta cũng không hiểu sao con và con bé này lại thân nhau được. Thường ngày nó nhút nhát gặp ai cũng sợ vậy mà gặp con lại lanh lợi như vậy.”

“Hi hi, chuyện này là bí mật.”

“Đúng đúng là bí mật, bí mật của Tiểu Yên và Tiểu Minh Minh.”

“Được rồi, Tiểu Minh đưa Ngữ Yên về phòng đi ta còn có chút chuyện cần phải làm.”

“Vâng.”

Ngô Minh công theo Ngữ Yên đi ra khỏi hậu viện. Vương phu nhân nhìn theo suy nghĩ rất nhiều điều.

Ngô Minh luận bên ngoài cũng là nhân diện sáng sủa, nhân tướng cao ráo. Lớn lên nhất định cũng sẽ là một đại mỹ nam không cần bàn cãi. Luận trí tuệ cũng là thôn minh hơn người. Tính cách cũng ưu tú, không có gì chê trách. Vương phu nhân nhìn mọi mặt đều hài lòng với đứa trẻ này. Chính vì thế Ngữ Yên tiếp xúc với Ngô Minh bà cũng không có gì ngăn cản.

Hơn nữa từ người Ngô Minh, Vương phu nhân nhìn ra một hy vọng. Hy vọng có thể trả mối thù cho mình. Mối thù mà bà mang hơn bốn năm nay chưa bao giờ bà quên được.

“Đoàn Chính Thuần, ta không trả mối thù này ta quyết không làm người. Tên phụ tình người cứ chờ ở đó ta sẽ tìm tới người tính cả nợ mới nợ cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lộ tài

“Tiểu Minh Minh chúng ta đi ăn cái gì đi.”

“Mới ăn đây xong lại đói rồi sao. Ăn nhiều quá sẽ thành con heo đấy.”

“Đi ăn đi ăn.”

“Rồi rồi, thật phiền phức. Giờ này nhà bếp dẹp mắt rồi không biết còn cái gì ăn hay không.”

“Tiểu Yên muốn ăn mì.”

Ngữ Yên nút lấy ngón tay giật giật đuôi áo của Ngô Minh. Nhìn khuôn mặt nhỏ bé khả ái của Ngữ Yên Ngô Minh cũng không nỡ từ chối.

“Được rồi, ta có cách rồi muội ở đây đi, ta đi một chút rồi quay lại. Nhớ không được đi lung tung.”

“Ừm.”

Ngữ Yên gật đầu, cái cổ nhỏ liên tục gật gật như muốn nói Ngô Minh cứ yên tâm.

Trong màn đêm, Ngô Minh chạy xuống nhà bếp để tìm kiếm xem còn gì để ăn hay không. Tới nơi Ngô Minh không thấy ai bên trong.

“Quả nhiên đã đi nghỉ hết rồi. Chỉ còn vài món ăn đêm ở đây nhưng mà mì lại hết rồi.”

Ngô Minh sau một thoáng suy nghĩ đã quyết định tự mình nấu một đĩa mì cho Ngũ Yên.

“Thật lâu chưa nấu ăn trở lại không biết có còn nấu được hay không.”

Cũng đã thật lâu Ngô Minh đã không vào bếp. Cầm cây dao trên tay Ngô Minh lập tức nhớ lại cảm giác vui vẻ lúc trước khi mình nấu ăn. Lúc nấu ăn chính là lúc Ngô Minh thanh tĩnh nhất. Hắn không lo lắng ăn oán hay lo sợ gì, hắn chỉ quan tâm tới việc duy nhất là nấu ra những món ăn ngon.

“Nơi này có bột có thể làm mì được, để mình xem còn thứ gì ăn kèm hay không.”

Ngô Minh loay hoay tìm nguyên liệu.

“Còn có một ít thịt bò, còn có cà chua cùng một ít rau củ. Mấy thứ này..”

“À đúng rồi.”

Ngô Minh suy nghĩ mình sẽ làm món gì thì đột nhiên nhớ ra một món. Hắn lập tức trộn bột để làm mì. Cảm giác kéo khối bột từ từ thành những sợi mì khiến Ngô Minh sung sướng không tả được. Sải tay của Ngô Minh không được dài vì thể sợi mì kéo ra cũng ngắn vì thế phải kéo thêm nhiều lần để sợi mì được nhỏ như ý muốn.

Tiếp đó Ngô Minh bỏ mì vào trần sơ, sau đó vớt ra để thêm một ít dầu vào để nó không bị dính lại với nhau.

Sau đó Ngô Minh tiếp tục băm nhỏ thịt bò ra. Ngũ Yên còn nhỏ vì thế thịt bò để nguyên cô bé rất khó ăn, Ngô Minh vì nguyên nhân này đã nghĩ đến món ăn này.

Ngô Minh phi thơm tỏi sau đó xào sơ một lần chỗ thịt bò băm. Tiếp tục bắt lên một cái chảo mới để xào cà chua cùng hành củ.

Ngô Minh tiếp tục bỏ thịt bò vào hỗn hợp mình vừa chế biến thêm chút gia vị. Cuối cùng Ngô Minh bỏ mì ra đĩa sau đó chan phần nước sốt mình vừa chế biến lên phía trên.

“Mì Spaghetti, cũng không đúng lắm nhưng cũng tạm được. Món này chắc chắn Tiểu Yên sẽ thích.”

Ngô Minh bụng theo đĩa mì đi về phòng. Vừa đi Ngô Minh vừa tiếp thêm một ít nhiệt lượng từ tay mình vào đĩa mì để nó không bị nguội đi.

“Tiểu Yên ta tìm được mì cho muội rồi đây.”

Ngô Minh từ ngoài cửa đã hét lên thông báo cho Ngũ Yên. Ngô Minh chạy thẳng vào bên trong thì phát hiện Vương phu nhân cũng đã ở bên trong từ lúc nào.

“Mẫu thân người đến lúc nào.”

Ngô Minh lập tức bỏ đĩa mì lên bàn cúi chào Vương phu nhân. Vương phu nhân mỉm cười quay ra nhìn Ngũ Yên sau đó nói ra.

“Ta đi ngang qua đây thấy phòng còn sáng đèn nên mới đi vào xem thử. Ta nói con đừng nướng chiều con bé này quá nó sẽ hư đấy.”

“Chỉ là muội ấy thấy đói nên con xuống nhà bếp tìm chút gì ăn mà thôi.”

“Tìm được cái gì rồi, nhà bếp bây giờ cũng đã nghỉ hết rồi.”

Ngô Minh mở nắp đĩa mì ra ngoài. Lập tức mùi thơm cùng khói bay ra khắp cả gian phòng. Vương phu nhân bị mùi thơm thu hút nhìn chằm vào đĩa mì.

“Món này là gì? Ta chưa từng thấy nhà bếp làm bao giờ.”

“À Tiểu Yên muốn ăn mì nên con tự mình nấu một đĩa cho muội ấy.”

“Tự con nấu sao?”

Ngũ Yên lúc này đang ngồi trong lòng của Vương phu nhân cũng lập tức kêu bụng nhảy xuống tiến về đĩa mì. Cô bé gấp một thìa đầu tiên ngay lập tức cái miệng nhỏ kích động nhai thật nhanh mấy sợi mì trong miệng. Nuốt hết thìa đầu tiên Ngũ Yên quay sang nhìn Ngô Minh.

“Tiểu Minh Minh món này ngon quá.”

“Muội thích là được rồi.”

Nhìn Ngừ Yên ăn, Vương phu nhân cũng bị đĩa mì hấp dẫn. Bà không tự chủ nuốt nước miếng. Mùi thơm từ đĩa mì khiến Vương phu nhân không kìm chế được tiến lại bàn gấp thử một đĩa.

Ngay khi cho vào miệng Vương phu nhân bất ngờ nhìn Ngô Minh. Mùi vị này bà chưa bao giờ được nếm thử. Nó khiến vị giác của Vương phu nhân như bùng nổ.

“Tiểu Minh món này là con tự làm hay sao?”

“Vâng ạ.”

“Không ngờ con còn biết nấu ăn, ngày mai con ghi lại công thức món này đưa cho nhà bếp để họ làm.”

Tiếp theo đó cả Ngừ Yên cùng Vương phu nhân tranh nhau đĩa mì. Ngừ Yên còn nhỏ sao mà tranh lại Vương phu nhân bị Vương phu nhân chiếm gần hết. Cô bé uất ức nói không ra tiếng gục mặt vào người Ngô Minh. Cả nủi nước sốt cả chua dính vào áo của Ngô Minh. Hắn chỉ biết cười trừ.

“Tiểu Yên chúng ta đi rửa mặt rồi đi ngủ. Mai ta lại làm vài món cho muội ăn.”

“Ừm”

Ngừ Yên gật đầu, nhảy thẳng lên lưng của Ngô Minh đi rửa mặt. Vương phu nhân ăn xong cũng đi khỏi.

Cũng từ lần này mà Ngô Minh có thêm một chức vụ khác chính là đầu bếp nhà họ Vương. Tuy mọi người đều không biết tại sao một đứa trẻ như Ngô Minh lại biết nhiều thứ về ẩm thực như vậy nhưng họ vẫn công nhận một điều là Ngô Minh là một đầu bếp thiên tài. Ngừ Yên sau khi ăn mấy món mà Ngô Minh làm thì không chịu ăn của ai nấu nữa chỉ nằng nặc đòi Ngô Minh nấu. Chính vì thế Ngô Minh cũng thường xuyên đi tới đi lui nhà bếp. Cũng may Ngừ Yên ăn cũng không được nhiều, mỗi ngày nấu một lần rồi hâm nóng là có thể. Nếu không với số buổi ăn không xác định của Ngừ Yên, Ngô Minh phải quần quật cả ngày lẫn đêm.

Ngoài ra khoảng thời gian này mọi người còn nhận ra là Ngô Minh cũng biết viết. Thời kỳ này không phải như hiện đại. Chữ viết không phải là phổ cập. Có rất nhiều người không biết chữ. Nhưng một người nhỏ như Ngô Minh đã biết viết cũng là một việc đáng kinh ngạc.

Sáng sớm, Vương phu nhân đi ra ngoài vườn hoa để tản bộ, đúng lúc thấy được Ngô Minh như thường lệ đang tập luyện.

“Đứa trẻ này ngày nào cũng đúng giờ như vậy. Không biết nó có động lực gì mà cố gắng như vậy. Có nhiều lúc mình nghĩ gia đình như thế nào mới sinh ra được một đứa bé thế này.”

Từ lúc đầu là muốn lợi dụng Ngô Minh, nhưng dần dần Vương phu nhân thật sự đã thật sự xem Ngô Minh là người một nhà. Bỗng nhiên Vương phu nhân trợn to hai mắt không tin những gì mình thấy được. Ngô Minh vừa rồi một quyền đánh gãy một thanh gỗ to tướng. Điều này lập tức làm cho Vương phu nhân kinh ngạc.

“Sao sao có thể!”

Vương phu nhân lập tức đi tới gặp Ngô Minh.

“Mẫu thân.”

“Tiểu Minh vừa rồi con đã làm gì.”

“Dạ?”

Ngô Minh không hiểu gì hỏi ngược lại Vương phu nhân. Bà ta mới chỉ tay về thanh gỗ bị gãy đôi kia.

“Vừa rồi con làm sao bẻ gãy được thanh gỗ này, cả người trưởng thành cũng không làm được như vậy.”

“À con chỉ tùy tiện đánh một cái mà thôi, cây gỗ này quá yếu rồi.”

Ngô Minh tùy tiện nói ra. Hắn cũng không muốn giấu khả năng của mình, hắn còn ở nơi này lâu dài giấu diếm cũng không có tác dụng. Chỉ bằng sớm cho Vương phu nhân thấy khả năng của mình để đỡ hiểu lầm.

Vương phu nhân nhặt lên tấm gỗ, thử cố sức bẻ nó. Bà cũng là người luyện võ thân thể hơn xa người thương nhưng bà dù cố thế nào thanh gỗ kia cũng không có phản ứng. Bà rõ ràng là khi lực của Ngô Minh chắc chắn hơn hẳn mình.

Vương phu nhân nhìn Ngô Minh bằng một ánh mắt khác lạ nói ra.

“Tiểu Minh con còn có thể làm gì, con có thể nâng tới đa được mấy cân.”

“Con cũng không biết, mỗi ngày con chỉ luyện tập mấy bước cơ bản mà thôi. À tản đá phía trước con có thể nâng lên.”

Ngô Minh chỉ tay vào một gốc đá phía trước. Vương phu nhân nhìn sang thì thấy gốc đá có rất nhiều tảng đá to nhỏ. Vương phu nhân cũng muốn xem

Ngô Minh thể hiện nên ra đề nghị.

“ Con thử nâng ta xem ”

Ngô Minh quay sang tiến tới gốc đá. Vương phu nhân trong đầu chỉ nghĩ Ngô Minh chỉ tìm tới một tảng trung bình để nâng nhưng ngay lập tức đã nhận thêm một con chấn động. Ngô Minh hai tay ôm lấy một tảng to nhất. Tảng đá này cao cũng phải tới ba mét. Ngô Minh bản thân còn không thấy được đỉnh của nó chứ nói gì ôm hết một vòng. Chân của tảng đá lún sâu trong đất.

Vương phu nhân liền nghĩ là Ngô Minh chỉ đang cố thể hiện trước mặt mình mà thôi, đứa nhỏ này sao có thể nâng lên tảng đá kia. Nhưng Vương phu nhân sau vài giây đã phải thay đổi suy nghĩ của mình.

Thân hình bé nhỏ của Ngô Minh bám chặt vào tảng đá. Ngón tay của Ngô Minh bám sâu tạo thành mười lỗ nhỏ trên thân tảng đá. Tảng đá liên tục rung lắc. Đất phía dưới chân cũng đã vỡ ra. Ngô Minh gân tay nổi lên hết. Hết to lên một tiếng.

“ A a a a a a a ”

Mặt đất lập tức rung chuyển, khói bụi bốc lên. Vương phu nhân lúc này mặc cho khói bụi mắt vẫn mở to, mồm không ngậm lại được nhìn Ngô Minh. Thân hình nhỏ của Ngô Minh đang nâng lên tảng đá to kia. Cứ như một con kiến đang nhấc bổng một con voi vậy.

Ngô Minh giữ một thoáng sau đó quăng tảng đá trở lại vị trí cũ. Ngay khi tảng đá chạm đất xung quanh lập tức rung lên một phát. Tảng đá này cũng là cực hạn hiện tại của Ngô Minh. Hắn cũng không thể giữ nó quá lâu được.

Ngô Minh rất hài lòng nhưng khi hắn quay sang Vương phu nhân định nói gì đó thì chỉ thấy Vương phu nhân như ngầy dại chạy lại tảng đá hắn vừa nâng sờ sờ còn nâng lên thử, sau đó quay sang nhìn Ngô Minh một lúc rồi nhìn lại tảng đá.

Vương phu nhân đầu óc quay cuồng. Không biết thật giả nhìn Ngô Minh rồi nhớ lại cảnh vừa rồi.

“ Ta ta phải đi về nghỉ ngơi, nếu không ta sẽ điên mất. ”

Ngô Minh gãi đầu mình, hắn không ngờ mình lại gây cho Vương phu nhân cú sốc lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mộ Dung Phục

Ngô Minh sau khi thể hiện ra thiên phú của mình cũng tạo ra cái nhìn khác cho Vương phu nhân. Nhưng vì Ngô Minh còn quá nhỏ vì thế Vương phu nhân vẫn chưa có dự định dạy võ công cho Ngô Minh. Vương phu nhân chỉ tạo thêm điều kiện để Ngô Minh luyện tập thể lực của mình.

Ngoài ra Vương phu nhân bây giờ cũng giống như Ngưu Yên bị mấy món mà Ngô Minh nấu mê hoặc. Tuy là Ngô Minh đã ghi ra công thức cho đầu bếp trang sơn trang làm theo nhưng họ vẫn không thể làm ra được hương vị mà Ngô Minh đã nấu. Ngô Minh vì thế bắc đẩu vĩ trở thành đầu bếp trong sơn trang, cũng kiêm luôn thầy dạy nấu ăn. Hắn không thể cứ loay hoay trong bếp được vì thế phải nhanh chóng nâng cao tay nghề của mấy người làm trong phủ lên cao.

Khoảng thời gian này Ngô Minh cũng gặp được một nhân vật quan trọng. Đó là Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục lâu lâu lại ghé qua thăm Mạn Đà Sơn Trang. Hắn gọi Vương phu nhân là mẹ, là biểu ca của Vương Ngưu Yên. Chính vì nguyên nhân này mà vô tình Ngô Minh lại trở thành biểu đệ của Mộ Dung Phục.

Phải nói cả hai người không thích nhau lắm. Nguyên nhân cũng bắt nguồn từ Ngô Minh mà ra. Ấn tượng của Ngô Minh về Mộ Dung Phục là một kẻ bạc nhược, tiểu nhân bỉ ổi, phụ tình phụ nghĩa. Vì mục đích phục quốc mà không từ thủ đoạn gì. Vì lý do này mà Ngô Minh chủ động xa lánh, lạnh nhạt với Mộ Dung Phục.

Nhưng ngày càng tiếp xúc Ngô Minh càng cảm thấy Mộ Dung Phục hiện tại không hề giống với những gì mình tưởng tượng. Mộ Dung Phục sở dĩ thích tới nơi này là vì cha hắn Mộ Dung Bác vừa qua đời. Hắn ở trong phủ của mình vô cùng cô đơn. Chính vì thế hắn hay lui sang Mạn Đà Sơn Trang để tìm kiếm Ngô Minh và Ngưu Yên để chơi đùa.

Dù sao lúc này Mộ Dung Phục cũng chỉ là một đứa trẻ không nghĩ được nhiều chuyện như lúc lớn lên sau này. Ngô Minh cũng dần dần nhận ra Mộ Dung Phục quả thật có thành ý với mình nhưng cũng do ấn tượng về tương lai mà Ngô Minh biết về Mộ Dung Phục quá tốt nên hắn vẫn không thể chấp nhận được.

Hôm nay, Mộ Dung Phục cũng đến chơi tại Mạn Đà Sơn Trang. Từ sớm Ngô Minh đã được thông báo về chuyến thăm này. Bình thường Ngô Minh sẽ không đi ra đón Mộ Dung Phục chỉ có mình Ngưu Yên ra đón, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ngô Minh vì muốn tránh mặt Mộ Dung Phục nên đi ra sau vườn luyện tập, giết thời gian chờ Mộ Dung Phục quay về rồi mới trở lại phòng. Nhưng ai ngờ Mộ Dung Phục lại cùng với Ngừ Yên đi tìm hấn tận nơi.

Đứng trước mặt Mộ Dung Phục, Ngô Minh quả thật không biết nên cư xử thế nào. Nếu như Mộ Dung Phục cứ như trong nguyên tác gian manh, xảo huyệt Ngô Minh sẽ dễ ứng phó hơn là hoàn cảnh hiện tại.

“Biểu đệ, ngươi làm gì ở đây ta cùng Yên muội tìm ngươi cực khổ lắm.”

“Tiểu Minh Minh ra đây làm gì vậy.”

“Còn phải hỏi sao ta đang luyện tập, các ngươi đi chơi đi đừng làm phiền ta.”

“Biểu đệ! Huynh có làm gì có lỗi với đệ sao, nếu có thì cho huynh xin lỗi! Sao đệ lại cố ý tránh mặt huynh như vậy.”

“Ta không có.”

Nhìn cả hai người Ngô Minh và Mộ Dung Phục bối rối nói chuyện với nhau Vương Ngừ Yên nhanh trí chạy vào giữa hai người nắm lấy tay cả hai.

“Tiểu Minh Minh là người tốt, Biểu ca cũng là người tốt, chúng ta làm hòa với nhau đi nào đi ra vườn hoa chơi.”

“Ta còn phải..”

Ngô Minh đang muốn lấy lý do luyện tập phó thác nhưng đã bị Ngừ Yên lôi kéo đi ra vườn hoa. Tối nôi, Mộ Dung Phục nói với Ngô Minh.

“Biểu đệ, nếu đệ muốn luyện tập huynh tập với đệ, ta nghe mợ nói đệ là kỳ tài luyện võ không biết thực lực thế nào.”

“Ngươi sao không phải đối thủ của ta.”

Ngô Minh khinh thường nhìn về Mộ Dung Phục. Không phải Ngô Minh tự cao nhưng với thực lực của Ngô Minh đã vượt quá khả năng mà một đứa trẻ có được vì thế Ngô Minh tin tưởng Mộ Dung Phục không có cơ hội chiến thắng mình.

“Không thử sao mà biết được, chúng ta giao hữu một trận thế nào.”

“Cũng được nhưng mà nếu bị đánh sưng mặt cũng đừng trách ta.”

“Đệ yên tâm huynh sẽ tự lo cho bản thân.”

“Tiểu Yên muội ra đằng kia ngồi đi, ta cùng Biểu ca giao lưu với nhau một chút.”

“Cả hai người cẩn thận.”

Ngừ Yên lo lắng nhìn cả hai người, sau đó Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục lui ra hai bên thủ thế tấn công.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa Biểu Đệ.”

“Đã chuẩn bị xong rồi.”

“Vậy ta bắt đầu ra tay đây.”

Dứt lời Ngô Minh đã thấy Mộ Dung Phục xông tới tấn công, Mộ Dung Phục cánh tay phải đi trước ra một quyền trực diện. Ngô Minh lập tức né sang một bên. Nhưng ngay khi Ngô Minh lách người né sang, quyền của Mộ Dung Phục đã biến đổi thành một chưởng cách không đánh thẳng vào ngực của Ngô Minh.

Hành động Mộ Dung Phục quá nhanh Ngô Minh không kịp phản ứng chỉ có thể nghiêng người để chưởng lực đánh vào vai của mình.

Ngô Minh bị đẩy lùi ra sau vài bước. Kinh ngạc nhìn Mộ Dung Phục.

“Đây là Ân Không Quyền của Không giới bang, huynh vừa mới học được.”

“Được, xem như ngươi lợi hại, giờ tới lượt ta phản công.”

Ngô Minh trong lòng có chút bức tức đánh một quyền thẳng tới người Mộ Dung Phục. Tốc độ của quyền rất nhanh nhưng Mộ Dung Phục vẫn có thể tránh sang một bên kịp sau đó tiện thể đẩy vào lưng Ngô Minh một quyền khiến Ngô Minh mất đà ngã nhào xuống đất.

“Biểu đệ, đệ đánh quá đơn giản. Ngay từ đầu đã chỉ ra hướng tấn công của mình, dù tốc độ rất tốt nhưng ta vẫn đủ thời gian tránh đi. Đệ ở đây mà mợ không dạy đệ chút võ công nào sao?”

“Hừ, ta còn chưa thua, chúng ta đánh lại.”

“ Vẫn còn muốn thử.”

Ngô Minh cứ thế cùng Mộ Dung Phục đánh nhau cả buổi. Những trận tiếp theo đa số là Mộ Dung Phục dành chiến thắng, Ngô Minh thua tới mặt mũi chảy xệ, không dám ngược lên nhìn.

Ngô Minh cứ tưởng với khi lực lợi thế của mình hẳn sẽ dễ dàng đánh bại được Mộ Dung Phục nhưng bây giờ Ngô Minh mới nhận ra mình đã quên một điều. Đó là hắn cần phải đánh trúng đối phương mới được.

Lúc trước Ngô Minh chỉ dựa phần lớn vào năng lực của cánh tay trái mình mà dành được lợi thế từ đó chiến thắng nhưng hôm nay hắn mới phát hiện ra một điều. Hắn từ trước tới giờ vẫn chưa nắm giữ được bước cơ bản của võ công trong thế giới này.

Ngô Minh chỉ là theo bản năng tấn công, chiêu thức không có biến hóa không có kỹ xảo vì thế hoàn toàn không chiếm được lợi thế từ Mộ Dung Phục. Nếu như dùng sức mạnh từ cánh tay trái mình Ngô Minh tự tin sẽ chiến thắng Mộ Dung Phục nhưng làm như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa. Trận chiến này quả thật Ngô Minh đã thua, thua tâm phục khẩu phục.

“ Thôi thôi, ta nhận thua, đánh cũng nửa ngày rồi cũng không đánh trúng người được mấy cái, đánh thêm nữa cũng chỉ tổ tốn công.”

“ Đệ mà đánh tiếp huynh cũng không có sức để tiếp nữa đâu, thể lực của đệ đúng là hơn người, đánh lâu như vậy mà vẫn không thấy dấu hiệu mệt mỏi.”

“ Hừ không cần an ủi ta, ngồi nghỉ một chút đi rồi đi tắm rửa, ta đi nấu một vài món cho hai người ăn coi như phần thưởng ta thua.”

“ Thật mong đợi, biểu muội lúc nào cũng khen đệ nấu ngon trước mặt ta.”

“..”

Ngô Minh muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Ngô Minh đi tắm rửa sau đó đi vào nhà bếp nấu vài món như đã định.

Buổi tối đêm đó Ngô Minh, Mộ Dung Phục và Ngữ Yên ngồi bên ngoài giếng trời ăn uống dưới ánh trăng.

Ngô Minh cũng lần đầu tiên trò chuyện với Mộ Dung Phục như thế này. Càng nói chuyện Ngô Minh càng thấy Mộ Dung Phục không đáng ghét như mình nghĩ mà còn có phần đáng thương thì hơn. Mộ Dung Phục hoàn cảnh cũng không tốt hơn Ngô Minh là bao. Từ nhỏ đã mất cha mất mẹ, sống ở giữa những người xa lạ cũng không biết ai thật lòng ai không thật lòng.

“ Nếu đệ không thích gọi huynh là biểu ca vậy thì gọi là Tiểu Phục như gọi biểu muội đi, huynh nếu so ra cũng nhỏ tuổi hơn đệ.”

“ Không cần, gọi là biểu ca cũng không có vấn đề gì.”

“ Huynh nhiều lúc rất ngưỡng mộ đệ.”

“ Ngưỡng mộ?”

“ Đệ ở đây có rất nhiều người yêu quý, ta nhìn thấy được những người ở đây đều rất quý mến đệ, biểu muội và mợ cũng vậy.”

“ Mọi người cũng đối tốt với huynh mà.”

“ Họ ấy à chỉ là bề ngoài mà thôi, nếu không phải thân phận thiếu chủ của huynh họ có thể đối xử tốt vậy sao.”

Ngô Minh và Mộ Dung Phục cứ thế nói chuyện đông chuyện tây. Ngô Minh cũng cảm thấy mình có thể thêm một chút về con người Mộ Dung Phục, có thể tương lai Mộ Dung Phục biến chất nhưng hiện tại hắn vẫn là một người tốt, ít nhất là đối với Ngô Minh.

“ Huynh có ước mơ không?”

“ Ước mơ, ta có chứ.”

“ Là gì?”

“ Phục hưng Đại Yên.”

“ Nó là ước mơ sao?”

“ Hừ..”

Mộ Dung Phục cười trừ sau đó nói tiếp.

“ Gọi nó là ước mơ huynh sẽ thấy nó gần gũi với mình hơn. Từ nhỏ phụ thân đã luôn nhắc nhở về việc phục quốc, rồi những lịch sử hào hùng của tổ tiên. Ta chỉ biết lấy nó làm mục đích sống mà thôi.”

“Sống như vậy có thể vui vẻ sao.”

“Có nhiều thứ mình căn bản không thể lựa chọn, tí như cha mẹ hay là xuất thân.”

“Nhưng mà tương lai có thể tự mình lựa chọn mà.”

“Có thể lựa chọn sao, huynh sẽ chọn gì bây giờ, còn đệ đệ sẽ chọn gì bây giờ. Tương lai là tương lai ai có thể chắc tương lai sẽ như mình mong muốn, ai có thể lựa chọn tương lai.”

“Có thể nhất định có thể.”

Ngô Minh chắc nịch một câu nói ra. Cả hai nhìn nhau sau đó nhìn lên trời cao. Bầu trời vô số vì sao đang chiếu sáng nhưng người ta chỉ quan tâm tới ánh trăng đang chiếu rọi kia. Có mấy người có thể nhớ tới những ngôi sao nhỏ nhoi trên bầu trời khi ánh trăng kia đã quá nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lang Hoàng Ngọc Động

Thời gian trôi qua rất nhanh, thắm thoát cũng đã qua hơn 3 năm. Lúc này Vương Ngữ Yên đã là một cô bé bảy tuổi. Ngữ Yên không còn như trước ngây ngô, không hiểu chuyện nữa mà cũng đã trở nên thông minh hoạt bát hơn. Càng lớn Ngữ Yên càng lộ ra vẻ yêu kiều của mình. Dần dần nhan sắc khuynh thành của Ngữ Yên cũng hiện ra bên ngoài.

Tình cảm của Ngô Minh và Ngữ Yên cũng lớn dần theo thời gian. Nếu từ nhỏ cả hai quấn quýt với nhau như hình với bóng thì bây giờ cũng không khác là bao. Nếu có thay đổi chỉ là Ngữ Yên đã hiểu chuyện hơn không đòi hỏi những thứ vô lý như trước. Nhưng đa số mọi chuyện Ngô Minh đều nhường nhịn cho Ngữ Yên. Cô bé mà mếu thôi cũng đủ làm Ngô Minh đau hết cả đầu.

Ngày hôm nay cũng là một ngày đặc biệt. Vương phu nhân đã nói với cả Ngô Minh và Ngữ Yên rằng hôm nay bà có chuyện quan trọng muốn nói với cả hai. Tuy không nói là việc gì nhưng theo thái độ của Vương phu nhân thì Ngữ Yên cùng Ngô Minh cũng biết việc này không bình thường.

Ngô Minh cùng Ngữ Yên như đã hẹn cùng nhau đi đến gặp Vương phu nhân. Khi đến phòng của Vương phu nhân cả hai đứng ở bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi cửa không khóa.”

“Mẫu thân.”

“Mẫu thân.”

“Chúng ta không nói chuyện ở đây, cả hai con đi theo ta.”

Ngô Minh cùng Ngữ Yên không hiểu gì nhưng cũng nghe theo lời Vương phu nhân đi phía sau. Vương phu nhân đưa cả hai đi ra sau hậu viện, sau đó đi theo một lối mòn nhỏ bị che lấp. Ngô Minh ngạc nhiên vô cùng. Nơi này hẳn đã đi qua bao nhiêu lần vậy mà lại không nhận ra ở đây còn có một lối khác như vậy.

Con đường bí mật dẫn tới một hang động, nhìn thấy nơi này Ngô Minh nghĩ ngay đến một nơi.

“Theo ta vào bên trong.”

Vương phu nhân tiếp tục dẫn cả hai đi vào bên trong động. Nhờ có Vương phu nhân tắt đi các cơ quan nếu không người khác muốn đi vào nơi này cũng là cả một vấn đề.

Sau một con đường tối là một khoảng không lớn bên trong động, thấp sáng bằng nhiều ngọn đèn lớn.

“Nơi này tên là Lang Hoàng Ngọc Động.”

“Quả nhiên là nơi này.”

Ngô Minh nghe Vương phu nhân giới thiệu thì đã biết suy nghĩ của mình là đúng, lúc này hắn nhìn sang các vách tường cùng một sắp sách vở để ở một góc thì đã biết chúng là gì.

Lang Hoàng Ngọc Động, nơi này chính là nơi cất chứa một lượng lớn võ công trong thiên hạ. Vương phu nhân tiếp tục nói ra.

“Hai con nhìn xung quanh chắc cũng đã nhận ra chúng là gì rồi phải không?”

“Nơi này cất chứa toàn là võ công.”

“Đúng vậy, nơi này cất chứa võ công của các phái trên giang hồ. Ta hôm nay dẫn hai con tới đây là muốn cho hai con từ nay luyện tập những võ công này.”

Vương phu nhân ngừng lại một chút rồi nói tiếp, lần này là nói với Ngô Minh.

“Tiểu Minh, lần này ta kỳ vọng nhất là ở con, căn bản của con đã rất tốt nhưng con vẫn còn thiếu một thứ là phương pháp để đưa được sức mình có ra bên ngoài. TA hy vọng với những võ công này sẽ giúp con nâng cao thực lực của mình.”

“Con sẽ cố gắng.”

“Còn con nữa Ngữ Yên, cũng đã lớn rồi đừng có suốt ngày ỉ lại vào Tiểu Minh, Tiểu Minh nó cũng lớn rồi tương lai còn phải lập gia đình không thể cứ ở đây bảo vệ con được đâu.”

Ngữ Yên nghe được Vương phu nhân nói ra thì khuôn mặt biến sắc quay sang nhìn Ngô Minh.

“Mẫu thân nói không phải là thật chứ, Tiểu Minh Minh thật sự sẽ đi lấy người khác sao.”

“Ta cũng sắp đến tuổi lấy vợ rồi, xem ra ta cũng phải tìm một cô gái tốt.”

Ngô Minh nương theo lời nói của Vương phu nhân chọc ghẹo Ngữ Yên. Vương phu nhân cũng cười thâm trong bụng tiếp lời.

“Tiểu Minh con thấy tiểu thư nhà họ Hứa thế nào, lúc trước con cùng ta đi vào thị trấn có gặp cô ta một lần, trong cũng rất được.”

“À, là Hứa Ngọc sao? Đó đúng là một cô nương tốt, có lẽ con nên tìm hiểu về cô ấy một chút.”

Cả hai người Ngô Minh và Vương phu nhân ra sức kẻ tung người hứng nói ra. Bỏ mặc một bên Ngữ Yên má đã phùng lên sắp vỡ ra rồi, đôi mắt nhỏ cũng đã rung rung. Không chịu được nữa cô gái nhỏ nhảy thẳng vào người Ngô Minh. Lập tức Ngữ Yên cắn Ngô Minh một cái thật mạnh vào vai.

“A a a, Tiểu Yên tha tha cho ta.”

“Hừ, Tiểu Minh Minh là của một mình con không cho ai đụng vào hết không cho ai hết.”

“Được rồi, a a, mau mau nhà ra ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Thôi hai con ở đây quan sát điển tịch đi, ta còn có việc cần làm ta đi trước. À cái này là bản đồ các cơ quan nhớ đừng đi lung tung trong này rất nhiều bẫy ản.”

Vương phu nhân nhìn thấy Ngữ Yên đang nổi điên thì cười đến chảy nước mắt. Cô gái nhỏ này của bà tuy là đã lớn xác nhưng tâm hồn vẫn còn quá non trẻ, còn quá nhiều thứ chưa trải qua. Vương phu nhân bỏ lại hậu quả cho Ngô Minh giải quyết còn mình thì bỏ đi.

Để lại trong động chỉ còn lại Ngữ Yên và Ngô Minh. Lúc này không khí có chút ngột ngạt. Cả Ngô Minh và Ngữ Yên đều có chút ngượng ngùng gì đó không nói ra lời. Cô gái nhỏ lúc này hùng hổ cắn người lúc này cũng không biết nên làm gì. Ngữ Yên còn quá nhỏ để nhận ra mình dành thứ tình cảm gì cho Ngô Minh. Còn Ngô Minh thì bị gàng buộc bởi những giá trị đạo đức mà từ nhỏ hắn đã được học nên cả hai người tự tạo cho mình một khoảng cách trong phút chốc. Không biết nên mở lời gì với nhau.

Vấn đề này được Ngô Minh giải quyết bằng việc tập trung vào nghiên cứu những điển tịch trên tường. Ở xung quanh là vô số cách bí kíp võ công khác nhau. Từ đao pháp, chưởng pháp, kiếm pháp, thương pháp,.. Ngô Minh cũng cảm thấy lúng túng không biết bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng Ngô Minh dừng lại ở một bộ kiếm pháp không ghi tên. Đây là một bộ kiếm pháp lấy tốc độ làm chủ. Chiêu thức đơn giản nhưng khó thành thực. Ngô Minh cũng không tin ngộ tính của mình sẽ như các nhân vật chính vừa nhìn sẽ hiểu nên hắn lựa chọn những bộ công pháp cần sự cần cù như thế này để mở đầu cho mình.

Ngữ Yên tuy không hứng thú với võ công cho lắm nhưng cũng không có việc gì làm nên cũng liếc nhìn xung quanh đọc những điển tịch.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mới thoáng chớp mắt đã tới sập tối. Ngô Minh cũng ngừng tập luyện chuẩn bị về phòng. Đang định quay sang kêu Ngữ Yên cùng về thì hắn mới nhận ra cô bé đã ngủ quên từ lúc nào không hay.

Ngô Minh không muốn đánh thức Ngữ Yên nên nhẹ nhàng khoác vai cô bé rồi cõng Ngữ Yên trên lưng.

“Cũng may là chưa tỉnh lại.”

Ngô Minh thấy Ngữ Yên vẫn chưa tỉnh thì thở phào đưa cô bé đi ra khỏi động trở về phòng. Trên lưng của Ngô Minh, Ngữ Yên từ đầu đã tỉnh lại mỉm cười vô cớ. Cô bé không suy nghĩ nhiều chỉ biết là người đàn ông này là người mình tin tưởng nhất cũng là người tốt với mình nhất. Cô nhất định sẽ không nhường cho bất kỳ ai.

Thời gian cứ thế trôi qua. Ngô Minh ngày ngày chăm chỉ luyện tập. Ngừ Yên thì ở một bên ăn ngủ, rảnh rỗi thì đọc vài câu ghi nhớ để có khi nào Vương phu nhân hỏi thì còn biết đường trả lời.

Ngô Minh võ công tiến bộ theo từng ngày. Nền tảng cũng được củng cố thêm nhiều lần. Sau quá trình nghiên cứu về kinh mạch cũng như cách điều khí Ngô Minh đã tìm ra cách hợp lý để sử dụng dị năng mình một cách hiệu quả nhất.

Mỗi lần tiến bộ, Ngô Minh lại đi tìm Mộ Dung Phục khiêu chiến. Tất nhiên chiến đấu Ngô Minh sẽ không dùng thần lực hay dị năng, chỉ là võ công của bản thân giao đấu với Mộ Dung Phục.

Những lần đầu kết quả đều là Mộ Dung Phục giành chiến thắng nhưng điều này cũng đã gây áp lực cho Mộ Dung Phục. Ngô Minh tiến bộ quá nhanh, càng ngày càng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Ngô Minh dần thu hẹp lại.

Mộ Dung Phục cũng là kẻ hiếu thắng, nhìn thấy Ngô Minh nỗ lực như thế hắn cũng lao đầu vào tu luyện võ công. Cạnh tranh là thứ giúp con người phát triển, có đấu tranh mới có tiến bộ. Cả hai cứ thế hơn thua nhau cũng là cùng nhau tiến bộ vượt bậc.

Mộ Dung Phục cũng không phải là kẻ ngốc, tuy đa số lần khiêu chiến đều là hắn thắng nhưng hắn cũng biết rõ là Ngô Minh chưa từng dùng hết sức của mình. Hắn biết rõ Ngô Minh còn có thiên sinh thần lực mà vẫn còn chưa ra hết sức. Mộ Dung Phục cũng đã từng tìm tới tảng đá mà Vương phu nhân nói. Hắn cố hết sức cũng không thể lay chuyển tảng đá. Mộ Dung Phục tin rằng nếu Ngô Minh dùng sức mạnh đó thì bản thân mình sẽ không phải đối thủ của Ngô Minh.

Ngô Minh cũng tự hỏi rằng mình nếu dùng hết khả năng sẽ tạo ra uy lực gì. Nhưng sống ở Mạn Đà Sơn Trang hắn không có khoảng trống để làm việc này. Chính vì thế nhân lúc hôm nay đi từ chỗ Mộ Dung Phục trở về hắn ghé qua một cù lao hoang để thử nghiệm khả năng của mình.

Đứng nhìn ra biển nước rộng lớn nhưng Ngô Minh không cảm thấy mình nhỏ bé, lúc này hắn lại cảm thấy cái vùng nước mênh mông không thấy bờ mới thật sự là nhỏ. Nó đã sớm không chứa nổi Ngô Minh.

Cánh tay Ngô Minh vươn ra ngoài. Tay trái Ngô Minh vén hết áo lên để lộ ra những vết gân đang nổi. Chúng từ từ chuyển sang màu đỏ rồi rực cháy. Chúng cháy sáng, ngọn lửa cứ thế điên cuồng gào thét. Những đóm lửa đỏ dần chuyển sang màu xanh. Trong phút chót chỉ còn lại mấy đóm màu đỏ còn lại tất cả đều đã chuyển sang thành một ngọn lửa xanh thẳm.

Ngô Minh bắt đầu vận hết lực mình vào cánh tay. Mặt đất cũng bị Ngô Minh làm cho rung chuyển, những ngọn gió cũng đang bắt đầu vô định, xoay quanh Ngô Minh.

Thời cơ đã chín Ngô Minh đánh một quyền kinh thiên vào mặt nước. Một quyền ra sóng yên biển lặng. Ngay cả tiếng gió thổi cũng không còn, cả một vùng rộng lớn hoàn toàn yên tĩnh.

Ngô Minh sau đó tiếp tục lên thuyền để trở về Mạn Đà Sơn Trang. Đến cả lúc sau hậu quả từ một quyền kia mới hiện ra. Ngay vị trí mà Ngô Minh tung quyền tạo ra một vòng xoáy, cuốn trôi mọi thứ, cái cù lao mà Ngô Minh vừa ở cũng đã biến mất không còn chút dấu vết gì.

“Quá miễn cưỡng, đòn này mà đem đi thực chiến chưa kịp ra tay đã đi chầu diêm vương rồi.”

Ngô Minh nằm thờ đốc trên thuyền, tuy uy lực vượt trội nhưng hậu quả mà nó đem lại cho cơ thể Ngô Minh cũng quá khủng khiếp, hiện giờ cả người Ngô Minh vô lực không còn tí sức nào nữa chỉ có thể nằm một chỗ thờ đốc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đại hội võ lâm

Mười năm sau.

“Tiểu Minh Minh, lần này ra ngoài chơi không cho ta đi theo được sao?”

“Lần này không phải là đi chơi, là đại hội võ lâm đó. Biểu ca hắn cũng phải dẫn đo lăm mới cho ta đi cùng.”

“Hừ, hai người các huynh cứ xem muội là con nít, suốt ngày có gì vui cũng không cho muội đi theo.”

“Không phải là ta không cho đi mà là... Ấy nói thế nào đây, lần đi nhất định sẽ có đánh nhau, bọn ta sợ sẽ không bảo vệ tốt cho muội.”

“Hừ là chê muội vô dụng phải không?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Huynh, tên khốn kiếp đứng lại.”

Bị Ngô Minh chọc cho tức đến nóng cả đầu, Ngừ Yên phát hỏa đuổi đánh Ngô Minh. Đúng lúc này Vương phu nhân cũng đi đến. Ngô Minh như vớ được vàng vội núp sau người Vương phu nhân.

“Thôi được rồi, đều đã lớn cả rồi còn như con nít. Ngừ Yên lần này con tha cho Tiểu Minh đi.”

“Hừ xem như bỏ qua lần này.”

Ngừ Yên ý tứ vẫn còn giữ trong lòng sự khó chịu nhưng cũng gật đầu đồng ý với Vương phu nhân. Bà quay sang Ngô Minh cười nói.

“Lần này ra ngoài xem như là cọ sát với võ lâm, võ công của con xem như đã đại thành rồi trên giang hồ cũng không có mấy người là đối thủ của con nữa nhưng mà lần này con cũng phải cẩn thận. Mộ Dung Phục tên đó ý tứ chắc con cũng biết. Nếu như là việc quá sức đừng cố giúp hắn.”

“Con tự biết suy xét.”

“Lần này xong việc trở về ta có việc quan trọng sẽ giao cho con đi làm, con cũng nên chuẩn bị trước tâm lý.”

“Là việc gì mẫu thân.”

“Khi về ta sẽ nói, còn bây giờ cứ yên tâm lên đường đi.”

Ngay sau đó tiếng còi phát ra từ trước cửa của Mạn Đà Sơn Trang, báo hiệu cho việc thuyền của Mộ Dung Phục đã tới nơi.

“Thuyền cũng tới rồi, con phải đi đây mẫu thân, Tiểu Yên ta đi đây.”

“Bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Ngô Minh gật đầu rồi đi ra phía con thuyền của Mộ Dung Phục. Lập tức Ngô Minh nhảy thoát một cái lên hắc thuyền. Mộ Dung Phục lúc này đã ngồi chờ sẵn Ngô Minh.

“Huynh còn đang định cho thuyền nhỏ xuống rước đệ lên.”

“Đừng có nói mấy câu không thật lòng như vậy.”

“Hừ tính tình vẫn không thay đổi, Huynh cũng bất ngờ là lần này đệ lại chịu đi tới Thái Sơn cùng với ta.”

“Có gì bất ngờ sao?”

“Vừa nói huynh xong đệ lại nói mấy câu không thật lòng rồi. Con người của đệ huynh còn không rõ sao? Mấy chỗ đông vui náo nhiệt có khi nào đệ chịu tới, lần này lại ngoại lệ chịu tham gia cũng không biết là vì lý do gì.”

“Lý do sao? Nếu ta nói là mình ham vui thì sao?”

“Chắc chắn là nói dối.”

“Vậy còn nếu nói là đến vì một người?”

“Vì người sao? Ai lại có thể để Ngô Minh đệ nhất cao thủ ngự gia đi gặp đây. Ngoài biểu muội ra huynh nghĩ không có người như vậy đâu.”

“Lại chọc ta, đệ nhất cao thủ cái gì chứ, ta không dám nhận. Lần này ta đến vì một người tên là Tiêu Phong.”

“Tiêu Phong? Ta chỉ nghe nói có Cái bang bang chủ Kiều Phong, còn Tiêu Phong là ai?”

“Đúng là người này, nam mộ dung bác kiêu phong, Tiêu Phong... haiz chỉ là ta nói sai mà thôi.”

“Đệ quen hắn ta sao?”

“Có thể là quen.”

Ngô Minh nói xong thì cầm theo chén rượu lên uống cạn. Kiều Phong cái tên này Ngô Minh không phải là chỉ mới nghe gần đây. Mấy năm trở lại đây Kiều Phong đã là cái tên uy chấn giang hồ ai ai cũng ngưỡng mộ. Ngô Minh vừa nghe qua đã nghĩ ngay đến Tiêu Phong. Hắn chỉ thắc mắc là làm sao Tiêu Phong sau từng ấy năm mất tích lại như cũ trở thành bang chủ Cái bang.

Ngô Minh từ mấy năm trước đã muốn đi một chuyến gặp Kiều Phong để xác nhận thân phận nhưng hắn lại nhìn lại chính mình thì lại thôi. Dù sao cũng đã từng là cha con với nhau. Giờ Ngô Minh mà xuất hiện trước mặt Kiều Phong với bộ dạng trẻ con thì đúng là không ra gì, đến cả Ngô Minh chỉ suy nghĩ

thời cũng đã thấy ngược.

Chính vì thế tới ngày hôm nay Ngô Minh mới dám dắc mặt mình đi gặp Kiều Phong để xem thử vị anh hùng này có phải hay không là đứa con thất lạc của mình.

Thuyền của Ngô Minh xuôi theo dòng nước đi đến núi Thái sơn nơi đại hội võ lâm sắp diễn ra. Theo như kế hoạch thì cả đoàn của Ngô Minh và Mộ Dung Phục sẽ tới lúc diễn ra đại hội đúng một ngày để chuẩn bị nhưng do trục trặc trên đường đi nên đã bị trễ. Khi cả hai vừa tới cùng là lúc đại hội đã bắt đầu khai mạc.

Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục nhanh chóng di chuyển lên phía trên ngọn núi Thái sơn để tham gia vào đại hội võ lâm.

Đại hội này mục đích chính là tìm ra một người sẽ dẫn dắt toàn thể võ lâm – Võ lâm minh chủ. Chủ yếu là để hợp sức chống lại giặc ngoại xâm tấn công vào đại tống.

Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục vừa tới nơi đã thấy một người đàn ông trung niên mặc trang phục của cái bang đang đứng ra chủ trì đại hội.

“Người này là ai?”

“Mã Đại Nguyên.”

“Hắn là Mã Đại Nguyên sao?”

Ngô Minh hỏi Mộ Dung Phục về thân phận người đang đứng nói chuyện. Ngô Minh cười thầm.

“Đây chẳng phải là con trâu vô số sừng hay sao, xem ra là sừng cắm trên đầu quá nhiều nên hắn mới chết sớm như vậy.”

Ngô Minh nhớ tới số phận của Mã Đại Nguyên trong nguyên tác lập tức lắc đầu. Đại hội sau đó diễn ra nhiều hỗn loạn. Nhiều người đã lên tiếng về vị trí minh chủ võ lâm sẽ là bầu ra hay là tì võ để giành lấy.

Chương môn các phái mỗi người một ý tranh cãi quyết liệt. Ngô Minh cũng chẳng quan tâm tới việc này mà hắn tập trung vào một người đàn ông đang ngồi trên một cái ghế bên cạnh những trưởng lão của cái bang.

“Đúng là nó rồi, là Phong Nhi.”

Ngô Minh có chút xúc động, chút nữa đã xông qua phía của Kiều Phong. Khuôn mặt Kiều Phong so với lúc nhỏ ở bên Ngô Minh cũng không quá nhiều thay đổi. Ngô Minh nhìn qua đã nhận ra ngay.

Mộ Dung Phục bỗng nói với Ngô Minh.

“Chúng ta gặp may rồi. Để xem Kiều Phong hình như đang bị thương.”

“Đúng là như vậy, sắc mặt hắn không tốt cho lắm. Huynh định làm gì tiếp theo?”

“Tất nhiên là đi ra giành chức võ lâm minh chủ rồi. Nếu mà giành được chẳng phải việc phục quốc của huynh sẽ có cơ hội rồi sao?”

“Thôi đi ra đi, bọn họ cãi nhau cũng được một buổi rồi, ra đánh cho họ một trận vang danh thiên hạ.”

“Ngươi đi mà vang danh thiên hạ.”

Nghe Ngô Minh chọc ghẹo Mộ Dung Phục có chút không nói ra lời. Sau đó Mộ Dung Phục lựa chọn cách xuất hiện cực kỳ hoành tráng. Từ trên cao thả người xuống giữa các môn phái.

Một thân bạch y xuất hiện giữa đám đông khiến bất kỳ ai cũng phải chú ý đến Mộ Dung Phục. Sau đó một chút Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác cũng bay ra. Sở dĩ hai người này rất ít khi xuất hiện là vì Mộ Dung Phục ở bên cạnh Ngô Minh.

Phải nói Bao Bất Đồng xem Ngô Minh chính là đại địch của mình. Cái tính cách nói nhiều của Bao Bất Đồng không hề hợp với Ngô Minh. Một lần Bao Bất Đồng chọc giận Ngô Minh bị Ngô Minh đánh cho một trận nhớ đời. Lần đó Bao Bất Đồng đã hứa là sau này nếu có Ngô Minh ở kề bên phải có sự cho phép của hắn thì Bao Bất Đồng mới được quyền lên tiếng.

Vì thế sau này Bao Bất Đồng chọn cách tránh mặt Ngô Minh cho xong chuyện. Đánh cũng đánh không lại, lý cũng cãi không xong. Bao Bất Đồng từ đó đã coi Ngô Minh chính là khắc tinh của mình.

“Ngươi là ai, dám xuất hiện ngắt lời của Bạch Thế Kinh ta.”

“Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục.”

Mọi người nghe được Mộ Dung Phục giới thiệu đã lập tức xôn xao.

“ Là Nam Mộ Dung.”

“ Hấn là Mộ Dung Phục sao.”

“ Đây là Mộ Dung Phục sao?”

“ Cô Tô Mộ Dung Phục.”

Mã Đại Nguyên nén lại sự ngạc nhiên của mình quay sang chào hỏi Mộ Dung Phục.

“ Thì ra là Mộ Dung công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

“ Không dám.”

“ Không biết Mộ Dung công tử hôm nay tới đây có việc gì?”

“ Đến đây hôm nay tất nhiên là tranh giành chức vị võ lâm minh chủ rồi, ta nghe nói cái bang Kiều bang chủ có một môn đả cầu bổng pháp rất lợi hại, hôm nay tại hạ cũng muốn thỉnh giáo vài chiêu.”

“ Cái bang nhân tài vô số, đấu với ngài cũng không cần đích thân Kiều bang chủ ra tay, ta lên thay là được.”

“ Hừ, Mã Đại Nguyên ngươi cần gì ra mặt thay cho Kiều bang chủ, chẳng lẽ bang chủ của các ngươi lại sợ Mộ Dung công tử đây không dám ra tỉ thí sao?”

“ Đồ chường môn người nói vậy là thế nào, chẳng lẽ Kiều bang chủ lại đi sợ nam mộ dung hay sao?”

“ Đúng vậy, nếu cả hai người họ tỉ thí ta tin chắc Kiều bang chủ sẽ là người chiến thắng, võ công Kiều bang chủ cả thiên hạ ai mà không rõ.”

Nghe được vị Đồ chường môn lên tiếng công kích Kiều phong, hai huynh đệ Tụu Hiền liền lên tiếng bênh vực. Mộ Dung Phục thấy vậy liền chấp tay lại ra vẻ đạo mạo nói ra.

“ Tại hạ được các vị kính trọng gọi Nam Mộ Dung ngang hàng với Kiều bang chủ quả thật là vinh hạnh, hôm nay tại hạ muốn quang minh chính đại tỉ thí để giành lấy chức võ lâm minh chủ tạo phúc cho võ lâm vì thế mong các vị thành toàn.”

Nghe được Mộ Dung Phục nói ra không biết bao nhiêu người tin sái cổ cái tên mặt trắng này, duy chắc chỉ có Ngô Minh là ôm bụng cười. Cái đoạn này cả đêm hôm qua Mộ Dung Phục cùng Ngô Minh diễn tập với nhau. Dù là chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng Ngô Minh vẫn không nhịn được cười phải bịt lấy miệng để giảm đi âm thanh.

Nghe được Mộ Dung Phục nói lập tức một người trong cái bang bước ra ngoài, trên tay cầm theo vũ khí là một cây thương ngắn.

“ Tại hạ Bạch Thế Kính, không biết tự lượng sức xin Mộ Dung công tử chỉ giáo vài chiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mộ dung phục độc chiến quần hùng

“ Đắc tội rồi.”

Mộ Dung Phục không chút ngần ngại tiếp chiêu của Bạch Thế Kính. Bạch Thế Kính lấy thế chủ động đoàn thương trên tay đánh tới Mộ Dung Phục.

Chiêu thức của Bạch Thế Kính biến hóa, đoàn thương vút ngang yết hầu của Mộ Dung Phục, cảm tưởng chỉ một chút nữa nso sẽ cắt ngay vào cổ của hắn ta. Ngay lúc này cũng là lúc thế chủ động của Bạch Thế Kính bị mất đi.

Chiêu thức của Mộ Dung Phục vô cùng quen mắt. Từng chiêu từng chiêu đã làm cho Bạch Thế Kính kinh ngạc. Hấn sau hơn hai mươi chiêu đã bị Mộ Dung Phục đánh vắng xuống võ đài.

“ Lấy đạo của người trả lại cho người, Mộ dung công tử quả thật danh bất hư truyền Bạch Thế Kính ta tự nhận không bằng.”

“ Bạch trưởng lão đã khiêm nhường.”

Bạch Thế Kính cùng Mộ Dung Phục đưa tay ra chào nhau. Bạch Thế Kính đã thua cuộc nên khuôn mặt đen xị đi về chỗ ngồi của mình. Mã Đại Nguyên nhìn thấy phe mình bị đánh bại không nhịn được đứng ra tiếp đón Mộ Dung Phục.

“Mộ Dung công tử, ta đây tài mọn cũng xin được công tử chỉ bảo.”

“Mã phó bang chủ quá lời, ta đây rất sẵn lòng. Mời”

“Vậy ta không khách khí.”

Mã Đại Nguyên trên tay đại đao tiến đến tấn công Mộ Dung Phục. Thế công của Mã Đại Nguyên như vũ bão thoạt nhìn không có kẻ hở để Mộ Dung Phục tấn công. Bên ngoài nhìn vào chỉ thấy là Mộ Dung Phục đang gặp bất lợi.

Tuy nhiên, Ngô Minh nhìn vào đã biết rõ kết cục trận chiến. Không nói tới việc chênh lệch thực lực giữa hai bên, ngay cả cách chiến đấu cũng đã thấy được Mã Đại Nguyên thua kém Mộ Dung Phục. Mã Đại Nguyên thế công tuy nhiều nhưng không sắc, tuy dồn nhưng không ép, có cương nhưng không đủ mạnh. Bên ngoài Mộ Dung Phục đang bị Mã Đại Nguyên chiếm thượng phong nhưng thật ra mỗi chiêu mỗi thức của ông ta đang dần bị Mộ Dung Phục chi phối theo ý của mình.

Mộ Dung Phục bất ngờ nắm lấy được lưỡi đao của Mã Đại Nguyên. Tay còn lại lập tức nắm lấy tay phải của Mã Đại Nguyên khống chế làm Mã Đại Nguyên cánh tay bị tê liệt đánh rơi cả đại đao của mình xuống đất. Tiếp tới lần theo cánh tay, trào công của Mộ Dung Phục đã nắm lấy yết hầu của Mã Đại Nguyên bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của ông ta.

“Đây là tóa hầu công của Mã phó bang chủ.”

“Mộ Dung Phục lại biết cả võ công của Mã phó bang chủ.”

“Nam Mộ Dung quả thật không phải hư danh.”

“Đây là lấy đao của người trả lại cho người của Mộ Dung gia sao?”

Mộ Dung Phục tung ra một chưởng vào ngực của Mã Đại Nguyên khiến đối thủ văng xuống võ đài. Lúc này bang chúng cái bang đã đứng ngồi không yên. Cả hai trận chiến họ đã thất bại rồi, nếu không còn ai lên thì cái bang sau này sẽ mang tiếng là bại tướng dưới tay Mộ Dung Phục còn mặt mũi nào hành tẩu giang hồ.

Kiều Phong đã đứng lên muốn lên giao đấu với Mộ Dung Phục nhưng lập tức bị những người xung quanh ngăn cản. Biểu hiện của Kiều Phong có thể nhìn ra là cơ thể đang bị thương, có lẽ là trúng độc vì thế những bang chúng cái bang này mới ngăn không cho Kiều Phong lên võ đài.

“Các vị còn có ai muốn cùng ta giao thủ hay không nếu không vậy hôm nay Mộ Dung Phục ta sẽ là võ lâm minh chủ rồi.”

“Đừng can ta.”

Mặc cho mọi người ngăn cản Kiều Phong cũng quyết định đi lên võ đài để đối đầu với Mộ Dung Phục. Nhìn thấy Kiều Phong bước lên Mộ Dung Phục trong lòng cười thầm, với tình trạng trước mắt của Kiều Phong hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng hẳn.

“Kiều bang chủ người tình trạng có vẻ không được tốt cho lắm, Mộ Dung Phục ta cũng không muốn bị mọi người nói là thừa nước đục thả câu.”

“Mộ Dung công tử không cần bận tâm, chúng ta là tỉ thí công bằng có mọi người ở đây làm chứng. Ta Kiều Phong là quanh mình chính đại đầu với Mộ Dung công tử nếu có thua cũng là do ta tài nghệ không tinh không hề do nguyên nhân nào khác.”

“Nếu Kiều bang chủ đã nói vậy ta cũng không nói thêm nữa. Mong Kiều bang chủ chí giáo.”

“Mộ Dung công tử quá lời, mời.”

“Mời”

Cả hai đưa quyền ra chào đối phương sau đó bắt đầu thủ thế chuẩn bị tấn công. Kiều Phong vẫn là người ra tay trước. Trên tay đã cầu bồng đánh tới Mộ Dung Phục. Lần này Mộ Dung Phục không dám khinh thường đã đem kiếm mình ra để chống trả lại Kiều Phong.

“Đây là Giáng Ma kiếm pháp của Ngũ đài sơn, không ngờ Mộ Dung Phục cũng học được.”

Nhìn ra được võ công mà Mộ Dung Phục sử dụng tất cả mọi người lại một lần nữa bất ngờ.

“Còn bây giờ là kiếm pháp của nhất phẩm đường tây hạ.”

“Bộ pháp này là của thiếu lâm.”

“Mộ Dung Phục hẳn đã học bao nhiêu võ học trong thiên hạ.”

“Chẳng lẽ võ công trong thiên hạ hẳn điều học hết sao?”

Những tiếng bàn tán xôn xao vang lên. Mọi người lần lượt nhận ra càng nhiều võ công mà Mộ Dung Phục đang sử dụng.

Kiều Phong sử dụng cũng không phải là tầm thường võ công. Hắn đang dùng là Đả Cầu Bổng Pháp, là môn võ công trấn phái của cái bang. Mộ Dung Phục dù biến đổi chiêu thức liên tục cũng không có nhiều lợi thế trước Kiêu Phong.

“Là vô ảnh kiếm công của Hắc long trại.”

Mộ Dung Phục bắn ra từ kiếm mình hơn chục đường kiếm khí khiến cho Kiêu Phong bị đẩy lùi ra sau. Vết thương của Kiêu Phong cũng cùng lúc tái phát khiến hắn đứng không vững phải dừng lại một nhịp để nghỉ ngơi.

Nhân cơ hội Mộ Dung Phục đã tiến công đánh lợi thế.

“Đây đây là kỳ môn tam đại đao của Ngô Trường Phong ta mà, sao sao lại.”

Ngô Trường Phong – Trưởng lão của cái bang lập tức nhận ra võ công mà Mộ Dung Phục đang sử dụng, đây chẳng phải là môn võ công vang danh của chính hắn đây sao. Hắn cũng không hiểu tại sao Mộ Dung Phục lại biết được võ công của mình hai mắt cứ mở to kinh ngạc nhìn theo từng động tác của cuộc chiến.

Kiều Phong đã rơi hẳn vào thế hạ phong. Tiếp tục đấu Kiêu Phong sẽ bị Mộ Dung Phục ép cho ngã xuống lôi đài, xem như là thua cuộc. Khi chỉ còn cách bậc thềm chỉ vài bước, Kiêu Phong đã tiến hành phản công.

“Tới rồi sao?”

Ngô Minh nhìn động tác của Kiêu Phong cũng đoán ra là võ công gì. Đây là thứ Ngô Minh đang rất mong chờ được tận mắt chứng kiến “Hàng Long Thập Bát Chương”.

“Là giảng long thập bát chương.”

Cương khí lập tức phát ra, tiếng gú gió như tiếng long ngâm phát ra từ chương lực của Kiêu Phong. Mộ Dung Phục bị cương khí ép văng ra sau.

“Tiếp chiêu.”

Kiều Phong nhanh chóng ra tiếp một chương về phía Mộ Dung Phục.

“Kháng Long Hữu Bối.”

“Tả Hữu Thần Long.”

Liên tiếp hai chương được Kiêu Phong đánh ra. Thế tiến như vũ bão đánh tới Mộ Dung Phục. Lâm vào nghịch cảnh Mộ Dung Phục liền thi triển tuyệt kỹ chống lại.

“Đầu chuyển tinh di.”

Một con thần long hư hư thực thực như đang vờn quanh Mộ Dung Phục. Bằng đầu chuyển tinh di, Mộ Dung Phục đang cố đưa đạo lực đi khỏi bản thân phá vỡ chương pháp của Kiêu Phong.

Những tướng Mộ Dung Phục đã thoát khỏi đòn tấn công và đánh chiến thắng trận đấu nhưng không ngờ chỉ trong nửa khắc đầu chuyển tinh vi của Mộ Dung Phục lộ ra khe hở bị chương lực của Kiêu Phong đánh thẳng vào ngực văng xuống lôi đài.

Kiều Phong lúc này đã không còn sức lực, môi đã thâm đen có lẽ là độc dược đã xâm nhập vào thêm do vừa rồi hắn vận công. Đòn vừa rồi của Kiêu Phong cũng là một canh bạc nếu Mộ Dung Phục có thể đỡ được xem như Kiêu Phong đã thua cuộc. Nhưng canh bạc này Kiêu Phong đã thắng.

“Công tử người có sao không?”

“Công tử đứng dậy.”

Nhìn thấy Mộ Dung Phục bại trận Phong Ba Ác cùng Bao Bất Đồng liền chạy tới đỡ cho Mộ Dung Phục. Ngay lúc này Mộ Dung Phục nội thương vừa lúc bộc phát ra ngoài phun ra một ngụm máu tươi.

“Kiêu bang chủ quả nhiên danh bất hư truyền tại hạ đã thua.”

“Mộ Dung công tử chỉ là thua ta nửa chiêu.”

“Nửa chiêu cũng là thua.”

Lúc này Ngô Minh cũng đã tiến lại gần Mộ Dung Phục. Mọi người xung quanh đều không biết Ngô Minh là ai, tại sao lại tới đây.

“Ha ha ta nói huynh đã thua rồi tính với ta cái gì đây.”

“Hừ đúng là đánh cược với đệ là sai lầm lớn nhất của ta.”

“Ta đã nói rồi, cược thứ nhất là Kiều Phong sẽ lên đánh ta đã thắng, cược thứ hai là huynh sẽ thua ta cũng đã thắng. Nói xem tính thua ta cái gì đây.”

“Ta nhường cho đệ cái chức mình chủ võ lâm này thế nào?”

“Thôi đi, Minh chủ võ lâm cái gì đó chỉ có mấy tên thất phu này tranh giành mà thôi, tha cho ta đi.”

“Đệ thật là?”

“Thôi đừng nói nữa ta giúp huynh chữa thương.”

Nghe được Ngô Minh mĩa mai, lập tức một số người trong những kẻ xung quanh đã khó chịu với Ngô Minh.

Minh chủ võ lâm cái danh hiệu này ai mà không mơ ước cơ chứ. Mà trong miệng Ngô Minh nói ra cứ như không đáng một đồng bọn họ sao có thể không tức giận.

“Tên tiểu tử nguoi là ai lại dám ở đây ăn nói ngông cuồng, Võ lâm mình chủ chức vị này đâu phải là nguoi muốn là sẽ làm được lại còn dám sỉ nhục nó.”

“Đúng vậy, đừng tưởng nguoi là người quen với Mộ Dung công tử thì muốn ngôn cuồng thế nào cũng được.”

“Đúng thế vừa nhìn ta đã biết hần là loại người dựa danh người khác rồi.”

Ngô Minh chỉ nghe như chó sủa ngoài tai không quan tâm tới mọi thứ xung quanh chuyên tâm chữa thương cho Mộ Dung Phục. Chỉ một thoáng sắc mặt của Mộ Dung Phục đã hồng hào trở lại.

Những người hiểu biết lập tức có cái nhìn khác về Ngô Minh. Vừa rồi họ chỉ nghĩ Ngô Minh là một kẻ ngông cuồng tự đại nhưng bây giờ xem ra kẻ này cũng có chút bản lĩnh. Vết thương của Mộ Dung Phục không phải đơn giản vậy mà thoáng chốc đã được Ngô Minh chữa xong đều này chứng minh rõ thực lực của Ngô Minh không phải hạng tầm thường.

Sau khi chữa xong cho Mộ Dung Phục, Ngô Minh mới đứng dậy nhìn xung quanh những kẻ vừa rồi đã sỉ nhục hần, nói ra.

“Vừa rồi kẻ nào nói xấu ta bước ra đây! Ta vốn không quan tâm tới cái chức vị võ lâm mình chủ gì đó nhưng mà hôm nay ta sẽ cho các nguoi thấy nó với ta vốn là không đáng một đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đả bại quần hùng

“Hừ tên nhãi ranh ý có chút bản lĩnh đã không xem ai ra gì, lúc này chính ta đã nói nguoi.”

“Còn có ta.”

“Ngô Trường Phong ta dám làm dám nhận có gì mà phải giấu diếm.”

“Còn có hai huynh đệ ta, nguoi vừa nói muốn cho chúng ta thấy gì.”

Từng người từng người bước ra trước mặt Ngô Minh. Hần nửa khóc nửa cười.

“Đây là muốn tấn công tập thể sao? Chẳng lẽ không có ai đứng về phía mình. Nhìn mình giống dê con dễ bắt nạt lắm sao?”

Ngô Minh vừa nghĩ, hần lại có một ý nghĩ hơi ngu ngốc. Hần lúc này lại thấy nhớ cái giọng nói trầm trầm, cái bộ dạng nửa người nửa quỷ lúc trước của mình. Nếu Ngô Minh mà còn như trước không cần rat ay bọn nguoi ở đây chắc phân nửa đã sợ tới mất mật rồi.

“Các vị bỏ qua cho, vị này là biểu đệ của ta hần là lần đầu ra giang hồ hành tẩu còn chưa biết đối nhân xử thế vì thế mọi người bỏ qua cho.”

Mộ Dung Phục lập tức bước ra khuyên bảo nhưng thật chất chỉ là đổ thêm dầu vào lửa mà thôi. Nghe được Mộ Dung Phục nói ra, Ngô Trường Phong lập tức nói ra:

“Hừ Mộ Dung công tử không nên dung túng biểu đệ của mình, chúng ta hôm nay sẽ cho hần một bài học để sau này hần không dám phách lối như vậy nữa. Cũng là tốt cho hần.”

“Ngô trường lão mong ngài giờ cao đánh khẽ, biểu đệ của ta tuy có chút lỗ mắng nhưng hấn không có ý gì khác đâu, Ngô Minh mau qua đây xin lỗi các vị tiền bối.”

Ngô Minh trong miệng thầm mắng Mộ Dung Phục gian xảo. Đây là đào hồ cho ai đây? Cho Ngô Minh hay là cho những người ở đây. Ngô Minh tất nhiên sẽ không đi xin lỗi những kẻ này, lập tức ánh mắt xugn quanh đồ đồn vào Ngô Minh.

“Các nguoi quá kém cỏi, ta thậm chí cả động lực ra tay cũng không có, ta đi đánh với hấn.”

Ngô Minh chỉ tay vào Kiều Phong đang ngồi bất động điều tức trên lời đài sau đó tiến tới gần Kiều Phong. Nhưng mà bọn người ở đây sao có thể để chuyện đó xảy ra. Lập tức Đỗ Chương môn lao lên tấn công Ngô Minh miệng hét vang.

“Tên tiểu nhân bi ỏi, lại dám nhân cơ hội Kiều bang chủ bị thương muốn ra tay đánh lén sao, tiếp ta một chương.”

“Nguoi cũng tiếp ta một chương.”

Ngô Minh miệng khẽ mỉm cười, tay phải chương đối chương với vị Đỗ Chương môn kia. Đây chỉ là thuần nội lực đối nội lực nên không có tí chiêu thức gì giữa hai người.

Theo lý mà nói nội lực là do tu luyện nhiều năm mà thành, người càng lớn tuổi nội lực sẽ càng mạnh. Ngô Minh nhìn còn có thể làm con cháu vị Đỗ chương môn kia sau có thể đối chiến nội lực với ông ta.

Duy nhất tất cả mọi người ở đây chỉ có Mộ Dung Phục là biết rõ, nếu mà nhìn bề ngoài để đánh giá Ngô Minh chính là tự rước lấy nhục.

Mộ Dung Phục ngồi nghỉ trên ghế quan sát trận chiến. Bao Bất Đồng đứng một bên cười nói với Mộ Dung Phục và Phong Ba Ác.

“Hừ bọn người này lại thành nạn nhân tiếp theo của Minh thiếu, thật đáng thương. Thiếu gia chiêu này của người thật cao minh.”

“Minh thiếu nếu chịu ra tay thì chức minh chủ võ lâm thuộc về chúng ta là chắc rồi.”

“Lúc đầu ta chỉ sợ đệ ấy không có hứng thú nhưng xem ra bọn người này đã chọc giận đệ ấy rồi.”

Cả ba người Mộ Dung Phục như đang xem kịch ngồi nhìn đám đông đang vây quanh Ngô Minh. Cũng ngay sau đó tên Đỗ chương môn vừa rồi cũng đã bị đánh bay ra ngoài, miệng bê bết máu bất tỉnh nhân sự.

Tiếng ồn ào đã nổi lên, họ không biết tại sao chỉ là đối chiến nội lực thông thường một người như Đỗ chương môn lại thua một thiếu niên như Ngô Minh.

Sự thật cũng rất đơn giản. Chỉ là nội lực của vị Đỗ chương môn kia hoàn toàn thua kém với Ngô Minh. Còn muốn hỏi vì sao lại thua kém thì chỉ có thể nói là Ngô Minh cơ thể hoàn toàn không phải là người thường so sánh được. Đó là khoảng cách không phải là nỗ lực có thể vượt qua.

“Tên tiểu tử xem ra nguoi cũng có chút bản lĩnh, tiếp một đao của Ngô Trường Phong ta.”

Ngô Trường Phong trên tay thanh đao chém tới Ngô Minh. Ngô Minh ngay cả chuẩn bị cũng không có cứ thế tiếp chiêu của đối phương.

Đường đao của Ngô Trường Phong vô cùng sắc bén, chém vào toàn những điểm chí tử của đối thủ nhưng có vẻ như đó vẫn là chưa đủ. Chỉ trong vòng 30 chiêu Ngô Trường Phong đã tự mình cảm thấy lúng túng. Ngô Minh còn chưa phản công hấn đã tự cảm thấy trận này mình đã thua rồi.

“Chuyện này sao có thể.”

“Hừ có thật là bộ đao pháp này là nguoi sáng tạo hay không vậy, ta còn cảm thấy biểu ca hấn đánh còn tốt hơn nguoi. Nguoi đánh một lúc đã tự mua dây buộc mình rơi vào bẫy, còn đánh cái gì.”

“Ta không tin, nguoi nói vậy.”

“Cố chấp.”

Ngô Minh chỉ nói hai từ sau đó hai ngón tay hướng tới tới đánh trực diện vào lưỡi đao của Ngô Trường Phong.

Bao Bất Đồng đứng một bên giật hết cả mình. Nhìn thấy chiêu này hấn còn sợ toát mồ hôi. Đây là chiêu thức Ngô Minh từng sử dụng để đánh với hấn ta, kết quả chính là.. Bao Bất Đồng nghĩ đến đã cảm thấy sợ hãi.

Lúc này Ngô Minh cùng Ngô Trường Phong đã chạm nhau. Lưỡi đao của Ngô Trường Phong tưởng chừng đã chém bàn tay của Ngô Minh ra làm hai mảnh nhưng ai ngờ hai ngón tay của Ngô Minh đã tránh né sau đó kẹp chặt lấy thanh đao. Ngô Minh thế tiến công vẫn tiếp tục, hai ngón tay Ngô Minh lướt theo cây đao đi tới bả vai của Ngô Trường Phong đúng lúc này tay còn lại của Ngô Minh búng một cái vào lưỡi đao khiến nó gãy làm đôi. Còn hai ngón tay kia đã nắm chặt yết hầu của Ngô Trường Phong.

“Rắc.”

Tiếng động phát ra, nghe tiếng động này Bao Bất Đồng vô thức ôm lấy cổ mình. Hấn nhớ lại cảm giác lúc đó. Hấn đã tưởng mình thật sự phải chết

rồi, yết hầu bị bẻ gãy sao có thể còn sống. Nhưng không, đây là thủ thuật mà Ngô Minh nghĩ ra. Tiếng động đó chỉ là do cổ họng đối phương bị bẻ sang một bên tạo ra. Cú đánh chỉ vừa đủ làm nó lệch sang một bên chứ không gãy nát. Đó chính là sự lợi hại của chiêu này.

Sau khi cổ họng bị lệch chỉ cần nạn nhân muốn nói ra cái gì đó cả cổ họng cùng phồng sẽ bị ép chặt lại gây ra đau đớn tột cùng. Chết cũng không phải chết sống cũng không phải sống. Từng hơi thở lúc này chính là địa ngục của nạn nhân. Không thể thở không thể nói, nạn nhân sẽ bị con dao giấy xé cho tới khi cổ họng mình tự đưa về vị trí bình thường.

“Chiêu này ta dùng để đánh mấy tên hay nói nhiều lời nhãi trước mặt ta, cổ mà chịu đựng sau này đừng có khoác lác với người khác nữa.”

Ngô Minh bỏ mặc Ngô Trường Phong nằm quai trên đất, sau đó nhìn ra xung quanh.

“Các người nếu mà muốn đánh thì lên cùng lúc đi đỡ mất công ta tốn thời gian, ta không giống như biểu ca của ta cần cái người tôn trong gì đó mà nương tay đâu nên cẩn thận cái cổ của mình.”

Lời nói của Ngô Minh vừa ra đã gây phẫn nộ cho mọi người xung quanh nhưng chẳng ai dám một mình lên tiếng cả, bọn họ đã có hai tấm gương xấu trước mắt không ai dại mà đi đưa cổ mình cho Ngô Minh bóp nữa cả.

“Nếu các người không ra tay thì để ta mở màn, ta muốn xem cái gọi là võ lâm này được xây dựng bằng cái gì.”

“Đánh.”

“Đánh hán một trận cho hán biết trời cao đất dày.”

“Lên”

Ngô Minh ra tay đã mở đường cho mọi chuyện bắt đầu. Ngô Minh từ lúc bắt đầu cho tới kết thúc chỉ có mấy khác.

Đám người vây quanh không đủ nửa chiêu một quyền đã ngã ra tan tát, nằm lán lóc khắp nơi. Còn lại chỉ là những cao thủ từ đầu tới giờ vẫn chưa rat ay. Ngô Minh không quan tâm tới họ nữa mà tiến về phía của Kiều Phong.

“Dừng lại cho ta.”

“Vù”

Ngô Minh vô thức nghiêng đầu né tránh một vật bay tới từ phía sau. Ngay khi nó bay qua Ngô Minh đã biết người ra tay là ai.

“Tự nhiên trang huynh đệ sao? Cuối cùng cũng chịu ra mặt.”

“Tên tiểu tử người ý võ công cao cường lại làm chuyện sằng bậy, hôm nay hai người chúng ta sẽ dạy cho người một bài học.”

Nói xong hắn ta kéo mạnh sợi dây xích trên tay, tấm thuẫn kia lập tức bay ngược trở về tấn công Ngô Minh. Ngô Minh bay người né tránh sau đó cả hai huynh đệ tự nhiên tấn công liên tục Ngô Minh.

Hai tấm thuẫn bay ra xa, sau đó bay ngược lại về phía Ngô Minh. Hai bên thuẫn xoay tròn ép Ngô Minh không có đường lui cũng không có đường tiến tới.

“Đúng là có chút bản lĩnh, không giống mấy tên vô dụng vừa rồi nhưng mà như vậy vẫn chưa đủ.”

Ngô Minh mỉm cười hai tay vươn ra hướng hai thuẫn đang bay tới.

“Muốn chết.”

“Thành toàn cho người.”

Huynh đệ Tự Nhiên nhìn thấy Ngô Minh muốn tay không chặn hai thuẫn của mình thì cười to, đây chẳng khác nào tự tìm cái chết cả.

Hai thuẫn bay nhanh, lưỡi đao trên thuẫn xoay tròn như có thể cắt bất cứ thứ gì. Ngay khi nó tới gần Ngô Minh đột nhiên cả hai bỗng dừng lại.

“Chuyện này là thế nào?”

“Sao có thể.”

Không chỉ huynh đệ Tự Nhiên mà ngay cả những người xung quanh, Mộ Dung Phục cũng không biết tại sao đang bay với tốc độ cao như vậy mà hai cái thuẫn kia lại dừng lại. Hiện tại chúng đã không chịu sự điều khiển của cả hai chủ nhân của mình dù họ đã cố sức lôi sợi dây xích.

“Các người có cái câu gì?..... à thuẫn còn người còn thuẫn mất người mất. Ta giờ mà hủy hai cái thuẫn này có thật các người sẽ tự sát hay không?”

Ngô Minh cười đùa lập tức hai cánh tay hất tung hai thuẫn sang hai bên. Bọn chúng bị hất dính vào hai tảng đá to tướng hai bên. Ngô Minh không nhìn

được cười nói ra.

“Ta nói các ngươi mà muốn nó không bể ra giờ chỉ còn cách để nguyên chúng trong tảng đá mà thôi. Lấy ra chúng sẽ lập tức nứt vỡ thành từng mảnh. Ha ha các ngươi sau này vách hai cục đá này mà đi đánh nhau rồi đổi tên thành Song thạch anh hùng. Song thạch đại hiệp, ha ha cười chết ta rồi.”

“Ngươi ngươi...”

“Các vị chúng ta cáo từ.”

Cục tức dâng tới não, cả hai huynh đệ Tụu hiền vội vã mang theo hai tảng đá to rời khỏi đại hội. Mọi người nhìn theo cũng không khỏi cười lên vài tiếng. Quả thật nhìn cả hai người bọn họ vác đá trông rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Minh chủ võ lâm

Sau khi đánh bại gần hết các cao thủ ở trong đại hội Ngô Minh lại tiếp tục tiến về phía Kiều Phong. Lúc này Kiều Phong điều tức cũng đã chấm dứt. Hai mắt mở ra nhìn về Ngô Minh.

Kiều Phong nhìn vào Ngô Minh thì một cảm xúc kỳ lạ xuất hiện trong đầu mình. Người trước mặt rất lạ cũng sao lại rất quen. Rất lạ là vì Kiều Phong có thể chắc là người trước mặt mình chưa gặp qua bao giờ nhưng cảm giác quen thuộc mới làm cho Kiều Phong không thể giải thích được. Cảm giác như người thanh niên này với hắn đã quen từ lâu, còn đối với nhau rất sâu đậm nhưng hắn lại không thể nghĩ ra được là quen nhau khi nào.

“Các hạ là ai? Với võ công của các hạ ắt hẳn tổng giang hồ phải có tiếng tăm chứ không thể là hạng vô danh được.”

“Ta sao, ta tên là Ngô Minh, như biểu ca vừa rồi có nói ta là đệ đệ của hắn.”

“Ngô Minh? Cái tên này hình như ta đã từng nghe ở đâu đó.”

“Kiều bang chủ đã từng quen ai tên là Ngô Minh sao?”

“Chưa từng, từ nhỏ ta đã theo sư phục học võ, số người gặp qua cũng rất nhiều nhưng chưa có ai tên là Ngô Minh cả.”

“Thật vậy sao?”

Ngô Minh trong đầu xuất hiện một dòng suy nghĩ khác lạ về tình trạng của Kiều Phong. Chẳng lẽ đứa trẻ này lại mất hết ký ức lúc nhỏ hay sao? Ngô Minh không có gì chắc chắn để xác nhận phán đoán của mình nên cũng gác lại nó sang một bên. Hắn còn có việc cần phải làm trước mắt.

“Vị trí võ lâm minh chủ Ngô công tử đủ khả năng tiếp nhận, với võ công của công tử hiện tại ta không có cơ hội giành chiến thắng.”

Kiều Phong lời nói là ám chỉ vết thương trên người của mình. Với tình trạng sức khỏe hiện tại của Kiều Phong thì không có cách để đối chiến với Ngô Minh.

Ngô Minh cũng biết điều này, đây cũng là mục đích của hắn khi tiếp cận Kiều Phong. Ngô Minh trong tay xuất hiện một đám lửa mờ ảo, chớp mắt Ngô Minh một chưởng đánh thẳng vào trán của Kiều Phong.

“Bang chủ.”

“Bảo vệ bang chủ.”

“Tên tiểu nhân bỉ ổi mau thả Kiều bang chủ ra.”

“Tất cả cùng xông lên.”

Người xung quanh nhìn thấy Ngô Minh đột ngột ra tay thì cuốn cuồng cả lên. Họ cứ nghĩ là Ngô Minh muốn thừa cơ hội hạ độc thủ với Kiều Phong nên xông vào ngăn cản. May mắn thay, lúc này còn có Huyền Độ - là sư huynh của trụ trì thiếu lâm tự ở cạnh bên. Ông ta nhận ra được Ngô Minh không phải là hại Kiều Phong mà đang có ý khác.

“Mọi người bình tĩnh, vị thiếu niên này không có ý xấu, cậu ta đang muốn chữa trị cho Kiều bang chủ.”

“Là thật.”

“ Là thật sao?”

Mọi người nghe được Huyền Độ đại sư nói ra thì bán tín bán nghi. Họ cũng dừng việc tấn công Ngô Minh lại mà quan sát hành động của Ngô Minh.

“ Quả thật Kiều bang chủ sắc mặt có chút khá lên.”

“ Hẳn thật sự đang chữa trị cho bang chủ sao?”

Mọi người lúc này mới có chút tin tưởng Ngô Minh, sắc mặt của Kiều Phong cũng càng lúc càng tốt hơn. Chính Kiều Phong là người hiểu rõ nhất những thay đổi đang diễn ra trong cơ thể mình.

Kiều Phong mở mắt nhìn người thanh niên trước mắt đang cứu mình mà vẫn chưa hiểu tại sao người này phải làm như vậy. Rõ ràng nếu Kiều Phong bị thương sẽ có lợi cho người này sao còn phải đi cứu kẻ địch của mình.

“ Đừng vận khí nữa thả lỏng cơ thể mình để chân khí của ta đi vào cơ thể ngươi, nếu ngươi kháng cự sẽ bị nó phản phệ lúc đó ta cũng không có cách cứu.”

Kiều Phong không nói gì chỉ làm theo lời Ngô Minh dẫn dắt. Đây quả là một hành động có phần mạo hiểm của Kiều Phong, trong lúc coi bỏ phòng bị như thế này Kiều Phong có thể bị Ngô Minh tấn công bất cứ lúc nào nhưng không biết vì lý do gì Kiều Phong vẫn tin tưởng phó thác tính mạng mình cho Ngô Minh.

Sau đó Ngô Minh lập tức tiến hành tới bước cuối cùng của việc chữa trị, bàn tay hắn từ từ bóp lại luồng chân khí vừa rồi Ngô Minh đưa vào cơ thể Kiều Phong trở ngược về cơ thể Ngô Minh mang theo đó là toàn bộ chất độc trên người Kiều Phong.

Nhận ra được điều này Kiều Phong vội vã ngăn Ngô Minh lại nhưng đã quá muộn chân khí mang theo độc tố đã chạy thẳng vào trong cơ thể Ngô Minh.

“ Ngô công tử sao lại làm vậy, đây là độc trên người Kiều mỗ sao có thể luyện lự tới Ngô công tử gánh vác.”

Kiều Phong lo cho an nguy của Ngô Minh liên tục nhắc ra bao nhiêu đạo lý rồi hỏi han tình trạng của Ngô Minh nhưng hắn lúc này chỉ đang cảm nhận lượng độc vừa chảy vào cơ thể này.

“ Độc tính rất tốt, đủ loại độc được. Tất cả đều không có thuốc giả nhưng mà pha lại với nhau lại có một cách dễ giải được. Xem ra kẻ hạ độc cũng là cao thủ dùng độc chỉ là so với Đinh Xuân Thu thì còn quá kém.”

Ngô Minh nghĩ thầm trong đầu.Cơ thể mới này của hắn được cải tạo từ chính cơ thể cũ nên sẽ không có chuyện bị loại độc này làm bị thương được.Ngô Minh bình tĩnh nói với Kiều Phong.

“ Kiều bang chủ đừng lo cho ta, ngài có thể cho ta biết độc này là do ai hại ngài hay không?”

“ Ngô công tử thật sự người không sao chứ?”

“ Ta đã nói là không sao, ngài cho ta biết là ai hạ độc ngài.”

“ Việc này ta cũng không rõ!”

“ Ngài lúc này đã hồi phục rồi chúng ta tỉ thí một trận đi.”

“ Ngô công tử không cần, ngài vừa cứu ta một mạng sao ta có thể ra tay với ngài.”

“ Vậy sao? Vậy ta giết một trong số bọn người này để chúng ta huề rồi đánh một trận thế nào, các người ai lấy mạng mình đổi mạng Kiều bang chủ thì đứng ra ta lấy mạng người đó.”

Lời nói của Ngô Minh vừa ra tất cả mọi người đều cúi đầu không dám nhìn thẳng. Tất cả im lặng không ai dám nói một lời.

“ Ha ha, Kiều bang chủ, lúc ta cứu ngài thì họ liều sống liều chết cái gì ngăn cản cái gì mà liều chết vì Kiều bang chủ nhưng mà bây giờ xem ra.. ha ha.”

“ Ngô công tử quá lời, tất cả cũng là do điều kiện của công tử quá bá đạo mà thôi.”

“ Vậy bây giờ ngài chịu đánh với ta một trận chưa?”

“ Kết quả đã biết hà tất phải động thủ.”

Kiều Phong nói ra câu này trong lòng cả hai đều hiểu. Lúc này giải độc cho Kiều Phong, Ngô Minh đã lộ ra nội lực ngập trời của mình cho đối phương biết, điều này đủ cho Kiều Phong rõ ràng thực lực của Ngô Minh.

“ Nếu Kiều bang chủ cứ từ chối như vậy thì vị trí minh chủ võ lâm này thật sự sẽ thuộc về ta.”

“ Ngô công tử người xứng đáng, Kiều phong ta không có ý kiến.”

“Các người lúc này phản đối ta có ai không đồng ý thì bước ra đi, nếu không cái chức vị này thật sự sẽ là của ta.”

“Sao như vậy?”

“Ai đó đứng ra đi, nếu không thật sự hấn sẽ thành minh chủ vô lâm.”

“Hấn hấn sao có thể.”

“Tức chết ta rồi.”

Tiếng xì xào nổi lên, mọi người đều là bằng mặt mà không bằng lòng. Nhưng ngoài Kiều phong ở đây ai còn đủ sức cùng Ngô Minh đấu một trận? Không ai cả! vừa rồi họ cũng giao thủ với Ngô Minh do còn là hợp công bây giờ đơn đấu ai có thể là đối thủ.

Trường hợp khó xử này, Mộ Dung Phục vội bước tới cúi đầu chào Ngô Minh.

“Minh chủ tại thượng.”

“Minh chủ tại thượng.”

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác cũng cúi đầu với Ngô Minh, lúc này Kiều Phong cũng giống ba người họ cúi đầu.

“Minh chủ tại thượng.”

“Minh chủ tại thượng.”

Theo đó tất cả mọi người cũng dần dần cúi đầu. Đến một lúc đám đông cũng chỉ còn có mình Ngô Minh là đứng thẳng.

“Tất cả mọi người đứng lên.”

Nghe được lệnh của Ngô Minh mọi người mới ngẩng đầu lên lại. Ngô Minh vẫn vẻ mặt dương dương tự đắc cực kỳ đáng ghét. Lúc này không biết có bao nhiêu người đắm vào khuôn mặt đẹp đẽ của Ngô Minh. Minh chủ vô lâm của chúng ta cũng biết điều đó nhưng hấn không quan tâm, ghét là quyền của bọn họ, họ ghét chính là chứng tỏ họ yếu đuối nếu thật sự có bản lĩnh đã không đứng từ xa mà cấm hấn một người.

“Ta có việc xin về trước mong các vị thông cảm.”

“Ta cũng có việc.”

“Ta cũng đi trước ở trong môn phái còn có việc cần giải quyết.”

“Vợ ta ở nhà sắp đẻ, ta đi ra ngoài cũng ba năm rồi, ta phải về nhìn mặt con mình.”

“Cáo từ.”

“Cáo từ.”

Sau đó mọi người cũng nhanh chóng cáo từ, rời đi gần hết. Chỉ còn duy nhất một bàn gồm Kiều Phong, Ngô Minh và Mộ Dung Phục.

“Ngô công tử ta kính công tử một chung xem như là ơn cứu mạng.”

“Ta cũng kính ngài một chung vì món nợ năm đó ta đã nợ.”

“Món nợ năm đó?”

“À ta chỉ là nó bừa mà thôi chắc ta đã say rồi, thôi uống.”

Cả hai người uống hết cạn chung rượu sau đó nhìn nhau cười to. Mộ Dung Phục một bên cũng cảm thấy bất ngờ, Ngô Minh mà hấn biết ngay cả một giọt rượu cũng không uống hôm nay lại uống nhiều như vậy.

“Biểu ca, sao huynh không uống vậy, hôm nay ta rất vui huynh uống với ta một chung.”

“Đệ say rồi đừng uống nữa, ta đưa đệ về.”

“Đệ chưa say, Kiều bang chủ người nhớ câu này, bọn người giả nhân giả nghĩa đó không thật lòng với ngài đâu, cái quốc gia này cũng không phải là thứ ngài cần bảo vệ đâu. Cuộc đời của ngài không nên vì những thứ đó mà hi sinh.”

Kiều Phong hoàn toàn không hiểu những gì mà Ngô Minh nói, tất cả điều thấy Ngô minh đã say rồi nên cũng không quan tâm những lời Ngô Minh nói nữa.

“Kiều bang chủ ta đưa biểu đệ trở về, hôm nay đã làm phiền ngài rồi.”

“Tạm biệt”

“Tạm biệt”

“Ta còn chưa say, uống uống tiếp.”

“Ngươi chờ đó ta về nói với Ngừ Yên xem muội ấy xử ngươi thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhiệm vụ

Sau đại hội, Ngô Minh ngủ say một giấc thật dài. Khi tỉnh lại Ngô Minh đã nghe được những tiếng tí tách bên tay, tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền liên tục vang lên.

“Tỉnh rồi sao?”

“Đệ đã ngủ bao lâu rồi.”

“Đã hơn một ngày một đêm, không ngờ tử lượng của đệ kém như vậy, sau này làm sao làm mình chủ võ lâm đây.”

“Không phải là vừa ý huynh rồi sao? Phục hưng Đại Yên xem ra có cơ hội rồi.”

“Có cơ hội cái đầu của đệ, bọn họ giết đệ còn không hả giận còn nói gì tới nghe lệnh cơ chứ.”

“Ai bảo huynh vô dụng, ngay cả một Kiều Phong bị thương cũng không đánh lại.”

“Ta chỉ là bất cẩn mà thôi. Lần này ta còn có việc phải làm, đệ quay về một mình đi tới thị trấn phía trước ta sẽ lên bờ.”

“Được rồi đi đâu thì đi đi.”

Sau đó chỉ còn lại mỗi Ngô Minh trên thuyền thẳng hướng về phía Mạn Đà Sơn Trang. Sau ba ngày lênh đênh cuối cùng Ngô Minh cũng về tới nhà mình. Từ xa Ngô Minh đã thấy bóng dáng của một người đang đứng đón mình.

“Là Tiểu Yên, Hay Tiểu Yênnnnnnnnnnnnn!”

“Tiểu Minh Minh!”

Thuyền vừa vào bến Ngô Minh đã lập tức nhảy tới ôm lấy Ngừ Yên vào lòng. Cả hai ôm chặt lấy nhau, ngay cả nhịp tim nhịp thở cũng như cùng một nhịp.

“Ta nhờ muội tới chết mất.”

“Muội cũng vậy.”

“Mẫu thân đâu rồi?”

“Người nói có việc phải làm nên đang cùng những gia nhân trong nhà đi đâu đó có lẽ tới tối mới về.”

“vậy sao. Được rồi chúng ta đi vào thôi.”

“Lần này đi có vui không?”

“Vui, rất vui là đằng khác, ta nói ra sợ muội không tin lần này ta còn làm Minh Chủ Võ Lâm hiệu lệnh quần hùng.”

“Khoác lác.”

Ngừ Yên nghe Ngô Minh kể lại thì trách một câu rồi cười híp mắt. Ngô Minh nhìn Ngừ Yên cười trong lòng không khỏi bồi hồi.

“Muội cười thật là đẹp.”

“Muội lúc nào không đẹp.”

Ngữ Yên ôm lấy mặt mình chạy thẳng vào trong. Nghe Ngô Minh nói câu vừa rồi Ngữ Yên vừa vui vừa xấu hổ, mặt đỏ hết cả lên.

“Này đợi ta với.”

Thấy thê Ngô Minh cũng nhanh chóng đuổi theo sau, cả hai sau đó cười nói suốt cả ngày dài.

Đến cuối ngai Vương phu nhân cũng trở về, ngay sau đó bà đã gọi Ngô Minh vào phong mình.

“Cốc cốc.”

“Vào đi.”

“Mẫu thân.”

“Tiểu Minh ngồi đi.”

Ngô Minh ngồi xuống cái ghế gần đó.

“Lần này ta cũng có nghe nói mấy việc mà con đã làm trong chuyến đi lần này, thật không ngờ con lại làm Minh Chủ Vô Lâm.”

“Chỉ là hư danh mà thôi, bọn người đó sao mà nghe lời con.”

“Con từ nhỏ đã thông minh, có nhiều chuyện ta không cần nói con cũng hiểu, cũng có nhiều chuyện con hiểu nhưng vờ không hiểu.”

“Ý mẫu thân là gì?”

“Con lúc nhỏ có từng nghĩ tại sao ta lại nhận con làm con nuôi không?”

“Là vì con xuất chúng.”

“Đúng là vì con xuất chúng, ta hiện tại vẫn chưa bao giờ thất vọng về quyết định này.”

“Hi”

Ngô Minh cười nhẹ, hẳn cũng rất lâu không được Vương phu nhân khen như vậy.

“Con và Ngữ Yên tình cảm ta rõ ràng, ta cũng không ngăn cản hai đứa dù sao cả hai cũng không có quan hệ máu mủ gì.”

“Mẫu thân người thật sự đồng ý.”

Ngô Minh vui mừng, quan hệ giữa hắn và Ngữ Yên trở ngại mà hắn sợ nhất là Vương phu nhân. Hiện tại người cũng đã đồng ý rồi, chẳng phải nhân duyên của hắn sẽ viên mãn rồi sao?

“Con đừng vui mừng quá sớm như vậy, ta còn có một việc quan trọng cần con đi làm, xong việc này ta sẽ cho phép hai đứa kết hôn với nhau.”

Ngô Minh có chút ngưng trọng, là việc gì mà Vương phu nhân đưa ra đề nghị khiến Ngô Minh không thể từ chối như vậy.

“Con biết ai là cha của Ngữ Yên không?”

Câu này vừa ra Ngô Minh đã đoán được đại ý của vấn đề, Ngô Minh vẫn như không biết gì đáp lời.

“Không phải là Vương gia sao mẫu thân.”

“Vương gia ông ấy rất tốt với ta, ta cũng mong Ngữ Yên là con của ông ấy, nhưng đáng tiếc không phải.”

“Hả vậy là ai? Người muốn con đi tìm cha ruột của Tiểu Yên sao?”

“Không không, ta biết tên bạc tình đó ở đâu, hắn là vương gia của đại lý. Đoàn Chính Thuần. Hắn năm xưa đã phụ tình ta bỏ ta và Ngữ Yên một mình chính vì thế ta hận nhất đời này chính là người đàn ông đó. Ta cần con đi đem tên khốn đó về trước mặt ta để cho ta trả lại cho hắn hết nỗi đau mà ta bao nhiêu năm nay đã nhận.”

“Yêu cầu của người là như vậy.”

“Con đừng khinh thường, hắn ta là hoàng gia đại lý. Xung quanh có vô số binh lính bảo vệ. Nếu như lỡ mạng con sẽ tự mình đi vào chỗ chết.”

“Người có cách nào sao?”

“Hừ, lần này đúng là có một cách.”

Vương phu nhân đem từ trong người ra một tấm bản đồ.

“Đây là đường dẫn tới Vô Lượng Sơn, trên đó có một môn phái là Vô Lượng Kiếm Phái. Môn phái này lấy võ duy tôn, vì vậy sau ba năm đều tỉ thí để xem ai là người giỏi nhất sẽ trở thành chủ môn của nó.”

“việc này thì có liên quan gì tới Đoàn Chính Thuần.”

“Có hẳn có một đứa con trai, hẳn đang tìm thầy dạy võ công cho đứa nghiệt tử này. Lần này con đi giành chức chủ môn của Vô Lượng Kiếm Phái sau đó có thể dùng cách đi ứng cử làm lão sư cho tên nhóc đó. Lúc đó con sẽ có cơ hội ra tay với Đoàn Chính Thuần.”

Ngô Minh có chút rung mình. Kế hoạch như thế này phải chờ bao lâu, tính kế bao lâu cơ chứ.

“Đúng là lòng dạ đàn bà, một khi đã gây cho họ đau khổ cả đời cũng chẳng thể bỏ qua. Ta sau này nhất định không lập lại sai lầm này của Đoàn Chính Thuần.”

Ngô Minh nghĩ thầm trong đầu. Trong kế hoạch của Vương phu nhân Ngô Minh cũng cảm thấy có rất nhiều điểm hấp dẫn. Kể ra đầu tiên có thể nói là Vô Lượng Sơn. Đây chính là nơi cất giấu hai bí kíp nổi tiếng trong Thiên Long thế giới: “Lăng Ba Vi Bộ và Bắc Minh Thần Công.” Chỉ với hai loại này đã giúp cho Đoàn Dự từ một thiếu niên vô tích sự trở thành đỉnh phong cường giả. Đây là một thứ không thể bỏ qua dành cho Ngô Minh.

Hơn nữa ở Đại Lý còn có thứ hấp dẫn hơn nữa chính là “Lục Mạch Thần Kiếm” Đây là bộ võ công có thể nói là mạnh nhất trong toàn bộ nguyên tác. Vô hình vô tung, cứ như dùng súng máy đánh với đối thủ, ngay cả Tiêu Phong lúc chứng kiến cũng tự nhận không bằng, có thể thấy được sự lợi hại của nó.

“Tiểu Minh cầm theo tấm bản đồ này ngày mai lên đường. Bây giờ con xuất phát có lẽ là vừa kịp lúc tới trận tỉ võ của Vô Lượng Kiếm Phái.”

“Phải lập tức lên đường sao? Con vừa mới trở về.”

“Cậu nhậu cái gì, đã là người lớn rồi còn như con nít. Đi ngủ đi ngày mai xuất phát.”

“Vâng.”

Ngô Minh cáo từ rồi rời khỏi phòng Vương phu nhân. Lúc này Ngô Minh không lập tức về phòng mình mà quay sang phòng của Ngũ Yên.

“Còn sáng đèn, giờ này mà muội ấy vẫn chưa ngủ.”

Ngô Minh tiến đến cửa phòng của Ngũ Yên rõ ba tiếng.

“Cốc cốc cốc.”

“Tiểu Yên muội còn thức không?”

“Là Tiểu Minh Minh sao, muội còn thức huynh vào đi.”

Ngô Minh mở cửa đi vào, Ngũ Yên lúc này cũng đã sắp đi ngủ nên quần áo chỉ mặc một bộ đồ trắng mỏng. Ngô Minh nhìn vào cũng có chút ngượng ngùng.

“Khuya thế này huynh còn tìm muội làm gì?”

“Ngày mai ta phải đi ra ngoài nữa rồi nên muốn đi qua chào muội một tiếng.”

“Sao lại thế? Chẳng phải vừa mới trở về sao?”

“Vừa rồi mẫu thân có gọi ta lại, có một số việc muốn ta đi làm.”

“Là việc gì?”

“Ta không nói được, nhưng mà có một thứ mẫu thân có nhắc tới muội.”

“Hả?”

“Mẫu thân nói nếu ta hoàn thành việc này người sẽ gả muội cho ta.”

“Cái gì? Mẫu thân thật là sao không hỏi ý kiến muội trước một tiếng.”

“Sao muội không đồng ý sao?”

“Ai mà thèm lấy huynh, có điểm nào tốt cơ chứ.”

“Ta mà không có điểm nào tốt, ta vừa đẹp trai, võ công cũng cao, nấu ăn cũng giỏi tính tình lại ngoan hiền lễ phép, có chỗ nào chê được chứ. Nếu nói không có điểm nào tốt phải là muội mới đúng.”

“Muội?”

“Chứ còn gì, ngoài nhan sắc ra muội còn có gì? Suốt ngày cái gì cũng nhờ ta làm, nấu ăn cũng không, cầm ki thi họa cái nào giỏi chứ. Cả võ công từ nhỏ đã luyện vậy mà bây giờ kêu muội đánh thử một bài quyền chưa chắc muội đã biết.”

Ngô Minh nói ra xong mới cảm thấy mình hơi quá lời rồi. Hắn quay sang nhìn Ngữ Yên đã thấy nàng gục mặt vào gối. Cảm giác hối hận đã tới nhưng có lẽ đã muộn.

“Tiểu Yên ta ta không có ý gì! Ta.”

“Thì ra trước giờ huynh đều nghĩ muội như vậy sao?”

“Ta chỉ là đùa thôi muội đừng để bụng.”

“Này này đừng khóc, đừng khóc huynh có làm gì đâu mà muội lại khóc.”

Ngô Minh vô lực nhìn Ngữ Yên. Hắn bây giờ cảm thấy bất lực thật sự. Cả thân bản lĩnh của hắn không dùng được gì cả.

“Ta sẽ không gả cho huynh, mau đi ra ngoài.”

“Muội đừng như vậy mà, cho ta xin lỗi.”

“Hừ muội nhiều khuyết điểm như vậy huynh còn điểm nào mà thích muội cơ chứ.”

Ngô Minh làm liều ôm lấy Ngữ Yên, nói ra.

“Đừng khóc, ta yêu chính là những khuyết điểm đó, đó mới là Ngữ Yên mà ta biết, muội không biết nấu ăn nên mới cần ta nấu cho mỗi ngày, muội cũng không cần biết võ công như vậy ta một thân võ học biết bảo vệ ai? Còn cầm kỳ thi họa gì đó ta không quan tâm.”

“Đáng ghét!”

Ngữ Yên giận lấy đánh vào lưng của Ngô Minh nhưng khuôn mặt nàng đang nở nụ cười thật hạnh phúc. Trong vòng tay của Ngô Minh, Ngữ Yên cảm thấy vô cùng đầy đủ, cảm giác ấy nàng chưa bao giờ cảm thấy đủ, nếu có thể Ngữ Yên muốn Ngô Minh cứ như thế này ôm mình vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Vô Lượng Kiếm Phái

Sáng hôm sau vì muốn tránh cảnh chia ly khóc lóc, Ngô Minh đã rời đi từ sớm. Theo tám bản đồ mà Vương phu nhân đưa cho đi tới Đại Lý Vô Lượng Sơn.

Ngô Minh đi thuyền được hai ngày sau đó đã phải chuyển sang xe ngựa. May mắn là tìm được một mã phu biết đường nên việc đi lại Ngô Minh cũng không quá bận tâm.

Từ Đại Tống chuyển sang Đại Lý có thể thấy rõ ràng sự thay đổi. Thứ nhất là về cách ăn mặc cũng như giọng nói của người dân. Hơn nữa cảnh vật của Đại Lý cũng khác biệt so với Đại Tống.

Cảnh vật nơi này trông có vẻ yên bình hơn, người dân cũng vui vẻ và cởi mở hơn so với những nơi mà Ngô Minh từng tới. Có lẽ là do Đại Lý là một đất nước yên bình ít khi xảy ra chiến tranh, các đời vua cũng đều theo Phật giáo nên chính sách cai trị cũng có phần yên thuận lòng dân.

Ngô Minh sau nhiều ngày đi đường cuối cùng cũng đã tới được điểm đến của mình, Vô Lượng Sơn.

“Cuối cùng cũng đã tới nơi rồi, hôm nay là ngày 25 rồi xem như tới vừa kịp lúc ngày mai đã là lúc diễn ra đại hội.”

Ngô Minh vui vẻ bước lên trên Vô Lượng Sơn để đi tìm Vô Lượng Kiếm Phái. Môn phái này cũng không lớn lắm, lại còn là một trong những môn phái phụ thuộc Linh Tự Cung.

Đi theo lối mòn của Vô Lượng Sơn đi lên trên núi. Ngon núi này tương đối lớn, lối mòn cũng rất nhiều nên gây không ít cản trở cho Ngô Minh.

“Sao dưới đất rộng rãi không lập môn lập phái lại thích lên núi cao để mà tụ tập thật không hiểu người xưa nghĩ gì? Mà tên Đoàn Dự đó không biết cũng là cơ duyên gì mà ngon núi lớn thế này có thể ngã trúng vào hang động chứa bí tịch cơ chứ, vận số đúng là thật đồ.”

Ngô Minh than trách mấy câu nhưng cũng mò được lên tới Vô Lượng Kiếm Phái. Nơi này kiến trúc cũng rất hoành tráng, có một sân đấu rộng lớn nằm giữa những tảng đá cao vút.

Khi Ngô Minh tới đã thấy mọi người tụ họp rất náo nhiệt. Trên sân đấu còn có rất nhiều người đang vây công đánh một người.

“Đúng là chỗ này, may mắn là mình tai còn thính nghe được âm thanh của mấy người này nếu không ngã ba lúc này mình lại rẽ sai nữa rồi.”

Ngô Minh quan sát lên võ đài thì thấy được trận chiến đang diễn ra vô cùng quyết liệt. Tuy bị áp đảo về nhân số nhưng người đàn ông phía trên vẫn không có chút trở ngại đánh bay từng người từng người trên võ đài xuống phía dưới.

“Vị huynh đài này..”

“Hà a..”

Nhân lúc mọi người không chú ý Ngô Minh đánh ngất một tên đệ tử của Vô Lượng Kiếm Phái rồi lấy quần áo của hắn mặc vào người. Ngô Minh như không có việc gì xảy ra hòa lẫn vào trong nhóm người đang cổ vũ nhiệt tình.

“Vị đại ca này, người trên võ đài là ai vậy?”

“Hà, người có phải là đệ tử ở đây không? Ngay cả Thái Tư bang chủ cũng không biết. Ngài ấy chính là đương thời bang chủ của Vô Lượng Kiếm Phái, ta nghĩ tương lai cũng là ngài ấy làm, ngài ấy đã liên tục đã bại những kẻ khiêu chiến rồi, đánh xong đám này nữa ta nghĩ chức vị bang chủ tiếp theo của Vô Lượng Kiếm Phái sẽ chắc chắn là của ngài ấy.”

“À ra vậy, cảm ơn huynh tôi là người mới vừa mới gia nhập môn phái.”

“Vậy sao, ta lúc trước cũng như người không biết gì cả, ta là Lưu Phúc, người gọi ta là Phúc ca là được sau này ta sẽ chiêu cố người.”

“Cảm ơn Phúc ca, nhưng mà muốn khiêu chiến bang chủ có cần điều kiện gì không?”

“Người nếu có bản lĩnh cứ nhảy lên võ đài mà thi đấu, ở đây không có luật lệ gì cả kẻ mạnh là kẻ chiến thắng.”

“Vậy thì may quá rồi.”

“Àm”

“Bạch Bạch Bạch.”

Liên tiếp người bị đánh bay xuống võ đài, cứ thế cuối cùng bên trên võ đài chỉ còn lại mỗi một người chính là Thái Tư bang chủ.

“Bang chủ thần võ.”

“Bang chủ thần võ.”

Tiếng hò hét vang lên vang dội. Thái Tư bang chủ nhìn những tên bị mình đánh bay cười thật to, trong tiếng cười mang sự ngạo nghễ cùng vui sướng. Hắn quay xuống phía dưới nói ra.

“Còn có ai muốn khiêu chiến ta nữa lên đây một lượt đỡ mất thời gian của ta.”

“Sao còn có ai không?”

Cả nhóm xì xào to nhỏ nhưng vẫn chưa thấy ai lên tiếng đáp lại. Cả bọn đều bị Thái Tư bang chủ này lấy thực lực chấn nhiếp không dám tranh phong.

“Còn có tôi.”

“Ai?”

“Hừ vẫn còn kẻ món ăn đòn sao?”

“Là tên nào vừa nói vậy?”

Mọi người quay lại nhìn nhau tìm kiếm người mới vừa nói ra. Theo hướng phát ra âm thanh mọi người mới nhìn tới một người không ai khác chính là Ngô Minh. Tên Lưu Phúc lúc này nhìn thấy Ngô Minh muốn lên võ đài thì hai mắt tròn xoe, há mồm kinh ngạc sau đó lấy tay kéo Ngô Minh lại.

“Người tên nhóc này đừng làm vậy, người mà lên đó thế nào cũng bị ăn đòn. Nghe lời ta xin lỗi bang chủ đi.”

“Phúc ca yên tâm, tôi hôm nay tới đây là để làm bang chủ mà.”

Ngô Minh cười nói sau đó đi từ từ lên võ đài. Cái võ đài này cao cũng phải một mét. Ngô Minh trèo mãi mới lên được phía trên. Nhìn Ngô Minh hành động người ở dưới cười đến ôm cả bụng.

“Tiểu tử ngươi đi xuống đi.”

“Quá mất mặt rồi mau đi xuống dưới đi.”

“Ngay cả một cái võ đài cũng không lên được còn đòi làm bang chủ, chọc cười chết ta rồi.”

Mặc kệ lũ người phía dưới Ngô Minh cũng đã lên được võ đài. Thái Tư Mộc nhìn Ngô Minh từ đầu tới chân cũng không nghĩ ra được người thế này sao có thể làm được gì mình.

“Tiểu tử ngươi đi xuống đi, chỗ này không phải chỗ cho ngươi vui chơi. Ta đây không đánh với một tên thư sinh như ngươi.”

“Thái Tư bang chủ à không, chút nữa ngươi đã không còn là bang chủ nữa rồi mau chóng ra tay đi để ta còn lên làm bang chủ.”

Cả bọn nghe được lời Ngô Minh nói thì cười đến lăn cả dưới đất. Thái Tư Mộc cũng không nhịn được cười ra tiếng.

“Tốt tên tiểu tử hôm nay ta dạy ngươi một bài học.”

Thái Tư Mộc trên tay thanh kiếm đánh tới phía Ngô Minh. Thanh kiếm không đánh vào chỗ hiểm, có lẽ người bang chủ này chỉ muốn dạy cho Ngô Minh một bài học mà thôi. Chiêu này nếu trúng chỉ đủ cho Ngô Minh một vết thương nhẹ ở tay. Nhưng đều không ai ngờ là Ngô Minh lại né được chiêu này của Thái Tư Mộc.

Nhìn thấy Ngô Minh động tác nhanh nhẹn Thái Tư Mộc cũng nhanh chóng nhận định lại đối thủ của mình rồi bắt đầu đánh nghiêm túc.

Chỉ sau vài chiêu sau đó, tất cả mọi người cùng Thái Tư Mộc đều không cười nổi nữa. Đã quá trăm chiêu mà Thái Tư Mộc vẫn chưa chạm được vào áo của Ngô Minh chứ đừng nói tới đánh bại. Thái Tư Mộc cũng đã tự mình mệt mỏi chưa cần Ngô Minh phải ra tay.

“Ta không phải nói rồi sao? Lần này ta đến là để làm tân bang chủ.”

“Àm”

Một đòn nhanh tới mức bắt ngờ của Ngô Minh đánh bay Thái Tư Mộc xuống võ đài trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

“Chuyện này sao có thể?”

“Thái Tư bang chủ bị tên nhóc kia đánh bại?”

“Không thể được, ta không tin hẳn là do may mắn.”

“Ta cũng không tin.”

“Chúng ta lên đánh hẳn vắng xuống võ đài.”

“Lên.”

Làng sông phản đối nhanh chóng lan rộng ra, tất cả đệ tử xông lên võ đài với ý định đánh Ngô Minh ngã xuống. Nhưng ngay sau đó tất cả đều phải hối hận.

Ngô Minh một quyền một người đánh tất cả nằm la liệt trên mặt đất tới nỗi chỉ còn mỗi tên Lưu Phúc lúc này là còn đứng được bởi vì hắn ta không ra tay.

“A a a a a”

“Bang chủ tái phát rồi.”

“Hả còn tới mấy ngày nữa mà, sao bang chủ lại tái phát rồi.”

Thái Tư Mộc ôm ngực la hét dữ dội. Ngô Minh hoàn toàn bất ngờ không hiểu việc gì đang xảy ra. Hắn đánh đòn vừa rồi vào Thái Tư Mộc không hề gây vết thương nặng thế này.

“Phúc ca Thái Tư Mộc hẳn bị làm sao vậy.”

“Đừng gọi tiểu nhân là Phúc ca tiểu nhân không dám, gọi tiểu nhân là A Phúc là được rồi. Thái Tư Mộc ngài ấy là Sinh Tử Phù tái phát. Còn mấy ngài nữa Linh Tụ Cung mới phát thuốc giải xem ra là ngài ấy chết chắc rồi”

“Sinh Tử Phù, thì ra là vậy.”

Ngô Minh quan sát cơ thể của Thái Tư Mộc thì cảm nhận được bên trong cơ thể hắn đang bị một luồng chân khí quấy nhiễu gây cho cả cơ thể đau đớn cực hạn.

“Mau giết ta đi, ta không chịu nổi nữa mau giết ta đi.”

Thái Tư Mộc la hét trong vô vọng. Hắn lúc này chỉ muốn kết thúc nhanh nỗi đau mà hắn đang gánh chịu mà thôi.

Ngô Minh cầm lấy tay của Thái Tư Mộc, ngay lúc cầm vào hắn đã cảm nhận được sự hỗn loạn kinh mạch của Thái Tư Mộc.

“Tất cả lùi ra sau, ta cần không gian.”

Nghe được Ngô Minh ra lệnh tất cả đệ tử đều lùi ra sau.

“Người ngồi yên, người tái phát som có lẽ là do ta chân khí vừa rồi truyền vào người người gây xung đột. Nhưng mà cũng nhờ vậy ta phát hiện ra cách đệ cứu sống người. Người nếu tin tưởng ta thì thả lỏng đừng chống cự.”

“Ta tin tưởng, công tử nếu không cứu được ta xin ngài mau giết chết ta đi, cầu xin ngài.”

“Ngồi im.”

Ngô Minh hai tay nắm chặt lấy cổ của Thái Tư Mộc. Cánh tay trái của Ngô Minh nóng lên một chường đánh thẳng vào ngực của hắn. Thái Tư Mộc vẫy giụa nhưng đã bị Ngô Minh bóp chặt cổ không thoát ra được.

“Bước cuối cùng, cố gắng chống trả.”

Ngô Minh tay trái từ từ rút ra khỏi người của Thái Tư Mộc. Nơi cánh tay đó tiếp xúc với ngực tạo ra một vết đỏ hình bàn tay nó từ từ chuyển sang màu đen rồi biến mất.

Thái Tư Mộc dần dần tỉnh táo lại. Hắn nước mắt rung rung khi cảm thấy được sự biến đổi trong cơ thể mình. Thái Tư Mộc quay sang quỳ lạy Ngô Minh.

“Ôn đức tái sinh của công tử ta suốt đời không quên. Đệ tử Thái Tư Mộc tham kiến chưởng môn nhân.”

“Tham kiến chưởng môn nhân.”

Ngay sau đó những người xung quanh cũng lần lượt quỳ bái Ngô Minh. Về tài Ngô Minh đã thể hiện, về đức Ngô Minh cũng cho mọi người chứng kiến. Hắn đã khiến mọi người ở đây tâm phục khẩu phục coi hắn là tân Chưởng Môn Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Làm người tốt không dễ

Sau khi nhận chức chưởng môn Vô Lượng Kiếm Phái, Ngô Minh ổn định lại vai trò của mình một thời gian sau đó mới tính tới việc sẽ đi vào Đại Lý tham gia ứng tuyển lão sư của Đoàn Dự.

Tuyển chọn lão sư này không phải là một cuộc thi, chỉ như là tuyển một gia nô trong phủ. Chỉ cần có người đủ yêu cầu thì sẽ được gặp mặt người xét tuyển. Nếu phù hợp thì sẽ tiếp nhận vị trí lão sư của thế tử nước Đại Lý.

Vị trí này không phải tầm thường. Hoàng đế hiện tại không có con nối dõi chính vì thế Đoàn Dự tương lai sẽ là hoàng đế mới của Đại Lý. Vì thế người dạy dỗ cho Đoàn Dự cũng phải là người có đủ tiêu chuẩn không thể tùy tiện.

Ngô Minh mấy ngày này ở trong Vô Lượng Kiếm Phái nhận cung phụng của môn phái vì thế cuộc sống rất thoải mái. Hôm nay Ngô Minh đã gọi Thái Tư Mộc đến để hỏi hắn một vài thứ.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên.

“Ngô công tử tôi đã tới rồi.”

“Vào đi.”

Thái Tư Mộc đi vào hắt đứng một bên không dám ngồi xuống. Sau khi đại hội, Ngô Minh ra chỉ thị mọi người gọi hắn là Công Tử, còn Tư Thông Quyền vẫn được mọi người quen miệng gọi là bang chủ như trước. Ngô Minh lúc này cũng mở lời.

“Người ngồi đi, không cần giữ nhiều lễ nghĩa như vậy.”

“Đa tạ công tử.”

“Hôm nay ta gọi người tới đây là muốn hỏi người một vài vấn đề.”

“Công tử muốn biết gì cứ hỏi, thuộc hạ nhất định sẽ bẩm báo tất cả những gì mình biết.”

“Người ở đây đã lâu vậy có phát hiện trên núi này có hang động nào không?”

“Hang động sao? Cũng có vài hang động, không biết hang động mà công tử muốn tìm có đặc điểm gì đặc biệt hay không?”

“Đặc biệt sao? Ta chỉ biết bên trong nó có một pho tượng lớn khác một đại mỹ nhân.”

“Nếu là như vậy có lẽ là thuộc hạ không biết rồi.”

“Được rồi ta giao cho người nhiệm vụ dẫn đệ tử trong phái đi tìm kiếm hang động như ta kể”

“Công tử người có chắc chắn là có hang động như vậy tồn tại hay không?”

Thái Tư Mộc nghi ngờ lời nói của Ngô Minh. Hắn đã ở đây nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua nơi nào có khả năng giống như Ngô Minh kể. Chính vì thế mà hắn nghi ngờ cũng là bình thường. Ngô Minh biết Thái Tư Mộc đang suy nghĩ gì bèn khẳng định thêm lời nói của mình.

“Ta chắc chắn là có một nơi như vậy, người cứ theo lời ta mà tìm.”

“Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Được Ngô Minh khẳng định Thái Tư Mộc cũng không hỏi thêm. Ngô Minh chính là ân nhân cứu mạng của hắn, vì thế hắn đã tự hứa với lòng nửa đời còn lại này sẽ đi theo Ngô Minh. Sinh Tử Phù thú này nếu không có Ngô Minh giúp hắn giải đi có lẽ sẽ hành hạ hắn suốt cả cuộc đời, đến ăn ngủ cũng sợ ngày mai mình sẽ chết. Cuộc sống như vậy hắn không bao giờ muốn trải qua một lần nào nữa.

Ở một cánh rừng trên Vô Lượng Sơn.

“Bang chủ, lời công tử nói có phải là thật hay không? Chúng ta đi tìm cũng mấy ngày rồi mà có tìm thấy hang động nào giống công tử nói đâu.”

“Đúng đó bang chủ, tôi từ nhỏ đã sinh sống trên ngọn Vô Lượng Sơn này cũng không hề biết nơi nào giống như bang chủ đã nói.”

“Các người im miệng hết cho ta, nếu như dễ tìm kiếm công tử còn cần chúng ta làm gì?”

“Kìa bang chủ, phía trước hình như là có người.”

“Đúng thật là có người còn là một cô gái.”

Cả nhóm người Thái Tư Mộc nhìn sang hướng đối diện đúng thật là có một cô nương đang loay hoay tìm cái gì đó.

“Chúng ta đi qua xem thử.”

Cả nhóm đi qua vị trí của cô nương lạ mặt kia. Thái Tư Mộc tiến lại gần cô gái. lúc này cô gái cũng đã phát hiện ra nhóm người lạ nên đã dừng việc tìm kiếm của mình. Đây là một cô gái trẻ, khuôn mặt rất xinh xắn. Tóc buộc hai bím rất dễ thương. Hơi thở tựa lan hoa, mắt như giọt lệ lấp lánh ánh châu, như ân nộ cười. Càng nhìn càng thấy dễ thương.

“Vị cô nương này ở nơi này làm gì?”

“Ta làm gì liên quan gì tới các người, đây là núi của các người sao?”

“Đúng vậy cô nương, ngọn núi này tên là Vô Lượng Sơn, cô xem môn phái của chúng ta lại gọi là Vô Lượng Kiếm Phái.”

“Các người là Vô Lượng Kiếm Phái đệ tử?”

“Ta là Thái Tư Mộc là chương môn của Vô Lượng Kiếm Phái.”

“Ngươi là chương môn.”

“Đúng vậy, sao bây giờ cô nương có thể nói chúng ta biết cô làm gì ở đây rồi chứ.”

“Ta tên là Chung Linh. ta chỉ là đi săn vài con thú rừng mà thôi, các ngươi chẳng lẽ cũng không cho sao?”

“Nếu chỉ là như vậy thì cô nương đi đi chúng ta coi như xin lỗi cô rồi.”

“Hả các ngươi dễ dàng như vậy tha cho ta?”

Chung Linh bất ngờ nhìn đám người trước mặt. Trong ấn tượng của Chung Linh về đám người Vô Lượng Kiếm Phái này đều là một đám không ra gì, tuy không phải là đại gian đại ác nhưng cũng không phải dạng tử bi tốt bụng gì. Chung Linh đã chuẩn bị sẵn tâm lý chỉ cần đám người này ra tay cô gái chắc chắn sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết. Ai ngờ họ lại dễ dàng tha cho cô đi như vậy.

“Nếu là mấy ngày trước có lẽ chúng ta đã bắt cô về rồi, nhưng mà chúng ta đã khác trước. Công tử đã dạy chúng ta phải làm nhiều việc tốt như vậy mới được sống vui vẻ. Chúng ta sẽ nghe theo lời công tử sẽ hạn chế làm mấy việc hại người.”

“Công tử của các người cũng thật tài giỏi, làm cho cả đám các ngươi vậy mà chịu cái tà quy chính.”

“Cách nói cô nương có chút quá đáng rồi nhưng mà ý thì lại đúng, công tử chúng ta chính là trí dũng song toàn, lại còn anh tuấn tiêu sái.”

“Tự khen mình, thôi nếu các ngươi không làm gì ta cũng đi đây.”

“Các ngươi mau thả cô nương kia ra.”

Ngay lúc cả hai bên đang định tách nhau ra thì một thiếu niên khác chạy tới la loạn lên. Vị thiếu niên này chạy tới che trước mặt Chung Linh.

“Các người giữa thanh thiên bạch nhật bắt nạt một cô gái không biết xấu hổ sao?”

“Chúng ta..”

“Các người muốn làm gì vị cô nương này? Cô nương đừng sợ có tại hạ ở đây.”

“Tên tiểu tử này, ngươi lại là ai?”

“Ta? Ta tên là Đoàn Dự.”

“Thì ra là Đoàn công tử, chúng ta mọi chuyện chỉ là hiểu lầm mà thôi. Thật ra bọn ta không làm gì cô nương này cả.”

“Thật sự?”

“Không tin công tử hỏi vị công nương này xem?”

Đoàn Dự quay sang nhìn Chung Linh chỉ thấy Chung Linh gật đầu. Hắn ấp a ấp úng không biết phải làm gì tiếp theo.

“Vậy là ta hiểu lầm sao? Cho ta xin lỗi, các vị cho ta xin lỗi.”

“Đúng là hết nói, không có chuyện gì chúng ta cáo từ.”

Thái Tư Mộc đang định rời đi thì bất ngờ nhìn thấy một con rắn ngay phía sau Chung Linh. Nó đang định tấn công Chung Linh vì thế Thái Tư Mộc không kịp cảnh báo gì cả người xông thẳng tới, kiếm cũng ra khỏi vỏ nhắm thẳng con rắn mà chém.

“Cô nương cẩn thận.”

“Hả, ta đã biết các người không phải là người tốt, đi.”

Đoàn Dự nhìn thấy Thái Tư Mộc chìa kiếm về phía Chung Linh thì hoảng sợ la lên cảnh báo. Chung Linh lập tức phóng con chồn nhỏ màu trắng của mình về phía Thái Tư Mộc.

Thái Tư Mộc bị bất ngờ không kịp tránh né con chồn kia, bị nó cắn vào cổ tay. Sau đó Thái Tư Mộc vẫn tiếp tục đâm xuyên qua con rắn kia rồi mới ngã xuống.

Cả hai người Đoàn Dự cùng Chung Linh nhìn thấy lưỡi kiếm của Thái Tư Mộc dính con rắn độc thì cũng đã biết mình đã nghi oan cho ông ta.

Cả nhóm đệ tử lập tức bao vây lấy hai người Đoàn Dự.

“Các người đúng là không phân thị phi trắng đen. Bang chủ chúng ta muốn cứu các người vậy mà các người lại ra độc thủ với ngài ấy.”

“Chuyện này, ông ấy ra tay bất ngờ như vậy sao ta phản ứng kịp.”

Bị kẻ kiếm vào cổ, Chung Linh hoảng sợ nói ra. Đoàn Dự cũng ấp a ấp úng không nói ra lời. Hắn liên tục hai lần nhầm lẫn, lần này đúng là không có cách gì để bào chữa.

“Con nhóc kia, tức chết ta rồi, mau nói con chồn đó có độc có phải không?”

“Đúng vậy, Thái Tư chương môn người đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng tôi đi, tôi sẽ lập tức đi về nhà lấy thuốc giải đưa cho ngài.”

“Cái gì mà thả các người, rồi còn cho người về nhà. Các người tưởng ta là tên ngốc sao? Công tử nói đúng là đúng, làm việc tốt cũng phải nhìn người mà làm. Ta cứ tưởng hai người các người khuôn mặt sáng sủa, ăn mặc tri thức ai ngờ các người lại như vậy.”

“Ngài muốn chúng ta phải làm sao đây? Độc này nếu như mà trong 7 ngày không giải sẽ mất mạng đó.”

“Con nha đầu này người tức chết ta rồi, các người giam con nha đầu này lại. Nha đầu người chỉ cho hắn đường về nhà của người cho hắn lấy thuốc giải tôi đòi người ra.”

“Sao lại thả hắn, ngài thả tôi ra chẳng phải sẽ nhanh hơn sao?”

“Người đừng hòng lừa ta, người và hắn không quen không biết, ta mà thả người đi về người sẽ đi luôn thì ai đưa thuốc giải cho ta.”

“Nhưng mà hắn không phải cũng vậy sao? Nếu như hắn cũng chạy đi luôn thì làm sao đây?”

“Ta tự có cách. Tên tiểu tử người há miệng ra.”

Đoàn Dự sao có thể chủ động há miệng mình, hắn lập tức bị Thái Tư Mộc ép mở miệng cho vào một viên thuốc.

“Được rồi, người bây giờ coi như cùng với ta một mạng, ta mà chết người cũng chết. Mau đi lấy thuốc giải về đây chuộc con bé này cùng thuốc giải của người. Nha đầu mau chỉ hắn đường đi.”

Chung Linh khuôn mặt bất đắc dĩ ra một bên nói cho Đoàn Dự cách tìm tới nhà của mình. Cũng dặn hắn không được phép nói mình là họ Đoàn trước mặt cha mẹ của Chung Linh.

Sau đó Chung Linh bị bắt về Vô Lượng Kiếm Phái còn Đoàn Dự thì được thả đi tìm cha mẹ của Chung Linh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trong phúc có họa

“Công tử, Bang chủ gặp chuyện không may rồi.”

“Có chuyện gì xảy ra mà người hốt hoảng như vậy.”

“Là là Thái Tư bang chủ, ngài ấy bị trúng độc bây giờ đang rơi vào hôn mê.”

“Sao lại như vậy, mau dẫn ta đi xem.”

“Công tử đi theo thuộc hạ.”

Ngô Minh bất ngờ khi nghe tên đệ tử này thông báo. Lập tức Ngô Minh đi ra đại điện để xem xét tình hình. Tới nơi chỉ thấy một cô gái đang bị trói lại trên ghế cùng Thái Tư Mộc đang nằm hôn mê bất động.

“Sao lại xảy ra chuyện này? Các người một người nói rõ cho ta nghe.”

“Bẩm công tử chuyện là như thế này.”

Một tên đi cùng Thái Tư Mộc nhanh chóng nói ra tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối cho Ngô Minh nghe. Nghe xong Ngô Minh lập tức trở nên gấp gáp.

Không phải bởi vì vết thương của Thái Tư Mộc mà là liên quan tới Đoàn Dự. Ngô Minh còn nhớ rõ chính là chi tiết này mà Đoàn Dự tìm được cái động kia. Hắn lập tức hỏi.

“Tên Đoàn Dự đó đi hướng nào, đã đi được bao lâu rồi?”

“Bẩm công tử, hắn ta đi về hướng tây bắc, cũng được hơn nửa canh giờ rồi.”

“Được, các người chăm sóc Thái Tử Mộc cẩn thận, còn nha đầu này giam lỏng lại sau hậu viện đi.”

“Vâng công tử.”

Nói xong Ngô Minh lập tức phi đi về hướng mà Đoàn Dự đã đi với hy vọng sẽ đuổi kịp hắn ta.

“Lúc này tên Đoàn Dự đó vẫn chưa có võ công sẽ không đi nhanh được, nếu may mắn mình vẫn có thể đuổi kịp.”

Với suy nghĩ này Ngô Minh tăng tốc, dùng khinh công chạy thật nhanh về hướng tây bắc.

“Phía trước rồi.”

Sau hơn một lúc rượt đuổi Ngô Minh cuối cùng cũng đã đuổi kịp Đoàn Dự. Ngô Minh không xuất hiện mà chỉ ở xa xa một hướng quan sát.

“Đúng là anh tuấn, không uống sau này nhiều giai nhân theo đuổi như vậy. Hướng hắn đi mình cũng đã tìm tới mấy lần rồi cũng không tìm ra, nếu hắn thật sự rơi trúng cái động kia thì đúng là vận khí trùng thiên.”

Vừa dứt lời Ngô Minh đã thấy Đoàn Dự ngã lăn quay mấy vòng.

“Nhanh như vậy.”

Nhưng ngay sau đó Ngô Minh chỉ thấy Đoàn Dự la lên vài tiếng đau đớn rồi đứng dậy phúi phúi bụi bần rồi đi tiếp.

“Như vậy cũng được?”

Sau đó là một khoảng thời gian nhàm chán đến cùng cực của Ngô Minh. Đoàn Dự ngã không phải chỉ một hai lần, phải nói là ba bước dấp ngã bốn bước té hổ. Đến ngay cả Ngô Minh đứng nhìn cũng thấy đau thay cho Đoàn Dự.

“Thôi, vận khí kiểu này ta thà không nhận, thì ra muốn ngã một cú để đời cũng phải luyện tập gian khổ như vậy.”

“A a a a.”

Một lúc sau Đoàn Dự lại la to lên một lần nữa. Ngô Minh cũng chẳng buồn xem, một lần hai lần còn có kiên nhẫn nhưng mà tên Đoàn Dự này ngã cũng phải mười mấy hai chục lần, đã ngã tới xem chán con mắt. Ngô Minh cũng không thèm để ý. Nhưng mà chỉ trong phút chốc Ngô Minh đã nhận ra mình hình như đã sai lầm.

“Hắn ta đâu rồi, vừa nãy còn ở đó?”

Ngô Minh đã không thấy Đoàn Dự ở đâu nữa rồi, tìm mãi cũng không thấy tăm hơi. Đột nhiên bên tay của Ngô Minh vang lên tiếng cầu cứu.

“Có ai ở đây không mau cứu tôi với, có ai ở đây không?”

Tiếng kêu cứu vang bên tai Ngô Minh cũng dẫn hắn tới một cái miệng hang.

“Cái hang này đi ngang qua còn không thấy được, hèn gì chẳng ai tìm thấy nó sau từng ấy năm.”

Đoàn Dự nhìn thấy bóng người phía miệng hang thì hô vang lên.

“Vị bằng hữu bên trên mau cứu ta với, ta bị kẹt ở dưới này mau cứu ta lên với.”

“Vị huynh đệ ta đã nghe rồi, ta làm sao cứu huynh đệ lên đây?”

“Huynh tìm mấy dây leo gần đó kết lại thành dây rồi thả xuống phía dưới, tôi sẽ bám vào đó rồi trèo lên.”

“Được, huynh đợi tôi một chút, tôi sẽ quay lại ngay.”

Ngô Minh giả vờ như thật cũng đi tìm mấy sợi dây leo rồi nối lại với nhau thả xuống phía dưới. Ngô Minh sau đó kéo Đoàn Dự lên trên mặt đất. Thoát khỏi hiểm cảnh Đoàn Dự không khỏi vui mừng tạ ơn Ngô Minh liên tục.

“Ngô Minh đại ca, ơn cứu mạng của huynh tôi nhất định sẽ báo đáp chỉ là tôi có việc quan trọng phải đi ngay, À huynh nếu có cơ hội hãy đi tới đại lý đem theo lệnh bài này đưa cho thủ vệ thành họ sẽ dẫn huynh đi gặp tôi.”

Đoàn Dự lấy trong người ra một tấm lệnh bài rồi nhanh chóng rời khỏi đó. Ngô Minh cũng không có ý kiến gì, chỉ thấy hứng thú mà thôi. Cuộc đời Đoàn

Dự xem như đã hoàn toàn thay đổi, trong tương lai cũng chẳng biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện bất ngờ.

Sau đó Ngô Minh cũng nhanh chóng quay ngược trở lại hang động kia. Ngô Minh nhảy thẳng xuống phía dưới. Ngay lập tức Ngô Minh xác định đây chính là nơi mình đang tìm kiếm.

“Ngôi tượng này có lẽ là tượng của em gái của Lý Thu Thủy rồi, cũng đúng là quá giống với Tiểu Yên.”

Ngô Minh gõ xuống nền đá vài cái thì phát hiện ra cơ quan được giấu bên trong.

“Kêu mình đi lấy một cái tượng một ngàn cái sao? Đúng là mơ giữa ban ngày, Chỉ dựa vào chút cơ quan này.”

Ngô Minh tự đắc, một chân đạp mạnh xuống đất lập tức một bức tường kế bên di chuyển để lộ ra phía sau đó là một căn phòng bí mật.

“Cuối cùng cũng tìm ra? Lăng Ba Vi Bộ, Bắc Minh Thần Công. Hai bộ tuyệt học này a tìm các ngươi cũng thật vất vả.”

Ngô Minh nhìn thấy được hai quyển bí kíp đặt trong căn phòng thì mừng rỡ. Lập tức hắn lấy hai trục quyển ra khỏi vị trí đưa lên xem thử.

“Xem như không uổng công chuyến này đi, quay về Vô Lượng Kiếm Phái sẽ đọc chúng sau.”

Ngô Minh cũng không hấp tấp học hai môn võ công này, hắn cất chúng vào tay áo rồi lên đường trở về Vô Lượng Kiếm Phái.

Thấy Ngô Minh trở về chúng đệ tử lập tức ra nghênh đón. Tên Lưu Phúc lúc trước nhờ ấn tượng tốt của Ngô Minh mà nay đã là chấp sự trưởng lão là người đầu tiên ra chào Ngô Minh.

“Công tử người trở về rồi, có bắt được tên đó không?”

“Tên nào?”

“Không phải công tử đi bắt tên hạ độc Thái Tư bang chủ sao?”

“Ai nói vậy? ta chỉ là có chút việc đi ra ngoài mà thôi. Cũng đừng lo cho Thái Tư Mộc nhiều quá số hắn rất tốt sẽ không chết được đâu.”

“Công tử đã nói vậy thuộc hạ chỉ biết nghe theo.”

“Thôi được rồi, ta cũng mệt rồi mau chóng chuẩn bị phòng tắm cho ta, còn nữa đồ ăn nấu bỏ ít muối lại một chút, các ngươi nấu ăn đúng là khó nuốt.”

“Vâng thuộc hạ đi chuẩn bị ngay.”

Ngô Minh sau đó đã đi tắm rửa sạch sẽ rồi trở về phòng đem hai chiến lợi phẩm mình vừa đạt được để nghiên cứu.

“Trước tiên xem Bắc Minh Thần Công vậy.”

Bắc Minh Thần Công là một môn võ công dùng để hút nội lực người khác để cho bản thân sử dụng. Trên trục quyển là hình vẽ 36 cô gái khỏa thân, trên người ghi chép các yếu quyết, huyết đạo, kẻ đứng người nằm, trước mặt, sau lưng đủ hình dáng. Trên mỗi khuôn mặt trong trục quyển còn biểu lộ một cảm xúc khác nhau, hi vọng, ái, ó đều có đủ. Trên mỗi hình đều có một sợi chỉ màu vàng để hướng dẫn cách luyện công.

Theo ghi chép từ trục quyển Ngô Minh cũng thử theo đó vận khí trong cơ thể.

“Thủ thái âm phế kinh nhâm mạch chi cốt lõi. Khí tự đan điền thông trường cường, tẩu yêu du, yêu dương quan, mệnh môn, nguyên xu, trung xu cân, súc kinh cường, khí thôn điền. Nguyệt thiếu đan trung duy cường. Thiếu thương điểm đan trung, nhân hữu tứ hải vị giả thủy cốc chi hải, xung mạch giả thập nhị kinh chi hải, đan trung giả khí chi hải, đảo giả cứu chi hải thiện giả.”

“Cái này là nghĩa là Thủ Thái Âm Phế Kinh và Nhâm Mạch là cơ sở của Bắc Minh Thần Công, trong đó huyết Thiếu Thương ở ngón tay cái và huyết Đan Trung ở giữa 2 vú là nơi quan trọng nhất, 1 đặng thu vào, 1 đặng chứa lấy. Con người có Tứ hải, dạ dày là biển chứa nước và thức ăn, Xung Mạch là biển của 12 kinh, Đan Trung là biển chứa khí, còn óc não là biển chứa tủy. Ăn uống chứa vào dạ dày thì trẻ sơ sinh cũng biết, nhưng người ta ăn uống thì chỉ không quá 1 ngày đã phải thải ra ngoài. Ta thu nội lực nhiều ít đều giữ lại không hề tiết ra, càng tích trữ càng nhiều, chẳng khác gì ao trời Bắc Minh đủ cho cá cón dài nghìn dặm vùng vẫy.”

Ngô Minh vừa đọc vừa cảm ngộ bên trong ấn ý tiến vào trạng thái tu luyện say mê. Ngô Minh bị những ý nghĩa bên trong đó thu hút đến hết tâm trí đi tìm hiểu. Càng tìm hiểu Ngô Minh càng ngộ ra nhiều chân lý bên trong.

Cả hai tay Ngô Minh như bão, thân hình như long vũ. Đầu óc thanh tịnh như mặt hồ. Chân khí tuần hoàn.

Cứ thế Ngô Minh không biết mấy ngày rồi vào tu luyện điên cuồng quên ăn quên ngủ.

“Àm”

Một tiếng nổ lớn phát ra từ phòng của Ngô Minh khiến cho căn phòng nứt toan vách. Cả căn phòng chỉ còn là một đồng đồ nát.

Mọi người nghe được tiếng nổ vội vã chạy đến nơi.

“Sao lại thế này?”

“Công tử có ra ngoài chưa?”

“Công tử vẫn còn kẹt bên trong đó.”

Một tên quét dọn ở gần đó chứng kiến toàn bộ vụ nổ khủng khiếp. Mọi người vội vã lao vào đồng đồ nát tìm kiếm Ngô Minh.

“A a chết cái lưng ta rồi.”

“Là công tử ở bên này.”

“Công tử còn sống mau cứu ngài ấy ra.”

“Mọi người giúp một tay.”

Sau một lúc mọi người cũng kéo được Ngô Minh ra khỏi đồng đồ nát, Ngô Minh cười dở khóc dở nhìn cơ thể mình đang bị thương trầm trọng.

“Ai có thể ngờ chứ, ngay lúc luyện thành võ công cũng là lúc xui xẻo nhất. Cái môn võ công quái quỷ này mình lại quên đọc cái dòng đầu tiên. Muốn luyện nó phải tự phế đi võ công hiện tại của mình. Trời ạ cũng may cơ thể mình đặc biệt mới có thể sống sót nếu không lúc này đã đứt đoạn kinh mạch tự bạo mà chết rồi.”

Ngô Minh khóc không ra nước mắt nghĩ tới vừa rồi cơ thể hắn tự bạo thất bại. Không ngờ có ngày hắn sẽ vì không đọc kỹ hướng dẫn sử dụng mà bị hại tới thế thảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thu nha hoàn

Ngô Minh được nhóm đệ tử đưa vào một căn phòng khác để nghỉ ngơi. Sau hơn nửa ngày Ngô Minh mới đi lại được bình thường.

“Thật là thần kỳ, lúc vừa luyện thành Bắc minh Thần Công toàn bộ kinh mạch nửa người của mình lập tức chảy ngược lại tạo thành xung đột chuẩn bị bạo thể, vậy mà chỉ trong thoáng chốc toàn bộ đã bị cánh tay của mình dùng dị hỏa thôn phệ tất cả.”

Ngô Minh nhìn lại cánh tay trái của mình vô cùng ngạc nhiên. Từ khi có được dị năng Ngô Minh đã phát hiện quá nhiều tác dụng của nó.

Có thể liệt kê một vài thứ nổi bật như sau:

Lửa: Đốt, nung, bạo nổ, tất cả đặc tính mà một ngọn lửa bình thường có cánh tay này đều có thể đem lại.

Hấp thụ: Kẻ địch bị ngọn lửa này thiêu đốt sẽ hấp thu một phần sinh lực đem trả ngược về cho Ngô Minh.

Hồi phục: Ngọn lửa này mang lại cho Ngô Minh một khả năng hồi phục đáng kinh ngạc. Nó như một nguồn năng lượng dự trữ sẽ liên tục bù vào ngay khi Ngô Minh mệt mỏi.

Ngô Minh giải phóng sức mạnh từ cánh tay mình lập tức một ngọn lửa bùng lên nghi ngút. Ngọn lửa dữ dội như một con hổ nhưng lại ngoan ngoãn nằm giữa lòng bàn tay của Ngô Minh y như một con mèo.

Ngô Minh sau đó đã thu nó về. Có lẽ Ngô Minh không nhận ra rằng giữa những ngọn lửa màu xanh kia đã xuất hiện một điểm nhỏ hắc hóa.

Sau đó một lúc bên ngoài cửa đã có người gọi cho Ngô Minh.

“Công tử có chuyện rồi.”

“Lại là chuyện gì?”

“Sứ giả Linh Tụ Cung bọn họ tới rồi.”

“Sứ giả Linh Tụ Cung, các người chờ ta, ta sẽ đi ra ngay.”

“Sao lại chọn đúng thời điểm như vậy, vết thương của mình vừa mới hồi phục.”

Ngô Minh nhíu mày, hần mặc quần áo chỉnh tề sau đó cũng đi ra đại sảnh để tiếp đoán các vị sứ giả kia.

Khi đi ra đại sảnh, Ngô Minh chỉ bắt gặp hai người mặt áo đen, che kín mặt mũi. Chỉ vài giây Ngô Minh đã thờ phào nhẹ nhõm. Hắn đã nhận ra hai người này là ai.

“Hai vị sứ giả tôi là Ngô Minh là người chấp sự hiện tại của Vô Lượng Kiếm Phái.”

Một kẻ trong số hai người vừa nhìn thấy Ngô Minh lập tức kích động muốn nói cái gì đó nhưng đã bị tên còn lại ngăn cản. Chính chi tiết này đã làm cho Ngô Minh chắc chắn thêm phán đoán của mình. Hai người này chính là Đoàn Dự cùng Mộc Uyển Thanh.

“Các ngươi có phải vừa bắt một cô nương tên là Chung Linh hay không?”

Tiếng nói phát ra rõ ràng là từ một người con gái. Giọng nói mang vẻ lạnh lùng âm đậm. Ngô Minh lập tức trả lời.

“Sứ giả cũng biết việc này, quả thật chúng tôi vừa bắt được một nha đầu như vậy.”

Ngô Minh diễn kịch như thật hoàn toàn không để lộ ra rằng mình đã nhận ra thân phận đối phương.

“Tốt ngươi giao cô gái đó cho chúng ta, đó là người Lão Lão đang cần tìm.”

“Hai vị sứ giả chắc không biết, con nha đầu đó lấy oán báo ơn hãm hại Thái Tư bang chủ hiện giờ bị trúng độc nằm một chỗ. Chúng tôi còn phải chờ một tên nam nhân đem thuốc giải tới đổi. Nếu sứ giả mang nha đầu đó đi rồi tôi biết làm sao đây.”

“Nếu là vậy thì cảm lấy thứ này, nó có thể trị được vết thương của bang chủ các ngươi.”

Nói xong Mộc Uyển Thanh quăng cho Ngô Minh một hộp nhỏ. Ngô Minh mở ra thì thấy bên trong có ba viên thuốc nhỏ màu đen.

“Đa tạ sứ giả, như vậy tôi lập tức mang con nha đầu đó ra đây.”

Ngô Minh lúc này ra hiệu cho thuộc hạ đi vào trong dẫn ra Chung Linh sau đó tự mình ngồi vào cái ghế ở giữa đại sảnh. Hành động của Ngô Minh cũng không làm cho hai người Đoàn Dự có gì nghi ngờ. Họ còn tin rằng mình đang lừa được Ngô Minh và sắp cứu ra được Chung Linh.

Sau đó một lúc Chung Linh cũng được dẫn ra ngoài. Cô gái nhỏ giấy dựa không chút hợp tác. Chung Linh hoàn toàn không nhận ra hai người Đoàn Dự là ai nên đang nghĩ mình bị đem giao cho bọn xấu khác. Nói thật mấy ngày ở đây Chung Linh cũng không có gì phải phàn nàn, thậm chí còn có phần sung sướng hơn ở nhà. Chung Linh thật sự không tin thể gian này nhiều người tốt như vậy bọn người mới này chưa chắc đã tốt như cái Vô Lượng Kiếm Phái này.

“Nha đầu ngươi ngoan ngoãn đi theo bọn họ đi, họ đã đem thuốc giải tới trước tên nhóc kia nên xem như ta giao ngươi cho hai người bọn họ.”

Ngô Minh ngồi dựa vào ghế nói ra. Chung Linh nghe xong khóc không ra nước mắt nhìn Ngô Minh nói ra.

“Công tử người đừng giao ta cho bọn họ được không, người đợi một chút nữa tên kia có lẽ cũng sắp tới rồi, ngày đã hứa là sẽ đợi rồi mà không thể nuốt lời như vậy.”

“Nhưng mà ta đã lấy được thuốc giải rồi còn cần ngươi để làm gì?”

“Ngài mà đem tôi giao cho bọn họ sau này nếu mà còn sống tôi sẽ nói cho cả võ lâm biết Vô Lượng Kiếm Phái là những kẻ không giữ lời hứa, nói lời nuốt lời hãm hại dân nữ...”

Chung Linh ngồi liệt kê vô số tội trạng lên đầu Vô Lượng Kiếm Phái. Ngay cả Ngô Minh cũng phải khâm phục con nha đầu này rồi, nghe tiểu cô nương này nói sằng nói bậy một lúc có khi Ngô Minh sẽ tin tưởng mình đang là một đại ma đầu không việc xấu không làm.

“Được rồi được rồi đừng kể nữa, ta sẽ không giao ngươi cho hai người bọn họ.”

Lời này Ngô Minh vừa ra lập tức làm hai người Đoàn Dự hoảng hốt, ai ngờ bọn họ lại đang mua dây buộc mình cơ chứ. Nếu ngay từ đầu dùng nhân dạng thật tới đòi người không phải dễ dàng hơn sao. Mộc Uyển Thanh lập tức lên tiếng muốn ra hiệu cho Chung Linh.

“Nha đầu Chung Linh mau đi cùng chúng ta, Lão Lão và Tiết Dạ Xoa đang muốn gặp ngươi, mau theo chúng ta về.”

Chung Linh nghe được giọng nói của Mộc Uyển Thanh lập tức nhận ra người quen. Trong câu nói của Mộc Uyển Thanh còn có nhắc tới Tiết Dạ Xoa, đây chẳng phải là mẫu thân của nàng sao.

“Hai vị thánh sứ có lẽ không được rồi, cô nương này đã khẩn khẩn muốn ở lại đây tôi cũng mạn phép đưa ra một ý kiến. Đợi đồng bọn của nha đầu này tới đổi người sau đó các vị ra tay như vậy xem như không liên quan gì tới Vô Lượng Kiếm Phái chúng tôi.”

Chung Linh lúc này đã nhận ra người quen lập tức hồi hận. Mấy lời vừa rồi cô dùng hết đầu óc mình nói ra nay lại là vũ khí hại bản thân. Chung Linh lập tức phản ứng phủi sạch mấy câu vừa rồi.

“Công tử ta nghĩ lại rồi, ta nhìn ra là những người này đang uy hiếp công tử, ta không thể vì bản thân mà hại cả môn phái này được. Ta sẽ đi theo hai người họ.”

“Sao có thể, ta cho người đi rồi lại quay về nói mấy lời kia ra ngoài ai có thể tin được, cứ theo lời ta nói mà làm không bàn cãi nữa.”

Cả ba người Chung Linh, Đoàn Dự, Mộc Uyển Thanh sáu mắt nhìn nhau không biết làm thế nào. Đoàn Dự đã ở đây rồi còn nói gì chờ người tới cứu. Nếu như lời Ngô Minh nói chẳng phải chắc chắn bị lộ tẩy sao?

Đoàn Dự nghĩ không ra được cách đã làm liều coi bỏ hắc y trên người lộ ra bản thân chính là người thanh niên lúc trước. Lập tức có một số tên đệ tử nhận ra Đoàn Dự báo cho Ngô Minh.

“Công tử tên này chính là đồng bọn của con nha đầu kia.”

“Đúng vậy công tử, thuộc hạ chính mắt nhìn thấy hắc, hắc đúng là đồng bọn con nha đầu kia.”

Ngô Minh tỏ ra ngạc nhiên nhìn Đoàn Dự sau đó nói ra.

“Sao lại là người, người lại là sứ giả Linh Tụ Cung sao?”

“Không không Ngô công tử tôi là người ngày cứu mấy ngày trước ngày công nhớ không, là cái hang đó.”

“Thì ra là người, khoan đã nếu vậy các người là đang muốn lừa ta sao?”

“Chúng tôi không có ý đó.. chúng tôi..”

“Không cần nói nhiều, các người rất tốt đã hãm hại Thái Tử bang chủ còn muốn giả dạng sứ giả Linh Tụ Cung lừa bọn ta, các người có biết nếu việc này mà đưa tới tay Linh Tụ Cung chúng ta sẽ nhận hậu quả gì không?”

Ngô Minh làm ra vẻ nghiêm trọng nói ra. Sắc mặt của Ngô Minh quả thật dọa sợ cả ba người rồi. Đoàn Dự không biết giải thích như thế nào thì Ngô Minh đã nói tiếp.

“Hai người các người ta đã có ước hẹn sẽ thả đi ta đây cũng không làm khó nhưng các người phải hứa tuyệt đối không nói ra chuyện hôm nay.”

Ngô Minh chỉ tay về phía Chung Linh và Đoàn Dự nói ra, sau đó chỉ tay tiếp về Mộc Uyển Thanh.

“Còn cô gái này ta nhất định giữ lại, ta còn thiếu một nha hoàn cho cô ta làm nha hoàn cho ta hai năm xem như chuộc lỗi.”

“Không được ta không đồng ý.”

Mộc Uyển Thanh sao có thể đồng ý điều kiện của Ngô Minh lập tức từ chối. Ngô Minh vỗ mạnh tay xuống ghế lập tức đứng lên hét thẳng vào mặt ba người.

“Các người còn muốn gì? Muốn ta thả cả ba người các người đi sao? Ta hỏi các người bọn ta đã làm gì có lỗi với các người sao? Con nha đầu này mấy ngày này chúng ta bắt đái người sao? Nợ đều là các người nợ chẳng lẽ không muốn trả. Hiện tại ta thật sự muốn đổi ý. bây giờ ta giết hết cả ba người các người cũng sẽ không ai dám lên tiếng đòi công bằng. Các người có tin không?”

Giọng điệu Ngô Minh thay đổi lập tức đã chấn nhiếp toàn trường. Đừng nói là ba người Chung Linh ngay cả thuộc hạ xung quanh cũng hoảng sợ trước thái độ của Ngô Minh. Mộc Uyển Thanh quay sang nói gì đó với Chung Linh, sau đó quay ra nói với Ngô Minh.

“Công tử nếu tôi chịu ở lại ngài sẽ thả cho hai người họ đi chứ.”

“Mộc cô nương không thể.”

Đoàn Dự lập tức phản đối nhưng lúc đó Chung Linh đã nhét cả một miếng vải vào miệng hắc.

“Người im miệng dùm ta.”

Ngô Minh làm ra vẻ đang bình tĩnh trở lại nhưng thật ra trong bụng hắc đang tự khen mình diễn xuất quá xuất thần. Ngô Minh mặt nghiêm túc nói ra.

“Ta đã nói rồi không muốn nhắc lại người chỉ cần nói đồng ý hay không, đừng đặt thêm điều kiện với ta. Các người không có lựa chọn.”

Câu của Ngô Minh đã làm cho Mộc Uyển Thanh cứng miệng, nàng muốn nói tiếp cái gì đó nhưng không thể mở lời chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Được rồi người ở lại, hai người kia mau cút ra khỏi nơi này.”

“Không được, Mộc cô nương cô đừng ở lại.”

“Tên chết bầm đầu là do ngươi hại mau đi ra ngoài cùng ta ngươi muốn hại tiếp Mộc ti ti sao?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Mộc Uyển Thanh

Trao đổi người cũng diễn ra được mấy ngày, nửa tháng. Mộc Uyển Thanh mấy ngày này đều giống như nha hoàn hầu hạ cho Ngô Minh. Nàng thật sự rất uất ức chẳng hiểu vì sao mình lại ngu ngốc chịu tội thay cho người khác. Còn Ngô Minh thì vô cùng hài lòng. Hắn hiện tại đang bị thương sinh hoạt gặp trở ngại đúng trúng một nha hoàn thế này sao có thể không vui.

Ngô Minh ngồi trên một cái ghế trong nhà bếp đang quan sát Mộc Uyển Thanh nấu ăn. Ngô Minh cũng không ngờ lại trùng hợp như vậy. Mộc Uyển Thanh đang bị truy sát bởi chính thuộc hạ của Vương phu nhân, trên người cũng đủ các vết thương.

“Nếu mẫu thân mà biết mình nhận cô gái này làm nha hoàn không biết sẽ có suy nghĩ gì?”

Ngô Minh tự suy nghĩ một mình nhưng ngay sau đó tiếng hét của Mộc Uyển Thanh đã làm cho mọi dòng suy nghĩ của Ngô Minh dừng lại.

“Ta nói ngươi có phải là con gái không vậy, nấu một ít món mà cũng không xong. Làm nha hoàn của ta mà cả nấu nướng cũng không biết thì đúng là mất hết mặt mũi của ta.”

“Nếu vậy ngươi thả ta ra đi.”

“Hừ đừng có mơ ta còn cần ngươi để câu con cá lớn.”

“Cá lớn gì?”

“Không có gì, là ta muốn nói con cá ngươi đang nấu hơi lớn rồi, tìm còn nào nhỏ một chút rồi tập làm đi.”

“Hừ, không biết một tên như ngươi học đâu ra mấy cách nấu ăn như vậy.”

Mộc Uyển Thanh tuy không muốn công nhận nhưng Ngô Minh quả thật là một đại trù sư. Từ nhỏ đến giờ nàng cũng chưa gặp qua ai nấu ăn ngon như Ngô Minh. Mấy món Ngô Minh đang dạy nàng nàng đều đã được hắn nấu cho ăn thử. Quả thật hương vị của chúng tới giờ nàng còn chưa thể quên.

“Nấu ăn mà đeo khăn bịt mặt làm gì, ngươi bỏ nó ra cho ta.”

“Tên khốn kiếp, nếu ngươi dám ta liều mạng với ngươi.”

“Ngươi liều mạng với ta? Ta còn muốn thử xem ngươi làm sao liều mạng với ta.”

Bị Mộc Uyển Thanh kích thích Ngô Minh càng tò mò sau miếng vải kia là một khuôn mặt như thế nào. Ngô Minh lập tức nhảy lên cánh tay hướng tới khuôn mặt nhỏ của Mộc Uyển Thanh định giật tấm vải che kia xuống.

“Ngươi! Tên khốn kiếp.”

“Xem ngươi chạy được đi đâu.”

Mộc Uyển Thanh lập tức né tránh nhảy thẳng ra ngoài sân, Ngô Minh cũng ngay phía sau bay ra ngoài. Uyển Thanh đột ngột quay lại trong tay nắm mấy cây phi tiêu ném về phía Ngô Minh. Ngô Minh giật mình định né tránh nhưng khoảng cách quá gần hoàn toàn không kịp phản ứng bị ba cái phi tiêu đâm thẳng vào người.

Nhìn Ngô Minh bị thương Uyển Thanh cũng bất ngờ, nàng vội vã thu chiêu lại đến cạnh xem tình hình.

“Ta ta không có ý, là ngươi gây sự trước. Để ta xem vết thương của ngươi. Trên phi tiêu có độc để ta cho ngươi uống thuốc giải.”

Uyển Thanh là lo lắng thật sự cho Ngô Minh. Tuy tiếp xúc một thời gian ngắn nhưng tính cách của Ngô Minh Uyển Thanh cũng có thể hiểu vài phần. Thường ngày Ngô Minh ăn nói có chút ngông cuồng tự mãn nhưng hắn quả thật không có làm điều gì xấu. Nhìn cách mà Vô Lượng Kiếm Phái này đang hoạt động cũng có thể thấy được phần nào con người của Ngô Minh.

Vô Lượng Kiếm Phái từ khi được Ngô Minh tiếp quản danh tiếng cũng tăng nhanh. Tiếng lành đồn xa, không giống như trước thiện ác bắt phân trong mắt mọi người. Ngô Minh đối với nàng cũng rất tốt, nói là làm nha hoàn nhưng đa số chỉ là lo cho Ngô Minh quần áo, chuẩn bị tắm rửa chứ không làm

mấy công việc gì nặng nhọc. Nàng còn phải nhờ tới Ngô Minh nấu thức ăn cho mình, còn học lén võ công của Ngô Minh.

Phải nói điều làm Uyển Thanh ngạc nhiên nhất về Ngô Minh chính là võ công. Người thanh niên này cũng sảng sảng ngang tuổi với nàng nhưng võ công lại khiến nàng nhìn không thấu. Mỗi ngày Ngô Minh đều tập mấy đường kiếm cơ bản, chúng cơ bản đến không thể cơ bản hơn. Ấy vậy mà Uyển Thanh một bên lại bị mấy đường kiếm đó vây hãm trong tâm trí. Nàng tự đặt mình vào hoàn cảnh đối địch với Ngô Minh thì hoàn toàn bị mắc kẹt, những chiêu kiếm đó như thiên la địa võng vây hãm nàng không cách thoát ra.

Nhận ra bản lĩnh của Ngô Minh nên Uyển Thanh càng thận trọng cũng như tôn trọng Ngô Minh hơn. Thường xuyên hỏi Ngô Minh những vấn đề mà mình mắc phải trong quá trình tu luyện. Dần dần nàng cũng nhận ra làm nha hoàn của tên khốn này cũng không phải là quá tệ. Quá khứ Uyển Thanh đã chịu đủ loại cực khổ, hoàn cảnh bây giờ đối với nàng thậm chí lại là hạnh phúc.

Uyển Thanh ôm lấy ngực của Ngô Minh để đầu hấn dựa vào đùi mình. Nàng lo lắng hỏi thăm

“Ta không cố ý, nguoi sao rồi, mau uống mấy viên thuốc giải này vào ta đưa nguoi đi băng bó vết thương.”

“Ta ta sắp chết rồi, trước khi chết ta muốn có một tâm nguyện.”

“Khụ Khụ.”

Ngô Minh kho khan vài tiếng phun ra một ngụm máu tươi. Trên ngực một cái phi tiêu ghim thẳng vào vị trí của tim, máu chảy ra ướt cả quần áo. Uyển Thanh sợ đến rơi cả nước mắt. Tay chân lúng túng ôm lấy Ngô Minh.

“Nguoi Nguoi bị làm sao rồi, sao lại như vậy, thuốc giải sao lại không có tác dụng. Đừng sợ ta ta sẽ không để nguoi chết.”

“Khụ Khụ, ta thật sự không còn sống nổi bao lâu nữa rồi, ta muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng khụ khụ.”

“Sao có thể như vậy, bản lĩnh thường ngày của nguoi đi đâu mất rồi, chẳng phải bình thường nguoi rất mạnh sao? Vừa rồi sao lại không né tránh.”

“Ta thật sự sắp chết rồi, khụ khụ.”

Ngô Minh rên dài câu nói của mình. Hấn nhấn mạnh mình sắp chết rồi để nhắc nhở Uyển Thanh. Nàng lúc này tâm trí còn có thể suy nghĩ gì chỉ biết ôm Ngô Minh khóc rồi hối hận mà thôi.

“Ngô Minh nguoi có tâm nguyện gì ta giúp nguoi thực hiện.”

“Ta ta chỉ cần xem khuôn mặt của nàng thôi. Khụ Khụ.”

Ngô Minh tiếp tục ho ra ngụm máu, cơ thể hấn nóng đỏ cả lên làm Uyển Thanh tin tưởng Ngô Minh thật sự sắp chết.

“Người của nguoi sao lại nóng thế này, nguoi người đừng nói nữa ta ta..”

“Ta sắp chết rồi, thật sự sắp chết rồi Khụ Khụ.”

“Được rồi, mẫu thân đã nói nếu ai nhìn thấy mặt ta nếu không giết kẻ đó thì phải lấy hấn làm phu quân. Nguoi đã sắp chết rồi ta cho nguoi xem một lần cũng không sao.”

Uyển Thanh lấy tay gỡ bỏ tấm khăn che của mình xuống. Một khuôn mặt tuyệt thế giai nhân xuất hiện trước mặt Ngô Minh. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp. Nước da trắng ngần. Đôi mắt to tròn kia như hút hồn người đối diện. Đôi môi nhỏ cứ như đang nở nụ cười nhưng cũng như đang khóc, buồn vui khó tả. Khuôn mặt khiến Ngô Minh đứng hình vài giây mới kịp phản ứng.

“Thật đẹp, sở hữu nhan sắc như thế này mà nguoi lại che đi không phải đáng tiếc lắm sao?”

“Này nguoi đã nhìn đủ chưa, khoan đã.”

Mấy giây này Uyển Thanh đã nhận ra có sự không hợp lý diễn ra. Nàng rút phi tiêu trước ngực Ngô Minh ra ngoài thì phát hiện cái phi tiêu này hoàn toàn không đâm trúng Ngô Minh.

“Nguoi đây là?”

“A đau chết ta rồi, ta sắp chết rồi Khụ Khụ.”

Ngô Minh phản ứng có hơi chậm, đến một lúc sau khi rút phi tiêu ra hấn mới than đau. Cảnh tượng làm cho Uyển Thanh khóe môi co giật. Ngô Minh lúc này cũng đã không còn ra máu nên hấn có khạc ra nhìn rất kỳ cục.

“Tên Khốn kiếp, ta giết chết nguoi.”

“Ta ta sắp chết thật mà.”

“Ta cho ngươi chết thật sự đây.”

“Cứu mạng nương tử muốn giết phu quân.”

“Ngươi la bậy bạ gì đó.”

“Vừa rồi ngươi chẳng phải đã nói sao? Không giết thì chính là phu quân rồi. Ta xem ngươi thật sự không nỡ giết ta đâu, mà có khi ta còn phải nghĩ lại ta đi thành thân với ngươi có chút thiệt thòi cho bản thân thì phải.”

“Tên hôn đản ta nhất định sẽ giết chết ngươi.”

“Hà Lâm thật sao?”

Ngô Minh chỉ là muốn chọc Uyển Thanh một chút nhưng ai ngờ đã chọc đúng vào vảy ngược của Uyển Thanh rồi. Mỗi chiều mỗi thức Uyển Thanh đánh ra đều muốn lấy mạng của Ngô Minh.

Ngô Minh biết mình có lỗi nên cũng không ra tay ngược lại chỉ cố gắng né tránh mà thôi. Cả hai rượt đuổi nhau đi khắp các khu trong môn phái. Cuối cùng Ngô Minh đã bị dồn ép tới tận cùng, phía sau đã là vách núi không còn đường lui.

“Uyển Thanh ngươi bình tĩnh, ta thật sự rất được, võ công cũng tốt nhân phẩm cũng tốt, cũng anh tuấn. Ngươi lấy ta không chịu thiệt thòi gì đâu.”

“Thiệt thòi cái đầu ngươi, nạp mạng cho ta.”

“Này này.”

Ngô Minh đã hết cách chỉ còn cách chống trả lại. Chỉ trong vòng mấy chiêu đã kẹp chặt lưỡi kiếm của Uyển Thanh vào giữa hai ngón tay mình.

“Ngươi bình tĩnh lại được không, ngươi không phải là đối thủ của ta đâu.”

Uyển Thanh không nghe Ngô Minh khuyên bảo hai tay vẫn cố lung lay thanh kiếm nhưng nó vẫn bất động giữa hai ngón tay của Ngô Minh.

“Được ta không đánh lại ngươi.”

Uyển Thanh cuối cùng cũng buông bỏ thanh kiếm của mình. Hai mắt u buồn khóc thành lệ. Ngô Minh đột nhiên cảm thấy mình thật sự đã quá mạnh động. Hắn không nghĩ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy.

“Nàng thật sự không thích ta sao?”

Uyển Thanh không trả lời mà lập tức chạy thẳng xuống vách núi. Uyển Thanh muốn tự sát để giữ lời thề của mình. Ngô Minh lập tức phản ứng lao theo.

“Cần gì khổ sở như vậy.”

Uyển Thanh không nói gì chỉ thấy nước mắt của nàng vẫn còn rơi đầy trên mắt. Uyển Thanh một bật nhảy khỏi vách núi, Ngô Minh cũng liều mình lao theo.

“Nếu không thích ta cũng đừng đại độ như vậy, ta xin lỗi, ta thật sự xin lỗi.”

Ngô Minh cảm thấy ầy náy liên tục xin lỗi Uyển Thanh. Hắn ôm lấy người nàng ở trên không rồi hướng cơ thể mình xuống đất để Uyển Thanh ở phía trên. Uyển Thanh chỉ còn nhớ được cuối cùng nàng còn tỉnh táo chính là nhìn thấy nụ cười của Ngô Minh.

Cả hai một cười một khóc lao thẳng xuống vực. Gần đó những đệ tử quan sát trận đánh hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn thấy hai người họ rơi xuống vách núi.

“Mau gọi người đi tìm công tử cùng Mộc cô nương. Nhanh lên.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Mãng cổ chu cáp

“A.”

Ngô Minh tỉnh lại, hắn phát hiện mình vẫn còn sống. Lúc lao xuống hắn cứ nghĩ mình thật sự sắp chết rồi. Lúc đó Ngô Minh còn có cảm giác hối hận vì

nhảy theo. Nhưng lúc này hắn phát hiện mình vẫn còn sống.

“Uyển Thanh.”

Ngô Minh nhớ tới Uyển Thanh liền muốn đứng dậy tìm kiếm. Chính lúc này hắn mới phát hiện cơ thể mình hiện tại gần như tê liệt. Chân tay cũng đã bị thương không thể cử động.

Ngô Minh cố gắng lắm mới nghiêng được đầu của mình nhìn xung quanh.

“Uyển Thanh, nàng sao rồi Uyển Thanh.”

Ngô Minh thấy được Uyển Thanh đang hôn mê nằm cạnh mình thì lo lắng hét lên gọi tỉnh nàng. Nhưng Uyển Thanh không có phản ứng gì chỉ nằm ở đó bất động. Ngô Minh dùng hết khả năng của mình cũng không thể lay chuyển cơ thể của mình.

Càng cố gắng con đau càng khiến Ngô Minh đau đớn. Đã lâu lắm rồi Ngô Minh mới trải qua lại cảm giác này. Ngô Minh cố gắng thử sử dụng khả năng của cánh tay trái để cố hồi phục lại cơ thể nhưng ngay cả cảm giác của cánh tay hắn còn không cảm nhận được thì nói gì là điều khiển.

“Tiếng gì vậy.”

Các giác quan khác của Ngô Minh lúc này vẫn còn đang rất nhạy bén. Hắn nghe được phía bụi gậm phía trước đang có một thứ gì đó đang tiến lại gần. Âm thanh phát ra không lớn nhưng lại khiến cho cả cơ thể Ngô Minh run lên như gặp phải đại họa.

Ngô Minh không hiểu cơ thể mình đang phản ứng với cái gì. Tiếng động ngày càng tới gần, chỉ thoáng chốc đã cảm giác như nó tiến sát tới bên Ngô Minh.

“Không phải là tiếng chân người, cũng không phải là tiếng thú rừng, thật ra là cái gì. Cơ thể mình sao lại phản ứng dữ dội như vậy.”

Ngô Minh cảm nhận được cơ thể mình như đang được mời gọi bởi một cái gì đó nhưng hắn không thể hình dung ra thứ gì cụ thể. Ngô Minh cố lắc cái đầu mình sang hướng mà tiếng động đang phát ra, lập tức Ngô Minh giật mình.

“Đây là?”

Ngô Minh nhìn thấy một con cóc đang rượt đuổi một con rết chạy sang phía mình.

“Hình dạng của nó..”

Ngô Minh chợt nhớ đến thứ gì đó nhưng hắn không thể nghĩ ra. Ngay khi con cóc tiến lại gần Ngô Minh với nghĩ ra được con cóc này mình đã từng thấy ở đâu.

“Nhớ ra rồi, hình vẽ trên lưng, con cóc này y như hình vẽ trên lưng mình.”

Ngô Minh nhớ ra đến hình ngũ giác trên lưng mình. Ở đầu tiên trong đó chính là con cóc này. Ngô Minh cũng kịp nhận ra tên của nó.

“Đây là Mãng Cổ Chu Cáp, là thứ mà Đoàn Dự nuốt phải. Khiến cho hắn có được cơ thể bách độc bất xâm.Nhưng mà..”

Ngô Minh vừa định nói chữ không muốn nhưng đã không thể nói ra. Y như Đoàn Dự trong nguyên tác trải qua, Ngô Minh bị hai con cóc rết đưa nhau chui vào miệng.

Ngay lập tức, cơ thể của Ngô Minh phản ứng dữ dội. Tay trái của hắn bùng lên một ngọn lửa thiêu đốt xung quanh. Cánh tay phải cũng đã phản ứng lại. Ngay khi cảm nhận được chi giác từ hai cánh tay cũng là lúc Ngô Minh cảm nhận được nỗi đau đớn mà cả hai đang gánh chịu.

Cánh tay trái Ngô Minh như bị thiêu đốt, nóng ran không chịu nổi. Điều này chưa từng xảy ra trước đây. Cánh tay này của Ngô Minh vẫn như là miễn kháng với lửa hoàn toàn không bị lửa tổn thương như hiện tại. Còn cánh tay phải lại mang cho Ngô Minh một cảm giác hoàn toàn trái ngược. Nó như đang bị đóng băng lạnh tê buốt cả nửa thân người.

Cứ như thế một nóng một lạnh hành hạ Ngô Minh điên cuồng. Nỗi đau xâm lấn vào tận trong tâm trí của Ngô Minh khiến cho hắn hét lên trong đau đớn rồi bất tỉnh lúc nào không hay.

“Lạch cạch, lạch cạch.”

Tiếng sỏi đá va vào nhau vang bên tay Ngô Minh. Hắn vừa mới tỉnh lại sau cơn hôn mê và không biết mình đang ở đâu. Ngô Minh ngẩn mặt lên nhìn thì đã thấy Uyển Thanh đang kéo cơ thể mình đi bằng một tấm gỗ.

Nhìn thấy Ngô Minh tỉnh lại, Uyển Thanh lập tức ngừng tay, ngồi xuống kế bên Ngô Minh.

“Chàng tỉnh rồi sao? Chàng có khát nước không thiếp lấy cho chàng uống.”

“Uyển Thanh muội..”

“Đừng nói gì nữa, từ lúc cùng nhau rơi xuống vực thiếp đã tự hứa với lòng nếu hai chúng ta không chết thiếp sẽ chấp nhận chàng là trượng phu của mình, còn nếu chàng chết thiếp sẽ cùng đi với chàng.”

“Ta xin lỗi, cực khổ cho nàng rồi.”

“Chàng còn rất yếu đừng cố nói quá nhiều, lúc thiếp tỉnh lại chỉ thấy chàng cả người nửa nóng nửa lạnh, dọa cho thiếp lo muốn chết. Cũng may sau đó chúng đã hết nếu không thiếp thật sự không biết làm sao?”

“Cơ thể của ta đúng là có vấn đề thật rồi, đành vất vả cho nàng rồi.”

“Chàng nằm im đi thiếp đưa chàng trở lại Vô Lượng Kiếm Phái.”

Ngô Minh không còn sự lựa chọn nào khác là để cho Uyển Thanh dùng sức kéo mình trở về. Hắn cũng cảm nhận được cơ thể mình đã thay đổi chóng mặt tới như thế nào. Trong cơ thể hắn lúc này như có hai nguồn sức mạnh đối lập nhau nhưng vẫn đang xoay tròn đấu tranh. Cả hai muốn đánh bại đối phương nhưng đều không đủ sức tạo nên hai mảng chân khí đối lập bên trong cơ thể của Ngô Minh.

May mắn là sau đó một lúc đã gặp được những đệ tử đi tìm kiếm cả hai người nên Ngô Minh đã được họ cứu khiên lên lại tông môn.

Mấy ngày sau đó, Uyển Thanh như hình với bóng của Ngô Minh. Nàng chăm sóc Ngô Minh từng ly từng tý.

Ngô Minh cũng cảm nhận được mình đang hồi phục cực nhanh. Xương cốt lành lại nhanh tới mức chính Ngô Minh cũng có thể cảm nhận từng cử động bên trong cơ thể mình.

Chỉ sau một tuần lễ, tuy không khỏe mạnh như bình thường nhưng Ngô Minh đã có thể đi lại bình thường.

Một buổi sáng, Ngô Minh đang tập đi trong sân, ngay lúc đó Uyển Thanh đang cầm theo một bát cháo đi tới. Nàng vội để tô cháo lên cái bàn đá gần đó rồi dịu Ngô Minh ngồi xuống.

“Chàng mới bình phục không cần phải quá cố sức như vậy, không may té ngã bị thương tiếp thì phải làm sao?”

“Nàng đừng lo, ta đâu phải người bình thường, ta nhưng là phu quân của đại mỹ nhân. Phúc ta còn chưa được hưởng sao có thể dễ dàng chết đi như vậy.”

“Toàn là nói linh tinh, mau ăn cháo đi ăn lúc còn nóng mới ngon.”

“Lại là nàng nấu sao?”

“Làm sao? Thiếp nấu không ngon à.”

“Không có không có ta không có ý này.”

Ngô Minh liên tục lắc đầu phủ định ý kiến vừa rồi của Uyển Thanh. Hắn mắt nhắm mắt mở nuốt vào một muỗng cháo.

“Thế nào có ngon không?”

“Ngonnnn rất Ngonnn.”

Ngô Minh giọng điệu như kiểu lưỡi đang sợ chạm vào thành miệng. Hắn thật sự là sợ, món ăn của Uyển Thanh vẫn giữ phong độ của mình. Hôm thì dư muối hôm thì dư đường, hôm lại chẳng thấy cả muối cả đường đâu. Ngô Minh đi lại bất tiện chỉ có thể trông chờ Uyển Thanh tấm bổ cho mình.

Cả hai đang vui vẻ trò chuyện với nhau thì Thái Tư Mộc hốt hoảng chạy tới nơi. Hắn cả thờ cũng không thờ nổi quỷ xuống trước mặt Ngô Minh.

“Có chuyện gì mà ngươi hốt hoảng như vậy.”

“Công tử, tôi biết ngài vừa mới khỏi bệnh nhưng mà bây giờ tôi chỉ có thể tìm tới mình ngài mà thôi. Ngài mau cứu con trai tôi.”

“Ngươi nói rõ ràng xem nào đã xảy ra chuyện gì.”

“Con trai của tôi đã bị Diệp Nhị Nương bắt đi mất rồi, bà ta là một trong tứ đại ác nhân chuyên môn bắt cóc trẻ con. Tôi không phải đối thủ của chúng. Cầu xin công tử cứu lấy con của tôi.”

“Diệp Nhị Nương, không ngờ ân oán lại đến nhiều như vậy, bà ta có để lại manh mối gì không?”

“Bà ta để lại một lá thư, nói là muốn lấy lại con trai tôi thì giao nộp ra Mộc cô nương. Tôi biết là công tử sẽ không đồng ý nên chỉ có thể dựa vào công tử giúp đỡ mà thôi.”

“Lại dám đánh chủ ý lên Uyển muội, ngươi đưa tờ giấy ấy cho ta rồi lui ra ngoài, việc này ta sẽ nghĩ cách.”

Thái Tư Mộc không biết làm thế nào chỉ có thể nghe theo Ngô Minh sắp xếp đưa tờ giấy mà Diệp Nhị Nương để lại cho Ngô Minh rồi lui ra ngoài.

“Chàng tính sao bây giờ?”

“Nàng đừng nghĩ lung tung, dù là giao nàng ra bọn chúng cũng sẽ giết đứa bé. Mà ta cũng sẽ không đòi nào giao nàng cho bất kỳ ai.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì? Vết thương của chàng vừa lành đi sẽ rất nguy hiểm.

“Ta tự có cách nàng không cần quan tâm, ta không dễ chết đâu.”

Ngô Minh cầm theo tờ giấy đi chuẩn bị gì đó rồi tìm tới Thái Tư Mộc để bàn tính.

“Mẫu thân đúng là thù dai, không ngờ ngay cả con gái của tình địch cũng đuổi tận giết tuyệt. Từ đại ác nhân này đến đúng là không đúng lúc. Cơ thể mình đúng là như Uyển muội nói còn chưa bình phục, nội lực vẫn còn đang hỗn loạn khó mà nắm chắc phần thắng.”

Ngô Minh tuy đã có kế hoạch nhưng kế hoạch của hắn hiện tại quá thiếu an toàn. Nếu như thất bại sẽ khó mà thoát khỏi vòng vây địch. Chính vì thế hắn mới nghĩ thêm cách thức tốt hơn. Nhưng nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được ý kiến nào tốt hơn nên chỉ có thể như ban đầu dự định mà thực hiện.

Sáng hôm sau, Thái Tư Mộc dẫn theo đệ tử trong môn phái áp giải một tiểu cô nương mặc hắc y che kín mặt. Cả đoàn di chuyển tới địa điểm đã hẹn trước để trời đổi người.

Thái Tư Mộc từ xa đã thấy được Diệp Nhị Nương đang ôm con trai của mình động tác đã không còn bình tĩnh.

“Diệp Nhị Nương, mau thả con trai ta ra.”

“Hừ, tiểu bảo bảo rất ngoan, nó rất thích ta nên sẽ không đi về cùng người đâu.”

“Diệp Nhị Nương ta đã đưa người ngươi cần tới đây, ngươi bây giờ có còn muốn trao đổi hay là không?”

“Đổi nhất định là đổi.”

Diệp Nhị Nương như kẻ điên cười to vô cớ sau đó thẳng tay quăng đứa bé lên trời, Thái Tư Mộc lập tức nhảy sang cứu con trai mình. Thừa cơ hội Diệp Nhị Nương một chiêu đánh bay cả hai cha con ra ngoài. Tiếp tới một chiêu đánh vào người áo đen đang bị trói.

“Sát.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Diệp nhị nương

“Tôi rất đúng lúc, cũng tiếp ta một chiêu.”

Ngô Minh lúc này đang giả dạng Uyển Thanh ngay lập tức cời dây trói của mình đưa tay ra tiếp Diệp Nhị Nương một chiêu.

Cả hai bên giao chiêu với nhau, Diệp Nhị Nương vừa chạm vào Ngô Minh đã bị nội lực phản chấn đánh văng ra ngoài.

Diệp Nhị Nương vẫn chưa tỉnh hồn, miệng đã phun ra máu tươi, cánh tay vừa da chạm với Ngô Minh run rẩy liên hồi.

“Đây là tà môn gì?”

Diệp Nhị Nương cánh tay từ từ cảm nhận được sự biến đổi. Lúc nóng lúc lạnh cực kỳ khó chịu. Ngô Minh đứng một bên cũng không ngờ rằng mình lại đánh ra được một chiêu như vậy.

“Đây là năng lực mới của mình sao? Con cóc đó thật ra liên quan gì tới hình về phía sau lưng mình.”

Ngô Minh lập tức có biết bao thắc mắc không có lời giải hiện ra trong đầu. Thật ra những hình vẽ đó có ý nghĩa gì, chúng sẽ có tác dụng thế nào đối với cơ thể của Ngô Minh. Bản thân Ngô Minh thật sự rất muốn giải đáp hết những thắc mắc này nhưng hiện tại còn một thứ hắn cần giải quyết.

Diệp Nhị Nương sau một hồi đau đớn cũng đã giảm đi được cơn đau của mình. Khuôn mặt của bà ta hiện rõ sự tức giận dành cho Ngô Minh. Ngô Minh quay sang Thái Tư Mộc căn dặn.

“Ngươi dẫn theo các đệ tử trở về môn phái canh giữ, ta có dự cảm chẳng lành về chuyện này.”

Ngô Minh vừa nói ra thì Diệp Nhị Nương đã lập tức cười to chỉ thẳng vào người của Ngô Minh nói ra.

“Các ngươi bây giờ về thì cũng đã muộn rồi, lão đại cùng lão tam lão tứ bây giờ có lẽ đã bắt được con tiện nhân đó đem đi rồi. Ngươi nghĩ chúng ta thật sự sẽ tin các ngươi sẽ giao người sao?”

“VẬY sao? Ha ha ha.”

Ngô Minh cũng cười lớn. Nhìn thấy Ngô Minh cười Diệp Nhị Nương cũng thối thu không hiểu gì.

“Ngươi sao lại cười.”

“Ta cười là vì các ngươi suy nghĩ quá ít, các ngươi xem đây là ai?”

Ngô Minh cầm tay một tên đệ tử sau đó người này cúi bỏ mũ trùm đầu của mình lộ ra dáng dấp chính là Mộc Uyển Thanh.

“Chuyện này..”

“Hừ nàng ấy quan trọng với ta như vậy sao ta có thể bỏ lại ở đó một mình. Uyển Thanh là người của ta, chết cũng sẽ là người của ta. Dù là ai cũng đừng hòng đụng vào nàng ấy.”

Nghe được Ngô Minh đồng ý nói ra những lời này trong lòng Uyển Thanh vui sướng không thể nói thành lời. Nàng từ nhỏ đã được dạy là không bao giờ được tin tưởng vào đàn ông. Trên đời này chỉ toàn là đàn ông xấu. Nhưng ngay bây giờ, ngay lúc này nàng thật sự cảm thấy những điều đó hoàn toàn vô nghĩa bởi nàng đã tìm được Ngô Minh.

Ngô Minh chưa bao giờ nói “Yêu” Uyển Thanh. Hắn không nói nhưng hắn thể hiện điều đó bằng hành động của mình. Tuy bề ngoài Ngô Minh luôn lạnh nhạt với mọi vấn đề nhưng mọi việc liên quan tới Uyển Thanh hắn đều lo lắng chu đáo.

Nếu có điều mà Uyển Thanh cảm thấy nuối tiếc chính là việc Ngô Minh đã có một vị hôn thê đang chờ đợi ở nhà. Đúng vậy, Ngô Minh thật sự kể về Ngưu Yên cho Uyển Thanh nghe. Hắn không giấu điều gì. Uyển Thanh lúc đầu cũng chẳng thể chấp nhận sự thật nhưng đối diện trước Ngô Minh bằng một cách lạ kỳ nào đó nàng đã chấp nhận được sự thật này. Uyển Thanh không chắc khi gặp Ngưu Yên nàng sẽ giữ được suy nghĩ này nhưng có một điều nàng biết nàng đã không thể sống nếu thiếu Ngô Minh.

Trở lại với cuộc chiến, Thái Tư Mộc đã rời đi ngay lập tức để lại chỉ còn ba người Ngô Minh.

“Diệp Nhị Nương, một chương vừa rồi bà cũng cảm nhận được chênh lệch giữa hai chúng ta đi, thế nào có còn muốn tiếp tục đánh nhau hay không?”

“Ngươi ngươi đúng là điên rồi, ba người lão đại nhất định sẽ giết chết hết cả Vô Lượng Kiếm Phái, ngươi thật sự không quan tâm bọn họ sao?”

“Sao ngươi dám chắc là ba người đó có thể giết hết Vô Lượng Kiếm Phái.”

“Ngươi đây là có ý gì?”

Diệp Nhị Nương đã tỏ ra lúng túng. Những câu nói của Ngô Minh đang dần làm mất lòng tin của bà ta. Dù rằng nghĩ mọi trường hợp bà vẫn không nghĩ ra được cách nào Ngô Minh đang ở đây mà có thể đánh bại được ba người kia. Với thực lực của ba người đó Vô Lượng Kiếm Phái hoàn toàn không có cơ hội phản kháng mới đúng.

“Đang đoán mò làm sao ta lại bình tĩnh như vậy phải không, ngươi đã ở đây rồi ta cũng không ngại nói cho ngươi biết. Vô Lượng Kiếm Phái hiện giờ không chỉ có các đệ tử của phái mà còn có rất nhiều vị khác viếng thăm.”

“Khách, đúng là khách, Uyển Thanh muội nói cho bà ta nghe một chút.”

“Diệp Nhị Nương ngươi còn không biết, ngay khi các ngươi đi vào Vô Lượng Sơn chúng ta đã phát hiện ra hành tung của các ngươi rồi, nhưng mà lúc đó Ngô Minh huynh ấy đang bị thương nên không tiện chọc đến các ngươi. Nhưng không hiểu huynh ấy vì sao lại đoán ra được tiếp theo các ngươi sẽ hành động như thế nào..”

“Là ta thông minh.”

Ngô Minh đắc chí một bên nói chen vào làm Uyển Thanh đánh mạnh vào đầu hắn một cái rồi mới nói tiếp.

“Sau đó huynh ấy đã nhờ ta viết một bức thư gửi đi hai nơi.”

“Là bức thư gì?”

“Một là gửi cho Vạn Kiếp Cốc, một còn lại là gửi về Đại Lý quốc Vương Phủ.”

“..”

“Ngần ra làm gì, trong thư nàng ấy viết: A a a, mọi người mau tới cứu ta, ta bị tên Ngô Minh suốt ngày bạc đãi, đối xử vô cùng tàn nhẫn. Ta sống không bằng chết mọi người mau tới cứu ta.”

Nghe được Ngô Minh giả giọng mình nói ra đại ý của bức thư Uyển Thanh ôm mặt xấu hổ. Chữ đúng là nàng viết nhưng lời điều là Ngô Minh đọc ra. Lúc viết nàng còn xấu hổ tới không cầm nổi viết chứ nói gì dám đọc lại những chữ mình vừa viết ra mà nhớ.

“Không cần làm khuôn mặt dần thối ra như vậy. Ta canh thời gian rất chuẩn, hiện giờ có lẽ quân đội của Đại Lý cùng phía Vạn Kiếp Cốc đã cùng nhau xông lên Vạn Lộng Sơn cứu người. Người nghĩ xem họ mà gặp ba người đó thì sẽ thế nào?”

Ngô Minh không nói nhưng ai cũng có thể hiểu ra. Tứ đại ác nhân – Ác danh này không phải một sớm một chiều mà tạo dựng ra được. Bọn người đó mà gặp được ba ác nhân kia chẳng phải là kẻ sống người chết hay sao?

Vạn Kiếp Cốc chính là nơi ở của Chung Linh. Uyển Thanh bởi vì họa của Chung Linh gây ra nên mới chịu ở lại Vô Lộng Kiếm Phái. Nếu mà biết Uyển Thanh gặp chuyện chẳng lẽ họ không đi giúp sao? Còn về phía Đoàn thị Ngô Minh càng chắc chắn họ sẽ hành động. Không nói tới Đoàn Dự một bụng chữ nghĩa đọc sách thánh hiền. Nếu hắn mà biết Uyển Thanh gặp nạn hắn sao có thể bỏ mặc không lo. Hơn nữa tổng bức thư Ngô Minh còn thêm mấy câu nhắn gửi tới Đoàn Chính Thuần. Ngô Minh tin chắc đọc được mấy câu này ông ta sẽ còn hơn cả Đoàn Dự liệu mình đi cứu Uyển Thanh.

“Các người đúng là gian xảo, các người dùng hồng mà toại nguyện.”

Tuy là mạnh mẽ như thế nhưng mục đích của Diệp Nhị Nương chỉ là chạy trốn mà thôi. Bà ta đánh không lại Ngô Minh, bầy cũng bị bắt rập. Còn có thể làm được gì. Ba người Đoàn Diên Khánh cho dù có là cao thủ đi chăng nữa nếu đối đầu với cả nhóm người mà Ngô Minh vừa kể ra cũng không có cơ hội chiến thắng chỉ có thể bại trận mà thôi.

“Giờ này mới định chạy ư rằng đã muộn rồi.”

Ngô Minh hai chân di chuyển một cách quái dị. Cả người lao vút đi về hướng Diệp Nhị Nương đảo tẩu. Đây chính là Lăng Ba Vi Bộ mà Ngô Minh tìm được trước đó. Hiện tại nó đã phát huy được công dụng của mình. Chỉ vài nhíp thở Ngô Minh đã đuổi kịp, một quyền đánh ngã Diệp Nhị Nương.

“Người người muốn làm gì?”

Diệp Nhị Nương đã lộ ra sự sợ hãi của mình. Ngô Minh từ đầu tới cuối luôn bình tĩnh không hề lộ ra cảm xúc thật của mình chính điều này làm bà ta cảm thấy hoảng sợ. Bà ta không biết Ngô Minh đang nghĩ gì, đang suy tính gì và sẽ làm gì. Mọi thứ Ngô Minh suy tính đều quá mơ hồ.

Đặc biệt thứ mà thật sự làm hoảng sợ Diệp Nhị Nương chính là thứ cảm giác nguy hiểm mà Ngô Minh tạo ra. Nó không phải là sát khí. Dù là lúc Ngô Minh ân cần với Uyển Thanh Diệp Nhị Nương cũng có thể cảm nhận thứ đó đang theo dõi mình. Bà hoàn toàn không nhìn thấu Ngô Minh, dù là võ công hay tính cách.

Ngô Minh thì nào quan tâm tới nhiều việc như vậy, hắn điểm nguyệt Diệp Nhị Nương sau đó trôi bà ta lại một góc.

“Tiếp theo chúng ta làm cái gì đây?”

“Chúng ta đi trở lại Vô Lộng Kiếm Phái, lúc này có lẽ mọi chuyện cũng đã xong rồi. Chúng ta trở về thu dọn tàn cục.”

“Theo ý chàng.”

Uyển Thanh chỉ lặng lẽ đứng một bên nghe theo Ngô Minh. Quả thật kế hoạch của Ngô Minh có nhiều điểm mà Uyển Thanh không đồng tình. Nhưng vì Ngô Minh giờ đã là trọng phụ của nàng nên nàng không hề phản đối. Dù cho Ngô Minh có làm gì cả đời này nàng cũng chỉ yêu một mình hắn, cũng chỉ nghe lời một mình hắn.

Trước khi đi Ngô Minh cũng chẳng quên hút hết đi công lực mà Diệp Nhị Nương sở hữu. Người phụ nữ này Ngô Minh càng nhìn càng không thuận mắt, đây cũng coi như Ngô Minh đã nhân từ nếu là lúc trước Ngô Minh đã một kiếm giết chết bà ta.

Sau đó Ngô Minh công trên lưng Uyển Thanh trở về lại Vô Lộng Sơn.

“Đã nói để tự thiếp tự đi rồi.”

“Nàng chạy có nhanh bằng ta đâu chúng ta đang cần nhanh trở về nhà.”

“Nhưng mà như này có người nhìn thấy thì thế nào đây.”

“Sợ gì bọn họ, ai dám nói xấu nàng ta trừng trị kẻ đó.”

Uyển Thanh không nói gì nữa hai tay ôm chặt eo của Ngô Minh. Khuôn mặt xinh đẹp in chặt vào bờ vai của người đàn ông của mình.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tàn Hồng Miên

Ngô Minh sau khi dùng khinh công đi được một đoạn cũng đã về tới Vô Lượng Sơn. Ngay ở dưới chân núi Ngô Minh đã bắt gặp một người hẩn đau đầu.

“Kia là sư phụ?”

“Sư phụ, muội nói người đàn bà phía trước?”

“Đúng vậy đó là sư phụ muội.”

“Tu La Đạo Tàn Hồng Miên.”

Ngô Minh sau đó tiến lại gần Tàn Hồng Miên rồi dừng lại thả Uyển Thanh xuống đất. Vừa nhìn thấy Uyển Thanh Tàn Hồng Miên đã một tay đánh một tát vào mặt nàng.

“Đây là như thế nào? Khăn che mặt của ngươi đâu?”

“Con..”

Uyển Thanh không có cách nào trả lời, Ngô Minh thì phản ứng không kịp. Uyển Thanh lập tức được Ngô Minh kéo ra phía sau mình.

“Nhạc mẫu đại nhân, người có gì thì từ từ nói, Uyển Thanh nàng ấy giờ đã là thê tử của ta, nếu người còn như vừa rồi không kiềm chế ta sợ ta cũng không thể kiềm chế được.”

Nghe được Ngô Minh nói ra Tàn Hồng Miên đột ngột lùi lại phía sau một bước. Bí mật này bà ta đã giữ trong lòng mấy chục năm nay chưa hề nói ra chỉ có một vài người bất đắc dĩ mới có thể phát hiện ra sự thật. Bà không hiểu tại sao Ngô Minh lại biết, còn có Uyển Thanh một bên cũng ngốc như mộng, không biết chuyện gì đang diễn ra, tại sao Ngô Minh lại gọi sư phụ nàng là nhạc mẫu.

“Chuyện này là như thế nào? Sư phụ lời của chàng ấy nghĩa là gì?”

“Uyển Thanh, hẩn chỉ là nói vậy.”

“Hừ nhạc mẫu tới giờ vẫn không chịu nhận nàng ấy là con mình sao? Có cần con kể lại toàn bộ mọi chuyện cho muội ấy, từ cái năm ấy các người cùng một môn hộ, nhạc mẫu cùng người kia...”

“Im miệng, ta không phải nhạc mẫu của ngươi.”

“Sư phụ người phản ứng như vậy là thật rồi phải không, nếu người là mẫu thân của con sao người lại làm vậy. Phụ thân của con là ai?”

“Con không có phụ thân, từ trước khi con sinh ra hẩn đã phụ bạc ta rồi, chính vì thế cả đời này con cũng đừng nhớ về hẩn ta hẩn không cần một đứa con như là con đâu?”

“Vậy người, người cũng không cần sao? Từ nhỏ người đã hà khắc với con? Thường xuyên đánh con. Con còn nghĩ là do người thương yêu con muốn dạy dỗ con thành người nhưng mà bây giờ xem ra là con đã lầm. Ha người chỉ là muốn trút giận lên người con mà thôi. Nếu chàng ấy không nói ra chẳng lẽ tới chết người cũng sẽ giữ bí mật này?”

“Uyển Thanh ta.”

“Con hận người”

Uyển Thanh tức giận một mạch chạy về hướng vườn trúc. Ngô Minh đã muốn đuổi theo sau nhưng đám người vừa tới đã không cho hẩn cơ hội.

“Ngô tặc từ mau đứng lại.”

Người vừa mở miệng chính là Đoàn Dự. Phía sau hẩn dất theo cả một đội quân. Có bốn người nổi bật phía sau Đoàn Dự chính là Chử Vạn Lý (Ngư), Cô Đốc Thành (Tiểu), Phó Tư Duy (Canh), Tư Đan Thần (Độc).

Ngay lúc đó đám người Chung Linh cũng chạy tới bao vây lấy Ngô Minh. Chung Vạn Cừ cùng Cam Bảo Bảo cũng có mặt tất cả đều hướng vũ khí về phía Ngô Minh sát khí đằng đằng. Nhìn bộ dạng của bọn họ chắc chắn là vừa đụng độ với tứ đại ác nhân xong vì thế mới có nhiều dấu vết trên người như vậy.

“Ngô tặc mau giao Uyển muội ra đây, như thế chúng ta còn có thể tha ngươi một con đường sống nếu không ngươi chỉ có một kết cục.”

“Đoàn công tử người học được võ công rồi sao? Sao hôm nay lại mạnh mẽ như vậy? Ta nếu không giao người thì sẽ thế nào?”

Ngô Minh cười mỉm chọc tức Đoàn Dự. Cái câu vừa rồi chọt đúng vào nỗi đau của hắn ta. Là con trai của Trần Nam Vương Đại Lý hắn lại không biết tí võ công nào. Điều này đúng là trò cười. Hắn hiện tại tư cách duy nhất để sai khiến đám thuộc hạ này chỉ là xuất thân của mình mà thôi.

“Công tử đừng nghe câu tặc này nói bậy, chúng ta cùng nhau bắt hắn lại rồi ép hắn giao ra Mộc cô nương.”

“Đúng Đoàn đại ca chúng ta cùng xông lên bắt hắn lại.”

Chu Đan Thần cùng Chung Linh một bên nói ra giúp cho Đoàn Dự bình tĩnh trở lại. Sau đó tất cả cùng nhau xông tới vây công Ngô Minh.

Đây cũng không phải là lần đầu Ngô Minh gặp cảnh này, chỉ là lần này đội hình của đối phương được chuẩn bị bài bản hơn nhiều.

Một đám binh sĩ cầm trường thương bao vây Ngô Minh thành vòng tròn. Tất cả lấy Ngô Minh làm tâm điểm đâm trường thương tới. Từ bề vây kín Ngô Minh chỉ có cách nhảy lên trên cao né tránh. Tất cả trường thương đâm vào nhau tại một điểm. Ngô Minh đang ở trên không trung lập tức Chử Vạn Lý và Cổ Độc Thành nhảy lên muốn tấn công hắn ở trên không.

Ngô Minh ở trên không không thể từ do duy chuyển chỉ có thể hai tay tiếp hai chưởng từ hai bên. Một tiếng động phát ra chỉ thấy Ngô Minh đánh văng hai người kia ra ngoài nhưng bản thân hắn lại mất đi thăng bằng cả người rơi xuống đất. Ngay lúc đó đám thương thủ kia đã lập tức hướng mũi thương lên trời đón lấy hướng ngã của Ngô Minh. Cứ theo đà này Ngô Minh sẽ bị đâm xuyên nát người.

Ngô Minh hướng hai cánh tay mình xuống dưới, dùng hết sức tung ra hai chưởng đánh vào đám quan binh kia.

“Àm”

“Đây là đây là võ công gì?”

“Ta chưa từng thấy thứ võ công này bao giờ!”

Chung Vạn Cửu và Cam Bảo Bảo há hốc mồm nhìn chuyện vừa mới xảy ra. Trên mặt đất vẫn còn vương những ngọn cỏ bị cháy xém, kế bên là cả một khu vực bị băng tuyết bao phủ.

Ngô Minh sau đó đã ngã sang một bên. Vết thương cũ của hắn đã tái phát nhưng hắn vẫn cố tỏ ra không có việc gì xảy ra nuốt hết máu vào bên trong. Nếu Ngô Minh lộ ra mình đã bị thương với lợi thế số người của đám người này Ngô Minh phần thắng cũng không nhiều.

Nói về Chử Vạn Lý và Cổ Độc Thành, cả hai sau khi ăn chưởng của Ngô Minh thì nằm lăn lóc một bên. Một nóng một lạnh la hét dữ dội. Bọn họ bây giờ gánh chịu y như những gì Ngô Minh đã trải qua, cảm giác lạnh thấu da thấu thịt ngay sau đó lại là nóng nứt da.

“Cầu tặc người đã làm gì hai người bọn họ?”

Đoàn Dự nhìn thấy hai người thuộc hạ của mình bị thương thì lo lắng nói ra. Cả hai người họ cũng nhanh chóng được kéo ra phía sau chữa trị.

“Các người không phải là đối thủ của ta, hôm nay ta không muốn giết người vì thế mau rút hết đi cho ta.”

“Người đừng có mơ, mau giao ra Uyển Thanh cô nương nếu không đừng hòng chúng ta rời đi.”

Đây chỉ là duy nhất Đoàn Dự nói ra. Đám người còn lại trong lòng đã sinh ý thoái lui rồi. Vừa rồi chứng kiến chưởng lực kinh khủng của Ngô Minh tất cả cũng đã biết mình không phải là đối thủ của người thanh niên này. Bọn họ nếu cố gắng liều mạng cũng chưa chắc đã giành được chiến thắng.

“Công tử chuyện này chúng ta nên trở về bàn bạc kĩ thì hơn.”

“Có gì phải bàn bạc, các người sợ hắn nhưng ta không sợ.”

Nói xong Đoàn Dự rút ra một thanh kiếm từ một thị vệ gần đó xông tới tấn công Ngô Minh. Chu Đan Thần chưa kịp phản ứng gì Đoàn Dự đã lao đi. Hắn lập tức vút đi để ngăn Đoàn Dự lại nhưng đã muộn, lúc hắn đuổi kịp cũng đã tiến sát người Ngô Minh. Ngô Minh cười một cái. Ngay lúc đó Chu Đan Thần cứ như gặp phải tử thần. Hắn cảm nhận mình chắc chắn phải chết, khí thế từ con người của Ngô Minh chấn nhiếp toàn thân hắn ta khiến nó không thể cử động.

“Tự tìm đường chết.”

Ngô Minh một tay bóp lấy cổ tay phải của Đoàn Dự làm hắn lập tức rơi đi thanh kiếm của mình. Tay còn lại Ngô Minh bóp lấy cổ của Chu Đan Thần.

“Các người đã muốn chết ta thành toàn cho các người.”

“Dừng tay.”

Nhìn thấy Đoàn Dự gặp nguy hiểm tất cả mọi người xung quanh lao thẳng tới, đám quan binh còn chiến đấu được cũng không tiếp tục giữ đội hình mà lao

thăng tới cứu lấy chủ nhân của mình.

Ngô Minh một tay quăng Đoàn Dự sang một bên. Dùng hết sức lực còn lại trong người mình tung ra một chưởng. Chưởng này vừa ra hàn khí ngập trời. Cây cối xung quanh như phủ một lớp tuyết mỏng bên trên. Hơi thở thành khối, nước trở thành băng.

Đây là lần đầu tiên Ngô Minh cảm nhận được thứ hấn nắm giữ là gì. Đó là hàn khí. Hấn có thể điều khiển làm hạ nhiệt độ xung quanh. Hai cánh tay của Ngô Minh kết hợp lại chính là muốn nóng có nóng muốn lạnh có lạnh, chúng hoàn toàn đối nghịch với nhau nhưng lại có một mối liên kết vô hình nào đó.

Ngô Minh ra chiêu vừa rồi đã hất bay toàn bộ bọn người xông tới. Tình trạng vết thương của bọn họ hiện tại chính là bỏng lạnh. Bỏng lạnh còn nguy hiểm hơn cả bỏng nóng. Các vết thương do bỏng lạnh tạo ra điều rất khó lành lại đa số đều sẽ mất đến vài tuần thậm chí là vài tháng.

Ngô Minh đột nhiên nghĩ ra một việc quan trọng, hấn bắt lấy Chung Linh lên hỏi.

“Các người vừa rồi có đụng độ với tứ đại ác nhân phải không?”

“Đúng đúng vậy.”

Chung Linh ấp a ấp úng nói ra, cô gái đã hoàn toàn làm cho sợ hãi rồi. Võ công của Ngô Minh đã vượt quá hiểu biết mà cô có thể hiểu. Chung Linh rất sợ Ngô Minh sẽ tiện tay giết chết mình nên vô cùng thành thật nói hết mọi chuyện.

“Vậy bọn họ đâu rồi?”

“Cả ba người bọn chúng đánh với chúng tôi một trận, hai bên đều bị thương nên bọn chúng đã chọn cách chạy trốn, đã trốn về hướng đó.”

“Hướng đó?”

Ngô Minh lập tức hốt hoảng. Hướng Chung Linh vừa chỉ chẳng phải là hướng mà Uyển Thanh chạy đi sao?

“Véo.”

Ngô Minh làm một tính hiệu bắn lên trời, ngay sau đó Thái Tư Mộc cùng đám đệ tử của đã lập tức chạy tới.

“Giám hết tất cả lại cho ta. Chờ ta về sẽ xử lý.”

Nói xong Ngô Minh đã dùng cực hạn tốc độ của mình lao đi tìm Uyển Thanh tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đoàn Diên Khánh

Ngô Minh lần theo con đường mà Uyển Thanh chạy mà tìm kiếm. Hấn vượt qua cả một khu rừng trúc rồi đi thẳng tới một vách núi cao.

“Uyển Thanh, nàng ở đâu rồi, trả lời ta Uyển Thanh.”

Đến nơi này đã là đường cùng, Ngô Minh nhìn xung quanh hét to tên của Uyển Thanh nhưng vẫn không tìm thấy nàng ở đâu. Ngô Minh đột nhiên nhận ra ở phía xa mỏm đá kia hình như có ai đó đang ngồi nghỉ.

Ngô Minh tiến lại gần để quan sát thì phát hiện mình không nhìn nhầm quả là có người. Hơn nữa Ngô Minh vừa nhìn qua đã có thể phán đoán ra thân phận của kẻ này.

Một lão già đầu cũng đã rụng gần hết tóc, khuôn mặt nhiều vết sẹo lớn. Chân cũng bị dị tật, kẻ bên là một cây gậy vừa là vũ khí vừa là cây gậy giúp hấn di chuyển.

“Ác Quán Mãn Doanh”

“Người nhận ra ta, người hoàn toàn không giống những gì mẹ kể lại.”

“Mẹ ta?”

Ngô Minh nghe được thứ âm thanh không hề tự nhiên phát ra từ người Đoàn Diên Khánh. Miệng hấn không hề cử động toàn bộ âm thanh đều là do bụng hấn phát ra vì thế âm thanh hoàn toàn không có chút nhân tính nào.

“LÀ Vương phu nhân, bà ta muốn ta tới đây để giết chết người phụ nữ mà người đang tìm, còn một thứ nữa là giúp người hoàn thành nhiệm vụ bắt Đoàn Chính Thuần.”

“Thật sự là mẫu thân nhờ người tới, người là Tây Hạ Nhất Phẩm Đường người sao lại nghe theo mệnh lệnh từ mẫu thân của ta?”

Câu này của Ngô Minh thật ra hẳn đã biết rõ câu trả lời chỉ là giả vờ mà hỏi mà thôi. Đoàn Diên Khánh nhìn về phía trước trời xanh mây trắng, cả khoảng trời bình yên từ từ nói ra.

“Vương phu nhân cùng chủ nhân của chúng ta có mối quan hệ đặc biệt chính vì vậy bọn ta buộc phải nghe theo lời của bà ta.”

“Ta nghĩ là người tự giúp bản thân mình thì đúng hơn, Đoàn Chính Thuần cái tên này có lẽ người rất căm ghét phải không Đoàn Diên Khánh?”

Cái tên mà Ngô Minh vừa nói ra làm Đoàn Diên Khánh giật mình. Đã từ rất lâu rồi chẳng ai gọi ta như thế nữa. Cả đời hấn đấu tranh chính là gì cái tên này, cả đời hoài mộng cũng là vì cái tên này.

Đoàn Diên Khánh, cái tên này có lẽ đã nên chết từ lâu rồi, từ cái lúc mà hấn bị đánh thành kẻ tàn phế như bây giờ.

Đoàn Diên Khánh hẳn thật ra là con của Đoàn Liêm Nghĩa - Thượng Đức Hoàng Đế. Vị này là anh họ của Đoàn Thọ Huy – Thượng Minh Đế và Đoàn Chính Minh - Bảo Định Đế cùng Đoàn Chính Thuần - Trần Nam Vương. Hấn đứng ra chính là người thừa kế vương vị chính thống của Đoàn thị nhưng biến cố đã xảy ra khiến mọi thứ đảo lộn.

Dương Nghĩa Trinh lúc bấy giờ đã tạo phản tàn sát hoàng tộc. Đoàn Diên Khánh tuy may mắn trốn thoát nhưng lại cũng đã bị đánh người không ra người quý không ra quý. Hai chân bị tàn phế, cổ họng bị hủy nên sau này hẳn phải dùng Phúc Ngữ Âm một kỹ thuật nói chuyện bằng bụng để giao tiếp.

“Người không hề giống như lời kể, một kẻ chỉ suốt ngày ở trong nhà luyện võ sẽ không như người, người lại còn biết rất nhiều chuyện ta thật sự không hiểu tại sao người lại có thể biết được những điều này.”

Tuy đã được Vương phu nhân kể lại về Ngô Minh nhưng Đoàn Diên Khánh lại có cảm nhận hoàn toàn khác so với những gì được nghe kể. Ngô Minh trong mắt hấn không giống một tên công tử suốt ngày chỉ luyện công nấu ăn như Vương phu nhân đã nói mà kẻ trước mắt này mưu mô đầy người, tính tình khó đoán.

“Người rất giống ta.”

Đoàn Diên Khánh đột nhiên nói ra câu này, Ngô Minh cũng hoàn toàn bất ngờ. Hấn thì có điểm nào giống với tên phê nhân trước mặt này.

“Ta thấy được trong mắt người sự căm giận, người chỉ đang cố dồn nén nó mà thôi. Sát khí mà người đang ản giấu chẳng kém ta là bao.”

“Vậy sao, được đệ nhất ác nhân như người khen là sát khí không thua kém ta cảm thấy thật vinh hạnh. Nhưng ta tới đây không phải là vì chuyện này, ta tới là vì Uyển Thanh. Muội ấy ở đâu rồi mau giao ra cho ta.”

“Người làm thế này chẳng phải là phản bội lại mẫu thân mình sao, cô gái đó chính là người mà mẫu thân người muốn giết chết.”

“Ta sẽ tự mình giải thích với mẫu thân không cần người phải bận tâm.”

“Vậy sao? Nếu bây giờ ta đi nói với cô ấy người chính là con trai của kẻ muốn giết chết mình còn mẫu thân của mình thì sao đây. Còn có việc người âm mưu bắt Đoàn Chính Thuần đừng tưởng ta không nhận ra.”

“Hừ người mà dám nói ra ta sẽ cho người chết ngay tại đây.”

“Sao? Muốn giết người diệt khẩu, ta mà chết ở đây cô gái kia chắc cũng sẽ chết theo ta.”

“Người bây giờ là muốn cái gì?”

Ngô Minh cố bình tĩnh trở lại, hẳn lúc này đang bị lời nói của Đoàn Diên Khánh làm loạn tâm trí. Hấn cần phải giữ bình tĩnh nếu không sẽ bị tên này dắt mũi đi mà không hay biết.

“Ta muốn nghe kế hoạch mà người đối phó với Đoàn Chính Thuần, ta nghĩ người sắp xếp nhiều chuyện như vậy không chỉ là vì một cô gái.”

“Sao người đây là muốn cùng ta bắt Đoàn Chính Thuần sao?”

“Có thể coi là vậy, nếu như người đồng ý ta có thể thả cô gái họ Mộc đó ra.”

“Chuyện này có gì mà phải tính toán. Ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ chỉ cần là thời gian mà thôi.”

Ngô Minh nói ra sau đó nhìn về phía Vô Lượng Kiếm Phái.

“Ta bây giờ đang giữ hai tình nhân, một đứa con trai, một đứa con gái của Đoàn Chính Thuần người nghĩ hẳn sẽ ngồi yên mà không chạy tới đây cứu người sao? Nhất là Đoàn Dự hẳn chính là tương lai Hoàng Đế của Đại Lý, sao mà Đoàn Chính Thuần có thể bỏ qua.”

“Hừ người làm vậy không sợ bị bọn chúng kéo quân chinh phạt sao? Lúc đó dù người có ba đầu sáu tay nhưng đối mặt thiên binh vạn mã người cũng không có đường thoát.”

“Bọn chúng sẽ không làm vậy. Hoàng tộc chú trọng nhất chính là vinh dự. Nếu người dân mà biết hoàng đế của bọn họ dẫn binh để đi cứu tình nhân của em trai mình người nghĩ bọn họ còn mặt mũi nào không.”

“Hừ nếu không phải dẫn binh tới thì cũng là đại lượng cao thủ, Đại Lý hoàng tộc chính là võ tộc. Cao thủ như mây. Nếu không ta cũng sẽ không ngồi ở đây mà đi giết hết bọn người đó rồi.”

“Ta có một cách này, Người nghĩ nếu như con cháu hoàng tộc mà loạn luân với nhau, tin tức này truyền ra ngoài thì sẽ thế nào?”

“Ý người là?”

“Con bé Chung Linh đó và Đoàn Dự không phải là anh em ruột sao? Ta nói vậy người chắc là tự có cách của mình rồi. Nếu là chuyện như thế này người có thể tham gia sẽ giảm đi không ít, người sẽ không sợ bọn họ kéo cả đám cao thủ tới nữa.”

“Ta nói người rất giống ta người lại không đồng ý. Ý tưởng như thế này một tên thư sinh đọc sách sao có thể nghĩ ra.”

“Cái này thì ta giống người là sự thật. Bây giờ người thả Uyển Thanh ra được chưa. Kế hoạch ta cũng đã nói cho người biết rồi chỉ cần đợi con mồi tới mà thôi.”

“Đi về phía tây có một ngôi nhà nhỏ, cô gái đó đang bị nhốt bên trong.”

“Người cũng nên giữ mồm miệng của mình, nếu Uyển Thanh mà biết chuyện ta tuyệt đối có cách đem Đại Lý quốc làm cho chó gà không yên.”

Câu uy hiếp này của Ngô Minh đã làm cho Đoàn Diên Khánh càng thêm ngạc nhiên. Nếu là người ngoài sẽ nghe câu này vô cùng vô lý. Đoàn Diên Khánh làm nhiều việc như vậy chẳng phải là muốn phá hủy Đoàn thị sao. Nhưng mọi người đều đã làm. Đoàn Diên Khánh bản thân hắn rất yêu quý mảnh đất này. Hắn chính vì yêu quý nên hắn mới cố gắng giành lại nó. Đến lúc cuối cùng khi hắn chết trong tay Mộ Dung Phục người ta mới thấy hắn đối với Đại Lý lưu luyến như thế nào. Dù là hắn muốn giành lại hoàng vị nhưng hắn cũng công nhận là Đoàn Chính Minh là một vị hoàng đế tốt là một kẻ đáng được tôn trọng. Nhưng hoàn cảnh bắt buộc hắn cùng Đoàn Chính Minh mãi sẽ là kẻ thù kẻ sống người chết.

Ngô Minh theo lời Đoàn Diên Khánh đi tìm Uyển Thanh. Đi theo đúng hướng được chỉ cuối cùng cũng tìm thấy được ngôi nhà giống như lời kể. Nhưng một rắc rối nữa lại tới. Phía trước ngôi nhà chính là Nhạc Lão Tam cùng Vân Trung Hạc. Cả hai kẻ này sao có thể biết được chuyện vừa xảy ra giữa Ngô Minh và Đoàn Diên Khánh nên cả hai đã lập tức đứng ra ngăn cản Ngô Minh.

“Đứng lại!”

“Người muốn làm gì.”

Vân Trung Hạc vẫn bình tĩnh ngồi uống bình rượu của mình chỉ có Nhạc Lão Tam là xông ra ngăn cản Ngô Minh.

“Ta không có nhiều thời gian với các người, bên trong là người của ta, mau thả nàng ấy ra ngoài.”

“Nhóc con người đừng có mơ cô gái này lão đại bảo chúng ta phải canh gác thật kỹ người đừng hòng cứu cô ta ra.”

“Lão Tam cẩn thận một chút hắn chính là Ngô Minh là người mà Lão đại có nhắc.”

“Người chính là Ngô Minh.”

Nhạc Lão Tam được Vân Trung Hạc nhắc nhở thì hai mắt nhìn một lượt người thanh niên trước mắt này. Ngô Minh gần đây cũng có chút danh tiếng trên giang hồ. Thái Sơn đại hội cũng đã làm cho danh tiếng của Ngô Minh lan rộng. Nhưng người tham dự đại hội lần đó cũng không nhiều. Lại thêm việc Kiều Phong lần đó bị thương cũng khiến cho nhiều người hoài nghi về năng lực của Ngô Minh. Người ta còn truyền tai nhau rằng Ngô Minh chỉ là may mắn đánh thắng, là nhờ biểu ca của mình Mộ Dung Phục mới có thể đoạt được chức minh chủ võ lâm.

Lại thêm những chi tiết mà Vương phu nhân cung cấp về Ngô Minh cũng khiến cho Nhạc Lão Tam không tin tưởng rằng Ngô Minh thật sự là có bản lĩnh thật sự. Một kẻ chỉ luyện tập một mình thì dù có mạnh cỡ nào nhưng đi vào thực chiến sẽ lộ ra nhiều yếu kém.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ai mới là ác nhân?

“Ngươi thật sự không tránh đường sao?”

“Nhạc Lão Tam ta nghe được rất nhiều chuyện về ngươi, ta cũng rất muốn biết Minh chủ võ lâm thật ra có bản lĩnh thế nào. Biết đâu ta lại có đủ tư cách làm Minh chủ võ lâm a.”

“Lão đại các ngươi đoán là đúng hẳn nói ta đừng đánh chết các ngươi là được. Ngươi xem ta nên xử lý ngươi thế nào?”

“Nhóc con cuồng vọng.”

Trên tay vũ khí vừa là một cây đao vừa là một cây kéo của mình đánh tới Ngô Minh. Ngô Minh lập tức dùng Lăng Ba Vi Bộ vờn quanh hắn ta.

“Ta cắt ta cắt.”

Nhạc Lão Tam dùng cây kéo lớn của mình cắt tới người Ngô Minh. Những vết cắt như chỉ thiếu một chút nữa sẽ cắt trúng người Ngô Minh làm cho hắn thành hai mảnh. Nhưng nó luôn thiếu. Ngô Minh chính là muốn chọc ghẹo Nhạc Lão Tam. Cứ để cho hắn gần tới mình lại tránh né điều này làm cho lão ta tức giận vô cùng.

Cảm giác gần đạt được mục đích lại tuột khỏi tầm tay là một thứ rất khó diễn tả thành lời. Sự ức chế mà nó đem lại khiến đầu óc chúng ta phát điên. Người đó sẽ luôn suy nghĩ mình làm được việc này thất bại chỉ là do thiếu may mắn. Họ càng hành động lại càng thất bại. Chuỗi sự việc này cứ lặp đi lặp lại sẽ tạo ra một hội chứng có tên Latent inhibition-Ức chế tiềm tàng. Nó dùng để chỉ những người như Nhạc Lão Tam, kém thông minh nhưng không nhận ra điều đó luôn cố tìm cách làm những việc mà bản thân mình luôn nghĩ là có khả năng mặc dù hẳn chẳng hề đủ. Cứ thế hắn thất bại lại tạo ra cho cơ thể sự ức chế không thể giải tỏa.

Nhạc Lão Tam đang bị Ngô Minh bằng cách này làm cho hắn trở nên điên cuồng. Hắn còn chẳng hề nhận ra này giờ Ngô Minh chỉ xem hắn như một con rối chẳng đi chuyển gì nhiều cứ để Nhạc Lão Tam tấn công gần trúng đích lại lách qua một bên. Nhạc Lão Tam thì đắm chìm trong sự ức chế của mình không nhận ra mà cứ nhắm mắt đi tấn công Ngô Minh.

Một bên Vân Trung Hạc nhìn thấy Nhạc Lão Tam đã mất kiểm soát thì lập tức lên tiếng cảnh tỉnh đồng bọn mình.

“Lão tam ngươi bình tĩnh lại, đừng để hắn chi phối mau bình tĩnh lại.”

“Im miệng cho ta, ta sắp cắt đôi tên khốn này rồi, ngươi đợi ta một chút.”

Nhạc Lão Tam không hề quan tâm tới những lời của Vân Trung Hạc vẫn mù quáng tấn công Ngô Minh. Nhưng chỉ sau một lúc Ngô Minh cũng cảm thấy đã đủ thỏa mãn, Nhạc Lão Tam quá dễ bị chi phối cũng làm cho Ngô Minh mất đi hứng thú chơi đùa với hắn. Trong khi Nhạc Lão Tam đang còn loay hoay tấn công Ngô Minh đã biến mất trước mặt hắn.

“Ngươi đâu.”

“Phía sau kia Lão Tam.”

“Hả”

Nghe được Vân Trung Hạc cảnh báo Nhạc Lão Tam quay đầu ra phía sau nhưng cánh tay của Ngô Minh đã lập tức bóp lấy cổ của Nhạc Lão Tam.

Ngô Minh giờ hồng người Nhạc Lão Tam lên không trung khiến hắn gãy dựa trong vô vọng.

“Ta nghe nói ngươi rất thích bóp gãy cổ người khác, ta đây cũng rất thích giết người bằng cách này. Bây giờ ta vừa ngươi cùng thi nhau thế nào đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội.”

Ngô Minh đặt bàn tay đang run rẩy của Nhạc Lão Tam lên cổ Minh cười nói ra.

“Giờ chúng ta thi xem ai ra tay giỏi hơn, ta cũng thắc mắc kỹ thuật bẻ cổ giết người này ngươi có bao nhiêu kinh nghiệm có giỏi hơn ta hay không.”

Nhạc Lão Tam chẳng thể nói được lời gì. Hắn bình thường mồm miệng luyện thuyên nhưng bây giờ cứ như kẻ câm chỉ ừ ừ ừ. Nguyên nhân có lẽ là do Ngô Minh bóp tay quá chặt hắn không thể nói ra hoặc cũng có thể hắn đã quá sợ hãi đến mức nói chẳng ra lời.

Với lời đề nghị của Ngô Minh, Nhạc Lão Tam cũng chẳng có phản ứng là đồng ý hay không, tay hắn dù đã đặt trên cổ Ngô Minh nhưng hắn vẫn không có chút hành động gì, cánh tay ấy còn đang run rẩy vì sợ hãi.

“Đúng là nhầm chán, ngươi như thế này cũng xưng là ác nhân. Đến cả dùng khí giết người cũng không có.”

“Rắc”

Vẫn là cái kỹ thuật kỳ lạ đó. Yết hầu của Nhạc Lão Tam bị bẻ lệch sang một bên sau đó bị Ngô Minh ném sang một bên. Nhạc Lão Tam lăn lóc rên rít, tiếng rên làm cho một kẻ máu lạnh như Vân Trung Hạc cũng rợn cả người.

Ngô Minh nhìn sang Vân Trung Hạc làm hắn tự mình lùi bước. Ánh mắt Ngô Minh làm cho Vân Trung Hạc có cảm giác như cái chết đang nhìn mình. Từ

cuộc chiến của Nhạc Lão Tam, hắn đã biết mình không phải là đối thủ của Ngô Minh. Hai bên chênh lệch không phải là liều mạng thì có thể bù đắp. Vân Trung Hạc cùng Nhạc Lão Tam võ công cũng sần sần với nhau nhưng mà Nhạc Lão Tam cùng Ngô Minh vừa rồi thật quá khác biệt. Ngô Minh còn chẳng cho Vân Trung Hạc thấy được một điểm yếu nào của mình. Mà hắn còn rõ đây vẫn chưa phải là bản lĩnh thật sự của Ngô Minh.

“Ngô công tử ta đầu hàng, ngài mau vào bên trong Mộc cô nương đang ở bên trong.”

“Rất tốt, rất hiểu chuyện nhưng mà.”

“A a”

Dưới chân của Vân Trung Hạc lập tức bị một lớp băng mỏng đóng chặt lại. Điều này lập tức làm hắn ngã xuống ôm chân mình gào khóc. Nỗi đau thấu xương này là lần đầu tiên hắn phải nhận. Hắn cũng không biết mình đã làm gì sai để Ngô Minh rat tay như vậy.

Thật ra Vân Trung Hạc đúng là không làm gì sai nhưng mà hắn bị Ngô Minh nhìn không thuận mắt nên quyết định đánh.

Cảm thấy uất ức sao?

Cũng chẳng có cách gì ai biểu hắn ta yếu đuối. Vân Trung Hạc chính nổi tiếng là hoa tặc, ai biết hắn tổng đầu có suy nghĩ với Uyển Thanh. Chi lý do này cũng đã đủ cho Ngô Minh giết chết Vân Trung Hạc.

Ngô Minh đập cửa vào bên trong.

“Uyển Thanh.”

Ngô Minh đã nhanh chóng tìm thấy Uyển Thanh. Nàng đang hôn mê, cơ thể cùng quần áo cũng chịu nhiều tổn thương. Có lẽ nàng đã phản kháng dữ dội khi bị bắt. Ngô Minh cởi áo ngoài của mình che cho Uyển Thanh sau đó ôm nàng vào lòng đi ra khỏi căn nhà nhỏ.

Từ những vết rách trên ý phục Ngô Minh có thể nhận ra những vết thương từ bé tới lớn trên người Uyển Thanh. Ngô Minh lúc này mới nhớ tới nguyên tác Uyển Thanh đã sống với một tuổi thơ thế nào.

Từ nhỏ Uyển Thanh đã được Tần Hồng Miên tiêm nhiễm vào đầu những suy nghĩ tiêu cực về đàn ông. Chính vì bà ta bị Đoàn Chính Thuần phụ bạc nên bà đâm ra hận tất cả đàn ông trong thiên hạ này. Cũng vì điều này mà Uyển Thanh từ nhỏ phải che lại khuôn mặt đẹp như tiên của mình cùng với lời thề: “người đàn ông đầu tiên thấy được mặt người mà người không thể giết kẻ đó thì đó sẽ là chồng người.”

Vì bị phụ tình nên Tần Hồng Miên luôn xem Uyển Thanh là một nỗi ô nhục, một vết nhơ trong cuộc đời của mình. Bà không nhận Uyển Thanh là con gái mình mà nói với đời nàng là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ nên từ nhỏ nàng bị bắt sống biệt lập tạo một ngôi nhà hẻo lánh ngăn cấm nàng tiếp xúc với đàn ông. Điều này làm cho nàng cứ tưởng rằng mình thật sự là một cô nhi còn Tần Hồng Miên là sư phụ của mình.

Nàng từ nhỏ đã hứng chịu nhiều con tức giận từ mẹ mình. Nàng thường xuyên bị đánh đập mỗi khi sự phụ của nàng bức mình, cũng như mỗi lần nàng hỏi về người cha của mình là y như rằng đó sẽ là một trận đòn ập tới. Còn đáng giận đó là mỗi lần Tần Hồng Miên luyện mấy chiêu mà bà ta từng tập với Đoàn Chính Thuần bà lại nhớ lại chuyện cũ. Nhớ lại chuyện cũ bà lại giận dữ rồi lại trút hết con tức giận của mình vào người Uyển Thanh.

Những vết thương trên người Uyển Thanh cũng là hậu quả từ tuổi thơ của mình mà ra. Tuổi thơ của nhiều người thật là đẹp, họ còn ước có thể quay lại những ngày ấy nhưng đối với Uyển Thanh đó là địa ngục. Là những chuỗi ngày sống trong cô đơn, oán giận, uất ức, đau khổ kể cả tâm hồn và thể xác. Cô bé nhỏ có hiểu những gì mà người lớn làm, có biết gì những chuyện người lớn nghĩ. Kể cả khi bị đánh đập cũng chẳng biết mình đã làm sai chuyện gì.

Những chuỗi ngày đó qua đi chính là sự giải thoát cho cuộc đời của Uyển Thanh. Kể từ khi gặp Ngô Minh nàng mới thật sự cảm nhận được hương vị của sự hạnh phúc. Nó không còn xa vời như nàng từng nghĩ. Nó chính là những cử chỉ nhỏ nhất mà Ngô Minh dành cho nàng. Là những câu đùa, là vài món ăn, là những lời khen, là những cái ôm những nụ hôn.

Tất cả điều thật bình thường nhưng sao với Uyển Thanh nó lại quá ấm áp.

Ngô Minh ôm lấy Uyển Thanh sau đó đưa nàng trở về Vô Lượng Kiếm Phái để chăm sóc. Hắn cũng biết Uyển Thanh chỉ là bị điểm huyết dẫn tới hôn mê chứ không có nguy hiểm gì đến tính mạng nhưng trong lòng Ngô Minh cũng không khỏi lo lắng. Hắn chạy thật nhanh trở về để kịp thời chăm sóc cho người yêu của mình.

Ngô Minh một ngày một đêm sau đó vẫn luôn túc trực bên giường của Uyển Thanh. Hắn muốn khi nàng tỉnh lại người đầu tiên mà nàng thấy là hắn.

Trong lúc này Bảo Định Đế - Đoàn Chính Minh cũng đã nhận được tin báo về tình hình của Đoàn Dự. Ông tức tốc ngự giá tới một ngôi chùa.

Bên trong ấy lá rơi đầy sân, có lẽ đã lâu rồi vẫn chưa có người quét dọn. Ở cạnh một cây cổ thụ giữa sân có một lão hòa thượng đang ngồi trước bàn cờ của mình.

“Sư Huỳnh đã lâu không gặp.”

Đoàn Chính Minh vô cùng giữ lễ với vị hòa thượng này. Lão hòa thượng cũng không phản ứng gì ra hiệu cho khách ngồi xuống bàn đá.

“Hôm nay đệ làm phiền sư huynh là vì Dự nhi, Huỳnh có còn nhớ đứa bé đệ thường hay dẫn nó tới đây chơi lúc trước hay không? Nó chính là tương lai

của Đại Lý nhưng mà hiện tại nó đang gặp nguy hiểm, kính xin sư huynh ra tay cứu giúp.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thỏa thuận

“Uyển Thanh, cuối cùng nàng cũng đã tỉnh lại rồi.”

“Ngô Minh, thiếp còn tưởng không được gặp lại chàng.”

“Khờ quá, ta chẳng phải ở đây sao? Sau này không cho phép nàng tự ý rời xa ta.”

Ngô Minh ôm chặt lấy Uyển Thanh. Sau đó cả hai cùng nhau ăn tối. Uyển Thanh đã kể lại việc mình đã gặp Đoàn Diên Khánh như thế nào. Ngô Minh cũng không nói gì về thỏa thuận giữa hắn và Đoàn Diên Khánh.

“Tối nay nàng ngủ cùng ta đi.”

“Chàng muốn..”

Nghe Ngô Minh đề nghị Uyển Thanh đỏ hết cả hai má. Khuôn mặt xin đẹp e thẹn quay đi. Ngô Minh liền hiểu rằng Uyển Thanh đang nghĩ gì. Hắn cũng tự mỉm cười. Tuy lúc đầu hắn không phải là ý này nhưng nhìn biểu hiện của Uyển Thanh như thế thật đúng là kích thích Ngô Minh.

Phòng Ngô Minh đêm ấy vẫn còn sáng đèn.

Ngô Minh đem một ít giấy mực ra đưa cho Uyển Thanh. Sau đó hắn cởi chiếc áo của mình ra lộ hết cả phần lưng của mình. Uyển Thanh lúc đầu còn không dám nhìn thẳng vào người của Ngô Minh nhưng sau đó nhìn hành động của Ngô Minh nàng chợt nghĩ hình như nàng đang hiểu sai ý của hắn rồi.

“Nàng có nhìn thấy hình vẽ sau lưng của ta không?”

Lúc này Uyển Thanh mới chú ý tới một hình vẽ ngũ giác phía sau lưng Ngô Minh.

“Đúng là có một hình, đây là gì vậy.”

“Ta cũng không biết nó là gì, trước giờ cũng không có mấy kẻ nhìn thấy thứ này của ta, nàng có lẽ là người thứ năm.”

“Chàng muốn thiếp làm gì?”

“Nàng lấy giấy viết vẽ ra cái hình sau lưng ta ra giấy, vẽ càng giống càng tốt.”

“Được, Chàng chịu khó ngồi yên một chút.”

“Rồi.”

Ngô Minh sau đó ngồi im cho Uyển Thanh vẽ cho xong bức hình. Ngô Minh sau đó đã cảm tấm hình mới này lên quan sát.

“Quả là như mình dự đoán.”

Ngô Minh nhìn tấm hình mới đã khác so với trước đây. Con cóc ngay góc đã thay đổi nó không còn cùng màu sắc với năm góc còn lại mà đã biến dạng thành một hình thù kỳ lạ phủ luôn một góc.

“Nếu như tấm hình này có thể thấy được mình nếu muốn tìm ra manh mối về thứ này phải tìm đủ những con vật tiếp theo. Một con rắn một con chim điều cùng một con vượn. Còn cái hình cuối cùng này là gì? Đến giờ nó vẫn chưa hiện ra rõ ràng.”

Ngô Minh đưa ra những suy đoán của mình về bức vẽ, hắn suy nghĩ một chút sau đó cũng chẳng thể tìm ra cách nào giải thích hợp lý hơn. Ngô Minh cất đi tấm hình vẽ rồi rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

“Ngô Minh, thiếp.”

“Thiếp gì mà thiếp, dù sao cũng đã tới đây rồi, ta biết nàng hiểu sai ý ta nhưng mà không sao. Chúng ta cũng đã là phu thê, dù chưa kết bái nhưng cả đời này ta cũng sẽ không phụ nàng đâu. Nàng hãy tin tưởng ở ta.”

“Thiếp tin chàng.”

Ngô Minh sau đó ôm lấy Uyển Thanh lên giường. Áo hần cũng đã cởi sẵn. Một cái búng tay làm đèn trong gian phòng tắt đi.

Một đêm xuân đáng giá ngàn vàng. Thiên đạo dòm ngó cất vạ chữ.

Sáng hôm sau thức dậy, Ngô Minh nhìn sang Uyển Thanh đang ôm lấy mình cơ thể. Cả đêm say nồng khiến cả Ngô Minh cùng Uyển Thanh mệt mỏi rồi ngủ đến tận trưa. Nhưng dù sao Ngô Minh cũng thức dậy sớm hơn đã đi ra ngoài nấu bữa sáng cho phu nhân của mình.

Cả hai người lúc cùng nhau ăn cũng thẹn thùng không dám nhìn nhau. Ngô Minh lấy tay sờ vào khuôn mặt đang e thẹn của Uyển Thanh nói ra.

“Nàng có hận mẹ mình không?”

“Sao chàng lại hỏi điều này.”

Uyển Thanh có vẻ không vui khi nhắc tới người mẹ của mình. Ngay từ khi biết được Tần Hồng Miên là mẹ mình mà trong suốt bao nhiêu năm qua không hề coi nàng là con đối xử tàn nhẫn như vậy Uyển Thanh cũng sinh ra một tia thù hận dành cho người mẹ này.

“Ta hiện đang giam giữ bà ta, ta cần biết nàng muốn ta làm gì.”

Ngô Minh nói ra thì đã thấy khuôn mặt của Uyển Thanh có chút gấp gáp. Nàng suy nghĩ một lúc lâu mới đưa ra quyết định của mình.

“Chàng đưa thiếp đi gặp bà ấy, thiếp muốn nói vài lời, thiếp muốn hỏi thật sự có bao giờ bà ấy coi thiếp là con mình chưa. Sau đó mới thì thả bà ấy đi. Dù là kết quả thế nào bà ấy cũng đã nuôi thiếp từ nhỏ, cũng có công sinh thành.”

“Tùy nàng quyết định vậy, ta không có ý kiến. Bà ấy bị nhốt ở hậu viện phía đông. Nàng nhờ a Phúc dẫn mình đi.”

Nghe theo lời Ngô Minh, Uyển Thanh đi cùng A Phúc tới gặp mẹ mình.

Ngô Minh ngồi lại bàn hần nhìn về phía xa kia mỉm cười.

“Cuối cùng cũng tới.”

Đoàn người không đông cũng chỉ có vài người nhưng cũng không thể qua được đôi mắt của Ngô Minh. Các giác quan của Ngô Minh từ khi bị ngã xuống vách núi đã ngày một mạnh hơn. Tuy cần phải bỏ qua hết mọi thứ tập trung vào một giác quan cần dùng nhưng như thế cũng đã quá tốt. Ngô Minh có thể cảm nhận được đối phương từ rất xa đây đã là một lợi thế quá lớn.

Giống như Ngô Minh nói, một lúc sau đoàn người gồm Đoàn Chính Minh, Đoàn Chính Thuần, một lão hòa thượng cùng với Đào Bạch Phượng đã tiến lên Vô Lược Sơn.

Tất cả nhanh chóng tập trung trước phòng giam của Đoàn Dự cùng Chung Linh. Đoàn Dự lúc này không có ăn Mãng Cổ Chu Cáp nên kháng được tính vô cùng yếu. Hần kiểm chế tới thời điểm hiện tại đã là quá sức.

Vừa nhìn thấy tình trạng của con trai mình Đào Bạch Phượng cùng Đoàn Chính Thuần đã muốn xông vào cứu. Nhưng ngay sau đó họ đã bị một chỉ của Đoàn Diên Khánh chặn lại.

“Nhất Dương Chỉ?”

Cả bốn người đều giật mình, kẻ nhìn như phé nhân trước mắt này lại biết Nhất Dương Chỉ.

“Tại hạ hoàng đế Đại Lý, Đoàn Chính Minh, không biết các hạ là ai?”

Đoàn Chính Minh cúi chào Đoàn Diên Khánh hỏi ra.

“Ta sao, ngươi có còn nhớ 19 năm trước.”

“Ngài là..”

“Vị trí mà ngươi đang ngồi đáng ra đã là của ta.”

“Ngài là Diên Khánh Thái Tử.”

“Hừ, ngươi tuy không phải là bọn người năm đó âm mưu phản quốc nhưng ngươi cũng đã cướp cái vị trí này của ta, ngươi nếu muốn cứu đứa trẻ này không để nó loạn luân làm hại thanh danh của Đoàn Thị thì lập tức viết thư thoái vị nhường lại cho ta.”

“Việc này không thể nào.”

“Hừ các ngươi cho tên mặt trắng này làm hoàng đế tương lai sao? Cả một chút võ công cũng không học, đây chẳng phải là sĩ nhục của Đoàn thị.”

“Các hạ quá lòi, ta là vua một nước không thể hành động theo cảm tính của mình. Nhưng mà Dự nhi nó từ nhỏ đã học phật kinh đọc sách, tương lai nó nhất định là một hoàng đế tốt.”

“A di đà phật.”

“Lão hòa thượng.”

Lão hòa thượng từ đầu tới giờ vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng. Ông ấy quan sát hai người Đoàn Dự cùng Chung Linh cũng biết bọn họ không thể kiềm chế được bao lâu nữa nên tìm cách cứu cả hai. Đạo Bạch Phượng một bên thì nhìn vào Đoàn Chính Thuần, đây đều là phúc do ông ấy tạo ra.

“Các hạ chúng ta cũng nhau đánh một ván cờ thế nào, nếu ta thắng ngài hãy thả hai người họ ra.”

“Vậy nếu các ngươi thua thì thế nào.”

Một tiếng nói vọng ra từ xa, chỉ thoáng chốc mọi người đã kinh ngạc khi thấy Ngô Minh đã đứng trước mặt mình. Sau đó cả Văn Trung Hạc cùng Nhạc Lão Tam cũng chạy tới. Nhạc Lão Tam vừa nhìn thấy Ngô Minh đã quỳ xuống.

“Sur Phụ người mau nhận con làm đệ tử, Nam hải phái từ nay sẽ do người làm chủ. Người mau dạy con cái kỹ thuật bẻ gãy yết hầu hôm trước.”

Ngô Minh nhìn sang tên ngốc này lắc đầu quay sang bên khác. Tên Nhạc Lão Tam không những không hiểu ý Ngô Minh mà còn hiểu ngược lại.

“Sur phụ người đồng ý sao? Không ngờ người cũng biết quy tắc của Nam Hải Phái, khi bái sư sur phụ phải tỏ ra cự tuyệt không chấp nhận sau đó người đệ tử cầu xin mãi người sư phụ mới làm ra vẻ bất đắc dĩ không muốn nhưng vẫn phải thu nhận trong lòng đang rất là vui vẻ.”

“Vui vẻ cái đầu nguoi, nguoi không thấy chỗ này đang xảy ra việc gì sao? Còn không mau cút sang một bên.”

Ngô Minh không nhận được hắt Nhạc Lão Tam sang một bên lúc này hẳn đã là tâm điểm của mọi người.

Bốn người Đoàn Chính Thuần đều dò xét từ người của Ngô Minh Nhưng hẳn cứ như một cái giếng không thấy đáy không biết thực lực là bao nhiêu.

“Người này nhìn bề ngoài tuổi còn trẻ nhưng hành sự lại quá cổ quái, võ công lại sâu không lường được nếu đắc tội với hắn Đại Lý quả thật sẽ có thêm một cường địch.”

“Người thanh niên này sao lại có sát khí lớn như vậy, người này nếu đã là địch phải giết không thể để hắn trở thành mối nguy.”

“Tuổi còn trẻ thế này nội lực lại vô cùng thâm hậu, hẳn thật ra là luyện như thế nào?”

Từng dòng suy nghĩ của từng người đánh giá Ngô Minh. Hẳn cũng không quan tâm mà đi vào vấn đề chính.

“Vị đại sư này, nguoi lúc nãy có nói nếu bên chúng ta thua sẽ thả hai nguoi bọn họ ra nhưng mà nếu ta thắng thì thế nào chẳng lẽ ngài không tính tới việc đó sao?”

“Nếu ta thua lão nạp nguyện tự sát.”

“Ta cần ông tự sát làm gì, thứ ta cần là ông ta.”

Ngô Minh chỉ tay về phía Đoàn Chính Thuần. Sau đó nói ra.

“Nếu các nguoi thua tên này sẽ thuộc về ta, các người không được ngăn cản ta đem hắn đi. Cũng không được truy tìm tung tích của hắn, nói tóm lại các nguoi thua thì tên này sẽ trở thành người của chúng ta.”

“Sao có thể như vậy.”

Đạo Bạch Phượng lập tức phản đối, hai người còn lại tuy không nói gì nhưng phản ứng cũng cho thấy là họ không hề đồng ý việc này. Ngô Minh lại nói tiếp.

“Ta tăng giá lên một chút, chỗ ta còn có giữ một người tên là Cam Bảo Bảo không biết Đoàn vương gia có biết hay không? Ta còn có vài kẻ nông dân thư sinh thế sống thế chết trung thành với Đoàn thị. Nếu thêm cả họ vào vậy đã đáng giá cái mạng của ngài chưa Đoàn Vương gia.”

“Nguoi.”

Đoàn Chính Thuần tức giận định ra tay với Ngô Minh nhưng hắn cũng kiềm tay lại sau đó gật đầu.

“Tốt, nếu đã đồng ý thì chúng ta chơi một ván à không ba ván quyết định thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chơi cò

“Ta vẫn còn một thắc mắc không hiểu muốn hỏi công tử đây?”

Đạo Bạch Phượng nhìn Ngô Minh có ý muốn hỏi thăm:

“Có gì phu nhân cứ nói”

“Ta suy nghĩ lại từ đầu đến cuối thì nhận ra chúng ta cùng công tử chỉ là những hiểu lầm mà dẫn tới tranh chấp hiện tại, chẳng lẽ không thể giải hòa với nhau sao?”

“Phu nhân người nghĩ nhiều, đối với người đó là hiểu lầm nhưng đối với ta nó điều có mục đích, ta thân phận có lẽ mọi người vẫn chưa thể tìm hiểu ra?”

“Đúng như công tử nói, chúng ta chỉ biết người họ Ngô, là từ đâu xuất hiện giành được chức chương môn của Vô Lượng Kiếm Phái, sau đó có nhiều hiểu nhầm với Dự nhi và phía Vạn Kiếp Cốc mà dẫn tới ngày hôm nay.”

Đoàn Chính Thuần lúc này đã bình tâm lại nói ra. Hắn nghe Đạo Bạch Phượng nói câu vừa rồi trong đầu cũng có hy vọng cùng Ngô Minh cầu hòa. Bởi hai bên cũng chưa có ân oán gì sâu đậm. Ngô Minh nghe được những lời vừa rồi chỉ cười sau đó ngồi xuống ghế đá gần đó.

“Ta các người chưa biết nhưng chắc chắn mẫu thân của ta các người chắc là vẫn còn nhớ.”

“Mẫu Thân?”

“Mẫu thân của ta họ Lý Tên Thanh La, không biết Đoàn Vương Gia cùng Vương phi đây còn nhớ?”

Nghe được Ngô Minh nói ra Đạo Bạch Phượng nhìn sang Đoàn Chính Thuần tát một tát thật mạnh. Đôi mắt đỏ như máu tức giận nói ra.

“Điều là họa do ông gây ra, ông tự mình mà giải quyết, Dự nhi mà có mệnh hệ gì tôi nhất định sẽ tính sổ với ông. Chuyện này tôi không tham dự nữa gia đình các người tự mình mà giải quyết.”

Đạo Bạch Phượng tức giận bỏ đi một mạch. Ngô Minh cũng nghĩ ra được lý do mà bà ta phản ứng mạnh như vậy. Đoàn Chính Thuần dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Ngô Minh.

“Câu là..”

“Này bỏ cái suy nghĩ ta là con của người đi, ta chỉ là được mẫu thân từ nhỏ nuôi lớn mà thôi, việc này cũng đi quá xa rồi. Trận đầu tiên ta cho các người ra đề. Nếu còn tiếp tục câu giờ Đoàn Dự tên đó có lẽ sẽ không chịu đựng nổi nữa.”

Đoàn Chính Thuần bị Ngô Minh xóa bỏ suy nghĩ trong đầu cũng lập tức nhìn sang phòng giam. Lúc này Đoàn Dự toàn thân quần áo cũng đã rách nát. Kế bên Chung Linh đang liên tục quỳ rú hắn cùng mình ân ái.

“Trận đầu này đề ta đấu.”

“Vị đại sư này là?”

Ngô Minh nhìn vị hòa thượng lạ mặt này không biết người này là ai liền hỏi ra.

“Vị này là sư huynh của ta.”

“Thì ra là vậy, vậy người muốn thi cái gì đầu tiên.”

Nghe được Đoàn Chính Minh giải thích Ngô Minh cũng không tra cứu nhiều tập trung vào vấn đề chính. Lão hòa thượng này tay phải lập tức đánh một chỉ xuống mặt đá tạo ra một đường thẳng.

“Trận này chúng ta so kỳ nghệ, không biết Ngô công tử có đồng ý.”

“Nếu là kỳ nghệ vậy trận này đề lão già này ra đấu đi, ta kỳ nghệ không bằng người.”

Nhắc tới kỳ nghệ Ngô Minh thật sự mù tịt. Hắn lúc trước có học qua một chút nhưng hẳn quả thật không hứng thú với trò chơi này nên không tập trung đi luyện tập. Thế cò duy nhất mà Ngô Minh có thể nhớ chính là thế cò Trần Lung.

Đoàn Diên Khánh cũng đồng ý với quyết định của Ngô Minh. Hắn cùng lão hòa thượng thi nhau dùng Nhất Dương Chỉ khắc thành một bàn cò vào trong tảng đá. Chỉ một lúc sau trên tảng đá đã hiện ra đầy đủ một bàn cò hoàn chỉnh.

“Thí chủ công lực cao thâm, lão tăng nghĩ kỳ nghệ nhất định cũng là tuyệt thế, Lão tăng mạo muội xin thí chủ nhường cho bốn quân cờ.”

Lão hòa thượng hướng Đoàn Diên Khánh đưa ra yêu cầu. Đoàn Diên Khánh miệng chẳng mở, âm thanh kỳ dị từ bụng hẳn lại phát ra.

“Đại sư không cần khiêm nhường, muốn phân thắng bại bốn quân cờ vậy thì quá nhiều.”

“Vậy thì nhường ba con.”

“Cho dù là nhường đi trước đã là nhân nhượng rồi.”

“Ha ha, xem ra tài nghệ của thí chủ trên kỳ nghệ chiều sâu có hạn vậy thì hãy để lão tăng nhường cho người ba con cờ.”

“Vậy cũng không cần.”

“Sao lại không cần, cứ như lời lão hòa thượng này nói người đánh trước ba quân cờ đi.”

Lão hòa thượng vừa nói ra câu này Ngô Minh lập tức chen ngang. Đây là ý gì? Là tự cho mình sĩ diện hay sao? Tự yêu cầu chấp cờ. Dù cho Ngô Minh không biết đánh nhưng mà chấp ba quân cờ chẳng phải là quá lợi thế rồi hay sao? Có kẻ điên mới đi từ chối.

Nghe được Ngô Minh nói ra như vậy lão hòa thượng khuôn mặt bí xị. Miệng nhếch lên không biết nói cái gì tiếp theo. Lão sao có thể nghĩ ra được người thanh niên này lại không coi trọng danh dự như vậy. Cao thủ chơi cờ chỉ hơn nhau một quân cũng đã phân thắng bại nói gì tới chấp ba quân. Nhưng chẳng lẽ bây giờ lão lại rút lại lời nói vừa rồi của mình. Làm một kẻ xuất gia chẳng lẽ lại đi cho người khác biết mình là kẻ sĩ diện thích nói cho sang miệng.

Ngô Minh cười thâm trong bụng.

“Lần này coi người chơi như thế nào? Các người thích khoác lác cũng phải nhìn xem người trước mặt là ai?”

“Ngô công tử, người là người ngoài cuộc không nên xen dự vào trận đấu này quá nhiều.”

“À thì ra là vậy, ta sẽ ghi nhớ câu này, ta tự phạt vãi miệng.”

Ngô Minh chợt nghĩ tới trong nguyên tác tiếp theo sẽ diễn ra cảnh gì hẳn có ý sắp đặt tự vãi miệng mình. Lão hòa thượng lúc này mới nghiêm chỉnh lại về mặt nhìn Đoàn Diên Khánh.

“Đại sư không cần chấp ta như vậy, chúng ta chia nhau ra xem ai đi trước có được không?”

“Được, thí chủ là chủ nhân lão tăng đây là khách ta đi trước.”

“Không cường long khôn đề lên đầu xà. Ta đi trước.”

Đoàn Diên Khánh cũng không hề nhường nhịn muốn giành đi trước. Lão hòa thượng cười nhẹ sau đó nói với Đoàn Diên Khánh.

“Vậy chúng ta đành dùng cách đoán đúng sai để xem ai đi trước.”

“Đoán cái gì?”

“Thí chủ đoán thử lão tăng năm nay tuổi là số chẵn hay là số lẻ, nếu đoán đúng thì thí chủ đi trước, còn nếu sai thì lão tăng đi trước.”

“Đoán một thứ mà chỉ người biết đáp án chính xác, ta làm sao có thể thắng?”

“Vậy được, lão tăng đổi câu khác, chúng ta đoán xem đến 70 tuổi ngón chân của lão tăng là số chẵn hay là số lẻ?”

Đoàn Diên Khánh nhìn vị lão hòa thượng này một chút sau đó nói ra.

“Ta đoán là số chẵn.”

“Sai rồi là số lẻ?”

Vị hòa thượng này cười với Đoàn Diên Khánh nói ra. Sau đó cời chiếc giày của mình ra đặt lên cho Đoàn Diên Khánh xem. Nhưng rõ ràng là còn đủ mười ngón chân, như vậy phải là Đoàn Diên Khánh thắng mới đúng.

Lão hòa thượng cười nói.

“Lão tăng năm nay 69 tuổi, sang năm là 70 tuổi như vậy sẽ là số lẻ rồi.”

Nói xong lão hòa thượng dùng Nhất Dương Chỉ đánh gãy ngón út bàn chân phải của mình. Đoàn Diên Khánh thấy thế đã muốn chấp nhận cho lão hòa thượng này đi trước nhưng đột nhiên Ngón áp út chân phải của lão hòa thượng lại đột ngột đóng băng sau đó vỡ ra.

Khuôn mặt của lão hòa thượng biến dạng. Vừa rồi mất đi ngón chân kia là hấn chuẩn bị trước tâm lý cùng vận công kiểm chế nên biểu hiện mới bình tĩnh như không có đau đớn gì nhưng hiện tại hoàn toàn khác. Chân hấn như bị ngàn cây kim đâm vào đau nhứt không thể tả nổi, lão ôm lấy chân mình hét một tiếng vang vọng xung quanh rồi mới có thể ngồi lại như trước.

“Đại sư, ngài còn muốn làm bàn chân mình thành số lẻ nữa không?”

Đoàn Diên Khánh mĩa mai lão hòa thượng khiến hấn nổi gân lên hết cái đầu trọc của mình. Mọi người lúc này nhìn sang Ngô Minh. Tất cả đều biết kẻ vừa rồi ra tay là ai nhưng họ chỉ không hiểu là Ngô Minh ra tay bằng cách nào. Võ công trong thiên hạ nhiều vô số kể, luyện tập hàn băng chân khí cũng có vài bộ võ công nhưng như Ngô Minh vô tung vô ảnh cắt đi ngón chân của một cao thủ thì họ chưa bao giờ nghe qua. Điều này làm cho ngay cả Đoàn Diên Khánh cũng dùng ánh mắt kiên kỳ nhìn Ngô Minh.

“Không cần, thí chủ đi trước ta 70 tuổi ngón chân là số chẵn.”

Lão hòa thượng cắn răng nói ra. Lão ta biết mình mà tiếp tục có khi cả bàn chân mình cũng không đủ ngón cho Ngô Minh chặt nên đành nhường cho đối phương đi trước.

“Cảm ơn đại sư đã nhường.”

Đoàn Diên Khánh lập tức đánh ra một chỉ vào bàn cờ. Lão hòa thượng cũng tiếp tới một chỉ.

Hai người cứ thế dùng chỉ lực tạo thành quân cờ tranh đấu với nhau. Đoàn Dự lúc này cũng đã lấy lại được chút sức bám vào thanh cửa nhìn ra ván cờ bên ngoài. Chung Linh thì vẫn như cũ bám lấy người Đoàn Dự như sam.

Ván cờ đi được mấy nước lão hòa thượng đã nhú mày tự nghĩ.

“Phía dưới góc bên phải của ta thế cờ ản phục rất nguy hiểm, nếu lỡ tay một lần sẽ mất đi lợi thế rat ay trước.”

Nhìn thấy vị lão hòa thượng đi vào thế khó Đoàn Dự lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Bỏ đi chủ thứ, không mất tiền thụ.”

“Lão tăng cũng là có ý này nhưng mà nhất thời khó quyết định mà thôi đa tạ đã nhắc nhở.”

“Đa tạ đa tạ cái đầu nguoi.”

“Bốp”

“Àm”

Ngô Minh một chưởng đánh văng Đoàn Dự vào tường, cú đánh không làm tổn thương nặng tới hấn ta nhưng cú va chạm làm hấn trong chốc lát hơi thờ không thông ôm lấy ngực.

“Vừa rồi ta đã có nghe đại sư nói qua, cuộc đấu này không nên có người ngoài xen vào, ta xem Đoàn công tử không thể tự mình đánh phạt nên ta giúp một tay không biết các vị ở đây có ý kiến gì không?”

Tất cả đều im lặng không ai trả lời. Trước đó Ngô Minh đã tự vả miệng mình, lão hòa thượng cũng tự mua dây trói mình lại còn có thể nói ai cơ chứ.

Sau một lúc ôm ngực Đoàn Dự mới có thể mò dậy mà quan sát tiếp trận đấu. Đoàn Diên Khánh một bên nói ra.

“Bằng quang không nói quân tử, tự làm tự quyết định đại trượng phu.”

“Đoàn Diên Khánh ta và ông cũng không phải quân tử gì, ta xem bọn người bọn họ cũng chẳng ai là quân tử “

Lời này Ngô Minh vừa ra đã lập tức làm cho mọi người xung quanh cảm thấy nhột cả người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nhất Dương Chỉ

“Ha Ha đúng ta không phải là đại trượng phu, ta là Đại hòa thượng.”

Nghe Ngô Minh trêu chọc lão hòa thượng cũng cười gượng nói ra. Lão vừa nói vừa xoa xoa cái đầu trọc của mình rồi tiếp tục ván cờ.

Chỉ đánh thêm có vài nước lão hòa thượng đã tiếp tục bị rơi vào thế khó không biết tiến lui thế nào.

“Tam lộ hóa giang.”

Đoàn Dự sốt ruột không kiềm chế được lên tiếng nhắc nhở. Ngô Minh không động tác gì nhưng chỉ thấy Đoàn Dự như cũ bị đánh văng, lần này hấn đã ho ra máu tươi. Vừa nhìn đã biết đòn lần này nặng hơn lần trước rất nhiều.

Đoàn Diên Khánh nhìn lão hòa thượng đánh theo Đoàn Dự chỉ dẫn thì nói ra.

“Xem ra kỳ nghệ của đại sư vẫn còn chưa đủ, trình độ này quả thật không có đạt tới.”

“Chơi cờ chính là đấu trí, nếu ngay từ đầu lão tăng đã để cho nó rõ ràng vật ván cờ này còn cần thiết đánh tiếp sao?”

Ngô Minh một bên nhìn không được cũng nói ra.

“Tiểu nhân gian lận còn lý lẽ lôi thôi, không biết ngươi tu đạo là phật đạo hay là cái gì đạo.”

“Ngô công tử khoan hãy tự mình tát, ta đây muốn giúp công tử thực hiện cái tát này thế nào?”

Nhìn thấy Ngô Minh đang muốn tự phạt mình Đoàn Chính Thuần liền muốn rat ay trả thù cho con trai mình nên muốn tự mình tát Ngô Minh.

Ngô Minh khuôn mặt làm ra vẻ sợ hãi, như không muốn để Đoàn Chính Thuần ra tay.

“Lệnh lang là không thể ra tay ta mới giúp hấn động thủ, còn ta bản thân có thể không cần Vương gia bận tâm.”

“Sao có thể, cứ để ta giúp công tử.”

Đoàn Chính Thuần nhìn Ngô Minh hoảng sợ thì càng nổi hứng ra chưởng muốn đánh vào mặt Ngô Minh.

“Đừng mà, đừng.”

“Àm”

Cú tát vừa trúng vào mặt Ngô Minh đã thấy Đoàn Chính Thuần văng ra ngoài. Tay hấn đỏ tươi ghi máu từng giọt. Vừa rồi hấn còn tưởng mình đánh nhầm vào một khối sắt được đun nóng chứ không phải là mặt của Ngô Minh. Nếu hấn mà dùng mạnh thêm chút lực nữa có lẽ tay của hấn bây giờ cũng đã gãy hết xương cốt rồi.

Mặc cho mọi chuyện diễn ra trận đấu cờ vẫn tiếp tục. Đúng như lời Đoàn Diên Khánh nói. Lão hòa thượng này kỳ nghệ đúng là chưa tinh thông so với hấn ta còn kém một đoạn. Sau nước cờ mà Đoàn Dự chỉ dẫn lão cũng chỉ kiên trì được mấy nước đã tiếp tục rơi vào thế bí, khó lòng xoay trở.

Đoàn Dự loay hoay đang muốn lên tiếng ứng cứu tiếp thì Ngô Minh đã giơ tay mình lên hù dọa khiến hấn sợ hãi ngậm câm miệng lại.

Ván cờ cuối cùng cũng đánh tới bước cuối cùng. Đoàn Diên Khánh đánh nước cuối cùng hoàn tất việc bao vây công hãm toàn bộ cờ của lão hòa thượng khiến hấn buồn bã lắc đầu.

“Ta đã thua.”

“Đã nhường.”

Đoàn Diên Khánh cũng không có biểu hiện gì của sự hạnh phúc, hấn chỉ gạt đầu rồi lui ra sau. Ngô Minh tươi cười nói ra.

“Ba trận thi đấu, trận đầu chúng ta đã thắng. Vừa rồi chúng ta đã nhường các vị ra đề vậy trận thứ hai không biết có phải hay không là chúng ta ra đề.”

Ba người Đoàn Chính Thuần khuôn mặt bối rối. Vừa rồi bọn họ ra đề còn bị thua thảm hại như vậy, bây giờ để Ngô Minh ra đề chẳng phải là sẽ nắm chắc phần thua hay sao?

Nhưng mà về tình về lý họ cũng không thể phản đối chỉ cầu mong đề mà Ngô Minh ra họ có thể ứng phó được mà thôi.

“Mời Ngô công tử ra đề.”

“Đề của ta lần này cũng là đề văn.”

“Đề văn, cũng có một chút võ học trong đó nhưng cơ bản là đề văn.”

Cả ba người khuôn mặt ngạc nhiên nhìn Ngô Minh. Rõ ràng Ngô Minh nổi bật chính là võ học vậy mà ra đề lại là đề văn không hiểu là sẽ ra về cái gì.

Ngô Minh khuôn mặt thâm hiểm nói ra.

“Trong thiên hạ võ học là cực kỳ nhiều loại võ công, ta đây cũng đọc qua rất nhiều loại. Các người đọc ra một loại võ học tương ứng với loại mà chúng ta đưa ra. Nếu như đọc ra được thì xem như là các người thắng còn không thì xem như các người thua thế nào?”

“Như vậy là kiểm tra về kiến thức võ học rồi còn nói gì là thi văn.”

“Ồ đây ta chỉ yêu cầu đọc thuộc ra bí kíp chứ không nói là biểu diễn võ học vì vậy chỉ là một bài thi trí nhớ cùng hiểu biết mà thôi, thế nào các vị có đồng ý hay không nếu không thì trận này các vị coi như thua, Vương gia người ngoan ngoãn trở thành nô bộc cho chúng tôi đi.”

“Đồng ý tất nhiên là chúng ta đồng ý, ta ra đề ba lần, đọc được hai xem như các người thắng.”

“Được”

“Cái đầu tiên, Nhất Dương Chi?”

“Hả”

Ngô Minh từ câu này đã lộ ra hết ý đồ của mình. Câu này chẳng phải là muốn học võ công của Đoàn thị hay sao. Mà còn là chính miệng hoàng gia Đoàn thị nói ra vậy ai trong giang hồ còn nói được là Ngô Minh học lên.

“Các người có nói ra được không? Nếu không nói được để chúng ta nói cho các người xem.”

Ngô Minh chỉ tay ra phía sau mình chính là Đoàn Diên Khánh. Hắn ta cũng biết rõ Nhất Dương Chi nhưng Ngô Minh biết rõ mình mà hỏi cũng sẽ không được trả lời nên mới dùng cách này mới ra manh mối.

Đoàn Diên Khánh tuy lưu lạc bên ngoài nhưng quy tắc của Đoàn thị hắn vẫn không quên. Nhất Dương Chi chỉ truyền con cháu Đoàn gia không truyền cho người ngoài, nếu Ngô Minh bình thường tra hỏi hắn cũng sẽ không nói.

Nhưng hiện tại thì khác, hắn có lý do để phá vỡ lời hứa này. Chỉ cần thắng cuộc cả mạng của Đoàn Dự và Đoàn Chính Thuần đều rơi vào tay hắn, cả hai đều là người thừa kế ngôi vị hoàng đế Đại Lý tương lai. Một cơ hội loại bỏ cả hai hắn sao có thể bỏ qua.

“Ta đọc.”

Suy nghĩ cận kề Đoàn Chính Minh cũng quyết định đọc ra. Hắn là trưởng tộc của Đoàn thị làm việc này cũng không ai dám nói gì, còn hơn là cho Đoàn Chính Thuần thay hắn phá vỡ gia quy.

Nhất Dương Chi có thể nói gọn là kỹ thuật dùng ngự khí biến đổi chân khí thành chỉ lực gây sát thương cho đối thủ. Bộ võ công này nêu rõ các vị trí nguyệt đạo trên cơ thể con người từ đó đưa ra các nguyệt trọng yếu để tấn công hoặc phòng thủ.

Ngự khí chuyển chân khí từ vô hình thành hữu hình. Như nhìn thấy nhưng lại không thấy. Là thật mà không thật là ảo mà không ảo. Vô hình vô ảnh tấn công đối thủ khiến đối phương trở tay không kịp. Chân khí từ ngón trở xuất ra uy lực đa dạng tùy thuộc vào trình độ của người tu luyện.

Ngô Minh vừa nghe Đoàn Chính Minh nói vừa mặt dày lấy viết ra ghi lại toàn bộ. Cũng có ai dám nói gì Ngô Minh chứ. Từ đầu Ngô Minh đã lộ ra mình là một kẻ không cần sĩ diện không cần mặt mũi. Còn có thể làm gì.

Dù là uất ức nhưng Đoàn Chính Minh cũng tự mình nói ra hết Nhất Dương Chi. Ngô Minh ghi xong còn đưa qua cho Đoàn Diên Khánh coi thử để chứng thật. Khi đã xác định mọi thứ là đúng Ngô Minh mới mỉm cười nói ra.

“Tốt coi như xong một câu, nếu trả lời đúng một câu nữa coi như các người thắng vòng này. Tiếp theo sẽ là Lục Mạch Thần Kiếm.”

Nghe Ngô Minh nói ra thì cả ba người Đoàn Chính Thuần đều không nhịn được tỏ thái độ ra mặt. đây chẳng phải là ép người quá đáng sao?

Nhất Dương Chi chỉ có hoàng tộc Đoàn thị mới có thể học cho Ngô Minh cũng không nói gì đi. Nhưng mà Lục Mạch Thần Kiếm thì khác. Đây là cùng với Nhất Dương Chi hai bộ võ công được sáng tạo từ Thái Tổ Thành Thánh Văn Vũ Hoàng Đế Đoàn Tư Bình sáng tạo. Nó chỉ được truyền dạy cho các đệ tử các đời trong Thiên Long Tự. Mà Thiên Long Tự này chính là nơi các vị Hoàng Đế của Đại Lý sau khi thoái vị tu hành. Toàn bộ các đời hoàng đế của Đại Lý sau khi thoái vị đều xuất gia đều này cũng nói rõ Lục Mạch Thần Kiếm cần có tư cách thế nào mới có thể tu luyện.

Ngô Minh một kẻ không có chút liên hệ gì tới Đoàn Thị sao có thể tùy tiện đọc qua Lục Mạch Thần Kiếm.

“Sao? Nhìn nét mặt của các người có lẽ là không đọc ra được môn này võ công rồi. Nếu vậy trận này các người nhận thua sao?”

“Vẫn còn một môn cuối cùng, không phải sao?”

“Đúng là còn một đề, để ta nghĩ xem?”

Ngô Minh làm bộ suy nghĩ một lúc sau đó nói ra.

“Môn võ công thứ ba ta muốn các người đọc chính là Lục Mạch Thần Kiếm”

“Bỉ ỏi.”

“Ngô công tử làm người không thể quá tham lam, cũng không thể quá vô sỉ.”

“Sao ta chỉ biết các người không đọc được ta sẽ là chủ của tên này, đấu 3 thua hai trận này xem như khỏi đấu tiếp hẳn trực tiếp là người của bọn ta, còn mấy tên con tin này ta giết sạch.”

Ngô Minh chỉ tay về Đoàn Chính Thuần nói ra.

“Khoan đã.”

Nhìn Ngô Minh uy hiếp Đoàn Chính Minh không thể nhắm mắt làm ngơ cũng phải mở lời ngăn cản.

“Ta thật sự hiện tại không thể đọc ra được Lục Mạch Thần Kiếm bởi vì cả ta cũng chưa từng luyện qua nó nhưng mà ta có cách lấy nó cho ngươi.”

Đoàn Chính Minh là vua của một nước nếu hẳn ra lệnh Thiên Long Tự cũng không thể không nghe. Ngoài ra việc này lại còn liên quan tới tính mạng của rất nhiều người, còn có an nguy của cả đất nước. Thiên Long Tự không thể khước từ việc này.

“Hoàng Thượng, ngài muốn đến Thiên Long Tự một chuyến sao?”

“Ngươi cũng biết nó ở Thiên Long Tự.”

“Việc này không khó biết.”

“Đúng vậy, nếu ngươi muốn Lục Mạch Thần Kiếm cần phải đi tới Thiên Long Tự cùng ta một chuyến.”

“Không được.”

Đoàn Diên Khánh một bên lập tức ngăn cản. Hẳn một là biết suy nghĩ của Đoàn Chính Minh. Thiên Long Tự cao thủ rất đông, Ngô Minh đến đó chẳng phải đưa đầu vào lưới sao. Ngoài ra còn một nguyên nhân chủ quan đó là vì Khô Vinh Đại Sư năm xưa đã bỏ mặc hắn kêu cứu mà không giúp. Việc này hẳn tới bây giờ vẫn không quên, hẳn không muốn quay lại nơi đó nó khiến hắn nhớ lại những kỷ niệm kinh hoàng mà lâu nay hắn vẫn muốn xóa đi.

Nhưng Ngô Minh sao có thể? Ngô Minh đi chuyến này cũng là vì môn công phu này, đứng trước cơ hội tốt như thế này sao hắn có thể bỏ qua. Hơn nữa hẳn cũng có thừa tự tin có thể tự mình chạy thoát khỏi Thiên Long Tự nếu gặp khó khăn, voi thực lực của hắn hiện tại bảo vệ tính mạng mình không có gì khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cưu Ma Trí

“Tốt, các người bây giờ có thể ra về, ngày mai ta sẽ chuẩn bị mọi thứ đi tới Thiên Long Tự, ta hy vọng tới lúc đó có thể thấy được các vị chiến thắng vòng thứ hai này.”

Nghe được Ngô Minh nói ra cả ba người Đoàn Chính Thuần quyết định ra về. Ngô Minh cũng không ngăn cản làm gì cứ tự nhiên thả cho ba người họ rời đi.

Đoàn Diên Khánh một bên không hiểu Ngô Minh đang dự tính cái gì, rõ ràng đây là một cái bẫy mà Đoàn Chính Minh đã giăng ra, vậy mà Ngô Minh còn chủ động lao vào đây chẳng phải là quá ngốc sao? Hẳn cũng không tin Ngô Minh sẽ vì một bộ bí kíp võ công mà mạo hiểm tính mạng của mình.

“Ngô công tử hình như người hành động lần này quá sơ suất rồi.”

“Ý ngươi là sợ bọn họ sẽ chuẩn bị sẵn thiên là địa võng chờ chúng ta sao?”

“Chẳng lẽ không phải vậy?”

“Trong tay chúng ta có con tin bọn họ sẽ không làm bậy đâu với lại ngày mai chúng ta không phải tới đó một mình, chúng ta còn có thêm một vị khách đặc biệt khác nữa.”

“Là ai?”

“Ngày mai ông sẽ rõ, còn giờ chúng ta thu xếp mấy người này lại một chỗ rồi chuẩn bị đi tới Thiên Long Tự. Bọn người này không thể mang theo tới đó cần nhốt chúng lại ở một nơi khác an toàn hơn.”

“Chúng ta đem bọn họ đi đâu bây giờ?”

“Ta có biết một chỗ.”

Chỗ Ngô Minh nói tới chính là cái động cất giấu hai quyển bí kíp Tiêu Dao Phái, nơi đó vị trí khó phát hiện lại là một cái động rất thích hợp để nhốt người. Ngô Minh sau đó cho tất cả con tin của mình bao gồm cả Đoàn Dự tới hang động kia.

Uyển Thanh sau khi nói chuyện rõ ràng với Tần Hồng Miên cũng buồn bã trở lại. Ngô Minh cũng không hỏi qua cuộc nói chuyện đã có kết quả gì mà hân chỉ thông báo cho nàng là ngày mai nàng sẽ cùng hắn tới Thiên Long Tự Đại Lý.

Từ sáng sớm, đoàn người của Ngô Minh đã xuất phát tiến về Thiên Long Tự. Trong đoàn có Ngô Minh cùng Uyển Thanh, Tứ đại ác nhân, Lưu Phúc cùng một vài đệ tử Vô Lượng Kiếm Phái để vạch hành lý cùng đánh xe ngựa.

Ngô Minh đi hơn năm canh giờ mới tới được Thiên Long Tự. Vừa tới nơi hắn đã thấy được hai người Đoàn Chính Thuần và Đoàn Chính Minh đứng ở cửa đợi.

“Dự nhi cùng bọn người kia người không mang họ tới sao?”

Đoàn Chính Thuần lập tức hỏi Ngô Minh về tin tức của Đoàn Dự. Ngô Minh cũng vui vẻ nói ra.

“Bọn ta nếu dẫn bọn họ theo chẳng phải là muốn các người xông vào chém giết cứu người sao? Hiện tại họ đang sống ở một nơi rất an toàn, ngài cũng nên cho người đi báo với cánh quân đang tiến về Vô Lượng Sơn, bây giờ có lẽ còn kịp rằng trên núi đột nhiên xuất hiện rất nhiều bầy cùng thú độc. Không may bọn họ bị chúng vô tình hại chết thì thật đáng thương.”

“Người..”

Đoàn Chính Minh tức giận nắm chặt tay sau đó quay sang thị vệ của mình bảo hắn lập tức thông báo cho nhóm giải cứu khẩn thận.

“Chúng ta đi vào việc chính, các người đã chuẩn bị Lục Mạch Thần Kiếm chưa?”

“Các người đi vào tự rồi nói chuyện.”

Ngô Minh cùng mọi người tiến vào bên trong tự. Ngoài sân có một khoảng sân trống, xếp rất nhiều chỗ ngồi cùng mái che. Đây là sân dùng để luyện võ cũng như giảng đạo cho các phật tử tới chùa.

Ngô Minh cùng Uyển Thanh – Lúc này đã che kín mặt, mặc một bộ đồ đen huyền – Ngồi sang một bên. Tiếp theo đó từ trong tự bước ra sân là một nhóm hòa thượng ngồi ở vị trí chủ nhà.

Người ngồi giữa chính là Khô Vinh.

Khô Vinh nhìn qua Ngô Minh sau đó cũng tin tưởng những lời mà Đoàn Chính Minh kể lại. Người thanh niên này bề ngoài quá trẻ lời nói nửa thật nửa giả nhưng hành động lại rất nghiêm túc. Hoàn toàn không cho người ngoài nhìn ra được tính cách thật của mình. Lại nói về võ công, Khô Vinh chính là một đại cao thủ nhưng đứng trước Ngô Minh ông vẫn cảm giác được sự nguy hiểm đến từ người này. Cứ như ông đang đứng trước một con hổ mà chủ nó luôn bảo là con hổ này đã được huấn luyện rất kỹ sẽ không cắn người, nhưng ai biết được chính con hổ này sẽ là kẻ giết chết tất cả.

“Thí chủ vì sao lại muốn Lục Mạch Thần Kiếm của bốn tự?”

Khô Vinh khuôn mặt không nhìn về Ngô Minh mà là quay về hướng tượng phật phía xa kia nói ra. Ngô Minh cũng không vòng vo.

“Ta thật ra là muốn nâng cao bản lĩnh của mình mà thôi.”

“Bản lĩnh của thí chủ bây giờ không phải một cái kiếm phổ là có thể gia tăng.”

“Có vẫn hơn không, dù thêm một hạt gạo cũng là hơn. Đâu ai chê mình quá giàu bao giờ.”

“Công tử không sợ nói lời quá thật lòng sẽ gây phản tác dụng sao?”

“Nếu đại sư muốn nghe lời không thật lòng thì người kia có lẽ sẽ giúp đại sư hài lòng.”

Ngô Minh nhìn về hướng xa một cái kiệu đang được khiêng tới. Bên ngoài gia nhân vừa nhìn cũng đã biết không phải là người của Đại Lý Quốc.

“Vẫn bối Cruu Ma Trí Thổ Phiên Quốc xin ra mắt Khô Vinh Đại Sư, xin chào các vị.”

Người tới chính là Cruu Ma Trí, hắn tiến lại gần Khô Vinh cúi đầu chào hỏi sau đó quay người một vòng chào mọi người có mặt ở đây.

“Quốc Sư từ xa tới lão nạp lại không kịp nghênh đón quả là thất lễ, Quốc Sư mời ngồi.”

Cưu Ma Trí tìm một vị trí trống sau đó an tọa. Hắn cũng nhìn sang đám người Ngô Minh một chút rồi quay lại với Khô Vinh.

“Phật dạy bất sanh bất diệt, không uẩn không sợ. Tiểu tăng tâm tuệ thô sơ chưa thể tham thấu sinh tử phú quý tầm thường. Thưa mà tiểu tăng gửi tới chắc đại sư cũng đã đọc không biết ý kiến của đại sư thế nào?”

“Quốc Sư kết giao với Mộ Dung tiên sinh là duyên, nhân duyên đã tận hà tất phải cưỡng cầu.”

Bản Nhân đại sư một bên nói ra. Cưu Ma Trí lại nói.

“Mộ Dung tiên sinh năm xưa luận kiếm pháp trong thiên hạ đã liệt Lục Mạch Thần Kiếm của nước Đại Lý vào hàng thứ nhất, còn nói bình sinh chưa hề được nhìn là tiếc nuối lớn nhất.”

Bản Nhân đại sư lại nói tiếp.

“Không biết tại sao năm xưa Mộ Dung tiên sinh lại không trực tiếp tới đây?”

“Mộ Dung tiên sinh biết Lục Mạch Thần Kiếm là chí bảo của quý tộc không tiện hỏi mượn. Đại Lý đoàn thị tuy là hoàng tộc nhưng không quen nghĩa khí giang hồ, nhân nghĩa yêu dân, nghĩ cho chúng sinh nên ông ấy cũng không tiện cướp đoạt.”

“Vậy thì được rồi, nếu Quốc Sư cùng Mộ Dung tiên sinh đã là hảo hữu thì phải nên giữ lấy chủ ý của ông ta, không nên hỏi mượn, cũng không nên cưỡng đoạt.”

“Nếu có trách thì nên trách tiểu tăng đã từng hứa rằng nếu Mộ Dung tiên sinh đã không tiện hỏi mượn tiểu tăng sẽ làm giúp, đại trưởng phu lời nói ra phải thực hiện. Kín sinh các vị thành toàn.”

“Quốc Sư tâm niệm cố hữu, trần duyên chưa tận không phải là uống sinh cho hai chữ cao tăng hay sao chứ.”

Khô Vinh từ đầu tới giờ mới mở miệng nói với Cưu Ma Trí một câu khiến hắn không biết trả lời thế nào. Để lảng tránh câu hỏi Cưu Ma Trí đem từ trong rương mình mang tới ba quyển kinh thư.

“Đây là ba quyển kinh thư ghi chép về luyện pháp của 72 tuyệt kỹ thiếu lâm và cách để phá giải toàn bộ chúng. Năm xưa Mộ Dung tiên sinh đã đem ba quyển kỳ thư này tặng cho ta hôm nay ta nguyện đem ba quyển kỳ thư này trao đổi Lục Mạch Thần Kiếm nếu chư vị đại sư đồng ý thì nó sẽ là của các vị.”

Cưu Ma Trí ném ba quyển kinh thư trước mặt các vị cao tăng của Thiên Long Tự. Mấy vị này trong ánh mắt cũng có mấy phần thèm muốn nhưng tâm tính bọn họ cũng đủ để chống lại thứ trước mắt tất cả nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ trong đầu của mình.

“Tiểu tăng chỉ cần một phụ bản của kiếm phổ, các vị vẫn có thể giữ lại kiếm phổ trong tự. Sau đó tiểu tăng sẽ niêm phong kiếm phổ lại đưa tới mộ của Mộ Dung tiên sinh để đốt đi.”

Những lời Cưu Ma Trí vừa nói ra cũng không có ai trả lời hắn ta nhưng chỉ duy nhất có một người là Ngô Minh nhìn về ba quyển kinh thư dưới đất cảm thấy hứng thú.

Ngô Minh cánh tay vươn ra sau đó bóp lại lập tức ba quyển sách tự động bay về hướng của hắn trong sự kinh ngạc của mọi người.

“Đây là Cầm Long Công.”

“Không phải không giống.”

“Trên đời vẫn còn thứ võ công khác có tác dụng giống Cầm Long Công sao?”

“thật không ngờ.”

Tất cả mọi người xung quanh đều bất ngờ nhìn về Ngô Minh. Lúc này Ngô Minh mới lật lật mấy trang giấy ra rồi úp lại.

“Hòa thượng, ông đem ba quyển sách ra nói chúng là 72 tuyệt kỹ thiếu lâm, nói suông như vậy ai nói mà không được, ta làm sao biết đây là thật hay là giả.”

“Công tử đây là?”

“Ta là Ngô Minh hôm nay cũng là khách ở đây phải không Đoàn Vương gia.”

“Đúng.”

Ngô Minh nhìn sang Đoàn Chính Thuần khiến hắn vạn phần khó chịu đáp lời.

“Ngô công tử nếu đã là khách thì nên giữ chút lễ nghĩa, đây là thứ Mộ Dung tiên sinh năm xưa giao cho ta sao có thể là giả. À mà không biết Ngô công tử đây có biết Mộ Dung tiên sinh là ai không nữa? ha ha ha.”

Curu Ma Trí tỏ vẻ khinh thường Ngô Minh trẻ tuổi. Tuy vừa rồi Ngô Minh lộ ra võ công đáng gờm nhưng Curu Ma Trí cũng không vì thế mà sợ hãi. Hắn vẫn luôn tự tin về khả năng của mình.

“Mộ Dung tiên sinh mà người nói có phải hay không là Mộ Dung Bác?”

“Đúng chính là Mộ Dung Bác, coi như cũng có chút kiến thức.”

“Nếu là cậu thì tốt rồi, mấy cuốn sách này cậu ta cho người mượn ta hôm nay thay mặc cậu lấy lại.”

“Cậu?”

“Sao ta gọi Mộ Dung Phục là biểu ca, chẳng phải gọi Mộ Dung Bác là cậu sao? Ta ở trong Mộ Dung gia quyền lực cũng chỉ thua Mộ Dung Phục, người xem thứ này ta lấy lại có phải là hợp tình hợp lý không?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đánh cược

“Ngô công tử làm vậy không thỏa đáng, ba quyển kinh thư này là ta được Mộ Dung tiên sinh trao cho, cũng phải để cho ta tự mình trả về, không cần công tử bận tâm.”

Ngô Minh chẳng quan tâm tới Curu Ma Trí mà quay sang mấy quyển bí tịch lật ra xem. Curu Ma Trí lúc này tức giận tới độ. Hắn đường đường là một Quốc Sư nước Thổ Phiên lại bị một thiếu niên như Ngô Minh liên tục trêu đùa, nếu không phải hắn lo cho danh dự của mình không tiện rat ay trước mặt nhiều người nếu không Ngô Minh cơ hồ cũng đã bị hắn xông vào tấn công.

Đoàn Chính Thuần nhìn cảnh này thì cảm thấy có chút thương hại cho Curu Ma Trí. Hắn biết hòa thượng này đã lọt vào tầm ngắm của Ngô Minh rồi. Đầu với Ngô Minh thứ đầu tiên cần phải vứt bỏ chính là sĩ diện, một kẻ coi trọng bề ngoài như Curu Ma Trí chắc chắn sẽ gặp thiệt thòi khi đối đầu với Ngô Minh.

Ngô Minh một mình ngồi lật từng trang sách ra xem, hắn đôi lúc không hiểu còn quay sang hỏi Uyển Thanh kẻ bên nhờ nàng giải thích.

Curu Ma Trí cuối cùng cũng đã không chịu nổi bước tới trước Ngô Minh nói ra.

“Ngô công tử người bây giờ có thể trả lại cho ta được rồi chứ.”

“Cần gì gấp gáp, ta vừa nhìn sơ qua mấy loại trong này. Ghi chép phải nói là quá sơ sài, người không có đem đồ giả tới lừa các vị cao tăng ở đây đi.”

“Ngô công tử không nên nói vậy, những quyển kinh thư này đều là thật. Ta sẽ dùng thử một môn võ công trong đó cho mọi người xem xét thì sẽ biết là thật hay giả. Môn này gọi là Niêm Hoa Chi.”

Curu Ma Trí hai bàn tay đặt áp vào nhau sau đó vận dụng nội lực. Ngay sau đó hai bàn tay từ từ cách nhau ra một đoạn. Chỉ thấy ở giữa hai lòng bàn tay của hắn là một viên hạt châu.

“Bùm.”

Ngay sau khi Curu Ma Trí vận công lần nữa viên châu lập tức nổ tung hóa thành một đám cát vụn rơi ra mặt đất.

“Thế nào các vị đã tin tưởng ba quyển kinh thư này là thật.”

“Ta còn tưởng có gì lợi hại, nếu mà như thế này ta cũng có thể làm được.”

“Ngô công tử, làm người phải biết khiêm nhường, không thể háo thắng mà đánh mất lý trí.”

“Ta làm gì đánh mất lý trí, chiêu vừa rồi của ông thể hiện ta nghĩ ta cũng có thể làm được.”

“Ta cũng muốn xem Ngô công tử đây sẽ làm như thế nào.”

Curu Ma Trí biểu hiện nhường lối để Ngô Minh đang vị trí trống để biểu diễn. Ngô Minh cũng phụng bồng đi sang một bên trống trải.

“Quốc sư có thể cho ta xin thêm một hạt châu không?”

Ngô Minh cười nói nhìn Cưu Ma Trí. Chỉ thấy hần trong người phóng ra một hạt châu bay cực nhanh về phía Ngô Minh. Ngô Minh không những không hoảng sợ mà còn hứng thú. Ngón chỏ Ngô Minh đưa ra ngoài, cương khí bao quanh. Ngón trỏ của hần chĩa vào ngay giữa hạt châu khiến hạt châu này dừng lại. Ngón tay của Ngô Minh cũng đâm sâu phá nửa hạt châu.

Tất cả mọi người một lần nữa bất ngờ trước Ngô Minh. Với chiêu vừa rồi của mình, Cưu Ma Trí cũng chỉ dám đứng né qua một bên chứ không dám đoán lầy chứ đừng nói là dùng một ngón tay. Mà người ngạc nhiên nhất phải là các lão tăng cùng hai Người Đoàn Chính Thuần. Ngay cả Đoàn Diên Khánh một bên cũng không nhận được nói ra.

“Nhất Dương Chỉ, chỉ vụn vụn một ngày đã luyện được tới cảnh giới này? Ngô thiếu gia người đứng là cho ta mở rộng tầm mắt.”

Ngô Minh trong lòng cũng có chút đắc ý. Sau đó động tác của Ngô Minh y như Cưu Ma Trí vừa rồi, làm nổ tung hạt châu.

Cưu Ma Trí trong lòng như nổi lửa. Hần cảm giác được Ngô Minh sử dụng không phải như mình. Hần sử dụng chính là Tiểu Vô Tướng Công. Môn võ công này là Tiêu Dao Tử chân truyền cho riêng Lý Thu Thủy. Cũng không biết làm cách nào mà Cưu Ma Trí học được. Môn võ công này lợi hại ở chỗ chỉ cần dựa vào nội công của Tiểu Vô Tướng Công thì có thể thi triển ra nhiều loại võ công khác nhau. Chính vì vậy vừa rồi Cưu Ma Trí thể hiện không phải là Niêm Hoa Chỉ của thiếu lâm thật sự mà là dùng Tiểu Vô Tướng Công biến đổi mà thành.

Nhưng Cưu Ma Trí kinh ngạc chính là hần lại không cảm nhận được Ngô Minh dùng Tiểu Vô Tướng Công. Vậy chẳng phải nói Ngô Minh vừa nhìn đã hiểu, vừa nhìn đã luyện thành sao? Hần được mọi người đều nói là học thức uyên thâm nên chuyện như thế này hần không thể tin tưởng.

“Ngô công tử nếu vậy ngày thứ dùng chiêu này cho ta xem thử.”

Cưu Ma Trí tiếp đó đi ra gần một cái đỉnh lớn. Hần một chân hất tung cái đỉnh lên trên không. Tay phải vận sức tung ra một đòn.

“Àm”

Cái đỉnh làm hoàn toàn bằng kim loại nhưng vẫn bị chưởng này của Cưu Ma Trí in sâu một hình bàn tay lên trên.

“Đây là Bàn Nhược chưởng.”

“Đúng vậy đây là Bàn Nhược Chưởng, Ngô công tử người có thể dùng được chiêu này coi như ta thua cuộc, nguyện ý đem ba quyển sách này giao lại cho người coi như trả lại Mộ Dung gia.”

“Nghe giọng người nói chắc là còn có ý ta thua sẽ bị thế nào đó.”

“Đúng vậy, nếu công tử thua chứng tỏ công tử là kẻ khoác lác. Xin hãy đi cùng ta vài năm để ta tu dưỡng tính tình của công tử trở lại với chính đạo.”

“Hừ chính đạo, ha ha ha.”

Ngô Minh nghe được câu này lại xuất từ miệng của Cưu Ma Trí nên không nhận được cười.

“Được ta đồng ý, người cho ta một chút thời gian ta đọc qua chiêu này một chút.”

Ngô Minh vô tư vạch tới trang hướng dẫn Bàn Nhược Chưởng để đọc. Tất cả mọi người xung quanh đều chú ý quan sát. Nếu là người khác họ có thể không tin là vừa nhìn qua có thể tu luyện thành nhưng Ngô Minh vừa rồi tự mình thi triển đã làm tất cả trong lòng nổi lên nghi vấn. Liệu Ngô Minh có thật sự được trời ban cho loại thiên phú này.

Thật ra vừa rồi Ngô Minh cũng chỉ là sử dụng Tiểu Vô Tướng Công mà thôi. Bên trong Lang Hoàng Ngọc Động có ghi chép Tiểu Vô Tướng Công. Ngô Minh cũng đã từng luyện qua. Nhưng đối với Ngô Minh loại võ công này sau khi luyện đã sinh ra biến dị. Bình thường môn võ công này sẽ Vô Sắc Vô Tướng. Không có hình hài nhất định nhưng khi tới tay Ngô Minh tu luyện ra nó lại sinh ra một hình dạng mới. Ngô Minh gọi nó là Hòa Tĩnh. Chính vì thế mỗi lần sử dụng Tiểu Vô Tướng Công cơ thể của Ngô Minh đều cộng hưởng với tay trái của hần tạo ra một luồng dương khí phát ra, cũng vì nguyên nhân này mà những võ công ôn nhu Ngô Minh đều không thể thi triển ra.

Nhưng tới hiện tại đã có sự biến đổi. Vừa rồi Ngô Minh ý định là dùng Tiểu Vô Tướng Công để vạch mặt Cưu Ma Trí mà thôi nhưng ai ngờ lúc thi triển hần đã phát hiện hiện tại Tiểu Vô Tướng Công lại biến đổi. Nếu lúc trước là dương khí lấn áp tạo ra dị bản thì hiện tại lại xuất hiện thêm một luồng âm khí hòa trộn. Việc này vô tình lại tọa ra một Tiểu Vô Tướng Công hoàn toàn mới, đến cả Cưu Ma Trí cũng không thể nhận ra.

Ngô Minh sau khi đọc xong thì úp quyển sách lại đưa cho Uyển Thanh.

“Nàng cất vào trong đi mấy thứ này đều là đồ của chúng ta rồi.”

Nhìn Uyển Thanh cất ba quyển kinh thư vào trong Cưu Ma Trí vô cùng tức tối. Nhưng hần vẫn đợi, hần đợi Ngô Minh thất bại rồi sẽ xử lý sau đó.

Ngô Minh sau đó nhìn về Cưu Ma Trí nói ra.

“Ta không thích đánh cây đánh cỏ mấy vật vô tri, hay là chúng ta hai người đều dùng Bàn Nhược Chưởng giao thủ thế nào, như vậy cũng xem như công

bằng lựa chọn ra kẻ chiến thắng.”

“Tốt ý này ta rất thích.”

Curu Ma Trí sao có thể từ chối lời đề nghị này. Mọi người xung quanh cũng bất ngờ với lời đề nghị của Ngô Minh. Cho dù Ngô Minh có học được Bàn Nhược Chương cũng đã là tốt lắm rồi, vừa rồi Curu Ma Trí thi triển ra không phải là một sớm một chiều luyện được trình độ. Ngô Minh làm thế này chẳng khác nào tự dâng mạng mình.

Ở đây chắc người vui nhất chính là Đoàn Chính Thuần và Đoàn Chính Minh. Ngô Minh làm thế chỉ có lợi cho bọn họ mà thôi, họ càng mong Ngô Minh bị Curu Ma Trí một chương đánh chết.

“Quốc sư người chuẩn bị xong chưa hai ta bắt đầu giao thủ chứ.”

“Ngô công tử cần thận rồi.”

Cả hai bên tư thế giống hệt nhau. Bắt đầu giao thủ, cả hai người đều vận dụng Tiểu Vô Tướng Công phụ thể chuyển đổi thành trạng thái phù hợp với Bàn Nhược Chương.

“Yaaa”

Cả hai hét lên sau đó chương thủ đi trước đánh tới đối phương. Ngô Minh cùng Curu Ma Trí hai người như một cái gương phản chiếu đối phương động tác đều ý như nhau.

Khi cả hai đến gần nhau, cứ tưởng hai chương kia sẽ chạm vào nhau nhưng ai ngờ tới phút cuối Ngô Minh lại thay đổi. Cánh tay hắn đánh lệch sang ngực của Curu Ma Trí khiến kẻ này không kịp trở tay chỉ có thể liều chết với Ngô Minh ra tay đánh trả. Cả hai người đều một chương đánh thẳng vào ngực đối phương khiến cả hai văng ngược ra sau.

“Người người học hấp tinh đại pháp, khụ khụ.”

Curu Ma Trí tức giận nhìn về Ngô Minh vừa lúc miệng cũng phun ra máu đỏ sẫm. Ngô Minh không bị như đối phương chỉ là phản lực đẩy lùi bề ngoài không hề nhìn thấy thương tích gì.

“Quốc sư sao lại nói như vậy.”

“Người còn xảo miệng, một tên thiếu niên như người nếu không dùng tà công như thế này làm sao có được công lực hiện tại. Người ít nhất cũng hơn trăm năm công lực.”

Lời này của Curu Ma Trí vừa nói ra khiến cả trường sợ hãi nhìn về Ngô Minh. Sao lại có thể? Nếu như lời Curu Ma Trí đã nói thì kẻ trước mặt này không phải là một đại quái vật đội lốt người thường sao. Sao một thanh niên có thể chứa đựng trong người trăm năm công lực cơ chứ.

“Quốc sư không cần xảo ngôn, người vừa rồi cũng chứng kiến ta dùng là Bàn Nhược Chương, người đã thua.”

Ngô Minh sau đó quay ra hai người Đoàn Chính Thuần.

“Nhiều việc xảy ra như vậy suýt chút nữa đã quên việc chính hôm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Di Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Loạn

Curu Ma Trí một bên ngồi điều tức. Ngô Minh cũng không quan tâm tới hắn ta nữa, kinh thư cũng đã lấy người cũng đã đánh. Ngô Minh cùng tên hòa thượng này chung quy cũng không có hiềm khích gì nên cứ thế cho qua.

Ngô Minh quay sang Khô Vinh đại sư nói.

“Khô Vinh đại sư, ta cùng Đoàn thị sự việc có lẽ ngài cũng có nghe qua không biết ý kiến của ngài thế nào?”

“Thiên Long Tự là nơi Phật môn thanh tịnh, đã vào đây tất cả sự đời điều như mây khói, không tranh không phân.”

“Ý đại sư là không lo việc của Đoàn thị rồi.”

Khô Vinh không nói gì, Ngô Minh quay sang Đoàn Chính Thuần hỏi tiếp.

“Đoàn vương gia, các người có cách đem ra Lục Mạch Thần Kiếm hay không? Ta đây kiên nhẫn cũng không có nhiều, các người đem ra được chúng ta đầu tiếp một trận, còn nếu không Đoàn vương gia ngoan ngoãn đi theo ta đi. Nơi mẫu thân đang ở cũng là sơn cảnh hữu tình, Vương gia có khi sẽ thích ở đó.”

Ngô Minh cứ như độc thoại chẳng ai trả lời hẳn ta cả.

“Tốt, nếu đã không nói xem như là chấp nhận. Vậy Vương gia cùng ta đi một chuyến.”

Ngô Minh định đi tới bắt giữ Đoàn Chính Thuần thì từ phía sau một đường chỉ lực vô hình đánh thẳng vào vai của hắn. Ngô Minh đã lập tức nhận ra né sang một bên, chỉ lực đã tiếp tục bay tới đánh trúng vào ngực Đoàn Chính Thuần khiến hắn thổ huyết.

“Lại dám đánh sau lưng ta? Các người đã thua vẫn còn không giữ lời sao?”

“Đây chỉ là học theo Ngô công tử mà thôi, đẹp sẽ diện qua một bên chúng ta cũng không phải là đại trượng phu gì?”

Người ra chỉ vừa rồi không ai khác là Đoàn Chính Minh. Lúc này Đoàn Chính Thuần đã được thị vệ xung quanh kéo ra một bên. Đoàn Chính Minh sau khi đánh nhằm Đoàn Chính Thuần hắn cũng tỏ ra lo lắng nhưng kẻ địch trước mắt hắn cũng không có đủ thời gian lo lắng nhiều.

Sau đó cả năm lão hòa thượng cùng Đoàn Chính Minh đã lập thành hàng ngang định công kích Ngô Minh.

“Đoàn Dự tên tiểu tử này vẫn còn trong tay ta, các người không lo lắng cho an nguy của hắn ta sao? Ta nếu trong vòng 2 ngày không quay lại mấy tên thuộc hạ sẽ lập tức giết hết tất cả con tin.”

“Nhưng nếu ngươi mà thắng đi ra về bọn họ chẳng lẽ không chết sao? Nếu đều là chết tại sao phải chết một mình, ta tiễn ngươi bồi tán bọn họ.”

“Ta còn định chỉ đem mình Đoàn Chính Thuần đi, bọn người đó sẽ thả ra nhưng mà bây giờ xem ra không được rồi.”

“Ngươi đừng nói mấy lời đó, ngươi nghĩ ai sẽ tin. Đội quân chúng ta điều đi lúc đầu chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, đội giải cứu số lượng lớn hơn rất nhiều so với số lúc đầu đi ra, chắc chắn sẽ nhanh chóng cứu ra Dự Nhi.”

“Ngươi quá xem thường ta bố trí.”

“Hừ, ngươi sống ra khỏi đây được rồi nói.”

Nói xong Đoàn Chính Minh cùng bốn lão hòa thượng còn lại mỗi người một bên vận dụng Lục Mạch Thần Kiếm tạo thành kiếm trận.

“Các người không luyện được Lục Mạch Thần Kiếm lại chia ra mỗi người luyện một kiếm sao? Đây còn gì là Lục Mạch Thần Kiếm, phải gọi là Lục Mạch Kiếm Trận mới đúng.”

“Ngô công tử có thể nhìn ra được đúng là học thức uyên thâm, tiếp chiêu.”

Bọn họ cũng không ngờ Ngô Minh có thể nhìn ra mảnh khỏe của mình. Bọn họ không ai có thể luyện được Lục Mạch Thần Kiếm nên để đối đầu với Ngô Minh và Cưu Ma Trí họ đã chọn cách chia nhau ra mỗi người một kiếm thức mà tu luyện rồi hợp lại thành kiếm trận.

“Vào.”

Một kiếm khí bắn ra từ phía Bán Nhân. Nó bay xoẹt qua người của Ngô Minh đánh nổ nền đá phía sau. Ngô Minh không dám khinh thường. Năm người này võ công cũng đã thuộc hàng cao thủ, bây giờ lại còn liên thủ với nhau thực lực không thể xem nhẹ.

“Thương Dương Kiếm.”

“Trung Xung Kiếm.”

“Thiếu Trạch Kiếm.”

“Thiếu Xung Kiếm.”

“Quan Xung Kiếm.”

Lần lượt theo thứ tự ra tay là Bán Nhân, Bán Quan, Bán Tham, Bán Tướng, Đoàn Chính Minh. Từng đợt kiếm khí cứ thế đánh tới Ngô Minh.

Ngay từ đầu Ngô Minh bị năm người dồn ép, nhưng sau dần đội hình bọn họ đã lộ ra sơ hở. Sơ hở lớn nhất của bọn họ chính là Lục Mạch Thần Kiếm bọn họ vẫn chưa thành thực mặc dù mỗi người chỉ luyện có một kiếm thức. Thứ hai chính là do mỗi người dùng một kiếm thức nên chúng không kết hợp nhuần nhuyễn với nhau, dần dần tạo sự bối rối từ chính trong đội hình của mình. Còn cuối cùng chính là do chênh lệch thực lực hai bên.

Lúc đầu Ngô Minh còn bị yếu thế do đối thủ chiếm được tiên cơ, bọn họ có sự bất ngờ trong chiêu thức cùng nhân lực. Nhưng sau khi các điểm yếu lộ ra thì Ngô Minh đã tìm ra được khe hở. Nội lực dùng để thi triển Lục Mạch Thần Kiếm rất lớn, bọn họ không còn giữ được thể chất mình như lúc đầu.

Còn Ngô Minh từ đầu tới giờ vẫn chưa thực sự ra tay, chỉ dùng nội lực cản kiếm khí cũng như né tránh, cộng với thể lực hơn người của mình Ngô Minh đã dần chiếm được lợi thế.

Kiểm khí uy lực đã dần không còn như lúc đầu, Ngô Minh cánh tay trái nổi lên hỏa khí chém ngang một nhát. Hỏa khí lan tới năm người Đoàn Chính Minh khiến bọn họ phải hợp lực tung kiếm khí chống trả. Lúc này ngay cả Khô Vinh đại sư từ đầu vẫn chưa ra tay cũng phải dùng Thiếu Thương Kiếm trợ chiến.

“ Ầm ”

Mặc dù đã cố gắng chống đỡ nhưng cả đám hòa thượng vẫn bị hỏa khí đánh bay ra sau, đến vài bước mới có thể bình tĩnh đứng thẳng người. Cưu Ma Trí một bên hai mắt không tin được nhìn Ngô Minh.

“ Đây đây là Hỏa Diễm Dao của ta, sao lại.. ”

Đòn vừa rồi của Ngô Minh quả thật rất giống Hỏa Diễm Dao của Cưu Ma Trí khiến hắn không thể không bất ngờ. Ngô Minh lúc này dẫn theo Uyển Thanh bay vào bên trong bảo tự, hắn còn nhớ trong nguyên tác Lục Mạch Thần Kiếm được treo ở bên trong. Nếu đám người Khô Vinh không mang ra ngoài vậy khả năng cao là vẫn còn bên trong.

“ Lão tặc từ người cản bọn họ lại một chút ta tìm thấy đồ sẽ quay lại ngay. ”

Ngô Minh quay ra hét lên ra hiệu cho đám người Đoàn Diên Khánh cản đường cho mình, lúc này khuôn mặt Đoàn Diên Khánh không tí biểu cảm gì.

“ Đoàn thị rơi vào tay các ngươi đúng là ô nhục, chỉ một thằng nhóc đã khiến chó gà không yên, các ngươi còn tư cách gì nắm giữ đất nước này. ”

“ Sư phụ đệ tử nhất định sẽ cản bọn họ lại. Sư phụ sư nương đi thông thả. ”

Trái lại với tất cả, Nhạc Lão Tam được Ngô Minh sai bảo thì vô cùng vui mừng, cây kéo trên tay phóng tới đánh vào đám đông đang chém giết lẫn nhau. Thuộc hạ của Ngô Minh, nước Thổ Phồn, Đại Lý không ai nhận ra ai cứ thế giao chiến gây nên một sự hỗn loạn ngay giữa chốn Phật môn.

“ Đứng lại. ”

“ Đứng lại. ”

Nhìn thấy Ngô Minh xông thẳng vào trong bảo điện Cưu Ma Trí cùng các lão hòa thượng điều đồng loạt đuổi theo. Cưu Ma Trí vừa bị làm nhục ôm hận với Ngô Minh, còn đám hòa thượng đang lo lắng vô cùng với hướng mà Ngô Minh đi. Đúng như hắn suy đoán quả thật Lục Mạch Thần Kiếm vẫn còn ở bên trong bảo điện, bọn họ vừa rồi mới cùng nhau tu luyện Ngô Minh đã tới vẫn chưa kịp cất giấu đi.

Ngô Minh cùng Uyển Thanh đi vào trong đã lập tức thấy sáu bức vẽ. Ngô Minh vươn tay tóm gọn hết vào người sau đó vội chạy đưa sang cho Uyển Thanh.

“ Nàng quán lại rồi cho vào ba lô, đám người này để ta giải quyết. ”

Ngô Minh nói xong một chưởng đánh tung ra cửa hất văng cả đám người vừa mới chạy tới đang muốn xông vào trong. Ngô Minh lập tức bay ra ngoài ngăn cản không cho ai đi vào bên trong để thời gian cho Uyển Thanh gom hết số kiếm phổ.

“ Tiểu tử nạp mạng. ”

“ Đối với ta dùng lừa? ”

Ngô Minh trông thấy Cưu Ma Trí cánh tay tỏa ra hỏa diễm thì biết đây chính là tuyệt kỹ thành danh của ông ta Hỏa Diễm Dao.

“ Vù Vù. ”

Ngon lửa của cả hai bên tỏa ra rừng rực, Cưu Ma Trí điên tiết khi thấy Ngô Minh dùng võ công giống mình đã lao đến tấn công trước.

Hai cánh tay lửa đụng nhau tạo ra một ngọn lửa bùng nổ tại chỗ. Cả hai ngọn lửa bỗng có sự biến dị.

“ Nó, người đây là tà môn gì? Đây là cái gì lửa? ”

Cưu Ma Trí hoảng hốt muốn rút tay mình lại bởi hắn đã cảm giác được việc đang xảy ra. Ngọn lửa của Ngô Minh đang ăn lấy lửa của hắn, không những thế nội lực của hắn cũng đang bị bào mòn đi.

Đây là hiệu quả từ việc Ngô Minh tu luyện Bắc Minh Thần Công. Ngay từ đầu ngọn lửa của Ngô Minh đã có khả năng hấp thu sinh lực sau khi giết chết đối thủ nhưng tới lúc này hắn đã có thêm khả năng này mà không cần đối thủ phải chết.

“ Vào. ”

Đang lúc cấp bách, một tiếng gió cuốn kéo bên tay Ngô Minh, liên tục 6 chỉ lực đánh thẳng vào hắn khiến hắn phải bỏ Cưu Ma Trí ra để né tránh.

Curu Ma Trí lúc này mới hoàn hồn, hần lập tức quay đầu bỏ chạy. Ngô Minh vừa rồi thực sự đã làm hần cảm thấy sợ hãi. Nếu thật sự mất đi hết công lực Curu Ma Trí lúc này có lẽ sẽ tự sát chứ không như nguyên tác lúc cuối mà ung dung sống tiếp. Lúc này chấp niệm của hần với quyền lực vẫn còn quá lớn.

“Nhất Dương Chi.”

Ngô Minh đã nhận ra cả sáu người đối phương đã không còn dùng Lục Mạch Thần Kiếm mà đã đổi sang Nhất Dương Chi. Họ cũng đã nhận ra mình không hợp với Lục Mạch Thần Kiếm nên đã quyết định dùng thứ mình mạnh nhất đi ra giao đấu với Ngô Minh.

“Hợp Lực.”

Tất cả hợp kích một đòn cực mạnh đánh tới Ngô Minh. Đòn này xem như là đánh cược tất cả mọi thứ. Ngô Minh nếu đỡ được xem như bọn họ đã thua cuộc.

“Tôi rất đúng lúc.”

Ngô Minh tư thế lập tức thay đổi. Hần quyết định dùng một loại võ công mà hần dù đã luyện thành nhưng trước giờ vẫn chưa lần nào sử dụng.

“Đầu Chuyển Tinh Di.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đào tẩu

“Hả?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đầu Chuyển Tinh Di chẳng phải là tuyệt kỹ trấn phái của Mộ Dung gia sao. Ngô Minh dù là người quen biết nhưng cũng không phải mạng họ Mộ Dung sao lại học được.

Điều này cũng có lý bởi dù sao Ngô Minh cũng là người ngoài, Mộ Dung Phục cũng không có lý do dạy cho Ngô Minh. Nhưng thực tế Mộ Dung Phục không có nhiều bạn bè, Ngô Minh đối với hần chính là người hần thân nhất. Đối với Ngô Minh, Mộ Dung Phục là tin tưởng tuyệt đối, cả thời thơ ấu cả hai đã ăn chung mâm ngủ chung giường, đầu đá cũng không biết bao nhiêu lần. Tình cảm khó mà nói rõ ràng.

Lại nói tới cuộc chiến, Ngô Minh sau khi vận dụng Đầu Chuyển Tinh Di xoay chuyển chỉ lực đang muốn hướng nó phản lại đối thủ. Cả sáu người Khô Vinh sao có thể đứng nhìn lập tức dùng chút sức tàn cường ép ra tiếp một đòn. Đòn này so với trước yếu kém nhu nhược nhưng lại là giọt nước làm tràn ly. Ngô Minh cơ bản không thành thực Đầu Chuyển Tinh Di, cộng với vết thương từ cú ngã vực lúc trước vẫn chưa lành hần đã lập tức tạo ra ảnh hưởng tới cơ thể Ngô Minh.

Ngô Minh cố gắng di chuyển chỉ lực đánh sang một hướng khác sau đó lùi bước tiến sát vào trong bảo điện. Vị trí chỉ lực đánh vào phát nổ dữ dội, phá hủy toàn bộ kiến trúc xung quang. Về phần sáu người Khô Vinh sau hai lần cường ép ra chiêu đã gần như kiệt sức nằm trên đất.

Đây chính là lúc khả năng hồi phục của Ngô Minh phát huy tác dụng của mình. Ngô Minh được Uyển Thanh trợ giúp lập tức ngồi xuống điều tức chỉ sau vài khắc đã có thể đứng dậy.

“Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, đám người Đoàn Diên Khánh không cần được bao lâu nữa đâu, chút nữa quan binh sẽ tới vây công chúng ta hiện tại đánh không nổi với bọn họ.”

Uyển Thanh phân tích tình hình muốn khuyên Ngô Minh bỏ trốn. Ngô Minh lắc đầu nói ra.

“Đoàn Chính Thuần ta nhất định phải bắt đi, lần này nếu không thành công thì sẽ rất khó có cơ hội nữa, hoàng cung không phải nơi nói đến là đến nói đi là đi.”

Ngô Minh quả thật không quên nhiệm vụ chính của mình, mục tiêu của hần là Đoàn Chính Thuần. Ngô Minh nhìn ra mấy lão hòa thượng đang ngồi dường như liên tiếp mấy chỉ tung ra đánh trúng vào nguyệt thiên đột ngay cổ bọn họ khiến tất cả điều ngất sang một bên.

“Chúng ta đi, mấy người này cũng cần một lúc mới có thể tỉnh lại.”

Ngô Minh quả thật có thể giết mấy lão hòa thượng này. Bọn họ vừa rồi có ý định giết hần coi như đã đủ lý do. Nhưng ở đây lại có thêm Uyển Thanh. Hần không muốn nằng thây bộ mặt tàn ác của mình. Hần không giấu diếm chỉ là không muốn nó quá rõ ràng. Hần cũng rõ Uyển Thanh dù có thấy nằng

cũng sẽ chẳng nói gì. Quan niệm sống thời đại này chính là xuất giá tòng phu lại thêm từ nhỏ được tiêm vào đầu quá nhiều tư tưởng từ Tàn Hồng Miên. Uyển Thanh đã coi Ngô Minh là phu quân của mình chính vì thế dù Ngô Minh có làm gì Uyển Thanh cũng không phản đối. Nhưng sau tất cả hẳn vẫn muốn tránh những việc này.

Ngô Minh ôm theo Uyển Thanh dùng Lăng Ba Vi Bộ tiến ra lại khu vực khi nãy. Ngô Minh vừa ra đã thấy được Đoàn Chính Thuần đang cùng Đoàn Diên Khánh đánh nhau. Ngô Minh từ xa một kích đánh thẳng vào sau cổ của Đoàn Chính Thuần. Vì đang mải giao chiến với Đoàn Diên Khánh nên ông ta chẳng để ý tới Ngô Minh đang đánh lên mình, khi kịp nhận ra thì đã quá muộn. Ngô Minh quá nhanh đã đánh ngất đi Đoàn Chính Thuần.

“Ngô công tử chúng ta bây giờ làm gì?”

“Còn có thể làm gì, bảo mọi người mau rút đi một chút nữa binh sĩ cứu viện kéo tới chúng ta khó lòng mà chạy thoát.”

“Vậy chúng ta cũng cáo từ, công việc mà Vương phu nhân giao cho chúng ta coi như cũng đã hoàn thành. Còn cô gái này công tử tự mình bảo đảm vậy.”

Đoàn Diên Khánh chỉ tay về Uyển Thanh như đang hăm dọa Ngô Minh. Sau đó tứ đại ác nhân nhanh chóng rời đi bỏ mặc lại chiến trường. Ngô Minh cũng nhanh chóng kéo Đoàn Chính Thuần một bên một bên ôm ngang eo Uyển Thanh bay đi.

Đêm hôm đó.

Đoàn Chính Thuần bị trói ở một bên liên tục gẫy dựa nhưng không có cách nào, miệng cũng bị nịt kín.

“Đám người Thái Tư Mộc không biết bây giờ thế nào rồi, chúng ta làm ra chuyện thế này bọn họ chắc chắn sẽ không sống được trong Đại Lý nữa.”

“Nàng đừng lo, bọn họ hiện tại chắc đã chạy thoát rồi. Thái Tư Mộc hẳn nói sẽ cùng Vô Lượng Kiếm Phái đệ tử dời về Tây Hạ, nơi đó là địa bàn của Lão Lão gì đó bọn họ sẽ được che chở.”

“Nhưng mà như vậy chẳng phải là tự nhốt mình sao?”

“Nàng không hiểu rồi, bọn họ kiểm soát thuộc hạ của mình bằng Sinh Tử Phù, ai có thể nghĩ ra là Thái Tư Mộc đã được giải khỏi Sinh Tử Phù. Ngoài Sinh Tử Phù hầu như Linh Tụ Cung cũng không dùng biện pháp gì quản thúc thuộc hạ, ta xem bọn họ ở đó có lẽ còn tốt hơn.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Chúng ta bây giờ đưa tên này đi về nhà của ta?”

“Vậy là phải ra mắt mẫu thân chàng sao?”

“Nàng đừng lo, Mẫu thân của ta rất tốt À chỉ ít là với ta. Nàng chỉ cần không nói ra tên mình là được ta có cách tự nói với bà ấy.”

“Còn vị hôn thê kia, cô ấy sẽ đồng ý sao?”

“Ta cũng chẳng biết được, cứ tới đâu tính tới đó vậy, nàng yên tâm ta tuyệt đối không phụ nàng.”

“Nhưng nếu bất huynh lựa chọn giữa hai người thì sẽ thế nào?”

Nghe tới vấn đề này Ngô Minh lại thấy đau đầu. Hẳn thật sự tin Ngưu Yên sẽ nói ra câu vừa rồi. Nếu tính cách của Ngưu Yên đối với người ngoài là nhu mì, hiền thực thì đối với hẳn lại quá ý lại, cùng trẻ con. Hẳn không nghĩ Ngưu Yên sẽ lập tức chấp nhận Uyển Thanh.

“Đừng hỏi câu này với ta, kêu ta chọn lựa ta không chọn được.”

“..”

Không khí cuộc trò chuyện đã có chút cứng nhắc, c ùng gượng gạo. Cả hai người không ai nói tiếp mà ngồi im lặng nhìn đám lửa đang cháy kia.

“Gà cũng chín rồi nàng mau ăn đi.”

Ngô Minh cuối cùng cũng tìm được lý do để mở miệng, buổi tối hôm ấy kết thúc bằng bữa ăn gà nướng.

Mấy ngày sau, Ngô Minh cùng Uyển Thanh và Đoàn Chính Thuần di chuyển về Cô Tô. Cũng qua mấy ngày đường bọn họ cuối cùng cũng đã tới được và đang trên thuyền đi về Mạn Đà Sơn Trang.

“Phía trước chính là nhà của ta.”

“Chàng sống ở đây sao?”

Uyển Thanh tuy đã có chút tưởng tượng ra khung cảnh của Mạn Đà Sơn Trang nhưng đứng trước nơi này nàng cũng không khỏi bất ngờ. Giữa biển nước

mênh mong, mây mù giăng kín, Mạn Đà Sơn Trang hiện ra vừa huyền ảo lại đầy thơ mộng. Cảnh sắc nơi này cũng rất đẹp nhìn từ xa cũng đã thấy khắp nơi là hoa, cỏ.

“Thiếu gia.”

“Mẫu thân có ở nhà không?”

“Phu nhân đang ở sau hậu viện thưởng hoa.”

“Vậy được rồi ta đi gặp người một chút. À cô nương này người chuẩn bị một phòng cho ta. Còn tên đang bị trói kia là người mẫu thân đang muốn bắt người đem hán nhốt xuống nhà kho đợi mẫu thân xử trí.”

“Vâng thiếu gia, cô nương mau đi cùng tôi.”

“Các người đem tên này đi xuống.”

Ngô Minh sau khi sắp xếp xong lập tức đi ra hậu viện tìm kiếm Vương phu nhân. Vừa vào hắn đã thấy được Vương phu nhân đang ngồi cắt tỉa mấy cây hoa mới, hắn cũng chưa thấy mấy loại này bao giờ.

“Mẫu thân.”

“Tiểu Minh, cuối cùng con cũng về tới. Châm mấy ngày nữa ta còn định đích thân đi lôi con về.”

“Hử có chuyện gì sao, mà Tiểu Yên muội ấy đâu rồi, con trở về muội ấy không ra đón cũng thật là lạ.”

“Chính là vì việc này, ta đang định gọi con về. Mấy hôm trước Ngũ Yên nó cùng hai con nhà đầu của Mộ Dung gia bỏ trốn đi mất rồi, còn bỏ lại một lá thư nói là đi tìm con.”

“Là A Châu cùng A Bích sao?”

“Còn ai vào đây, ta mà gặp lại hai nha đầu đó sẽ phạt chúng một trận. Con trở về chắc hẳn đã làm xong nhiệm vụ ta giao cho chứ.”

“Đoàn Chính Thuần đã bị con bắt về hiện giờ đang bị giam ở phía sau nhà kho.”

“tốt lắm tên phụ tình này cuối cùng cũng có ngày hôm nay, bây giờ con lập tức đi tìm Ngũ Yên về cho ta, chuyện của hai đứa chờ sau khi tìm nó về rồi tính. Nó từ nhỏ bị con chiều cho hư rồi, ở bên ngoài chắc chắn bị người khác lừa gạt.”

“Mẫu thân yên tâm, con sẽ tìm muội ấy về. Nhưng mà sao A Châu với A Bích lại tới đây rồi còn đưa Tiểu Yên đi? Bọn họ bình thường đều ở Yên Tử Ổ trong coi nơi đó.”

“Là gần đây trong giang hồ nổi lên mấy vụ giết người còn nói là do Mộ Dung Phục tên đó hạ sát, ta đã nói trước các con đừng quá liên quan đến tên này, hắn cùng Mộ Dung gia ham muốn quá lớn rất dễ tự diệt. Bọn chúng lần này đi chính là muốn tìm con cùng Mộ Dung Phục để giải oan. Cả hai con điều không có ở nhà vì thế mới xảy ra chuyện này.”

“Vậy Tiểu Yên có biết là con đi Đại Lý hay không?”

“Làm sao mà biết được, vì vậy ta mới không tìm ra được bọn chúng, chẳng biết trước sau đã bỏ nhà đi con bé này ta phải giáo huấn nó một trận.”

“Được rồi mẫu thân, con đi nghỉ ngơi một ngày rồi ngày mai sẽ lập tức xuất phát.”

“Được rồi con đi nghỉ ngơi đi, ta cũng đang lờ tay làm hết chỗ cây này.”

Ngô Minh sau đó quay trở về phòng mình để chuẩn bị tắm rửa tẩy trần. Hắn đã vô cùng mệt mỏi, không ngờ vừa về đến đã phải đi tiếp một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Gặp Lại

Vương phu nhân cũng nhìn thấy được Uyển Thanh. Bà không hỏi Ngô Minh gì về nàng ta nhưng là một người có kinh nghiệm, Vương phu nhân cũng có thể nhìn ra Uyển Thanh nhìn Ngô Minh là ánh mắt gì.

Ngô Minh từ nhỏ đã được Vương phu nhân dạy dỗ. Bà biết rõ tính cách của đứa con trai mình. Ngô Minh là người quá bảo thủ cứng rắn. Có nhiều chuyện Ngô Minh đã quyết định thì chẳng ai ngăn cản được cả. Vương phu nhân cũng không có ý xen vào chuyện tình cảm của bọn họ. Chỉ cần Ngô Minh không phụ bạc Ngữ Yên thì mọi chuyện đều ổn. Bà cũng biết Ngữ Yên đối với Ngô Minh tình cảm sâu đậm như thế nào, nếu không có Ngô Minh nhất định nàng sẽ đau khổ cả đời. Vương phu nhân đã một đời đau khổ cũng không muốn con mình gặp phải cảnh này.

Vương phu nhân cũng không có ý định làm hại tới Uyển Thanh. Điều này không chỉ không giúp Ngữ Yên mà còn phản tác dụng. Ngô Minh từ lâu đã không còn là đứa trẻ mà Vương phu nhân có thể cấm cản, dù Ngô Minh từ trước tới giờ chưa cãi lệnh bà bao giờ nhưng bà cũng rõ là vì trước giờ mình chưa yêu cầu gì quá đáng với hắn.

Suy nghĩ mọi hướng, Vương phu nhân cũng quyết định bỏ mặc, cứ để thời gian trả lời cho mọi chuyện. Bà cũng không tin đứa trẻ mà bà nuôi lớn sẽ là một kẻ phụ tình bạc nghĩa.

Lại nhắc tới phụ tình bạc nghĩa, Vương phu nhân nhớ ngay tới Đoàn Chính Thuần.

Thật ra Ngô Minh cũng biết, mặc dù bề ngoài Vương phu nhân tỏ ra căm giận Đoàn Chính Thuần nhưng bên trong lại quá mềm yếu. Bà ta sẽ không đủ cứng rắn để ra tay với ông ta bởi trong sâu thẳm bà vẫn còn yêu ông ấy. Bà chỉ là đang tự lừa mình, lừa quá giỏi để cả bản thân cũng nghĩ là mình thù hận kẻ họ Đoàn kia tới tận xương tủy.

Ngô Minh cũng không quan tâm nhiều tới kết cục của Đoàn Chính Thuần, hẳn hôm sau ngay khi cáo từ đã rời đi tìm Ngữ Yên.

Ngô Minh cũng tìm một bộ đồ khác đưa cho Uyển Thanh. Suốt ngày Uyển Thanh đều mặc một bộ hắc y đúng là quá u tối. Hắn cũng không muốn thấy nàng suốt ngày mang toàn mấy thứ nhìn thấy đã buồn bã ấy vào người. Ngô Minh đi tới tiệm vải mua cho Uyển Thanh một bộ bạch y có thêu một cảnh liễu bên trên.

Thay đi trang phục Uyển Thanh như biến thành một người khác. Từ một cô gái u buồn, hắc ám đã trở thành một tiên nữ thông thả, khuôn mặt tuy vẫn còn chút gì đó buồn thương nhưng đã không còn u tối như trước.

“Sau này mặc mấy bộ như thế này đi, nàng bỏ mấy bộ hắc y lúc trước đi.”

“Chàng thích là được.”

“Cái gì mà ta thích là được, nàng chẳng lẽ không thích sao? Nếu không ta đi đổi bộ khác.”

“À.. Không cần đổi, thích thích.”

Uyển Thanh nói nhỏ tới mức âm thanh chỉ đủ để Ngô Minh đoán ra đại ý. Sau đó cả hai tiếp tục lên đường đi tìm kiếm tung tích của Ngữ Yên.

“Chúng ta bây giờ đi đâu tìm Ngữ Yên cô nương đây.”

“Chúng ta bây giờ đi Tham Hợp Trang.”

“Hà sao lại quay lại Tham Hợp Trang, chẳng phải chàng nói lúc đầu là Ngữ yên cô nương ấy khả năng cao là không còn ở đó sao?”

“Ta vừa nghĩ ra một chuyện, Tiểu Yên muội ấy chỉ là một đứa trẻ với thế giới bên ngoài, A Châu A Bích dù có chút nông nổi nhưng mà có lẽ cũng không mạo hiểm đưa muội ấy đi ra ngoài giang hồ đâu.”

“Chàng có thể chắc chắn?”

“A Bích ta có thể không chắc nhưng mà A Châu thì ta có thể bảo đảm. Cô gái này sẽ không làm mấy việc nguy hiểm đâu, bây giờ Mộ Dung Phục đang là kẻ địch của nhiều người trong giang hồ Ngữ Yên ra ngoài đó mà không có ai bảo vệ sẽ rất nguy hiểm, ta nghĩ A Châu cũng sẽ hiểu.”

“Nên chàng nghĩ bọn họ vẫn còn ở Tham Hợp Trang đợi sao?”

“Đi một chuyến sẽ biết.”

Sau đó cả hai người lên đường đi ngược trở lại về Tham Hợp Trang để tìm người. Nhưng giữa đường cả hai đã gặp được thuyền của Mộ Dung gia đi ngược hướng.

“Là bọn họ.”

“Hà”

“Thuyền phía trước là của Mộ Dung gia, có lẽ là bọn họ ở bên trên.”

“Chúng ta bây giờ làm sao đây thuyền họ đi nhanh như vậy chúng ta đuổi cũng không kịp.”

“Ta có cách, nàng lên lưng đi ta công nàng đi sang đó.”

“Sao có thể, khinh công chàng có giỏi tới mấy đi chẳng nữa khoảng cách này sao có thể đi sang.”

“Tin tưởng ta.”

Ngô Minh không giải thích chỉ ngồi xuống động tác giục Uyển Thanh leo lên lưng mình sau đó hấn nhảy thẳng xuống mặt nước.

“Chạy trên nước, sao có thể?”

Uyển Thanh dù đánh giá rất cao Ngô Minh nhưng cũng không thể tin Ngô Minh có thể làm điều này. Khinh công thông thường chỉ có thể nhảy cùng lắm là hơn mười bước trên nước đó là do động lực từ sự dậm nhảy tạo nên, nhưng trên mặt nước không có điểm tựa, không thể liên tục dậm nhảy vì vậy người thường hoàn toàn không có cách đi hay chạy trên nước.

Ngô Minh cũng không làm được việc này, dù khinh công Ngô Minh có cao nhưng cũng chưa tới mức độ đó. Lúc này Ngô Minh có thể di chuyển trên mặt nước đều nhờ dị năng của mình. Mỗi lần Ngô Minh chạm nước nếu để ý sẽ thấy một lớp băng mỏng được hình thành ngay dưới chân hấn để tạo điểm tựa cho việc dậm nhảy.

“Đó là gì?”

“Bọn người đó còn đuổi theo sao?”

“Không phải có người đang đi trên nước.”

“Bao tam ca người lại nói đùa nữa rồi, ai lại có thể đi trên nước khu vực này bốn bề là nước sao có thể có ai.”

“Vương cô nương ta không có nói dối, cô nhìn phía kia.”

Đi theo hướng ngón tay của Bao Bất Đồng chính là Ngô Minh. Ngô Minh bị sóng nước cùng sương mù che mờ không nhìn rõ bọn họ chỉ có thể biết là có kẻ thực sự đang đi trên nước và lao đến mình.

“Chẳng lẽ là bọn người lúc nãy, ta biết vậy đã không tha cho bọn chúng đi rồi.”

“Bao Tam ca huynh nghĩ bọn người lúc nãy có khả năng này sao? Muội càng nhìn càng cảm thấy đáng người này rất quen thuộc.”

“Muội nói ta mới để ý, hình như đã gặp qua ở đâu.”

Bóng người càng tiến lại gần càng lộ rõ hơn. Mọi người đều có chung cảm giác rằng người này rất quen mắt nhưng do hoàn cảnh hiện tại họ cũng không nghĩ ra được đây là ai.

“Là Ngô thiếu gia.”

A Châu một bên đột nhiên nói ra, lập tức như ngọn đèn thấp sáng cho mọi người. họ cũng đã nhớ ra thân ảnh này là ai.

“Đúng là Ngô thiếu gia.”

“Tiểu Minh Minh, đúng là huynh ấy.”

Nhận ra được Ngô Minh, nhóm người Vương Ngữ Yên cũng nhanh chóng cho thuyền chạy chậm lại chỉ thoáng chóng Ngô Minh đã đuổi kịp nhảy lên thuyền.

“Tiểu Minh Minh.”

Ngữ Yên vừa gặp lại Ngô Minh đã không nhịn được nhảy tới ôm lấy cơ thể hấn. Nàng còn chẳng để ý phía sau Ngô Minh đang còn cồng Uyển Thanh trên lưng.

“Khụ Khụ, Tiểu. Ngữ Yên muội không nhớ thỏa thuận giữa chúng ta sau.”

Ngô Minh cảm thấy như bị cười sau lưng. Bọn người xung quanh dù không cười ra mặt nhưng trên miệng cũng đã có vẻ nhin lại. Tiểu Minh Minh cái danh xưng này lúc đầu hấn còn nhỏ cũng không cảm thấy gì nhưng càng lớn lại càng không hợp. Vì thế Ngô Minh cùng Ngữ Yên đã để ra quy ước trước mặt người khác không được gọi nhau như vậy nữa. Chỉ là vừa rồi Ngữ Yên đã quên đi.

“Hừ xung quanh đây toàn là người nhà có ai mà huynh ngại cơ chứ.”

“Lại bảo không có ai? Con nhóc A Bích này chắc chắn là đang nhin trong bụng không dám cười ra mặt, còn có tên Bao Béo này nữa muội xem vẻ mặt của hấn chắc chỉ chưa kìa.”

“Ngô thiếu gia người tha cho tôi đi, tôi không dám cười thiếu gia đâu.”

Nghe được Ngô Minh nhắc tới tên mình Bao Bất Đồng đã lập tức chối cãi, lắc đầu liên tục.

“Ta nói hai người các người dám dắt muối ấy bỏ trốn lần này ta dẫn các người trở về cho mẫu thân xem các người như thế nào giải thích.”

“Thiếu gia người tha cho nô tì đi, điều là Vương tiểu thư ra chủ ý.”

“Đúng đó thiếu gia.”

A Bích bị Ngô Minh dọa thì sợ rồi. Ngô Minh từ nhỏ tới lớn trong mắt của A Bích chính là trời không sợ đất không sợ chỉ sợ mỗi Vương phu nhân. Nàng còn chưa lần nào thấy Vương phu nhân to tiếng với Ngô Minh hay là Ngô Minh cãi lời Vương phu nhân. Hai người bọn họ còn giống mẹ con hơn là đứa con gái ruột Ngữ Yên trước mắt. Chính vì vậy A Bích tin tưởng những lời vừa rồi Ngô Minh nói là thật rằng hẳn thật sự sẽ bắt ba người quay về. Nếu là thật cái mạng nhỏ của hai người họ coi như đã mất một nửa rồi.

A Bích mới giật giật tay áo của A Châu cùng Ngữ Yên nhờ hai người nói giúp. Từ nhỏ A Bích chính là bị Ngô Minh hành hạ dữ dội nhất. Ngô Minh không hề có khái niệm thương hoa tiếc ngọc, hằn đối xử với người khác không có gì khác biệt dù là nam hay nữ. A Bích không ít lần chịu khổ bởi Ngô Minh chính vì thế mà đối với Ngô Minh này sinh một nỗi sợ vô hình. Đối mặt với người này cô chẳng dám dùng ưu thế nữ giới mà cao giọng.

“Huynh không làm vậy đi, muối cùng A Châu A Bích mấy hôm nay điều ở Tham Hợp Trang không có đi ra ngoài, chỉ là hôm nay Bao tam ca trở về muối mới nói mọi việc gần đây ra cho huynh ấy biết nên bọn muối mới quyết định đi giải quyết chuyện của Biểu ca. Muối nghe nói sắp tới sẽ tổ chức một đại hội ở Hạnh Từ Lâm để phân xử việc của Biểu ca gây án mạng trên giang hồ. Vừa nãy ở Tham Hợp Trang cũng có người chạy tới đòi Biểu ca giải thích. Bọn muối còn nhầm huynh với bọn họ”

“Vậy mọi chuyện xem ra là do Bao Tam Ca của chúng ta quay về đúng lúc rồi.”

“Ngô thiếu gia tôi còn có việc dưới hầm tàu tôi đi xuống đó giải quyết.”

Bao Bất Đồng đã nhận ra mình sắp thành cò thí của mấy người ở đây rồi, nên hắn quyết định chạy trốn là thượng sách bỏ lại mọi việc cho bọn họ giải quyết.

“Muối càng lớn càng không giữ ý tứ, đã không biết võ công lại cứ thích chạy lung tung nếu gặp phải chuyện gì xấu thì làm sao đây.”

“Huynh có mấy câu này cứ nói mãi, nghe giọng của huynh là đồng ý đi với bọn muối phải không.”

“Đã lỡ đi tới đây rồi thì đi một chuyến tới đó xem thử, dù sao Biểu ca mà bị vu oan cũng ảnh hưởng tới người làm biểu đệ này.”

“Toàn nói mấy lời không đâu, à phải rồi cô gái này là ai đây?”

“Chào Ngữ Yên cô nương tôi tên là Uyên Thanh là ...”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tái ngộ Kiều Phong

“Uyên Thanh chuyện này cứ để ta nói cho tỏ ràng nhưng không phải lúc này. Ở nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện riêng.”

Ngô Minh nói rồi nhìn xung quanh. Ấm chỉ ở đây rất nhiều người ngoài không tiện mở miệng. Ngữ Yên nhìn Ngô Minh làm ra vẻ thần bí thì tình tò mò trong người đã dâng lên.

“Huynh có chuyện gì giấu muối sao?”

“Đúng là có chuyện giấu muối, nhưng mà lên bờ ta sẽ nói. Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh sẽ nói sau.”

“Được muối cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi huynh.”

Sau khi thỏa thuận cả ba người ngay khi cập bến đã tìm một quán ăn có phòng riêng để nói chuyện với nhau.

“Chỗ này đã yên tĩnh rồi có gì huynh cứ nói ra đi, Thanh tì ti là như thế nào với huynh.”

“Việc này phải kể ra từ việc mẫu thân giao ta đi làm.”

Ngô Minh một bên kể hết mọi chuyện ra ngoài. Cũng không phải là kể toàn bộ. Tì như Đoàn Chính Thuần là cha của hai người ngồi ở đây.

Ngữ Yên nghe xong hai mắt rung rung. Ngô Minh sợ nhất là chiêu này của Ngữ Yên, hẳn không có cách đối phó chiêu này.

“Này này đừng khóc. Ta còn chưa làm gì mà, muội sao lại khóc chứ. Có giận thì nói ra đánh ta cũng được.”

“Ngữ Yên muội muội đừng khóc, đều là lỗi của ta.”

“Thanh ti đừng có nói giúp cho tên này. Không phải hẳn bày trò gỡ khăn che mặt của sao ti phải khổ như thế này. Tất cả đều là lỗi của hắn.”

“Đúng vậy đều là lỗi của ta, biết là vậy rồi thì muội đừng có khóc nữa được không.”

“Cả khóc cũng không cho sao? Huynh nếu đã lấy Thanh ti rồi còn cần muội làm gì, mẫu thân nói đúng đàn ông đều là lũ khôn kiếp.”

“Mẫu thân ti cũng nói như vậy.”

Đột nhiên cả hai người phụ nữ lặng lẽ khóc rồi ôm lấy nhau. Ngô Minh còn chẳng hiểu tại sao lại thành ra thế này.

“Hai nàng nghiêm túc một chút được không. Ngữ Yên vừa rồi ta thấy muội cười rồi. Các nàng là bày kế chơi ta sao?”

Ngô Minh từ đầu đã luôn cảm thấy không ổn trong cuộc nói chuyện này. Ngữ Yên nghe Ngô Minh kể biểu cảm không hề có sự ngạc nhiên hay tức giận gù cù. Còn cả phản ứng của Uyển Thanh này giờ cũng không đúng.

“Là Thanh ti tối hôm qua đã nói hết với muội rồi.”

“Hả”

“Ti ấy nói không muốn chúng ta khó xử nên muốn nói hết với muội rồi hứa sẽ rời khỏi huynh.”

Ngô Minh đưa mắt sang Uyển Thanh. Với tính các cô gái này thì việc Ngữ Yên vừa kể là có khả năng. Hẳn chỉ không nghĩ tới là nàng sẽ lựa chọn vậy mà thôi.

“Ngữ Yên muội ấy là coi gái tốt, huynh cũng không cần vì muội mà khó xử.”

“Nàng đúng là ngốc.”

“Ti đúng là ngốc.”

Cả hai người Ngô Minh và Ngữ Yên đồng thanh.

“Ta đã nói trước là dù là nàng hay là Ngữ Yên ta cũng sẽ không buông tay. Ta nghĩ rồi nàng sau này làm gì cũng phải hỏi ta trước tránh nàng suy nghĩ lung tung.”

“Đúng vậy, ti đúng là ngốc, mẫu thân từng nói với hai người muội là dù thế nào cũng phải nghĩ cho bản thân mình trước. Cả bản thân cũng lo không xong sao có thể lo cho người khác..”

“Ngữ Yên muội không giận ta sao? Muội sẽ phải chia sẻ Ngô Minh chàng ấy với ta?”

“Nếu là người khác muội có lẽ sẽ đau lòng đến chết mất nhưng mà ti đúng là quá ngốc muội không nhẫn tâm. Tên này bình thường cao cao tại thượng nhưng mà hắn ta ấy à vok cùng nhiều tật xấu, ti mà biết có khi sẽ không còn thích hắn nữa.”

“Này hai người có xem ta là phu quân không vậy, ít ra cũng phải ra vẻ giành giật ta một chút chứ.”

“Huynh đi ra ngoài chút đi muội phải nói vài thứ cho Thanh ti ti, nhìn ti ấy là biết bị huynh ức hiếp rất lâu rồi.”

Ngô Minh bị Ngữ Yên đẩy ra ngoài. Hắn ngờ ngác chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra. Hắn chuẩn bị cả tá trường hợp có thể xảy ra cho việc này từ rất lâu nhưng đến lúc thực hiện mọi việc lại đi theo một hướng hoàn toàn khác.

“Uổng công chuẩn bị bao nhiêu câu dỗ ngọt Tiểu Yên vậy mà không có cơ hội. Minh còn chuẩn bị máu giả để vả vờ chết nếu muội ấy đánh mình để làm khổ nhục kẻ. Vậy mà không dùng được cái nào”

Thật ra Ngữ Yên đối với Ngô Minh có một thứ gọi là tin tưởng. Nàng biết dù là thế nào xảy ra người đàn ông này sẽ luôn lo lắng ở bên nàng hoàn toàn không hề có việc lo sợ bị mất đi Ngô Minh. Ngô Minh có lẽ cũng có thứ này, chỉ là hắn không quá tin tưởng vào bản thân của mình mà thôi.

Ngô Minh đi ra ngoài tầng hai nhà trọ để ngồi uống rượu. Ngô Minh ngồi sát hành lang nên nhìn rõ những người đang ở phía dưới hoạt động những gì. Bỗng nhiên hắn bắt gặp một nhóm người Cái Bang đang di chuyển đi về hướng tây.

“Nhanh lên mau đi báo cho ban chủ việc này.”

“Bang chủ ở phía trước, chúng ta nhanh lên một chút.”

“Mau đi báo cho bang chủ biết mọi việc để ngài ấy đi xử lý.”

Ngô Minh một bên nghe được thì nhận ra ngay chuyện gì đang xảy ra.

“Xem ra cũng vừa kịp lúc, đi một chuyến xem thử so nguyên tác thế giới này đã lệch đi bao nhiêu.”

Ngay sau đó Uyển Thanh cùng Ngữ Yên cũng vừa đi ra.

“Hai nàng nói gì với nhau mà lâu vậy, ta nghe được tin tức về Cái Bang rồi. Hôm nay chính là ngày đại hội diễn ra. Gọi bọn người A Bích tập hợp rồi đi tới đó.”

“Để muội đi kêu bọn họ.”

Ngữ Yên xung phong rồi chậm rãi đi xuống dưới lầu ra phòng trọ phía sau để gọi người. Lúc này chỉ còn lại hai người Uyển Thanh và Ngô Minh.

“Nàng có nghe gì cũng đừng làm theo lời muội ấy. Lúc này nàng diễn quá tệ nếu không ta thật sự sẽ bị muội ấy lừa rồi.”

“Ngữ Yên cùng chàng đều là người tốt.”

“Ngữ Yên muội ấy đúng là người tốt, còn ta thì không.”

“Chàng đối với thiếp là người tốt vậy là đủ rồi.”

“Điểm này thì đúng.”

Ngô Minh cười nhẹ đáp lại hẳn là nụ cười tỏa nắng của Uyển Thanh. Nụ cười như là sự chấm dứt cho mọi nỗi lo từ mấy ngày qua của cả hai người.

“Tiểu nhị cho ta hỏi một chút.”

“công tử ngài cần gì cứ nói.”

“Ngươi cho ta hỏi Tùng Hạc Lâu đi hướng nào.”

“Tùng Hạc Lâu sao, công tử ngài đi thẳng về hướng công tây của thành nơi đó có một cái từ lâu lớn chính là nơi ngài muốn tìm.”

“Tốt cái này cho ngươi.”

Ngô Minh quăng ra viên bạc nén cho tên tiểu nhị. Hắn vui vẻ nhận lấy liên tục gật đầu đa tạ Ngô Minh. Mọi người lúc này cũng đã tập hợp đủ.

“Ngô thiếu gia hỏi cái Tùng Hạc Lâu gì đó để làm gì?”

“Không có gì chỉ là muốn tìm một người mà thôi.”

Nói xong cả nhóm theo hướng dẫn của tên tiểu nhị lúc này đi đến công tây của thành tìm tới Tùng Hạc Lâu. Từ lâu này cũng không có gì quá nổi bật so với những từ lâu khác. Chỉ là một từ lâu lâu năm trong thành nhưng nơi đây lại là nơi Kiều Phong cùng Đoàn Dự hai người uống rượu kết bái. Đoàn Dự nay sống chết không rõ, sao có thể cùng Kiều Phong uống rượu nhưng hắn không tới nhưng Kiều Phong thì không có gì thay đổi.

“Đúng là nơi này rồi.”

“Ngô Thiếu Gia người muốn tìm ai ở đây?”

“Ngươi nhìn trên lầu xem.”

“Kiều Phong.”

Bao Bất Đồng đã từng gặp qua Kiều Phong nên vừa gặp đã có thể nhận ra ngay. Mọi người nghe vậy cũng hướng mắt lên trên quan sát.

Kiều Phong cùng Mộ Dung Phục trên giang hồ được xưng Nam Bắc hai vị. Mọi người cũng tò mò để xem Kiều Phong là người như thế nào.

“Đúng là có khí chất của bậc anh hùng. Vừa nhìn đã cảm nhận được khí khái nam nhi tỏa ra.”

“A Châu ngươi nhìn vừa mắt Kiều Bang chủ sao?”

Nghe A Châu khen Kiều Phong, Ngô Minh liền lên tiếng trêu chọc. Trong lòng Ngô Minh lúc này đang nghĩ: “Đúng là số mệnh sắp đặt chỉ cần nhìn là đã thích, sau này ta có cơ hội phải bắt cô gọi ta một tiếng phụ thân.”

Ngô Minh vừa nghĩ vừa mỉm cười. Kiều Phong cũng vừa kịp lúc đi xuống dưới theo mấy tên ăn mày.

“Kiều bang chủ.”

“Người là, là Ngô công tử sao? Sao công tử lại tới đây.”

“Ta cũng là vì vụ án của Mã Phó bang chủ của quý bang mà tới. Biểu ca của ta mang tội oan ta cũng nên đến nói vài lời.”

Vậy thì quá tốt. Hiện tại Cái Bang vì việc này mà tổ chức đại hội tại Hạnh Từ Lâm để bàn bạc. Nếu Ngô công tử cùng tới nói vài câu thì còn gì bằng. Ta cũng không tin Mộ Dung công tử là hung thủ giết Mã Phó bang chủ.”

“Nếu vậy thì quá tốt chúng ta cùng đi.”

Ngô Minh tươi cười như không có việc gì xảy ra đi theo Kiều Phong cùng đi tới Hạnh Từ Lâm hội họp.

Cả nhóm người cùng lên đường đi tới Hạnh Từ Lâm. Kiều Phong vừa tới nơi cả đám trưởng lão Cái bang cũng vừa tới kịp lúc.

“Bang chủ.”

“Bang chủ.”

“Các vị trưởng lão đều đã tới.”

“Các vị này là.”

“Để ta giới thiệu, vị này là Ngô Minh Ngô công tử là biểu đệ của Mộ Dung công tử. Hôm nay đến đây là để minh oan cho biểu ca của mình. Còn đây là Bao Bất Đồng, cùng thân quyến của Mộ Dung công tử.”

“Thì ra là tên Vô Lâm Minh Chủ lần trước sao? Lúc đó ta không có tham dự nếu không có thể bay giờ ta đã là tân Vô Lâm Minh Chủ rồi.”

“Ha ha nghe nói giang nam Bao Bất Đồng rất thích lo chuyện bao đồng rất thích đấu khẩu nhưng hôm nay gặp mặt lại là con rùa câm sao?”

Bao Bất Đồng bị chọc giận đỏ cả mặt nhưng haawdn vẫn không quên lời hứa với Ngô Minh cắn răng nhịn. Ngô Minh quay sang nói.

“Kiều bang chủ ngài cũng nghe là thuộc hạ của ngài khiêu khích trước chúng ta chỉ phụng bồi. Bao lão tam đi bịt miệng hết đám người này lại.”

“Ta chờ câu này lâu rồi, Ngô thiếu gia yên tâm ta nhất định cho bọn ăn mày này câm miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Một bên chỉ điểm

“Đám sĩ nhục Ngô thiếu gia, còn vu oan cho công tử gia nhà ta. Các người xem ta xử lý đám ăn mày các người như thế nào.”

“Hừ người tưởng Cái Bang bọn ta dễ ăn hiếp sao? Ta xem thử Bao Bất Đồng người có bao nhiêu bản lĩnh”

Cái Bang tuy đều là khiêu hoa tử thế nhưng lại là thiên hạ đệ nhất Bang, sĩ diện cũng rất lớn. Bọn họ lúc này lại thêm tin tức vừa mới nhận được về Kiều Phong trong lòng buồn bực không chỗ trút giận. Vừa hay có Bao Bất Đồng cùng Ngô Minh tại đây bọn họ mới có dịp phát tiết hết ra ngoài.

Cùng lúc này toàn bộ đệ tử Cái Bang cũng đã bao vây xung quanh. Gậy gộc trên tay chĩa thẳng về phía Ngô Minh cùng chúng nữ.

“Bao lão tam, còn cả lão tứ các người lại đây cho ta.”

“Ngô thiếu đúng là tin mất.”

Ngô Minh vừa lên tiếng Phong Ba Ác từ trên cây cao đã nhảy xuống đất cùng Bao Bất Đồng đứng trước mặt Ngô Minh chờ sẵn.

“Quy tắc hôm nay xóa bỏ một ngày, các người muốn mắng muốn chửi ta đều cho phép. Đám ăn mày này ta càng nhìn càng không thuận mắt.”

“Ngô thiếu gia người yên tâm.”

Phong Ba Ác lúc này quay sang nhìn đám ăn mày xung quanh cười lớn.

“Ha Ha, Giang Nam thích chửi nhau là Bao Bất Đồng còn thích đánh nhau phải là Phong Ba Ác ta.”

“Khinh chúng ta không có người sao.”

Tức giận vì những lời nói vừa rồi của Ngô Minh. Đây rõ ràng là công khai sỉ nhục bọn họ, cả bốn vị trưởng lão cùng xông tới tấn công hai người Phong Ba Ác.

Trần trưởng lão trên tay thiết trượng đánh thẳng tới ngực của Phong Ba Ác.

Một trượng vung ra mang theo phong khối, uy thế không nhỏ. Phong Ba Ác uyển chuyển lướt tới tay phải vung ra muốn cướp đoạt cây trượng. Lập tức phản ứng, Trần trưởng lão tự động buông tay cây trượng rút ngay chân của lão, sau đó một hất từ chân đánh thẳng vào đùi Phong Ba Ác. Cùng lúc này cánh tay của Phong Ba Ác cũng nắm được tay của Trần trưởng lão trả lại một quyền hất ngược lão ta sang một bên.

“Tốt.”

Phong Ba Ác như không cảm giác được đau đớn càng đánh càng hăng thanh đao trên tay đã xuất ra đánh tới. Trần trưởng lão vừa bị một đòn choáng váng không kịp phản ứng đã ăn tiếp một đao của đối phương.

“Keng”

Tiếng kim loại phát ra liên tục, cánh tay cầm trượng của lão ăn mày cũng đã run lên cầm cập. Rõ ràng so sức khỏe lão không bì được với Phong Ba Ác.

Nhìn thấy đồng bọn gặp bất lợi Ngô Trường Phong không thể tiếp tục đứng nhìn, treentay thanh đao trăm tới ứng chiến.

“Vù.”

Thanh đao vừa đứng lướt ngang mặt của Phong Ba Ác khiến hắn phải dừng tấn công Trần trưởng lão.

“Tốt lại một tên ăn mày tiếp ta một đao.”

Phong Ba Ác xoay người lập tức đối đầu tượng công kích. Ngô Trường Phong mặt đỏ như máu hoành không chém tới. Thanh Quỷ Đầu Đao trên tay Ngô Trường Phong lúc này phát huy uy lực. Thanh đao dày, nhẵn bóng, lóe sáng chói mắt, thân đao thiết kế vô cùng quý dị lại thêm động tác quá nhanh của Ngô Trường Phong khiến Phong Ba Ác rơi vào lúng túng.

“Bình khí ngươi lợi hại ta không đối cứng.”

Phong Ba Ác chủ động đánh lùi chờ sơ hở của đối phương.

Một bên Bao Bất Đồng cũng đang cùng với hai trưởng lão khác của Cái Bang giao đấu kết quả cũng không sai lệch nhiều lắm. Lấy hai đánh một áp đảo một phần.

“Ngữ Yên ta và muội chơi một trò thế nào?”

“Lúc này còn chơi cái gì, huynh không đi giúp Bao tam ca cùng Phong tứ ca.”

“Ta đang đưa ra ý giúp họ đây, muội xem bốn tên ăn mày kia chiêu số quen thuộc như vậy ta nghĩ muội cũng nhìn ra, ta với muội chọn một người chỉ điểm xem ai đánh bại mấy lão ăn mày kia trước.”

“Như vậy mà huynh cũng nghĩ ra.”

“Sao muội có chơi không?”

“Chơi muội sẽ chơi, muội chọn Bao tam ca vậy.”

“Ta cho muội hướng dẫn trước.”

Ngữ Yên quan sát mấy chiêu sau đao đã lên tiếng.

“Bao tam ca đao ông ấy sẽ chém vào đầu huynh, kiếm sẽ đâm vào đùi phải.”

Nghe được Ngữ Yên chỉ điểm Bao Bất Đồng lập tức cúi đầu chân phải đá vào tay của đối phương chống đỡ.

“Dùng Hối Thiên Cước đá vào hông phải đối phương, kiếm hướng địa trung quyền hướng ngực, tay trái ép chưởng.”

Liên hoàn chiêu thức được Ngữ Yên nói ra làm cho cả hai bên đều nghe được. Bao Bất Đồng vừa đánh đối phương cũng dựa vào đó đánh hai bên cũng không có bao nhiêu lợi thế.

Ngữ Yên cũng nhận ra vấn đề không tiếp tục lên tiếng, sau khi suy nghĩ một lúc mới nói ra.

“Bao tam ca, chó cắn Lữ Động Tân.”

Ngoài đám người Ngô Minh tất cả xung quanh đều nhủ mảy. Đây là chiêu thức gì? Bọn họ là lần đầu nghe qua không khỏi lúng túng. Chỉ có Bao Bất Đồng là cười lớn, chiêu thức theo đó thay đổi.

Đột nhiên trong cách đánh của Bao Bất Đồng lộ ra sơ hở, đối phương lập tức tận dụng một quyền đánh thẳng vào mặt hắn. Cú này không thể tránh né nhưng trên mặt Bao Bất Đồng lại mở nụ cười.

Mọi người đều không hiểu đây là điên sao, sắp bị đánh còn cười được. Chỉ có lão ăn mỳ đánh tới Bao Bất Đồng cảm thấy nghi ngờ động tác cũng bớt dứt khoát.

Lẽ ra cú đấm này sẽ làm cho Bao Bất Đồng rơi mấy cái răng như mọi chuyện không như thế diễn ra.

Miệng của Bao Bất Đồng há lớn cắn lấy nắm đấm. Rút tay nhưng đã muộn.

“A a a”

Nước mắt cũng đã chảy trên mặt lão ăn mỳ kia. Cánh tay hắn ghém máu ngay khi Bao Bất Đồng nhả ra.

“Ha ha, Vương muội chiều này lúc nào cũng có thể dùng được.”

“Chó cắn lữ động tân là thế này sao, bản thiếu.”

“Lần đầu ta nghe ăn mỳ chê người khác bản đấy.”

Bao Bất Đồng chiến thắng đứng một bên cười lớn khiến hai lão ăn mỳ vừa rồi mới giao chiến nhục nhĩ không dám ngăn đầu.

“Tới lượt huynh.”

“Đúng là tới lượt ta.”

Ngô Minh nhìn sang Phong Ba Ác một chút rồi nói ra.

“Hóa Thân Cửu Hồi.”

Phong Ba Ác cũng nghe theo lời của Ngô Minh dùng chân lùi bước chuyển từ đao pháp sang cước thức.

Kiều Phong một bên âm trầm cũng không nói gì. Cái Bang dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất bang nhưng hiện tại mấy trưởng lão đã đánh không thắng được thuộc hạ của Mộ Dung Phục đây cũng là việc không vui về gì.

Hơn nữa Cái Bang cũng là hai đánh một cũng không thể nói Ngô Minh bị ối gì được. Tin tức mà hắn vừa được báo cáo cũng không tốt đẹp gì, mấy trưởng lão ở đây đều là tông phạm phân bang.

“Tay trái hắn sẽ vươn tới cổ ngươi, đao biến thất thức, nhất đao hoành tảo.”

Nghe theo Ngô Minh Ngô Trường Phong vội rút tay mình lại. Vừa đúng đao của Phong Ba Ác chém r. Mồ hôi hắn chảy dài trên mặt.

“Chậm một chút cánh tay này đã lìa người rồi.”

“Phía sau tả cước, Tam phân nhất kích.”

Trần trưởng lão từ phía sau muốn đánh lên nhưng lời nói của Ngô Minh cũng lập tức ngăn cản hắn lại, lùi tới mấy bước tạo khoảng cách. Tam đao của Phong Ba Ác đánh ra vừa đúng ngay trước trán của lão ta.

“Ngữ Yên muội, Ngô Minh chàng ấy sao lại như vậy.”

“Ý của ti là sao huynh ấy lại phạm sai lầm như muội lúc nãy sao?”

“Đúng vậy, rõ ràng cách này không đánh được bọn họ mà.”

“Ti sai rồi, ti xem bây giờ huynh ấy là đang hướng dẫn ai đây? Phong tứ ca huynh ấy là nghe lời huynh ấy hay là hai lão già kia.”

Lời này của Ngữ Yên như đánh thức Uyển Thanh. Bề ngoài xem ra là Phong Ba Ác đánh theo Ngô Minh hướng dẫn nhưng hiện tại xem ra không phải rồi.

“Tốt, Phong lão tứ tiếp Cửu Chuyển Lưu Tinh Đao, cổ tay, yết hầu, đan điền, thái dương. Liên tiếp đánh tới.”

Lời Ngô Minh vừa ra hai trưởng lão cái bang kia tay đã buông bỏ vũ khí cận lực vận nội công chống đỡ thế đánh kế tiếp.

“Nguy hiểm.”

Kiều Phong một bên cũng nhận ra sai lầm vội xông ra chống đỡ cho thuộc hạ.

“Sao phải khổ như vậy.”

Ngô Minh lắc đầu nói ra, sau đó tiếp tục nói ra.

“Tiên đao hồi đầu, hướng tay trái.”

Phong Ba Ác phóng đi thanh đao trên tay, tay chụm lại thành quyền đánh thẳng vào vai trái của Kiều Phong.

Kiều Phong tay trái đã phải tiếp thanh đao bay tới sao có thể né tránh quyền của Phong Ba Ác bị hấn một quyền đánh lùi ra sau.

Tay trái Kiều Phong nắm được thanh đao, máu từ vết cắt chảy xuống. Kiều Phong bung ra thanh đao một quyền đánh tới. Thế công của Phong Ba Ác vẫn còn Kiều Phong không thể bỏ mặc hai vị trưởng lão của mình. Ngô Minh một bên nói tiếp.

“Người nghiêng sang phải, hữu cước đánh trái, quyền tiếp song chương.”

“Kháng Long Hữu Bôi.”

Phong Ba Ác lập tức nghiêng người né tránh, hai chân đạp vào gốc cây ngay cạnh lấy đà bật ra tiếp tục lấy quyền đánh tới.

“Àm.”

Khói bụi bốc lên che khuất hết tầm nhìn. Khi tan đi chỉ để lại một mình Kiều Phong oai vệ che lấy hai tên thuộc hạ phía sau. Còn Phong Ba Ác thì bị đánh văng sang một bên koong đứng dậy được.

Ngô Minh xuất ra hai chỉ đánh vào vai của hắn ta mới giúp cho hắn đứng lên được.

“Người chiêu cuối đánh không chuẩn, nếu đánh trúng vào giữa hai lòng bàn tay của Kiều Phong đã phá chương thức của hắn, hai tên phía sau chết không nhắm mắt.”

“Ngô thiếu xin lỗi ngài.”

“Bỏ đi, bỏ đi xem như ta xui xẻo.”

“Vậy là trận này huynh thua muội.”

“Xem như ta thua.”

Mặc cho Ngô Minh cười nói, Cái Bang một bên khuôn mặt hoàn toàn tro tàn. Đây là Bang chủ họ đích thân ra tay mà vẫn không có được lợi thế, bọn họ còn có mặt mũi gì.

“Bang chủ thuộc hạ xin lỗi liên lụy tới người.”

“Ngô trưởng lão sao có thể nói vậy. Ngô công tử vừa rồi ngài ra tay cũng quá độc ác.”

“Ta độc ác, phải là bọn họ quá trẻ con. Ai đòi lại đi tin lời đối thủ. Ta nói gì họ cũng tin sao chỉ một câu đã quăng đi vũ khí để thủ thế phòng ngự đây còn trách gì ta.”

“Vừa rồi không làm vậy họ ít nhất là mất đi một cánh tay, sao có thể trách họ.”

Phong Ba Ác một bên cũng không dám nói gì. Hắn vừa rồi chiếm tiên cơ, Kiều Phong phải cứu hai lão ăn mày kia không thể toàn lực giao thủ vậy mà hắn còn không đánh lại còn có thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đông đủ

“Các vị chúng ta dừng lại ở đây, hôm nay chúng ta đến đây cũng không phải để đánh nhau.”

Kiều Phong một cái khoách áo phong vũ bạo. Uy thế ngút trời khiến mọi người xung quanh không thể không chú ý. Tất cả đều im lặng nhìn vị bang chủ trước mặt.

Một lão già râu tóc bạc trắng lúc này mới đi tới, chấp tay trước mặt Kiều Phong nói ra.

“Kiều bang chủ, Tổng Hề Trần Ngô bốn vị trưởng lão tin lời kẻ gian, mưu đồ làm loạn, ảnh hưởng tới bốn bang đại nghiệp. Xét tội đã đủ một đao xử tử. Đại trí phân đã chủ Toàn Quán Thanh âm mưu chia rẽ nội bộ cổ động bạo loạn. Tội đáng chín đao xử tử. Cùng nội loạn các phân đã đệ tử cũng đã trình diện mong bang chủ định đoạt.”

Vị lão già này một mình tuyên phạt, tất cả mọi người đều im lặng. Hắn điểm mặt chẳng sót một người nào xung quanh. Tội đều là tội chết.

Đối với bất cứ môn phái nào trên giang hồ, dù là tà phái hay chính phái tội phản nghịch đều là tội chết. Huống chi hiện tại là mưu hại bang chủ, đồng đảng kéo lõp sao có thể bỏ qua.

Một bên Tổng trưởng lão lên tiếng.

“Bang chủ, chúng ta tin nhầm kẻ gian mưu đồ tạo phản là chúng ta sai lầm. Bạch trưởng lão ta chấp nhận hình phạt ngài mau đem pháp đao ra. Chúng ta mọi người theo môn quy tự mình hành xử là được.”

Vị Bạch trưởng lão một bên sắc mặt không đổi hô to.

“Chấp pháp đệ tử, mang pháp đao ra đây.”

Tiếp theo đó một hàng chấp pháp đệ tử tay cầm theo một chiếc khay bên trên là những thanh pháp đao đưa ra trước mặt mấy vị trưởng lão đang quỳ phía trước.

Kiều Phong lúc này mới bước tới khay pháp đao nhặt lên một thanh. Tổng trưởng lão một bên sắc mặt tro tàn, nói thấp giọng.

“Bang chủ chẳng lẽ tội nghiệt chúng ta quá nặng ngay cả tự quyết cũng không có quyền.”

Kiều Phong một tay định đâm thanh đao vào thẳng người mình. Lập tức đệ tử xung quanh hét lên ngăn cản, một kiếm khí đã lập tức đánh thẳng vào thanh đao của Kiều Phong đang cầm khiến nó văng đi. Người ra tay không ai khác là Ngô Minh. Nhưng lúc này ai quan tâm là người nào ra tay tất cả chỉ nhìn về Kiều Phong.

Bạch trưởng lão một bên thấp giọng nói ra.

“Đời trước có dạy ‘Bằng bang đệ tử phạm giới quy không được miễn giảm, bang chủ muốn khoan dung cần phải tự mình chảy máu rửa tội cho chúng bang đệ tử’.”

Cả đám trưởng lão lúc này mắt đã đỏ hoe nhìn Kiều Phong.

“Đáng sao bang chủ, thuộc hạ đáng cho người làm vậy sao.”

“Đúng vậy bang chủ, ta đã mưu đồ tạo phản sao có thể xứng để ngài đổ máu.”

“Ta thổ thẹn, ta thổ thẹn.”

Nói xong Tổng trưởng lão rút ra thanh pháp đao trước mặt định tự sát nhưng ngay lúc đó Kiều Phong một tay đã đánh bay thanh pháp đao ra một bên. Hắn đứng giữa Cái Bang đệ tử kẻ ra.

“Tổng trưởng lão sao có thể. Mười lăm năm trước Khiết Đan có ý định đánh lên Nhạn Môn Quan, Tổng trưởng lão biết tin ba ngày ba đêm không ăn không ngủ cười chết chín con ngựa mới kịp về báo tin. Đại Tổng quân sĩ biết được tình báo mới có thể bình an đánh đuổi phản tặc.”

“Hề trưởng lão. Năm đó Uông bang chủ bị ngũ đại cao thủ của Khiết Đan vây bắt muốn bức Cái Bang ta quy hàng Đại Liêu. Ngài đã hy sinh thân mình cải trang thành Uông Bang chủ mới có thể giúp mọi người thoát khỏi vòng vây.”

Kiều Phong nói xong quay qua Ngô Trường Phong nói ra.

“Ngô trưởng lão, Năm đó ông một mình một ngựa cố thủ Ứng Sầu Hạp, ngạnh kháng Tây Hạ Nhất Phẩm Đường. Từ đó làm cho kế hoạch mưu hại Dương gia tướng thất bại. Dương tướng quân còn tặng cho ông kim bài miễn tội. Nó có thể miễn đi tội ông hôm nay.”

Lúc này Trần trưởng lão mới một bên nói ra.

“Ta cùng ngài không giao tình, càng không có cái gì công lao hiển hách. Ta xin được nhận mệnh.”

Trần trưởng lão một bên cánh tay vươn tới tóm lấy thanh đao. Thanh Ti Huyền Công của ông ta đã luyện tới xuất thần nhập hóa, cánh tay co giãn dị

thường chớp mắt đã tóm được thanh đao.

Kiều Phong một tay thi triển. Cầm Long Công lập tức tóm lại thanh đao, nói ra.

“Ám sát Khế Đồng Quốc, cánh tay phải của Gia Luật Không Lỗ, đại công này chẳng lẽ không đủ dương danh.”

Trần trường lão một bên kinh ngạc nhìn lại. Kiêu Phong một bên đã cầm đủ bốn thanh đao đang muốn tự quyết đổi mạng cho mấy vị trường lão ở đây. Ngô Minh một bên vẫn như cũ ngăn cản. Lục Mạch Thần Kiếm Ngô Minh còn chưa đụng qua nhưng Nhất Dương Chi hấn xem như đã thành thạo, chi pháp này dễ dàng thi triển cũng không phức tạp tốn sức như Lục Mạch Thần Kiếm nên Ngô Minh rất ưa thích.

Ngón chó Ngô Minh bắn ra bốn chỉ vừa dạn ngăn cản bốn thanh đao của Kiêu Phong. Lúc này Kiêu Phong mới quay sang Ngô Minh trách vấn.

“Ngô công tử đây là ý gì?”

“Không có ý gì, bọn họ chỉ là không xứng với mấy đao này mà thôi.”

“Ngô công tử đây là chuyện của Kiêu Phong tôi xin công tử cho tôi ít khoảng trống.”

“Ngài tại sao không hỏi nguyên nhân bọn họ tạo phản, lại đi nhận tội thay bọn họ. Đây chẳng phải hồ đồ hay sao.”

Nghe Ngô Minh nhắc nhở Kiêu Phong mới sực nhớ ra. Quả thật hắn còn chưa biết tại sao bọn người này lại tạo phản chống lại mình.

Kiều Phong lúc này mới đi tới trước mặt Toàn Quán Thanh hỏi ra.

“Toàn Quán Thanh, ngươi vì lý do gì lại gây hại cho Kiêu Phong ta ly gián bản môn trường lão. Mau khai báo rõ ràng.”

Toàn Quán Thanh khuôn mặt khinh thường nhìn Kiêu Phong.

“Ha Ha, ta phản ngươi là vì giang sơn Đại Tổng. Là vì cơ nghiệp trăm năm của Cái Bang. Đáng tiếc người nói cho ta thân thể của ngươi lại sợ chết không dám hiện thân. Ta coi ngươi một đao chém giết ta đi cho xong.”

Bạch Thế Kính một bên phản biện.

“Bang chủ người đừng nghe lời tên này nói bậy. Xảo ngôn chung quy cũng là muốn ngài cũng tha cho hắn. Ngài không nên nghe theo mau dùng môn quy xử lý hắn.”

Bạch Thế Kính một bên thúc vọt Cái Bang chấp pháp đệ tử hành quyết Toàn Quán Thanh nhưng đã bị Kiêu Phong cản lại.

“Khoan đã.”

“Toàn Quán Thanh ngươi mưu phản tội danh đã rõ. Tội chết có thể bỏ, tội sống không thể tha. Ngươi đi đi, bỏ túi vải trên người ngươi xuống xem như Cái Bang sau này không còn nhân vật này.”

Đây là ý muốn trục xuất Toàn Quán Thanh ra khỏi Cái Bang. Hắn mới muốn nói gì đó nhưng sau rồi cũng ngậm miệng không trả lời. Lặng lẽ bỏ chín túi mình xuống đang muốn rời đi. Ngay lúc này từ phía xa có một người một ngựa chạy tới.

“Cấp báo, cấp báo.”

“Có chuyện gì?”

“Khô bầm bang chủ, có tin khẩn cấp từ quân tây hạ.”

Kiều Phong nhận phong thư xé rách ra đang định lấy ra đọc thì phía xa có tiếng hét lên.

“Kiêu Phong đây là khẩn cấp phong thư, ngươi không thể nhìn.”

Mọi người nhìn về hướng phát ra âm thanh mới biết là ai đã nói ra.

“Là Từ trường lão.”

“Đúng là Từ trường lão.”

Truyền công chấp pháp hai vị trường lão lập tức ra nghênh đón.

“Từ trường lão ngài có chuyện gì mà đại giá quan lâm.”

Kiều Phong một bên cũng chấp tay cúi chào.

“Tù trưởng lão.”

Tù trưởng lão này bồi phận cực cao. Là sư bá của cố bang chủ Ônng Kiếm Thông, trong Cái Bang có thể nói là bồi phận lớn nhất. Chưa biết lão đến vì cái gì đã thấy lão nhắm vào tờ giấy trong tay Kiều Phong lấy đi.

“Đắc tội.”

Đúng lúc này cũng có một đám người tới. Là một cỗ xe ngựa cùng mấy người xung quanh. Ngô Minh vẻ mặt thích thú nhìn xem, trong lòng hưng phấn.

“Võ kịch này lại chân thật như vậy. Một tên cũng không thiếu đầy đủ diễn viên. Ta xem các người diễn một vở tình thân ái quốc hay là một khúc hạnh phúc tang gia đây.”

“Là ngựa của Mã phó bang chủ, là Mã phó phu nhân tới, xem ra là vì cái chết của phu quân.”

Có đệ tử nhận ra thân phận người tới nói ra.

Kiều Phong một bên bồi bồi rồi, hẳn không biết đã xảy ra chuyện gì nên nói ra.

“Xem ra là việc trọng đại. Nếu vậy đợi mọi người tới đủ an tọa rồi tính tiếp.”

“Như bang chủ sắp xếp.”

“Toàn Quán Thanh người cũng ở lại đi, nói rõ một lần.”

Tất cả mọi người đều khuôn mặt khảm trương ngồi xuống. Toàn Quán Thanh khuôn mặt như đang suy nghĩ trăm phương nghìn kế một bên an tọa. Bốn vị trưởng lão cũng tạm thời ngồi vào vị trí của mình. Xung quanh có lẽ chỉ có nhóm người Ngô Minh là an nhàn còn lại đều như lâm đại địch, thần thái lo lắng đầm chiêu.

Ngay sau đó là một đoàn người nữa đi tới. Triệu Tiền Tôn, Đàm Ông, Đàm Bà, Trí Quang đại sư, Thái sơn ngũ hùng.

Lúc này có uy vọng nhất Trí Quang đại sư mới đứng ra nói.

“Kiều Bang chủ có lẽ người rất muốn biết tại sao chúng ta lại muốn phế truất ngài, ta đây được sự ủy thác của Ônng bang chủ hôm nay ở đây xin nói ra chân tướng.

Việc này phải nói từ vụ án Nhạn Môn Quan ba mươi năm trước. Chúng ta nhận được mật báo là có một nhóm người Khiết Đan sẽ đến thiếu lâm ăn cắp bí tịch võ công đem về Liêu quốc. Chính vì vậy chúng ta đã thành lập một nhóm để ngăn chặn lại bọn người này.

Cuộc chiến diễn ra ở Nhạn Môn Quan, chúng ta đầu tiên đã gặp một nhóm Liêu binh. Cuộc chiến vô cùng dễ dàng. Đám Liêu binh bị toàn diệt nhưng sau đó mới là bị kịch. Chúng ta đụng phải một nhóm vợ chồng người Khiết Đan.

Vị đại hán đó võ công cao cường chúng ta hơn ba mươi người không phải đối thủ, tử thương gần hết, chỉ còn lại mấy người chúng ta. Gia đình đó còn có một người thanh niên và một đứa bé. Chúng ta sau khi chiến đấu đã để hai người đó chạy thoát còn vị đại hán kia đã ôm vợ mình chạy thoát.

Chúng ta cảm thấy việc này có chút bất thường, người đó rõ ràng có thể giết chết hết chúng ta nhưng lại bỏ qua chọn cách tự sát. Chính vì thế bọn người còn sống bọn ta đã điều tra lại tin tức...”

Nói tới đây Trí Quang đại sư ngừng lại một lúc sau đó nói tiếp.

“Chúng ta biết mình đã sai lầm nên đã tìm bọn họ. Bằng những chi tiết mà Triệu Tiền Tôn kể lại bọn ta mới có chút manh mối tìm kiếm hai người đó.”

Lúc này mọi người mới nhìn sang Triệu Tiền Tôn, Ngô Minh cũng nhớ ra hẳn đúng là một trong những kẻ muốn giết mình chính là cái tên lột đồ của hắn bị hắn một quyền đánh bay. Không ngờ tên đó vẫn còn sống.

“Lại nói tới việc này ta phải kể tới một người - Thi Quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thi Quỷ tái xuất

“Các vị ở đây cũng biết Cái Bang trong thiên hạ là đệ nhất bang, tìm hai người với nhiều đặc điểm nhận dạng như vậy có gì mà khó khăn. Chúng ta chỉ cần ba ngày là tìm được hai người một lớn một nhỏ.”

“Vậy rồi các vị đã làm gì bọn họ.”

Kiều Phong như đã nhận ra điều gì hỏi thăm.

“Kiều bang chủ đừng vội. Chúng ta xét thấy bọn họ đều là người bình thường quan sát bọn họ sinh hoạt đến mấy ngày, vài tháng cũng không thấy có gì bất thường nên chúng ta muốn cho họ một cuộc sống bình thường, không quan tới họ nữa.”

“Ha ha, không quan tâm, các người sao lại không quan tâm. Các người không sợ đứa bé nhưng người đàn ông kia sao có thể bỏ qua. Hắn có khả năng sẽ đi trả thù các người.”

Trí Quang đại sư nghe được tiếng chế giễu thì quay sang. Triệu Tiền Tôn cũng nhìn sang lập tức hấn giật mình lùi tới mấy bước.

“Ngươi ngươi.”

“Sao vậy? Triệu Tiền Tôn ngươi đi đứng còn không vững hèn gì Đàm Bà lại không chọn ngươi.”

Triệu Tiền Tôn vừa rồi nhìn thấy Ngô Minh sắc nhớ tới 30 năm trước. Quả thật khuôn mặt Ngô Minh cùng lúc đó có nhiều khác biệt nhưng với một kẻ chỉ nhớ thoáng qua như Triệu Tiền Tôn không khỏi cảm thấy tương đồng.

“Tên nhãi con ngươi nói gì?”

“Ta nói tiếng người ngươi không nghe được sao.”

Cả hai bên tỏ ra căng thẳng, Uyển Thanh cũng chẳng biết tại sao Ngô Minh lại kích động như vậy mới đứng một bên làm dịu hấn đi. Ngô Minh bàn tay nắm chặt vào ghế của mình nhớ lại chuyện cũ.

Hắn lúc đó còn không biết nhưng bây giờ nghĩ lại đúng là cuộc sống hắn lúc đó là một sự sắp đặt. Còn cả cái việc bị triệu vào cung cũng không phải là việc trùng hợp. Tất nhiên là không trùng hợp.

Trí Quang một bên nói tiếp.

“Sau đó chúng ta nghe được tin là người đàn ông đó đã kháng chỉ của hoàng thượng bỏ trốn. Sự việc lên tới đỉnh điểm là nơi bọn họ trốn bị quan phủ tìm tới và bắt người đó đi.”

Ngô Minh một bên không kiềm được cảm xúc chiếc ghế đã vỡ ra lúc nào không hay. Tiếng lách cách hòa vào tiếng nói của Trí Quang đại sư.

“Trí Quang đại sư việc hai bọn họ bị quan phủ tìm tới cũng không phải là được Cái Bang các vị chỉ thị đi.”

“.. Thật ra ta cũng không muốn giầu, việc này đúng là do chúng ta chỉ thị.

Năm đó Cái Bang vị trí trong giang hồ có thể nói là vững trãi không thể xoay chuyển nhưng dù sao bầu trời này cũng là của vạn tuế gia. Cái Bang bọn họ muốn được triều đình công nhận nên đã quyết bắt lấy hai người bọn họ để lập công.”

“Các vị đúng là biết sửa lỗi, giết nửa nhà rồi tổng giam nửa nhà còn lại vào tù xem ra cũng đúng là ý tốt.”

“Ngô công tử không cần mĩa mai. Việc này đến giờ chúng ta cũng xem như là vết cắt trong tâm không thể nguôi ngoai.”

“Ta thấy các vị sống đúng là cực khổ.”

“Sau đó người đàn ông đó đã bị bắt đi còn đứa bé thì bị lẫn trong hàng trăm xác chết. Chúng ta cũng không ngờ mình lại gián tiếp giết chết đi những sinh mạng đó. Cả đời này ta cũng không thể rửa sạch hết tội.”

“Đừng”

Tất cả mọi người giật mình đã thấy cái ghế của Ngô Minh đang ngồi nát vụn thành bột.

“Trí Quang đại sư đứa bé cùng người đàn ông đó tiếp theo thế nào?”

“May mắn là đứa bé ấy không chết đã được bọn ta đem về nuôi dưỡng chỉ là trí nhớ bị mất đi hoàn toàn không nhớ những chuyện trước kia. Kiều Bang chủ người có thấy quen thuộc hay không?”

Kiều Phong giật mình tự lùi ra sau mấy bước.

“A a a a.”

Một con nhút đầu dừ đội vây lấy Kiều Phong.

“Không thể nào, ta là người hán không thể nào. Đại sư người đừng vu oan cho ta. Làm sao ta lại có thể là đứa trẻ đó được. Các vị muốn phế bỏ Kiều Phong ta cũng không cần dùng cách này. Ta đã làm sai điều gì mà các người phải ép ta vào chỗ chết.”

Kiều Phong sau một hồi ôm đầu đã như phát cuồng hét ra xung quanh. Hắn lúc này không tin tưởng bất kì ai xung quanh, đôi mắt cứ như nhìn vào kẻ thù luôn trong tâm lý dè chừng.

Kiều Phong sợ, hắn sợ điều vừa rồi hắn nghe là sự thật. Hắn càng sợ thì mọi thứ càng đang chống lại hắn, những ký ức mập mờ hiện lên chỉ càng làm cho những lời nói vừa rồi càng thêm chính xác.

“Kiều Bang chủ người bình tĩnh nghe lão tăng kể hết câu chuyện, việc này còn một đoạn nữa.”

“Trí Quang đại sư người là người đức cao vọng trọng ta xin người hãy nói sự thật đừng đem những lời bịa đặt ra vu khống ta.”

“Ha ha người hán cũng không cao hơn ai, người Khiết Đan cũng không phải là trâu là chó. Rõ ràng là người Khiết Đan lại tự nhận mình là người hán. Ha ha ngay cả tổ tông cũng không nhận còn dám gọi mình là nam tử hán.”

Triệu Tiền Tôn một bên chế giễu liên hồi. Kiều Phong giọng nói đã lộ ra điểm tức giận.

“Người dám nói ta là người Khiết Đan.”

“Ha, ta chỉ biết khuôn mặt của người y như tên võ sĩ Khiết Đan 30 năm trước. Trận chiến năm đó cả đời này ta không thể quên. Người cũng là ta cùng Trí Quang đại sư bẻ từ Thôn Thiên Hương về thiếu lâm tự. Người còn muốn nói gì. Ta không quan tâm tới người làm cái gì bang chủ Cái Bang. Triệu Tiền Tôn ta võ công không bằng người chẳng lẽ ta nói ra để kiếm cái chết hay sao.”

“Nói rất đúng võ công kém cỏi thì nên yên phận đừng có nhiều lời.”

Ngô Minh một bên như trút hết tức giận của mình ra một chiêu Nhất Dương Chi đánh thẳng vào người Triệu Tiền Tôn khiến hắn văng ra xa không ngừng phun máu.

“Người đây là ý gì?”

“Ý gì? Ta là đánh người còn phải hỏi sao.”

Đàm Ông, Đàm Bà vội vã đi xem Triệu Tiền Tôn sống chết sau đó quay ra chữa kiếm về phía Ngô Minh.

“Tiểu tử người đây là muốn kiếm chuyện.”

“Ta chính là muốn kiếm chuyện muốn đánh nhau, sao các người không phục thì xong lên.”

“Vị công tử này nghe lão nạp một câu. Buông bỏ tâm ma, sát khí thì chủ quá nặng.”

Trí Quang đại sư một bên cũng nhận ra hai người Đàm Bà không phải đối thủ của Ngô Minh, Triệu Tiền Tôn cũng không có chết nên ra lời khuyên bảo. Hắn còn việc của Kiều Phong chưa giải quyết xong.

“Công tử người ngồi đi.”

Bao Bất Đồng một bên lấy chiếc ghế mới nhấc sang cho Ngô Minh, lúc này hắn mới chịu ngồi xuống nghe tiếp câu chuyện.

“Nếu chỉ là việc này chúng ta cũng sẽ không quá truy cứu nhưng mà người đàn ông bị bắt đi kia lại là một vấn đề khác. Thi Quỷ cái tên này các vị không biết có nghe qua.”

“Thi Quỷ, có phải là mười mấy năm trước đại ma đầu.”

“Đúng rồi ta còn nhớ tới năm đó giang hồ xuất hiện một đại ma đầu bị võ lâm truy sát gọi là Thi Quỷ.”

Tổng Hề hai vị trưởng lão một bên nói ra. Mọi người cũng dần dần nhớ tới năm đó đại ma đầu cả võ lâm hiệp lực truy diệt.

“Đúng người đàn ông kia chính là Thi Quỷ. Lúc đầu chúng ta điều cho rằng hắn ta là trời sinh thần lực chứ không biết võ công nhưng chẳng biết vì sau ngay sau khi bị bắt ba năm hắn lại xuất hiện trên giang hồ còn gây ra huyết án khắp nơi.”

“Cuối cùng thì tên Thi Quỷ hắn bị làm sao?”

Uyển Thanh một bên tò mò hỏi ra. Ngô Minh cũng thuận miệng trả lời.

“Còn có thể làm sao, cả võ lâm truy diệt sống cuộc sống ngày đêm bị truy sát chết chính là kết cục cuối cùng.”

“Chúng ta cũng cho rằng hắn đã chết. Năm đó có một sự kiện gọi là Dạ Quỷ. Một đêm hơn 300 người từ binh sĩ cho tới nhân sĩ giang hồ hiệp lực truy sát Thi Quỷ đều bị hắn tru diệt không còn một người sống sót cũng từ đó mà hắn ta mất tích trong chốn giang hồ. Có người nói trong mấy cái xác chết đó

có thêm một cái chính là của Thi Quý. Cũng có người nói hắn đã trốn thoát rồi quy ẩn giang hồ. Tất cả chung quy cũng chỉ là suy đoán.”

“Nhưng việc này thì có liên quan gì tới việc của Kiều Phong.”

“Mã Phó Bang chủ chết có ký hiệu mà năm xưa tên Thi Quý đó hay để lại. Một ký hiệu khó hiểu viết bằng máu của nạn nhân như thế này.”

Tờ giấy nhộm đỏ máu được Trí Quang đại sư đưa ra ngoài cho mọi người xem.

Ngô Minh nhìn thấy lập tức nhận ra. Đây quả thực là thứ hắn năm xưa hay để lại hiện trường. Không phải bí ẩn gì chỉ là từ “Thi Quý” viết theo chữ la tinh mà thôi. Người thời đại này nhìn nó không hiểu cũng không có gì lạ.

“Nói vậy vụ án của Mã Phó Bang chủ không liên quan tới Mộ Dung Phục mà là năm đó Thi Quý gây ra.”

“Rất có thể, chúng ta lo sợ hắn sẽ liên lạc với Kiều Bang chủ nên mới tới đây muốn có một việc muốn nói với Kiều Bang chủ.”

“Trí Quang đại sư người muốn nói gì?”

Kiều Phong hoàn toàn ngây ngốc. Quá nhiều việc hắn bị nhồi nhét vào trong một khoảng thời gian ngắn. Hắn còn chưa kịp nhớ ra kẻ gọi là Thi Quý kia là ai, sao lại là người từng sống với mình mà mình lại chẳng có một ấn tượng gì.

“Nơi này có một bức thư mà Uông bang chủ lúc còn sống để lại. Kiều Bang chủ người có thể tự mình đọc ra.”

Trí Quang đại sư đem từ trong người ra một bức thư sau đó đưa cho Kiều Phong. Đọc xong bức thư hai tay Kiều Phong run run không biết làm gì.

“Nếu như Thi Quý xuất hiện muốn ta tự phế võ công thì sẽ không bao giờ giúp đỡ kẻ đó trả thù. Ha ha ha đúng là bút tích của Uông Bang Chủ.”

Như một kẻ điên Kiều Phong cầm lá thư đọc hết ra ngoài. Ngô Minh lúc này cũng quá bất ngờ. Sao lại biến thành thế này? Hắn rõ ràng hiểu việc này lại là một âm mưu khác. Mục đích trước mắt chính là nhắm vào người Kiều Phong. Với tính cách của Kiều Phong rất có thể sẽ nghe theo lời bức thư kia. Hắn cũng tự giễu cả đời hắn lại bị người khác sắp đặt rồi lợi dụng liên tục ngay cả lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chân tướng

Ngay lúc cao trào Khang Mẫn cũng bước ra trước nói ra. Một bộ thâm tình phụ phụ, nước mắt hen mi.

“Các vị đây chính là di thư mà

“Các vị cũng biết cách làm người của Đại Nguyên, ông ấy trên giang hồ không có gây hiềm khích gì với ai nhưng bây giờ lại bị người ta sát hại. Tôi nghĩ trong chuyện này nhất định có ẩn tình. Có lẽ là ông ấy nắm được đồ vật chí tử nào đó của kẻ khác, có người sợ ông ấy lộ cơ mật nên mới rat ay diệt khẩu.”

“Người lại là nghi ngờ ta.”

“Tôi đây sao dám, tôi chỉ là thân phận nữ lưu. Huống hồ bên cạnh thi thể của Đại Nguyên còn có tám vãi kia thì tội Kiều Bang chủ người ai dám nghi ngờ.”

“Lời này của Mã Phó phu nhân là nhằm thẳng vào ta rồi.”

Kiều Phong tiến thoái lưỡng nan sao có thể quyết. Lời của Khang Mẫn cũng là một lời hai ý đâm thẳng vào Kiều Phong. Đây rõ ràng là muốn nói Kiều Phong và tên Thi Quý gì đó đã cấu kết với nhau từ trước.

“Tôi ở nơi này chỉ xin thúc thúc bá bá nghĩ tới tình cũ điều tra rõ ngọn ngành chân tướng cái chết của Đại Nguyên. Kiều bang chủ xin hãy báo thù rửa hận cho tiên phu.”

Khang Mẫn một bộ đáng thương quỳ xuống đất hai hàng lệ rơi. Đám ăn mày ở đây nhìn vào ai ai cũng một tiếng xuyết hai tiếng xoa cảm thương cho số phận của ả. Chỉ có Ngô Minh là lửa giận trong lòng.

“Vốn không định vạch ra bộ mặt của người vì chút nhan sắc đó. Nhưng mà bây giờ càng nhìn càng cảm thấy khuôn mặt này không xứng cho con đàn bà như người sở hữu. Lại dám động tới ta rồi làm bia đỡ cho mình. Lần này ta không đem người lột sạch ta không làm người.”

Ngô Minh một bên định ra mặt.

“Mã phu nhân cho hỏi một câu lá thư vừa rồi là do chính Mã Phó bang chủ giữ phải không?”

“Công tử này là ai?”

“Ta sao? Là biểu đệ của Nam Mộ Dung. Hôm nay ta tới đây mục đích cũng là muốn giải quyết vụ án này. Nhưng xem ra ta không cần rat ay nổi oan này cũng đã có người khác gánh thay.”

“Công tử đây là có ý gì?”

Khang Mẫn một mặt đề phòng nói ra.

“Mã phu nhân chỉ cần trả lời câu hỏi vừa rồi của ta. Là bức thư bức Kiều Phong phế bỏ võ công cùng nói ra toàn bộ chân tướng là Mã Phó bang chủ để lại có phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy bức thư này trước đây nếu đúng là chưa có ai xem qua vậy sao có thể nói là giết người diệt khẩu.”

Nói tới đây Khang Mẫn có chút lúng túng mới nhìn sang Toàn Quán Thanh xin cứu viện. Lúc này tên mũi trâu mới có cơ hội thể hiện từ này giờ hấn vẫn cổ một góc quan sát thế cục.

“Hừ Mã Phó bang chủ là bị chính tuyệt kỹ của mình hại chết không thừa khả năng là Kiều Phong cấu kết với Mộ Dung gia các người hành sự. Tên tiểu tử nhà người ý mình võ công cao cường liên tục đánh người cũng đủ chứng minh các người là người thế nào.”

“Tốt, câu nói này của người ta sẽ quyết làm tới cùng việc này.”

Ngô Minh quay sang Trí Quang đại sư. Trong trí nhớ của Ngô Minh rõ ràng vẫn còn một lá thư từ đại ca cầm đầu nói ra thân thế của Kiều Phong nhưng hiện tại lại không xuất hiện. Nếu có lá thư này thế cục sẽ càng loạn sẽ dễ hành động hơn.

“Trí Quang đại sư người có thể cho ta biết Đại ca cầm đầu năm đó là ai không? Có thể hiệu lệnh cả một nhóm cao thủ như thế ta nghĩ địa vị của vị này chắc chắn sẽ không nhỏ.”

“Ngô công tử người không cần dò xét, việc này lão nạp sẽ không nói.”

“Tốt một câu không nói, việc đã tới nước này còn che giấu. Còn nói cái gì công bằng.”

“Vừ”

Một luồng hỏa khí bốc ra trấn áp toàn trường. Mọi người lúc này một mặt hoảng sợ nhìn Ngô Minh.

“Tên tiểu tử này nội công sao có thể?”

“Nam Mộ Dung không ngờ còn có một biểu đệ như thế này. Người này bước ra giang hồ không bao lâu sẽ không thua gì biểu ca của mình.”

Kiều Phong một bên cũng vô cùng kinh ngạc. Hấn tuy cũng biết Ngô Minh võ công rất cao nhưng càng lúc hấn càng có cảm giác khoảng cách giữa hai người đã một khoảng rất xa. Lấy võ công của Kiều Phong cũng không nắm chắc 4 phần có thể đối chiến Ngô Minh.

“Biểu ca của ta Mộ Dung Phục từ nhỏ tính tình đã không tốt, rất thích đánh nhau ăn nói cũng ủy mị như đàn bà ta rất không thích. Không hiểu sao các người lại nói hấn là anh hùng, còn xưng Nam Mộ Dung. Xưng cũng là các người xưng, nói giết cũng là các người nói. Ngoài cái bằng chứng chết bằng tuyệt kỹ của mình các người đem cho ta một bằng chứng khác. Nếu chỉ như vậy trên thế gian này bao người có thể làm được, võ công chiêu thức giống nhau thế gian nhiều không đếm nổi.”

Toàn trường vừa bị khí thế của Ngô Minh trấn áp cũng không dám nói ra cái gì, lý lẽ cũng chưa tìm ra được cách phản biện.

Lúc này Ngô Minh mới quay sang nhìn Bạch Thế Kính. Kẻ này bề ngoài công liêm chính trực nhưng thật ra lòng dạ hiểm độc vô cùng khó đoán. Nhìn thấy Ngô Minh quay sang mình Bạch Thế Kính mồ hôi chảy dài. Hấn sợ là vì thực lực của Ngô Minh càng sợ hơn chính là bí mật mà hấn đang giấu. Hấn luôn có cảm giác Ngô Minh đã biết được điều gì đó từ chuyện này.

“Cái Bang chấp pháp trưởng lão? Cái danh này làm tới thật tốt, Bạch Thế Kính người giữ bao nhiêu bí mật mà lòng không thấy cần rút sao?”

Nói tới đây dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Bạch Thế Kính vẫn không thể kiềm lấy thân thể mình tự mình lùi chân. Sắc mặt cũng đã biến đổi sang đầy lo lắng.

Mọi người lúc này mới kinh ngạc, biểu hiện này là gì đây? Vị này chấp pháp trưởng lão với vụ án này lại có liên quan gì?

“Người cũng không nên làm ô nhục danh tiếng mấy trăm năm của Cái Bang.”

Ngô Minh lần nữa tóa ra sát khí nhưng lần này chỉ tập trung vào mỗi Bạch Thế Kinh. Nỗi sợ mọi chuyện bị lộ kèm theo sát khí vây quanh hắn ta không chịu nổi hai chân đã quỳ rạp trên đất.

Ngô Minh quả thật không nhìn nhầm, Bạch Thế Kinh này tuy cùng Khang Mẫn ám hại Mã Đại Nguyên nhưng hắn không hoàn toàn mất đi nhân tính. Hắn trong người vẫn còn có Cái Bang còn có trách nhiệm là một Chấp Pháp trưởng lão.

Bạch Thế Kinh hoàn toàn không chịu hợp tác cùng Khang Mẫn và Toàn Quán Thanh hãm hại Kiều Phong nhưng do mọi chuyện dính líu nên hắn cũng không đủ can đảm đứng ra vạch mặt.

Nhìn thấy biểu hiện của Bạch Thế Kinh cả Khang Mẫn và Toàn Quán Thanh như ngồi trên đống lửa hoảng hốt vô cùng. Khang Mẫn không nỡ được mở miệng.

“Bạch trưởng lão người đừng như vậy đừng bị tên này uy hiếp mà làm bậy.”

“Im miệng cho ta.”

Ngô Minh cách không một tấc đánh thẳng vào mặt Khang Mẫn khiến ả la lớn một tiếng máu tươi đổ ra. A Bích một bên cũng tự động ôm lấy mặt. Ngô Minh từ trước tới giờ đều không hề nương tay nam nữ đều là như nhau một tấc. A Bích cũng không ít lần không nhận ra điều này đi trêu chọc Ngô Minh bị hắn cho ăn trái đắng.

“Bạch trưởng lão ta biết lương tâm người vẫn còn, mọi chuyện đầu đuôi xin người hãy nói ra rõ ràng.”

“Chuyện này ta cũng xin nói ra. Cả đời ta quang minh lỗi lạc lại bị cái con đàn bà này hại đến lúc ngủ cũng không yên giấc. Mỗi lần nhắm mắt ta lại nhớ đến hình ảnh của Mã đại ca. Ta thật sự chịu hết nổi rồi.”

Mọi người lúc này càng lúc càng hoảng loạn. Câu chuyện đi theo quá nhiều hướng. Từ đầu là Mộ Dung Phục sau đó chuyển sang cho Kiều Phong rồi Thi Quý. Hiện tại lại ra thêm Bạch Thế Kinh. Tất cả đều chăm chú nghe Bạch Thế Kinh kể lại hết sự việc. Chỉ có Khang Mẫn một bên ôm mặt chân tay bủn rủn, trong miệng chỉ lẩm bẩm.

“Xong rồi, xong hết thật rồi.”

Bạch Thế Kinh một bên nói ra hết việc hắn cùng với Khang Mẫn và Toàn Quán Thanh đã làm. Từ việc tìm thấy di thư của Uông bang chủ mà Mã Đại Nguyên cất giữ tới việc hạ sát Mã Đại Nguyên rồi đổ tội cho Kiều Phong. Còn cả việc Toàn Quán Thanh vì muốn kéo Kiều Phong xuống khỏi vị trí bang chủ mà cùng với họ mưu tính.

Tất cả mọi người ánh mắt không khỏi lộ ra khinh bỉ. Một kẻ là chấp pháp trưởng lão Cái Bang trong tay là quyền lực giữ vững trật tự. Một kẻ là chủ một phương. Thật là đáng buồn cười.

Bạch Thế Kinh nói ra xong một tay cầm lấy pháp đao tự đâm vào ngực tự sát. Ngô Minh một bên cũng cảm than.

“Xem như người còn là một con người, cả đời dùng thanh pháp đao này giết kẻ phản nghịch, cuối đời lại dùng chính nó kết thúc đi mạng sống của mình. Cuộc sống thật là mỉa mai.”

Sau đó tất cả mọi người nhìn sang Khang Mẫn. Người đàn bà này là đầu mối của mọi chuyện, từ lúc bắt đầu động cơ của ả ta đã không bình thường. Nếu Bạch Thế Kinh là vì nữ sắc làm cho tâm trí rối bời, Toàn Quán Thanh là vì quyền lực che mắt thì Khang Mẫn này là vì cái gì. Cả câu chuyện cũng không nói rõ tại sao người đàn bà này lại thù hận với Kiều Phong mà rắc tâm hãm hại như vậy.

“Tiện nhân, người vì cái gì mà hãm hại Kiều Phong ta? Ta tự thấy cả đời cũng chưa từng có gì sai sót với người.”

“Người không có gì sai sót với ta? Ha ha.”

Vẫn là giọng nói ấy, nếu lúc trước người ta còn nghe ra được sự trong trẻo ủy mị bên trong thì lúc này chỉ là một màu u tối, như tiếng con rắn độc đang phát ra khi canh giữ con mồi.

“Mọi chuyện đã vỡ lẽ thế này ta không giấu làm gì? Bọn đàn ông các người đều là lũ ngu ngốc, cả tên Mã Đại Nguyên chết tiệt kia hay là tên Bạch Thế Kinh này. Rõ ràng tên Mã Đại Nguyên ấy có thể đem thân thế của người nói ra rồi lên làm Bang chủ Cái Bang nhưng hắn lại không làm. Ta đây có gì thua kém với nữ lưu bình thường ta muốn một người chồng tài giỏi không được sao? Còn tên Bạch Thế Kinh này nữa suốt ngày ra vẻ liêm chính thanh cao ta chỉ cần coi nỡ bộ y phục hắn đã như con chó con liếm chân cho ta. Nhưng cuối cùng chó vẫn là chó ha ha ta thật sự nuối tiếc vì đi tin một tên như hắn.”

Khang Mẫn như phát cuồng cười lớn lúc này mới oán hận nhìn tất cả mọi người ở đây.

“Đám ăn mày các người mỗi ngày nhìn ta bằng ánh mắt gì ta không phải không biết. Các người đều muốn chiếm giữ lấy thân xác ta, lũ ăn mày các người chính là thứ ta chán ghét nhất trên đời. Duy chỉ có người Kiều Phong người sao lại chưa một lần nhìn thẳng vào ta.

Ta không xin đẹp sao? Ta không quyền rũ sao?”

“Người là phu nhân của Mã đại ca ta sao có thể.”

“Ta không quan tâm chính từ cái đêm ta thoát y nhưng người lại thẳng thừng từ chối hạ nhục ta đã quyết phải làm cho người thấp hèn như mình đêm hôm đó. Hừ ánh mắt khinh bỉ lúc đó mà người nhìn ta cả đời ta không thể quên.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tiệc cũ tàn tiệc mới đã dọn

“Đúng là đáng sợ.”

“Người đời nói lòng dạ đàn bà hôm nay ta cũng đã hiểu.”

“Thật đúng là ả dâm phụ.”

“Mã phó bang chủ đúng là chết không nhắm mắt.”

Mọi người ánh mắt như muốn giết người nhìn về Khang Mẫn. Sự khinh bỉ hiện diện khắp nơi ngay cả trong lời nói len lén xung quanh cũng đều là những câu miệt thị ả ta.

“Ta trả thù cho Mã đại ca.”

Ngô Trường Phong một bên đã không giữ được bình tĩnh trên tay sẵn thanh đao lao tới định chém chết ả dâm phụ.

“Ngừng tay lại cho ta.”

Ngô Minh nhanh tay lao tới ngăn lại lưỡi đao chỉ thiếu một chút đầu của Khang Mẫn đã lia khỏi cổ. Ngô Trường Phong kinh ngạc quay sang hỏi.

“Ngô công tử mọi chuyện đã rõ ràng ngài Mộ Dung gia cũng không có liên quan nữa sao còn giữ lại mạng ả ta.”

“Ta vẫn còn việc muốn hỏi Mã phu nhân đây.”

Ngô Minh buông bỏ thanh đao ra tay nắm lấy cằm của Khang Mẫn nâng ngấn khuôn mặt của ả ta lên.

“Ta có một việc muốn hỏi người, nếu người giải thích cho ta cận kề có thể ta sẽ tha cho người một mạng.”

“Ngô công tử người này không thể tha.”

“Đúng vậy ả dâm phụ này làm bao nhiêu chuyện không thể tha cho ả.”

Lập tức tiếng phản đối vang lên, Kiều Phong một bên cũng lên tiếng.

“Ngô công tử việc này thứ lỗi Kiều mỗ cũng không nghe theo, ả dâm phụ này không thể tha thứ.”

“Ta tự có sắp xếp của mình, Mã phu nhân còn trong tay ta ai muốn giết thì cứ xông lên.”

Mọi người đều không hiểu vì sao Ngô Minh lại làm vậy kể cả chúng nữ ở một bên nhưng cũng không air a mặt. Ngô Minh biểu hiện quá cứng rắn.

“Mã phu nhân cứ tin lời ta, ta muốn hỏi tờ vải máu này phu nhân lấy từ đâu ra?”

Ngô Minh trên tay chính là tờ vải ghi “Thi Quỷ” lúc này. Khang Mẫn đột nhiên tỏ ra hoảng sợ tay run run miệng không mở ra được.

“Sao? Không trả lời được sao? Ở đây có rất nhiều người muốn giết phu nhân.”

Ngô Minh đưa ra uy hiếp. Hẳn mọi việc đều có thể hiểu chỉ có tấm vải này là không giải thích được. Chuyện đã hơn 18 năm không lý nào có người còn nhớ được ký hiệu này mà làm giả nó, nếu có chắc chắn là kẻ đó phải rất quan tâm tới Ngô Minh. 18 năm con số này không phải là ngần ai lại có thể dùng 18 để nhớ về một kẻ mà mọi người đều cho là đã chết.

“Ngô công tử tôi quả thật không biết, trong bức thư chỉ có nói nếu Thi Quỷ tái xuất thì phải ép Kiều Phong tự phế võ công trục xuất khỏi môn phái. Lúc tôi cùng Bạch Thế Kính đọc được cũng chỉ biết có một kẻ gọi là Thi Quỷ mà thôi. Còn về thân phận thật sự của kẻ đó tôi hoàn toàn không rõ sau này Bạch Thế Kính cùng Toàn Quán Thanh hai người tra lại vụ án 18 năm trước mới phát hiện ra được Thi Quỷ thật sự là ai.”

“Nếu vậy tại sao các người lại làm ra được tấm vải này để vu oan cho hắn.”

“ Là Bạch Thế Kính hẳn một hôm lại đem ra được miếng vải này tôi thật sự không biết.”

Ngô Minh một bên nhìn sang Bạch Thế Kính lúc này đã chết đi. Lập tức Ngô Minh phát hiện ra lý do vừa rồi Bạch Thế Kính dễ dàng thừa nhận mọi việc như vậy.

“ Tên này vẫn còn giấu bí mật, trong máu hắn có độc tính không sống được bao lâu. Xem ra hắn cùng kẻ đứng sau mọi chuyện đã có thỏa thuận và hắn bị kẻ này nắm được điểm yếu. Chính vì không muốn sống tiếp những ngày bị người khác điều khiển nên hắn mới chọn cách kết liễu bản thân.”

Ngô Minh lúc này thật sự tò mò ai là kẻ đứng sau thao túng Bạch Thế Kính. Kẻ này xem ra hiểu rất rõ về hắn vì vậy mới bày ra được kế sách này. Nếu như việc này không có Ngô Minh phát hiện việc Thi Quý tái xuất giang hồ sẽ lan rộng ra giang hồ một lần nữa.

Việc này có mục đích gì cũng chỉ là dụ cho Ngô Minh nếu còn sống một lần nữa ra mặt mà thôi. Còn về mục đích thật sự Ngô Minh quả thật không đoán ra.

“Ngô thiếu gia ta đã nói hết những gì ta biết người có thể tha cho ta rồi chứ.”

“ Tất nhiên ta sẽ tha cho ngươi, ngươi bây giờ có thể thoát khỏi mấy người ở đây ta cũng sẽ không quan tâm tới.”

“Ngươi tên khốn kiếp ngươi lừa ta.”

Khang Mẫn nghe được Ngô Minh nói ra thì lửa giận nổi lên. Chửi bới không dứt, Ngô Minh cũng chỉ nhàn nhạt nói ra.

“ Thứ nhất câu trả lời của ngươi khiến ta không hài lòng, thứ hai ta cũng đã giữ đúng lời hứa thả ngươi đi lúc này ngươi đã tự do còn bọn người ở đây muốn bắt ngươi lại đó là việc của bọn họ ta không quan tâm.”

“Ngô công tử người đừng như vậy, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài. Ngài nếu muốn ta sẽ làm nha hoàn ẩm giường việc gì ta cũng làm được xin ngài thu nhận ta đừng để bọn người này bắt ta đi.”

Khang Mẫn quả thật da mặt rất dày, Ngô Minh một bên nhìn ả ta biến đổi đủ kiểu nhân cách cũng thấy gọn cả người.

“ Cái Bang các người làm gì thì làm mau lòi ả ta đi, ta thật sự càng nhìn càng nhện không được.”

“ Lòi con tiện nhân này vào trong, sau đó sẽ xử theo bang quy.”

Mọi chuyện sau đó cũng dần dần rõ ràng. Vụ án của Mã Đại Nguyên xem như đã sáng tỏ, thân thể của Kiều Phong cũng đã phơi bày không thể chối cãi. Chỉ đáng tiếc tên Toàn Quán Thanh đã trốn từ lúc nào không biết, Ngô Minh quá tập trung vào việc của Khang Mẫn đã bỏ quên tên đầu xỏ này. Trí Quang đại sư mới chấp tay trước mặt Ngô Minh nói ra.

“ Hôm nay may nhờ có Ngô công tử giải quyết mọi chuyện nếu không chúng ta vẫn còn trong mê ngộ.”

“ Ta chỉ là vì biểu ca của mình làm mà thôi.”

“ Có một việc lão nạp vẫn chưa hiểu mong công tử giải thích cho.”

“ Là việc gì đại sư cứ nói.”

“ Công tử sao lại biết được mưu kế của Khang Mẫn cùng Bạch Thế Kính, lẽ ra việc này hoàn toàn không có kẻ hở mới đúng.”

“ Nếu ta nói là đoán các vị có tin không?”

“ Đoán.”

“ Ta là nhìn sắc mặt cùng ánh mắt của hai người họ. Lúc Bạch Thế Kính xử tội những người ở đây lời nói lộ ra sự gấp gáp, hành động cũng có chút lúng túng không hề giống một chấp pháp trưởng lão. Còn có lúc Khang Mẫn tới đây bọn họ còn liếc mắt đưa tình với nhau ta mới nghi ngờ bọn họ có gian tình.”

“ Chỉ những điều này mà công tử có thể đoán ra hai người bọn họ có vấn đề.”

“ Xem như ta may mắn chỉ hù dọa một chút bọn họ đã có tật giật mình khai ra hết.”

“ Công tử đúng là kỳ tài đúng là kỳ tài.”

Ngô Minh trong tâm cũng chẳng biết sao mình có thể nói ra mấy lời vừa rồi nhưng nhìn ra xung quanh mọi người đều dùng ánh mắt khâm phục đối với mình Ngô Minh cũng không khỏi vui thích. Ngử Yên cùng Uyển Thanh hai nữ ánh mắt cùng đây về tự hào nhìn Ngô Minh như muốn nói: “ Đây chính là phu quân của ta các người có thấy lợi hại hay không?”

“ Mọi việc coi như đã ổn thỏa, Kiều Phong ta cũng không muốn làm khó Cái Bang. Nếu Uông lão sư đã muốn ta tự phế võ công ta sẽ làm theo ý

người.”

Kiều Phong một bên đang muốn nhất chưởng đánh vào ngực tự phế kinh mạch thì lập tức mọi người xung quanh đều ra tay ngăn cản.

“Bang chủ trong thư cũng có nói là chỉ khi Thi Quỷ gì đó còn sống, bây giờ không phải.”

“Đúng đó bang chủ Thi Quỷ chỉ là một âm mưu hắc có lẽ đã chết rồi người không cần phải làm vậy.”

Nhìn mọi người xung quanh can ngăn Kiêu Phong cũng dừng lại suy ngẫm quả thật là có chút đúng đắn. Ngô Minh cũng khuyên can.

“Phong huynh, người võ công đã là thiên hạ hiếm có, nói một tiếng đã đòi phế nó đi người không thấy có lỗi sao. Ta có một câu xin người nên nhớ. Thế gian này sống trước tiên phải vì bản thân mình. Không sống cho mình được thì đừng bao giờ nghĩ tới việc sống vì đất nước hay vì người khác. Chỉ là nguy hiểm bản thân còn không chăm lo được nói gì tới thứ khác.”

“Câu này của Ngô công tử ta hình như đã nghe ở đâu. Cảm tạ công tử đã nhắc nhở.”

Ngô Minh nói chính là câu nói thờ nhỏ hán thường dạy đứa con nhỏ của mình. Hẳn biết lớn lên cả đời nó sẽ hy sinh hết lần này tới lần khác vì người khác vì cái đất nước vốn không thừa nhận nó. Ngô Minh không phải là người của Đại Tổng nói đúng ra là chẳng của thế giới này nên những quan niệm thần tử, đất nước hán không hiểu được hẳn cũng không muốn hiểu. Ngô Minh cũng không muốn Tiêu Phong hiểu, đứa trẻ này sẽ vì những thứ đó mà hại cả cuộc đời mình.

“Các vị lời nói ta cũng xin cảm tạ, nhưng lúc này ta đã biết mình là người Khiết Đan sao còn mặt mũi mà làm Bang Chủ Cái Bang. Hôm nay ta Kiêu Phong đổi tên lại thành Tiêu Phong cũng xin từ chức Bang Chủ Cái Bang. Tôi sẽ đi điều tra rõ mọi việc ngày hôm nay, ngày sau có được câu trả lời thỏa đáng sẽ đến nói rõ với mọi người.”

Tiêu Phong rút ra Đả Cầu Bồng để lại ở giữa rồi cúi người một cái rút đi. Ngô Minh cũng không định can lại chỉ quay sang nhìn A Châu.

“A Châu người có còn nhớ mấy câu chuyện ta kể lúc nhỏ không? Người lúc này chính là thời điểm người nên ra ngoài nhìn ngắm mọi chuyện, nhân tiện chăm sóc cho Tiêu Phong dumb ta. Người trở về chắc chắn sẽ bị Mẫu Thân đánh gãy hai chân ta cũng không giúp được.”

Ngô Minh nói đủ lời cũng là chỉ để A Châu đi theo Tiêu Phong mà thôi. Tiêu Phong lúc này sao có thể chấp nhận lập tức từ chối.

“Ngô công tử việc này không được.”

“Sao lại không được, người hôm nay xem như nợ ta một ân tình, lúc này trả luôn cũng không muộn. A Châu cô ấy phạm phải trọng tội lúc này mà cùng ta trở về sẽ bị mẫu thân ta đánh chết. Người nếu không chê thì nhận cô ấy đi theo bên người làm nha hoàn cũng được.”

“Việc này.”

“Việc này việc kia cái gì? Nam tử hán nói lời dứt khoát nếu không có ý kiến xem như đồng ý. A Châu sau này người là nha hoàn của Tiêu Phong huynh.”

Ngô Minh đẩy A Châu qua phía Tiêu Phong, một bên A Bích mới nói ra.

“Công tử còn tới thì sao? A Châu đã có chỗ đi nếu tới mà về chẳng phải là chết một mình sao.”

“Đúng là chết một mình, ta không thể để Ngừ Yên chịu tội một mình đem người về chịu tội thay, người cũng biết ta cùng A Châu tình cảm tốt hơn người.”

“Công tử người không thể đối xử với tôi vậy được, phu nhân thật sự sẽ giết chết tôi.”

A Bích còn tưởng là sự thật khốc than một bên kéo áo Ngô Minh. Lúc này A Châu cùng Tiêu Phong cũng rời đi chỉ còn lại đám ăn mày cùng những người đến làm chứng.

“Ngô đại ca chúng ta rời đi thôi, biểu ca án oan cũng giải quyết xong rồi.”

Ngừ Yên một bên nói ra, nàng cũng cảm giác không khí ở Hạnh Tử Lâm này đã quá ngột ngạt rất khó chịu muốn rời đi.

“Đúng cũng đến lúc ra đi, tiệc cũng đã tàn.”

Ngô Minh dửng dáp như rời đi. Nhưng chỉ có hán là biết buổi tiệc cũ sắp hết thì buổi tiệc mới cũng đã mở màn. Theo làn gió từng đợt Bì Tô Thanh Phong đã len lỏi vào nơi này. Người bình thường không nhận ra nhưng là một kẻ khứu giác cực kỳ nhạy bén lại thêm quá khứ sống trong độc được Ngô Minh sao có thể không cảm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Ôm mỹ nhân

“ Bao lão tam người cùng lão tứ đưa A Bích về Tham Hợp Trang đi nếu mẫu thân ta có qua hỏi cứ nói ta đã tìm được Ngừ Yên cùng muội ấy ra ngoài chơi vài hôm, khi nào bọn ta trở về cũng là lúc cử hành đại lễ.”

“ Vâng thiếu gia.”

“ À mà Biểu ca của ta giờ ở đâu rồi.”

“ Ngừ thiếu gia, công tử gia hiện giờ đang đi ra ngoài làm ít việc còn chưa trở về.”

“ Được rồi đi đi.”

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác và A Bích cùng nhau lên ngựa rồi rời đi. Ngừ Yên vừa nghe Ngừ Minh nói câu vừa rồi thì đỏ hết cả mặt còn Uyển Thanh thì ngược lại mặt nổi lên vẻ u sầu âm đạm. Ngừ Yên cũng nhanh mắt nhìn ra được cũng cảm thấy có chút có lỗi đi sang ôm lấy Uyển Thanh.

“ Thanh tí tí, tí đừng buồn.”

“ Có gì mà phải buồn?”

Ngừ Minh chen vào giữa hai nàng ôm lấy cả hai, hẳn biết rõ hai cô nương này đang nghĩ gì trong đầu.

“ Ta có nói là sẽ cưới ai đâu hai người các nàng lại kẻ vui người buồn ôm nhau như vậy. Ta không có quan trọng lễ nghĩa, các nàng nếu đồng ý chúng ta một lần cử hành đại hôn một tân lang hai tân nương có được không?”

“ Đồ tham lam ”

“ Đúng chính là đồ tham lam, ai thèm lấy chàng.”

Ngừ Yên cùng Uyển Thanh hai người then tới đỏ mặt bị nhiều người như vậy nghe qua chuyện vừa rồi ai lại không xấu hổ. Đám ăn mày xung quanh phần lớn chỉ là ghen tị với Ngừ Minh mà thôi, cả hai nữ tử xinh đẹp như tiên vậy mà đều nằm trong vòng tay của Ngừ Minh.

Ngừ Yên dắt theo Uyển Thanh bỏ đi về hướng Vô Tích Thành, Ngừ Minh một bên cũng đi theo sau. Hắn còn định sẽ ở lại xem đám người Cái Bang này bị đám người Tây Hạ đánh cho gà chó chạy loạn nhưng lúc này hứng thú cũng không còn như trước. Ngừ Minh cũng muốn gặp Mộ Dung Phục đệ nói vài tiếng xem thử hắn có biết gì về vụ án của Mã Đại Nguyên hay không. Kẻ đứng phía sau giật dây Ngừ Minh tin tưởng là một kẻ không đơn giản.

“ Hẳn mục đích lần này có lẽ là một phép thử hẳn muốn biết là Thi Quý còn sống hay không, nếu còn sống Thi Quý nhất định sẽ xuất hiện để giải oan cho Phong Nhi, hiện tại bị mình làm thành như vậy có khi nào hắn lại đi gây sự với mình không? Hay hẳn thật sự đã biết mình là Thi Quý. Mục đích của hắn là gì?”

Ngừ Minh có quá nhiều nghi vấn không thể giải quyết trong một sớm một chiều. Nhìn hai cô gái đang nắm tay nhau phía trước Ngừ Minh cũng bót đi phần nào căng thẳng.

“ Đây Tiểu Yên, Uyển Thanh, chúng ta đi nhanh thôi ta nhìn sắc trời này chắc là sắp mưa rồi.”

“ Huynh còn biết xem thiên tượng sao? Thật là không ngờ.”

“ Còn nói gì mưa xuống tới rồi kìa.”

Trong lúc cả ba đang nói đùa với nhau trời cũng đã chuyển sang mưa. Đám người của Ngừ Minh chạy hết thật nhanh trở lại Vô Tích Thành để tìm một nhà trọ nghỉ ngơi dù sao cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi.

Vừa tới phòng trọ thì lại có việc xảy ra. Cả ba thuê chỉ được một phòng lớn duy nhất vì đã hết phòng. Buộc lòng ba người phải ở chung với nhau.

Vừa vào phòng.

“ Quần áo hai nàng cũng ướt hết cả rồi, ta ra ngoài cho hai nàng thay đồ, cũng nhân tiện gọi nhà bếp làm mấy món. Ta cũng có bất ngờ muốn dành cho cả hai.”

Ngừ Minh hí hửng đi ra đóng cửa phòng lại nhưng chỉ một lúc hắn đã bị kêu ngược trở lại. Đi mới được hơn mười bước Ngừ Minh đã nghe tiếng kêu cứu của cả hai.

“ Ngừ Minh, huynh mau vào đi giúp muội.”

Ngô Minh nghe được thì vội vã chạy tới bên cửa phòng nói vào trong.

“Các nàng bị gì vậy, cửa cũng khóa ở bên trong rồi.”

“Huynh tự mình phá mà vào, muội cũng không biết là mình bị cái gì nữa.”

“Àm”

Ngô Minh một đập gãy đôi thanh chặn cửa. Lúc này hắn mới hốt hoảng đóng kín cửa lại. Cả hai nữ đang nằm liệt trên đất, quần áo cũng đã cởi hơn nửa để lộ ra thân thể ngọc ngà của mình.

“Nhìn cái gì mà nhìn, cũng không phải lần đầu nhìn thấy. Huynh mau tìm cách cứu hai bọn muội, đột nhiên muội không còn tí sức lực nào cả.”

Ngữ Yên nhìn ánh mắt không ngay thẳng của Ngô Minh mắng cho một câu. Từ nhỏ sống với nhau cũng đâu phải lần đầu Ngô Minh thấy nàng khóa thân. Đúng là không phải lần đầu nhưng đây lại là lần đầu tiên kể từ sau khi Ngữ Yên trở thành thiếu nữ. Ngô Minh cũng có chút ngượng mặt quay sang Uyển Thanh cũng đang trần như nhộng.

“Nàng cũng bị như vậy sao?”

“Đúng vậy, thiếp không thể vận công được.”

“Ta biết được vấn đề rồi, chắc là các nàng bị trúng Bì Tô Thanh Phong.”

“Từ lúc nào?”

“Khi nãy trong rừng trúc ta cũng ngửi được mùi này, cũng không ngờ được tính chúng lại mạnh như vậy hít có một ít cũng làm cho các nàng thành ra thế này.”

“Có lẽ là lúc nãy vận công chạy mưa nên mới làm độc tính lan nhanh.”

Uyển Thanh hiểu được nguyên nhân thì nói ra, Ngữ Yên một bên cũng nói.

“Huynh có cách giải không?”

“Ta có một cách nhưng các nàng phải mang trong mình giọt máu của ta.”

Cách nói của Ngô Minh lập tức làm cả hai nữ đỏ mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên nhìn. Ngô Minh đây là cố ý trêu hai nàng, hắn nói cũng không phải là sai.

Ngô Minh đem ra hai chén nước sau đó cắt một vết thương nhỏ ở ngón trỏ nhỏ vào hai chén hai giọt máu.

“Các nàng võ công không cao, ta sợ dùng cách cưỡng bức nội lực đẩy độc ra ngoài bình thường còn phản tác dụng. Ta nghĩ máu của ta sẽ có tác dụng.”

“Máu của huynh sao có thể giải độc được?”

“Hồi nhiều làm gì, muội gần đây cứ thích chọc phá ta uống trước đi.”

Ngô Minh đưa chén nước vào miệng Ngữ Yên, không còn cách nào khác nàng ta phải uống hết. Y như Ngô Minh dự tính quả thật máu của hắn có tác dụng.

“Muội cảm thấy có chút sức lực rồi.”

“Máu của chàng thật sự có thể giải độc.”

“Các nàng từ nay đừng nghi ngờ ta nữa, thôi ta giúp các nàng thay y phục rồi lên giường nằm nghỉ.”

Ngô Minh gian trá ôm lấy Ngữ Yên đặt lên ghế còn Uyển Thanh thì đặt ngồi lên giường. Lúc này sức lực của cả hai còn chưa hồi phục hết quần áo lại ướt sũng không cách nào là để cho Ngô Minh giúp thay hộ.

Ngô Minh từ từ cởi đi những lớp áo còn trên người cả hai. Hắn lúc này chính là một tên biến thái với đủ suy nghĩ dâm loạn trong đầu. Cũng đúng, người đàn ông nào lại không có một con quỷ như thế ở trong người chỉ là bình thường kiềm chế nó quá tốt mà thôi.

Đêm ấy mọi dự định của Ngô Minh nào là nấu ăn mua sắm đi dạo điều hủy bỏ. Đến cả cửa phòng hắn cũng không bước ra, chỉ nghe được từ bên trong phát ra những tiếng đau nhứt thỉnh thoảng phát ra bên tai.

Sáng hôm sau, cả hai nữ nằm liệt trên giường đến cả giữa trưa mới có sức ngồi dậy. Lúc này Ngô Minh cũng đã đem món cuối cùng lên bàn ăn.

“Các nàng đều tỉnh rồi sao? Ta còn tưởng các nàng phải ngủ cả một ngày.”

“Đều là tại ai? Mẫu thân mà biết được chắc chắn sẽ đánh chết muội.”

“Chúng ta đều đã có hôn ước có gì mà sợ, ai dám nói ra nói vào ta cắt lưỡi kẻ đó.”

“Huynh nói thì hay lắm, ở trước mặt mẫu thân lại thành ra một đứa con ngoan một tiếng cũng không dám cãi.”

“Hi”

Ngô Minh ngượng ngừng gãi đầu mình, sau đó diu cả hai lên bàn ăn.

“Mấy món này đều là ta từ sáng tới giờ nấu ra, các nàng ăn thử còn một món khá đặc biệt ta còn để ở kia chút ăn xong ta sẽ ăn nó.”

Ngô Minh chỉ tay vào cái hộp đá để ở góc nhà. Sau đó cả ba cùng nhau thưởng thức. Bàn ăn vô cùng phong phú, đều là mấy món mà cả hai nữ thích ăn nên Ngô Minh đã tự tay xuống bếp để làm.

“Tay nghề của huynh đúng là số một.”

“Còn phải nói ăn nhiều một chút, Uyển Thanh ăn cái này.”

Cả ba vui vẻ ăn hết sạch cả bàn ăn lúc này Ngô Minh mới đem cái hộp đá lúc trước nói tới đem lên bàn.

“Đây là cái gì?”

“Đợi một chút.”

Ngô Minh dọn dẹp xong đồng chén đĩa vừa ăn sau đó đặt lại chiếc hộp lên bàn. Tay phải Ngô Minh vận công từng đợt khói trắng đã bốc ra từ trong tay áo. Hai nữ hai bên cũng đã có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh đang giảm nhanh. Ngô Minh đặt tay phải mình lên hộp đá làm lạnh chiếc hộp. Chỉ thấy chiếc hộp đá dần dần đông một lớp tuyết mờ xung quanh trên thân cũng đã hiện ra các vết nứt do nhiệt độ thay đổi quá đột ngột.

Chỉ một lúc sau hộp đá vỡ ra lộ ra bên trong chính là một viên kem tươi cực lớn. Màu sắc cùng đám khói bay bay khiến món ăn dưới mắt của hai nữ cứ như là một bức tranh nghệ thuật.

“Món này gọi là kem, ta chỉ tìm thấy được dưa hấu cùng chuối cùng mà thôi, nên chỉ có thể có thể làm được từng này. Các nàng ăn thử đi.”

Ngữ Yên không kiềm được tò mò vội dùng muỗng múc một muỗng cho vào miệng. Mùi thơm từ trái cây cộng với ngọt béo từ sữa, lại thêm cái xe lạnh ở đầu lưỡi giữa thời tiết ôi bức đúng là mỹ vị nhân gian. Nhìn cảm xúc của Ngữ Yên kích động đến thế Uyển Thanh cũng cho vào miệng ăn thử.

Cả hai sau đó khuôn mặt tràn đầy niềm vui ăn hết sạch cả thố kem không còn lại gì. Khuôn mặt hưng phấn nhìn Ngô Minh.

“Món này đúng là ngon nhất trên đời, lần sau huynh làm nhiều một chút.”

“Đúng vậy đúng là rất ngon.”

Ngô Minh nghe được cả hai khen tặng cũng cảm thấy hạnh phúc trong lòng nhưng nghĩ tới việc làm tiếp kem hẳn lại nản chí. Thời đại này làm gì có máy đánh trứng, muốn có được kem hẳn phải dùng tay mình đánh thật nhanh số trứng và sữa lại. Lúc này hẳn đánh xong chỗ kem kia tay cũng như tàn phế phe phẩy vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Kịch hay phải có kịch biến

“Chúng ta bây giờ đi đâu đây?”

“Gần đây ta nghĩ tới một nơi muốn đi chính là Lôi Cổ Sơn. Nhưng lại chẳng biết đi hướng nào.”

“Muốn biết đường thì đi hỏi thôi.”

Ba người Ngô Minh chỉ nghỉ lại nhà trọ hơn nửa ngày đã trả phòng tiếp tục lên đường. Ra khỏi Vô Tích Thành, Ngô Minh hỏi thăm người dân thì được một lão bá chỉ đi theo hướng tây đi thẳng. Hắn cũng nghe theo đi theo hướng này. Cả ba người mua một chiếc xe ngựa sau đó khởi hành. Chỉ là đi được một lúc cả ba đã bắt gặp một đám hòa thượng.

“Các vị tiểu sư phụ sao trông mặt các vị lại buồn khổ như vậy?”

Ngô Minh cũng hiếu kì dừng xe hỏi thăm. Một vị tiểu hòa thượng cũng chấp tay hướng Ngô Minh trả lời.

“Thí chủ có điều không biết, bọn ta là hòa thượng ở Thiên Linh Tự chỉ là hai hôm trước có một đám quan binh đã tới cướp tự còn đuổi chúng tôi đi, bây giờ chúng tôi đã là kẻ có nhà mà không thể về.”

Nói xong cả đám đều như đưa đám cả hàng kéo đi, Ngô Minh cũng đoán ra là việc gì đang xảy ra. Lúc này hắn mới vén màn nói vào bên trong xe.

“Hai muội có muốn đi xem một chuyến kịch hay nữa không, lần này là đám khiêu hoa kia gặp nạn rồi.”

“Ý huynh là gì?”

“Muội cứ nghĩ lại chuyện hôm trước là sẽ hiểu.”

Ngô Minh nhắc nhở, Ngũ Yên cũng cố gắng suy nghĩ lại chỉ một thoáng là nghĩ ra.

“Cái thứ độc được mà hôm đó muội bị trúng là dành cho Cái Bang.”

“Đúng vậy ta nghĩ chúng ta vừa đi đám người Cái Bang đó cũng sẽ bại trận, bọn họ hiện giờ chắc là bị nhốt trên cái Thiên Linh Tự vừa này.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi cứu người sao?”

“Muội nghĩ ta bị điên sao mà đi cứu bọn họ, ta muốn đi chính là nhìn dáng vẻ anh hùng của đám ăn mày. Muội không thấy lúc ở Hạnh Từ Lâm ai nấy đều vỗ ngực tự hào mình là người hán là bang chúng Cái Bang sao.”

“Chàng đúng là trẻ con.”

“Ta vốn chính là trẻ con.”

Ngô Minh không để ý tới đánh ngựa đi thẳng Thiên Linh Tự xem kịch hay. Vừa tới nay Ngô Minh đã trông thấy cả đám quân lính tây hạ canh gác bên ngoài.

“Các người là ai?”

“Mời người đi vào bẩm báo với chủ nhân là có Ngô Minh Minh Chủ Võ Lâm tới thăm.”

“Người là Minh Chủ võ Lâm?”

“Người cứ đi thông báo, việc còn lại tự chủ nhân các người giải quyết.”

Ngô Minh cũng không ngờ có ngày mình sẽ dùng danh hiệu này đi ra giang hồ nhưng hiện tại chẳng lẽ hắn lại xưng là biểu đệ của Mộ Dung Phục nghe thật mất mặt.

Một lúc sau cũng có người ra ngoài mời ba người Ngô Minh vào trong. Vừa vào trong tự Ngô Minh đã thấy ba người trong tứ đại ác nhân chỉ còn thiếu Đoàn Diên Khánh là đủ. Nhạc Lão Tam nhanh chóng chạy trước mặt Ngô Minh quỳ xuống hành lễ.

“Đệ tử bái kiến sư phụ, Bái kiến hai vị sư nương.”

Ngô Minh đang muốn mắng một tiếng nhưng nghe câu sau của hắn thì lại cảm thấy ưa thích.

“Người lần đầu tiên làm ta thấy vừa mắt, nếu người mà chịu tách khỏi tứ đại ác nhân không chừng ta sẽ chịu nhận người làm đệ tử.”

“Việc này đệ tử không làm được, sư phụ người ngồi đi, hai vị sư nương cũng ngồi đi.”

Nhạc Lão Tam không để ý mặt mũi kéo ghế cho ba người Ngô Minh ngồi xuống. Lúc này Ngô Minh mới quay sang hỏi.

“Tướng quân của các người đâu rồi?”

“Sư phụ muốn hỏi Hách Liên Thiết Thụ, hắn ta bắt được một ả tiện nhân trong Cái Bang bị ả ta mê hoặc cả hôm nay đều ở sau viện ân ái, đúng là kẻ không ra gì.”

“Lại như vậy, Khang Mẫn người đàn bà này thật không tầm thường. Ta cũng phải nhìn ả ta bằng con mắt khác.”

Ngô Minh nghe qua là đã biết đang nói tới ai. Chỉ có duy nhất Khang Mẫn là có khả năng này, hắn cũng không ngờ khả năng của ả ta lại cao như vậy. Chỉ mấy chốc đã câu dẫn được Hách Liên Thiết Thụ. Nhưng suy nghĩ này của Ngô Minh có lẽ không giữ được lâu.

Hách Liên Thiết Thụ chỉ một lúc sau đã đi ra ngoài, ngồi ở giữa sảnh. Kế bên là Khang Mẫn quần áo lượm lượm, đầu tóc rối bời. Nước mắt cũng chảy ròng in lần trên má. Đôi tay liên tục bấu lấy chân của vị tướng quân kia van xin.

“Tướng quân người tha cho tôi đi, tôi thật sự không chịu nổi nữa.”

Hách Liên Thiết Thụ một chân đá văng Khang Mẫn ra một bên quát lên.

“Con tiện nhân người hán, hừ ngươi nghĩ ta là ai? Bằng chút nhan sắc của ngươi muốn sai khiến ta, đúng là tức cười nếu ta như thế đã không có ngày hôm nay. Mau cút vào bên trong phục vụ các huynh đệ của ta tiếp đi, loại tiện nhân như ngươi cho ngươi sống đã là may mắn còn ở đó đòi hỏi.”

Vừa nói xong đã có hai ba tên binh lính lôi Khang Mẫn vào trong trở lại. Khang Mẫn có thấy được Ngô Minh nhưng ả ta chẳng thêm quan tâm, mấy đêm nay đã liên tục bị làm nhục Khang Mẫn thật sự đã tui nhục tới cực điểm nào còn điểm xia gì tới xung quanh, lúc này ả chỉ muốn trốn thoát khỏi nơi này.

Ngô Minh cũng lắc đầu thờ dãi.

“Tự làm tự chịu.”

“Ngô công tử người hôm nay tới đây là muốn làm gì? Ta cũng nghe qua rất nhiều chuyện về công tử, hôm nay được gặp mặt quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.”

Giải quyết xong Khang Mẫn, Hách Liên Thiết Thụ lập tức quay sang chào hỏi Ngô Minh như không có việc gì xảy ra.

“Tướng quân cũng không cần đề phòng, ta hôm nay đến đây chỉ là muốn xem bộ dạng của mấy tên ăn mày kia. Ta cũng muốn xem thử bọn ăn mày đó còn vênh vào được bao lâu.”

Nói là thế nhưng kêu Hách Liên Thiết Thụ không đề phòng Ngô Minh là việc không thể. Từ các thông tin đưa về có thể thấy Ngô Minh năng lực là một ẩn số, biểu hiện qua các thông báo chưa bao giờ hết sức. Nếu lấy đương thời Nam Mộ Dung Bắc Kiều Phong ra so sánh chỉ hơn chứ không kém. Còn về việc vì sao Ngô Minh danh tiếng vẫn chưa thịnh thì chỉ có thể nói là do Ngô Minh không hành tẩu giang hồ nhiều, không có nhiều va chạm để tạo danh tiếng.

“Nếu là ý này thì công tử không cần phải lo, bọn họ đã bị ta nhốt trong nhà kho củi của tự viện, hiện giờ cả chó cũng không bằng.”

“Ta muốn đi xem một chút không biết có được không?”

“Việc này ta thấy..”

Hách Liên Thiết Thụ áp ứng ý là muốn từ chối khéo Ngô Minh nhưng Nhạc Lão Tam lúc này đã thể hiện giá trị của mình.

“Tướng quân có gì mà áp ứng, sự phụ ta sẽ không làm gì bậy có Nhạc Lão Tam ta đây đảm bảo.”

“Nếu vậy Nhạc Lão Tam ngươi đưa Ngô công tử đi xem đi, nhớ là việc này có xảy ra vấn đề gì chính là ngươi trách nhiệm.”

“Cứ yên tâm ở ta.”

Nhạc Lão Tam vỗ ngực bảo đảm rồi dẫn Ngô Minh cùng hai nữ đi ra phía sau hậu viện xem đám ăn mày bộ dạng. Vừa tới nhà kho Ngô Minh đã ngửi được mùi hôi bốc ra. Bình thường đám ăn mày này đã hôi thối tới giờ lại bị nhốt chung một chỗ không bốc mùi mới là lạ.

Ngô Minh để hai nữ ở bên ngoài rồi sai Nhạc Lão Tam bảo vệ dùm mình. Một mình Ngô Minh đi vào trong. Vừa vào hán đã ăn ngay những ánh mắt miệt thị, căm hận từ mọi người.

“Tên gian tặc, thì ra ngươi cấu kết với đám người Tây Hạ, ta còn tưởng ngươi là người tốt.”

“Ngô trưởng lão đừng nói vậy, ta nghĩ Ngô công tử là đến cứu chúng ta.”

Hè trưởng lão một bên cãi lại ánh mắt cầu cứu nhìn Ngô Minh.

“Các người đều nói sai, ta không phải đồng bọn với bọn người Tây Hạ, ta cũng không đến cứu các ngươi, ta tới đây chỉ có một việc muốn cho các ngươi biết.”

“Việc gì.”

Ngô Trường Phong khó chịu hừ lạnh một tiếng, Ngô Minh tiến gần tới gần vị Từ trưởng lão kia, đưa tay vào ngực của lão lấy ra được một tấm giấy.

Từ trưởng lão tay chân bị trói lại bị trúng Bì Tô Thanh Phong sao có thể kháng cự chỉ tro mắt nhìn Ngô Minh hành động.

“Các ngươi vốn có thể tự mình bảo vệ mình nhưng mà lão già các ngươi tôn kính này lại cố tình hại chết các ngươi.”

“Ngươi ngấm máu phun người.”

“Ta ngấm máu phun người, các ngươi tự xem trong này ghi cái gì?”

Từ trường lão hơi thở gấp gấp chửi đồng lên, hấn sợ hãi đều Ngô Minh sắp làm. Ngô Minh bắn tờ giấy dính vào cột nhà vị trí có thể để cho bang chúng Cái Bang có thể đọc được. Ngô Trường Phong đọc lớn bức thư.

“Khởi bầm bang chủ, Hách Liên Thiết Thụ Nhất Phẩm Đường Tây Hạ dẫn theo theo thuộc hạ tới trung nguyên đối phó bang ta. Họ có một loại độc khí tên là Bì Tô Thanh Phong có thể khiến người ta toàn thân vô lực đành phải bỏ tay chịu trói, nguy cơ vạn phần phải thật cảnh giác. Đại Tín Phán Đà – Dịch Đại Điều.”

“Đây đây là tình báo về đám người Tây Hạ.”

“Ha ha tới thật đúng lúc nhưng lại bị giấu đi.”

“Từ trường lão việc quan trọng thế này sao ông lại giấu.”

“Từ trường lão uống công tôi tôn kính ông, ông lại hại chết tất cả chúng tôi rồi.”

Từ trường lão bị lời lẽ công kích đủ kiểu không thể mở lời. Ngay lúc này một tiếng hét lên từ đại diện vang vọng tới. Ngô Minh lập tức lao ra ngoài xem xét.

“Uyển Thanh, Tiểu Yên các nàng biết chuyện gì xảy ra không?”

“Bọn muội cũng vừa mới nghe, Nhạc Lão Tam hấn đi ra đó trước rồi, là từ đại sảnh phát ra.”

Ngô Minh dẫn theo hai nữ chạy ra đại sảnh chỉ thấy Khang Mẫn tay đang cầm kiếm giết từng người trong đám lính Tây Hạ. Còn đám người Tây Hạ thì nằm sấp trên đất, vừa nhìn đã biết là trúng Bì Tô Thanh Phong.

Trúng độc nước mắt chảy ròng chính là Bì, Toàn thân không thể cử động chính là Tô, khí độc không màu không mùi xưng là Thanh Phong.

Lập tức Uyển Thanh cùng Ngữ Yên một bên cũng bị trúng độc ngã xuống đất. Ngô Minh ánh mắt khso tin nhìn về người phụ nữ trước mắt.

“Đúng là con chó cùng cắn đậu, ai ngờ à đàn bà này lại làm được tới thế này.”

Nhìn tình hình có lẽ là Khang Mẫn đã bắt được Bì Tô Thanh Phong cùng thuốc giải ở trong quần áo của mấy tên lính hăm hiếp mình. Vừa đúng lúc ả ta đã nổi điên đi trả thù tất cả những người ở đây. Nhìn xung quanh cũng đã giết hơn hai mươi mấy người máu chảy đầy cả đại sảnh, máu văng lên khắp những kho tượng mặt xung quanh, cả phạt tổ mắt cũng đã nhuộm đầy máu.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: TỰ HIỆN TRANG

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, Ngô công tử ngươi cuối cùng cũng đã tới ha ha.”

“A a a”

“Đừng qua đây, đừng qua đây.”

“Tha cho ta, tha cho ta.”

Khang Mẫn tâm trí đã điên dại vừa nhìn Ngô Minh ả ta vừa rat ay chém giết những người ở đây, Ngô Minh lúc này cũng không ngờ người đàn bà này lại có thể làm tới mức này.

“Su phụ mau cứu đồ nhi, ả ác phụ này điên rồi.”

“Cứu ngươi hấn đến cả thân mình cũng còn lo không xong.”

Nghe Nhạc Lão Tam nằm một bên cầu cứu Khang Mẫn cười lớn trong tay lọ thuốc Bì Tô Thanh Phong mở ra ngoài, ả một bên cũng cầm theo lọ thuốc giải để tránh bản thân bị liên lụy.

Ngô Minh từ đầu đến cuối chỉ đứng nhìn ả ta diễn trò hề. Khang Mẫn nhìn thấy Ngô Minh vẫn còn đứng được cứ tưởng thuốc vẫn chưa đủ, ả nghĩ là do

nội lực Ngô Minh cao thâm nên mới chống chọi được vì thế liên tục vấy vấy lọ thuốc độc về phía Ngô Minh.

Ngô Minh nhìn hành động của Khang Mẫn quả thật vô cùng buồn cười. Lại thêm Uyển Thanh cùng Ngữ Yên một bên đã bị Bì Tô Thanh Phong ngấm vào người hẳn cũng không thể để hai nàng nằm trên đất nên hai tay nâng cả hai người bọn họ lên đặt vào ghế. Lúc này cũng là lúc Khang Mẫn hoảng loạn.

“Sao lại thế, sao độc lại không có tác dụng?”

“Người đứng là vượt qua khả năng tính toán của ta, vốn nghĩ còn cho người tự sinh tự diệt nhưng xem ra không thể tiếp tục để người tự tung tự tác.”

“Sao lại thế này, sao lại thế này.”

Khang Mẫn hoảng sợ la hét lên, à biết mình không phải là đối thủ của Ngô Minh nhưng bản năng sinh tồn vẫn thúc dục à chạy trốn. Ngô Minh còn chẳng thèm nhìn qua, ngón trỏ dùng Nhất Dương Chi cắt đứt hai gân chân của Khang Mẫn khiến à té ngã xuống đất. Còn đôi tay à ta vẫn cố gắng bò đi máu chảy ra từ chân tạo thành một vệt dài trên đất.

Ngô Minh nhặt lấy một lọ thuốc giải từ một tên thị vệ gần đó đưa cho hai nữ nhân của mình giải độc. Sau đó Ngô Minh chỉ giải cho một mình Nhạc Lão Tam để tự hấn lo liệu bọn người còn lại.

“Chúng ta đi thôi, nơi này toàn là máu tươi các nàng có lẽ cũng không thích.”

Ngô Minh vừa giải độc xong cho Nhạc Lão Tam đã lập tức đưa Uyển Thanh cùng Ngữ Yên lên lại xe ngựa bên ngoài chuẩn bị khởi hành.

Bên trong xe ngựa Uyển Thanh mới quay sang hỏi Ngô Minh.

“Vừa rồi sao chàng không một chiêu giết chết à ác phụ kia mà chỉ cắt đi hai chân của à, nư vậy chẳng phải là quá nhân từ sao?”

“Ta giết chết à lúc đó mới là nhân từ nếu như vậy thì à ta chết quá thoải mái rồi. Nàng nghĩ đám người Tây Hạ đó mà giải xong độc việc đầu tiên là sẽ làm gì?”

Lời này của Ngô Minh như cảnh tỉnh Uyển Thanh. Đúng vậy bọn người Tây Hạ kia so với nàng còn ghét cay ghét đắng Khang Mẫn hơn nữa, nếu bọn họ mà giải xong độc sẽ lập tức đem tóm lại à ta tới lúc đó thì số phận Khang Mẫn xem như thế thảm.

“Ta một chỉ đó chỉ là dẫn đường cho đám quan binh đó mà thôi, có vết máu trên đất à ta có mọc cánh cũng khó thoát. Nàng nghĩ xem vừa tìm được hy vọng sống lại lập tức bị dập tắt thì sẽ thế nào. Bọn người Tây Hạ đó là Nhất Phẩm Đường, trong đó có bao nhiêu cách tra tấn cực hình. Ta xem Khang Mẫn muốn chết cũng không dễ dàng.”

“Thì ra huynh tính toán sâu độc như vậy.”

“Ta tính toán sâu độc, ta tha cho à ta một cơ hội còn nói ta sâu độc. Nàng có muốn thấy ta sâu độc với nàng hay không?”

Tiếng cười nói phát ra từ xe ngựa làm rộn rã cả buổi chiều yên tĩnh hôm ấy.

Ngô Minh vừa đi hấn vừa nhìn lại ngôi Thiên Linh Tự kia. Vừa rồi Ngô Minh sờ dĩ đi vội vã như vậy còn có nguyên nhân khác là bởi Tiêu Phong cùng Đoàn Diên Khánh sắp đến nơi đó. Theo nguyên tác nếu không có gì thay đổi lúc này cả hai cũng đã phải đến nơi.

Ngô Minh cũng không lo lắng cho Tiêu Phong an nguy, với bản lĩnh của hấn dư sức thoát chống lại đám người Tây Hạ vừa mới trúng độc kia.

Ngô Minh sau đó bởi vì sức khỏe của hai nữ không tốt nên hấn buộc phải tìm một thị trấn để nghỉ ngơi. Bị liên tiếp trúng hai lần Bì Tô Thanh Phong dù đã hít thuốc giải nhưng cả hai đều suy kiệt sức lực. Ngô Minh cũng không miễn cưỡng tiếp tục lên đường mà ở lại chăm sóc cho cả hai hoàn toàn bình phục sức khỏe.

Cũng là mấy ngày này Ngô Minh nghe được một tin tức chấn động.

“Các nàng đoán thử lúc này ở ngoài quán trà ta nghe được gì?”

“Có gì huynh cứ nói ra đi, bất bọn muội đoán lần nào đoán trúng chứ.”

“Tiểu Yên muội đúng là không thú vị gì cả, tin tức này tuy là chấn động nhưng cũng không liên quan nhiều tới hai nàng.”

“Là tin tức gì?”

Ngữ Yên cùng Uyển Thanh cả hai tì muội ngồi đối diện với Ngô Minh hai mắt xoe tròn chờ hấn kể. Ngô Minh nhanh chóng lấy hai tay ngắt lấy hai cái má phúng phính đang đưa ra trước mắt mình.

“Sao càng nhìn ta lại càng cảm thấy hai nàng dễ thương đến thế này, chết ta mất.”

“Đau, đau chết muội rồi.”

Chỉ có Ngử Yên là la lên kéo tay của Ngô Minh ra còn Uyển Thanh khuôn mặt cứ như đang vui sướng tay nàng còn cầm lấy bàn tay của Ngô Minh.

“Đúng là hai nương tử của ta là đẹp nhất trên đời.”

“Chỉ giỏi ninh hót.”

“Ninh hót cũng chỉ là với hai nàng, kẻ khác muốn ta khen một câu cũng đã khó hơn lên trời.”

“Lại còn biết tự khen mình.”

Ngô Minh bị Ngử Yên nói ra cũng chỉ cười ra, lúc này hắn mới nói tới chuyện lúc này.

“Ta lúc này đi uống trà thì nghe được hai tên nhân sĩ giang hồ nói tới cái gì... à đại hội anh hùng được một vị gọi là Tiết Thần Y phát ra thiệp anh hùng triệu tập mọi người tới Tụ Hiền Trang.”

“Giang hồ lại có việc gì xảy ra hay sao?”

“Đúng là có việc còn là liên quan tới Tiêu Phong. Ta nghe được có tin tức nó là Tiêu Phong giết chết phụ phụ Kiều Thị còn giết chết sư phụ của mình là Huyền Phổ đại sư nên mới triệu tập mọi người lại để mà nghĩ cách đối phó hắn ta.”

“Sao lại như vậy được, thiệp tuy không tiếp xúc nhiều với Tiêu Phong nhưng mà nhìn cách hành xử của hắn không giống kẻ có thể làm ra việc này.”

“Yển Thanh, nàng nói rất đúng ý ta, việc này có lẽ tiếp tục là một cái bẫy hãm hại Tiêu Phong.”

“Vậy huynh muốn đến đó giúp hắn ta hay sao?”

“Ta vốn là có ý này chỉ là nếu đến đó ta sợ không bảo vệ tốt cho hai nàng, dù sao lúc đó sẽ tập hợp rất nhiều cao thủ ta thì không sao nhưng hai nàng thì..”

“Nói vòng vo chính là muốn xin hai muội cho huynh một mình đi tới đó sao?”

“Sao lại gọi là xin, ta là nam tử hán chẳng lẽ việc này cũng cần hai muội đồng ý sao? Ta chỉ là nói ra lý do mà thôi, ta đã nói vậy rồi nên chiều nay ta sẽ lên đường đi tới Tụ Hiền Trang, từ đây tới đó cũng phải mất hai ngày xe ngựa.”

“Còn sĩ diện, lúc bình thường sao không thấy huynh lấy sĩ diện ra ngoài dùng đến lúc chỉ còn hai người bọn muội lại cần nó. Huynh đúng là khác người.”

Ngô Minh sau khi căn dặn đủ điều cũng lên đường đi tới Tụ Hiền Trang. Trên đường đi hắn gặp rất nhiều đoàn người đổ về nơi đó để tụ họp.

Theo đúng dự tính đến hai ngày hôm sau Ngô Minh cũng đã đi tới Tụ Hiền Trang. Lúc này nhân sĩ giang hồ tụ họp đã rất đông. Nổi danh giang hồ cũng có, vô danh tiểu tốt trà trộn vào cũng có đầy đủ các thành phần. Có nhiều người còn không biết Tiêu Phong là ai nhưng cũng vạch mặt tới để lấy danh tiếng.

“Tụ Hiền Trang này đúng là náo nhiệt so với trong truyền hình còn hoành tráng hơn. Còn có cả một túu lâu buôn bán.”

Tụ Hiền Trang trong suy nghĩ Ngô Minh cũng chỉ là một cái sơn trang nhỏ xuất hiện duy nhất trong trận huyết chiến Tụ Hiền Trang mà thôi nhưng bây giờ nhìn toàn cảnh Ngô Minh mới thấy được sự bề thế của nơi này.

Sẵn đang mệt mỏi vì đường xa Ngô Minh quyết định đi vào bên trong túu lâu của Tụ Hiền Trang ăn uống nghỉ ngơi đợi tới đại hội cử hành rồi ra mặt cũng không muộn.

Ngô Minh vừa ngồi xuống tiểu nhị đã chạy ra đón tiếp nồng nhiệt.

“Vị công tử này người dùng gì?”

“Cho ta một bình thanh hoa tửu, thêm một ít thịt bò xào, mì sợi là được.”

Ngô Minh sau đó rảnh rồi cũng ngắm nhìn xung quanh phong cảnh. Vừa nhìn hắn vừa tự nhủ sau này mình cũng phải xây một nơi như thế này để ở, vừa làm đầu bếp vừa xây một sơn trang theo ý mình tự do sinh sống.

Thức ăn rất nhanh cũng đã được đem ra Ngô Minh mới quay sang hỏi tiểu nhị.

“Cho ta hỏi ở đây còn phòng nghỉ trọ hay không?”

“Đúng ra là còn đến mấy phòng nhưng mà Thiếu Trang Chủ có lệnh phải đặc biệt chừa lại nên xin lỗi công tử.”

Ngô Minh nghe qua liền biết trong miệng thiếu trang chủ kia là ai. Đây chẳng phải nói tới đại xui xẻo Du Thần Chi sao. Ngô Minh thắc mắc hỏi tiếp.

“Không biết là mấy phòng đó chứa lại để làm gì?”

“Công tử người không biết sao, sắp tới chỗ này chính là nơi để tổ chức đại hội anh hùng, Thiếu Trang Chủ muốn nhân cơ hội tạo quan hệ với các nhân vật có tiếng trong giang hồ nên đặc biệt chuẩn bị phòng cho họ, công tử xem vị lão giả râu ria ngồi bên kia cũng là một người được Thiếu Trang Chủ đưa cho thẻ phòng.”

Tên tiểu nhị chỉ qua một tên khuôn mặt bặm trợn, thân hình phải gấp đôi Ngô Minh đang ngồi uống rượu ăn thịt ở một bên.

“Được rồi, cái này cho người.”

Ngô Minh quăng ra viên bạc lẻ cho tên tiểu nhị, tên này lập tức gật đầu cảm tạ liên tục rồi lui đi.

Ngô Minh lúc này mới cảm theo bình Thanh Hoa của mình dời qua bàn tên kia ngồi xuống.

“Vị huynh đài này ta có việc muốn thương lượng với huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Quân hùng tụ hợp

“Tiểu tử mặt trắng muốn làm gì, tránh ra cho bọn đại gia ta uống rượu.”

Tên to xác này nhìn thấy Ngô Minh ăn mặt sạch sẽ, da mặt trắng bóng lập tức khinh thường. Hắn xua tay đuổi Ngô Minh đi. Ngô Minh mặt vẫn tươi cười nói tiếp.

“Vị đại ca này ta đã đi lỡ đường tới đây đang cần tìm một nhà trọ để nghỉ ngơi không biết đại ca đây có thể nhường phòng của mình cho ta không, ta ở đây có một ít ngân lượng mong huynh nhận cho.”

Tên đại hán này nhìn thấy ngân lượng trong người của Ngô Minh lập tức nổi lòng tham, mấy viên bạc Ngô Minh quăng ra hắn điều gom hết vào tay. Hắn ta không có vẻ gì là chấp thuận đề nghị Ngô Minh, khuôn mặt hắn nhàu lại cố tỏ ra vẻ bặm trợn hù dọa tiểu mặt trắng trước mặt mình.

“Tên tiểu tử người chắc là trốn nhà đi ra ngoài có đúng không, người giữ nhiều tiền như vậy rất dễ sinh ra họa cứ để ta giữ dùm cho. Yên tâm ta là Mao Đại Quan là đại anh hùng của trấn Lam Giang.”

Tên này lòng tham đúng là không nhỏ, đã nhìn trúng túi tiền của Ngô Minh, qua lời nói cũng có thể thấy hắn ta không có ý gì là nhường phòng của mình. Ngô Minh nhìn ra mấy bàn xung quanh. Người xung quanh lúc này cũng cúi mặt hoặc quay đi chỗ khác giả vờ không nhìn thấy. Lúc này hắn mới cười nhẹ đặt tay lên vai đại hán.

“Cũng được tiền ta sẽ đưa cho người đổi lại một vài thứ.”

“Nhóc con muốn chết.. há.”

Tên này đang muốn gỡ bàn tay Ngô Minh ra khỏi người mình nhưng bây giờ mới phát hiện vai của hắn đã mất đi cảm giác.

Ngô Minh lập tức dùng Bắc Minh Thần Công hút cạn nội lực của tên này, cả người hắn run lắc dữ dội, mặt tái nhợt không còn giọt máu. Quá trình kết thúc hắn ta ngay cả đứng cũng không nổi quỳ rạp xuống đất.

“Ta chỉ là cho người vài đồng tiền lẻ người đã quỳ lạy rồi, cũng không cần cung kính như thế.”

Ngô Minh tươi cười lấy đi từ hắn tám lệnh bài nhận phòng rồi đi thẳng ra phía phòng trọ nghỉ ngơi. Bỏ lại chỉ là một cái xác không hồn ở lại. Tên này sau đó khi tỉnh lại đã nổi điên la hét loạn cả lên rồi cứ lăm bằm ma quỷ gì đó chạy mất.

Sự việc này cũng không gây quá nhiều chú ý, tên Mao Đại Quan kia nghe cũng chưa nghe qua, mất đi hắn cũng chẳng ai quan tâm. Đại hội hôm nay đã tổ chức nên Ngô Minh cũng lên vào trong đám đông tham dự vào. Đoàn người đông đúc đến lạ thường, người nào cũng tay mang binh khí sát khí đằng đằng ồ ạt tiến về Tụ Hiền Trang.

Nơi tổ chức là một giang nhà hình chữ u hướng ra cửa chính, có hai tầng. Ngô Minh nhanh chân chiếm được một chỗ ngồi ở tầng một có thể quan sát rõ bên dưới lại khuất đi tầm nhìn của những người từng gặp hắn bên dưới.

“Xem ra cái yến hội này to hơn mình nghĩ, ở đây không dưới 200 người, vẫn còn mấy tên quen mặt chưa tới nữa cũng phải quá 300. Cuộc chiến này đánh không tốt sẽ tự hại mình.”

Ba người mà Ngô Minh chú ý tới đầu tiên chính là Tụu Hiền Trang song hiệp Du Ký, Du Câu và Diêm Vương Địch Tiết Mộ Hoa. Ba người này là kẻ đứng ra tổ chức yến hội lần này.

Một lúc sau đúng như Ngô Minh dự đoán đám người Cái Bang cùng Triệu Tiền Tôn đều tới đủ.

Phải nói đám người Cái Bang này da mặt cực dày, lần trước ở Thiên Linh Tự nếu không phải Tiêu Phong tới kịp lúc bọn họ cũng đã chết hết rồi vậy mà bây giờ vẫn còn mặt mũi đến đây bàn kế ám hại Kiều Phong.

Lần lượt khách tới cả đám lại tay bắt mặt mừng ôm nhau thăm thiết. Không khí cứ như đoàn tụ gia đình kẻ nắm tay người ôm vai.

Trong số khách tới có một người gọi là Bảo Thiên Linh. Hắn vừa gặp Tiết Mộ Hoa đã tay bắt mặt mừng chào hỏi nhau.

“Bảo huynh đã lâu không gặp, huynh chịu tới đây đúng là vinh hạnh cho ta.”

“Có gì phải khách sáo như vậy, không biết Tiêu Phong tên này đã tới chưa?”

Mọi người xung quanh nghe tới cái tên này mặt đều biến sắc. Bọn họ hôm nay tới đây không phải là muốn đối địch với Tiêu Phong hay sao? Tiết Mộ Hoa gượng cười nói ra.

“Chúng ta phát thiệp là Vô Danh Thiệp, người nhận là được mời cũng không biết có tới được tay của Tiêu Phong hãn hay không?”

“Vậy sao, mấy người trước ta đã gặp hãn hãn còn nói hôm nay sẽ tới.”

Lời này vừa ra cả trường im lặng lạ thường. Kẻ đứng gần thì giật mình bởi nghe thấy, sau đó im lặng như tờ. Kẻ ở xa thì bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh, thấy họ im lặng cũng ngừng nói chuyện để quan sát việc gì đang xảy ra.

Khung cảnh gượng gạo chấm dứt chỉ khi Tiết Mộ Hoa nói tiếp.

“Bảo huynh là thế nào gặp hãn.”

“Thật xấu hổ, ta bị hãn nghe được đang nói chuyện về yến hội nên đã bị hãn tóm tới, khi rời đi hãn còn nói chắc chắn sẽ tới.”

Du Câu nghe được thì cổ trấn an mọi người xung quanh.

“Ta đều nghe mọi người nói Tiêu Phong là kẻ mưu lược tài trí, không lẽ hãn lại ngu ngốc tự mình đi nộp mạng sao?”

Bảo Thiên Linh nhìn xung quanh đông người cũng không ít cao thủ nổi danh nên tự tin đứng ra khoác lác.

“Tiêu Phong tên đó chỉ là một con chó Khiết Đan, dù là hãn đại nhân đại nghĩa chúng ta cũng phải diệt, huống chi lúc này hãn tính ác đã lộ ra nếu lúc này hãn mà xuất hiện chúng ta một lần tiêu trừ mối họa này cho võ lâm.”

“Bảo huynh nói đúng, ngay cả Cái Bang mấy vị trưởng lão ở đây cũng đã ra mặt để tận diệt mối họa của võ lâm này chúng ta còn e ngại gì, Tiêu Phong hãn mà tới chỉ có một con đường chết.”

“Tiêu Phong tới.”

Lời này vừa ra mấy kẻ vừa rồi còn ngồi khoác lác đã lập tức ngậm miệng lại lùi ra sau. Cứ như bọn họ sợ có ai đó sẽ nhớ ra mình là kẻ vừa rồi đã nói.

Ngô Minh cũng không khỏi buồn cười, mua danh mua lợi lại nhát gan sợ chết, sở hữu tính cách này cũng quá nhiều người đi.

Lời nói vừa rồi là từ một tên thị vệ gác cổng bên ngoài, mọi người nhìn ra ngoài đã thấy một cỗ xe ngựa đi tới, trên xe đúng thật là Tiêu Phong còn có ôm theo trên người là một cô nương khuôn mặt xấu xí khó tả.

“A Châu lại bị thương, sao lại thế này được Tiêu Phong hãn trông chừng kiểu gì thế này?”

Ngô Minh không ngờ vẫn như trong nguyên tác A Châu bị thương đến nông nỗi này. Nếu biết thế này Ngô Minh cũng không cho A Châu rời đi. Nói về giải độc Ngô Minh rất có lòng tin nhưng những vết nội thương như thế này đã tổn hại tới nội tạng hãn quả thật không có cách. Hiện tại cũng chỉ có thể nhờ tới kẻ xưng là Tiết Thần Y trước mắt này.

Tiêu Phong trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt, hãn ôm A Châu để xuống chiếc ghế đá ở giữa sân sau đó chấp tay trước Tiết Thần Y.

“Tiết Thần Y xin ngài cứu giúp vị tiểu cô nương này.”

“Khụ Khụ.”

A Châu một bên ho khan vài tiếng sắc mặt dù đã dịch dung nhưng vẫn không giấu được sự nhột nhạt yếu ớt của mình.

“Tại sao cô ta lại bị thương?”

“ Là do tôi làm việc lỗ mãng để cho cô ấy bị người khác đã thương kính xin ngài cứu giúp. Tôi nghĩ trên đời này cũng chỉ có ngài là có thể giúp được cô ấy.”

Nghe xong Tiêu Phong nói ra lập tức xung quanh xôn xao. Ai có thể tin Tiêu Phong liều cái mạng tới nơi này chỉ để cứu lấy một cô gái xấu xí như thế này cơ chứ.

Tiết Mộ Hoa nhìn sắc mặt A Châu một lượt sau đó đưa tay bắt mạch. Vài giây sau nét mặt của ông ta thay đổi nhan chóng.

“ Vị cô nương này tên là gì?”

“ Cô ấy tên là A Châu còn về họ tôi cũng chưa hỏi qua.”

Tiêu Phong thành thật nói ra sau đó quay sang A Châu nghi vấn.

“ Muội họ Nguyễn.”

“ Xem ra hai người không quen thuộc nhau lắm.”

“ Cô ấy chỉ là một người tôi mới quen.”

“ Xem ra người cũng thật nghĩa khí, cô nương này nếu không phải đã uống một loại linh dược trị thương ngoại gia còn được người liên tục truyền chân khí ta nghĩ cô ta đã chết dưới Đại Kim Cương Chương của Huyền Từ Thiếu Lâm Tự lâu rồi.”

Tiêu Phong vui mừng nhìn A Châu, Tiết Mộ Hoa vừa nhìn đã nhận ra thương thế của A Châu là ai gây ra chứng tỏ y thuật hần cao minh, A Châu chắc chắn có hy vọng cứu sống.

Câu nói này vừa ra hai vị đại sư Huyền Tịch và Huyền Nan một bên sắc mặt như tro tàn lập tức phản pháo.

“ Việc này sao có thể, Phương trượng đại sư sao có thể ra tay với vị tiểu cô nương này, Tiết Thần Y người có nhằm lẫn gì hay không.”

“ Đúng vậy sư huynh Huyền Từ của chúng ta đã rất lâu không xuất tự, Thiếu Lâm Tự cũng không có nữ nhân ra vào sao có thể đã thương tiểu cô nương này.”

“ Hai vị đại sư đêm hôm xảy ra sự việc các vị cũng có mặt sao lại nói như vậy.”

A Châu một bên nói ra. Giọng nói này lập tức làm hai hòa thượng nhớ đến cái đêm Huyền Phổ chết đi. Tiêu Phong có dất theo một hắc y nhân bên cạnh kẻ đó đúng là trùng phải một chương của Huyền Từ. Nếu vậy thì lời của Tiết Thần Y này là đúng rồi, ở đây nhiều người như vậy nếu lộ ra Phương Trượng Thiếu Lâm Tự đánh một nữ nhi thì ai còn xem ra gì. Nên bọn họ nhìn nhau quyết định có chết cũng không nhận.

“ Cô nương nói gì ta không biết, nói tóm lại vết thương của cô không phải do Phương Trượng sư huynh gây ra.”

“ Đúng vậy.”

Tiết Thần Y một bên nghe ra được sự lúng túng trong lời nói của hai vị đại sư này cũng đoán ra được vài phần sự thật.

“ Nếu vậy xem ra kẻ địch của cô nương này đây đã luyện Đại Lực Kim Cương Chương cũng không thua gì Huyền Từ Phương Trượng. Người rat ay chương lực hùng hậu nội lực cao thâm chắc chắn không phải hạng vô danh.”

Lời nói này làm cho cả hai người Huyền Tịch và Huyền Nan xấu hổ không nói tiếp.

“ Tiết Thần Y xin ngài cứu giúp cô nương này, Tiêu Phong ta ngày sau nhất định không quên đại ân đại đức này.”

“ Ngày sau không quên, người đã tới đây rồi cũng biết mục đích của nó đi, người nghĩ người còn sống mà rời khỏi đây?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kịch chiến

“ Còn sống cũng được chết cũng được, chỉ cầu mong ngài cứu giúp cô nương ấy.”

Tiết Mộ Hoa nói ra.

“Ngươi cho ta một lý do để cứu cô nương này đi.”

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, ngài trong giang hồ làm ra nhiều việc thiện như vậy chẳng lẽ trơ mắt nhìn cô nương này chết đi mà không cứu sao?”

“Hừ, cho dù là ai đem vị cô nương này tới ta cũng sẽ cứu chữa chỉ có ngươi Tiêu Phong đem tới là ta không cứu.”

Tiêu Phong nhìn xung quanh mọi người ánh mắt đều như muốn đâm bản thân hắn thành vạn mảnh, sau đó đưa hai tay vang rộng ra nói.

“Các vị hôm nay tập hợp ở Tụ Hiền Trang mục đích là đối phó Tiêu Phong ta sao ta có thể không biết.”

A Châu một bên khuôn mặt lo lắng nói ra.

“Phong đại ca nếu đã biết sao còn vì muội mà mạo hiểm, huynh mau chạy đi.”

Tiêu Phong khoác tay tỏ ý từ chối câu nói của A Châu sau đó nói tiếp với Tiết Thần Y.

“Tiêu Phong ta sống không thẹn với lòng, càng không thẹn với trời. Nhưng tiếng oan cứ thế gieo lên đầu ta, ta có tranh cãi lúc này cũng không có lý lẽ. Các vị muốn đối phó ta cũng không nên liên lụy tới vị cô nương này.”

“Hừ ta muốn cứu ai là do ý thích của ta không ai xen vào được. Tiêu Phong ngươi tội ác tày trời, giết nghĩa phụ, nghĩa mẫu còn giết cả sư phụ của mình, giang hồ nhân sĩ ai ai không muốn lấy mạng của ngươi. Nếu ngươi tự kết liễu ta đây còn có một chút suy nghĩ sẽ cứu cô nương này.”

Xung quanh mọi người lập tức khản trương, vũ khí trên tay cũng sẵn sàng tấn công Tiêu Phong. Tiếng hò hét hưởng ứng cũng vang lên rầm rộ.

Tiêu Phong cũng không phải là lần đầu đối mặt với vây công đại địch. Hắn từng là bang chủ Cái Bang thân nắm giữ vô số bang chúng thân chinh bách chiến không biết bao nhiêu lần còn lại gị đôi công chém giết. Nửa phần cũng không lộ ra sợ hãi chỉ có một bên A Châu là khóc hết nước mắt van xin Tiêu Phong rời đi.

“Phong đại ca, huynh mau đi đi đừng quan tâm tới muội bọn họ sẽ giết chết huynh mất.”

“A Châu ở đây đều là anh hùng hảo hán sẽ không rat ay với một vị cô nương như muội ta bây giờ chạy đi vẫn còn kịp.”

Tiêu Phong nói câu này là muốn bảo vệ A Châu khỏi liên lụy. Sau đó nói tiếp.

“Nhưng Tiết Thần y chưa đồng ý cứu chữa ta sao có thể tham sống sợ chết mà bỏ đi.”

Tiêu Phong nói xong nhìn một vòng quanh. Không ít khuôn mặt ở đây đã từng xung huynh gọi đệ với hắn, còn thề vào sinh ra tử nhưng hôm nay vì một việc còn chưa rõ chân tướng thật hư đã chia rẽ về phía mình hắn sao có thể ngờ.

“Các ngươi vu oan cho ta cũng tốt, nói ta là người Khiết Đan cũng được. Hiện giờ ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, ta là người hán hay là Khiết Đan ha ha các ngươi đều có trong lòng câu trả lời dù ta có làm gì cũng không thay đổi được.”

Tiêu Phong lại quay sang nói với Tiết Thần Y.

“Ta là người hán ta nhất định sẽ giết chết ngươi, ngươi dám sỉ nhục vu oan cho ta tội này không thể tha. Còn nếu ta là người Khiết Đan ta cũng sẽ giết chết ngươi miễn cho ta sau này đánh một người Tống ngươi lại cứu một người.”

“Mặc kệ là thế nào ngươi cũng muốn giết ta?”

“Ta ở đây cầu xin ngươi, ngươi cứu lấy vị cô nương này một mạng ta đổi một mạng. Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ đụng tới một sợi tóc của ngươi.”

“Ta trước giờ đều là nhận cầu xin không nhận uy hiếp.”

Giọng điệu của Tiêu Phong thay đổi lúc nào cũng không biết không còn như lúc đầu cung kính. Hắn đảm lượng nói tiếp.

“Một mạng đổi một mạng vô cùng công bằng, có gì gọi là cường ép?”

Không khí lúc này đã ngột ngạt đến khó chịu. Mọi người cứ như sẽ chết bất cứ lúc nào đề phòng lẫn nhau. Tiêu Phong hướng Du thị song hiệp nói ra.

“Du đại huynh kính xin cho Tiêu Phong ta mấy bát rượu, ở đây không ít cố nhân, không ít bằng hữu, cũng không ít kẻ thù. Ta muốn cùng bọn họ uống một chén.”

Mọi người đều ngạc nhiên không biết Tiêu Phong đang nghĩ gì. Tuy cũng nghi ngờ nhưng Du Ký dẫn làm theo sai người đem ra rất nhiều bình rượu lớn. Một cái bàn nhỏ được đem ra kê trên đó là rất nhiều bát.

Tiêu Phong rót đầy chén rượu uống hết một chén trước sau đó rót đầy tiếp hai chén sau đó bưng lên nói ra.

“Ở đây có rất nhiều anh hùng thiên hạ, có bằng hữu cũ. Hôm nay chúng ta cạn chén tuyệt giao. Ai muốn giết ta lên đây uống một chén sau đó cắt đứt mọi quan hệ. Người giết ta không phải vong ân ta giết người cũng không phải phụ nghĩa. Anh hùng thiên hạ đều có thể làm chứng.”

Mọi người xung quanh đều im lặng như tờ không ai đáp lời. Không ai dám bước tới tiếp chén rượu của Tiêu Phong. Mãi một lúc sau mới có một kẻ đi ra. Kẻ đó chính là Triệu Tiền Tôn.

Hai chén rượu nhanh chóng bị uống sạch cả chén cũng bị đập nát dưới đất. Tiếp theo đó lần lượt tất cả người xung quanh đều tới uống với Tiêu Phong một chén.

Uống rượu chính là tuyệt giao, quăng chén chính là ân đoạn nghĩa tuyệt.

Chỉ tới lúc mấy lão ăn mày Cái Bang bước lên mới có sự ngưng ngừng xảy ra. Ngô trưởng lão vừa nâng chén lên Tiêu Phong đã ngăn lại.

“Chậm đã.”

“Còn có chuyện gì?”

“Chúng ta nhiều năm là huynh đệ, không nghĩ đến hôm nay lâm vào tình cảnh này.”

“Quốc gia đại sự, tình cảm cá nhân phải đặt ở phía sau. Tiêu Phong người là người Khiết Đan cùng Đại Tống thế không chung đường. Người yên tâm tình nghĩa của chúng ta ta bảo đảm cô nương này an toàn.”

Nói xong Ngô trưởng lão uống cạn chén rượu rồi đập nát tiếp theo là những bang chúng khác của cái bang. Chỉ một lúc dưới sân toàn là mảnh vỡ chén bát rượu cũng tràn ra khắp nơi.

Mọi người xung quanh cũng hoảng sợ, uống cũng hơn 60 chén rượu mà Tiêu Phong thần sắc vẫn bình thường không hề có dấu hiệu say xỉn.

Thật ra Tiêu Phong cũng có mấy phần choáng váng nhưng hẳn chính là muốn thế này. Hắn muốn để rượu xóa bớt đi thần trí của mình để đến lúc ra tay sẽ không vương bận điều gì.

Tiêu Phong tiếp tục quăng lên một bình to uống cạn nó rồi đập nát đi.

“Rượu cũng đã uống xong, ai muốn ra tay thì xông vào.”

Lời nói của Tiêu Phong ra như hồ gươm uy mãnh vang vọng trấn áp toàn trường. Mọi người xung quanh ai cũng không dám ra tay.

“Được các người không đánh để ta.”

“Àm.”

Một chưởng tung ra đánh bay tất cả mọi người xung quanh, lân cận Tiêu Phong bị đánh chết đến quá mười người. Lập tức mọi người điên cuồng lao vào chém giết Tiêu Phong. A Châu một bên đang muốn xông ra ngăn cản nhưng một cánh tay bất ngờ kéo cô bay lên lầu một của giang nhà. Không ai khác chính là Ngô Minh.

“Ngô thiếu gia.”

Nhìn thấy Ngô Minh A Châu vừa bất ngờ vừa mừng rỡ.

“Ngô thiếu gia người ở đây thì tốt quá rồi. Mau đi giúp Phong đại ca một tay, huynh ấy đang bị vây đánh.”

“Nha đầu ta không có bị mù, người nghĩ ta không thấy sao?”

Ngô Minh vẫn bình tĩnh ngồi quan sát mọi việc. Hắn biết đám người này chẳng phải đối thủ của Tiêu Phong cần gì hắn phải ra tay, hắn còn đang chờ đợi một kẻ xuất hiện.

Tiêu Viễn Sơn, kẻ này mai danh ẩn tích bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên ông ta xuất hiện. Nếu hiện giờ Ngô Minh lao ra thì lão ấy còn có gì mà hiện thân. Ngô Minh luôn có cảm giác lão ta có liên quan tới toàn bộ chuyện bí ẩn đang diễn ra nên muốn tự mình xác minh.

Du Ký ở dưới sân hét lên.

“Mọi người đừng loạn, cầu tặc Tiêu Phong này đang liều mạng mọi người mau tránh vào vách tường.”

Nói là vậy công nhưng địa hình trong này nhỏ hẹp lại có quá nhiều người chen chúc nhau nên dù là nhiều người nhưng thật sự tiếp cận được Tiêu Phong nhiều lắm chỉ mười người mà thôi. Nhìn thấy liên tiếp nhiều người bị Tiêu Phong đánh chết Du Ký cũng nóng nóng. Trên tay xích thuẫn hắn phi đi về phía Tiêu Phong.

“Giết.”

Ánh kim lóe sáng liên tục, tiếng kim loại va vào nhau liên hồi không dứt.

“A”

“A”

Tiếng la hét vang vọng cả vùng trời. Càng ngày càng có nhiều người chết đi dưới tay của Tiêu Phong. Ba người Triệu Tiền Tôn hợp lực tung chưởng đánh về phía Tiêu Phong. Hắn lập tức tung ra Phi Long Tại Thiên chống đỡ.

Tiếng long ngâm vang lên đồm đồm cả tay óc. Thế vậy công liên tục được thiết lập vậy cho Tiêu Phong không phút nghỉ ngơi. Nhưng càng đánh Tiêu Phong như càng điên cuồng giết chóc càng nhiều chẳng có dấu hiệu gì là suy kiệt cả.

“Nạp mạng.”

Du thị song hiệp tiếp tục ra chiêu hai chiếc thuẫn lập tức bay tới người Tiêu Phong. Hắn lập tức ngã người ra sau tránh né, hai xích thuẫn xem chút đã cắt đôi người hắn ra. Tiêu Phong lợi dụng hai người Du thị chưa kịp rút thuẫn về ra một chưởng đánh nát cả hai chiếc thuẫn. Mảnh vỡ từ nó văng ra khắp nơi bị thương vô số người.

Hai người Du thị cũng bị dính mảnh vỡ máu chảy đầm đìa.

“Thuần còn người còn.”

“Thuần mất người mất.”

Cả hai người Du thị một chưởng tự đoạn kinh mạch tự sát.

“Cha, thúc thúc.”

Du Thán Chi lúc này gào thét trong vô vọng nhìn cả hai người thân của mình chết đi. Hắn cầm lấy thanh đao kề bên lên định xông vào báo thù. Còn chưa kịp rat ay hắn đã bị dư chấn từ chưởng lực của Tiêu Phong đánh cho bất tỉnh.

“Ác tặc đền mạng.”

Nhìn hai huynh đệ Du thị chết đi lúc này Cái Bang cũng không điên cuồng tấn công Tiêu Phong. Toàn lực hợp kích đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Huyết chiến chấm dứt

Nhìn Tiêu Phong bị vây công, A Châu đứng ngồi không yên. Nàng chỉ muốn lao xuống phía dưới tiếp viện cho hắn nhưng nàng không có bản lĩnh này. A Châu đôi mắt thanh khẩn nhìn sang Ngô Minh.

“Ngô thiếu gia, ngài mau giúp Phong đại ca đi.”

“Ta chẳng phải đã nói khi nãy rồi sao? Tiêu Phong hắn không bị những người này hạ được đâu.”

“Thiếu gia tôi còn lạ gì tính ngài, tôi có thứ này ngài nhận lấy rồi đi giúp huynh ấy một tay đi.”

A Châu đem trong người ra một cuốn sách nhìn rất cũ kỹ. Ngô Minh cũng chẳng thể đọc được những chữ viết bên ngoài.

“Đây là gì?”

“Cái này là Dịch Cân Kinh, cũng vì nó mà mọi chuyện mới xảy ra thế này.”

A Châu vừa nói vừa tự trách bản thân, nàng không ngờ chỉ vì chút lòng tham đã hại bao nhiêu người như vậy.

“Nói rõ ta nghe.”

“Chính là cái đêm Phong đại ca đi vào Thiếu Lâm Tự tìm sư phụ mình, tôi được cho ở bên ngoài chờ vì Phong đại ca cũng biết Thiếu Lâm Tự không tiếp nữ tử. Nhưng vì lúc trước Mộ Dung thiếu gia có kể cho tôi một tin tức về cuốn sách này, nó cất giữ ở một chỗ rất dễ tìm chỉ cần biết cách là được. Tôi muốn lấy nó về để chuộc lỗi với Vương phu nhân mong bà ấy bỏ qua.”

“Sao đó để ta đoán, ngươi bị phát hiện còn bị Huyền Từ một chưởng đánh trọng thương.”

A Châu chỉ gật đầu không nói gì. Ngô Minh cũng hiểu rõ mọi việc đã xảy ra như thế nào. Hắn chú ý vào cuốn sách trên tay A Châu.

Dịch Cân Kinh trong nhiều bộ sách đều là đỉnh cấp võ học. Theo truyền thuyết nó có thể giúp người luyện tầy cân phạt tùy thay đổi cả cơ thể tư chất. Chỉ bao nhiêu đó cũng đã đủ sức chứng tỏ sự lợi hại của bộ võ học này.

Ngô Minh đã là người đã từng tầy cân phạt tùy một lần hẳn rõ ràng chuyện này có ý nghĩa gì. Hơn nữa trong nguyên tác tên đang bất tỉnh bên dưới Du Thán Chi cũng là nhờ bộ này mà thay đổi số phận.

“Cuốn bí kíp này ta nhận lấy, mạng của Tiêu Phong ta nhất định sẽ giữ cho ngươi. Ngươi ngồi nghỉ đi ta sẽ giải quyết mọi chuyện.”

Đây cũng không phải là hứa suôn. Ngô Minh đã nhận ra kẻ mình đợi đã tới nơi này. Hắn nhìn sang phía rừng cây đối diện. Khoảng cách tới đó khá xa mắt người cũng nhìn không rõ nhưng Ngô Minh lại cảm nhận được rõ ràng, cũng một phần là do khí tức của kẻ này quá đặc trưng.”

Ngô Minh nhảy lên một chưởng đánh xuống đám người Tiêu Phong đang hỗn chiến, chiêu thức đánh thẳng vào vị trí của Tiêu Phong nhưng chỉ là hư chiêu. Ngô Minh chỉ muốn xem phản ứng kẻ bên ngoài mà thôi. Mà như Ngô Minh phán đoán tên này lập tức xông tới cứu giúp Tiêu Phong.

“Ya”

Hắn ta bịt kín mặt cả người một bộ hắc y. Tóc lộ ra cũng đã bạc trắng vừa nhìn đã biết là một lão giả.

Một chưởng của hắn đánh bay đi hư chiêu của Ngô Minh. Mọi người phía dưới cũng ngừng chiến nhìn hai người vừa mới xuất hiện. Ngô Minh thì đã nhiều người nhận ra chỉ là kẻ che mặt kia lại là một bí ẩn.

“Ngươi lừa ta.”

Tên này nhìn thấy chưởng lực vừa rồi của mình hoàn toàn không đánh trúng vào chưởng mà Ngô Minh tung ra nó còn đánh trúng vào kẻ xui xẻo phía dưới làm họ phun máu bất tỉnh tại chỗ. Lúc này Ngô Minh mới mỉm cười nói.

“Ta chỉ thấy ngươi nấp quá lâu nên muốn gọi ngươi ra nói chuyện một lúc.”

“Chết tiệt.”

Phát hiện mình bị lừa lão giả này lập tức quay đầu chạy đi, Ngô Minh lập tức đuổi theo. Đám người Tiêu Phong lại tiếp tục đánh nhau.

Ngô Minh dùng Lăng Ba Vi Bộ nhanh chóng vượt mặt lão giả chặn đứng lại ông ta.

“Đã tới thì còn chạy làm gì?”

“Ngươi muốn gặp ta làm gì?”

Ngô Minh đã có thể xác định kẻ này là ai. Nhìn theo võ công cũng như hành động của người này Ngô Minh có thể khẳng định đây là Tiêu Viễn Sơn. Giọng nói của lão tuy có nhiều thay đổi nhưng Ngô Minh vẫn có thể nhận ra, đây là giọng nói mình nghe thấy cách đây 30 năm.

“Ta có một việc muốn hỏi ông, ông cùng cái chết của Mã Đại Nguyên, Kiều Thị phụ phụ cùng Huyền Phổ có liên quan gì với nhau.”

Nghe Ngô Minh hỏi Tiêu Viễn Sơn lập tức giật mình. Hắn nhìn về Ngô Minh, người thanh niên trước mắt này nhìn còn quá trẻ phải là một kẻ chưa trải sự đời mới đúng. Lẽ nào kẻ này lại biết những việc hắn đã làm.

“Ngươi thật sự là ai sao ngươi lại biết nhiều việc như vậy.”

“Không phụ nhận sao? Ta còn nghĩ ông sẽ phủ nhận tất cả.”

“Có gì phải phủ nhận, ngươi dù có đem việc này nói ra bên ngoài ai sẽ tin ngươi. Danh tiếng của ngươi trên giang hồ cũng không mấy tốt đẹp.”

“Ta chỉ muốn biết một chuyện đó là Thi Quý có liên quan gì tới kế hoạch của ông?”

“Thi Quý kẻ này? Ta không hề biết. Ta cũng rất muốn gặp hắn nhưng vẫn chưa có cơ hội.”

Ngô Minh qua cách nói của Tiêu Viễn Sơn cũng nhận ra lão này đang nói thật, theo giọng điệu thì quả thật lão không liên quan tới kẻ đã đứng phía sau. Tuy chưa hoàn toàn tin tưởng nhưng Ngô Minh cũng không đặt trọng tâm quá nhiều vào người Tiêu Viễn Sơn.

“Hôm nay ta tìm ông cũng không phải là muốn đánh nhau, ngày sau sẽ còn gặp lại.”

Ngô Minh cảm thấy lúc này cũng không có cách gì điều tra tiếp. Ít ra lúc này hắn loại đi được một kẻ khả nghi.

Tiêu Viễn Sơn đứng nhìn Ngô Minh dùng khinh công bay đi, đến lúc mất dạng mới nhủ may tự nhủ.

“Đúng là rất giống, kẻ năm đó mình giao lại Phong Nhi. Người này có khi nào là con trai của người đó. Ta cùng người đó vẫn nợ nhau một món nợ ân tình, không biết có còn cơ hội trả lại hay không?”

Từ hành động của Ngô Minh, Tiêu Viễn Sơn đã nghĩ Ngô Minh chính là con trai của người mình cứu năm xưa. Mục đích của Ngô Minh cũng từ đây dễ đoán chính là muốn báo thù cho cha mình. Năm xưa hãm hại Thi Quý quá nhiều người, kẻ tính kế kẻ nhúng tay. Những hành động của Ngô Minh gần đây mà Tiêu Viễn Sơn thu thập được cũng phù hợp với giả thuyết này.

Ngô Minh lúc này cũng không nhân ra Tiêu Viễn Sơn có suy nghĩ này. Những kẻ mà Ngô Minh nghi ngờ lúc này chỉ còn vài người có khả năng như Mộ Dung Bác, Đinh Xuân Thu, Huyền Tử, Đoàn Chính Minh,.. những kẻ này đủ động lực đủ khả năng để tìm hiểu cũng như bày kế hoạch liên quan tới Ngô Minh. Chỉ là động cơ Ngô Minh quả thật cũng chưa nghĩ ra được mục đích để họ làm việc này. Lỗi Thi Quý vào mớ hỗn độn này sẽ có lợi ích gì?

Ngô Minh một mạch chạy về Tụ Hiền Trang. Lúc này trận chiến đã dần đi tới hồi kết.

Quần hùng hoảng loạn. Tiêu Phong một mình đứng một bên đối mặt với những kẻ còn sống sót, xung quanh là xác chết chất đống, máu chảy thành sông. Tràn diện quá sức rung động. Tới lúc này phía đám anh hùng kia cũng chẳng ai dám xông lên nữa, đã quá nhiều tấm gương cho việc này. Bọn họ không muốn mình chết vô ích.

Tiêu Phong lúc này mới nhìn lại xung quanh. Tất cả người ở đây là một tay hãn giết chết. Tiêu Phong trước khi từ chức bang chủ Cái Bang đã từng hứa sẽ không giết một người tổng nào nhưng hiện tại hãn đã phá đi lời hứa này.

Tiêu Phong cảm thấy thối thẹn với lương tâm của mình, một phút rồi bởi Tiêu Phong đã buông xuôi, buông bỏ thanh đao trong tay. Thanh đao vừa rơi xuống đất, Tiêu Phong cũng buồn bã nói ra.

“Các người rat ay đi, ta sẽ không chống trả.”

Mọi người xung quanh đều nghi ngờ không biết Tiêu Phong là nói thật hay giả không ai dám xông lên. Trong đám đông một người lao ra, trên tay thanh kiếm chém tới miệng hết lên.

“Trả mạng cho con trai ta.”

Ngô Minh từ xa lao tới một chương đánh vào người Tiêu Phong văng ra khỏi nhát kiếm của kẻ này. Cả đám người lúc này hoảng sợ lùi ra sau.

“Ngô công tử ngài chẳng lẽ muốn giúp tên ác tặc này.”

“Ngô công tử nên bỏ tôi theo sáng, hãn ta là người Khiết Đan không nên cấu kết với hãn.”

Ngô Minh nghe mấy lời này cảm thấy vô cùng buồn cười. Bọn người này sao biết Ngô Minh cũng chẳng phải là người hãn, lấy cái gì mà dùng lý lẽ đó đánh giết Tiêu Phong.

“Các người muốn tự mình dùng tay hay là để ta động thủ.”

“Ngô công tử người thật sự phải chống đối lại cả võ lâm này sao?”

“Hừ dựa vào các người muốn đại diện cả võ lâm sao? Tốt nếu võ lâm chỉ là đám vô dụng thế này ta một mình chống lại cũng không có gì đáng ngại.”

“Tiểu tử cuồng vọng.”

Một tên vô danh cũng không như mấy trưởng lão Cái Bang biết thực lực Ngô Minh, hãn lao ra chém giết người trẻ tuổi trước mặt.

Ngô Minh một chỉ đánh gãy thanh kiếm của tên này, cả người bay ra một bên.

“Nhất Dương Chỉ Đoàn Thị Đại Lý.”

“Mấy ngày trước ta có nghe tin tức tên này đi náo động cả Thiên Long Tự Đại Lý cướp kiếm phổ xem ra là thật rồi.”

“Tên này cùng Tiêu Phong là một bọn, đều là mầm họa của võ lâm cần phải diệt trừ.”

“Đúng vậy tất cả xông lên giết chết hãn.”

Ngô Minh chẳng thể ngờ bọn người này điên cuồng như vậy, không sợ chết mà xông lên. Cả đám người vây tròn Ngô Minh đánh từ tám hướng. Ngô Minh lập tức thi triển Đẩu Chuyển Tinh Di chống đỡ, nội lực bùng nổ một chiêu đánh văng tất cả ra ngoài.

Lúc này Tiêu Phong một bên mới muốn ngăn cản Ngô Minh. Nhận ra Ngô Minh một tay tát thẳng vào mặt tên ngu ngốc này một cái, miệng Tiêu Phong chảy ra máu tươi từ cú đánh vừa rồi.

“Người tên ngu ngốc, người bao năm luyện được võ công miệt thị thiên hạ lại tự mình đưa tay chịu trời, chết như vậy người thấy xứng đáng sao?”

“Đúng tât đúng lắm.”

Tiêu Phong quỳ trên đất đôi mắt vô hồn, hần đang mất phương hướng. Mọi thứ hần tin tưởng hần theo đuổi hiện giờ đang đảo lộn hết cả lên. Hần không biết lúc này mình nên làm gì mới đúng.

“Tiết Mộ Hoa ngươi bước ra đây cho ta.”

Ngô Minh lướt tới tóm gọn Tiết Mộ Hoa trong tay. Sau đó Ngô Minh nói gì đó với hần ta, không ai biết chuyện gì đã xảy ra chỉ thấy sau đó Tiết Thần Y về mặt vô cùng cung kính với Ngô Minh đứng nép sang một bên.

Ngô Minh đi tới trước mặt mọi người nắm Tiêu Phong lên nói.

“Các ngươi hôm nay đánh đủ chưa, ai chưa đánh đủ thì xông lên ta tiếp đón các ngươi. Còn tên ngốc này ngươi đi theo ta. A Châu an nguy ngươi không cần phải lo, có đúng vậy không Tiết Thần Y.”

“Đúng đúng Ngô thiếu gia.”

“Các ngươi giải tán hết đi cho ta.”

Ngô Minh dậm vào đất một cái, rung động xung quanh. Ngay sau đó hần mang theo Tiêu Phong đi khỏi Tụ Hiền Trang kết thúc trận chiến đẫm máu này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: A Tử

Ngô Minh đem theo Tiêu Phong đi khỏi Tụ Hiền Trang. Sau đó cả hai ngồi xe ngựa trở lại tìm hai người Ngữ Yên.

Tiêu Phong trong cuộc chiến vừa qua cũng bị thương đầy người, Ngô Minh cũng không thể di chuyển quá nhanh so với lúc hần đi lúc về này phải lâu gấp hai lần.

Sau bao ngày đi đường Ngô Minh cũng gặp lại được hai người Ngữ Yên. Tất cả cùng lên đường đi tới một nơi mà Ngô Minh đã dự tính từ trước.

Hai nữ cũng được Ngô Minh kể lại tường tận quá trình huyết chiến tại Tụ Hiền Trang. Vì vậy cả hai cũng hiểu được tại sao Tiêu Phong lại xuất hiện ở đây.

Tiêu Phong hiện tại như một người mất hồn. Hần suốt ngày khuôn mặt cứ như đưa đám, ủ rũ u sầu. Ngô Minh vô cùng chán ghét biểu hiện này của Tiêu Phong nên hần mới quyết định đưa Tiêu Phong đến Nhận Môn Quan.

Tiêu Phong hiện tại chính là bị xung đột tâm lý. Một mặt hần bị cho là người Khiết Đan, hần cũng không có cách nào phủ nhận việc này bởi có quá nhiều bằng chứng. Nhưng sâu bên trong Tiêu Phong vẫn còn nuôi một hy vọng nào đó là có kẻ đang ám hại vu oan cho mình.

Từ nhỏ Tiêu Phong đã được dạy là hành hiệp trượng nghĩa, bảo vệ non sông Đại Tống chống lại giặc Liêu. Nếu hiện tại hần thật sự là người Khiết Đan thì những tư tưởng này sẽ hoàn toàn bị sụp đổ, cả lý tưởng sống cũng như hoài bão hần ấp ủ cũng sẽ tan vỡ.

Ngô Minh là muốn kết thúc điều này, kết thúc đi hy vọng của Tiêu Phong. Hần muốn cho Tiêu Phong biết mình thật sự là ai, đến khi đó Tiêu Phong sẽ tự lựa chọn hướng đi tiếp theo của mình.

Sau bao ngày đi đường cả nhóm cũng đến được Nhận Môn Quan. Vừa tới nơi này Ngô Minh đã nhớ lại những ngày tháng hần lần đầu xuất hiện tại thế giới này. Đúng là hoài niệm.

Tiêu Phong cũng nhìn quang cảnh xung quanh. Hần đã được Trí Quang kể lại sự tình năm ấy, nếu đúng như lời kể thì chính nơi này là nơi cả nhà hần bị giết hại.

Ngô Minh đứng bên cạnh Tiêu Phong chỉ tay về hướng xa kia.

“Ngươi nhìn đi.”

Tiêu Phong từ xa nhìn thấy chính là một đám quan binh Đại Tống đang áp giải một nhóm người nô lệ. Đám quan binh này trên tay dây roi liên tục đánh đập vào những người nô lệ phía trước. Dù là già hay trẻ nếu đi chậm đều bị chúng ra đòn roi ngay lập tức.

Tiêu Phong thấy được cảnh tượng thì vô cùng bất bình bàn tay đã nắm chặt muốn ra tay cứu giúp nhưng hấn vẫn còn kìm chế được. Ngô Minh mới mỉm cười nói ra.

“Ngươi cảm thấy bọn lính kia làm đúng hay không?”

“Những người tù binh đó điều là phụ nữ trẻ con cùng người già, cần gì phải tàn nhẫn như vậy.”

“Vậy sao ngươi vẫn không đi cứu bọn họ?”

Ngô Minh hỏi câu này Tiêu Phong không có trả lời chỉ im lặng đứng nhìn. Ngô Minh hấn sau đó tự nói ra.

“Đề ta giúp ngươi nói ra, ngươi thấy đám người nô lệ kia là người Khiết Đan vì vậy ngươi vẫn chưa ra tay. Có phải không?”

“....”

Trong lúc cả hai còn đang trò chuyện thì một ông lão trong đám tù nhân kia bị ngã xuống. Lập tức tên lính đi một bên tỏ ra tức giận dùng gậy đánh thẳng vào người ông lão. Thấy ông mình bị đánh đứ tra trẻ đi ké bên lao vào cản tên lính lập tức bị hấn dùng tay hất văng ra một bên.

Tên binh sĩ lập tức nổi giận rút đao ra định chém chết đứ tra trẻ cùng lão già. Tiêu Phong lúc này đã không chịu đựng nổi xông vào cứu đám tù binh.

Nhìn thấy Tiêu Phong xông tới cả đám quan binh nháo nhào hét lên.

“Ngươi là ai?”

“Cần gì biết hấn là ai, giết.”

Cả đám quan binh xông vào tấn công Tiêu Phong, nhưng bọn nhãi nhép này sao có thể làm được gì đều bị hấn một chương đánh ngã, tháo chạy thụt mạng.

Tiêu Phong bước tới đỡ người lão già kia lên, hấn cũng phát hiện trên ngực lão ta có một hình xăm con sói. Tiêu Phong cũng vạch ngực mình ra, bên trên cũng là một hình xăm y như đứ.

Cả hai người nhìn nhau không nói lời nào, chỉ biểu tượng trên ngực cũng đã đủ nói lên tất cả. Tiêu Phong đứng trước mồm vực hét loạn cả lên.

“Ta là người Khiết Đan, ta thật sự là người Khiết Đan, a a a a “

Tiêu Phong dồn hết bực tức lên mấy tảng đá xung quanh đánh tới một mồi nằm ngã một bên. Ngô Minh cũng không để ý tới nữa, hấn chỉ có thể làm tới bao nhiêu đứ. Tiêu Phong tương lai là của hấn muốn định thế nào Ngô Minh cũng không cần quan tâm.

Tiêu Phong đến gặp Ngô Minh lần cuối trước khi chia tay. Hấn trên tay bình rượu quứ cho Ngô Minh.

“Ngô công tử, cảm ơn công tử vì tôi mà làm nhiều việc như vậy.”

“Không có gì, tiếp theo ngươi dự định làm gì đứ?”

“Còn có thể làm gì, đi đoán A Châu muội ấy, sau đó tìm một nơi yên tĩnh sống hết quứ đời còn lại, có thể là đi sang thảo nguyên phương bắc hoặc là đi đến nơi này. Cảnh vật ở đứ cũng rất đẹp.”

“Làm thế nào cũng là việc của ngươi, nhưng ngươi nên biết có một vài chuyện muốn trốn tránh cũng không thể đứ.”

“Ngô công tử, ta và công tử trải qua bao nhiêu chuyện chúng ta cũng xem như bằng hữu chỉ bằng kết giao huynh đệ với nhau thế nào.”

“Không đứ, việc này không đứ.”

Ngô Minh thẳng thừng từ chối khiến Tiêu Phong cũng có chút xấu hổ. Tính tình Tiêu Phong thích giao du bên ngoài, kết giao bằng hữu, gặp đứ một người như Ngô Minh hấn sao có thể bỏ qua. Nhưng Ngô Minh từ chối thẳng thừng thế cũng làm hấn có chút mất tự tin. Hấn nghĩ Ngô Minh từ chối là vì thân phận Khiết Đan của mình hay không?

Ngô Minh thật ra có lý do rất đơn giản. Có người cha nào lại đi kết bái huynh đệ với con mình. Nghĩ thôi cũng đã vô lý rồi, sau này mà vỡ lở mọi chuyện thì việc kết bái ngày hôm nay chẳng phải sẽ thành trò cười hay sao?

Ngô Minh nhìn sắc mặt của Tiêu Phong nghĩ ra ngay đứ lý do hấn buồn bã, liền mở miệng đứ chính.

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ta không kết bái với ngươi không phải do thân phận của ngươi, mà là một lý do khác. Sau này nếu có cơ hội ta sẽ nói rõ mọi chuyện.”

“Lý do? Ngô công tử không giận cho ta nói thẳng, thật sự ta cứ có cảm giác đã từng gặp công tử trước đứ nhưng ta không thể nào nhớ ra là mình đã gặp khi nào.”

“Thôi người từ từ mà suy nghĩ đến lúc nghĩ ra mọi chuyện sẽ sáng tỏ, chúng ta cạ bình này sau đó chia tay nhau.”

Cả hai người say xỉn cả buổi chiều hôm ấy. Ngô Minh từ lượng không có cao, bị Tiêu Phong giết tới quên trời quên đất, phải nhờ hần công về cho hai người Ngữ Yên.

Hôm sau khi Ngô Minh tỉnh lại cũng là buổi trưa. Ngô Minh tỉnh lại chỉ thấy Ngữ Yên đang ngồi nhìn mình, còn Uyển Thanh thì đánh xe ngựa ở đằng trước.

“Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

“Chỉ mới đủ một đêm nửa ngày, từ lượng kém như vậy mà cũng đi đấu với người khác.”

“Tiêu Phong hần đi rồi sao?”

“Đã đi từ hôm qua rồi.”

“Cũng tốt, hy vọng hần nghĩ thông suốt.”

Ngô Minh sau đó cho Uyển Thanh đi vào bên trong nghỉ ngơi để hần đánh xe.

“Nơi này cảnh vật cũng rất đẹp chúng ta đi chơi một vòng thế nào.”

“Cũng được chi là.”

Ngữ Yên suy nghĩ gì đó có chút lo âu.

“Có gì mà vẻ mặt muội có vẻ lo lắng vậy.”

“Muội lo chính là mẫu thân, chúng ta ra ngoài lâu như vậy người có giận lắm không?”

“Chuyện này ta cũng không rõ, nhưng mà không sao, tới thành phía trước chúng ta gửi thư về nhà báo bình an, chúng ta cũng đã lớn hết cả rồi cũng đâu thể trốn mãi ở nhà được.”

Ngô Minh nói xong Ngữ Yên cũng gật đầu nghe theo. Sau đó cả ba cùng nhau du sơn ngoạn thủy đi tham quan cũng đến mấy tháng trời.

Một ngày như thường lệ Ngô Minh cùng hai nữ đi đến một quán ăn để nghỉ ngơi. Hần gọi ra một vài món ăn sau đó cùng hai người Ngữ Yên chờ đợi tiểu nhị đem thức ăn ra.

Lúc này Ngô Minh mới quan sát thấy kế bên bàn có một cô gái vô cùng đặc biệt. Thứ nhất là dung mạo của cô gái, vừa nhìn Ngô Minh còn nhầm tưởng là A Châu, dung mạo cả hai quả thật rất nhiều điểm tương đồng. Thứ hai chính là mùi hương trên người cô gái này. Mùi này Ngô Minh không hề thích, chính là mùi của Tinh Túc Hải.

“Chẳng lẽ là A Tử, không trùng hợp như vậy đi.”

Ngô Minh nghĩ thầm trong đầu. Ngữ Yên một bên nhìn thấy ánh mắt của Ngô Minh nhìn qua người con gái khác thì mở lời trêu chọc.

“Lại nhìn trúng con gái nhà người ta rồi sao?”

“Đừng nói vậy, ta là loại người như thế sao, muội không cảm thấy cô gái đó rất giống ai sao?”

Ngữ Yên lúc này mới để ý lại dung mạo của cô gái kia phát hiện ra đúng như lời Ngô Minh nói cô gái này nhìn rất giống với A Châu.

“Đúng là nhìn rất giống A Châu, không biết có quan hệ gì không?”

“Ta nghĩ khả năng lớn là có.”

A Tử một bên cũng đã nhận ra Ngô Minh đang nhìn mình ánh mắt hung hang nhìn lại. Trong lòng nghĩ thầm.

“Tên này đã có hai nữ nhân bên cạnh còn muốn trêu ghẹo ta, đúng là tên mặt trắng đáng ghét. Nhìn đáng vẻ chắc chắn là tên nhị đại hư hỏng.”

Đúng lúc này bên ngoài một kẻ ăn mặc vừa nhìn đã biết là người từ tây vực tới xông vào quán ăn. A Tử nhìn thấy tên này thì lập tức núp sang một bên trốn tránh. Cô gái bỏ bò không biết lúc nào đã tiến đến ngay bàn của Ngô Minh. Đang lúc muốn nhân cơ hội tên kia không để ý thì chạy thoát ai ngờ A Tử đã bị Ngô Minh một tay tóm gọn, không chạy được. A Tử hoảng hốt, nhưng vẫn giữ tiếng nói cực nhỏ quát Ngô Minh.

“Tên dân tộc ngươi muốn làm gì?”

A Tử giờ tay phải chạm vào tay trái của Ngô Minh lúc này đang nắm vai của cô. Ngô Minh liền nhận ra là cô gái đang muốn hạ độc thủ với mình,

hắn vẫn tỏ ra không có việc gì xảy ra mỉm cười nói.

“Cô gái không ngờ cô lại chủ động như vậy, ta lúc này còn muốn đi sang làm quen không ngờ cô đã chủ động đi sang đây, còn lén lút làm gì chúng ta quan mình chính đại tìm hiểu nhau.”

Ngữ Yên cùng Uyển Thanh một bên cổ nhin cười. Kẻ mù cũng nhìn ra A Từ đang trốn tránh kẻ vừa đi vào kia, Ngô Minh sao có thể không biết. Có trách chỉ trách A Từ xui xẻo gặp ngay Ngô Minh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lục Mạch Thần Kiếm update

Tên đệ tử Tinh Túc Phái lúc này đã chú ý tới A Từ, quay sang nhìn. Hắn lập tức vui mừng cười nói với A Từ.

“Tiểu sư muội, ta tìm ngươi thật vất vả.”

A Từ biết mình đã bị phát hiện không thể tiếp tục trốn tránh đành phải lộ mặt tỏ vẻ tươi cười trước tên kia.

“Thì ra là nhị sư huynh, sư huynh sao lại tới nơi này? Nào nào ta kính sư huynh một chén.”

A Từ lúc này chỉ nghĩ là Ngô Minh đã tiêu đời rồi, vừa rồi cô đã hạ độc vào tay của Ngô Minh nếu là người bình thường chỉ một chút là sẽ thổ huyết mà chết không cần phải bận tâm nữa. Ngô Minh lúc này mới nhìn sang tên ngồi bên kia liền nhận ra người quen.

Tên này trước đây chỉ là thập thất hàng đệ tử, hắn lúc đó tuổi cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi nhưng tâm địa cũng không tốt đẹp gì. Thường xuyên cùng với những tên khác muốn ra oai với Đinh Xuân Thu muốn dùng độc dược giết chết Ngô Minh, hại hắn không ít khổ cực. Không ngờ sau từng ấy năm đã leo được tới Nhị Sư Huynh, đúng là không dễ dàng.

Trong chén rượu A Từ đưa cho tên Nhị sư huynh kia rõ ràng là có độc nhưng hắn vẫn bình tĩnh uống cạn cả chén trước sự ngỡ ngàng của A Từ.

“Ta cũng uống rồi mau đi theo ta đi.”

“Nhị sư huynh võ công của ngươi lại tiến thêm một bậc rồi.”

“Đừng có nói nhảm nữa, ngươi lúc này hạ độc ta ta cũng đã giải, Ngươi không quên môn quy của bốn môn đi.”

“Nhị sư huynh ngươi đừng có nói bậy, ai hạ độc ngươi ta rõ ràng chỉ là mời ngươi uống rượu thôi.”

“Hừ chỉ đi ra ngoài mấy ngày cả bản lĩnh của tiểu sư muội đã giảm đi mấy phần, ngươi coi cả một tên tiểu tử cũng không giết được còn gì là mặt mũi Tinh Túc Phái.”

Tên Nhị sư huynh này chỉ tay về Ngô Minh, vừa rồi hắn rõ ràng trông thấy A Từ ra tay thế mà này giờ Ngô Minh vẫn còn hồn nhiên ngồi ăn, cứ như không hề có chuyện gì xảy ra. A Từ lúc này mới nhìn lại Ngô Minh thì cũng nhận ra. Cô gái này tính tình không tốt nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Liền lập tức suy luận.

“Tên này vừa rồi rõ ràng là đã trúng độc của mình, nếu hắn không sao thì chỉ có hai khả năng là hắn có thuốc giải đã giải độc, khả năng này rất khó xảy ra. Còn một cái chính là hắn nội lực thâm hậu đã chống lại được chút độc vừa rồi của mình.”

A Từ nhìn như thế nào cũng không nghĩ ra được Ngô Minh là cao thủ cả nên cố nghĩ ra thêm nhiều tình huống khác nhưng điều không khả thi. Lúc này tên Nhị sư huynh này đã đánh chủ ý lên hai người Ngữ Yên. Nhan sắc của hai nữ đúng là rung động lòng người, tên này đã bị nó thu hút nhìn qua đã không muốn rời mắt. Hắn lập tức phun ra một lớp phấn gây mê ra khắp gian nhà.

Mọi người xung quanh đều lập tức bất tỉnh, Ngô Minh đã nhanh chóng phản ứng một chương đánh tan đi làn khói độc kéo cả hai nữ nhân của mình ra khỏi quán ăn. A Từ cũng kịp phản ứng bật mũi lao ra ngoài thoát khỏi được độc thủ của tên kia.

“Hai nàng có sao không?”

“Muội không sao?”

“Thiếp cũng không sao?”

“Tên chết tiệt này, đáng lý ra hôm nay ta tâm trạng vui vẻ còn muốn lúc khác mới động thủ không ngờ hắn lại muốn chết nhanh như vậy.”

Ngô Minh tức giận nhìn tên Nhị sư huynh kia lúc này cũng đã xông ra ngoài. Ngô Minh lập tức hai tay vận khí, ngón trỏ phải lập tức đưa ra một kiếm. Đây chính là Thương Dương Kiếm trong Lục Mạch Thần Kiếm.

Ngô Minh mấy tháng qua cũng không phải là đi chơi vô ích. Lúc rảnh rỗi hắn đem mấy quyển bí kiếp võ công ra để luyện tập. Ngô Minh lúc này mới hiểu rõ, tư chất của những nhân vật chính kia nghịch thiên tới mức nào. Nói tới Đoàn Dự chỉ nhìn sơ qua đã có thể sử dụng Lục Mạch Thần Kiếm đã là quá mức dọa người.

Ngô Minh mò mẫm đến hơn hai tuần mới xuất được hai kiếm khí đầu tiên dù trước đó hắn luyện được Nhất Dương Chỉ chỉ trong vòng hai ngày. Chẳng trách bộ võ công này chẳng ai có thể luyện thành ngoài Đoàn Dự. Luyện thành một kiếm so với Nhất Dương Chỉ độ khó không cao nhưng muốn tu ra được Lục Kiếm lại muôn vàn khó khăn. Ngô Minh tới bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng được gọi là luyện thành. Còn cách mức thành thực quá xa. Nhưng đặc biệt Thương Dương Kiếm này và Quan Xung Kiếm lại là hai ngoại lệ. Ngô Minh đã phát hiện ra một biến dị kỳ lạ khi luyện hai kiếm này.

Uy lực từ hai chiêu kiếm này hoàn toàn khác xa những kiếm còn lại. Thương Dương Kiếm lấy ngón trỏ phải xuất lực được cộng hưởng thêm hàn khí từ cánh tay này nên kiếm khí bắn ra chứa đầy hàn băng chân khí, một khi đánh trúng kẻ địch lập tức đông cứng kinh mạch, nếu nội lực đối phương không đủ sẽ bị đông băng cục bộ ngay điểm bị đánh, tính mạng nguy kịch. Còn Quan Xung Kiếm lấy ngón trỏ trái làm điểm xuất lực, cộng thêm hỏa cực chân khí từ cánh tay này kiếm khí đánh ra cương mãnh nóng rực. Mỗi một kiếm cứ như một thanh sắt nung đánh xuyên qua da thịt uy lực cực mạnh.

Lại nói tới tên Nhị sư huynh vừa rồi, Ngô Minh một Thương Dương Kiếm đánh cực chuẩn trúng ngay yết hầu của tên này. Ngô Minh đã kìm chế lại khi xuất lực vì thế ngay điểm đánh trúng lúc này chỉ là một đóm trắng nhỏ nhìn vô hại không đáng nhắc tới.

Tên Nhị sư huynh này cũng thế, hắn vừa nãy nhìn khí thế của Ngô Minh cứ tưởng mình xong đời rồi. Khí thế ấy hắn chỉ có thể thấy từ sư phụ mình Đinh Xuân Thu. Hắn còn nghĩ mình xui xẻo đụng phải cao thủ chết đúng là không nhắm mắt nào ngờ chiêu của Ngô Minh lại yếu kém như vậy, cả cảm giác đau đớn hắn cũng chưa thấy tác động được vào người mình.

“Tên tiểu tử còn tưởng ngươi là cao thủ thì ra là con cọp giấy tiếp chiêu.”

Tức giận vì tưởng mình bị Ngô Minh lừa gạt hắn lập tức muốn trả thù, trong tay áo móc ra một phi tiêu bên trên chứa kịch độc tao tới. Ngô Minh thân pháp quỷ dị đã nhanh chóng lướt tới kẻ bên tên này.

“Ngươi có còn nhớ ta không?”

Xung quanh mọi người không ai có thể nghe thấy Ngô Minh đang nói cái gì, chỉ có tên này là nghe rõ. Giọng nói này hắn đã từng được nghe, nó rất lâu rồi không còn vang bên tai của hắn.

“Nhìn sắc mặt của ngươi chắc đã nhận ra ta?”

Ngô Minh nói nhỏ vào tay tên này, lúc này mới phát hiện cơ thể của mình đã bị tê liệt không thể động đậy.

“Đừng cố gắng, ngươi cử động sẽ chết nhanh hơn. Ta vốn sau khi mọi việc yên ổn mới tới thăm các người nhưng xem ra ngươi quá gấp gáp rồi.”

“Ngươi ngươi là?”

Ngay khi mở miệng nói chuyện tên này mới nhận ra cổ họng mình lúc này đã lạnh buốt cứ như đang bị đóng băng. Nốt trắng ngay cổ lúc trước chỉ nhỏ bằng chân nhan nay đã lan ra lớn bằng cái bát hắn từ lúc này đã không còn có thể nói chuyện. Các chi của hắn cũng đã như là người chết chỉ còn đôi tay hắn là còn có thể nghe thấy xung quanh.

“Ngày trước ngươi rất thích đánh vào đầu của ta, ngươi còn rất thích khắc lên vai của ta mấy cái vạch khốn kiếp đếm ngày gì đó, ngươi còn nhớ không.”

Ngô Minh chỉ nói tới đây chỉ thấy mắt tên này đầy áp sự hoảng sợ hắn đã biết Ngô Minh là ai, những chuyện như thế này cũng chỉ có một kẻ biết rõ.

Ngô Minh sau đó bỏ đi sang xem xét hai nữ nhân của mình thân thể xem có bị độc được vừa rồi làm bị thương hay không rồi nhanh chóng rời đi.

A Tử một bên nhanh chóng chạy tới bên Nhị sư huynh của mình.

“Này ngươi sao rồi?”

A Tử không được trả lời mới quan sát lại tên này đã nhận ra cả vùng cổ của hắn lúc này đã phủ đầy băng tuyết, cô gái chạm nhẹ vào lớp băng tuyết kia lập tức nó gãy ra làm đôi cả cơ thể tên này cứ như thủy tinh vỡ ra từng mảnh.

A Tử bị cảnh tượng này dọa cho sợ ngây cả người. Dù là Tinh Túc Phái cũng chưa bao giờ có thủ đoạn giết người nào kinh khủng như thế này, có thể cảm nhận được trước khi chết tên này đã chịu bao nhiêu đau đớn, nhưng hắn chẳng thể kêu là chỉ có thể im lặng chịu đựng một mình.

“Không ổn, tên này chết đi chắc chắn đám người kia sẽ tới bắt mình, làm sao bây giờ.”

A Tử lập tức nghĩ tới một trường hợp xấu, đó là bọn đệ tử Tinh Túc Phái kia sẽ nghĩ là cô đồng thủ giết kẻ này nếu vậy thì phiền phức lớn.

“Tên vừa rồi, nhất định phải bám theo hắn, chỉ có hắn mới có thể bảo vệ mình.”

A Tử không suy nghĩ nhiều quyết định chạy theo Ngô Minh. Vừa rồi Ngô Minh lộ ra bản lĩnh A Tử cũng thấy rõ. Thực lực của kẻ này đủ làm A Tử khiếp sợ nhưng cô vẫn lựa chọn đi theo Ngô Minh bởi vì hành động tiếp theo của Ngô Minh. Một kẻ giết người không chớp mắt như thế nhưng đối với hai nữ nhân bên cạnh lại vô cùng quan tâm, chăm sóc hành động này giúp cho A Tử nghĩ Ngô Minh là người thương hoa tiếc ngọc nếu biết mình gặp nạn chắc chắn sẽ ra tay cứu giúp. Dù sao A Tử cũng có mấy phần tự tin về nhan sắc của mình.

Nhưng mà A Tử lúc này mới nhận ra Ngô Minh đã đi khuất dạng rồi. Lập tức cô nàng linh quỳnh tay chân chạy đi tìm tung tích của Ngô Minh.

Trong lúc này Ngô Minh đã cùng hai người Ngừ Yên đi một vòng quanh chợ để mua ít lương khô cùng nguyên liệu để tiếp tục lên đường. Lộ phí của cả ba cũng không còn nhiều, lúc ở Tự Hiền Trang Ngô Minh cũng vơ vét không ít của cải của mấy kẻ tham dự nhưng ăn chơi một khoảng thời gian cũng không còn bao nhiêu. Cả ba đã quyết định trở lại Mạn Đà Sơn Trang. Ngô Minh chịu khổ cực cũng không có gì chỉ có Ngừ Yên cô gái này từ nhỏ đã được nuông chiều sống cực khổ sẽ la loạn cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trở lại Mạn Đà Sơn Trang

Ba người Ngô Minh ngay sau đó đã bỏ đi. Ngô Minh cũng không có gặp lại A Tử, có lẽ Ngô Minh di chuyển quá nhanh cô gái kia đuổi không kịp.

Ngô Minh sau đó đi thẳng về Mạn Đà Sơn Trang. Nhưng trên đường đi hần lại nghe được một tin tức bất ngờ.

Ngô Minh đang ngồi nghỉ tại một quán trà thì nghe được một đám nhân sĩ bàn bên bàn tán về một việc quan trọng trong giang hồ.

“Người đã biết gì chưa?”

“Là chuyện gì?”

“Mấy hôm trước Đàm Công Đàm Bà hai người đã bị giết chết nghe nói hiện trường có một mảnh vải, nghe mấy tiền bối nói lại tấm vải đó là biểu thị cho Thi Quý.”

“Thi Quý là ai?”

“Nói tóm gọn là một đại ma đầu gần 20 năm trước đã tàn sát vô lâm đồng đạo nhưng nhiều năm đã mai danh ẩn tích không biết vì sao lại xuất hiện trở lại còn giết nhiều người như vậy.”

Tên ngồi cùng bàn lại tiếp tục cung cấp thêm một tin tức.

“Không chỉ Đàm Công Đàm Bà không đâu, ta nghe nói còn có cả Triệu Tiền Tôn, Trí Quang đại sư cùng Từ Trường lão Cái Bang đều bị cùng một hung thủ sát hại. Thủ đoạn giống nhau cả tấm vải kia cũng y như đúc.”

“Giang hồ vừa xuất hiện một Tiêu Phong giờ lại thêm một Thi Quý không biết kế tiếp sẽ còn xảy ra bao nhiêu chuyện.”

Ngô Minh nghe được tin tức này thì giật mình. Kẻ phía sau gây bao nhiêu chuyện như vậy đổ lên đầu hần để làm gì. Hay chỉ đơn giản là muốn tìm một kẻ hứng tội dùm mình.

Ngô Minh sau đó đi ngay về Mạn Đà Sơn Trang. Vừa tới nơi hần mới biết Vương phu nhân đã ra ngoài, cả Đoàn Chính Thuần cũng được đưa đi theo. Ngô Minh không biết họ đã đi đâu, nhà hoàn trong nhà cũng không biết được.

Ngô Minh sau khi nghỉ lại một ngày thì lên đường đi tới Tham Hợp Trang hần muốn xác nhận một việc. Vừa tới nơi hần đã gặp được A Bích.

“Ngô thiếu gia người đến thăm công tử gia sao?”

“Biểu ca ta có nhà sao?”

“Không công tử gia vừa mới ra khỏi cửa rồi.”

“Nhà đầu người thật là lâu không bị đánh rồi phải không?”

A Bích cười gượng nói ra.

“Chỉ là đùa với thiếu gia chút thôi mà, thiếu gia còn có việc gì không?”

“Ta muốn đến thăm mộ của cậu một chút.”

“Thiếu gia từ khi nào lại có lòng như vậy?”

“Người đi làm việc của mình đi, ta vào đó một lúc rồi sẽ đi ngay.”

Ngô Minh sau đó đi vào sau hậu viện của Tham Hợp Trang, phía sau là phần đất chôn cất của Mộ Dung Gia. Tiên Ti tộc có tục lệ khá đặc biệt, quan tài sau khi chết không có chôn xuống đất mà vẫn còn giữ bên trên vì thế Ngô Minh vừa tới nơi đã thấy ngay cả hàng quan tài dài.

“Đây chắc là của Mộ Dung Bác.”

Ngô Minh đi tới một quan tài phía trước là bài vị ghi gỗ tên Mộ Dung Bác. Ngô Minh lập tức gỡ bỏ nắp quan tài ra một bên.

“Quả nhiên là không có gì?”

Ngô Minh lần này chỉ là muốn chắc chắn một việc là Mộ Dung Bác vẫn còn sống. Có nhiều việc vì Ngô Minh xuất hiện mà đã đổi khác hẳn cũng không chắc tên Mộ Dung Bác này có chết thật hay không. Ngay lúc Ngô Minh định quay bỏ đi thì hắn nhìn ra một bên thấy được một thứ quan trọng khác.

“Đây là?”

◆-----◆

“Ngô Minh, huynh về rồi sao? Có gặp được biểu ca không?”

“Không hẳn đi ra ngoài rồi, đưa theo cả Bao lão tam cùng Phong lão tứ đi theo.”

“Vậy sao, à đúng rồi khi nãy có người tới đưa thư cho huynh.”

“Có người tới tận nơi này đưa thư cho ta?”

“Đúng vậy, thư còn để trong phòng muội đi lấy cho huynh.”

“Chúng ta cùng đi vào.”

Ngô Minh cùng Ngũ Yên cùng đi vào bên trong. Lá thư bên ngoài không có ghi là ai gửi, Ngô Minh mở ra xem thì mới rõ ràng là ai đưa tới.

“Là ai gửi vậy?”

“Thông Biện Tiên Sinh Tô Tinh Hà.”

“Thông Biện Tiên Sinh? Là người của Phái Tiêu Dao sao?”

“Muội cũng biết?”

“Chỉ là nghe qua mà thôi, ông ấy gửi thư cho huynh làm gì?”

“Ông ấy hẹn mừng ba tháng mười đến Lôi Cô Sơn để tham dự hội cờ, pha giải thế cờ Trần Lung.”

“Sao lại mời huynh, huynh có biết chơi cờ đâu.”

Ngũ Yên nói xong thì bụm miệng cười. Ngô Minh quả thật không biết chơi cờ nhưng lần này thì lại khác. Cái thế cờ Trần Lung này Ngô Minh rõ ràng như lòng bàn tay. Lúc trước xem phim Ngô Minh không biết đã cày nát phân cảnh này bao nhiêu lần, hắn hiểu rõ muốn phá giải thì phải làm thế nào.

Bây giờ đã là tháng chín so với lời hẹn ước còn tới một tháng Ngô Minh cũng không gấp gáp. Lần trước hắn cũng có ý định muốn đi nơi này nhưng do nhiều việc xảy ra nên phải hoãn lại. Lần này có cơ hội hẳn nhất định sẽ tới. Hơn nữa đại hội lần này tập hợp rất nhiều người, đặc biệt là Đinh Xuân Thu. Ngô Minh đang mong chờ gặp lại tên ác tặc này. Cũng đã đến lúc Ngô Minh trả lại món nợ mà hắn đã nợ mình bao nhiêu năm trước.

Thời gian này Ngô Minh tranh thủ tu luyện những bộ bí kíp mà thời gian qua mình thu thập được. hiện tại hắn đang nắm giữ hai bộ tuyệt học là Dịch Cân Kinh cùng 72 tuyệt kỹ thiếu lâm.

Ngô Minh đang cân nhắc lựa chọn một môn trong 72 tuyệt kỹ để luyện tập. Dịch Cân Kinh đối với hắn có lẽ không có nhiều giá trị, tẩy cân phạt tùy Ngô Minh cũng đã trải qua hơn nữa Ngô Minh hiện tại cũng không hiểu Phạn Văn không thể hiểu bên trong viết những gì.

72 tuyệt kỹ thiếu lâm tu luyện rất mất thời gian. Mỗi môn muốn nắm giữ phải luyện tập rất nhiều, còn như Cửu Ma Trí nóng lòng luyện tập sẽ phản tác dụng. Ngô Minh không muốn có kết cục như hắn. Ngô Minh tìm bên trong xem thử có loại nào chuyên về phòng thủ hay không, tấn công hiện tại hắn đã có rất nhiều phương pháp nhưng phòng thủ vẫn còn chỗ thiếu. Đầu Chuyển Tinh Di hiện tại là chiêu thức phòng thủ duy nhất mà Ngô Minh có. Ngô Minh sau khi tìm thì cảm thấy một chiêu rất hợp với thứ hắn đang tìm. Một môn gọi là Thương Dao Bất Nhập Pháp. Một khi luyện thành thân thể như sắt đao thương bất nhập. Nguyên tác cơ bản là rèn luyện cơ thể ở trình độ cao vượt qua khả năng người bình thường, cộng với bí thuật điều khí gia tăng độ rắn chắc ngay nơi bị tấn công tạo nên một cơ thể đao thương bất nhập.

Ngô Minh sở dĩ chọn môn võ công này vì yêu cầu đầu tiên của nó hắn coi như đã thông qua. Cơ thể của hắn không những đã đủ mà còn là dư sức so với yêu cầu của môn công phu này.

Xác định được thứ cần luyện tập Ngô Minh cũng lao đầu vào luyện tập.

Hắn bắt đầu với gậy gỗ, kiếm gỗ để thử nghiệm thực hư công phu này. Không may nó không linh lại dùng đồ thật chẳng phải là chết oan mạng sao.

Ngô Minh nhờ một nha hoàn dùng mấy thanh vũ khí gỗ đánh vào mình. Ban đầu cô gái này nào dám ra tay mãi cho tới khi Ngô Minh nói rõ ràng cô ta mới chịu hợp tác.

“ Ầm”

Khúc gỗ đánh vào lưng của Ngô Minh khiến nó gãy làm đôi, lúc này Ngô Minh mới bắt ngờ.

“ Lại không hề thấy đau.”

Ngô Minh sau khi vừa bị đánh thì nhận ra mình không cảm giác được lưng mình đau nhứt gì cả.

“ Quả thật có thể giảm đi sát thương nhận được, nếu mà theo cái này luyện không chừng đao thương bất nhập cũng không phải là trò đùa.”

Ngô Minh vui mừng tiếp theo mấy ngày đều theo sách luyện tập. Nhưng sau đó Ngô Minh cũng chấp nhận sự thật.

“ Cái này chỉ linh nghiệm với những vật có bề mặt tiếp xúc không quá sắc, giảm đi đau đớn cùng sát thương gây ra, còn nếu dùng đao kiếm thông thường thì đúng là đưa tay cho người khác chặt.”

Ngô Minh vẫn còn nhớ hôm qua hắn suýt nữa mất đi cánh tay của mình. May mắn là linh cảm hắn mách bảo nên rút tay lại nhưng cú chém vẫn còn dính cô tay của hắn. Cô nha hoàn kia cũng hoảng sợ không dám cùng Ngô Minh đi luyện tập nữa.

Ngô Minh có chút thất vọng ngồi ở hậu viện suy nghĩ.

“ Da thịt còn người dù sao cũng là da thịt đáng lý ra mình cũng không nên kỳ vọng quá nhiều mới phải.”

Ngô Minh nhặt một viên đá dưới đất lên trên tay sau đó ném đi. Lúc ném ra Ngô Minh có chuyển vào bên trong một ít hàn khí khiến viên đá cực lạnh. Vừa ném xuống hồ lập tức điểm tiếp xúc đã biến thành một tảng băng nhỏ nổi trên mặt nước. Ngô Minh vừa nhìn thì mỉm cười trong lòng có chút giải tỏa. Nhưng sau đó Ngô Minh lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

“ Khoan đã, nước bình thường vật gì cũng có thể chém xuyên nhưng mà lúc đông cứng lại lại rắn chắc vô cùng, có khi còn so sánh được với cả kim loại. Nếu mình dùng khả năng này đi cải tiến môn công phu kia không biết sẽ có kết quả thế nào.”

Suy nghĩ là thực hiện. Ngô Minh từ trước giờ cũng chưa bao giờ để hàn khí từ cánh tay phải mình bao phủ lấy cơ thể cả nhưng bây giờ hắn đang làm điều này. Ngoại trừ cánh tay trái do bài xích quá mạnh cả cơ thể Ngô Minh hiện giờ đã hoàn toàn bị hàn khí xâm lấn.

Ngô Minh sau đó tập trung chú ý vào bàn tay của mình chỉ thấy nó hóa làn da trên bàn tay phải của Ngô Minh thành một hình dạng cứ như là mọc vẩy.

Ngô Minh thử một quyền đánh vào tảng đá kế bên.

“ Ầm”

Một quyền này làm Ngô Minh sững sờ. Uy lực của nó tăng lên gần hai lần thông thường, tay của Ngô Minh cũng không có cảm giác là mình vừa chạm vào tảng đá mà cứ như mình đang một găng tay bằng sắt rồi đập vào.

“ Hoàn toàn không có vết thương, cả vết xước cũng không có. Không ngờ cách này lại có hiệu quả.”

Cứ thế theo cách này Ngô Minh luyện tập để duy chuyển lớp vẩy đó đi khắp cơ thể mình. Hiện tại diện tích mà Ngô Minh có thể tạo ra được lớp vẩy bảo vệ chỉ vừa bằng một bàn tay. Cũng chỉ có một vị trí trong một thời điểm vì thế Ngô Minh phải học cách điều khiển nó linh hoạt. Còn về nguyên nhân vì sao diện tích lại nhỏ như vậy Ngô Minh cũng biết rõ, là do khả năng kiểm soát năng lực của hắn còn quá kém vẫn chưa đủ mạnh để tạo ra một vùng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tới Lôi Cổ Sơn

“Chúng ta xuất phát thôi.”

“Lần này chúng ta trở về cũng không gặp được mẫu thân, không biết khi người mà quay lại có trách mắng không?”

Cả ba người Ngô Minh đã chuẩn bị đủ hành trang để tiếp tục lên đường. Ở lại đây hơn một tháng cũng không thấy Vương phu nhân trở về, Ngô Minh cùng hai nữ cũng phải lên đường. Ngô Minh đã dặn dò người ở nhà nếu Vương phu nhân có quay về lập tức báo cho hắn. Lần này trở về lại không nghe được tin tức gì của Vương phu nhân Ngô Minh cũng có chút lo lắng.

Hiện tại hắn không biết Vương phu nhân đã đi đâu, chắc chắn là cùng Đoàn Chính Thuần rời đi, gia nhân trong nhà cũng có nói qua việc này nhưng không hề nói là đi đâu. Ngô Minh chỉ sợ là mẫu thân mình lại bị tên kia lừa gạt mà thôi. Đoàn Chính Thuần võ công không giỏi nhân cách cũng không ra gì nhưng tuyệt kỹ tán gái hắn lại vô cùng cao thâm. Vương phu nhân ngoài miệng luôn tỏ ra căm hận hắn ta nhưng thật sự trong lòng vẫn còn vương vấn hắn.

Ngô Minh cũng không loại trừ khả năng Vương phu nhân mềm lòng đã cùng với Đoàn Chính Thuần đi đâu đó. Nếu không phải tính cách của Đoàn Chính Thuần sẽ không tổn hại tới nữ nhân của mình Ngô Minh có lẽ đã chạy khắp nơi tìm kiếm. Hiện tại hắn dự tính giải quyết xong Trần Lung kỳ cục sẽ đi tìm mẫu thân mình.

Cả ba sau đó cùng bước lên thuyền rời đi. Thời gian ở cùng nhau cũng khá dài, Ngữ Yên và Uyển Thanh đã trở nên thân thuộc với nhau. Không còn như trước rụt rè ít nói, Uyển Thanh giờ đây đã tươi cười nhiều hơn, cũng đã biết cùng Ngữ Yên đọc sách chơi đùa, làm những điều mấy người phụ nữ bình thường hay làm. Đặc biệt là biết chăm sóc bề ngoài của mình. Ngô Minh quả thật thích nhất sự thay đổi này của Uyển Thanh, vợ mình càng xinh đẹp thì càng tốt không đúng sao?

Ba người như cũ cùng đi xe ngựa với nhau đi tới Lôi Cổ Sơn.

Sau mấy ngày đi đường, cuối cùng cả ba đã tới Hàm Cốc Quan là một vùng lân cận với Lôi Cổ Sơn. Từ nơi này đi tới Lôi Cổ Sơn chỉ gần nửa mấy canh giờ. Vì thế Ngô Minh cũng quyết định nghỉ chân ở lại đây, đợi hai ngày nữa sẽ khởi hành đi lên núi tham dự kỳ hội.

Cả bà thuê một phòng hạng sang ở quán trọ trong trấn. Buổi chiều hôm ấy Ngô Minh đã nhận thấy được dòng người đổ về Lôi Cổ Sơn.

Nhìn những người ăn uống trong quán ăn cũng có thể nhận ra là những kẻ trong giang hồ, mục đích của họ cũng y như Ngô Minh chính là tham dự Trần Lung kỳ cục.

Lúc này hai nữ đã cùng nhau đi ra ngoài dạo chơi, mua quần áo son phấn gì đó. Ngô Minh cũng không tiện đi theo chỉ có thể ngồi ở trong quán trà nghe kể chuyện, nhâm nhi chút rượu thịt.

Một bàn bên cạnh có hai người nói chuyện với nhau.

“Dương huynh đệ không ngờ lại gặp nhau ở đây.”

“Quách Huynh cũng là hướng Lôi Cổ Sơn đi tới sao?”

“Còn phải hỏi, mọi người lần này tới đây đều là vì kỳ hội mà tới. Mà ta nhớ huynh đệ cũng đâu có biết chơi cờ lần này đi tới không biết có mục đích gì?”

“Cần gì biết chơi cờ cơ chứ, ta nói huynh nghe cái thế cờ Trần Lung đó chính là lừa người, ta nghe nói rõ ràng là một thế cờ chết không có lời giải.”

“Chúng ta cũng cần gì phải lo chứ, lần này hào kiệt tập hợp đông đủ biết đâu trong số đó lại có người giải được thì sao. Chúng ta chỉ cần chứng kiến là đủ vốn liếng đem về khoe lác với mọi người rồi.”

“Ha ha huynh nói đúng nào cạ ly. Uống xong chúng ta lên đường đi tới đó.”

Ngô Minh cũng cười trừ, lần này mời nhiều người như vậy ngay cả a miêu a cầu cũng tới đủ. Hắn lúc này nghi ngờ tám thiệp của mình cũng là đánh đồng với mấy tên này mà mời. Ngô Minh cũng mặc kệ hai người bọn họ nói chuyện chú ý lên lão già đang kể chuyện trong quán trọ. Lão ta đang kể về sự tích cầu ô thước Ngô Minh trước giờ cũng chưa bao giờ nghe hoàn chỉnh câu chuyện này nên cũng rất hứng thú.

Chỉ là sau đó một lúc sự vui vẻ của Ngô Minh đã hoàn toàn biến mất. Hai tên ngu ngốc lúc nãy đã làm một hành động khiến Ngô Minh nổi giận dưng dưng.

Vừa thấy Ngữ Yên cùng Uyển Thanh đi mua sắm trở về hai tên này đã lập tức chú ý. Không kiềm được dục vọng của mình hai tên này đã xông thẳng ra ngoài chặn trước mặt hai nữ giờ trò.

“Các ngươi làm gì vậy, mau tránh ra đi.”

Ngữ Yên bực tức quát lên đuổi hai kẻ này ra ngoài.

“A ya, mỹ nữ ngay cả nổi giận cũng xinh đẹp. Ta thấy hai cô nương mang vác nặng như vậy chi bằng ta mang dùm cho.”

Một tên chỉ vào hai túi mà hai nữ đang mang lên tiếng. Uyển Thanh chỉ lạnh lùng nói ra.

“Các người nếu không muốn chết lúc này chạy đi vẫn còn kịp.”

Lời này của Uyển Thanh chính là nhìn sắc mặt của Ngô Minh mà nói ra. Về mặt của Ngô Minh lúc này chính là muốn bấm hai tên trước mặt này ra. Nàng biết rõ tính cách của Ngô Minh, một khi hắn đã muốn giết người chính là kẻ đó đã khiến cho Ngô Minh chịu đựng không được nữa mà cách đơn giản nhất để Ngô Minh phát điên chính là động tới hai nàng. Mà kẻ bị Ngô Minh chú ý chết lúc nào cũng không được yên ổn, kết cục đều vô cùng thê thảm. Uyển Thanh cũng đoán ra được kết cục của hai kẻ này nếu tiếp tục chặn đường hai nàng.

Ngô Minh đang muốn đi tới thì một người xuất hiện khiến hắn dừng bước. Một tiểu hòa thượng đã xong ra nhìn ý tứ là muốn giải vây cho hai người Ngừ Yên.

“Hai vị thí chủ giữa thanh thiên bạch nhật không nên động sắc dục.”

“Động sắc dục, tên hòa thượng nhà người con mắt nào thấy ta động sắc dục khôn hồn cút ra ngay cho ta.”

“Thí chủ, tiểu tăng là người xuất gia không thể khoan tay đứng nhìn hai thí chủ ức hiếp hai vị cô nương này.”

“Tên hòa thượng đừng có lo chuyện bao đồng, tránh ra cho bản đại gia.”

Một tên trong số bọn chúng đã rút đao ra khỏi vỏ uy hiếp vị tiểu sư phụ kia nhưng vị tiểu sư phụ này vẫn chắn trước mặt hai người Ngừ Yên không đi. Tên hao sắc kia tức giận vung đao lên cao dọa chém vào tiểu hòa thượng. Lập tức Uyển Thanh một bên chân đá vào tay cầm đao của tên này khiến hắn ngã ra sau. Tên còn lại lập tức phản ứng muốn tấn công cả ba người trước mặt nhưng Uyển Thanh đã nhanh hơn xoay người một chân đá thẳng vào mặt hắn khiến hắn lăn quay.

“Cút cho ta, lũ phế vật các người đừng để ta thấy mặt lần nữa.”

Uyển Thanh thân thủ khiến cả quán trọ tròn xoe con mắt. Khoảng thời gian này võ công của Uyển Thanh cũng tiến bộ không ít, trong Lang Hoàng Ngọc Động luyện tập một tháng trời võ công của Uyển Thanh cũng có nhiều tiến triển so với trước đây đã khác xa. Mấy tên giặc cỏ này chẳng làm khó được nàng.

“Cảm ơn vị tiểu sư phụ này, không biết tiểu sư phụ là hòa thượng ở tự nào.”

Ngừ Yên một bên cảm tạ vị tiểu hòa thượng kia, dù hắn không làm được gì nhưng chung quy cũng có lòng tốt nên nàng cũng muốn cảm ơn. Tên này còn không dám nhìn thẳng mặt Ngừ Yên cúi đầu khúm núm nói ra.

“Tiểu tăng pháp danh Hư Trúc là hòa thượng thiếu lâm tự lần này đi cùng sư phụ sư bá đi Lôi Cổ Sơn tham gia kỳ hội.”

“Thì ra là hòa thượng thiếu lâm tự, cảm ơn tiểu sư phụ lần nữa.”

“Nữ thí chủ không cần khách sáo, là việc người xuất gia nên làm với lại tôi cũng không giúp được gì? Đúng rồi nếu mọi chuyện đã xong tôi cũng xin phép đi trước, sư phụ của tôi ngài ấy đã đi đến Lôi Cổ Sơn một ngày trước giờ tôi phải đuổi theo.”

Hư Trúc gật đầu ngượng ngùng sau đó nhanh chóng rời đi. Ngô Minh nghe được kẻ này là Hư Trúc thì lập tức nhìn theo. Đây chính là một trong ba quảng sáng của thế giới này. Vận khí phải nói nghịch thiên nếu như đúng trong nguyên tác chính là từ lúc này hắn ta thay đổi cả số mệnh biến thành một tuyệt đỉnh cao thủ người người kính ngưỡng.

Nhưng đó là nếu như hắn phát triển như trong nguyên tác còn hiện tại Hư Trúc cũng chỉ là một tiểu hòa thượng thiếu lâm không hơn không kém. Ngô Minh tin chắc tương lai của hắn cũng như thế sẽ cũng chỉ là một tên hòa thượng gốc xấu xí không ai để mắt tới bởi vì vận khí của hắn Ngô Minh chắc chắn sẽ cướp.

Sau cuộc ẩu đả cả hai nữ cùng nhau bước tới bàn Ngô Minh ngồi xuống ăn uống. Những người xung quanh lúc này nhìn Ngô Minh với ánh mắt ghen ghét cũng có ngưỡng mộ cũng có, đầy đủ cảm xúc đổ dồn về Ngô Minh. Hai nữ vẻ đẹp không cần phải nói, ai nhìn vào cũng có thể thấy. Vừa rồi Uyển Thanh cũng lộ ra mình là một cao thủ. Thử hỏi hai người con gái như thế lúc này lại ân cần ánh mắt đưa tình với Ngô Minh hỏi sao mọi người không ganh tị không ngưỡng mộ.

Ngô Minh không để ý nhìn Uyển Thanh cười nói.

“Hôm nay muội vừa cứu hai mạng người, công đức cũng thêm mấy phần.”

“Đánh người mà cũng tích được công đức vậy thiếp sống không biết tới bao giờ.”

Uyển Thanh hiểu rõ ý của Ngô Minh nên nói ra. Vừa rồi nàng mà không ra tay kịp lúc để Ngô Minh xuất thủ hai kẻ đó chắc chắn là chết không thể chết thêm.

“Lần này xem ra rất nhiều người đến tham dự. Cái thế cờ Trần Lung đó thật sự lợi hại gì vậy sao nhiều người như vậy tới tham dự.”

“Ta cũng cảm thấy kì lạ đáng lý ra cũng không nên đông tới mức này mới đúng.”

Ngô Minh lúc này cũng đã nhận ra chỗ không đúng. Tô Tinh Hà chắc chắn sẽ không mời nhiều người như thế này, còn đều là những tên vô danh tiểu tốt.

Mục đích của hần là tìm người kế tục Tiêu Dao Phái những tên như thế này nào đủ tư cách tham dự. Chắc chắn có kẻ mượn danh Tô Tinh Hà để triệu tập nhiều người như vậy tham dự kỳ hội lần này.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trân Lung Kỳ Cục bắt đầu

Ngô Minh dẫn theo hai người Uyển Thanh cùng nhau đi tới điểm hẹn của Trân Lung cờ cục. Khi cả ba tới nơi chỉ thấy xung quanh là một đám ô hợp đứng bao quanh. Tô Tinh Hà râu tóc bạc phơ ngồi một bên trấn giữ cục diện.

Ông ta là đệ tử của Vô Nhai Tử, năm ấy Vô Nhai Tử bị Đinh Xuân Thu ám hại, vì muốn bảo vệ tinh mạng của mình nên Tô Tinh Hà đã giả câm điếc tiếp tục sống. Chính vì thế nên ông ta còn được gọi là Lung Á tiên sinh.

Ngô Minh tiến tới chào hỏi một câu sau đó cũng lui sang một bên. Hần quan sát ván cờ trên vách đá quả nhiên là nó y như trí nhớ của hần. Với thể cờ này hần tin tưởng bất cứ lúc nào mình cũng có thể phá giải. Nhưng tiếp theo đó Ngô Minh đã nhìn thấy được đại địch của mình xuất hiện.

Tiếng hô vang từ xa khiến mọi người đều nghe thấy.

“Tinh Túc lão tiên pháp lực vô biên.”

“Tinh Túc lão tiên pháp lực vô biên.”

Đinh Xuân Thu ngồi trên kiệu được một đám đệ tử đưa tới. Cả đám nịnh hót liên tục tung hô tên của hần ta. Ngô Minh vừa nhìn thấy hần ta chỉ muốn xông tới giết chết lão già chết tiệt này đi nếu không phải hai nữ vẫn còn ở đây Ngô Minh sợ liên lụy thì đã lập tức ra tay.

“Cho người sống một chút, lát nữa có cơ hội ta nhất định sẽ đòi lại món nợ mà người đã thiếu. Hôm nay nhất định người không thoát mà rời khỏi đây.”

Ngô Minh tự tin hứa với lòng mình. Ngay sau đó một kẻ mà Ngô Minh không ngờ tới đã xuất hiện. Kẻ này mới thật sự làm hần bất ngờ.

“Đoàn Dự hần cũng tới, khí thế này là thế nào?”

Ngô Minh nhìn thấy Đoàn Dự xuất hiện thứ đầu tiên mà hần cảm nhận được chính là khí thế ngút trời mà tên này sở hữu. Khí thế này không thể nào giả, nó thể hiện thực lực của Đoàn Dự vô cùng kinh khủng.

“Sao lại thế này được, Đoàn Dự tên này thật ra đã làm gì mà võ công lại tinh tiến nhanh như vậy. Rõ ràng là đột phá quá nhanh công lực vẫn còn chưa kiểm soát hết nên mới biểu hiện ra bên ngoài nhiều như vậy.”

Ngô Minh quan sát thì có thể thấy Đoàn Dự tên này chỉ là mới đột phá gần đây. Hần vẫn còn chưa kiểm soát được hết sức mạnh của mình nên mới để nó tràn ra ngoài tạo nên khí thế lớn như thế.

Đoàn Dự vừa tới nhìn thấy Ngô Minh đã hét lên.

“Cầu tặc thì ra là người ở đây, người hại ta nhà tan cửa nát mau nạp mạng.”

“Muốn chết.”

“Àm”

Kiểm khí từ hai bên tung ra va chạm vào nhau. Ngô Minh lúc này mới thật sự bất ngờ. Tên Đoàn Dự này lại như cũ học được Lục Mạch Thần Kiếm. Cái này cũng dễ giải thích vì mấy lão hòa thượng Thiên Long Tự ấy điều học một kiếm, Đoàn Dự muốn học chỉ cần từ một người học lại một kiếm là xong. Cái Ngô Minh bất ngờ chính là uy lực mà một kiếm Đoàn Dự xuất.

“Vậy mà ngang hàng?”

Mọi người xung quanh mồ hôi chảy hột. Một vô ảnh vô tức kiếm khí vừa rồi quá rung động lòng người. Trước đây bọn họ còn chưa tin tưởng trên đời thật sự có loại võ công như thế này nhưng hiện tại chứng kiến thật quá mức kinh khủng. Như thế này lúc giao đấu sao có thể tránh né. Loại võ công như vậy ai có thể đề phòng.

“Hai người này không thể chọc.”

“Vô lâm ngày càng có nhiều cao thủ xuất hiện.”

Cả hai người giao thủ chỉ một chiêu nhưng đã để cho tất cả kiêng kỵ. Ngay cả Tô Tinh Hà cùng Đinh Xuân Thu một bên cũng phải chú ý, kiêng kỵ mấy phần.

“Không ngờ tên phế vật nguoi cũng có được ngày hôm nay, công lực nguoi ít nhất cũng hơn trăm năm. Không hơn thế đó nhiều, nguoi rõ ràng không phải tự mình luyện ra. Đánh chiêu cũng không xuất ra được nửa phần công lực đang có. Phế vật đúng là phế vật.”

Ngô Minh vừa rời ra chiêu đã dùng 6 phần công lực có thể nhìn thấy Đoàn Dự là toàn lực xuất kích. Có thể thấy được chênh lệch cả hai không hề lớn nếu nói về công lực. Ngô Minh đã bắt đầu cảm thấy kiêng kỵ tên mặt trắng này. Nếu hắn mà nắm giữ toàn bộ công lực mình đang có rất có thể sẽ đánh được với Ngô Minh một trận ra trò.

“Thật sự muốn biết chuyện gì đã xảy ra với hắn.”

Ngô Minh thật sự thắc mắc bí mật của Đoàn Dự. Cả hai đang định ra chiêu tiếp tục thì đã thấy được Tô Tinh Hà lên tiếng. Hắn cả đời già cầm giả tiếng vừa lên tiếng đã rung động toàn trường. Đây chẳng phải nói ông lão này đã lừa được cả thiên hạ sao.

“Hai vị công tử hôm nay là kỳ hội không phải võ hội. Ân oán của hai vị xin để dịp khác mà xử lý. Nếu muốn đánh nhau xin các vị rời khỏi đây xuống dưới núi mà đánh.”

“Tại hạ Đoàn Dự Đoàn thị đại lý. Thật xin lỗi tiên sinh, tôi đã quá lỗ mãng.”

Đoàn Dự khuôn mặt hăm dọa nhìn qua Ngô Minh.

“Ta và nguoi hôm nay ân oán gác qua một bên. Khi kỳ hội kết thúc lúc đó ân oán của chúng ta sẽ tính toán một lần.”

“Ta luôn chờ đợi nguoi tới, bất cứ lúc nào ta cũng sẵn lòng đưa nguoi đi một đoạn. Phế vật mãi mãi chỉ là phế vật.”

Nghe được Ngô Minh khiêu khích Đoàn Dự tay nắm chặt lấy cây quạt giấy của mình cố nén đi tức giận. Ngô Minh thật sự muốn chọc cho tên này lao tới đánh mình. Với trình độ hiện tại của Đoàn Dự nếu không có bài tẩy đánh với Ngô Minh chỉ có chết không có sống. Ngô Minh cũng không muốn để tên này có thời gian trưởng thành. Chính vì thế dù thế nào đại hội này kết thúc hắn đã có cho mình hai mục tiêu cần ra tay.

“Huynh nhìn cô gái bị trời kia hình như là cô gái hôm trước chúng ta thấy.”

Ngữ Yên một bên nói ra, chỉ tay về phía A Từ đang bị trời một góc. Ngô Minh quả thật không có để ý qua, lúc này mới nhìn lại.

A Từ cô gái này hôm đó sau khi chạy đi đã gặp phải đám người Đinh Xuân Thu bị hắn bắt nhốt tại chỗ. Ngay lúc này A Từ cũng đã nhìn thấy được Ngô Minh hét loạn lên.

“Sur phụ chính là hắn, hắn đã cướp Thần Mộc Vương Đình của con, còn giết chết nhị sư huynh. Chính là hắn.”

Nghe lời này Ngô Minh thật sự hối hận. Hối hận là hôm đó không một chương đánh chết cô gái này. A Từ thật sự đã oán hận Ngô Minh. Với suy nghĩ của mình A Từ nghĩ rằng mình bị bắt chính là vì Ngô Minh không ở lại cứu nàng để nàng bị bắt lại. Chính vì thế cô muốn trả thù Ngô Minh qua bàn tay của Đinh Xuân Thu.

Đinh Xuân Thu lúc này không nói gì. Hắn bị dung mạo của Ngô Minh làm cho rối trí từ nãy đến giờ. Mấy chục năm nay hắn không đêm nào ngủ ngon giấc hắn luôn lo sợ Thi Quý tên đó sẽ lên vào phòng giết chết mình. Cuộc sống như thế cứ kéo dài gầy dờ Đinh Xuân Thu. Thời gian gần đây tin đồn Thi Quý tái xuất một lần nữa ám ảnh lấy hắn. Vừa nhìn thấy Ngô Minh bộ dạng hắn lại nhớ tới người thanh niên năm ấy mình nuôi nhốt hành hạ. Quả thật có nhiều điểm quá tương đồng. Nếu không phải nhìn Ngô Minh còn quá trẻ Đinh Xuân Thu thật sự sẽ tin đây là Thi Quý.

“Vị công tử này lời tiểu đệ tử ta nói có phải là sự thật?”

“Là thật thì sau? Là giả thì sao?”

“Nhị đồ đệ của ta chết là bởi cực âm chân khí, chắc chắn là kẻ tu luyện một môn công phu âm tính cực mạnh. Vừa rồi công tử ra chiêu uy mãnh cương dương không thể nào là kẻ đã rat ay. Một người không thể cùng chứa trong người hai luồng chân khí vừa cực âm cực dương được.”

“Nguoi chắc chắn là như vậy.”

Ngô Minh hai bên tay một bên nổi ra đao lửa một bên bốc lên hàn khí, khói tỏa ra. Đinh Xuân Thu hai mắt xoe tròn nhìn không chớp mắt. Thứ hắn đang thấy đã phá vỡ toàn bộ kiến thức võ học mà hắn tin tưởng cả cuộc đời. Một người sao có thể tu a hai loại chân khí đối nghịch với nhau như thế này.

“Nguoi không bị chúng mâu thuẫn mà bạo thể?”

“Ta còn sống ở đây tất nhiên là không bị. Bây giờ nguoi tin ta đã giết tên đó đi.”

“Thôi bỏ đi, tên vô dụng đó đắc tội nguoi xem như đáng tội.”

Ngô Minh cũng không ngờ Đinh Xuân Thu này lại vô tình vô nghĩa như vậy. Dù gì tên kia cũng là đệ tử của hắn mấy chục năm, vừa nhìn thấy Ngô Minh có chút bản lĩnh đã hèn nhát không dám ra tay. Ngô Minh đã cố ý ép nội lực lại để nhìn bên ngoài hai luồng chân khí mình có vẻ yếu ớt nhất có thể nhưng

xem ra Đinh Xuân Thu vẫn còn e ngại, dù đã biết Ngô Minh giết đệ tử mình vẫn làm còn rù rút đầu không quan tâm.

Không chỉ Đinh Xuân Thu tất cả mọi người ở đây đều e ngại. Từ chiều kiếm đầu tiên với Đoàn Dự Ngô Minh đã là nhân vật không thể chọc với mọi người nói gì tới khi hắn thể hiện ra hai luồng đối nghịch chân khí lúc vừa nãy.

Ngay sau đó cả đám đệ tử của Tô Tinh Hà cũng chạy tới. Cả đám dàn hàng trước mặt Đinh Xuân Thu muốn bảo vệ sư phụ mình.

“Sư phụ chúng đệ tử tới rồi.”

“Là chúng con vô dụng không ngăn được tên ác tặc này lên đây.”

“Sư phụ có người mượn danh nghĩa của chúng ta phát ra thiệp mời đi khắp thiên hạ. Hiện tại dưới núi còn rất nhiều người kéo lên. Đệ tử ngu dốt vẫn chưa tìm ra được mục đích của hắn.”

Người tới chính là các đệ tử của Tô Tinh Hà gồm Khang Quảng Lăng, Cầu Độc, Phạm Bách Linh, Ngô Lãnh Quân, Tiết Mộ Hoa. Cả ba thay nhau báo cáo mọi việc với sư phụ của mình.

Ngô Minh nghe qua cũng biết nhận định của mình là đúng, có kẻ muốn lợi dụng đại hội lần này để làm cái gì đó khác.

Đinh Xuân Thu cười nói một bên.

“Sư huynh các đệ tử của huynh đều là một đám vô dụng, huynh xem bọn chúng nói ra như thế là muốn đổ trách nhiệm lên người ta sao? Ta gọi đám ô hợp giang hồ đó tới làm gì?”

Đinh Xuân Thu lập tức phủ định không phải là mình làm việc này. Ngay sau đó một loạt nhân vật đã đồng loạt xuất hiện.

“Biểu ca huynh ấy tới rồi.”

Ngô Minh nhìn sang đã thấy Mộ Dung Phục cũng đã tới. Cùng lúc đó là Cưu Ma Trí cùng Tứ Đại Ác Nhân. Nhưng thứ mà lúc này Ngô Minh kinh ngạc nhất lại chính là ánh mắt của Đoàn Dự. Vừa thấy Đoàn Diên Khánh Đoàn Dự đã nhìn đảo điên không muốn đối diện, sau đó lại lén nhìn sang. Đôi mắt này hoàn toàn không phải là một người địch nhân nhìn nhau.

“Chẳng lẽ tên này đã biết sự thật thân thế của mình?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ngô Minh đấu Mộ Dung Phục

“Biểu ca cuối cùng cũng gặp lại được huynh.”

“Biểu đệ.”

Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục bước ra chào hỏi nhau biểu hiện vô cùng thân thiết. Một vài người xung quanh cũng biết được quan hệ của hai người này nên không có gì bất ngờ, nhưng kiêng kỵ về cả hai lại càng tăng thêm. Một mình Ngô Minh đã là uy hiếp cực điểm nay còn có thêm một Mộ Dung Phục uy chấn vô lâm hỏi thử ai không dè chừng.

“Biểu muội cũng tới đây sao? Còn vị cô nương này là ai?”

“Đều là người của đệ huynh không cần quan tâm đâu. Mấy ngày gần đây huynh biến mất tích có rất nhiều việc đệ muốn hỏi huynh.”

“Chỗ này không tiện nói chuyện chúng ta ra đằng kia.”

Mộ Dung Phục cùng ba người Ngô Minh đi ra một chỗ vắng vẻ ngồi nói chuyện bỏ lại đám đông ở đây bắt đầu vào ván cờ.

Mọi người đều không biết Ngô Minh đang nói gì với Mộ Dung Phục, hơn nữa kỳ hội cũng đã bắt đầu. Đinh Xuân Thu đã bước tới trước. Nhìn thấy Đinh Xuân Thu đi chuyển cả đám đệ tử Tô Tinh Hà nháo nhào bước ra ngăn cản. Đinh Xuân Thu cười giả tạo nói.

“Ta chỉ muốn đi qua xem ván cờ mà thôi các ngươi cũng không cho sao?”

“Cho hắn đi qua đi.”

Tô Tinh Hà nói ra. Đinh Xuân Thu nhìn sư huynh của mình trong lòng mang nhiều tâm tư. Kẻ này vì lừa dối hắn mà hơn 30 năm nay giả câm giả điếc

hiện tại lại chịu bại lộ nhất định có lý do.

Đình Xuân Thu sau đó bước tới trước ván cờ Trần Lung nhìn vào đó.

Ngữ Yên cùng Uyển Thanh cũng am hiểu một chút về kỹ thuật cũng nhìn lên xem thử có tìm ra lời giải hay không.

“Bản cờ này đúng là kỳ diệu.”

“Nó không có huyền cơ làm sau nhiều năm như vậy vẫn không ai giải được.”

“Hai người bọn họ nói gì với nhau mà lâu như vậy?”

Ngữ Yên nhìn qua nơi Ngô Minh và Mộ Dung Phục đang nói chuyện với nhau, chỉ thấy khuôn mặt Mộ Dung Phục có chút khó coi, liên tục nhíu mày. Uyển Thanh là lần đầu nhìn thấy Mộ Dung Phục cũng có chút hiếu kỳ, giang hồ đồn đại Nam Mộ Dung không biết thực tế là người thế nào nên quay sang hỏi Ngữ Yên.

“Vị Mộ Dung công tử này là người thế nào?”

“Việc này tỉ phải đi hỏi Ngô Minh huynh ấy cùng biểu ca còn thân thiết hơn muội.”

“Thật vậy sao?”

Uyển Thanh có chút bất ngờ. Ngô Minh và Ngữ Yên hai người tình cảm là Uyển Thanh chứng kiến. Nếu nói Ngô Minh và Mộ Dung Phục thân thiết với nhau hơn Uyển Thanh thật sự không tin tưởng. Nhìn khuôn mặt nghi ngờ của Uyển Thanh Ngữ Yên mới nói ra.

“Ti đừng có so sánh muội với biểu ca, hai cái này không tính được. Muội xem như là người thân của huynh ấy rồi, còn biểu ca thì khác. Nếu tính là huynh đệ bằng hữu thì biểu ca là người thân thiết nhất với huynh ấy.”

Lời này của Ngữ Yên vừa nói ra quay lại đã thấy hai người Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục đã đánh nhau. Cuộc chiến lập tức gây ra sự chú ý của tất cả mọi người. Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác cũng đứng một bên lập tức hốt hoảng xông ra ngăn cản chỉ thấy cả hai tiếp ngay hai chưởng từ cả Mộ Dung Phục và Ngô Minh bay ngược ra ngoài.

Ngữ Yên lập tức tới đỡ hai người bọn họ lên quát về phía Ngô Minh và Mộ Dung Phục.

“Hai huynh bị cái gì vậy, tự nhiên lại đánh nhau?”

“Vương cô nương hai người họ bị điên rồi.”

Bao Bất Đồng bị thương một bên kéo Ngữ Yên lại. Hắn biết Ngữ Yên muốn xông ra ngăn cản cả hai nên mới kéo lại.

Ngô Minh và Mộ Dung Phục đánh nhau kiệt liệt kéo theo vô số người quan chiến. Ngô Minh vừa đánh vừa hét lên.

“Ta nhìn ngươi lâu lắm rồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết ai là đệ nhất thiên hạ.”

“Tên tiểu tử nhà ngươi dám sỉ nhục phụ thân ta, hôm nay ta giáo huấn ngươi một trận.”

Mộ Dung Phục rút kiếm mình ra đánh tới Ngô Minh. Ngô Minh cũng phóng ra kiếm khí từ ngón trỏ phải. Một luồng hàn khí tích tụ hiện ra một thanh băng kiếm ngay tay Ngô Minh.

Mọi người đôi mắt xoe tròn nhìn Ngô Minh trong tay thanh kiếm. Họ chưa nghe thấy trên đời có loại võ công nào chí âm cực hàn tới mức độ này.

Cả hai người lao vào nhau chiến đấu. Ngữ Yên một bên hét lên ngăn cản cả hai nhưng không hề có tác dụng. Uyển Thanh một bên ôm lại Ngữ Yên sợ nằng làm bậy. Cả hai người Ngô Minh chiến đấu khí thế quá lớn nếu Ngữ Yên mà xông vào rất có thể sẽ bị liên lụy vô ích.

Ngữ Yên một bên nhìn hai người yêu quý đánh nhau, không biết từ khi nào đã rơi nước mắt.

“Biểu ca huynh ấy dùng chính là Đoan Hồn Kiếm muốn lấy mạng đối thủ, Ngô Minh huynh ấy cũng như vậy bọn họ lúc này còn vui vẻ với nhau sau lập tức lại thay đổi nhanh như vậy.”

Mọi người xung quanh nhìn cả hai người Ngô Minh chiến đấu nhận ra võ công họ đang dùng cũng hô hào không ngớt.

Ngô Minh kiếm đâm tới chém thẳng vào tay trái của Mộ Dung Phục, chân đá vào hông. Mộ Dung Phục lập tức nói ra.

“Đây là Ngự Lý Kiếm của Lý gia chúng ta sao tên này lại học được?”

Mộ Dung Phục vai phải nghiêng sang một bên thanh kiếm chỉ lướt qua chiếc áo của hắn. Chấp nhận một cước của Ngô Minh, Mộ Dung Phục đánh lại một chưởng vào thẳng ngực đối thủ khiến cả hai đều dính đòn lùi ngược ra sau.

“Vừa rồi chưởng đó là Hồi Tâm Chưởng đã thất truyền của Hắc Hồ trại không ngờ Mộ Dung công tử cũng biết.”

Ngô Minh bị chưởng lùi ra sau ngay vị trí tiếp chưởng đã tích sẵn băng giáp vết thương không nặng chỉ thấy tay của Mộ Dung Phục đã ghi máu ra ngoài như bị kim đâm.

“Không ngờ chi không gặp mấy tháng võ công của ngươi đã tiến bộ nhanh như vậy.”

“Là trước giờ ta luôn nhường ngươi.”

“Nhường ta, tên hồn đàng này.”

Mộ Dung Phục khuôn mặt tức giận phi đi thanh kiếm trong tay mình.

“Đầu Chuyển Tinh Di.”

Thanh kiếm bay đi nhưng nó như được Mộ Dung Phục điều khiển quỹ đạo quỹ dị vô lường. Ngô Minh nhìn thanh kiếm bay tới theo đường thẳng nhưng cũng biết ảo diệu bên trong sao có thể coi thường.

“Tên ngu ngốc nhà ngươi mà cũng muốn phục quốc, ngươi không nhớ cũng đã dạy ta Đầu Chuyển Tinh Di sao? Ta xem chúng ta ai mới luyện môn này tốt hơn.”

Ngô Minh phi đi thanh băng kiếm trong tay mình. Cả hai thanh kiếm chạm vào nhau chỉ thấy nơi va chạm phát ra tiếng nổ.

Trong đám bụi trắng tạo ra từ băng tuyết thanh kiếm của Mộ Dung Phục đâm xuyên qua vai của Ngô Minh. Mộ Dung Phục cười lớn.

“Ha ha tên ngu ngốc nhà ngươi. Ngươi nghĩ chút công phu học lên của ngươi có thể so với ta.”

Nhìn bên ngoài cứ như là Mộ Dung Phục đã thắng nhưng trên môi của Ngô Minh lại nở nụ cười. Cánh tay đang chảy máu của hắn cử động, bàn tay nắm chặt.

Ngay lập tức từ trong đám bụi chưa tan kia liên tiếp nhiều mảnh vỡ của thanh kiếm đâm vào người Mộ Dung Phục.

“Hừ ta cũng muốn xem ngươi cười được nữa không?”

Thanh băng kiếm của Ngô Minh từ lúc rời khỏi tay của hắn thì đã thua thanh kiếm của Mộ Dung Phục. Độ bền của nó đều là nhờ chân khí của Ngô Minh liên tục truyền vào vì thế chỉ cần rời khỏi Ngô Minh nso sẽ lập tức tan vỡ ra. Ngô Minh chính là lợi dụng điểm này làm Mộ Dung Phục không để ý mà tấn công.

Cả hai đều bị thương quy xuống đất. Ngữ Yên lập tức chạy tới dìu Ngô Minh đứng dậy. Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác thì chạy tới đỡ Mộ Dung Phục.

“Sao huynh lại cùng biểu ca đánh nhau như vậy chứ.”

“Hắn không còn là biểu ca của ta nữa, mẫu thân nói đúng ta nên nghe người từ đầu tên Mộ Dung Phục này là tiểu nhân bỉ ổi. Từ nay Ngô Minh ta không còn là huynh đệ gì với hắn nữa.”

Lúc này Mộ Dung Phục cũng đã đứng dậy, những mảnh băng ghim vào người hắn cũng đã tan đi chỉ còn để lại vết thương chảy ra máu. Căm hận nhìn về Ngô Minh.

“Ai là huynh đệ với súc sinh như ngươi. Có các vị bằng hữu giang hồ ở đây ta cũng xin tuyên bố. Từ nay ta và tên Ngô Minh này tuyệt giao không còn huynh đệ gì nữa. Ngươi dám sỉ nhục phụ thân ta còn sỉ nhục gia tộc Mộ Dung của ta hôm nay ta tạm tha cho ngươi, ngày khác gặp lại chắc chắn ta sẽ lấy mạng của ngươi.”

“Ta sẽ chờ.”

Ngô Minh nói ra cũng thấy Mộ Dung Phục ôm cả người vết thương rời đi. Ngô Minh cũng rút thanh kiếm đang đâm trên vai mình ra phong tỏa huyết đạo để ngăn vết thương chảy máu.

“Sao tự nhiên hai ngươi lại đánh nhau như vậy còn tuyệt giao với nhau.”

“Muội đi mà hỏi hắn.”

Ngô Minh bức tức nói ra. Ngữ Yên không hiểu việc gì chỉ thấy Ngô Minh đang tức giận cũng không đi chọc hắn mà hỏi nhiều lần dìu Ngô Minh ngồi nghỉ một bên. Lúc này phía xa Hư Trúc cũng đã chạy tới nơi. Hắn vừa thấy Huyền Nan đại sư đã vui mừng tụ họp với người của Thiếu Lâm một bên.

Lúc này Đinh Xuân Thu từ lúc này tới giờ vẫn còn bị mê hoặc bởi ván cờ, Ngô Minh chiến đấu một bên hắn vẫn chưa có nhìn qua một chút.

“A a a a a”

Đình Xuân Thu đột nhiên hét lớn lên chuông lực đánh ra tứ phía. Hắn ôm đầu nhìn vô cùng khổ sở.

“Thì Quỷ nguoi mau ra đây, ta sẽ giết nguoi ta sẽ giết nguoi. Nguoi cút ra đây.”

Mọi người xung quanh không hiểu Đình Xuân Thu đang hét gì chỉ biết là hắn đã bị bàn cờ này làm loạn tâm trí khiến tâm hắn nhập ma.

Tô Tinh Hà một bên mỉm cười không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Phá giải thế cờ Trân Lung

“Ta cũng thử qua một chút ván cờ này, xem thử nó có thật sự ảo diệu như trong lời nói.”

Curu Ma Trí tự đại nhìn Đình Xuân Thu bị như thế hắn chỉ nghĩ là tên này vô dụng nên muốn tự mình lên phá giải thế cờ.

Đình Xuân Thu được đám đệ tử kéo sang một bên để an tĩnh đầu óc còn Curu Ma Trí thì tiến lên thế chỗ.

“Ván cờ này.”

Curu Ma Trí vừa nhìn vào thế cờ đã như mộng. Thế cờ từ từ biến ảo trong mắt của hắn khiến hắn rơi vào ảo giác.

Trước mắt Curu Ma Trí cứ như đang nhìn hai đội quân đen trắng đánh nhau. Hắn muốn cứu bên trắng nhưng bất lực tứ phía đều có địch rơi vào luân hãm.

Curu Ma Trí khuôn mặt hết hoảng hốt ra sau mấy bước.

“Bàn cờ này sao mà có thể giải. Những quân trắng dưới góc này đều đã chết cả rồi. Bàn cờ này tạo ra chỉ để trêu người mà thôi, ta không muốn lãng phí thời gian của mình vào nó.”

Curu Ma Trí trên trán vẫn còn mồ hôi vẫn còn lui ra ngoài. Đình Xuân Thu lập tức lên tiếng trêu chọc.

“Đã giải không được còn khoắc lác, ta xem tên hòa thượng nguoi nên hoàn tục bái vào Tinh Túc Phái của ta. Ta sẽ dạy nguoi cách chơi cờ.”

“Ha ha, kẻ nào vừa rồi tâm thần bất định ngay cả đệ tử mình cũng không nhận ra đánh nhầm nguoi. Còn mở miệng khoe khoang.”

“Nguoi.”

Đình Xuân Thu bị Curu Ma Trí nói lại giận tới đỏ mặt, Không nói tiếp được lời nào.

“Cộc cộc.”

Tiếng động từ chiếc gậy sắt của Đoàn Diên Khánh vang lên. Hắn cũng là một người am hiểu kỳ nghệ cũng bị hấp dẫn bởi bàn cờ Trân Lung này.

Đoàn Diên Khánh dùng gậy nhắc lên quân cờ trắng đánh lên bàn cờ trên vách đá. Tô Tinh Hà một bên phụng bồi dùng quân đen đối chiến với đối phương.

Đoàn Diên Khánh chỉ đi được vào nước đã lâm vào thế bí không biết tiếp tục đánh như thế nào. Huyền Nan một bên cũng góp ý.

“Đoàn thí chủ, bàn cờ này nếu dùng chính đạo giải không được đâu, còn nếu dùng tà đạo cũng giải không ra.”

Đoàn Diên Khánh thở dài nói ra.

“Phía trước tiến không được, phía sau có truy binh. Chính cũng không được tà cũng không xong. Khó quá, ván cờ này đúng là khó quá.”

Đình Xuân Thu một bên lại nói thêm vào.

“Đúng vậy, một người nếu từ chính nhập tà thì dễ nếu như muốn hồi đầu khó lắm. Nguoi bước nhầm một bước ngàn đời ân hận, muốn quay đầu cũng không được đâu.”

“Phải, ta đường đường là hoàng thượng của Đại Lý quốc lại lưu lạc tới bước đường này đúng là có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

“Ha ha, đúng. Cho dù lúc này ngươi có trốn tránh thì sau này khi ngươi chết cũng không có mặt mũi nào nhìn liệt tổ liệt tông tiền nhân Đoàn Thị. Nếu ngươi còn có chút liêm sỉ thì bây giờ mau đi tự tử đi như vậy còn được coi là một anh hùng.”

Nghe được lời nói của Đinh Xuân Thu, Đoàn Diên Khánh trong lòng rối loạn. Hắn vừa rồi đấu ván cờ kia tâm trí đã bất định lại thêm Đinh Xuân Thu khiêu khích khiến hắn mất kiểm soát quỹ xuồng đất. Trên tay cây gậy muốn đâm vào ngực mình để tự sát.

Đoàn Dự một bên thấy vậy liền hốt hoảng nắm lấy một người kế bên mình ném về phía Đoàn Diên Khánh và Đinh Xuân Thu ngăn lại sự việc.

Ai ngờ người không may mắn đó lại chính là Hư Trúc. Hắn bị Đoàn Dự ném đi gần tới đích lại bị Đinh Xuân Thu một chưởng đánh văng ngược trở ra. Nhưng mà mục đích của Đoàn Dự cũng đã thành công, nhờ động tĩnh gây ra mà tâm trí của Đoàn Diên Khanh có chút bình tĩnh trở lại, trên tay gậy cũng đã hạ xuống. Đinh Xuân Thu khuôn mặt khó coi tức giận một chưởng đánh tới Hư Trúc.

“Tên hòa thượng chết tiệt phá hoại chuyện tốt của ta.”

Đinh Xuân Thu biết rõ là Đoàn Dự ném nhưng hắn tự mình rõ Đoàn Dự không dễ chọc vì thế hắn chọn Hư Trúc để trút giận. Huyền Nan nhìn thấy đệ tử mình bị tấn công sao có thể làm ngơ liền ra tay ngăn cản lại.

“Đinh thí chủ, xin giờ cao đánh khẽ.”

“Tiểu hòa thượng coi như ngươi may mắn, tạm tha cho ngươi.”

Đinh Xuân Thu bị ngăn lại tức giận quát lên. Hư Trúc một bên điếc không sợ súng vẫn đứng dậy nói ra.

“Ta không giải được ván cờ này cũng không muốn họ tẩu hỏa nhập ma mất đi tính mạng, ta đi phá nó.”

Hư Trúc đang định xông lên phá bỏ ván cờ Trần Lung, Ngô Minh một bên sao có thể cho hắn làm vậy, một chưởng đánh hắn tiếp tục lăn quay sang một bên.

“Ngươi tránh ra một bên cho ta, ván cờ này ta còn chưa đánh không tới lượt ngươi đi phá.”

Ngô Minh tỏ ra đang bị thương, bước đi đều nhờ Ngừ Yên một bên dìu dắt bước tới trước ván cờ ngồi xuống. Hắn nhìn sang Đoàn Dự. Tên này vừa rồi hành động đã cho Ngô Minh thấy được hắn có lẽ đã biết rõ thân thế của mình. Có lẽ là vì nguyên nhân này mà hắn có được nội lực cùng võ công như hiện tại. Chỉ là quá trình cụ thể Ngô Minh không biết được. Riêng có thêm một việc nữa làm Ngô Minh rất khó chịu. Chính là tên này từ nãy tới giờ mắt cứ dán vào người của Ngừ Yên và Uyển Thanh. Ngô Minh chỉ muốn lập tức tới móc hai con mắt của tên họ Đoàn này ra mà thôi.

Đoàn Diên Khánh nhìn thấy Ngô Minh bước lên thì bắt ngờ nói ra.

“Ngô công tử, ngươi cũng biết chơi cờ hay sao? Công tử nên cẩn thận ván cờ này có huyền cơ.”

“Ta tự biết nặng nhẹ, ván cờ này ta cũng muốn đi thử một chút.”

Ngô Minh cánh tay hất một quân trắng đánh vào trong bàn cờ. Nhìn thấy được vị trí của Ngô Minh đi mọi người xung quanh đều cười lớn.

“Tên tiểu tử, ngươi võ công còn tạm được nhưng mà kỳ nghệ nên đi về nhà học lại đi.”

“Đúng vậy đi về nhà mà học lại đi, tự giết quân của mình đây là đạo lý gì.”

“Cả lượt cờ cũng không biết còn muốn thể hiện, mau đi xuống đi.”

Ngô Minh vẫn không nói gì nhìn sang Tô Tĩnh Hà nói ra.

“Tự giết quân mình cũng là một cách nhập cuộc không biết Tô tiên sinh có đồng ý cho ta đi nước này hay không?”

“Năm xưa tiên sư tọa ra bàn cờ này có nói bất cứ ai cũng có thể tham gia. Ngô công tử xin cứ tiếp tục.”

Tô Tĩnh Hà mỉm cười nhìn Ngô Minh sau đó tiếp tục điều khiển cờ đen đánh lên ván cờ.

Ngô Minh nhắc lên một con cờ đánh vào binh vị tam cửu lộ.

Ngay lúc này tiếng cười nhạo đã giảm xuống, những người này ánh mắt đã chăm chú nhìn vào ván cờ mà Ngô Minh đang đánh. Ngay khi Tô Tĩnh Hà đánh xong nước tiếp theo Ngô Minh như dự tính đánh tiếp binh vị nhị bát lộ.

Tất cả mọi người lúc này đã thấy được đường thắng từ cội chết ánh mắt như tôn sùng nhìn Ngô Minh. Ngay cả Đoàn Diên Khanh hay Cưu Ma Trí vừa nãy đã thất bại cũng không tin tưởng nhìn lên ván cờ mà Ngô Minh đang đánh.

Tất cả đều không tin Ngô Minh có thể phá giải được ván cờ Trần Lung này. Rõ ràng nhất là Đoàn Diên Khánh. Hắn đã từng quen biết Ngô Minh biết rõ hắn không biết đánh cờ. Nếu trong vòng mấy tháng mà kỳ nghệ của Ngô Minh tăng tới mức này có đánh chết hắn cũng không tin. Nhưng mà không tin

cũng không được Ngô Minh thật sự đang từ từ phá giải thể cò này.

Tô Tinh Hà vừa đánh vừa cười to, nhìn Ngô Minh ánh mắt tán thành. Ngô Minh tiếp tục đánh vào thượng vị thất bát lộ. Đến đây Tô Tinh Hà tới trước mặt Ngô Minh chấp tay.

“Ngô công tử đúng là thiên tài, chúc mừng chúc mừng.”

Mọi người không khỏi ái mộ nhìn về Ngô Minh. Những kẻ lúc này cười nhạo lúc này xấu hổ không biết giấu mặt mũi đi đâu. Ngữ Yên cùng Uyển Thanh cũng vui mừng cho Ngô Minh khuôn mặt cười tươi như hoa.

“Mười sáu quân cò tìm được đường sống trong cái chết, cả nghe cũng không thể nghe thấy.”

Tô Tinh Hà bước ra trước mặt các nhân sĩ giang hồ đang có mặt tuyên bố.

“Tiên sư bố trí bàn cờ này mấy mươi năm nay không ai có thể phá giải. Ngô công tử cuối cùng đã phá giải được bàn cờ này, lão phu cảm kích vô cùng. Các vị kỳ hội lần này xem như đã kết thúc.”

Ông ta nói xong quay sang Ngô Minh.

“Ngô công tử đang bị thương nhưng có một việc lão phu cần phải nhờ công tử làm ngay chẳng biết công tử có bằng lòng hay không?”

“Vết thương không đáng ngại có việc gì Tô tiên sinh cứ nói.”

“Mời công tử đi theo ta.”

Ngô Minh biết tiếp theo sẽ là việc gì xảy ra sao có thể từ chối. Hắn đi ngang qua Tiết Mộ Hoa thì quay lại mỉm cười. Tiết Mộ Hoa đôi mắt vẫn còn chưa tin tưởng chuyện vừa mới xảy ra. Lần trước ở Tự Hiền Trang Ngô Minh đã nói với hắn về bí mật giả cầm giả điếu của Tô Tinh Hà đe dọa hắn sẽ nói chuyện này ra ngoài. Lo cho sự an nguy của sư phụ mình nên Tiết Mộ Hoa mới đồng ý cứu chữa cho A Châu. Lúc rời đi Ngô Minh còn nói với hắn sau này Ngô Minh sẽ phá giải thể cò Trần Lung còn bắt hắn kêu Ngô Minh một tiếng sư thúc. Tới lúc này Tiết Mộ Hoa đã không thể tin từng lời Ngô Minh nói đã dần trở thành sự thật.

Tô Tinh Hà dẫn Ngô Minh đi tới một tảng đá lớn rồi nói.

“Mời công tử đi vào.”

Mọi người đều không hiểu ý của Tô Tinh Hà. Tảng đá này đi làm sao mà vào, duy chỉ có Ngô Minh biết rõ bên trong kia có thạch động, hắn mới mở lời nói ra..

“Ta có thể đem theo hai người này vào bên trong không?”

Tô Tinh Hà nhìn sang hai nữ tử bên cạnh Ngô Minh thì đắn đo. Ngô Minh sỗ dĩ nói ra như vậy bởi vì biết lúc nữa bên ngoài sẽ xảy ra đại chiến. Hắn không muốn để hai nữ ở ngoài gặp nguy hiểm, hơn nữa cũng muốn cho Ngữ Yên đi gặp gia gia của mình.

“chuyện này đáng lý ra là không được nhưng bao nhiêu năm nay chờ được công tử tới đây quả là không dễ, nếu công tử có thể đưa họ vào vậy thì tùy ý.”

Ngô Minh nghe xong hai tay nắm lấy Ngữ Yên cùng Uyển Thanh, một cước vào vách đá chỉ thấy nó nổ tung mở ra một cánh cửa đưa cả ba vào trong. Tảng đá kia nhanh chóng đóng lại mất đi lối vào ý như cũ, khi lần khói biến mất chỉ khác trước là ba người Ngô Minh biến mất còn lại mọi thứ đều như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Âm Dương Cảnh

“Nàng có sao không?”

“Thiếp không sao?”

Ngô Minh trên tay đang ôm Ngữ Yên quay sang hỏi thăm Uyển Thanh. Ngữ Yên không biết võ công vì thế Ngô Minh phải ưu tiên nàng hơn. Từ trên cao nhảy xuống dưới này không cẩn thận sẽ rất dễ bị thương.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Uyển Thanh nhìn xung quanh sau đó nói ra. Nàng không ngờ phía dưới này lại có một hang động to lớn như vậy. Ngữ Yên lúc này cũng đã được Ngô Minh đặt xuống đất cũng tò mò nhìn xung quanh.

“Muốn biết được đây là đâu có lẽ chỉ có thể hỏi vị tiên bối phía trong kia.”

Ngô Minh hướng mắt về cánh cửa gỗ phía sau nói ra. Âm thanh mang theo nội lực truyền vào trong căn phòng khiến xung quanh cũng rung lắc mấy nhịp mới dừng lại.

“Nội lực thật mạnh, không ngờ nhân tài trung nguyên lại có thể đạt tới trình độ này.”

Một lời khen ngợi từ trong phòng kia phát ra ngoài làm cả Ngữ Yên và Uyển Thanh đều giật mình, Ngô Minh hai tay nắm vào vai hai nàng trấn định lại cả hai mới có thể đứng vững.

“Đừng sợ, chỉ là thiên lý truyền âm mà thôi. Nội lực hai nàng không đủ nên mới bị nó phản chấn.”

“Người bên ngoài vào trong đi.”

Bên trong lần nữa phát ra tiếng động, cánh cửa gỗ kia cũng tự động mở ra chào đón cả ba người tiến vào.

“Chúng ta đi vào thôi, vị tiên bối này không có ác ý đâu.”

Ngô Minh tiến vào bên trong, căn phòng này vô cùng ngăn nắp có thể thấy nó được dọn dẹp rất kỹ lưỡng. Nhưng thứ mà cả ba chú ý lúc này chỉ là một ông lão râu tóc bạc phơ đang ngồi ở giữa phòng. Ngô Minh chấp tay lại chào hỏi.

“Văn bối Ngô Minh ra mắt Vô Nhai Tử tiên bối.”

Nghe được Ngô Minh nói ra Vô Nhai Tử vô cùng bất ngờ. Hắn còn chưa giới thiệu bản thân sao người thanh niên này có thể nhận ra thân phận của mình.

“Người có thể nhận ra thân phận của ta.”

“Cũng chỉ là suy đoán nhưng nhìn phản ứng của tiên bối xem ra là thật rồi.”

“Suy đoán, người suy đoán từ thứ gì.”

“Thứ nhất chính là từ võ công của người. Thiên hạ người có võ công thế này không nhiều, tiên bối lại ở đây nhất định với Tô Tinh Hà tiên sinh có quan hệ. Từ những điều này có thể đoán ra mấy phần tiên bối có thể là tiên sư trong miệng của Tô Tinh Hà tiên sinh Vô Nhai Tử.”

Ngô Minh rất muốn nói là ta biết hết tất cả, cái gì về người ta cũng biết nhưng hắn sao có thể nói vậy chỉ có thể tùy tiện nói ra mấy câu tri thức để lừa gạt mọi người mà thôi. Công phu này của Ngô Minh tu luyện theo năm tháng đã đến cảnh giới cao thâm. Một lời nói ra làm mọi người tin sái cổ. Vô Nhai Tử ánh mắt tán thưởng nhìn Ngô Minh.

“Là người phá giải thế cò Trần Lung.”

“Đúng vậy là văn bối.”

“Vậy còn hai người này?”

“Đều là nữ nhân của văn bối.”

“Người đứng là có phúc khí, đúng là đầy đủ tư cách làm truyền nhân của Tiêu Dao Phái chúng ta. Tài trí, dung mạo, võ công, thiên phú đều đầy đủ. Công sức ta đợi mấy chục năm nay đợi được người quả thật là xứng đáng.”

“Ý của tiên bối là..”

“Chuyện này nói ra rất dài, nếu muốn nói rõ phải kể từ ba mươi mấy năm trước.”

Vô Nhai Tử một bên kể lại hết quá khứ của mình. Ân oán với Đinh Xuân Thu rồi chuyện vì sao ông ấy lại phải trốn ở nơi này. Cả mục đích của việc bố trí văn cò Trần Lung. Sau khi nghe rõ ràng mọi chuyện Ngữ Yên cùng Uyển Thanh mới hiểu rõ mọi chuyện là như thế nào.

Ngô Minh dù đã biết trước nhưng vẫn tỏ ra bất ngờ cho đúng tình huống, hắn nắm tay Ngữ Yên dắt tới trước mặt Vô Nhai Tử sau đó nói ra.

“Tiên bối người xem cô gái này có giống với người nào người từng quen không?”

Vô Nhai Tử lúc này không nhìn rõ mặt hai nữ tử, bên trong phòng cũng khá tối nên vẫn chưa nhìn rõ mặt của Ngữ Yên nhưng lúc này nhìn rõ ông ta bắt gặp vô cùng, hai mắt xa xăm nhớ lại chuyện cũ.

“Đúng là rất giống rất giống. Tiểu cô nương mẫu thân của cô là ai.”

Ngữ Yên nhìn sang Ngô Minh thấy được Ngô Minh gật đầu đồng ý mới nói ra.

“Mẫu thân là Lý Thanh La sống ở Mạn Đà Sơn Trang cô tô.”

Nghe được Ngữ Yên nói ra Vô Nhai Tử hai mắt rơi lệ. Hắn đã rõ người con gái trước mắt này sao lại quen thuộc như vậy. Nhìn Vô Nhai Tử rơi nước mắt Ngữ Yên lo lắng cứ nghĩ mình đã nói gì sai rồi lập tức nói ra.

“Tiền bối tôi nói sai gì rồi phải không, tiền bối sao người lại khóc.”

“Đừng gọi ta là tiền bối, ta là gia gia của con.”

“Hà.”

Ngữ Yên bất ngờ không biết việc gì đang diễn ra. Sao tự nhiên lại xuất hiện một gia gia trước mặt mình. Ngô Minh ở phía sau nắm chặt lấy tay nàng như tiếp thêm sức mạnh sau đó hắn nói ra.

“Lúc nhỏ có lần mẫu thân uống say đã có nói với ta. Mẫu thân có một người phụ thân có mẫu thân nhưng cả hai người họ đều không quan tâm tới người. Người phụ thân trong lời mẫu thân chính là Vô Nhai Tử tiền bối.”

“Đúng vậy, ta chính là phụ thân không ta còn không xứng làm phụ thân của Thanh La. Lúc sinh nó ra ta và mẫu thân nó đã nảy sinh mâu thuẫn. Kết quả là ... haiz ta có lỗi với Thanh La có lỗi với Thu Thủy.”

Vô Nhai Tử trong tiếng nói đầy áp sự hối hận. Ngữ Yên cũng không thể nói gì. Người trước mặt này xuất hiện quá đột ngột. Nếu không phải Ngô Minh nói ra nàng cũng không biết mình còn có một gia gia trên đời này.

Ngô Minh muốn cắt ngang cái không khí buồn rầu khó xử không ai dám nói gì hiện tại. Hắn đi vào chuyện chính lúc này.

“Tiền bối ngài tạo ra thể cò Trần Lung này nhiều năm như vậy là muốn tìm người phù hợp với vị trí truyền thừa của mình. Hiện tại vẫn bối coi như là hợp lệ đi không biết người còn có sắp xếp gì?”

Vô Nhai Tử nén lại cảm xúc của mình cánh tay vươn ra dùng nội lực kéo Ngô Minh lại. Ngô Minh nào để cho Vô Nhai Tử muốn làm gì thì làm, cánh trái hắn hóa thành hỏa diễm lướt tới. Hai người song chưởng chạm nhau tạo ra kinh động dữ dội, run lắc cả thạch động. Khuôn mặt của Vô Nhai Tử biến sắc nhìn Ngô Minh.

“Người người võ công sao lại có thể như vậy. Tuổi của người sao có thể luyện được nội lực như thể này.”

“Cái này có lẽ là do trời sinh văn bối cơ thể biến dị. Trong người văn bối tồn tại hai luồng chân khí đối nghịch chúng liên tục đấu tranh với nhau, càng đấu tranh năng lượng sinh ra càng lớn có thể vì thế mà nội lực của văn bối mới tăng mạnh như vậy.”

“Có chuyện như vậy, người thi triển hai loại chân khí này cho ta xem.”

Ngô Minh hai cánh tay biến đổi đánh hai chưởng vào một hồ nước đọng lại bên trong hang. Lập tức hồ nước chia làm hai mảnh riêng biệt, một bên đóng băng lập tức còn một bên nước nóng đến nỗi bốc hơi gần hết chỉ còn lại dưới đáy một ít nước đang liên tục kêu rít vì quá nóng.

“Không ngờ thể gian lại có người trời sinh song thể như người, ta còn tưởng người còn nhỏ như vậy mà đã luyện tới cảnh giới của ân sư ngày trước.”

Ngô Minh nghe câu này lập tức tò mò hỏi tới.

“Là cảnh giới gì?”

“Sư phụ của ta là Tiêu Dao Tử, là người khai sáng ra Tiêu Dao Phái. Người trong nội công vừa rồi ta có nhận ra được Bắc Minh Thần Công cùng thủ pháp lúc rơi xuống lúc này là Lăng Ba Vi Bộ đều là người ấy tạo ra.”

“Thì ra là vậy, tiền bối lúc này nói tới cảnh giới là thứ gì.”

“Đây đều là sư phụ ta lúc còn dạy dỗ các huynh muội ta nói ra. Người phân chia cảnh giới võ học trong thiên hạ ra làm nhiều lớp. Hạ cấp là Tam lưu, Nhị lưu, Nhất lưu cao thủ. Cái này Nhất lưu cao thủ có thể so sánh với Tiết Mộ Hoa tên tiểu đồ tôn ấy. Tiếp tới đó là trung cấp là Hậu Thiên cao thủ chia ra làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn. Nếu lấy Hậu Thiên viên mãn so sánh hiện tại có thể tương đương với một người ác nhân nổi tiếng hiện tại là Đoàn Diên Khánh, theo thông tin mà Tô Tĩnh Hà đưa cho ta có thể là tương đồng. Cao cấp chính là Tiên Thiên cao thủ cũng chia làm sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn. Ta lúc này có thể coi là Tiên Thiên trung kỳ cả đời này ta chắc không thể tiến đến Tiên Thiên viên mãn đừng nói là vượt qua cửa ải đó.”

“Là cửa ải gì.”

“Năm đó Tiêu Dao Tử sư phụ ta đã là đương thời nhất đại tông sư, đã vượt qua được tiên thiên cảnh giới tiến tới Âm Dương cảnh. Lấy âm dương hòa hợp tu luyện tới đỉnh cao của võ học. Lúc này ta còn nhầm hai luồng chân khí trong người người là đã luyện tới cảnh giới đó.”

Ngô Minh không ngờ võ học còn có như vậy phân chia. Hắn có chút tò mò hỏi thăm Vô Nhai Tử.

“Những cảnh giới này có khác nhau gì không, sao lại có thể phân chia thành nhiều cảnh giới như vậy.”

“Người đây là muốn hỏi sao có thể xác định một người đang ở cảnh giới nào.”

“Đúng vậy.”

“Việc này rất đơn giản. Đó chỉ nằm gọn ba chữ sinh, phát, khiến. Người luyện võ là luyện hai thứ chiêu thức cùng nội lực. Nhưng Tiêu Dao Phái chúng ta chủ tu lại là nội lực người cũng có thể thấy mọi môn võ công trong bản phái đều cần nội lực mạnh mới có thể thi triển. Sinh chính là cơ thể sinh ra chân khí chính là hạ cấp, phát chính là chân khí trong cơ thể phát triển tới một mức nhất định có thể xuất lực đã thương đối thủ. Khiến chính là người đem chân khí như là nô lệ của mình đem nó biến thành vũ khí đánh giết kẻ địch. Hậu thiên cùng Tiên Thiên khác nhau chính là một kẻ bị chân khí trong cơ thể điều khiển còn một kẻ là kẻ thống trị điều khiển ngược lại cơ thể chân khí trong cơ thể của mình.

Người vừa rồi xuất thủ có thể tùy ý phóng thích nội lực chính là biểu hiện của kẻ đã bước vào Tiên Thiên cảnh giới.”

“Vậy trên Tiên Thiên còn có Âm Dương cảnh, vậy trên Âm Dương cảnh chính là gì?”

“Cả đời này của ta cũng chỉ thấy được sư phụ người ấy là người có thể đặt chân vào một bước kia. Người nghĩ một thứ chưa có người chạm được nó sẽ có tên gọi sao?”

“Nói vậy Âm Dương cảnh chính là cảnh giới cao nhất hiện tại rồi. Nếu Tiêu Dao Tử tiền bối lợi hại như vậy thì ngài ấy bây giờ ở đâu rồi.”

“Ta cũng không biết, có thể người đã chết ở một nơi nào đó cũng có thể người đang sống tiêu dao tự tại ở một nơi nào đó như cái tên Tiêu Dao Tử của mình. Ta có thể nhìn thấy được hình bóng của sư phụ trên người của người, một ngày nó đó người cũng sẽ là một nhất đại tông sư đỉnh thiên lập địa.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thi Quỷ xuất hiện

“Ta vốn dự định truyền hết 70 năm công lực còn lại của ta cho truyền nhân xem như là quà gấp mặt nhưng xem ra là không được rồi. Nội lực của Tiêu Dao Phái chúng ta không thể dung nhập với các môn nội lực khác. Lấy người nội lực dị thường ta truyền nội lực vào chưa chắc đã là điều tốt.”

Ngô Minh nghe lời này thì mỉm cười. Từ khi dung hợp Bắc Minh Thần Công và năng lực hấp thụ từ cánh tay trái hắn đã có thể tự do hấp thụ công lực của người khác. 70 năm nội lực của Vô Nhai Tử không thể tổn hại gì tới Ngô Minh. Nhưng Ngô Minh dự tính lần này không phải là vì 70 năm công lực này.

“Tiền bối người có thể truyền lại cho Ngữ Yên. Muội ấy không biết võ công cũng không cần phải hủy đi võ công gì của muội ấy. Ngài cũng nợ mẫu tử muội ấy một ân tình xem như là vẹn toàn.”

Vô Nhai Tử nhìn Ngữ Yên cũng hoàn toàn đồng ý với những gì Ngô Minh vừa nói. Nhưng một bên Ngữ Yên lập tức phản đối.

“Không được, lão nhân gia ngài đã lớn tuổi như vậy rồi tán công đi thì sẽ thế nào?”

Nàng biết rõ kết quả nếu như Vô Nhai Tử tán công truyền cho nàng, tuy vẫn chưa thể chấp nhận người gia gia này nhưng tính tình Ngữ Yên lương thiện sao có thể vì chút bản lĩnh mà hy sinh tính mạng người khác.

“Tiểu hài tử đừng nghĩ nhiều, chết không phải là thứ đáng sợ. Ta sống trên đời này mới là sự dằn dò lớn nhất. Con cho ta cơ hội bù đắp lỗi lầm của mình đó xem như là giải thoát cho ta. Ta sống cũng không được bao lâu nữa dù có cố gắng cũng là giữ chút hơi tàn mà thôi. Thay vì thế ta có thể dùng chút sức này làm một việc có ý nghĩa, tâm hồn của ta cũng bớt đi cảm giác tội lỗi.”

“Nhưng mà..”

“Tôi đây.”

Lời Vô Nhai Tử Ngữ Yên cũng có thể hiểu nhưng nàng vẫn cảm thấy không được ổn thỏa nhưng còn chưa kịp nói gì nàng đã bị Vô Nhai Tử kéo lên trên không cả cơ thể không theo điều khiển của bản thân lơ lửng giữ thạch động.

Ngô Minh kéo tay Uyển Thanh ra khỏi phòng bỏ lại khoảng không gian yên tĩnh cho Vô Nhai Tử tán công. Ngồi bên ngoài Uyển Thanh mới hỏi thăm.

“Chàng từ lúc tới đây tới giờ khuôn mặt vẫn tỏ ra lo lắng, chàng đang lo về điều gì?”

“Nàng cũng nhận ra.”

“Thiếp ở cạnh chàng cũng đã lâu như vậy chẳng lẽ không nhìn ra được điểm nhỏ này.”

“Ta đúng là có điều lo lắng, chỉ là ta không thể nói với nàng. Có một số chuyện không biết sẽ tốt hơn.”

“Chàng không tin thiếp?”

“Không phải là không tin, mà là ta không dám chắc kéo nàng vào việc này là đúng đắn nên mọi chuyện nàng cứ để ta một mình giải quyết.”

“Chàng làm gì cũng phải giữ an toàn cho bản thân mình.”

“Yên tâm ta còn hai cô vợ xinh đẹp chưa hưởng thụ đủ kia mà, sao có thể xảy ra chuyện gì.”

Ngô Minh cùng Uyển Thanh bên ngoài nói chuyện với nhau thì bên trong một tiếng động lớn đã vang ra. Ngô Minh đoán là quá trình tán công đã xong mới quyết định xông vào. Vừa vào hai người đã thấy ngay Ngữ Yên ôm thân xác vô cùng kiệt quỵ của Vô Nhai Tử gào khóc.

Ngô Minh đưa tay vào mũi của Vô Nhai Tử kiểm tra mới rõ ràng ông ấy đã qua đời. Ngô Minh ôm lấy Ngữ Yên lên tiếng an ủi. Nhờ có Ngô Minh cùng Uyển Thanh một bên động viên Ngữ Yên một lúc mới có thể bình tĩnh lại thần trí mà nói lại những câu nói cuối cùng của Vô Nhai Tử cho Ngô Minh.

“Gia gia ông ấy nói huyênh là một người tốt, là người thích hợp với việc kế thừa ngôi vị trưởng môn nhân của Tiêu Dao Phái. Muội tâm tính quá mềm yếu không đủ để đảm nhiệm vị trí này. Gia gia giao chiếc nhẫn này cho huyênh, còn nói chỉ cần đệ tử Tiêu Dao Phái nhìn thấy nó sẽ biết ngôi vị trưởng môn đã truyền cho huyênh.”

Ngữ Yên nói lại những lời cuối cùng của Vô Nhai Tử cho Ngô Minh sau đó đưa Thiết Chi Hoàn cho Ngô Minh. Ngô Minh cũng rõ ràng chiếc nhẫn này có ý nghĩa gì. Ngữ Yên tiếp tục nói ra.

“Gia gia muốn huyênh thay ông ấy thanh lý môn hộ, giết chết tên phản tặc Đinh Xuân Thu kia.”

“Còn bức tranh này?”

Ngô Minh chỉ tay về bức tranh trên tay Ngữ Yên hỏi ra chỉ thấy Ngữ Yên nước mắt đã rơi tiếp.

“Cái này gia gia tặng cho muội, cũng không nói rõ là dùng để làm gì thì ông ấy đã ra đi rồi.”

“Được rồi, muội đừng khóc nữa, chúng ta để thân xác của lão nhân gia ngài yên nghỉ đi không nên khóc lóc nữa. Giải quyết tên Đinh Xuân Thu ngoài kia rồi dùng máu hắc bá tử lão nhân gia người.”

“Được, tên phản nghịch Đinh Xuân Thu đó muội cũng muốn thay gia gia báo thù.”

Ngô Minh sau đó sắp xếp lại thi thể của Vô Nhai Tử rồi cùng hai nữ xông ra ngoài tìm giết Đinh Xuân Thu nhưng vừa ra ngoài cảnh tượng kinh hoàng đã ập vào mắt cả ba người.

“Chuyện này là thế nào?”

“Oe..”

Ngữ Yên nhìn cảnh tượng kinh khủng này không nhận được gục ra một bên muốn ói ra ngoài. Ngô Minh nhìn vô số thi thể nằm khắp nơi ở đây thì kinh ngạc không thôi.

Hắn đến kiểm tra từng thi thể một.

“Đều là một kích trí mạng, là cùng một người ra tay.”

Ngô Minh không biết ai là kẻ có thể làm việc này. Người chết đều là những kẻ tham dự kỳ hội. Ngô Minh trầm nghĩ.

“Chỉ trách trong thạch động quá kín không nghe được bên ngoài có tiếng động, nếu không có thể ra kịp ngăn cản kẻ sát nhân.”

Đang muốn tìm ra dấu vết của kẻ sát nhân Ngô Minh chợt nhận ra sự việc quan trọng.

“Các nàng cẩn thận, tên sát nhân vẫn còn đang chiến đấu ở hướng kia ta đi qua đó các nàng lui lại vào trong thạch động trốn một lúc đợi ta trở về.”

“Nhưng mà..”

“Không nhưng nhị gì cả, việc này không đùa được.”

Ngô Minh quan sát xung quanh không có kẻ nhìn lén rồi mới đưa hai nữ đi lại vào thạch động. Bố trí an toàn cho hai nữ xong hắn lập tức lao tới phía

chiến trường kia.

Càng tới gần nơi đang diễn ra chiến đấu hần càng ngửi được mùi máu tanh nồng nặc bốc lên xung quanh.

“Thật ra là kẻ nào làm chuyện này.”

Ngô Minh càng ngày càng thấy nhiều xác trên trên đường đi hơn, ngay khi tới được nơi cuộc chiến vẫn còn xảy ra hần đã thấy được hai đám người đang hỗn chiến với nhau.

Một đám người ăn mặc như những nhân sĩ bình thường đang chém giết nhau. Ngô Minh quan sát thật kỹ mới có thể nhận ra bọn họ đều là những kẻ mà hần đã từng thấy ở kỳ hội.

“Vậy là từ đầu bọn chúng đã trà trộn vào trong kỳ hội để tìm cơ hội để ra tay. Bên kia.”

Phía sau đám lâu la chính là cả đám người Đinh Xuân Thu, Đoàn Dự, Đoàn Diên Khánh, Cưu Ma Trí đang bị một người bịt mặt dồn ép. Một bên Tô Tinh Hà không quan tâm địch thủ chỉ một mực tiến đánh Đinh Xuân Thu. Bối cảnh có thể nói là 4 đánh 2.

“Hàn Kiếm Lãnh Giới.”

Ngô Minh rút một thanh kiếm ven đường đánh ra một kiếm về phía đám người đang đánh nhau kia. Cả đám nhận ra nguy hiểm mới quay đầu nhìn lại đã thấy kiếm khí của Ngô Minh lao tới. Không phân biệt địch bạn toàn bộ đều bị kiếm khí đánh vạt sang hai bên.

Ngô Minh độ ngọt xuất hiện làm sáu người bọn họ cũng dừng tay quan sát kẻ vừa tới này. Ngô Minh nhìn tên bịt mặt này hần không hề nhận ra được đây là ai. Rõ ràng đây là một người Ngô Minh chưa từng gặp mặt, không có chút quen thuộc nào.

“Ngươi là ai?”

“Ta là Thi Quý.”

Giọng của tên này không khác Đoàn Diên Khánh là mấy. Trong lời nói chứa đầy sát khí không hề có chút tính người. Lời này vừa ra Ngô Minh giật mình. Tên này là Thi Quý vậy hần là ai đây. Đây chẳng phải là lấy đồ của trước bán cửa sau sao?

“Ngươi là Thi Quý, mặc kệ ngươi là ai ngươi hôm nay muốn làm gì?”

“Ngươi bị mù sao? Ta chính là muốn giết chết tất cả các ngươi. Liều quốc bọn ta nhất định sẽ thống nhất trung nguyên, trước tiên chúng ta sẽ giết hết đám nhân sĩ giang hồ các ngươi.”

Ngô Minh nghe tên này nói rồi nhìn đám người xung quanh thì muốn ôm bụng cười. Đây mà là giết nhân sĩ trung nguyên? Đây phải là trừ hại cho dân mới đúng những tên mà hần đánh đều là ác nhân trong ác nhân giết chết không đáng tiếc.

Nếu như bình thường Ngô Minh sẽ không xen vào chuyện này nhưng tên này lại lấy danh nghĩa Thi Quý ra tay lại là một chuyện khác.

“Mặc kệ ngươi là ai ta bắt ngươi lại rồi tính tiếp.”

Ngô Minh kiếm trong tay đánh tới.

Mang theo hàn khí ngút trời Ngô Minh đánh tới tên áo đen này, hần ta lập tức hai tay đưa tới muốn bắt lấy kiếm của Ngô Minh. Nhận thấy điều này Ngô Minh mỉm cười. Lập tức đổi tay dùng kiếm sang tay trái hóa vực tòa ra. Tay phải Ngô Minh lập tức dùng Lục Mạch Thần Kiếm đánh tới.

Hai tay tên áo đen như kẻ hoạch bắt dính được kiếm của Ngô Minh nhưng lập tức phải bung ra vì nó quá nóng, kiếm khí cũng cùng lúc đánh tới. Tay tên hắc y nhân đưa ra một quyền đánh tan đi kiếm khí của Ngô Minh.

“Ầm”

Tiếng nổ từ hai chiêu thức phát ra tạo thành một cơn cuồng phong lan ra khắp xung quanh đánh lui tất cả mọi người.

Ngô Minh không khỏi kinh ngạc. Vừa rồi hần đã dùng 7 phần công lực vậy mà tên này đỡ lấy vô cùng nhẹ nhàng. Tên áo đen mảy nhíu lại, đòn vừa rồi của Ngô Minh không phải là không có tác dụng. Hần lập tức lùi ra sau thổi chiếc kèn trong tay mình. Phía sau lâu la hướng bốn phía bỏ chạy tán loạn. Ngô Minh biết không đuổi kịp tên áo đen này nên liền hướng về những tên ở phía sau tóm lấy một tên, nhưng lập tức lộ ra vấn đề.

Bọn người này ăn mặc không khác gì nhân sĩ trung nguyên, bây giờ chạy loạn xạ không biết ai là địch ai là bạn. Muốn bắt cũng không thể.

Ngô Minh cứ theo ánh mắt tóm lại năm tên phong tỏa huyết đạo rồi quăng ra một bên, chờ có cơ hội sẽ kiểm tra. Sau đó hần mới quay ra đám người Đinh Xuân Thu lúc này không đánh với tên áo đen nữa lại quay ra đánh chém lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đinh Xuân Thu nghịch cảnh

“Các ngươi đừng tay hết cho ta.”

Ngô Minh dùng nội lực hét lên gây nhiễu động toàn bộ người xung quanh, lúc này bọn họ mới chịu ngừng tay. Ngô Minh quay sang Đinh Xuân Thu nói ra.

“Trừ tên khốn kiếp này ra, còn lại đều rút hết cho ta.”

“Ngươi là cái thứ gì dám sai khiến ta.”

Cưu Ma Trí tức giận nói ra. Hắn võ công so với trước tiến thấy rõ lại thêm Ngô Minh đang bị thương hẳn tin tưởng có mấy phần mình có thể chiếm lợi thế từ Ngô Minh.

“Tên hòa thượng nhà ngươi muốn chết ta thành toàn cho ngươi.”

Ngô Minh tức giận dùng Nhất Dương Chỉ đánh bất ngờ, Cưu Ma Trí dù cố gắng vẫn bị chỉ lực đánh đứt một đường trên mặt.

“Ta lần này xem như cảnh cáo ngươi, nếu còn tiếp tục đánh ta sẽ phung bồi.”

“Coi như ngươi lợi hại.”

Cưu Ma Trí nhúc nhỡ rời đi, tiếp theo đó là Đoàn Dự cùng Đoàn Diên Khánh cũng cáo từ. Đoàn Dự biết rõ võ công hắn luyện vẫn chưa thành thực chưa thể đánh một trận với Ngô Minh. Đoàn Diên Khánh thì chẳng có lý do gì để liều mạng cả, hắn lao vào cuộc chiến này chỉ vì muốn giết Đinh Xuân Thu – kẻ vừa rồi đã cố ý hãm hại hắn nhưng lại gặp kẻ áo đen cản trở mới rơi vào hỗn chiến.

Còn lại tại hiện trường cũng chỉ có Tô Tinh Hà và Đinh Xuân Thu. Đinh Xuân Thu cây quạt trên tay phe phẩy đôi mắt liếc nhìn Ngô Minh.

“Tên tiểu tử, ngươi cho ta ở lại là có mục đích gì?”

“Ngươi nhìn cái này xem thử ta là có mục đích gì?”

Ngô Minh đem Thiết Chỉ Hoàn giơ lên cho Đinh Xuân Thu xem, Tô Tinh Hà một bên cũng thấy rõ lập tức quỳ xuống chấp tay.

“Đệ tử Tô Tinh Hà khấu kiến chưong môn nhân.”

Đinh Xuân Thu sao có thể không nhận ra chiếc nhẫn ngọc này, hắn lập tức hốt hoảng.

“Ngươi sao có thể, ha ha thì ra thì ra lão già đó còn chưa chết. Ta nên đoán ra sớm lý do vì sao tên này lại giả cầm giả điếu thì ra là muốn giữ cái mạng bảo vệ lão già đó. Tốt nếu mà lão ta đã đưa cái nhẫn này cho ngươi có nghĩa là lão ta cũng không còn sống trên đời này được bao lâu nữa rồi.”

“Vô Nhai Tử tiền bối đã qua đời rồi ngươi không cần hốt hoảng như vậy, Tô Tinh Hà ngươi đi về thạch động lo mai táng cho tiền bối đi.”

Tô Tinh Hà nén lại đau thương rồi đi hướng về thạch động lo hậu sự cho Vô Nhai Tử, còn lại hiện trường lúc này chỉ còn hai người. Ngô Minh nhìn Đinh Xuân Thu hỏi ra.

“Kẻ áo đen vừa rồi ngươi có quen biết hắn không?”

“Ta sao có thể quen biết hắn ta, ngươi không thấy đệ tử Tinh Túc Phái của ta đều bị hắn tru diệt sao, hắn còn muốn giết ta.”

“Ngươi lúc nào lo lắng cho đệ tử của mình, nếu ngươi đã không biết tên vừa rồi là ai vậy ngươi cũng không còn lý do để sống tiếp nữa.”

Ngô Minh một tay phóng ra kiếm khí đánh về Đinh Xuân Thu. Nhanh chóng nhảy sang một bên, Đinh Xuân Thu biết rõ lợi hại của Lục Mạch Thần Kiếm này nên lập tức rút ngắn khoảng cách với Ngô Minh giám đi uy lực của chiêu thức.

Thân pháp của Đinh Xuân Thu có mấy phần là giống với Ngô Minh, có lẽ cả hai đều là từ Tiêu Dao Phái mà ra nên nhiều điểm tương đồng. Đinh Xuân Thu sau nhiều lần né tránh kiếm khí của Ngô Minh cũng tiếp cận được gần hắn. Chỉ cách Ngô Minh ba bước chân Đinh Xuân Thu lập tức dùng sở trường của mình chính là độc công tấn công Ngô Minh.

“Như vậy ngươi đúng là không nhận ra ta.”

Ngô Minh mỉm cười, trong ánh mắt chỉ toàn là sát ý không hề tránh né đám khói độc kia lập tức lao tới. Khoảng cách quá gần Đinh Xuân Thu không kịp tránh né. Hắn sao có thể ngờ Ngô Minh không hề kiên kỵ đám kịch độc hắn quăng ra mà xông tới.

Đinh Xuân Thu hai tay che lại vị trí mà Ngô Minh đánh tới. Ngón trỏ Ngô Minh đánh trúng vào lòng bàn tay của Đinh Xuân Thu ép chặt cả hai bàn tay hấn vào sát ngực. Ngô Minh liên tục tiến bước ép Đinh Xuân Thu lùi về sau liên tục mãi đến khi đụng trúng một gốc cây gần đó mới dừng lại.

Đinh Xuân Thu bị ngón tay Ngô Minh ép chặt không thể nhút nhích, hấn không thể tránh né, tay hấn đang dồn toàn bộ công lực chống đỡ kiếm khí từ ngón tay này của Ngô Minh. Nếu hấn lúc này thả lỏng người để tránh né sẽ lập tức bị kiếm khí đánh xuyên thủng người.

Ngô Minh lúc này mới nhìn thẳng vào Đinh Xuân Thu nói ra.

“Người không ngờ mình cũng có ngày hôm nay đi, ta đây vẫn còn một tay có thể ra chiêu người xem ta nên cắt đi thứ gì trên cơ thể người trước, là chân trái hay là chân phải đây.”

Lời nói của Ngô Minh làm ý định của Đinh Xuân Thu lập tức dừng lại. Hấn còn muốn dùng cước lực phá giải thế bí lấy thế đánh trả nhưng xem ra cả bước này hấn cũng đã bị nhìn thấu. Hiện giờ Đinh Xuân Thu như cá nằm trên thớt không có sức vùng vẫy.

“Người thật ra muốn cái gì?”

“Ta muốn cái gì? Ta chỉ muốn cái mạng của người mà thôi. Đợi hai mươi mấy năm cuối cùng cũng đợi được cái ngày này.”

“Người người.”

“Nhớ năm đó ta cũng giống người lúc này, muốn chạy cũng không chạy được muốn sống mà mạng lại nằm trong tay kẻ khác. Người sống được thêm từng ấy năm coi như đã là may mắn rồi.”

Đinh Xuân Thu ánh mắt như muốn nhìn thấu Ngô Minh. Lời nói Ngô Minh làm hấn nhớ đến một người nhưng bề ngoài của Ngô Minh hiện tại làm hấn ta không tin tưởng.

“Người không thể nào là hấn, hấn còn sống ít nhất cũng đã hơn năm mươi tuổi sao có thể là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như người.”

“Người cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, ta bây giờ giết người lập tức thì quá dễ dàng cho người rồi. trước tiên phế đi tứ chi của người rồi tính tiếp.”

Ngô Minh ngón tay đang ấn sát người Đinh Xuân Thu thả ra, lập tức Đinh Xuân Thu thừa cơ muốn chạy thoát nhưng sao có thể. Như một tia sét Ngô Minh đánh ra mười mấy lần Lục Mạch Thần Kiếm đánh gãy tứ chi của hấn ta.

“A tay của ta, chân của ta.”

“Im miệng người lại cho ta nếu không ta cắt luôn lưỡi của người.”

Đinh Xuân Thu dùng quần cũng đã ướt sũng, hấn sợ tới mức chẳng còn kiềm chế được bản thân mình. Cơ thể hấn hiện giờ xem như đã tàn phế, hấn đau tới mức chết đi sống lại nhưng vẫn phải cắn răng im lặng. Cảm giác của hấn lúc này có thể nói là nhục nhã chông chất, uất ức trùng thiên.

Ngô Minh chẳng để ý gì, tìm một sợi dây kéo đi Đinh Xuân Thu cùng mấy tên tù nhân bắt được trở lại với Lôi Cổ Sơn.

Lúc về tới nơi, Ngô Minh đã thấy xác chết đã được dọn đi gần hết. Tô Tinh Hà cùng mấy người đệ tử của hấn cũng đã xếp hàng sẵn chờ đợi Ngô Minh. Vừa thấy Ngô Minh trở về Tô Tinh Hà đã cúi đầu chào.

“Chương môn nhân, Vương tiểu thư đã nói rõ mọi việc. Người đã là chương môn đòi tiếp theo của Tiêu Dao Phái, sau này chúng đệ tử sẽ nghe theo hiệu lệnh của chương môn nhân.”

“Không cần nhiều lời như vậy, chức vị này ta sẽ làm. Các người đem tên Đinh Xuân Thu này nhốt lại kinh mạch cũng đã đứt đoạn không cần lo hấn chạy thoát.”

“Vâng chương môn, tên nghịch tặc này làm nhiều việc thương thiên hại lý không thể buông tha, đệ tử nhất định sẽ giam giữ hấn cẩn thận.”

Tô Tinh Hà đang muốn lời Đinh Xuân Thu đi xuống thì Ngô Minh lại nghĩ ra một ý định trên tay một viên đan được đánh thẳng vào ngực của Đinh Xuân Thu.

“Người người cho ta dùng thứ gì?”

Đinh Xuân Thu hốt hoảng cơ thể không thể động đậy nhưng miệng hấn vẫn còn có thể cử động hét loạn lên.

“Chỉ là một ít độc dược, lần này xem như ta cho người một cơ hội. Tô Tinh Hà người đem hết dược liệu người có đưa cho tên này. Độc của ta sau ba ngày sẽ phát tác người có ba ngày. Chỉ cần sau ba ngày người còn sống ta có thể thả người đi.”

“Tay chân ta thế này sao có thể điều chế thuốc giải.”

“Ta không cần biết đó là việc của người.”

“Người nói lời phải giữ lời.”

“Người sống được đi rồi tính tiếp.”

Ngô Minh vẫy tay cho lui đi. Đinh Xuân Thu khuôn mặt tràn đầy đau đớn. Tô Tinh Hà một bên lo lắng. Ngô Minh nói ra.

“Người không cần phải lo, ta vừa rồi đánh vào người hắc chi là Ngọc Đình Hoàn một đan dược tăng cường nội lực nhất thời mà thôi. Cái đan dược này có chút tác dụng phụ là gây độc tố làm đau nhức cơ thể sau khi sử dụng. Tên Đinh Xuân Thu lúc này vừa thấy ta đánh viên đan dược đã lập tức phong tỏa kinh mạch mình lại để dược tính không phát tác chính thứ này mới giết chết hắn. Với tính cách của hắn cực kỳ đa nghi sẽ cho là ta đã dùng cực độc gì đó nhất định sẽ thử mọi thủ đoạn giải độc. Chính thứ này sẽ giết chết hắn chứ không phải độc tính của viên đan dược kia.”

“Chưởng môn lại hiểu rõ Đinh Xuân Thu như vậy.”

“Ta hiểu rõ hắn, ha ha ha.”

Ngô Minh cười lớn. Trong lòng hắn lúc này như gỡ bỏ tảng đá trong lòng nhưng hắn cũng không cảm thấy vui vẻ như mình nghĩ. Hắn chỉ có chút thỏa mãn nhất thời mà thôi.

“Ngữ Yên các nàng ấy sao rồi.”

“Cả hai vị tiểu thư đã đi nghỉ ngơi rồi. Nhìn thấy nhiều người chết như vậy Vương tiểu thư tâm tình không tốt nên Mộc tiểu thư đã đưa người đi nghỉ ngơi.”

“Như vậy cũng tốt, người đem mấy tên này nhốt lại, ta tắm rửa xong sẽ thăm vấn bọn chúng. Ta cũng cần biết thật ra đã xảy ra việc gì lúc ta đi vào trong.”

Ngô Minh không thích mùi máu tanh đang vương trên người mình nên quyết định đi tắm rửa thay y phục nên đã giao mọi việc còn lại cho Tô Tinh Hà xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Vạn Tiên Đại Hội

Ngô Minh ngồi trên một cái ghế nhỏ phía dưới là những tên tù nhân đang quỳ trên đất. Ngô Minh nhìn Tô Tinh Hà hỏi.

“Người nói trước đi, thật ra đã xảy ra việc gì.”

“Sau khi chưởng môn ngài đi vào bên trong động bên ngoài tên Đinh Xuân Thu kia lập tức làm loạn. Đệ tử cùng Đoàn Diên Khánh thù mới nợ của cùng tính lên người của Đinh Xuân Thu nên ra tay muốn trừng trị hắn. Nhưng nào ngờ ngay lúc đó tên áo đen đó xuất hiện tự xưng là Thi Quỷ ra tay tàn sát mọi người. Cùng lúc đó trong đám người xung quanh cũng xuất hiện gian tế ra tay chém giết. Định ta không phân rõ dẫn tới hỗn chiến như chưởng môn đã thấy.”

“Tên áo đen đó có nói gì kiểu như mục đích của hắn hay không?”

“Hắn chỉ có nói là vì Đại Liêu giết sạch nhân sĩ trung nguyên, còn lại hầu như đều là lời dư thừa.”

Ngô Minh sau đó quay sang đám tù nhân kia, trong đám người này Ngô Minh cũng không biết ai là ai, ai là địch ai là bạn hắn chỉ tùy tiện bắt về mà thôi. Ngô Minh sau đó gọi Ngữ Yên tới ngồi một bên.

“Các người nói cho ta biết các người là ai, đến từ môn phái nào?”

Tên đầu tiên có chút e sợ nói ra.

“Tôi là Trần Hổ trấn Giang Tây, là đệ tử Từ Hà đạo sư.”

“Tôi là Từ Yên Nữ, là nữ nhi của Thái Âm chưởng môn của Thái Âm giáo.”

.....

Từng người từng người nói ra thân thế của mình. Ngô Minh nghe cũng chẳng biết ai nói thật ai nói dối. Hắn sau đó nói ra.

“Các người mỗi người đánh một chiêu sở trường của mình đi. Nếu đánh ra được coi như là nói thật ta thả các người đi.”

Theo lời của Ngô Minh từng kể này vì tính mạng của mình đành phải đánh ra tuyệt kỹ trấn phái của mình. Ngô Minh quay sang Ngừ Yên nói nhỏ vào tay.

“Muội nhìn xem bọn họ ai là kẻ nói dối.”

Ngừ Yên theo lời của Ngô Minh quan sát cận kề những chiêu thức mà những kẻ này đánh ra, sau đó mỉm cười nói ra.

“Các vị ở đây đánh ra đều đúng là võ công độc môn của phái mình. Nếu tính ra các vị đều là người của danh môn chính phái không phải đồng bọn của tên áo đen kia.”

Nghe được Ngừ Yên nói ra cả đám người thở phào nhẹ nhõm nhưng ngay lập tức Ngừ Yên lại nói tiếp.

“Đúng là các vị đánh rất tốt, giống như vị Mã Thiếu Quan này, bộ Tam Hư Huyền Công kia theo ta biết cả Tư Nhan Phái cũng đã thất truyền ba chiêu cuối cùng mà công tử đánh lại lưu loát như vậy xem ra là Tư Nhan Phái đã tìm lại được bí tịch thất truyền của mình rồi.”

Tên Mã Thiếu Quan một bên nghe Ngừ Yên nói ra thì giật mình nhẹ một cái. Ngô Minh vừa nhìn đã biết mình đã tìm đúng người. Tên này cúi người áp a ứng.

“Vương cô nương nói đúng là sư phụ ta mấy ngày trước tìm được đầy đủ bộ võ công này nên mới truyền thụ lại cho chúng ta.”

“Vậy sao?”

Ngừ Yên còn chưa nói ra, tên này đã lập tức hai tay tạo thành chào công định tóm lấy Ngừ Yên làm con tin. Hắn đã biết rõ mình đã bị lộ, nói thêm chỉ là làm lộ rõ thêm mà thôi. Chỉ là hắn không ngờ đối tượng mà hắn nghĩ sẽ dễ dàng không chế lại một chương đánh hắn té lăn ra ngoài.

Ngừ Yên đã nhận 70 năm công lực của Vô Nhai Tử nào còn là cô gái không biết võ công như trước. Tên này nhắm tới nàng chỉ là tự nhận cực khổ.

Ngô Minh nhanh chóng điểm huyết đạo tên này tránh hắn tự sát. Sau đó cho lui những người còn lại. Ngô Minh nhanh chóng coi bỏ ý phục của tên này ra ngoài, lập tức trên vai của hắn lộ ra hình xăm một hình tam giác phía trong có khắc một chữ ti.

“Rất nhiều xác chết ta tìm thấy trong đám người hôm qua đều có hình này người không nghĩ đây là trùng hợp đi. Nói các người thật ra là ai, làm việc này có mục đích gì?”

“Người mau giết ta đi, có chết ta cũng không nói.”

“Tốt cứng miệng.”

Ngô Minh một thanh đao đâm xuyên người tên này khiến hắn nước mắt chảy thành hàng nhưng miệng hắn vẫn không hé nửa lời.

“Người chỉ cần nói tên tên áo đen kia ta cũng sẽ thả người đi.”

Ngô Minh đe dọa đến thế nào hắn ta vẫn ngậm miệng không nói ra nửa lời. Thầm vẫn nửa ngày, cực hình cũng đã dùng mềm mỏng cũng đã đủ vẫn không thu được kết quả gì Ngô Minh lúc này mới buông thả đi tên này. Cố gắng nghĩ cách khác.

“Bọn người này là tổ chức gì đây, rõ ràng không phải là hạng tầm thường. Xem ra việc này phức tạp hơn mình nghĩ rất nhiều, chẳng lẽ vì mình xuất hiện mà thế giới này đã sinh ra biến cố này.”

Ngô Minh không thể ngixi ra được trong Thiên Long thế giới có tổ chức nào mà có thể làm ra được việc này. Mọi nghi ngờ của hắn lúc trước tới bây giờ đã hoàn toàn sai lầm.

“Kẻ này có lẽ chẳng hề quan tâm tới Thi Quỷ là ai như mình nghĩ, hắn chỉ muốn lấy một cái tên có sức uy hiếp để mà hành sự mà thôi. Nếu như mình không xuất hiện thì mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào?”

Ngô Minh lật lại mọi chuyện suy nghĩ thử kết cục mọi việc sẽ xảy ra nếu hắn không xuất hiện.

“Tiêu Phong sẽ bị vu oan, sẽ trở thành tội nhân Đại Tổng. Thi Quỷ cùng Tiêu Phong sẽ thành tội đồ của nhân sĩ giang hồ. Việc này sẽ đẩy mâu thuẫn của cả Đại Liêu và Đại Tổng lên đỉnh điểm. Còn cả sự việc ngày hôm nay tên giả dạng kia võ công cao thâm khó lường lại giả làm Thi Quỷ lấy danh nghĩa Đại Liêu giết người Tổng đây rõ ràng là muốn hai nước giao tranh.

Việc này người có lợi nhất sẽ là ai?”

Ngô Minh trong đầu đã có được đáp án của mình.

“Nếu đúng như là mình đoán thì phải chuẩn bị đầy đủ thực lực để cùng kẻ đứng sau này đánh một trận.”

Ngô Minh qua lần giao thủ ngắn ngủi với kẻ áo đen kia hắn mới biết mình vẫn chưa là đệ nhất thiên hạ như hắn nghĩ. Nếu lúc đó tên đó ở lại đánh một trận chưa chắc Ngô Minh đã giành chiến thắng. Hơn nữa kẻ thù của Ngô Minh càng lúc càng lợi hại hơn hắn cũng cần phải gia tăng thực lực của mình

nhanh hơn.

“Phải đi Phiêu Miểu Phong một chuyến rồi, Thiên Sơn Lục Dương Chương, Sinh Tử Phù, Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn mấy môn công phu này nếu học được sẽ gia tăng nhanh chóng võ công của mình.”

Sáng hôm sau Ngô Minh đã gặp hai người Ngừ Yên để nói về việc hắn sẽ đi đến Phiêu Miểu Phong. Lần này hắn đi cũng không tiện đem theo hai người các nàng nên đã nhờ Tô Tinh Hà đưa hai nàng trở về Mạn Đà Sơn Trang, một mình lên đường.

Ngô Minh không biết chính xác đường đi tới Phiêu Miểu Phong chỉ biết nó nằm gần Thiên Sơn. Cách Tây Hạ không xa. Với những thông tin có được này Ngô Minh quyết định lên đường đi tới đó.

Ngô Minh một đường hướng đi. Sau hai ngày hắn đi đến được một khu rừng già cây cối cao vút không thấy mặt trời trên đỉnh đầu. Lỡ đường đi Ngô Minh đêm ấy đành phải ngủ lại bên trong khu rừng này. Đang đi tìm kiếm nơi thích hợp để nghỉ lưng thì Ngô Minh phát hiện ra phía trước có ánh sáng.

Ánh sáng này phát ra lại là màu xanh, hoàn toàn khác với ánh sáng từ đèn đuốc thông thường. Ngô Minh cũng biết đây không phải điều bình thường nên cẩn trọng quan sát xung quanh, thì phát hiện cực kỳ nhiều tiếng bước chân đang phát ra xung quanh.

Dù ban đêm tiếng côn trùng kêu khắp khu rừng nhưng nó vẫn không che lấp Ngô Minh khỏi những bước chân trên đất kia. Tiếng những chiếc lá khô bị đập vụn hòa theo tiếng binh khí va chạm nhau không thể lẫn vào đâu được.

“Nơi này, hoàn cảnh này chẳng lẽ là Vạn Tiên Hội.”

Ngô Minh trong thoáng chốc nghĩ ngay tới Vạn Tiên Hội. Đây chính là nơi Hư Trúc trong nguyên tác gặp được Thiên Sơn Đồng Lão. Ngô Minh muốn đi xác nhận nên đã tiến vào xem xét.

“Lại muốn ám toán mình.”

Ngô Minh lập tức nhìn ra xung quanh có vài người đã nhìn thấy mình cố ý ẩn nấp chờ cơ hội ra tay. Một âm thanh đột nhiên phát ra, là dùng Quán Âm thuật dùng nội lực truyền vào âm thanh khiến những từ này tới tay Ngô Minh vô cùng khó nghe.

“Tiểu tặc nơi nào xuất hiện, dám đột nhập vào Vạn Tiên Đại Hội. Không hồn thì mau cút đi cho ta.”

Ngô Minh không hề bị âm thanh kia làm cho khó chịu, nội lực của kẻ truyền âm còn quá yếu kém. Ngô Minh tương kế tựu kế dùng Thiên Lý Truyền Âm phát tán nội lực hết ra ngoài.

“Trời Ôi, Có Ma Quỷ Cứu Tôi Với.”

Ngô Minh hét vang lên bốn phía, nội lực hùng hậu tạo thành cả phong bạo quét ngang. Những tên lâu la đứng gần nội lực không đủ tai đã chảy ra máu ôm đầu gào khóc. Từ trong những đám cây tiếng chửi thề vang ra không ngừng. Cả một đám người từ bốn phía xông ra chém giết Ngô Minh.

“Cầu tặc chúng dám làm hại huynh đệ bọn ta hôm nay cho nguoi chết không toàn thây.”

“Huynh đệ chúng ta lên.”

“Giết.”

Xung quanh bao vây, bốn phía là địch chuyện này Ngô Minh gặp không biết bao nhiêu lần. Chỉ là lần này đám người này tuy trang phục ô hợp không ra gì nhưng tấn công lại vô cùng bài bản không giống như đám người Cái Bang trước kia. Từ phía khuất sáng liên tiếp một chuỗi cây tre vuốt nhọn đầu phi tới người Ngô Minh.

Bầu trời đen kịt lại thêm số lượng các cây tre vô cùng lớn, ít nhiều đã làm Ngô Minh gặp khó khăn. Ngô Minh rút kiếm của mình ra chống đỡ những thanh tre đang bay tới kia. Từ phía sau hắn lập tức bốn tên mang theo lưới sắt đã lao tới muốn khóa chặt Ngô Minh. Ngô Minh đang bận lo đám tre kia không hề quay đầu. Ngón tay út dùng Thiếu Xung Kiếm đánh vào một tên bên trái trong bốn tên kia làm cho kế hoạch của bọn chúng bị phá hủy.

Những thanh tre kia cũng dần cạn kiệt tần suất bắn ra giảm dần rồi không còn xuất hiện nữa, Ngô Minh lúc này lưới kiếm lập tức quay ra đánh về hướng đám người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phá nát Vạn Tiên Đại Hội

“Cung thủ chuẩn bị.”

Xung quanh Ngô Minh bao vây chính là hàng loạt cung thủ, cung tên vurun sẵn chỉ chờ hiệu lệnh.

“Bắn”

Ngô Minh chỉ kịp nghe được tiếng vù vù phát ra ngay bên tay, liền tiếp từng cơn mưa tên đã phi tới người hắn. Cung tên bắn từ xung quanh nhưng lực không lớn chỉ vừa đủ tới chỗ Ngô Minh. Đây là cách để tránh bắn nhầm quân mình khi vây công vòng tròn nhưng nó lại có một nhược điểm là mũi tên sẽ thiếu lực. Bình thường nhược điểm này sẽ được loại bỏ nhờ chênh lệch số lượng giữa hai bên. Ngô Minh chỉ có một mình dù cung tên bắn có thiếu lực sát thương không cao nhưng số lượng nhiều thì vẫn đầy đủ uy hiếp. Chỉ là đối với Ngô Minh chỉ một nhược điểm này cũng đã đủ để hắn khai thác.

“Đầu Chuyển Tinh Di.”

Ngô Minh xoay người lấy lực đà lực xoay chuyển hướng bắn của những mũi tên này. Chỉ trong nháy mắt mục tiêu của chúng đã hướng ra xung quanh Ngô Minh.

“Àm”

“A a”

“A a a a”

“Rầm”

Cơn mưa tên phản lại xung quanh khiến toàn bộ cung thủ dàn ngoài bị bắn trúng la hét rung động cả khu rừng.

“Còn muốn đánh.”

“Không công tử không đánh nữa không đánh nữa.”

“Công tử tha mạng, công tử tha mạng.”

“Các người cầu xin cái gì, là hết cái gì đúng là vô dụng.”

Mặc cho đám thuộc hạ la hét xin tha một tên lùn tịt xuất hiện quát tháo uy phong, hắn chắc đứng chỉ tới thắt lưng Ngô Minh nhưng khuôn mặt rất vênh vảo.

“Người vừa rồi đúng là Đầu Chuyển Tinh Di của Cô Tô Mộ Dung, vậy người chắc là Mộ Dung Phục rồi.”

“Ta không phải Mộ Dung Phục, hắn đã từng là biểu ca của ta nhưng mà bây giờ đã không còn.”

“Người là Ngô Minh.”

“Ồ nơi hẻo lánh này cũng biết đến ta.”

“Hừ, bọn ta tay mắt khắp giang hồ, Cái Bang tình báo chưa chắc đã hơn gì bọn ta.”

“Người gọi là gì?”

“Tang Thổ Công”

“Ha ha, thì ra là cái tên đào đất vang danh thiên hạ.”

“Người nói ai là đào đất.”

“Ta nói chính là người, tên lùn nhà người lấy cái gì mà trước mặt ta vênh vảo?”

“Ta lấy cái mạng của người.”

Bị Ngô Minh chọc trúng nỗi đau lớn nhất đời mình chính là thân hình thấp bé, Tang Thổ Công lập tức nhảy lên trên không, từ người hắn phi ra vô số phi châm tấn công bốn phía không phân biệt địch ta. Chính vì thế không chỉ Ngô Minh mà ngay cả đám thuộc hạ của hắn xung quanh cũng bị liên lụy.

Ngô Minh lập tức nhảy tới cái đỉnh để gần đó để tránh né. Ngay khi những phi châm này phóng ra hết Ngô Minh một tay nắm lấy cái đỉnh lên ném về phía Tang Thổ Công. Cái đỉnh ít nhất cũng hơn hai trăm cân lại bị Ngô Minh ném đi nhẹ nhàng như không. Lấy tốc độ cực nhanh cái đỉnh lao về phía Tang Thổ Công hắn lúc này chỉ còn một cách duy nhất tránh né là trốn xuống đất.

Tang Thổ Công cả người nhảy lên dậm mạnh xuống đất, phía dưới đa đào sẵn địa đạo nên chỉ cần hắn ta tác động một lỗ hổng lập tức nứt ra dưới chân hắn. Nhanh chóng Tang Thổ Công thoát chết trong gan tấc, ẩn mình dưới lòng đất.

Lúc này Ngô Minh mới để ý dưới chân mình đều là lá khô, đều này chính là nhằm che dấu đi thuật độn thổ của Tang Thổ Công. Những chiếc lá sẽ giấu đi sự di chuyển của hắn khiến đối phương không nhận ra hắn đang ở đâu. Ngô Minh cũng chẳng cần phải xác định kẻ địch mình đang trốn ở nơi nào. Tay trái một mồi lửa đốt sạch đám lá trên đất.

Ngon lửa cháy một cách thần kỳ chỉ vừa đúng một vòng tròn cách Ngô Minh năm thước, không hơn không kém.

Bị Ngô Minh coi như gà lợn quay dưới đất Tang Thổ Công sao có thể chịu nổi nhiệt lượng mà đám cháy truyền xuống chỉ vài giây hắn đã phải ngói đầu lên. Chưa kịp hít thở một ánh kim loại đã lóe sáng mắt của hắn.

Thanh kiếm của Ngô Minh đã kề vào cổ của Tang Thổ Công bất cứ lúc nào cũng có thể cắt nó đi.

“Ngươi còn muốn đánh nhau nữa hay không?”

“Hừ muốn chém muốn giết tùy ngươi.”

“Tốt, là ngươi nói.”

Ngô Minh vung kiếm chém xuống nhưng từ xa một thanh đao phi tới chặn đứng đường kiếm của Ngô Minh.

“Các hạ thủ hạ lưu tình, huynh đệ ba sáu động bảy hai đao cảm kích vô cùng.”

Người tới chính là Ô Lão Đại. Hắn vừa nghe tiếng đánh nhau đã lập tức xông tới xem chuyện gì đang xảy ra. May mắn là hắn tới kịp lúc. Ngô Minh thu lại kiếm cũng dập tắt đám cháy xung quanh.

“Ngươi lại là ai?”

“Tại hạ họ Ô mọi người đều gọi là Ô Lão Đại. Vừa rồi tôi tới cũng đã nghe được mọi việc diễn ra. Đều là hiểu lầm, Ngô công tử nên bỏ qua cho.”

“Ta cùng tên này không thù không oán. Được muốn ta thả hắn cũng được các ngươi lấy gì đổi mạng của hắn đây.”

Ngô Minh giữ thế chủ động nói ra, Tang Thổ Công vẫn bị kẹt nửa người dưới đất bị Ngô Minh éo không thể nhút nhút từ vị trí Ngô Minh bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết hắn. Ô Lão Đại không biết làm gì liền xuống nước nói ra.

“Ngô công tử ngài cũng không có bị thương gì, ngài xem chúng tôi thương vong lớn thế này còn cần chúng tôi bồi thường sao.”

“Giao thủ với người cần chuẩn bị tâm lý trước. Là bọn họ vô dụng không liên quan tới ta. Mạng của tên lùn này giờ là của ta ngươi mau lấy cái gì ra trao đổi đi nếu không đêm nay hắn chết không thể nghi ngờ.”

“Ngô công tử người cần cái gì.”

“Các ngươi có cái gì đáng giá.”

“Bọn tôi có cái này Ngô công tử xem có thích không.”

Ô Lão Đại tỏ ra thần bí móc từ trong túi mình ra một cái hộp đưa sát người Ngô Minh muốn chỉ cho mình Ngô Minh thấy.

“Công tử xem.”

“Phù.”

Ô Lão Đại vừa mở chiếc hộp ra chính là một đám bột trắng bay khắp mặt Ngô Minh. Dù là không bị chất độc bên trong tổn hại nhưng nó lại khiến Ngô Minh trong chốc lát không thấy được gì. Ngô Minh dù đã có chuẩn bị sẵn là trong hộp kia có chất độc nhưng cũng không nghĩ tới trường hợp này.

Trong bóng tối Ngô Minh có thể nghe thấy được tiếng hét xung trận từ xung quanh. Ngô Minh cố lau đi đám bột dính trên mặt mình nhưng vẫn không thể hét được chỉ có thể nhắm mắt đánh bừa.

“Nếu đã vậy chúng ta không ai nhìn thấy từ chiến với nhau.”

Ngô Minh dùng năng lực cánh tay trái của mình hắn có thể cảm nhận được xung quanh những ngọn đèn đuốc kia. Lập tức Ngô Minh cho tắt đi hết tất cả bọn chúng. Bầu trời đêm lúc này lập tức tối sẫm, đen kịt không một chút ánh sáng.

“Tất cả dừng cử động.”

Ô Lão Đại hoảng hốt không biết làm cách nào mà Ngô Minh có thể tắt hết số đuốc kia nhưng lúc này hai bên đều là mù tịt không thấy gì sao có thể tấn công. Ngô Minh chỉ có một mình không lo sợ nhưng bên hắn là cả một đám người đánh giết lẫn nhau là đều không thể tránh khỏi.

“Mau mau đốt lại đuốc lên, mau lên.”

Ánh lửa vừa lóe lên chỉ thấy tên đốt đuốc hai mắt đã trợn trắng ngã xuống đất. Ánh sáng tiếp tục bị dập tắt. Cứ thế ba lần liên tục người đốt lửa đều bị Ngô Minh tìm tới giết sạch làm những tên khác không dám dụng tới đám đuốc đó nữa.

“A”

“A”

“Phía trước.”

“Không phải là ta là ta.”

“Bên này.”

“Nhằm người rồi là ta, hấn ở phía sau.”

“A “

“Hấn ở bên này.”

“Tha cho ta không phải ta.”

Lập tức trong màn đêm tiếng hét thảm thiết vang lên. Nội bộ của đám người ba sáu động bảy hai đảo lập tức nghi ngờ lẫn nhau. Bọn họ không còn giữ được bình tĩnh chém giết loạn xạ. Nhìn thấy cảnh này Ô Lão Đại chỉ có thể cắn răng hét lên.

“Tất cả ngừng tay, lùi đi hết không ai được động thủ, chạy đi đến phía sau kia có đuốc chúng ta lại tính tiếp.”

Ô Lão Đại ám chỉ phía xa kia vẫn còn tia sáng nhỏ xú sáng lên. Hấn muốn mọi người đến đó có được ánh sáng mới tiếp tục suy nghĩ tới hướng tiếp theo. Hiện tại địch ta đều không rõ sao có thể đánh nhau tiếp. Ngay lập tức tiếng bước chân dồn dập lùi về sau chạy đi.

“Đã có ánh sáng rồi, chúng ta lần này ở đây chờ tới sáng sẽ chia ra tìm hấn tính sổ. Giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy không thể bỏ qua cho hấn được.”

Ô Lão Đại cũng biết lòng người lúc này đang hoang mang kêu bọn họ đi lại chỗ cũ tìm giết Ngô Minh là bất khả thi. Hơn nữa thủ đoạn tắt lửa vừa rồi của Ngô Minh hấn cũng không thể hiểu được nên hấn không muốn mạo hiểm.

Ngay khi trời sáng cả đám người Ô Lão Đại sau khi bàn tính kế hoạch đánh giết Phiêu Miểu Phong xong thì muốn đem một đứa bé mà hấn ta bắt được từ nơi đó ra để cắt máu thề đồng lòng thì mới phát hiện đã lạc mất đứa bé đó từ lúc nào không hay.

“Chắc chắn là mất từ lúc tên Ngô Minh đó làm loạn. Tên này nhất định phải giết chết hấn lấy máu của hấn làm cờ đầu đi tiến đánh Phiêu Miểu Phong.”

“Nhưng mà võ công của hấn.”

Vừa nói tới đây cả đám người lại ù rù khuôn mặt. Nếu tới qua không phải quý kẻ của Ô Lão Đại được ứng nghiệm lúc này chưa chắc bọn họ có thể sống sót mà ngồi đây.

“Nhưng chẳng lẽ lại để hấn như vậy bỏ đi hay sao?”

“Các người sợ cái gì, chúng ta hơn sáu trăm người sợ một tên nhãi ranh miệng còn hôi sữa sao? Chúng ta chia nhau ra đi tìm. Thấy hấn thì bắn pháo hiệu tập hợp mọi người lại, không giết được hấn Trác Bất Phàm ta không nuốt được mồi hận đêm hôm qua.”

“Đúng vậy chia ra đi giết chết hấn ta.”

Cả đám nghe theo lời Kiếm Thần Trác Bất Phàm hùng hổ chia nhau ra tìm kiếm. Ô Lão Đại tuy có chút không yên tâm nhưng cũng ngại trái lại ý kiến số đông cũng cùng bọn họ chia nhau ra tìm kiếm.

Ngô Minh lúc này mang trên tay một cái túi lớn nương theo tiếng nước chảy mà chạy tới. Hấn bị số độc được này dính vào mắt không có nước sẽ rửa không sạch. Còn về cái túi vải trên tay hấn từ lúc Ô Lão Đại xuất hiện đã chú ý tới nó. Nếu hấn không có nhìn lầm thì thứ này chính là bí kíp võ công của hấn trong thời gian sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Thiên Sơn Đồng Lão

“Đúng là thoải mái, tên khốn kiếp đó lại không dùng độc được mà lại dùng bột mì cái loại này đựng nước lại càng nhòe ra hại ta cả buổi vất vả.”

Ngô Minh vừa sáng lại đôi mắt cảm thấy cuộc sống đúng là tươi đẹp. Hắn chỉ nhắm mắt có nửa ngày đã cảm thấy vô cùng ngọt ngào khó chịu. Sống mù lòa cả đời khẳng định Ngô Minh chịu không nổi.

Ngô Minh nhìn cái túi vải mình mang theo cử động thì cười thầm, tiếp tục vạch nó đi một đoạn. Ngô Minh đi tới một ngọn núi lớn xung quanh có thể nhìn thấy tuyết phủ. Nhìn phong cảnh xung quanh đặc sắc hắn cũng có chút ưa thích nên dừng lại nghỉ chân.

“Chui ra đây được rồi ở trong đó không thấy ngọt ngào sao?”

Từ bên trong túi vải chui ra một bé gái bề ngoài tầm khoảng 12 13 tuổi. Ngô Minh không vì thế mà nghĩ rằng đứa bé này giống về bề ngoài của nó. Thiên Sơn Đồng Lão sở dĩ luôn ở trạng thái một đứa bé chính vì bà luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công quá sớm, kinh mạch bị ảnh hưởng mà thành. Thật ra bà ta cũng đã chín mươi sáu tuổi, một lão quái vật.

“Tên khốn kiếp nhà ngươi biết có người ở bên trong mà vẫn mạnh tay như vậy, tới bây giờ mới chịu thả ta ra.”

Thiên Sơn Đồng Lão vừa ra được bên ngoài đã mắng rủa Ngô Minh. Bà ta lúc này chỉ nhìn thấy Ngô Minh đang loay hoay ở con suối trước mặt bắt mấy con cá. Mắng chửi Ngô Minh không có phản hồi lúc này bà ta mới chịu im lặng, nhìn xung quanh.

“Hả, ngươi ngươi trong một đêm chạy được tới đây.”

Ngô Minh lúc này đã bắt được hai con cá nên mới đi lên tìm chỗ nấu bọ chúng. Ngô Minh cũng tiện thể nói chuyện với Thiên Sơn Đồng Lão.

“Em gái nhỏ nói năng cẩn thận một chút, ta đã cứu em gái nên tôn trọng ta một chút gọi ta một tiếng ca ca đi.”

“Ca ca cái đầu ngươi, ngươi có biết ta là ai hay không?”

“Chẳng phải chỉ là một đứa bé bị đám yêu ma quỷ quái kia bắt được hay sao? Không có ta lúc tối ngươi đã bị bọn chúng mỗi người một đao chém chết rồi.”

Thiên Sơn Đồng Lão lúc này không nói tiếp. Bà ta không có lý lẽ để cãi lại Ngô Minh. Võ công của bà ta đang bị mất đi, hơn nữa võ công của Ngô Minh cũng làm bà ta kiêng kỵ. Lúc tối rõ ràng chỉ là ở khu rừng cách Tây Hạ còn rất xa nhưng bây giờ bà ta đã nhận ra chỗ mình đã qua biên giới Tây Hạ rồi. Điều này có thể cho thấy khinh công của Ngô Minh lợi hại tới mức nào.

Để tránh bị Ngô Minh chọc tức bà ta ngồi dưỡng thương một bên không đếm xỉa tới Ngô Minh nữa. Nhưng chỉ được một chút, một lúc sau mùi thơm từ hai con cá Ngô Minh đang nướng đã làm bụng của Thiên Sơn Đồng Lão kêu ột ột.

Bà ta vẫn muốn giữ thể diện không dám đi qua xin xỏ Ngô Minh. Nhưng càng ngày bụng của bà lại không chịu nổi cảm dỗ cũng phải dừng việc tu dưỡng quay sang hai con cá của Ngô Minh. Ngô Minh mỉm cười nói ra.

“Sao muốn ăn à.”

Gật Gật

Thiên Sơn Đồng Lão cái đầu nhỏ gật gật trả lời. Ngô Minh nếu không phải biết trước đứa trẻ trước mắt này đã chín mươi sáu tuổi thì đã nghĩ rằng đây đúng là một đứa bé.

“Lấy một con đi.”

Nghe được Ngô Minh cho phép bà ta lập tức tóm lấy một con. Chỉ chớp mắt con cá kia chỉ còn là một bộ xương nằm trên đá, đôi mắt của Thiên Sơn Đồng Lão vẫn không hết thèm thường nhìn tiếp vào con cá còn lại của Ngô Minh. Ngô Minh lắc đầu nói ra.

“Thôi lấy đi, ta đi bắt con khác.”

Ngô Minh xua xua tay cầm khúc cây lúc nãy bắt cá đi tiếp sang con suối ngay cạnh. Ngô Minh một lúc cũng bắt được thêm ba con tiếp tục chuẩn bị thức ăn cho mình. Thiên Sơn Đồng Lão một bên ánh mắt đã có chút thiện cảm nhìn Ngô Minh.

“Ngươi nhìn vậy mà nấu ăn lại ngon như vậy.”

“Ăn ngon là được, ta hỏi này em gái ngươi sao lại bị bọn người lúc tối bắt tới đó vậy.”

“Nể tình mấy con cá của ngươi ta nói cho ngươi một bí mật. Thật ra..”

Thiên Sơn Đồng Lão lúc này đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy Ngô Minh tháo chiếc nhẫn trên tay ra ngoài. Tay Ngô Minh vừa dính bùn đất nên đã dơ hẳn muốn tháo ra rửa cả nhẫn lẫn tay. Ngay lập tức Thiên Sơn Đồng Lão chụp lấy chiếc nhẫn ánh mắt kinh ngạc nhìn Ngô Minh.

“Cái này ngươi lấy ở đâu ra.”

“Cái này không chơi được đâu em gái trả lại đây cho ta.”

Ngô Minh dùng sức một chút đã cướp lại được Thiết Chi Hoàn, Thiên Sơn Đồng Lão sao có thể bỏ qua lập tức hỏi tới tập Ngô Minh.

“Người thật ra là ai? Sao chiếc nhẫn này ở trong tay của người.”

“Ăn nói cẩn thận chút đi em gái, em gái nói chuyện giống như ta cướp chiếc nhẫn từ em vậy. Cái nhẫn này là ta được một vị tiền bối trao lại trước khi chết.”

“Chết..”

Thiên Sơn Đồng Lão biết rõ ai là chủ nhân của chiếc nhẫn này. Ngô Minh nói ra từ chết làm bà ta lạnh hết cả người.

“Làm sao người đó chết, võ công người ấy cao như vậy làm sao chết.”

“Em gái, xem ra là có quen biết với Vô Nhai Từ tiền bối rồi.”

“Thật sự là hần, hần thật sự chết rồi sao?”

Thiên Sơn Đồng Lão đôi mắt tràn đầy u buồn khi nghe Ngô Minh nhắc rõ họ tên của người đó. Ngô Minh nói.

“Ta chính là người phá giải được thế cờ Trần Lung ở Lôi Cổ Sơn, nhận được truyền thừa của Vô Nhai Từ tiền bối.”

Thiên Sơn Đồng Lão cũng nhìn lại Ngô Minh một lần. Ngô Minh gương mặt không phải xuất sắc nhưng cũng được gọi là anh tuấn, võ công bà cũng đã được thấy qua, tính tình theo bà ta cảm nhận cũng là một thanh niên tốt. Bà ta tin tưởng Ngô Minh có đủ khả năng để phá thế cờ mấy mươi năm kia.

“Người nếu đã nhận được truyền thừa của ông ta sao còn gọi là tiền bối không gọi là sư phụ.”

“Ta chỉ nhận chiếc nhẫn này mà thôi, võ công đều là nương tựa ta nhận nếu tính ra cũng không phải là đệ tử của Vô Nhai Từ tiền bối.”

“Người không nhận được nội công của Vô Nhai Từ, không đúng rõ ràng nội công của người giống với Tiêu Dao Phái bọn ta. Người còn trẻ thế này không thể nào luyện ra được nội công thâm hậu như vậy.”

“Ai gặp ta đều nói vậy, ai quy định là trẻ tuổi không luyện ra nội lực thâm hậu. Còn nữa Tiêu Dao Phái bọn ta là thế nào.”

Ngô Minh giả vờ tới cùng, đối đáp với Thiên Sơn Đồng Lão. Lúc này Đồng Lão mới đứng dậy, chống hai tay nói ra.

“Người nghe cho kỹ đây, ta chính là sư ti của Vô Nhai Từ, Thiên Sơn Đồng Lão.”

“Ha ha, em gái muốn ăn cá tiếp thì thành thật một tý, đừng có học người khác nói dối.”

Ngô Minh cười lớn vỗ vỗ cái đầu của Thiên Sơn Đồng Lão cứ như cha mẹ răn dạy con trẻ. Thiên Sơn Đồng Lão tức tới nổi cả đầu. Nếu không phải võ công bà đang mất linh bà đã đánh một trận với Ngô Minh.

“Ta thật sự chính là Thiên Sơn Đồng Lão.”

“Rồi rồi, em gái là Thiên Sơn Đồng Lão ta không cãi nữa. Ha ha”

“Người... cách nói của người rõ ràng là không tin ta.”

Thiên Sơn Đồng Lão nhìn cách nói bốn cột của Ngô Minh là biết tên này không tin mình. Lúc này Đồng Lão đứng là lần đầu trong đời gặp phải, cả đời bà ta cố giấu thân phận mình ai gặp cũng đều không cho thấy mặt, vậy mà có ngày phải tìm cách chứng minh bản thân mình thật sự là Thiên Sơn Đồng Lão.

“Được rồi, vậy nói ta nghe thử tại sao Thiên Sơn Đồng Lão người lại vô dụng như thế này bị một đám tà môn bắt đi còn bỏ trong bao như heo gà thế này.”

“Người..”

Thiên Sơn Đồng Lão bị Ngô Minh chọc tới tức chết. Dù đã cố kìm nén nhưng chỉ cần nhìn cái gương mặt của Ngô Minh là bà ta chỉ muốn xông vào đánh chết hần.

“Ta thật sự là Thiên Sơn Đồng Lão. Ta hiện tại bị thế này chỉ là vì ta đang luyện một môn võ công gọi là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công.

Đây là một môn kỳ công uy lực vô song. Nhưng do ta luyện quá sớm, từ sáu tuổi đã bắt đầu tu luyện nên thân thể không phát triển tốt chỉ có thể như thế này.”

“Là thủ thiếu du tam tiêu, kinh mạch bị tổn hại.”

“Coi như ngươi có chút kiến thức, môn võ công này có một nhược điểm chính là cứ mỗi ba mươi năm sẽ cải lão hoàn đồng một lần.”

“Đây là chuyện tốt.”

Ngô Minh vừa nghe Đồng Lão nói chuyện vừa làm mấy con cá vừa bắt. Dù có chút khó chịu nhưng Thiên Sơn Đồng Lão vẫn kể tiếp.

“Không đây là chuyện xấu, mỗi lần cải lão hoàn đồng công lực sẽ mất hết. Tu Luyện một ngày công lực sẽ tăng tới 7 tuổi, ngày thứ hai sẽ tới 8 tuổi, ngày thứ ba hồi phục tới chín tuổi. Mỗi ngày coi như một năm, mỗi ngày đều cần uống máu tươi mới có thể luyện công.

Ta có một kẻ thù, ả ta đã tính ra được ngày ta phản lão hoàn đồng tới tìm ta để báo thù. Lão lão ta đang lo rầu không biết làm sao để đối phó may mắn là tên Ô Lão Đại kia lại tới bắt ta đi tính cớ giúp ta thoát được kiếp nạn này.”

“Nói vậy hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi?”

Ngô Minh tiện thể nói ra.

“Đã là ngày thứ 6, ta có việc này muốn nhờ ngươi. Ngươi đi bắt một con hươu hay nai gì đó cho ta. Đã ba ngày ta chưa uống máu tươi rồi, nếu còn tiếp tục kinh mạch ta sẽ đảo ngược mà chết.”

“Ăn cá của ta còn muốn ta đi săn hươu nai cho lão lão người cũng thật uy phong đi.”

“Ngươi vẫn chưa tin ta là Thiên Sơn Đồng Lão.”

“Ta tin, nhưng mà nếu người thật sự là lão lão như vậy ta là chương môn nhân Tiêu Dao Phái. Lão lão người gặp ta có phải cần phải quỳ bái nói một tiếng chương môn nhân hay không?”

Ngô Minh giờ ngón tay mình lên. Bên trên Thiết Chi Hoàn lấp la lấp lánh trước mắt Thiên Sơn Đồng Lão. Bà ta vô pháp cãi lại, ầm ức quỳ trước mặt Ngô Minh.

“Đệ tử tham kiến chương môn nhân.”

Dù thế nào môn quy Đồng Lão cũng không thể làm trái. Ngô Minh hiện tại là chương môn nhân Tiêu Dao Phái Đồng Lão tính toán thế nào cũng là kẻ dưới quyền của Ngô Minh. Ngô Minh trong lòng có chút hả hê nắm lấy cánh tay của Đồng Lão.

“Đừng phản kháng ta giúp lão lão đã thông một ít kinh mạch sẽ tu luyện dễ dàng hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ai là trẻ con, ai là người lớn

Ngô Minh cũng không tốt đẹp gì. Hắn trị thương cho Đồng Lão cũng chỉ là muốn bà ta tự mình đi bắt mấy con hươu nai về mà thôi. Hắn biết vết thương của Đồng Lão không dùng máu tươi điều tiết thì không thể bình phục được.

Mấy ngày sau đó Ngô Minh cùng Thiên Sơn Đồng Lão ở một chỗ luyện tập. Ngô Minh cố gắng thành thực Lục Mạch Thần Kiếm của mình. Ngoài ra hắn còn thử đem chân khí như Vô Nhai Tử nói dung hợp làm một nhưng hoàn toàn không có kết quả.

Trong lúc Ngô Minh đang luyện tập thì Đồng Lão quay sang hỏi hắn.

“Ngươi vừa rồi luyện là Bắc Minh Thần Công?”

“Đúng vậy! có gì không được sao?”

“Ngươi nói Vô Nhai Tử không truyền thụ gì cho ngươi sao ngươi lại biết môn công phu này.”

“Cái này là một lần cơ duyên có được mà thôi.”

Ngô Minh kể lại việc hắn “tình cờ” vào được thạch động ở Vô Lược Sơn có được hai bộ bí kíp kia. Đồng Lão nghe xong thì gật gù nói ra.

“Xem ra ngươi cùng Tiêu Dao Phái đúng là có duyên. Lần này ngươi đi tới đây là có mục đích gì. Đừng nói với ta là ngươi chỉ đi dạo chơi.”

“Trước khi Vô Nhai Tử tiền bối ông ấy chết đi cũng không kịp thời gian dạy ta cái gì. Nhưng mà ông ấy đưa cho ta một bức tranh muốn ta đi tìm người

trong ảnh để nhờ người đó chỉ dạy võ công Tiêu Dao Phái. Ta giờ cũng là chương môn Tiêu Dao Phái ngay cả võ công của bốn phái cũng không biết chẳng phải là bị người khác chê cười sao?”

“Bức tranh nào?”

Ngô Minh trong lòng cười thầm. Hắn biết Đồng Lão này lại trùng kế của hắn nữa rồi. Mấy ngày nay hắn không đề cập gì tới chuyện này chính là chờ ngày hôm nay. Nếu như từ đầu hắn hướng tới mấy môn võ công kia Đồng Lão chắc chắn làm khó để nên hắn mới quyết định tạo niềm tin với tiểu quái vật này. Đến bây giờ thời cơ xem như đã chín mùi hắn chỉ cần đưa ra miếng mồi tốt thì Thiên Sơn Đồng Lão nhất định sẽ cắn câu.

Ngô Minh trước khi đi may mắn đã lấy đi bức họa mà Vô Nhai Tử đưa cho Ngử Yên. Tối lúc này xem như có cơ hội sử dụng.

Ngô Minh đưa bức họa vẽ Lý Thu Sương cho Thiên Sơn Đồng Lão xem xét thì chỉ thấy bà ta một mặt tức giận ném bức họa ra một bên.

Ngô Minh không dám cười ra miệng, đi đến nhặt bức họa lên cho lại vào ba lô.

“Vô Nhai Tử hắn chết rồi vẫn muốn ngươi đi tìm con tiện nhân này?”

“Sao lão lão người lại gọi đây là tiện nhân. Vô Nhai Tử tiền bối vị này là cao thủ nếu biết ta nhận chức chương môn nhất định sẽ dạy võ công cho ta. Ta xem là lão lão năng lực không hơn người ta nên đâm ra ganh ghét phải không?”

“Ganh ghét cái đầu nhà ngươi, nếu ngươi không phải có chiếc nhẫn đó trên tay ta đã giết ngươi từ lâu rồi.”

“Chứ không phải là đánh không lại ta.”

Thiên Sơn Đồng Lão bị Ngô Minh nói tới không mở lời được. Mấy ngày này Đồng Lão cũng đã học được cách im lặng trước Ngô Minh để tránh bị hắn chọc tức nhưng chuyện hôm nay lại liên quan tới Lý Thu Thủy nên bà ta không nhẫn nhịn được.

“Không nói nhiều, tóm lại ngươi không được đi tìm bà ta. Võ công ta cũng có thể dạy cho ngươi.”

“Lão lão người có thể dạy cho ta cái gì?”

“Ngươi xem?”

Thiên Sơn Đồng Lão lấy hai chữ Thiên Sơn cũng không phải là không có lý do. Hai chương đánh ra uy lực kinh người về phía trước mặt Ngô Minh. Phải biết lúc này cũng chưa phải là thời kỳ toàn thịnh của bà ta. Hôm nay cũng chỉ là ngày thứ mười lăm của Đồng Lão mà thôi. Thiên Sơn Đồng Lão nắm giữ hai môn thần công chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ cùng Thiên Sơn Lục Dương Chương.

“Đây chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ, ta công lực chưa hồi phục xong đã có uy lực như vậy ngươi nghĩ nếu toàn thịnh nó sẽ có uy lực như thế nào.”

“Đúng là rất lợi hại. Lão lão người thật sự dạy cho ta.”

“Chỉ cần ngươi giúp ta làm một việc ta sẽ dạy cho ngươi!”

“Một việc là việc gì?”

Ngô Minh đoán ra ngay là việc gì hắn chỉ là và vờ hỏi mà thôi. Việc có thể khiến Thiên Sơn Đồng Lão đồng ý đem võ công mình đưa cho người khác chỉ có thể là giết chết Lý Thu Thủy. Bà ta cùng Lý Thu Thủy ân oán mấy mươi năm không có hồi kết, trả giá bằng mấy bộ võ công cho Ngô Minh cũng coi như là hợp lý. Dù sao Ngô Minh cũng có tư cách học những bộ võ công này.

“Ta cần ngươi tìm giết chết người trong bức tranh này.”

“Chỉ cần ta tìm giết người trong bức tranh này là được.”

Ngô Minh nhắc lại yêu cầu của Thiên Sơn Đồng Lão rồi cầm bức tranh lúc nãy đưa ra cho Lão nhìn lại lần nữa.

“Đúng vậy, ngươi nếu đồng ý ta sẽ dạy cho ngươi tất cả những tuyệt học Tiêu Dao Phái mà ta biết. Dù sao ngươi cũng là chương môn nhân, không những vậy ngay cả Linh Tụ Cung của ta cũng có thể cho ngươi.”

“Được ta đồng ý.”

“Ngươi phải thề.”

Ngô Minh đưa ba ngón tay lên trời lập lời thề với Thiên Sơn Đồng Lão. Thấy được Ngô Minh đồng ý Đồng Lão trong lòng mừng rỡ. Mấy ngày ở cùng Đồng Lão bà ta cũng thấy rất ưa thích Ngô Minh. Tuy hắn thường xuyên chọc phá bà ta nhưng ngoài những thứ này ra đều là hợp với tiêu chuẩn của Tiêu Dao Phái.

Tiếp theo sau đó Ngô Minh đi theo Thiên Sơn Đồng Lão học tập lại Bắc Minh Thần Công và Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

Bắc Minh Thần Công Ngô Minh chỉ luyện nó ra một tác dụng duy nhất chính là hút công lực của người khác nhưng môn võ công này còn nhiều tác dụng khác. Nó có thể dùng để tấn công, phòng thủ hỗ trợ thân pháp khinh công...

Thiên Sơn Chiết Mai Thủ lại là một môn võ công vô cùng phức tạp. Bên trong có ba đường chiêu pháp cùng ba lộ cảm nã thủ. Tuy chỉ có sáu đường nhưng môn võ công này lại bao hàm rất nhiều tinh túy của Tiêu Dao Phái. Bên trong có ẩn chứa kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, tiên pháp, thủ pháp, trào pháp. Các loại binh khí đều có nhiều biến hóa phức tạp.

Ngô Minh học võ của bách gia có rất nhiều võ công hẳn đã được học đây chính là điểm lợi cũng chính là điểm hại đối với hắn. Mỗi môn phái, mỗi loại võ công lại có một hướng đi riêng. Đao pháp, kiếm pháp, thương pháp,... mỗi thứ đều có nhiều biến hóa riêng. Có nhiều loại võ công tư tưởng sẽ trái ngược hoàn toàn với nhau gây cho người luyện sự mâu thuẫn trong tư duy không biết đâu là đúng đâu là sai, đâu mới là chiêu thức tối ưu.

Ngô Minh cũng không nằm ngoài tình trạng này. Hẳn khi học Thiên Sơn Chiết Mai Thủ lại đem nó so sánh với những môn võ công mình đã từng học nhận ra trong đó có rất nhiều thứ trái ngược hoàn toàn với những gì hắn tin tưởng từ trước giờ.

Sau khi được hời Đồng Lão hẳn mới biết, Tiêu Dao Phái lấy chính là sự hoa mỹ trong cách đánh, đánh nhau như đang ca múa chính vì thế ngoài sự hiệu quả trong chiến đấu nó còn chú trọng thẩm mỹ trong từng động tác. Chính vì thế có nhiều đòn thế được làm phức tạp hóa đi để tạo ra những tư thế đẹp mắt khi thi triển.

So sánh với tiêu chí chọn đệ tử của Tiêu Dao Phái Ngô Minh cũng không có gì ngạc nhiên với điều này. Ngô Minh cũng không có nhiều ý kiến khi luyện tập nhưng hẳn khi thực chiến chắc chắn sẽ không như thế này đánh nhau. Hẳn nếu dùng võ công để giết người thì nó là dùng để giết người. Người chết thì còn biết gì tới xấu đẹp.

Ngô Minh sau hơn một tháng luyện tập đã đem tâm pháp của Thiên Sơn Chiết Mai Thủ ghi nhớ toàn bộ. Sáu đường coi như cũng đã luyện thành thực, chỉ là áo nghĩa bên trong còn cần phải từ từ nghiên cứu chưa thể một sớm một chiều luyện cho thành thạo.

Hôm nay, Ngô Minh cùng Thiên Sơn Đồng Lão cùng nhau đi thử xem thử thành quả luyện tập của Ngô Minh. Trong khoảng thời gian này cũng không phải là không có lợi ích gì cho Đồng Lão. Ngô Minh ban ngày luyện công đêm tới thì dành một ít thời gian đi đã thông các kinh mạch của Thiên Sơn Đồng Lão giúp bà ta hồi phục công lực nhanh hơn, chí ít là đi lại cũng đã thuận tiện.

“Lần này ngươi chỉ có thể dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đánh với ta. Ngươi không được dùng quá 2 phần nội lực, ngươi mà dùng chính là còn rùa rút đầu.”

“Chỉ sợ Lão lão bà nuốt lời mà thôi.”

“Ta hôm nay đánh ngươi phụ mẫu nhìn không ra.”

Thiên Sơn Đồng Lão trong tay phi ra hai mũi phi tiêu. Mục đích của chúng là phân tán sự chú ý của Ngô Minh. Ngay tức khắc bà ta vỗ mạnh vào tảng đá khiến cả người bà ta lao đi.

Dù ánh nắng che khuất đi những sợi chỉ nhỏ mà Thiên Sơn Đồng Lão giăng ra nhưng Ngô Minh vẫn có thể thấy rõ ràng. Nếu lúc này Ngô Minh mà hấp tấp xông tới nhất định bị chúng cắt cả người làm đôi.

Ngô Minh vừa lùi vừa đánh, tung ra liên tiếp bốn chiêu trong Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đánh tới gọn gàng. Thiên Sơn Đồng Lão cả người di chuyển vòng quanh Ngô Minh muốn khép hết đường lùi của hắn. Chỉ chớp mắt Ngô Minh đã không còn đường để chạy thoát. Nếu bình thường Ngô Minh một chiêu đánh nát những cái cây xung quanh thì kẻ giăng tơ này của Đồng Lão coi như phá hủy nhưng hắn đã hứa không dùng quá hai phần công lực xem như cách này cũng không được dùng.

“Ta coi ngươi chạy đi đâu?”

“Lão lão ngươi cũng quá ăn gian rồi, rõ ràng là bảo dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ đánh nhau người lại đi dùng dây tơ giăng bày, còn có gì để ti thí cơ chứ.”

“Dây tơ cũng xem như một loại vũ khí mà thôi. Ngươi cũng không cầm dùng vũ khí, ta cũng không dùng võ công khác sao có thể coi là phạm quy.”

Trong lúc Thiên Sơn Đồng Lão còn đang đắc chí muốn làm bước cuối cùng kéo sợi dây kích hoạt liên hoàn bày mà bà ta đã giăng ra. Lúc này chỉ cần một lực nhỏ tác động cây cối xung quanh sẽ bị những sợi dây này cắt đứt hướng tới Ngô Minh ngã xuống. Tình huống này chỉ còn cách Ngô Minh dùng nội lực để phá ra mà thôi nếu không nhất định sẽ bị thương.

Ngô Minh tính hiếu thắng đã nổi lên, hắn muốn dựa vào thân thể siêu việt của mình chống đỡ nên dù nhìn thấy mấy cái cây to đang đổ xuống mình cũng không vận nội lực chống đỡ. Với lực tác động thế này Ngô Minh cũng không thể bị thương nặng được cùng lắm là bị thương ngoài da chặt cánh tay gì đấy, hẳn cơ thể hồi phục cực nhanh nên vô cùng tự tin đỡ lấy.

Nhưng ngay khi những cái cây đang gần rơi tới người Ngô Minh thì hắn phát hiện xung quanh còn có người khác ngoài hai người.

Ngay lập tức Ngô Minh cả người giải khai nội lực chống đỡ những cây cỏ thụ đang hướng tới. Dù thế thì lúc này chúng cũng tới quá gần Ngô Minh không thể dùng chiêu đánh vắng chúng đi mà chỉ có thể hộ khí quanh người ngăn trở tổn thương xảy ra.

Lúc này Thiên Sơn Đồng Lão cũng đã lập tức nhận ra phía sau người mình có người. Một giọng nói lạnh như tuyết phát ra bên tai của Đồng Lão.

“Sur ti, muội tìm ti thật khổ cực, không ngờ ti lại trốn ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Ước định hai tháng

Ngô Minh cả người bị chôn trong đồng đất nát, hân cả người dùng nội lực hất tung lớp đất đá cùng cây cối đang đè lên người mình.

“Àm”

Ngô Minh lúc thoát ra nhìn xung quanh đã không thấy ai, cả Thiên Sơn Đồng Lão cùng Lý Thu Thủy đều không thấy.

“Lần này hỏng rồi, Đồng Lão bà ta bị thương còn chưa khỏi sao có thể là đối thủ của Lý Thu Thủy được chứ. Nhất định là bị bà ta bắt đi.”

Ngô Minh không suy nghĩ nhiều lập tức hướng theo hướng tây truy đuổi. Lý Thu Thủy là hoàng phi của Tây Hạ, nếu có bắt Thiên Sơn Đồng Lão cũng có khả năng cao là đem về nơi ấy. Ngô Minh vừa rồi vừa bị cây cối đè xuống thì lập tức thoát ra ngay, thời gian chạy thoát của Lý Thu Thủy cũng không nhiều. Ngô Minh tin tưởng nếu mình đoán đúng thì lúc này đuổi theo vẫn còn kịp. Lấy khinh công của hắn đuổi theo Lý Thu Thủy trên người còn mang theo Thiên Sơn Đồng Lão là không khó.

Đúng như Ngô Minh dự đoán, chỉ sau nửa canh giờ đuổi theo Ngô Minh đã thấy được bóng dáng của hai người mình cần tìm ở phía trước. Lăng Ba Vi Bộ của Ngô Minh đã luyện tới xuất thần nhập hóa tùy tâm sở dục nhanh như chớp lao về phía trước.

Lý Thu Thủy cũng nhận ra Ngô Minh đã đuổi tới nơi, nhận thấy không thể chạy thoát người thanh niên này nên bà ta cũng từ từ dừng hẳn lại đứng đợi người tới. Ngô Minh nhìn thấy Lý Thu Thủy động tác chậm lại cũng hiểu ra vấn đề cước bộ cũng từ từ giảm đi khi dừng lại vừa đúng cách cả hai người Lý Thu Thủy nẩy bước chân.

“Ti ti người cũng không tệ, đến từng tuổi này rồi còn tìm ra được một công tử anh tuấn thế này làm bạn. Võ công cũng rất được.”

“Tiện nhân người đừng ăn nói hàm hồ, đây chính là truyền nhân của Vô Nhai Tử, người xem trên tay hắn Thiết Chi Hoàn còn không mau quỳ xuống.”

“Hả.”

Lý Thu Thủy vừa nghe được Thiên Sơn Đồng Lão nói ra thì lập tức nhìn lại bàn tay của Ngô Minh. Quả thật là bên trên có đeo một chiếc nhẫn ngọc màu xanh, vừa nhìn Lý Thu Thủy đã có thể xác định đây là đồ thật.

“Tiểu công tử người thật ra là ai? Chiếc nhẫn này lại từ đâu mà có.”

Ngô Minh nhìn người con gái trước mặt này. Bề ngoài không khác gì một thiếu nữ đôi mươi cả nhưng nếu Ngô Minh đoán không sai bà ta cũng đã phải gần chín mươi tuổi rồi. Khuôn mặt mà Ngô Minh nhìn thấy chỉ là một khuôn mặt giả nguy trang mà thôi.

Thiên Sơn Đồng Lão vì muốn trả thù món nợ mà Lý Thu Thủy gây ra cho mình lúc hai mươi sáu tuổi nên đã ra tay hủy đi gương mặt của bà ta. Vốn dĩ khi lớn lên võ công của Thiên Sơn Đồng Lão tiến bộ khiếm khuyết trên kinh mạch có thể giải trừ nhưng do tranh giành tình cảm của Vô Nhai Tử mà sinh ra thù hận của cả hai đã khiến cho Lý Thu Thủy sinh hận. Lúc đó bà ta đã hãm hại ngay lúc Thiên Sơn Đồng Lão luyện công làm bà ta không thể nào phục hồi được kinh mạch mãi mãi chỉ ở hình dạng một đứa bé.

Chuyện này chính là khởi nguồn của toàn bộ xích mích sau này của hai người. Ngô Minh cũng không có gì phải giấu liền kể ra hết mọi việc ở Lôi Cổ Sơn cho hai người nghe.

“Người là con của Thanh La.”

“Chỉ là con nuôi mà thôi, nếu đúng ra con cũng phải gọi người một tiếng bà bà.”

Thiên Sơn Đồng Lão một bên nghe Ngô Minh kể ra thân phận của mình thì hồi tiếc không thôi. Nếu sớm biết Ngô Minh cùng Lý Thu Thủy có quan hệ như vậy bà ta đời nào lại chịu hợp tác với Ngô Minh. Thiên Sơn Đồng Lão cảm hận nhìn Ngô Minh.

“Được lắm thì ra người và con tiện nhân này là người một nhà, người từ đầu đã muốn bắt ta dâng cho bà ta?”

“Lão lão người đừng có hiểu nhầm, ta đúng là lúc đầu cũng biết rõ mọi chuyện nhưng mà dù sao chuyện này cũng là ân oán của thế hệ trước cũng không liên quan gì tới ta. Hai người tranh đấu ta cũng không có rảnh mà xen vào.”

“Vậy người hứa với ta là sẽ giết chết á hồ ly tinh này người chẳng lẽ đã quên rồi sao?”

Thiên Sơn Đồng Lão lập tức nhắc tới bức tranh mà Vô Nhai Tử trước khi chết để lại. Bà ta vẫn còn nhớ rõ những lời Ngô Minh đã thề với mình.

“Tôi chỉ hứa là đi giết người ở trong bức tranh chứ không có hứa sẽ giết bà bà.”

“Người còn nguy hiểm, bức tranh đó rõ ràng là vẽ mụ ta.”

“Là bức tranh gì? Ngô Minh người đưa cho ta xem.”

Ngô Minh lúc này lại đem bức tranh kia ra một lần nữa, treo lên ở vị trí mà cả Thiên Sơn Đồng Lão và Lý Thu Thủy đều có thể thấy rõ.

“Lão lão người xem, người trong bức tranh này rõ ràng là có một má lúm đồng tiền, bà bà của ta cũng không có đi.”

Nghe Ngô Minh nhắc nhở cả hai người mới nhìn kỹ lại bức tranh. Nếu vừa nhìn cả hai đều nghĩ bức tranh đó là vẽ Lý Thu Thủy bởi tình cảm của Lý Thu Thủy cùng Vô Nhai Tử vô cùng tốt. Còn cùng nhau có đứa con là Lý Thanh La nên việc nhầm lẫn là dễ hiểu. Nhưng khi Ngô Minh nói ra thì lập tức cả hai người thay đổi hẳn suy nghĩ trong đầu của mình.

“Ngô Minh người lấy bức tranh này ở đâu.”

“Là Vô Nhai Tử tiền bối trước lúc chết để lại, còn nói là người này chính là người mà ông ấy cả đời này yêu nhất.”

Vừa nghe Ngô Minh dứt lời Thiên Sơn Đồng Lão một bên đã cười lớn. Bà ta liên tục gật đầu nói ra.

“Ha ha, không phải người, tiện nhân người sư đệ thích không phải là người. Cả đời này người giành giật cũng không giành được trái tim của đệ ấy, ha ha ha.”

“Người thì có gì mà vui mừng, bây giờ người chỉ là một phế vật người không ra người quý không ra quý. Ta muốn giết người lúc nào cũng được.”

Thiên Sơn Đồng Lão nghiêm túc nhìn sang Ngô Minh nói ra.

“Tên tiểu tử người làm người cũng không thể qua cầu rút ván như vậy, người nếu từ đầu đã biết bức tranh này là vẽ Thu Sương sao còn lừa gạt ta. Ta mấy ngày nay đối đãi với người không tệ bây giờ người thấy chết không cứu sao?”

Ngô Minh bị Thiên Sơn Đồng Lão liên tục kể tội hẳn cũng thấy đúng là mình có chút vô sỉ. Hẳn từ người Thiên Sơn Đồng Lão nhận không ít lợi lộc hiện tại thấy chết không cứu cũng không phải đạo. Lý Thu Thủy người này tuy là mẫu thân của Lý Thanh La nhưng từ nhỏ đã từ bỏ con mình, đi sang Tây Hạ làm thái phi. Việc này tính ra Thiên Sơn Đồng Lão đối với hẳn vẫn là có tình nghĩa hơn.

Ngô Minh trong một lúc không biết nên đứng về phía người nào chỉ đành chọn cách đứng ở giữa nói ra.

“Bà bà, lão lão. Ta không muốn dính vào ân oán của cả hai người nhưng mà bây giờ ta là chương môn của Tiêu Dao Phái lời nói của ta các người cũng phải có chút để lọt vào tay đi.”

Ngô Minh lợi dụng vị trí chương môn của mình ra lệnh, lập tức cả hai người Lý Thu Thủy cúi người xuống không dám ngẩng lên. Tiêu Dao Phái môn đệ ít ỏi nhưng người người đều là kẻ xuất chúng tài giỏi, môn quy cũng vì đó mà vô cùng nghiêm ngặt. Nhìn thấy Thiết Chi Hoàn cúi đầu nhận mệnh đó đã là luật lệ của Tiêu Dao Phái từ lâu.

“Cả hai người ta giúp người nào cũng không được, ân oán các người mấy mươi năm nay giải được đã giải từ lâu rồi chẳng cần đợi tới lúc này. Ta cũng không phí mấy lời dư thừa đi khuyên hai người đừng có tiếp tục đánh nhau nhưng mà lão lão mấy ngày hôm nay đúng là có ân với ta nên ta cũng phải có chút báo đáp.”

Lấy danh nghĩa chương môn nhân Tiêu Dao Phái ta ra lệnh cho hai người sau hai tháng nữa mới tổ chức tỉ thí với nhau. Sau lần tỉ thí đó sống chết như thế nào ân oán lần này cũng coi như hóa giải, nếu còn tìm tới nhau gây sự trục xuất khỏi sư môn.”

“Đệ tử tuân lệnh chương môn nhân.”

“Đệ tử tuân mệnh.”

Lời Ngô Minh nói ra đúng là có lợi thế dành cho Thiên Sơn Đồng Lão. Hai tháng nữa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công của bà ấy cũng coi như luyện xong, lúc đó tỉ thí với Lý Thu Thủy coi như là công bằng không có điểm thua thiệt. Lý Thu Thủy tuy có chút không bằng lòng nhưng Ngô Minh lấy danh nghĩa là chương môn nhân Tiêu Dao Phái ra lệnh bà ta cũng không tiện cãi lại.

“Được rồi cứ như vậy tiến hành, hai tháng nữa hai người tỉ thí xem như là công bằng.”

“Nếu vậy ta mời cả hai người tới Tây Hạ của ta làm khách có được hay không? Dù sao Ngô Minh người cũng được coi là tôn tử của ta, lại còn nhận chức chương môn Tiêu Dao Phái. Nhân duyên giữa hai người chúng ta cũng không khỏi dính líu với nhau. Ta cũng muốn biết mấy năm nay đứa con gái kia của ta sống như thế nào?”

“Lão lão người có muốn đi hay không?”

Ngô Minh quay sang Thiên Sơn Đồng Lão hỏi thăm ý kiến của bà ta. Dù sao đây cũng là đi vào hang cọp, Thiên Sơn Đồng Lão ít nhiều cũng sẽ có sự chuẩn bị.

“Đi thì đi ai sợ ai, ta cũng muốn thử xem cuộc sống của con tiện nhân này như thế nào. À ta cả đời này lắng lo trăng gió mới ngồi lên được cái chức hoàng phi này, Vô Nhai Tử sư đệ mà biết chắc chắn không muốn nhìn mặt ả ta.”

“Tì tì cẩn thận lời nói của mình đi, muội có thể giận quá không kiềm được lời hứa mà ra tay bây giờ đó.”

“Người có bao giờ giữ lời hứa cơ chứ, muốn đánh cứ đánh ai sợ người.”

“Trời ạ, ít nói lại một chút đi.”

Ngô Minh cũng mệt mỏi với hai người này, hần điểm huyết của Đồng Lão khiến bà ta không nói chuyện được nữa sau đó công trên lưng.

“Bà bà người dẫn đường đi, chúng ta đi tới Tây Hạ một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hỏa khí bùng phát

Ngô Minh theo chân Lý Thu Thủy đi tới hoàng cung Tây Hạ. Hần cùng Thiên Sơn Đồng Lão được bố trí tu luyện bên trong một khu biệt lập ở phía tây hoàng thành. Nơi này hơn ngàn căn phòng vô số cung nữ thị vệ thêm hai người Ngô Minh cũng chẳng ai quan tâm làm gì.

Lý Thu Thủy khi biết được Thiên Sơn Đồng Lão dạy võ công cho Ngô Minh thì trong lòng đổ kị nổi lên. Võ công của Lý Thu Thủy và Đồng Lão khó phân cao thấp, bà ta muốn tranh giành sự tính nhiệm của Ngô Minh nên đã đưa ra ý định muốn truyền thụ võ học cả đời mình lại cho hắn.

Ngô Minh cũng không ngờ mọi việc lại thành ra thế này. Cả hai lão bà đem Ngô Minh thành vật tranh đấu hơn thua nhau. Ban ngày Ngô Minh đi theo Lý Thu Thủy luyện tập ban đêm lại đi theo Thiên Sơn Đồng Lão. Việc này cũng không có hại gì cho Ngô Minh mà còn có lợi là đáng khác.

“Lão lão người có trong phòng không?”

“Vào đi.”

Ngô Minh tiến vào căn phòng nơi Thiên Sơn Đồng Lão đang luyện tập. Giọng nói của Đồng Lão cũng đã thay đổi ít nhiều, bây giờ đã như một thiếu phụ 20 25 tuổi không còn là một đứa trẻ con như trước. Nhìn thấy Ngô Minh, Đồng Lão tỏ ra khó chịu.

“Con tiện nhân đó hôm nay dạy cái gì cho người?”

“Bà bà dạy ta Thiên Sơn Lục Dương Chương cùng Quy Tứ Công.”

“Thiên Sơn Lục Dương Chương của ả ta có thể luyện tới đâu. Người đánh một lần cho ta xem.”

Ngô Minh cũng nghe theo đem những gì Lý Thu Thủy dạy mình đánh lại một lần cho Thiên Sơn Đồng Lão xem thử. Đồng Lão vừa nhìn qua khuôn mặt đã toát ra sự khinh bỉ.

“À tiện nhân đó luyện võ chẳng tới nơi tới chốn, người vừa rồi đánh ra chiêu Dương Ca Thiên Quân tư thế ra đòn hoàn toàn sai. Ta dạy người lại một lần.”

Thiên Sơn Đồng Lão thi triển Thiên Sơn Lục Dương Chương một lần cho Ngô Minh xem qua. Tuy bề ngoài không có nhiều khác biệt nhưng Ngô Minh vẫn nhận ra được nhiều sự khác biệt bên trong.

Thiên Sơn Lục Dương Chương này là một môn võ công chí dương, đem chân khí trong cơ thể đốt nóng rồi phát tiết xuất chương ra bên ngoài.

Ngô Minh theo cơ thể của hắn phản hồi có thể thấy được Thiên Sơn Đồng Lão phương pháp vận khí lưu loát hơn Lý Thu Thủy chỉ dạy. Hần cơ thể chứa hỏa công từ lâu môn võ công này khi luyện tập đã kích phát lượng năng lượng ấy khiến nó bùng nổ ra bên ngoài.

Ngô Minh ngay khi luyện tới chiêu cuối cùng Dương Xuân Lục Xuất đã không chịu nổi cả cánh tay bên trái lan từng đóm lửa ra ngoài đốt cháy quần áo của hắn. Ngô Minh thấy sự tình không ổn đã lập tức chạy ra ngoài sân.

Đúng lúc này Ngô Minh đã không chịu nổi dương khí kích phát hét lên thảm thiết. Thiên Sơn Đồng Lão cũng hốt hoảng đứng ngay cửa phòng hét ra.

“Người bị cái gì thế?”

“Lão lão người đừng tới gần, ta không kiểm soát được bản thân đâu.”

Thiên Sơn Đồng Lão cứ nghĩ là Ngô Minh bị tẩu hỏa nhập ma nên vô cùng lo lắng. Nhưng hỏa khí mà Ngô Minh đang tỏa ra cũng khiến cho bà ta e sợ không dám tiến lại gần.

Ngô Minh hai chân quỳ xuống đất tay trái đau rất tới mức hắn liên tục dùng cánh tay này đánh xuống đất. Không biết lúc nào cả cánh tay của Ngô Minh đã lộ hết ra ngoài, vừa nhìn thấy hình dạng cánh tay của Ngô Minh Đồng Lão hai mắt đã không thể chớp, nhìn vào nó chăm chăm.

“Ngô Minh người thật ra đang bị cái gì?”

Ngô Minh lúc này vẫn liên tiếp đâm tay mình xuống mặt đất cả nơi này đã loang lổ những vết nứt do Ngô Minh tạo ra. Hắn chỉ muốn kiểm lại cảm giác khó chịu hiện tại bằng nỗi đau của thể xác nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Ngọn lửa màu xanh mà Ngô Minh đang kiểm chế đã bắt đầu chuyển dần sang màu đen. Lúc trước nó chỉ là một đóm nhỏ ngay tâm thì bây giờ hơn ba phần ngọn lửa đang bốc ra đã là màu đen.

“Lão lão người mau tránh ra. Ta sắp không kìm chế được nữa rồi.”

Từng đợt năng lượng cuộn trào trong cơ thể Ngô Minh đã khiến cho hắn đau đớn đến không thể tả. Hắn biết nếu mình thả lỏng cho thứ này bùng nổ nó sẽ hủy diệt cả cơ thể này của hắn. Nhưng tới lúc này hắn đã nhận ra đợt sóng cuối cùng này hắn không chịu đựng nổi được nữa cánh tay trái của hắn như sắp nổ tung ra ngoài.

Thiên Sơn Đồng Lão rất muốn giúp Ngô Minh nhưng bà cũng cảm nhận được nguy hiểm đang tới. Ngay lúc ấy một tia sáng phát ra từ người của Ngô Minh. Trong chớp mắt cả bầu trời Tây Hạ sáng như ban ngày. Nó diễn ra quá nhanh ánh sáng phát ra chỉ đủ một cái chớp mắt. Không ai biết nó từ đâu phát ra cũng không ai biết nó là thật hay mơ. Chỉ duy nhất Đồng Lão có thể hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Ngô Minh bị đốt cháy hơn nửa người chỉ còn lại phần bên phải của hắn là còn nguyên vẹn. Nói nguyên vẹn ở đây chính là không bị ngọn lửa kia chiếm lấy mà là bị phủ một lớp băng đông cứng bên ngoài.

Ngô Minh vẫn còn tỉnh táo. Cảm giác hắn lúc này y như lúc trước hắn tự mình kết liễu bản thân. Ngô Minh đã biết là việc gì đang diễn ra với cơ thể mình.

“Đúng là không có gì là cho không. Hai nguồn năng lượng bên trong cơ thể mình luôn luôn đấu tranh với nhau, chúng ngang bằng nhau vì thế mình không cảm nhận được điều gì bất thường. Chỉ là vừa rồi tu luyện Thiên Sơn Lục Dương Chương có thành tựu Hỏa khí tăng cao chiếm lấy thể thượng phong nó muốn bài trừ đi Hàn khí trong cơ thể mình nên mới tạo ra cảnh tượng như vừa rồi chỉ là tới cuối cùng nó lại thất bại.”

Ngô Minh nhìn sang cánh tay phải đang tự đông cứng để bảo vệ mình thì lắc đầu. Cơ thể của hắn cứ như có ba người điều khiển, hắn cùng hàn hòa hai tên. Lúc này tên chiếm ưu thế chính là hỏa khí.

Thiên Sơn Đồng Lão đứng dậy trong đồng hồ nát. Dù chỉ là cái chớp mắt nhưng sự kinh khủng từ vụ nổ vẫn khiến Đồng Lão sửng sốt. Từ vị trí bà đang đứng cách nơi Ngô Minh vừa rồi phát nổ cũng phải hơn 2km.

Thiên Sơn Đồng Lão lập tức chạy về nơi tâm vụ nổ xảy ra để tìm kiếm Ngô Minh. Trên đường đi bà cũng có thể thấy được mức độ kinh hoàng mà vụ nổ tạo ra. Vụ nổ không có bạo khí nhưng có cuồng phong. Không có lửa cháy nhưng có rung chấn. Cả một vùng nhà cửa xiêu vẹo. Không có gì còn yên ổn. Khi tìm tới nơi Đồng Lão thở phào khi thấy Ngô Minh nằm giữa khoảng trống người vẫn còn hơi thở.

“Người sao rồi.”

“Chỉ là bị thương ngoài da không đáng ngại.”

“À người sao lại nóng thế này.”

Thiên Sơn Đồng Lão muốn đỡ Ngô Minh dậy nhưng lập tức rút tay lại. Cả người Ngô Minh lúc này cứ như lửa đốt nóng không thể tả.

“Người thật ra là bị cái gì.”

Cơ thể Ngô Minh tuy nóng như thế nhưng không hề có vết bỏng nào điều này làm Đồng Lão không giải thích được. Ngô Minh quần áo đã cháy gần hết để lộ ra cơ thể của mình nhưng bên trên không hề có vết thương.

Điều này Ngô Minh cũng không tiện giải thích. Hắn lúc vừa rồi trên người quả thật là phủ đầy vết thương nhưng chỉ trong chớp mắt chúng đã lành lại hết. Ngô Minh cũng không biết giải thích như thế nào.

“Đã xảy ra việc gì?”

Cùng lúc này Lý Thu Thủy đã nhận ra động tĩnh nên tìm tới nơi. Thiên Sơn Đồng Lão mới kể lại từ đầu cho bà ta nghe. Sau khi kiểm tra cơ thể Ngô Minh quả thật là giống như lời Đồng Lão nói bà ta hai mắt suy tư.

“Cơ thể Ngô Minh nóng tới không tưởng tượng được hirejn tại phải giải quyết vấn đề này.”

“Người có cách.”

“Cách thì đúng là có một cách chỉ là không biết có hiệu quả hay không mà thôi.”

“Nói ra nghe thử?”

“Tây Hạ hoàng cung có một hầm băng chúng ta đưa hần vào đó. Hỏa khí gặp lạnh tự khắc sẽ biến mất.”

“Đây cũng là một ý hay. Người chỉ tay phượng hướng ta đưa hần đi. Đồng lõa này người tự mình giải quyết đi.”

Thiên Sơn Đồng Lão chỉ tay về đám quan binh đang tới. Sau đó bà ta quay sang Ngô Minh.

“Người có thể tự đi được không?”

“Giờ cả người ta không có chút lực dành nhờ hết vào lão lão người rồi.”

“Đúng là phiền phức cơ thể người thể này sao ta mang đi.”

“Dùng cái này thử xem.”

Lý Thu Thủy lấy ra hai tấm lưới sắt đưa cho Đồng Lão. Sau đó Ngô Minh như một con cá bị Thiên Sơn Đồng Lão lôi đi.

Sáng hôm sau người ta cũng chỉ biết là tối qua có một vụ động đất xảy ra cũng không có thêm thông tin gì. Còn về thứ ánh sáng mà có vài người nói là nhìn thấy đều được cho là bịa đặt làm nhiều lòng dân. Mấy người trong số đó bị lôi ra đánh khiến cho không ai dám nhắc về việc này nữa.

Ngô Minh sau đó được đưa tới hầm băng của Tây Hạ hoàng cung. Đúng như Lý Thu Thủy dự đoán Ngô Minh được đưa tới nơi này đã lập tức có tiến triển tốt.

Hỏa khí trong người Ngô Minh bị hàn khí trong này trấn áp ngược trở lại. Ngô Minh sau đó cơ thể đã dần lấy lại được kiểm soát của mình. Hần chỉ giải thích với Thiên Sơn Đồng Lão là mình bị hỏa khí xâm nhập dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Thiên Sơn Đồng Lão nghe được thì nghĩ ra một cách giúp đỡ Ngô Minh chính là dạy cho hần Sinh Tử Phù.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Giai nhân

Sinh Tử Phù là một loại võ công đặc dị được Thiên Sơn Đồng Lão sáng tạo ra. Nó có thể gọi là độc công cũng có thể gọi là ám khí. Nhưng khác với những loại độc công hay ám khí khác thứ mà Sinh Tử Phù dùng lại chính là nước. Nếu những loại ám khí khác dùng kim loại hay gỗ thì thứ này chỉ đơn giản là nước bị nội công hóa thành băng sau đó phong ấn vào tay địch nhân.

Khi kẻ địch trúng Sinh Tử Phù cơ thể sẽ ngưng ngáy đến mức không chịu nổi. Đau đớn vật vã mà nó mang lại sẽ khiến nạn nhân sống không bằng chết. Thuốc giải từ Linh Tụu Cung cũng chỉ có thể đem nó áp chế chứ không thể giải quyết hoàn toàn.

Ngồi trong hầm băng lúc này Ngô Minh đã áp chế được hỏa khí trong cơ thể nhưng bước ra khỏi nơi này hần sẽ lập tức bị thứ quái quỷ đó xâm nhập. Chính vì thế khoản thời gian này Ngô Minh chỉ có thể ở trong này, thời gian trôi đi đều buồn chán vô vị.

“Ngô Minh người đưa tay mình ra.”

Thiên Sơn Đồng Lão quăng ngay một giọt nước vào trong bàn tay của Ngô Minh. Lập tức giọt nước này biến mất. Ngô Minh không có gì ngạc nhiên quay sang hỏi Đồng Lão.

“Lão lão người muốn làm gì, ta còn phải tìm cách áp chế hỏa khí trong người mình. Không thể suốt ngày ở trong này được.”

“Ta chính là đang giúp người. Người xem người thử dùng chân khí nhích chuyển chỗ nước này thành hàn băng thử xem.”

“Chuyện này thì có gì là khó.”

Ngô Minh hững hờ hít một ít nước lên tay phải một lượt tỏa ra hàn khí đánh mạnh về phía không trung. Không những đám nước kia biến thành băng mà còn đâm thủng một lỗ trên tường. Thiên Sơn Đồng Lão hai miệng không thể khép lại nhìn Ngô Minh.

“Tên tiểu tử nguoi nói thật cho ta biết nguoi đây là bị thứ bệnh gì. Rõ ràng hàn khí trong cơ thể nguoi kinh khủng như vậy sao có thể có chuyện bị hỏa khí xâm nhập. Nếu nguoi sở hữu hàn khí kinh khủng như vừa rồi mà còn bị hỏa khí lấn áp thì thôi đi. Dù nguoi có luyện Sinh Tử Phù cũng không có tác dụng đâu.”

“Cái này từ nhỏ trong cơ thể ta đã chứa hai luồng khí bất đồng này rồi. Cũng chính vì nó mà ta trẻ như thế này mới có nội công lợi hại như hiện tại. Lúc luyện Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đúng là đã kích phát hỏa khí quá mạnh. Lão lão người thương tình giúp đỡ đi có khi Sinh Tử Phù gì đó có thể giúp ta chung hòa lại hai luồng chân khí này.”

Ngô Minh nửa thật nửa giả nói ra. Hắn cũng hết cách rồi hiện tại chỉ có hai cách cứu lấy mình. Một là để cho hỏa khí ăn mòn luôn lượng hàn khí đang còn chống chọi như vậy vấn đề tự khắc sẽ giải. Còn cách thứ hai chính là cùng cách mà hỏa khí mạnh lên tìm một cách giúp hàn khí cũng như thế mạnh lên. Như vậy hai bên sẽ như cũ trở về thể cân bằng.

Ngô Minh nếu chọn cách đầu tiên hắn đã không như bây giờ. Hắn vẫn còn luyến tiếc năng lực của tay phải mình. Hắn biết nó có liên quan tới hình vẽ sau lưng của hắn. Ngô Minh tin tưởng rồi một ngày hắn sẽ biết sau lưng mình có ý nghĩa gì. Năm góc của hình vẽ đến giờ vẫn chỉ hiện bốn hình hơn nữa một trong số chúng cũng đã biến đổi hình dáng khác với ban đầu. Ngô Minh tin nếu hắn tìm đủ những thứ trong đó hắn sẽ vén được bức màn kia ra.

Ngô Minh sau một lúc năng niệm cũng thuyết phục được Đồng Lão dạy Sinh Tử Phù cho hắn. Luyện một lúc Thiên Sơn Đồng Lão cũng nhin không được nói ra.

“Nguoi có thấy trong người mình có gì bất thường không?”

“Có gì bất thường? Không có rất là dễ chịu. Sinh Tử Phù này đúng là có công hiệu.”

“Nguoi thật không có chuyện gì xảy ra.”

“Đúng là không bị gì? Lão lão ta phải bị cái gì mới đúng sao?”

“Không không? Không có thì tốt.”

Thiên Sơn Đồng Lão nghi ngờ nhìn Ngô Minh sau đó tiếp tục giải thích cho hắn. Chỉ là tới một lúc lâu sau bà đã mất kiên nhẫn lấy tay bắt mạch của Ngô Minh.

“Nguoi nguoi lại không sao, Sinh Tử Phù lại không linh với nguoi.”

Thiên Sơn Đồng Lão thật sự đã không đợi được. Lúc đầu bà cứ nghĩ là Ngô Minh công lực thâm hậu chống đỡ được Sinh Tử Phù lâu hơn người thường nên không gấp gáp. Ngay từ đầu chỉ dạy bà ta đã đánh Sinh Tử Phù vào người Ngô Minh chỉ chờ nó phát tác. Nhưng bà chờ mãi vẫn không chờ được.

Ngô Minh mỉm cười nói ra.

“Ta chắc là không nói với lão lão ta đã từng ăn một con cóc gọi là Mãng Cổ Chu Cáp. Là bách độc bất xâm chi thể.”

“Cái gì, nguoi vận khí lại lớn như vậy. Dù là như vậy ta cũng không tin nguoi có thể chống lại Sinh Tử Phù của ta.”

“Có vẻ ổn rồi, ta cho Lão Lão nhìn một chút năng lực của ta.”

Ngô Minh chân khí trong cơ thể đã ổn định, hắn chia chân khí ra làm hai nửa bùng phát ra ngoài. Lập tức không gian xung quanh như chia làm hai nửa. Một bên cực hàn cực âm băng đông cứng, một bên dương khí bùng cháy bùng tan ra thành nước. Cả người Ngô Minh chia ra làm hai nửa một nửa cháy rực một nửa phủ đầy tuyết trắng.

“Nguoi nguoi đã đạt tới Âm Dương Cảnh.”

“Không không là lần trước ta có nói. Trong cơ thể ta có hai luồng đối nghịch chân khí. Lão lão xem với thứ này chút nước kia có đi vào nội thể của ta được hay không.”

Thiên Sơn Đồng Lão không trả lời. Ngô Minh đắc chí thu lại khí thể của mình tiếp tục hòa chân khí.

Ngô Minh cùng Thiên Sơn Đồng Lão sau đó đều ở trong hầm băng luyện công. Dưới này yên tĩnh hàn khí lại không làm cản trở mà còn giúp việc luyện công của cả hai tăng nhanh. Chính vì thế cũng không có lý do gì phải rời đi.

Thiên Sơn Đồng Lão có chút thắc mắc hỏi Ngô Minh.

“Nguoi quan hệ với ả tiện nhân Lý Thu Thủy ta xem rất tốt.”

Đồng Lão nhìn mỗi ngày Lý Thu Thủy đều tới tươi cười với Ngô Minh đều rất chướng mắt. Ngô Minh nói ra.

“Cũng không tốt đẹp gì nhưng mà bà ấy là bà bà của Ngử Yên, muội ấy là người ta yêu thích nên tôn trọng bà ấy một chút cũng là việc nên làm.”

Ngô Minh chỉ toàn là nói dối mà thôi. Ngừ Yên nếu mà hấn không kẻ cũng sẽ không biết sự tồn tại của Lý Thu Thủy. Ngay cả phụ thân của nàng Đoàn Chính Thuần còn bị hấn đánh lên đánh xuống thì Lý Thu Thủy đã là gì.

“Thì ra là vì nữ sắc ta lại không nhìn ra người cũng là kẻ phong lưu.”

Thiên Sơn Đồng Lão bỏ đi ra ngoài, Ngô Minh cũng không có để ý qua. Ở dưới hầm băng này không phân biệt ngày đêm hấn cứ thể mà vui đùa vào luyện công. Thiên Sơn Lục Dương Chương và Sinh Tử Phù hai loại võ công này hỗ trợ cho nhau như một thể khiến Ngô Minh vô cùng hứng thú. Hấn ngày đêm đem hai bộ võ công này tu luyện tới thành thực.

“Chẳng biết lúc này là đêm hay ngày.”

Ngô Minh sau khi luyện tập mệt mỏi bụng của hấn cũng đã kêu lên. Tỉnh dậy hấn không thấy Thiên Sơn Đồng Lão đâu nên muốn đi ra ngoài tìm thức ăn.

Ngay khi bước ra cửa động Ngô Minh đã bị một vật thể màu đen to lớn ném thẳng vào người mình. Ngô Minh theo phản xạ né tránh nhưng khí hấn vừa né sang một bên mới thấy được bên trong cái thứ to lớn kia đang bọc một cô gái trẻ.

Ngô Minh vội lao theo cản lại. Lăng Ba Vi Bộ thi triển ngay lập tức, Ngô Minh chân như bám trên tường băng lao đi tóm lại vật thể lạ kia. Lúc này hấn mới nhìn rõ đây chỉ là một khối vải bọc lấy một cô gái trẻ.

“Cô nương cô có sao không?”

Ngô Minh đang muốn hỏi thăm tình trạng vị cô nương này thì chiếc khăn quần bên ngoài cô ấy rơi ra. Để lộ ra là một thân thể tuyệt sắc không chút che đậy. Ngô Minh cũng không có chút ngại ngùng gì nhìn ngắm thứ cực phẩm nhân gian này.

Cô gái kia cũng không có dấu hiệu gì dừng lại mà lao vào Ngô Minh ôm ấp.

“Là âm dương hòa hợp tán. Lại là trò của lão thái bà kia rồi.”

Ngô Minh có thể đoán ra đây là trò của ai. Mấy ngày trước đối thoại đã làm Thiên Sơn Đồng Lão đưa ra ý tưởng này. Bà ta không chịu thua Lý Thu Thủy dù là chuyện gì. Mấy ngày tìm kiếm khắp hoàng cung bà ta mới lựa chọn được người vừa mắt quảng tới cho Ngô Minh.

Tiệc cũng đã dọn sẵn Ngô Minh cũng không ngại ăn uống.

“Coi như là cứu mạng sống của cô nương vậy.”

Ngô Minh lời nói chỉ là nguy biện. Rõ ràng muốn cứu cô gái này hấn chỉ cần chích một ít máu của mình. Nhưng hấn không nghĩ ra được mà lại muốn dùng phương pháp khác để giải độc. Âm Dương Hòa Hợp tán bị trúng trong vòng ba ngày phải âu yếm với một người khác giới nếu không sẽ bị thất khiếu chảy máu mà chết.

Ngô Minh hiện tại bị mị sắc kia mê hoặc. Hấn thường ngày cứ nghĩ mình dục sắc bất cần nhưng hấn đã sai. Đó chỉ là do hấn tiếp xúc nhiều với Ngừ Yên từ nhỏ. Ngừ Yên nhan sắc quá mức động lòng người hấn sao có thể rung động trước ai nữa nhưng mà trước người con gái này hấn thật sự đã bị thuyết phục.

Trước cảnh bị tấn công dồn dập từ phía cô nương xinh đẹp kia Ngô Minh cũng đã không kìm được lòng đi theo dục vọng. Hơi thở cả hai gấp gáp nung nóng nhau giữa cái lạnh từ hầm băng.

Đêm xuân của cả hai người diễn ra ở trong một nơi đen tối lạnh lẽo. Đêm ấy đi qua, Ngô Minh tỉnh lại chỉ thấy một thân thể mỹ miều đang ôm chặt lấy mình.

“Nàng đã tỉnh rồi phải không?”

“Đây thật sự là mộng hay là thật.”

“Là mộng cũng là thật. Chỉ là nàng muốn nó có thể là mộng cũng có thể là thật.”

Vị cô nương kia ôm chặt lấy Ngô Minh, khuôn mặt úp sát vào người hấn. Ngô Minh có thể cảm thấy được nàng ta đang rơi nước mắt.

“Nàng khóc sao?”

“Đừng nói gì cả, chàng rất ấm áp, thiếp muốn như thế này mãi mãi.”

Cô nương kia cứ thể ôm chặt lấy Ngô Minh chẳng bỏ ra nửa phút. Hơi ấm từ cơ thể Ngô Minh bao bọc lấy cơ thể băng ngọc nhỏ bé kia.

“Chuyện tối qua thật sự là lỗi của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

“Đều là vì chàng muốn cứu thiếp, không phải lỗi của chàng, chàng đừng tự trách mình. Không có chàng thiếp đã bị bọn thích khách đó giết chết rồi.”

Ngô Minh không ngờ cô gái này lại đem hấn thành ân nhân cứu mạng mình mà đem thân báo đáp.

“Nàng tên là gì?”

“Thiếp tên là Ngân Xuyên.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: An bài

“Ngân Xuyên cái tên này ta có nghe qua rồi thì phải.”

Ngô Minh nghe được tên của người con gái kia thì cảm thấy một sự quen thuộc. Hắn có cảm giác mình từng nghe được cái tên này ở đâu rồi.

“À đúng rồi Ngân Xuyên công chúa.”

Ngô Minh vừa nhớ ra lập tức giật mình. Người con gái đang ôm chặt hắn lúc này lại chính là công chúa của một nước. Đây chẳng phải là quá kinh người hay sao. Ngô Minh lấy tay vén mái tóc đen huyền của Ngân Xuyên lên. Hắn muốn nhìn kỹ khuôn mặt của nàng.

Lúc này hắn mới thấy được hết vẻ yêu kiều của Ngân Xuyên. Mái tóc buông thả kia lâu nay đã che đi một tuyệt thế mỹ nhân. Đôi mắt tựa như ngàn sao lấp lánh, mũi cao môi mông. Hoàn mỹ phối hợp thành một tuyệt phẩm nhân gian.

Bị Ngô Minh nhìn chằm chằm Ngân Xuyên cũng thẹn đỏ hết cả mặt. Nàng cúi đầu như muốn tìm cái gì đó che đi ánh mắt của người đàn ông này. Nàng cũng chẳng biết tại sao trong vòng tay này nàng lại cảm thấy an toàn lại còn vô cùng ấm áp.

“Đây chẳng lẽ là tình yêu sét đánh mà mọi người thường nói.”

“Nàng nói gì?”

“Không có gì?”

Dù nói rất nhỏ nhưng Ngô Minh vẫn nghe ra được mấy câu Ngân Xuyên vừa nói. Hắn sau đó đứng dậy mặc lại y phục của mình. Để lại Ngân Xuyên một mình quần lấy tấm vải lớn ngồi một góc.

“Nàng ngồi đây một chút ta đi ra ngoài tìm cho nàng một bộ y phục.”

Ngô Minh đang muốn rời đi hắn đã bị Ngân Xuyên nắm lấy cánh tay. Ánh mắt của người con gái ấy như sợ hắn sẽ đi không quay lại. Ngô Minh mỉm cười nói ra.

“Yên tâm ta sẽ quay trở lại ngay.”

Ngô Minh truyền một ít chân khí vào người Ngân Xuyên giúp nàng không bị hàn khí xung quanh xâm nhập sau đó rời đi. Hắn ra ngoài trộm lấy vài bộ y phục rồi lấy thêm ít đồ ăn. Vốn dĩ hắn lúc trước đó đã đói đến bụng kêu lên nhưng gặp được Ngân Xuyên con đói lại biến mất. Lúc này nó mới ulla về hành hạ cái bụng của Ngô Minh.

Thời gian cũng không quá nửa canh giờ Ngô Minh đã quay lại hầm băng. Vừa thấy Ngô Minh trở về Ngân Xuyên đã lập tức xông tới ôm lấy người hắn.

“Được rồi mặc lại y phục chúng ta ăn xong sẽ tính toán tiếp chuyện tiếp theo.”

“Tính toán chuyện gì?”

“Bên ngoài kia đang nháo nhào tìm nàng kia. Công chúa bị mất tích nào phải là chuyện nhỏ.”

Ngô Minh vừa giúp Ngân Xuyên mặc vào y phục vừa nói ra. Nghe Ngô Minh nói ra nàng kinh ngạc nhìn hắn.

“Chàng đã biết.”

“Chỉ là công chúa có gì phải giấu, nàng đã là người của ta ta cũng không chối bỏ trách nhiệm. Ta chỉ sợ phụ vương của nàng không đồng ý mà thôi.”

“Không có, phụ vương rất nghe lời thiếp, người sẽ không phản đối đâu. Chỉ là..”

“Chỉ là gì?”

“Tên của chàng là gì?”

“Ta vẫn chưa nói sao? Ta họ Ngô tên một chữ Minh. Cái tên này nàng nên nhớ kỹ bởi nó sẽ là tên phu quân của nàng.”

Lời này của Ngô Minh làm Ngân Xuyên thẹn đến không nói tiếp được. Đôi má nhỏ không phấn cũng hồng.

Ngô Minh cùng Ngân Xuyên ngồi ăn sớ thức ăn hẩm đem tới. Vừa ăn Ngô Minh vừa suy nghĩ lại buồn cười.

“Thiên Sơn Đồng Lão đúng là làm việc vô ích. Ngân Xuyên chẳng phải cũng là cháu của Lý Thu Thủy hay sao? Cái này là tạo quan hệ cho ta cùng Lý Thu Thủy tốt hơn chứ nào phải là cạnh tranh.”

“Chúng ta cũng không thể thế này đi gặp phụ vương của nàng được. Không chừng ông ấy tức giận chém luôn cả ta.”

“Chàng mà có chuyện gì thiếp cũng sẽ đi cùng chàng.”

“Ta không phải có ý này. Chỉ là lúc này không thích hợp. Chúng ta cần tìm một lý do hợp lý hơn. Nàng là công chúa của một nước cũng không thể tùy tiện được.”

“Như thế này đi, thiếp quay về sẽ báo phụ vương tổ chức lễ hội kén rể lúc đó chàng có thể đường đường chính chính lấy thiếp.”

“Chẳng may ta không vượt qua được thì sao.”

“Chàng nếu mà vô dụng như vậy thì thiếp cũng không cần.”

“Ta có vô dụng cũng đã được trời định là phu quân của nàng, có trốn cũng không thoát được.”

Ngô Minh mỉm cười cùng Ngân Xuyên ăn hết buổi sáng. Sau đó hắn đưa Ngân Xuyên trở lại khuê phòng của mình. Binh lính đi tìm càng lúc càng nhiều chẳng mấy lúc sẽ kéo tới chỗ hắn. Dù sao thân phận cả Ngân Xuyên cũng quá đặc biệt, Ngô Minh cũng không thể dùng cách bình thường cướp đi.

Ngày sau đó Thiên Sơn Đồng Lão cũng trở về. Bà ta khuôn mặt đắc chí nhìn Ngô Minh.

“Món quà ta cho ngươi không tệ đi.”

“Đúng là phải cảm ơn lão lão. Giúp ta có một thê tử tuyệt sắc như vậy.”

“So với cháu gái của con tiện nhân kia thì thế nào?”

Câu này Ngô Minh cũng không biết trả lời thế nào. Hắn nhìn không được cười phì ra một tiếng.

“Có gì mà đáng cười?”

“Không không lão lão. Người là tổ nhất.”

“Hừ ba ngày nữa là tới kì hẹn rồi. Lần này ta dù có sống hay là chết ngươi cũng phải hứa với ta một việc.”

“Là việc gì?”

“Giúp ta cai quản Linh Tự Cung. Tất cả người trong đó đều sẽ là thuộc hạ của ngươi. Lão lão ta cũng già rồi quản không được bọn chúng nữa. Ngươi đã là chủ môn Tiêu Dao Phái chấp chương Linh Tự Cung cũng là việc đương nhiên.”

“Việc này tính sau đi lão lão. Người cũng đâu chắc chắn là sẽ thua.”

“Ngươi chỉ cần hứa với ta là được.”

Ngô Minh không tiện chối từ gật đầu với Đồng Lão. Bà ta nhìn Ngô Minh đồng ý trong lòng cũng thấy mãn nguyện.

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Ngày hai người ước hẹn quyết chiến cũng đã tới. Cả hai thỏa thuận lựa chọn một địa phương tốt bên ngoài thành để mà giao thủ.

Ngô Minh ở giữa quan sát đã hứa không xen dự vào. Hắn giữa trưa cũng đã tới nơi ước định để chủ trì trận quyết chiến. Hai người Thiên Sơn Đồng Lão và Lý Thu Thủy cũng đã tới nơi.

“Sur ti người càng già càng sợ chết hay sao?”

“Tiện nhân ngươi mới là kẻ tham sống sợ chết.”

“Còn chưa bắt đầu cả hai đã ồn ào cái gì?”

Ngô Minh nhìn hai lão bà này cãi nhau không dứt cũng không nhịn được nói ra. Lý Thu Thủy nhìn phía sau Thiên Sơn Đồng Lão nói ra.

“Lũ nô bộc các ngươi còn ẩn nấp cái gì nữa cút ra ngay cho ta.”

Lý Thu Thủy vừa nói vừa đánh một chuông ra sau lưng Đồng Lão. Thiên Sơn Đồng Lão ngay lập tức vỗ ra một chuông ngăn trở ý định của Lý Thu Thủy.

“Các ngươi ra đi.”

Được lệnh của Thiên Sơn Đồng Lão một nhóm nữ tử mặc đồ đen đi ra ngoài. Đồng Lão mỉm cười nói ra.

“Bọn chúng đến đây không phải để trợ chiến mà ta chỉ muốn bọn chúng ra mắt Ngô Minh mà thôi. Ta đã quyết định giao Linh Tụ Cung lại cho hắn rồi, dù sao hắn cũng là người thừa kế của Tiêu Dao Phái.

Các ngươi mau bài kiến tân cung chủ đi.”

Thiên Sơn Đồng Lão chỉ tay về phía Ngô Minh ra lệnh cho chúng nữ hành lễ. Tuy có chút chùng chừ nhưng sau đó mọi người đều quỳ gối trước Ngô Minh đồng thanh.

“Bài kiến cung chủ đại nhân.”

“Đứng lên cả đi.”

Ngô Minh hất tay ra lệnh sau đó một người trong số họ chạy đến bên Thiên Sơn Đồng Lão.

“Lão Lão bọn người ba mươi sáu động bảy mươi hai đảo đang xâm chiếm Linh Tụ Cung mong người trở về phân xử.”

“Các ngươi mau quên như vậy, ta đã nói hắn chính là tân cung chủ của các ngươi. Có gì cứ đi mà tìm hắn.”

“Nhưng mà..”

“Lời của ta ngươi không nghe.”

Bị Thiên Sơn Đồng Lão quát vào mặt vị nữ tử này sợ hãi lui ra ngoài. Ngô Minh cũng có thể biết được rắc rối sắp kéo tới người của mình nữa rồi.

“Tiện nhân ngươi nói ta, vậy đám người phía sau của ngươi thì thế nào?”

“Sự gì không phải chỉ có ti mới có quả cho Ngô Minh. Ta cũng dự định đem nhất phẩm đường giao lại cho hắn. Việc gì làm mấy ngày trước đừng tưởng ta không biết. Cảm ơn ti Ngô Minh cùng cháu ta Ngân Xuyên xem như đã là một đôi. Ti chỉ cho hắn cái cung bé xíu ta cho hắn chính là tương lai làm chủ cả Tây Hạ này.”

“Tiện nhân ngươi điên rồi.”

Thiên Sơn Đồng Lão nghe được Lý Thu Thủy trêu chọc thì điên tiết lên. Bà nhìn nét mặt của Ngô Minh cũng biết mấy lời vừa rồi là thật. Bà cũng hiểu vì sao mỗi lần nhắc tới Ngân Xuyên Ngô Minh lại cười. Cả đời bà ta hận Lý Thu Thủy tới tận xương tủy không ngờ đến lúc sắp chết lại giúp ả ta một việc lớn.

Lấy năng lực của Ngô Minh tin tưởng có thể đem Tây Hạ phát triển cực thịnh. Con nói sao thì Ngô Minh cũng có quan hệ với Lý Thu Thủy là cháu của bà ta. Tuy không cùng huyết thống nhưng hai người cháu gái của bà ấy đều là nương tử của Ngô Minh. Nhời vị này truyền cho hắn cũng là tay trái đưa tay phải không khác biệt gì nhiều.

Ngô Minh lại là chương môn Tiêu Dao Phái. Lúc trẻ Lý Thu Thủy đã làm việc có lỗi với tông môn có lỗi với Vô Nhai Từ đây xem như là hành động bà ta chuộc lỗi.

Lúc này Tây Hạ Nhất Phẩm Đường Hắc Liên Thiết Thụ cũng xuất hiện. Vừa nhìn thấy Ngô Minh hắn đã môn bên quỳ gối.

“Công tử ngài lần trước cứu chúng tôi ở Thiên Linh Tự. Ân tình còn chưa báo đáp. Ngài sau này sẽ là thủ lĩnh của Nhất Phẩm Đường chúng tôi thế chết nghe lệnh ngài.”

“Việc nhỏ đó không cần các ngươi bận tâm, đứng lên đi.”

Ngô Minh cũng không ngờ một việc làm tình cờ của mình lại có kết quả tốt như vậy. Gieo xuống biết bao món nợ ân tình. Ngày đó hắn mà ra tay với đám người này thì hôm nay kết cục đã không được tốt như vậy. Lý Thu Thủy một bên nghe được thì ánh mắt tán thưởng nhìn Ngô Minh.

“Ta đúng là không nhìn lầm người, giao Nhất Phẩm Đường cho ngươi ta rất yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Phiêu Miểu Phong

“Tiện nhân ân oán của chúng ta hôm nay cũng nên giải quyết một lần cho xong.”

“Sur tí người gấp gấp muốn chết như vậy ta cũng xin theo ý tí vậy.”

Cả hai lão bà nhìn nhau chân khí trong cơ thể đã lay động chuẩn bị ra tay. Ngô Minh lập tức ra hiệu cho tất cả mọi người xung quanh rút ra ngoài.

Lý Thu Thủy lập tức dùng Lăng Ba Vi Bộ di chuyển làm rối loạn tầm nhìn của Thiên Sơn Đồng Lão. Ngay tại trước mặt Đồng Lão, Lý Thu Thủy đánh ra một chưởng. Đây là dùng Bạch Hồng Chưởng đánh ra. Ngô Minh cũng có học qua môn chưởng pháp này. Nó đặc biệt ở chỗ chính là có thể tùy ý để cho người sử dụng điều khiển hướng đánh ngay cả khi chưởng lực đã đánh ra. Uy lực không thể khinh thường.

Thiên Sơn Đồng Lão lấy tinh làm chủ lấy thủ thay công. Ngay khi xác định được bộ cước của Lý Thu Thủy bà lập tức chống trả. Hai tay đánh ra Thiên Sơn Lục Dương Chưởng.

“Àm”

Chưởng lực va chạm vào nhau tạo ra dư chấn bụi bay đầy đất.

“Đâu rồi?”

“Không thấy gì cả.”

Người bên ngoài lúc này hoàn toàn không thấy phía trong ấy đang diễn ra thứ gì. Ngô Minh cũng chỉ có thể cảm nhận cử động của hai bên, thị giác lúc này vô pháp nhìn được gì qua đám khói bụi kia.

Những tiếng kim loại va chạm liên tiếp vang ra trong đám khói. Chúng ngày càng dồn dập cho đến khi cả hai bóng người nhảy lùi xa nhau ra. Khói bụi bay đi mới lộ ra được chân thân của hai bên.

“Sur tí, mấy năm qua võ công của tí không có tiến bộ chút nào sao? Thật làm muội cảm thấy thất vọng.”

“Tiện nhân người đừng cứng miệng, người so với ta không khá hơn bao nhiêu.”

Cả hai bên đều có tỏ ra mình là kẻ chiếm được ưu thế nhưng Ngô Minh nhìn ra thương thế hai bên không ai nhẹ hơn ai. Cả hai đều đang kìm chế thương thế lại mà thôi.

Thiên Sơn Đồng Lão nhân lúc Lý Thu Thủy còn đang vận công bình ổn thương thế đã xông tới giành tiên cơ. Chiêu số chính là Thiên Sơn Chiết Mai Thủ.

Lý Thu Thủy không muốn đối cứng lập tức lùi về sau chờ cơ hội. Thiên Sơn Đồng Lão sao có thể bỏ qua dễ dàng, song cước đậm mạnh xuống đất lấy đà lao về phía trước. Lý Thu Thủy không thể tránh né chỉ có thể dùng chưởng để đối công.

Cả hai ra chiêu đều là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng. Một người dùng Dương Ca Thiên Quân, một dùng Dương Xuân Bạch Tuyết giao thủ với nhau.

Ngô Minh một bên quan sát cuộc chiến cũng cảm than. Đối lại là hần thế chỗ một trong hai người chưa chắc đã chiếm được thế thượng phong. Võ công nội lực là một chuyện nhưng kinh nghiệm chiến đấu lại là một chuyện khác. Hơn chín mươi năm kinh nghiệm cộng với cả thân tuyệt kỹ hai lão bà này có thể nói là đương thời đệ nhất cao thủ một trong.

“Lấy mình từng nghĩ đã nắm rõ Lăng Ba Vi Bộ cũng không chắc sẽ đoán ra bộ pháp biến hóa của Lý thu Thủy.”

Ngô Minh quan sát đoán chừng cuộc chiến đã dần đi tới hồi kết. Cả hai người tuy võ công cực cao nhưng tuổi cũng đã lớn khí lực không nhiều, càng đánh sẽ càng mất sức nhanh.

Cả hai người cùng lúc đánh trúng đối phương. Thiên Sơn Đồng Lão song cước đá trúng ngực của Lý Thu Thủy còn ngược lại Lý Thu Thủy cũng đánh một chưởng vào lưng của Đồng Lão. Cả hai như tên bắn văng ngược ra sau, đồng loạt thổ huyết.

“Tiện nhân một chiêu này của ta thế nào, ha ha ha.”

“Tí tí đừng có đắc ý vội, ta thấy tí cũng không xong rồi.”

Ngô Minh cũng cảm giác được cuộc chiến này cũng sắp kết thúc rồi.

“Không ổn”

Nhìn thấy động thái tiếp theo của Thiên Sơn Đồng Lão Ngô Minh cũng không nhận được muốn xông tới. Bà ấy muốn dùng Bắc Minh Thần Công phản thắng bại với Lý Thu Thủy. Cả hai người đều biết môn võ công này Ngô Minh cũng biết hậu quả sau khi dùng chiêu này.

“Hai người thà chết cũng không giải được ân oán này sao?”

“Muốn ta bỏ qua trừ khi tiện nhân này chết đi.”

Ngô Minh một bên nhìn hai người đối chòng với nhau. Cả hai nội lực xoay chuyển tạo thành thế dây dưa không dứt. Lý Thu Thủy không nói gì chỉ tập trung giết chết Đồng Lão.

“A”

“Àm”

Trong lúc đang nói chuyện cả hai người đã bị đối phương tổn thương nội lực thổ huyết tại chỗ. Ngô Minh cũng không biết nói gì ngồi một bên nhìn hai lão bà tay chân đầy máu ngồi gục một bên.

“Cần gì phải khổ như vậy.”

“Có những thứ cả đời người cũng không thể hiểu được.”

Thiên Sơn Đồng Lão lúc này da mặt đã nhũn lại, sự già nua đã in hằn lên khuôn mặt của bà ta. Từng vết nhăn như minh chứng cho từng năm tháng đã trải qua, chúng càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn. Tóc của Đồng Lão cũng đã bạc trắng.

“Ta không xong rồi, ngươi cầm theo cái này đi về Phiêu Miểu Phong đi vào mật thất, thứ ngươi cần biết đều có trong đó.”

“Điều ta cần biết?”

“Là ký hiệu ngươi hỏi ta. Lúc đó là ta nói dối, thật ra ta đã từng thấy nó trước đây một lần.”

“Lão lão người thấy nó ở đâu?”

“Ngươi cứ đi tìm tới đó sẽ hiểu mọi việc, chuyện này là ân oán của Tiêu Dao Phái bọn ta ngươi đã là chương môn nhân cũng nên gánh vác nó.”

Thiên Sơn Đồng Lão nói xong thì hai mắt nhắm lại, cả người ngã sang một bên hơi thở cũng đã ngừng. Lý Thu Thủy này giờ điều khí một bên không mở lời lúc này cũng đã mở mắt ra nhìn. Nhìn thấy Thiên Sơn Đồng Lão chết đi bà ta cười lớn không dứt.

“Cuối cùng lão tặc ngươi cũng chết sớm hơn ta, tí ti ngươi tỉnh dậy mà đánh ta, mắng ta. Ha ha ha.”

Lý Thu Thủy sau đó mới quay sang Ngô Minh.

“Ta với ngươi tiếp xúc cũng không nhiều nhưng ngươi có thứ gì đó khiến cho ta tin tưởng. Ta cũng không được nữa rồi. Cả đời này của ta đấu đá với lão tặc từ này cuối cùng đợi được ngày ả ta chết trước mặt ta. Sau này Ngân Xuyên cùng Ngữ Yên ta đều trông cậy vào ngươi.”

Nói xong Lý Thu Thủy cũng ngã gục một bên. Ngô Minh đều xác nhận hai người này đã ra đi, cả tim cũng đã ngừng đập.

“Đấu với nhau cả đời, kết cục thế này thật sự xứng đáng sao?”

Ngô Minh nhìn cả hai người này hẩn trong lòng có quá nhiều suy nghĩ. Hẩn nghĩ nếu mình là hai người này hẩn có thể buông bỏ thù hận hay không, có chọn con đường như thế này mà sống cả cuộc đời.

Ngô Minh quay sang Hắc Liên Thiết Thụ nói ra.

“Ngươi mang thi thể của bà bà đi về mai táng, dù sao bà ấy cũng là hoàng tộc Tây Hạ không thể để lưu lạc bên ngoài được.”

“Vâng công tử yên tâm, việc này cứ giao cho chúng tôi.”

“Các ngươi Nhất Phẩm Đường giao cho ngươi quản lý, ta còn rất nhiều việc phải lo hiện tại cũng không thể như lời bà bà nói tiếp quản các ngươi.”

“Vâng.”

“Lui đi.”

Ngô Minh ra hiệu cho đám người Nhất Phẩm Đường mang theo thi thể của Lý Thu Thủy rời đi, sau đó hẩn mới quay sang đám người Linh Thử Cung.

“Các ngươi cùng ta trở về Phiêu Miểu Phong. Đám gà chó đất sành kia cũng nên dạy cho chúng một bài học.”

“Vâng cung chủ đại nhân.”

“Sau này gọi ta là công tử được rồi, ngươi tên là gì?”

“Thuộc hạ gọi Mai Kiếm.”

“Được rồi, Mai Kiếm ngươi gọi mọi thu dọn đi, chúng ta đưa lão trở về cũng dạy cho bọn phản loạn kia một bài học.”

Ngô Minh sau đó dẫn đầu nhóm người hướng về Phiêu Miểu Phong mà đi. Từ Tây Hạ đi tới Phiêu Miểu Phong cũng không quá xa nhưng với tốc độ của mọi người cũng phải tới.

“Các ngươi tốc độ quá chậm rồi, ta về đó trước các ngươi cùng đi theo sau đi.”

“Vâng công tử.”

Ngô Minh một mạch chạy thẳng về hướng Phiêu Miểu Phong, chỉ sau vài canh giờ hắn đã tới được hẻm núi nối với Linh Thửu Cung phía trên.

Nơi này là một cái vực cách bên kia bờ cũng phải ba mươi thước. Trước đây nơi này có một cây cầu nhưng bây giờ đã bị cắt bỏ.

“Đi đường vòng quá mất thời gian.”

Ngô Minh nhắm chừng khoảng cách cảm thấy hắn có thể nhảy qua được nên lùi về sau lấy đà.

“Vũ”

“Ngươi có thấy gì không?”

“Thấy gì?”

“Lúc nãy hình như ta thấy có người nhảy từ bờ bên kia sang nơi này.”

“Ngươi đừng có mơ giữa ban ngày nữa, ai có thể từ bên đó nhảy sang. Nếu có cũng đã ngã chết hết rồi.”

“Ta nói là có.”

“Ta nói là không.”

Hai tên lính gác cãi nhau kịch liệt không ai chịu nhường ai, đến mức đao kiếm cũng đã rút ra ngoài.

“Tên này nói đúng, có người vừa rồi vừa nhảy qua.”

“Hả! Ngươi là ai?”

Đang cãi nhau hai tên này nghe được giọng nói phía sau mình thì quay lại đã thấy Ngô Minh từ đâu xuất hiện ở phía sau mình. Cả hai từ nãy giờ không hề nhận ra được sự hiện diện của Ngô Minh nên không khỏi hoảng sợ.

“Các ngươi nói cho ta biết bọn người Ô Lão Đại đang ở đâu.”

“Tên nhãi ranh không nói ta biết ngươi là ai còn dám ra lệnh.”

Tên này giờ kiếm lên muốn đánh tới Ngô Minh nhưng chỉ thấy một ánh kiếm lóe lên cả người hắn đổ ầm xuống đất. Lúc sau mới có thể thấy hắn ta trên người đã bị chém một vết dài chí tử.

“Ngươi có như tên này ngu ngốc tìm cái chết. Nói ta biết bọn Ô Lão Đại đang ở đâu.”

“Ở phía trong.”

“Dẫn ta đi.”

Từ nơi này cũng có hơn ba đường đi lên. Ngô Minh không muốn mất thời gian của mình nên đã tìm một kẻ dẫn đường. Chỉ là vừa đi được một lúc hắn đã nhìn thấy cả một đoàn người đi tuần tra. Tên bị Ngô Minh bắt nhìn thấy đồng bọn lập tức mừng rỡ hét lên.

“Có kẻ đột nhập, mau đến cứu ta. Ở bên này có kẻ đột nhập.”

Ngô Minh không nói gì một kiếm giết chết tên này. Ngay sau đó tiếng hô hào phát lên ầm ĩ. Ngô Minh ngay lập tức đã trở thành tâm điểm của mọi người. Hàng loạt người ủa tới muốn bắt lấy Ngô Minh.

“Giết.”

Chương 74: Nội loạn Linh Thử Cung

“Trương Nhị, hấn giết chết Trương Nhị rồi.”

“Các huynh đệ xông lên giết chết tên tiểu tử này.”

Tiếng hô hào không dứt cứ thế vang lên. Từng đoàn người mang theo vũ khí không ngừng kéo tới ý định giết chết Ngô Minh.

Ngô Minh không chút gì là để đám người này vào mắt cầm thanh kiếm trên tay chém thẳng vào trong động bên trong.

Tiếng la hét dồn dập khắp nơi. Bên trong Linh Thử Cung cũng đã nghe được tiếng động từ bên ngoài.

“Bên ngoài xảy ra việc gì?”

Ô Lão Đại nghe được tiếng động vội hỏi thăm tên thuộc hạ kế bên. Tên này lập tức bẩm báo.

“Thuộc hạ nghe nói bên ngoài có kẻ đột nhập nên huynh đệ đã đi ra ngoài bắt hấn lại.”

“Việc như vậy lại tự ý hành động, không báo cáo cho ta.”

“Các huynh đệ chỉ nghĩ tên kia chỉ là một kẻ không biết tự lượng sức mình nên mới xông vào đây mà thôi nên không muốn kinh động các vị đạo chủ.”

“Mau cùng ta đi ra xem.”

“Àm”

Ô Lão Đại vừa dứt lời đã thấy cửa động bị đập vỡ ra ngoài, hàng chục tên thuộc hạ của hấn bị đánh văng vào trong nằm la liệt trên người đều là vết thương.

“Ô Lão Đại lâu rồi không gặp.”

“Người người là?”

“Ba tháng trước trong rừng trúc không nhớ sao?”

“Hả!”

Ô Lão Đại kinh hãi nhìn Ngô Minh, kẻ này hấn một mình không thể đối phó được. Ngay lập tức hấn muốn tìm cách chạy thoát khỏi nơi này nhưng Ngô Minh sao có thể để cho hấn dễ dàng chạy đi.

“Đừng hy vọng chạy thoát khỏi đây, người bây giờ phát tính hiệu tập hợp toàn bộ đạo chủ động chủ lại đi. Ta xem như cho người một cơ hội sống.”

“Người bị điên rồi hay sao?”

Ô Lão Đại sao cũng không nghĩ ra được tại sao Ngô Minh lại sai mình làm việc này. Với suy nghĩ của Ô Lão Đại thì dù Ngô Minh có tài giỏi đến mấy cũng không thể chống lại toàn bộ bọn họ. Ngay cả Thiên Sơn Đồng Lão nếu không nhờ nắm trong tay Sinh Tử Phù cũng chưa chắc có thể một mình chống lại hết đám ma quỷ kia.

Ngô Minh không phản ứng gì, cứ như thế Ô Lão Đại bắn pháo sáng kêu gọi đồng minh của mình. Với hấn đây cũng là hy vọng sống duy nhất. Ngô Minh đi tới phòng giam giải thoát cho những cô gái của Linh Thử Cung đang bị giam giữ.

Trong số những người bị giam một cô gái bước ra cảm tạ Ngô Minh.

“Đa tạ công tử cứu giúp.”

“Không cần cảm tạ, ta sau này sẽ là chủ nhân của các người.”

Ngô Minh không giải thích gì thêm ngồi xuống đợi đám người Ô Lão Đại tập hợp tới. Chỉ chưa tới một canh giờ cả đám người đã ùn ùn kéo tới vây kín Linh Thử Cung. Cả bọn nhìn Ngô Minh chăm chăm. Khi lên đây họ cũng đã thấy được bao nhiêu xác chết bị Ngô Minh hạ sát, kẻ này không có chút

thiện ý nào với bọn họ.

“Ngô công tử chuyện hôm trước xem như là hiểu lầm chúng tôi sẵn sàng bỏ qua cho công tử, không cần làm lớn chuyện này.”

Tang Thổ Công đứng ra hòa giải. Hắn cùng Ngô Minh xung đột là gây gổ nhất, hiện tại thực lực Ngô Minh cường đại quá mức khiến bọn họ không ít e sợ. Nếu chiến đấu sẽ là huyết chiến, thương vong không thể đoán trước. Chỉ vì một chuyện như vậy mà gây ra chết chóc không đáng có thì bọn họ thà cầu hòa.

Ngô Minh không để vào tai mấy lời vừa rồi quay sang hỏi cô gái bên cạnh.

“Ngươi tên gì?”

“Bẩm công tử tôi tên là Cúc Kiếm.”

“Cúc Kiếm ngươi cho ta biết bọn họ đã giết bao nhiêu người của Linh Thửu Cung.”

“Chín bộ Cửu Trùng Thiên đã bị bọn họ tiêu diệt gần hết, hiện tại tàn dư của chúng tôi chỉ là nhóm nhỏ Chu Thiên Bộ. bọn người kia nếu còn sống cũng không nhiều người chết ít nhất cũng phải lên tới 300 người.”

Ngô Minh nghe xong quay sang nhìn đám người Ô Lão Đại.

“Các ngươi đã nghe rõ chưa, 300 người các ngươi ở đây làm sao thì làm kiếm đủ cho ta 300 cái xác như vậy những người còn lại coi như bỏ qua ta không truy cứu.”

Nghe được lời của Ngô Minh mọi người đều tức giận không thôi. Tang Thổ Công vốn đã có ác ý với Ngô Minh nghe lời này càng không lọt lỗ tai liền đứng ra tiên phong.

“Tên tiểu tử chỉ dựa vào chút bản lĩnh muốn ra oai ở đây, hôm nay chúng ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.”

Theo sau Tang Thổ Công là một đám thuộc hạ của hắn cùng vài tên đạo chủ động chủ. Ngô Minh vươn tay động tác vô cùng quen thuộc, đây chính là Thiên Sơn Lục Dương Chưởng mà trước đó Ngô Minh đã được học. Liên tiếp hơn hai chưởng được đánh ra đánh bay toàn bộ người xông tới. Ngô Minh vẫn như không có việc gì xảy ra nhìn đám người đang hoảng sợ xung quanh.

“Ta giúp các ngươi trừ đi 14 tên ứng viên, giờ còn 286 tên nữa, các ngươi tự mình lựa chọn.”

Toàn bộ mọi người đều chìm trong sợ hãi. Cảnh tượng vừa rồi bọn họ nhìn thấy toàn bộ, mấy vị đạo chủ kia võ công đều không phải hạng tầm thường vậy mà với Ngô Minh đều không địch lại một chiêu. Cứ như vậy so sánh bọn họ lấy gì mà so. Hơn nữa võ công vừa rồi Ngô Minh sử dụng bọn họ đều nhìn ra đây là tuyệt kỹ của Thiên Sơn Đồng Lão. Đồng Lão vẫn là một mối lo không thể gỡ bỏ trong lòng bọn họ. Bởi vậy những cô gái này mới còn có thể sống nếu không họ đã chết hết cả rồi.

Sinh Tử Phù thứ này quá mức đáng sợ. Cái tên của nó cũng đã nói lên tất cả, muốn sống không được muốn chết không xong. Cảm giác ấy bọn người ở đây ai cũng đã trải qua. Chưa tìm được cách giải Sinh Tử Phù họ vẫn sẽ là con cá nằm trên thớt bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác đem ra làm thịt.

“Ngươi có quan hệ gì với Thiên Sơn Đồng Lão?”

“Ta sao? Có thể gọi một tiếng là sư phụ. Lão lão đối với ta có ơn dạy dỗ.”

“Ngươi ngươi là truyền nhân của Thiên Sơn Đồng Lão.”

“Công Tử người nói là sự thật, Lão lão hiện giờ đang ở đâu?”

Ngay cả bọn người xung quanh hay là nữ nhân Linh Thửu Cung đều nghe qua lời của Ngô Minh liền kinh ngạc. Việc này chẳng phải quá sức dọa người sao? Nếu Ngô Minh là truyền nhân của Thiên Sơn Đồng Lão vậy chẳng phải nói mạng của bọn họ từ đầu đã định là sẽ chết sao. Dù không ai ra tay Sinh Tử Phù một khi tái phát bọn họ tự khắc sẽ vong.

Ngay thời điểm này tất cả đều như ngồi trên đồng lửa không ai biết làm như thế nào. Ngô Minh quay sang đám người Cúc Kiếm.

“Thiên Sơn Đồng Lão đã qua đời rồi, ta sau này sẽ là cung chủ mới của các ngươi.”

Toàn bộ mọi người bộ mặt nghi ngờ nhìn Ngô Minh không nói ra lời. Điều này qua sức bắt ngờ ai có thể tin nó là sự thật. Chức vị cung chủ này không thể tùy tiện dựa vào một câu nói của Ngô Minh mà cho là sự thật được.

“Các ngươi mau đi đón những đệ tử bên ngoài đi, bọn họ sẽ nói cho các ngươi biết sự thật.”

Ngô Minh sau đó sai những nữ nhân này đi tiếp ứng nhóm người bên ngoài. Để lại chỉ là những cái nhìn ngờ ngác về phía Ngô Minh.

“Kẻ này chính là truyền nhân của lão ác bà kia, nhất định hắn có cách giải Sinh Tử Phù của chúng ta, mau bắt hắn lại kêu hắn khai ra.”

“Đúng vậy chúng ta đừng trúng kế của hần giết hại lẫn nhau, mọi người hiệp lực xong lên.”

“Phốc.”

Hai người vừa mới mở lời lập tức trên ngực đi ra hai lỗ nhỏ máu chảy ra ngoài. Ngô Minh thu tay lại nói tiếp.

“Các ngươi còn muốn sống thì làm theo lời ta, còn muốn chết thì như bọn người này cứ tự tiện xong lên ta sẽ tiếp đón tất cả.”

Tất cả đều lùi hần ra phía sau. Cách ra tay của Ngô Minh quá sức dọa người hoàn toàn không có cách phòng bị, với người như thế này bọn họ sợ hãi muốn đánh cũng không có cách. Trong khi đám đông lùi ra sau chỉ có một tên là còn đứng ra. Đó chính là Trác Bất Phàm.

“Ngươi cũng giống như lão tặc kia là một ác nhân, năm xưa 62 người của Huệ Kiếm Môn 33 năm trước đều bị Thiên Sơn Đồng Lão giết hại, hiện giờ ân oán đó tính sao đây, ngươi nói xem.”

“Ý ngươi nói là muốn ta trả nợ sao, 33 năm trước ta còn chưa có ra đời ngươi xem ta thế nào lại mắc nợ ngươi.”

“Đừng nhiều lời, tiếp ta một kiếm.”

Chưa dứt lời Trác Bất Phàm đang muốn rút kiếm ra bên ngoài đã bị Ngô Minh dùng Lục Mạch Thần Kiếm bắn xuyên cánh tay, kiếm cũng rút xuống đất.

“Các ngươi còn nợ ta 284 tên nữa, tên này kẻ nào lên giết hần coi như hôm nay hoàn thành đến nhận một viên thuốc giải. Các ngươi trong người Sinh Tử Phù chắc cũng đã tới thời điểm phát tán.”

Ngô Minh vừa đem viên thuốc giải đưa ra đã ngay lập tức làm rung động lòng người. Thứ này bọn họ đã tìm tới hết cả Linh Thử Cung cũng không tìm ra, nếu không có thứ đó thời hạn một năm của bọn họ cũng sắp đến sẽ chết không nghi ngờ.

Trác Bất Phàm bị Ngô Minh đánh ngã trên đất không thể động dậy tuyệt nhiên trở thành món mồi ngon trước mắt tất cả mọi người. Giết tên này bọn họ sẽ có cơ hội sống tiếp. Tuy ngoài miệng tất cả đều nói là sẽ sống thế chết nhưng tới thời khắc sinh tử có mấy ai kiềm nén được hành động của mình.

Lập tức có mấy tên không kiềm nén được cảm xúc nhào tới muốn giết chết Trác Bất Phàm đòi lấy thuốc giải. Trác Bất Phàm đáng thương ngay cả một chiêu cũng chưa ra được giờ lại không thể phản kháng dù biết mình bị người khác đem thành con tốt. Chết không đáng sợ bằng cảm giác biết rằng nó sắp đến mà mình không thể làm gì. Trác Bất Phàm là hét vang trời nhưng cũng không tránh khỏi tử kiếp. Liên tục mười mấy nhát chém lên người của hần khiến hần chết ngay tại chỗ. Đám người này lập tức quỳ xuống trước mặt Ngô Minh.

“Công tử chúng tôi biết tội, xin công tử tha lỗi.”

“Làm theo lời của ta coi như hôm nay các ngươi thoát khỏi tội chết, cầm lấy đan dược rồi đứng sang một bên.”

Ngô Minh quăng mấy viên thuốc ra ngoài sau đó nói tiếp.

“Còn 283 cái nữa, các ngươi tự mình quyết định đi.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Mật thất trong thạch thất

Một cảnh tượng kinh hoàng xảy ra ngay phía trong Linh Thử Cung. Từng bang phái ngay giữa nơi này chém giết lẫn nhau giành lấy sự sống của mình. Ngô Minh cũng không phải tự nhiên mà đưa ra đề nghị kỳ hoặc như thế này, hần chính là muốn để cho bọn họ nội bộ tự có chia rẽ.

Nhóm người này sở dĩ có thể làm tới bước này là bởi bọn họ đoàn kết với nhau, bọn họ có chung một kẻ thù. Ngô Minh không muốn điều này, thứ hần cần là thuộc hạ cần người nghe lệnh hần chứ không cần một đám người đoàn kết với nhau chống lại mình. Ngô Minh muốn phá vỡ mối quan hệ này bằng mệnh lệnh vừa nêu ra.

Thứ nghĩ nếu kẻ hôm trước muốn giết người hôm sau người có muốn hợp tác với hần, điều này hoàn toàn không có khả năng. Cuộc chém giết ngày hôm nay sẽ phân hóa đi tình cảm giữa 36 động 72 đảo. Cuộc chém giết kết thúc với sự hủy diệt hoàn toàn của hai đảo là An Thiên và Cự Ngô. Hai đảo này được Ngô Minh quăng ra làm phần thưởng cho hai người đầu tiên giết Trác Bất Phàm. Sau đó Ngô Minh đuổi tất cả mọi người ra khỏi Phiêu Miêu Phong.

Cách làm của Thiên Sơn Đồng Lão trước đây rất hợp ý của Ngô Minh. Hần không phải loại người lấy đức phục tài như Hư Trúc, sẽ không có việc hần đi giải Sinh Tử Phù cho những người này. Sinh Tử Phù vẫn sẽ là thứ hần dùng để uy hiếp tất cả mọi người. Tác dụng của thứ này đã được Thiên Sơn

Đồng Lão khẳng định, bằng chứng là mấy chục năm nay vẫn để chế mà Thiên Sơn Đồng Lão tạo dựng vẫn còn sống.

Lấy bạo lực áp chế quần hùng tuy không phải là cách tốt nhất nhưng nó cũng là cách. Kẻ không có đức thì phải dùng bạo quyền để chế phục người khác. Đức Ngô Minh không có được thứ này, thứ hắn có chỉ là sức mạnh là thực lực cường đại của bản thân. Người ta thường nói để chế xây bằng cường quyền thường sẽ bị dập tắt bởi cường quyền nhưng họ đều quên một thứ là những kẻ bị đánh bại đó đều có một điểm chung. Họ là con người có lúc già yếu đi, khi họ mạnh nhất không ai có thể đánh bại họ nhưng khi họ già yếu thứ sức mạnh áp đảo không còn dẫn tới thất bại. Ngô Minh không như vậy, hắn có thứ để duy trì lợi thế của mình. Từ khi thấy tận mắt Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công Ngô Minh đã biết cuộc đời mình sẽ còn đi rất xa rất dài.

Trong tương lai cũng chẳng biết Ngô Minh có là một người tốt hay không nhưng lúc này hắn đã lựa chọn làm một kẻ xấu. Đinh Xuân Thu lúc trước nói rất đúng, một kẻ tốt trở thành kẻ xấu rất dễ dàng nhưng ai có thể đi ngược lại con đường đó. Ngô Minh từ một kẻ trói gà không chặt đã trở thành một tên giết người không chớp mắt, dù là mục đích gì thì hắn cũng đã thay đổi.

Ngô Minh sau khi kể rõ mọi việc lại cho mọi người trong Linh Thử Cung thì sắp xếp lại chín bộ Cửu Trùng Thiên của Linh Thử Cung. Theo đó hai bộ đã hoàn toàn bị tiêu diệt hắn cũng không muốn lập lại, hiện giờ nhân lực cũng không đủ. Theo đó nhờ vào số tài nguyên mà bọn người Ô Lão Đại công nạp Ngô Minh lần nữa xây dựng lại Phiêu Miểu Phong. Bảy bộ còn lại vẫn được giữ nguyên nhưng Ngô Minh đổi chúng thành một cái tên dễ nhớ hơn là “một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy” những từ tiếng Việt này nhóm nữ tử kia hoàn toàn không hiểu nhưng cũng nghe theo Ngô Minh phân phó. Theo đó mà chia ra hoạt động như cũ.

Bộ máy của Linh Thử Cung chủ yếu là tạo thế lực kiểm soát 36 động 72 đảo, nó không khác một quốc gia là mấy với Ngô Minh là kẻ vua của cả bộ máy này.

Ngô Minh tiếp tới đó cho người đi về Cô Tô đón hai nữ nhân của mình tới nơi này sinh sống. Sống mấy chục năm ở vùng sông nước trước phong cảnh thế này Ngô Minh cũng cảm thấy thích thú. Hơn nữa hắn còn muốn nữ nhân mình luyện Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công. Thứ võ công này lợi ích không thể nghĩ ngờ, hắn cũng không muốn mình một người cô độc mấy trăm năm. Theo bí kíp ghi lại thì môn võ công này có tới 10 lần trùng sinh sẽ là 300 năm tuổi thọ nếu không có gì xảy ra. Nhưng đó vẫn chưa phải là giới hạn mà Ngô Minh tin tưởng. Với nhưng gì Ngô Minh có được hắn có một tia hy vọng có thể tìm ra một cách cải tiến môn kỳ công này thành một thứ có thể khiến con người ta trường sinh bất tử.

Cách cải lão hoàn đồng trong Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công này ghi chép có thiếu sót. Đơn giản người bình thường đọc qua sẽ không hiểu thứ bên trong viết là gì chứ nói gì tới thiếu sót bên trong nhưng nên nhớ Ngô Minh là người đã chân chính cải lão hoàn đồng. Hắn biết rõ quá trình đó cần thứ gì và sẽ như thế nào nên qua những thứ này Ngô Minh có tự tin cải tiến nó tốt hơn.

Ngồi trong phòng Ngô Minh được hai người Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm hầu hạ mọi thứ. Từ nhỏ Ngô Minh cũng đã quen với việc này nên vô cùng hài lòng.

“Chủ nhân người thức rồi.”

“Ta nói rồi, gọi ta là công tử. Cái từ chủ nhân này nghe quá nặng nề, ngài nào cũng gặp mặt cứ như vậy rất có khoảng cách.”

“Vâng công tử.”

“Các người chuẩn bị thức ăn đi, ta ăn xong còn có thứ muốn hai người giúp.”

Ngô Minh sau đó ăn uống một chút rồi cùng hai người họ đi xuống phía dưới thạch thất của Linh Thử Cung. Tới trước cửa thạch thất cả Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm dừng lại nói ra.

“Công tử đây chính là thạch thất mà công tử muốn tìm, chỗ này chúng đệ tử không dám bước vào.”

“Các người cùng đi vào đi, ta là chủ nguyên tắc đều là phục vụ cho ta mà thôi, có sự cho phép của ta các người được quyền đi vào.”

“Vâng công tử.”

Đi vào bên trong Ngô Minh nhìn lên phía trên đều là những bức họa ghi chép võ công. Ngô Minh nhanh chóng dặn dò cả hai người Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm.

“Hai người các người hiện tại không nên nhìn những thứ này, ta trước tiên giúp các người bổ sung chút chân khí tránh bị nó tổn thương rồi mới bắt đầu luyện những thứ trong động này được.”

“Công tử không cần đâu, không thể vì chúng tôi mà hao tổn chân khí của công tử được.”

“Cái này không phải vì các người, là thuộc hạ của ta cũng phải có chút bản lĩnh mới được.”

Ngô Minh nói ra sau đó nắm lấy hai bàn tay của hai người vận chuyển chân khí giúp cả hai đã thông kinh mạch tăng cường nội lực. Bọn họ là thuộc hạ của Ngô Minh nên không có chuyện hắn phải đi cứu giúp bọn họ được vì vậy bản lĩnh cũng không thể quá yếu đuối. Thuộc hạ chính là để phục vụ mình, ngay cả Ngũ Yên hay Uyển Thanh Ngô Minh cũng đã dần cảm thấy không thể mọi lúc đi bảo vệ các nàng. Hai người họ đã là quá đủ nói chi thêm cả trăm nữ nhân ở đây. Việc tăng thực lực cho bọn họ cũng là điều đương nhiên.

Ngô Minh sau này còn muốn phân loại các loại võ công mình học được rồi tùy theo chức vụ phân phó từng người luyện tập để tự gia tăng thực lực của

mình. Sau khi cả hai người Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm được Ngô Minh trợ giúp liên tục tạ ân Ngô Minh hai mắt cũng đã cảm động tới đỏ lên. Theo lời Ngô Minh cả hai theo những bức vẽ trên tường mà luyện tập võ công.

Ngô Minh không quan tâm tới những thứ bên trên mà đi vòng quanh tìm kiếm căn phòng mà trước lúc chết Thiên Sơn Đồng Lão đã nói qua. Hắn cũng không có hỏi hai người Mai Kiếm vì họ cũng là lần đầu tiên đi vào, cả cái Linh Thử Cung này chắc cũng chẳng ai biết về sự tồn tại của căn mật thất đó.

“Đều là đá tảng rõ cũng không thể nhận ra chỗ nào rỗng, muốn tìm ra chỗ mật thất xem ra tốn thời gian.”

Ngô Minh học theo những thứ hắn từng thấy đi rõ quanh các vách tường tìm nơi có âm thanh khác biệt phát ra. Nơi có mật thất chắc chắn sẽ là một nơi rỗng sẽ phát ra âm thanh khác với những nơi còn lại nhưng sau khi tìm xung quanh Ngô Minh phát hiện toàn bộ đều là đá tảng cực dày không thể biết nơi nào là nơi mật thất kia ẩn trốn.

“Keng”

Ngô Minh trong lúc tìm kiếm đánh rơi một chiếc bình xuống mặt đất khiến nó vỡ ra thành mảnh vụn. Nhìn bề ngoài không có gì bất thường nhưng Ngô Minh lại nhận ra điều đặc biệt từ việc này.

“Là bên dưới, dưới này còn có tầng hầm?”

Ngô Minh sau khi nghe được tiếng vang từ lòng đất phát ra đã phát hiện bên dưới này mới thật sự là thứ hắn đang tìm kiếm.

“Lại giấu ở phía dưới, cái này đúng là thách đố người khác nếu không nhờ cái bình này mình còn định phá nát mấy vách núi xung quanh tìm mật thất rồi.”

Ngô Minh vui mừng sau đó đuổi hai người Mai Kiếm ra ngoài. Sau khi xác định được vị trí móng nhất của sàn nhà Ngô Minh một Kim Cương Quyền đánh thẳng xuống dưới làm cả sàn nhà run lắc rồi nứt ra. Ngay lúc này nó mới lộ ra bên dưới là một căn phòng tối ảm phủ bụi dày đặc. Ngô Minh dùng dị năng khổi phát một ngọn lửa ngay tay trái mình đi xuống phía dưới ở bên dưới cuối cùng chỉ tìm được một cái rương cùng một bức ảnh lớn treo bên trong. Theo chữ bên trong thì đây chính là di ảnh của Tiêu Dao Tử.

Ngô Minh quỳ lại một cái sau đó lấy đi chiếc rương rồi lấp lại miệng hố. Hẳn dù sao có có một sự kính trọng đối với Tiêu Dao Tử, con người này tuy chỉ nghe qua lời kể nhưng những thứ mà ông để lại thứ nào cũng trân quý, là châu báu trong châu báu. Dù để thấy được Tiêu Dao Tử là một người tài lược như thế nào.

Cũng ngay lúc này suy nghĩ trong đầu của Ngô Minh càng trở nên mãnh liệt hơn. Tiêu Dao Tử theo lời kể hơn 70 năm trước đã là một người đỉnh cao trong thiên hạ luyện tới Âm Dương Cảnh có thể gọi là vô địch vậy sao lại có thể mất tích kỳ bí như vậy. Khả năng chết già của ông ta là không có, nên nhớ Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn là ai sáng tạo ra. Khả năng bị người khác giết càng thấp hơn, ai có thể đã thương một kẻ đã đứng trên đỉnh cao của võ học như vậy. Theo những gì Thiên Sơn Đồng Lão cùng Vô Nhai Tử kể lại Ngô Minh có thể thấy được dù là hiện tại cũng không phải đối thủ của Tiêu Dao Tử vậy lý do vì sao ông ấy lại biến mất. Tất cả dường như chứa trong chiếc hộp mà Ngô Minh đang ôm trên người còn cả bí mật về chiếc hình xăm kỳ lạ kia, Ngô Minh sắp tìm ra lời giải cho toàn bộ những thắc mắc của mình bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tin xấu

Ngô Minh ngay sau ngày hôm ấy đã ở suốt trong phòng của mình một ngày trời không hề đi ra ngoài. Cơm nước đều được Mai Kiếm đưa tới tận nơi sau đó người đều bị hắn đuổi ra ngoài. Chỉ cho tới khi người đưa một tin tức quan trọng tới hắn ta mới chịu đi ra ngoài.

Người tới là kẻ đã được Ngô Minh cho đi đón Ngưu Yên và Uyển Thanh. Cô gái này đã đi được ba ngày đường lúc này về tới thì đúng là quá nhanh rõ ràng đã xảy ra chuyện. Ngô Minh đi ra đại sảnh lúc này chỉ thấy cô gái kia quỳ giữa sảnh nhìn thấy Ngô Minh thì úp sấp mặt không dám ngẩng lên.

“Xảy ra chuyện gì, không thể nhanh như vậy mà người trở về đây được?”

“Thuộc hạ vô dụng xin công tử trách tội.”

“Không phải lúc khó khăn, có việc gì báo cáo xong rồi tính, người muốn chết cũng phải cho ta biết lý do.”

Ngô Minh nói ra, sau đó nhìn từ bên ngoài khiến vào một người hắn vừa nhìn thấy mắt đã nổi lên gân đỏ cả người bùng lên sát khí. Sự điềm tĩnh của Ngô Minh biến mất thay vào đó là sự tức giận tột độ. Ngô Minh đưa tay từ xa hút bay người cô gái đưa tin kia lại mình, tay nắm lấy cổ cô ta.

“Việc này là như thế nào?”

“Là thuộc hạ đến muộn.”

“Còn sống.”

Ngô Minh đang lúc tức giận thì cảm nhận được trên cái cán kia Uyển Thanh nàng vẫn còn hơi thở. Con tức giận của hắn có chút suy giảm hắn buông cô gái kia ra một bên lao tới bên Uyển Thanh.

“Người kẻ rõ ràng mọi chuyện cho ta nghe, sao lại xảy ra việc này?”

Ngô Minh vừa kiểm tra thương tích của Uyển Thanh vừa nghe cô gái kia kể lại mọi việc.

“Thuộc hạ theo lời công tử đi về Cô Tô để đón hai vị tiểu thư nhưng mà chỉ đi được nửa đường thì đã gặp được Mộc cô nương đây. Lúc ấy cô nương ấy đã bị thương rất nặng thuộc hạ qua những lời mà Mộc cô nương nói trước khi hôn mê đã kể lại thì cả Tham Hợp Trang cùng Mạn Đà Sơn Trang đều bị kẻ địch tấn công, chúng đã giết hầu hết người ở đó. Vương cô nương và Mộc cô nương chạy thoát được chia nhau ra hai hướng đào tẩu. Mộc cô nương chạy thoát nhưng cũng đã bị thương nặng. Thuộc hạ vội tức tốc đưa cô ấy trở về đây. Thương thế của Mộc cô nương đại phu bình thường không chữa trị được chỉ có thể trông cậy vào Công tử ngài mà thôi.”

“Người cúi xuống dưới, gọi người đem Cửu Chuyển Hồn Xà Hoàn cùng linh dược trong cung đến phòng của ta hết. Gọi cả Mai Kiếm Trúc Kiếm tới đó.”

Ngô Minh gác lại mọi việc quan tâm tới tính mạng của Uyển Thanh trước liền ôm nàng trở về phòng mình tập trung trị thương.

Vừa vào tới phòng Ngô Minh lập tức cởi hết quần áo của Uyển Thanh ra ngoài. Lúc này hắn mới có thể thấy được đầy đủ vết thương trên người của Uyển Thanh.

“Đoàn Dự tên khốn kiếp này lại dám làm ra chuyện này, lần này ta không lật tung Đại Lý quốc của người lên ta không phải là Ngô Minh.”

Vết thương trên người của Uyển Thanh nhìn qua Ngô Minh đã có thể nhận ra thủ phạm. Đây là hai môn võ công hắn am hiểu nhất Nhất Dương Chi cùng Lục Mạch Thần Kiếm. Nhất Dương Chi còn có thể đoán sai nhưng Lục Mạch Thần Kiếm môn võ công này chỉ có hai người trong thiên hạ này luyện thành là Ngô Minh cùng Đoàn Dự. Với độ khó của nó Ngô Minh tin chắc sẽ chẳng có kẻ thứ ba luyện ra được môn võ công này.

Uyển Thanh bị hai nhất kiếm khí gần ngực cùng phía sau lưng. May mắn là nó không chạm ngay tim nếu không giờ này Ngô Minh đã không phải là cứu chữa mà đang lo hậu sự cho nàng.

Ngô Minh dựa vào sổ sách y thuật của Linh Thử Cung tìm mọi cách cứu Uyển Thanh. Hắn biết rõ các vết thương này sẽ có tác động như thế nào nên tìm rất nhanh ra phương pháp cứu chữa. Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm một bên hộ pháp. Ngô Minh sau khi bôi thuốc ngoài da, cho Uyển Thanh dùng đan dược thì cả một đêm dài điều trị nội thương cho nàng. Võ công của Đoàn Dự rõ ràng đã tiến bộ vượt bậc bằng chứng là chiêu thức này Ngô Minh có thể thấy là được đánh từ rất xa nhưng kiếm khí vẫn có thể làm cho một cao thủ như Uyển Thanh bị thương nghiêm trọng. Lấy võ công của Uyển Thanh ít nhất hiện tại cũng là Hậu Thiên trung kỳ vậy mà nội thương khiến kinh mạch tán loạn không không chế được.

Ngô Minh cũng không biết hắn ngủ quên trên giường bệnh từ lúc nào. Hắn thức dậy đã thấy mình nằm một bên với Uyển Thanh còn Mai Kiếm cùng Trúc Kiếm thì vẫn thức một bên.

“Ta đã ngủ bao lâu rồi?”

“Công tử chỉ mới chợp mắt được một chút.”

“Công tử người nghỉ ngơi đi, mạch của Mộc cô nương cũng bình thường trở lại rồi, công tử đã tổn hao nội lực cả đêm phải nghỉ ngơi lấy sức lại.”

“Ta không sao, ta cơ thể không giống các người nội lực tiêu hao rất nhanh sẽ hồi phục lại.”

Ngô Minh quay sang cầm lấy tay của Uyển Thanh đồng lời bắt mạch lại cho nàng.

“May mắn là đến kịp thời, hai người ở đây chăm sóc cho nàng ấy, ta đi ra ngoài có chuyện.”

Ngô Minh xác định được Uyển Thanh tình trạng đã bình thường mới quay đầu đi ra ngoài. Lúc sau người ta có thể thấy ở trên đỉnh của Phiêu Miểu Phong xuất hiện hai cột sáng xanh trắng liên tục phòng lên trời tới ba lần.

Chỉ không tới nửa ngày toàn bộ đảo chủ động chủ cùng Hắc Liên Thiết Thụ đã chạy tới Phiêu Miểu Phong nghe lệnh.

Ngô Minh đứng trước tất cả mọi người nói ra.

“Ta lần này gọi các người tới đây là có một việc, huy động toàn bộ người của các người lực tung trung nguyên này lên cũng được tìm tung tích của hai kẻ này cho ta. Một tên là Đoàn Dự, còn tên này hiện tại chắc cũng đã giả theo tờ này về một lão giả giống vậy cho ta. Ưu tiên tên Đoàn Dự này trước. Gặp được lập tức báo lại không được tự ý hành động.

Chỉ bao nhiêu đó tất cả giải tán đi tìm ngay cho ta.”

Ngô Minh không cho một giây nào nghỉ ngơi, toàn bộ mọi người vừa mới tập hợp đã bị Ngô Minh trút hết tức giận theo từng lời nói. Có thể thấy từng chữ Ngô Minh phát ra đều mang sự căm thù vô cùng sâu sắc. Toàn bộ nhân lực chưa kịp ngồi đã bị Ngô Minh đuổi đi tán ra bát phương tìm kiếm

người.

Theo đó hai ngày sau cuối cùng Uyển Thanh cũng đã tỉnh lại. Ngô Minh nhận được tin liền tức tốc chạy tới. Vừa nhìn thấy Ngô Minh bước vào phòng Uyển Thanh hai mắt đã đỏ lệ chạy tới nhưng sức lực nàng vẫn chưa hồi phục vừa bước xuống giường đã té ngã vào người Ngô Minh.

“Đừng xúc động, nàng vừa mới tỉnh thương thể không tốt.”

Ngô Minh dìu Uyển Thanh trở lại giường. Nàng gấp gấp nói ra, khuôn mặt lo lắng không yên.

“Mau mau đi cứu Ngừ Yên muội ấy, bọn chúng đuổi theo muội ấy rất đông.”

“Bọn chúng là ai?”

“Bọn chúng đều đeo khăn bịt mặt, nhưng trong đó dân đầu chính là Đoàn Dự.”

“Nàng có biết nguyên nhân vì sao hần ta lại làm như vậy hay không?”

Ngô Minh tuy biết Đoàn Dự đã đi lệch nguyên tác nhưng vẫn không có gì quá lớn để hắc hóa hần cả. Đoàn Dự từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền tuy ác niệm của hần đối với Ngô Minh sâu đậm nhưng với người khác có lẽ phải nhân từ ôn hòa mới đúng. Sao lại xảy ra việc kéo người đi chém giết như hiện tại.

“Mọi chuyện bắt đầu từ Vương phu nhân. Chàng có nhớ lúc chúng ta trở về không gặp được phu nhân hay không?”

“Mẫu thân có liên quan gì tới chuyện này?”

“Là Vương phu nhân đem theo Đoàn Chính Thuần đi khắp nơi tìm nhân tình của hần ta rồi giết chết trước mặt hần ta. Trong số đó có cả mẫu thân của thiếp và cả mẫu thân của Đoàn Dự.”

Uyển Thanh nói ra sau đó khuôn mặt không thể giấu nổi sự đau khổ tột cùng. Ngô Minh ôm lấy Uyển Thanh sau đó nói ra.

“Nàng đã biết hết mọi việc?”

“Đã biết, gì cũng biết nếu khôn phải là yêu chàng thiếp hiện tại đã một kiếm chém chết chàng.”

“Ta biết ta có lỗi, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng an toàn, nàng yên tâm Ngừ Yên ta nhất định tìm được muội ấy mang muội ấy trở về đây.”

Ngô Minh biết Uyển Thanh nếu đã kể ra được việc đó cũng đã biết Đoàn Chính Thuần là cha ruột của mình. Nàng rõ ràng Ngô Minh từ đầu đã lừa nàng, nếu nàng biết người đàn ông này hãm hại chính cha ruột mình nàng có chết cũng không đi theo hần. Nhưng lúc này vãn đã đồng thuyền có nói gì cũng vô ích. Uyển Thanh giọng run run nói ra.

“Toàn bộ Mạn Đà Sơn Trang và Tham Hợp Trang còn có Yến Tử Tổ đều bị bọn họ tàn sát. Hai người bọn muội may mà nhờ có Mộ Dung Phục công tử đến kịp ứng cứu may mắn chạy thoát nhưng do bị thương nên cũng không thể chạy thoát khỏi tay sai của bọn chúng bị thương chí mạng. May mắn là có cô gái kia nhận ra muội mang muội về đây.”

“Mộ Dung Phục hần sao rồi?”

“Mộ Dung công tử hần võ công hình như tiến bộ rất lớn khí thế hoàn toàn khác trước nhưng tên Đoàn Dự kia không biết vì cái gì võ công đã quá mức khủng bố thêm Lục Mạch Thần Kiếm trợ uy. Lúc thiếp rồi đi đã thấy Mộ Dung công tử rơi vào thế hạ phong.”

“Ngay cả Mộ Dung Phục cũng không phải đối thủ. Tên Đoàn Dự này đúng là có bí mật lớn.”

Ngô Minh không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng một thời gian ngắn lại có thể đánh bại được Mộ Dung Phục thì bí mật của Đoàn Dự không đơn giản. Nên nhớ hần hiện tại không có hai môn kỳ công kia cũng không có tiếp nhận vận khí như nguyên tác.

“Nói như vậy chưa chắc Ngừ Yên đã bị hần bắt, vậy còn mẫu thân người sao rồi?”

“Tên Đoàn Dự chính là không tìm thấy được Vương Phu Nhân nên mới ra tay tàn sát mọi người. Hần bị cái chết của mẫu thân mình đã kích quá lớn.”

“Nếu là như vậy ta cũng có thể hiểu, việc này không thể chậm trễ ta phải đi trung nguyên một chuyến rồi, nàng ở lại đây ta nhất định đòi lại cho nàng một sự công bằng.”

“Chàng đòi được sao?”

Ngô Minh nghe được câu này trong lòng cũng không biết phải làm gì. Hần muốn đứng về phía nào, phụ thân người ta là do hần bắt, mẫu thân thì do mẫu thân hần giết giờ muốn đòi công bằng như thế nào. Ngô Minh chỉ có thể đổ hết trách nhiệm lên người Đoàn Dự dù mọi việc diễn ra suy cho cùng Đoàn Dự mới là nạn nhân.

Ngô Minh mang theo mẫu thuẫn trong suy nghĩ bước ra khỏi phòng. Hần lên từ cửa sổ nhìn lại khuôn mặt u sầu của Uyển Thanh mà bất lực không biết

phải làm gì. Hắn hiện tại võ công cao cường nhưng trước người mình yêu lại chẳng thể làm được gì để xóa đi giọt lệ kia. Đả kích đối với nàng ấy quá lớn trong một giây một lúc hắn không thể làm gì để vui nó đi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đoàn Dự khiêu khích Thiếu Lâm

Vì thương thế của Uyển Thanh vẫn còn chưa lành nên Ngô Minh đã để lại nàng ở lại Phiêu Miểu Phong. Hắn hiện tại đã chuẩn bị đầy đủ người để tiến về trung nguyên tìm kiếm Ngừ Yên cùng mẫu thân của mình.

Ngô Minh đang chuẩn bị lên đường thì có một người đưa tin cũng vừa chạy tới đưa tin tức quan trọng. Ngô Minh phải ngừng việc khởi hành để đọc tin tức vừa gửi về.

Ở đại sảnh Linh Thửu Cung, Ngô Minh cầm trên tay thư từ Ô Lão Đại gửi về, trên thư còn được niêm phong cẩn thận. Hắn lập tức mở ra để xem thông tin gửi tới là gì. Sau khi xem xét Ngô Minh khuôn mặt cực nhiều cảm xúc, chung quy lại không thể nhận ra hắn đang vui hay buồn, là đang lo lắng hay tự tin. Chỉ thấy được trong đó mang nhiều tâm tư.

“Trang Tụ Hiền, tên này lại có thể một lần nữa nổi danh trong thiên hạ. Lần đó mình xem ra đã quá xem thường hắn ta. Theo thông tin này rất có thể mẫu thân cũng đi tới Thiếu Lâm Tự. Như vậy lần này một lần giải quyết tất cả mọi chuyện.”

Ngô Minh đọc được trong thư có hai thứ quan trọng. Trang Tụ Hiền một cái tên chỉ nổi danh mấy tháng gần đây trong giang hồ. Theo tin tức Ô Lão Đại thu thập được thì Trang Tụ Hiền có một kẻ đứng sau là A Tử. Ngô Minh có thể đoán ra đại khái tại sao hai người họ có thể gặp nhau. A Tử trong Trần Lung Kỳ Cục đã bị lẫn trong đám người chết. Số người kéo lên Lôi Cổ Sơn lần đó rất đông có lẽ trong số đó cũng có Du Thần Chi. Tên này trong loạn lạc có lẽ đã gặp được A Tử.

Nhân duyên của hai người này không phải bình thường, nguyên tác đã vẽ ra cuộc đời của Du Thần Chi quá mức bi thương, từ đầu tới cuối hắn không có chút gì là may mắn. Ngay cả võ công ngạo thị thiên hạ của hắn cũng đánh đổi bằng cả nhân dạng cùng tự tôn. Hiện tại Du Thần Chi không có như nguyên tác bị hủy khuôn mặt, hơn nữa còn luyện được võ công cao cường. Hắn đã đánh bại mấy trưởng lão Cái Bang để ngồi lên cái chức bang chủ.

Theo phần lớn khả năng thì mọi hành động của Du Thần Chi đều là A Tử đứng sau sắp đặt. Tình yêu của Du Thần Chi dành cho A Tử là tình yêu sét đánh, chỉ nhìn lần đầu hắn đã bị cô nàng thu hút thần trí điên đảo. Lần này tin tức trọng tâm là việc ngay sau khi lên làm bang chủ Du Thần Chi đã gửi thư tới Thiếu Lâm Tự để tập hợp đại hội võ lâm tìm ra mình chủ mới hiệu lệnh thiên hạ.

Lần trước ở Thái Sơn Đại Hội, Ngô Minh dành được chức vị này nhưng chẳng ai công nhận vì thế lần này xem như chưa từng có lần đó tỷ võ lần nữa tìm ra mình chủ mới. Thiếu Lâm cùng Cái Bang là hai đại bang phái trong thiên hạ, việc này vừa lan ra đã gây chấn động võ lâm.

“Thần Mộc Vương Đình thứ này còn nằm trong tay của A Tử, thứ đồ này vẫn như cũ lợi hại đã tạo ra thêm một con quái vật. Chỉ là hắn ta không có Dịch Cân Kinh xem như như cũ có cơ duyên cũng không thể nào vượt quá Tiên Thiên cao thủ được không đáng ngại. Đám trưởng lão Cái Bang đều là lũ người gần đất xa trời đánh bại bọn họ cũng coi như không tính là gì. Chỉ là Thiếu Lâm con quái vật này phải làm cẩn thận.”

Ngô Minh đã xác định được mục đích tới của mình. Hắn còn muốn chạy đông chạy tây tìm kiếm nhưng hiện tại hắn đã xác định rằng mình nên đi đâu. Tin tức thứ hai đưa tới là việc có người nhìn thấy mấy người từ bên ngoài chạy vào Thiếu Lâm Tự, theo hình dáng rất giống Vương phu nhân và Đoàn Chính Thuần.

Ngô Minh đoán là bọn họ muốn tìm người bảo vệ nên mới phải chạy vào đó để tá túc. Trong Thiếu Lâm Tự cũng là một nơi an toàn, đến đó dù là Đoàn Dự có đuổi đến cũng không sợ bị hãm hạ độc thủ.

Ngô Minh sau đó ghi một tờ giấy đưa cho Mai Kiếm.

“Mai Kiếm ngươi đem thứ này đến nơi ta ghi bên trên đưa tận tay người đó.”

“Vâng công tử, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

“Còn người Trúc Kiếm dẫn theo đệ tử đi cùng ta tới Thiếu Lâm Tự một chuyến. Gọi toàn bộ những đệ tử đang đi khắp nơi tìm kiếm cũng ngừng lại đi, tập hợp lại hết ở Thiếu Lâm Tự. Từ đây tới ngày diễn ra đại hội còn có 4 ngày chúng ta vẫn còn kịp đi tới đó.”

Ngô Minh sau đó dẫn theo đệ tử Linh Thửu Cung xuất phát đi tới Thiếu Lâm Tự.

Sau ba ngày đi đường cuối cùng Ngô Minh cũng đã tới được chân núi Thiếu Lâm. Chỉ mới ở nơi này chúng ta cũng có thể thấy được sự hoành tráng mà đại hội lần này tạo ra.

Từ phía dưới đã có thể thấy dòng người tấp nập ủa về, lần này đại hội xem như là trăm năm hiếm có. Thiếu Lâm từ trước tới nay điều giữ thái độ hòa

hào với tất cả mọi người nhưng lần này Cái Bang bức ép tới tận nơi đã không còn đường thoái thác.

“Nhanh lên trên núi có đánh nhau rồi.”

“Chẳng phải ngày mai mới tổ chức sao?”

“Có biến lớn, Đoàn Dự của Đại Lý quốc tới tận cửa đòi người Thiếu Lâm Tự xem như đứng ra bảo vệ lấy kẻ mà hần tìm nên đã nảy sinh mâu thuẫn, hiện giờ hần cùng Huyền Độ đại sư giao thủ.”

“Nhanh lên đi xem thử, đây là cơ hội hiếm có.”

Toàn bộ cuộc đối thoại đều được Ngô Minh nghe rõ ràng. Ngô Minh giơ tay ra hiệu Trúc Kiếm lại gần.

“Theo lời ta dặn hành động, lần này không sợ thiên hạ không loạn.”

“Công tử nô tỳ vẫn có một điểm thất mắc nếu như theo kế hoạch chẳng phải ngài cũng.”

“Yên tâm ta sẽ không sao, cứ theo đó mà làm đợi hiệu lệnh của ta hành động.”

“Vâng.”

Trúc Kiếm nói xong di chuyển đi mất. Ngô Minh sau đó cũng tiến lên Thiếu Lâm Tự, vừa nghe được tin tức của Đoàn Dự hần đã muốn gặp mặt lại tên này.

Ngô Minh sau đó di chuyển rất nhanh tiến lên phía trên núi, len theo dòng người dày đặc Ngô Minh càng ngày càng nghe rõ ràng tiếng động từ phía trên gây ra.

Một vòng tròn lớn từ biển người tạo ra phía trong là hai người Đoàn Dự cùng Huyền Độ đang giao thủ. Sau một hồi giao thủ quyền cước cả hai đều chủ động lùi ra bên ngoài. Đoàn Dự một mặt bức tức nói ra.

“Huyền Độ đại sư, ta kính nể ngài là một cao tăng Thiếu Lâm không muốn so đo với ngài. Chỉ cần ngài giao ra hai người kia ta lập tức sẽ không động thủ nữa, hơn nữa mỗi họa của Thiếu Lâm ngày hôm nay ta cũng tin mình có đủ sức hóa giải.”

“Đoàn thí chủ nội lực hùng hậu, võ công cũng cao minh hơn lão nạp nhưng mà việc này lão nạp không thể đồng ý. Ân oán nên giải không nên kết, trong mắt thí chủ sát khí quá nặng võ công cao cường sẽ khiến thí chủ đi nhầm hướng. Huống chi trong hai người kia còn có phụ thân của thí chủ, theo quan sát của lão nạp cả hai người đó không có bất hòa vậy cũng không có lý do gì thí chủ lại đi một mực đòi người.”

“Việc của Đoàn Thị không tới người ngoài xen vào, xưa nay ta nghe nói Thiếu Lâm Tự không chứa nữ tử vậy còn dám giữ con tiện nhân đó bên trong?”

“Mạng người so với quy tắc tất nhiên sẽ đáng giá hơn.”

“Ta đã nói hết lời, xem ra chỉ còn cách đánh bại các ngươi để đem người ra.”

Đoàn Dự không còn bình tĩnh nữa đã xông tới tấn công. Từ trước đó tuy giao thủ nhiều chiêu nhưng đều là thâm dò thực lực đối phương cả hai người đều không có tung ra chân chính thực lực nên lần này ra tay cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Huyền Độ tốc độ thua sút quá nhiều với Đoàn Dự vì thế đã chọn đứng yên phòng thủ. Đoàn Dự một chiêu đánh tới cực nhanh, ngay lập tức cả hai chiêu thức đã va chạm nhau. Chỉ thấy một tiếng động lớn nổ ra, Huyền Độ bị áp đảo về nội lực đẩy lùi ra phía sau.

Dù có gượng để tỏ ra không có gì nhưng Ngô Minh vẫn có thể thấy Huyền Độ đã bị nội thương. Đoàn Dự đắc ý mỉm cười.

“Ta nghe nói Huyền Độ đại sư đã luyện Niêm Hoa Chi tới xuất thần nhập hóa, hôm nay có cơ hội ta cũng muốn có cơ hội lãnh giáo một chút môn công phu này.”

Đoàn Dự ngón út cùng ngón giữa vươn ra, Lục Mạch Thần Kiếm đã sẵn sàng xuất ra. Huyền Độ dù đã bị thương nhưng cũng không thể lơ đãng nhìn đối phương tấn công, hai ngón tay trở và ngón tay trở khép lại như thể bông hoa, tay trái bật về phía Đoàn Dự tấn công.

“Vèo”

Ba luồng chỉ lực bắn ra từ tay Huyền Độ đối chiến với Kiếm khí của Đoàn Dự. Tiếng réo gió vang lên cả hai bên chỉ lực cùng kiếm khí chạm nhau.

Huyền Độ cả người rung lên đứng yên tại chỗ. Ngay sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Kết quả cuộc tỉ thí đã rõ, Huyền Độ nội lực thua kém so với Đoàn Dự ngay cả chiêu thức cấp bậc cũng thua kém.

Lục Mạch Thần Kiếm có hai cách để luyện tập là như Ngô Minh luyện trước Nhất Dương Chỉ sau đó từ đó biến hóa thành kiếm khí. Cách này thời gian luyện tập rất lâu, phải từ từ luyện từng phần của sáu kiếm bên trong. Cách thứ hai là dùng thiên phú cùng nội lực cao thâm tu luyện một lúc cả sáu kiếm, tùy ý phóng thích kiếm khí qua ngón tay của mình. Rõ ràng Lục Mạch Thần Kiếm là biến hóa từ chỉ lực thành kiếm khí đẳng cấp cao hơn một bậc so với Niêm Hoa Chi của Huyền Độ tu luyện.

Huyền Độ trong Thiếu Lâm Tự bối phận rất cao, lại tính tình ôn hòa được rất nhiều tăng chúng Thiếu Lâm yêu quý. Vừa thấy ông ta bị đánh bại lập tức đã có rất nhiều người lao ra ôm lấy người ông khiến vào chỗ bóng râm nghỉ ngơi.

Huyền Từ một bên cũng không cầm lòng được đứng ra.

“Đoàn thí chủ người ra tay không khỏi quá nặng đi, Huyền Độ sư đệ vừa rồi rõ ràng là nương tay với thí chủ.”

“Nương tay, trong chiến đấu còn nương tay với đối thủ chẳng phải là kẻ ngốc hay sao, các người chỉ cần giao ra hai người kia ta lập tức rời đi nếu không không cần đảm ăn mỳ này ra tay Thiếu Lâm Tự cũng sẽ bị hủy hoại.”

Lời nói ra liền chọc giận mấy tên đệ tử Cái Bang xung quanh nhưng chúng cũng biết vị trí của mình nên chẳng dám nói gì. Đoàn Dự cương quyết uy hiếp Huyền Từ, từ vừa rồi giao thủ đã cho thấy rõ khoảng cách giữa Đoàn Dự và Huyền Độ. Đây không hề giống như một trận tỷ thí mà là một trận bất nạt, Huyền Độ như một đứa bé bị Đoàn Dự gõ đầu cũng không đánh trả được. Lục Mạch Thần Kiếm ảo diệu vượt quá khai niệm thông thường, vô hình vô tức không thể phán đoán. Đoàn Dự lúc này xem ra đã nắm giữ toàn bộ cách vận dụng so với nguyên tác hậu kỳ giai đoạn còn lợi hại hơn.

“Hôm nay náo nhiệt như vậy lại không ai mời ta, Đại Hội Võ Lâm mà lại thiếu Minh Chủ như ta sao được chứ.”

Nhưng ngay lập tức một tiếng nói phát ra đã thu hút hết sự chú ý của mọi người về một hướng. Đoàn Dự vừa nghe xong khuôn mặt đã biến sắc hai tay nắm chặt quay sang.

“Cầu tặc cuối cùng người cũng xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Kẻ địch tứ phương

“Người cuối cùng cũng xuất hiện, cả ba tháng nay ta lục tung cả trung nguyên này lên tìm kiếm vậy mà không có kết quả. Lần này đã tới chúng ta một lần giải quyết tất cả.”

“Người gấp gấp làm gì, người ta xem ra tới cũng đã đủ không cần đợi một ngày nữa hôm nay đại hội võ lâm cứ thế tiến hành đi.”

Ngô Minh khuôn mặt có chút khinh thường Đoàn Dự nói ra nhưng thật ra bên trong hắn đang cực kỳ đề phòng kẻ này bởi Ngô Minh đã nhận được tin tức vì sao tên này lại có được võ công như hiện tại.

Ngô Minh ánh mắt kỳ lạ nhìn Đoàn Dự sau đó nói ra.

“Ta nghe nói Chung Linh con bé kia đã mang thai, người cũng được làm cha rồi mà lúc này vẫn còn chạy ra ngoài chém chém giết giết sao?”

Nghe được Ngô Minh nói ra nhiều người có kinh nghiệm giang hồ nhớ đến việc lúc trước Đoàn Dự cùng Chung Linh bị cho uống Âm Dương Hòa Hợp Tán rồi nhốt chung một chỗ. Sau này có tin tức đưa ra ngoài rằng Chung Linh chính là con gái của Đoàn Chính Thuần và Cam Bảo Bảo. Lời Ngô Minh vừa nói là tố cáo Đoàn Dự đã loạn luân làm mất hết danh tiếng của Đoàn Thị.

Nhìn những ánh mắt bàn tán chĩa về mình Đoàn Dự cũng bị lúng túng không biết phản ứng thế nào. Căm hận của hắn dành cho Ngô Minh càng lúc càng lớn hơn. Hắn lúc này một đao chém chết Ngô Minh đã là quá nhân từ.

“Sao không trả lời à, vậy xem ra tin tức từ Vô Lượng Phái là đúng rồi. Chúc mừng người sắp được làm cha.”

“Người cảm miệng cho ta!”

“Vào.”

“Vào.”

Hai kiếm khí từ cả hai người bắn ra ngoài va chạm vào nhau. Xung kích lan ra hất văng những tên tiểu tốt xung quanh. Lúc này bọn người này mới có thể nhận biết rõ là hồ báo cắn nhau thò gà như họ đứng xem cũng là không có tư cách. Tất cả hoảng sợ lùi cách xa khỏi hai con người này ra. Đoàn Dự tức giận lời nói toát ra về nặng nề.

“Người còn dám dùng Lục Mạch Thần Kiếm, người lấy tư cách gì mà dùng nó.”

“Tư cách? Ta lấy tư cách là một kẻ mạnh, một kẻ đứng trên người về mọi mặt.”

Ngô Minh tự tin hét vào mặt Đoàn Dự, kinh khí nổ tung xung quanh lúc này nhìn Ngô Minh chả khác gì một con cự thú bị nhốt quá lâu nay được thả ra. Sát khí Ngô Minh lan tỏa ra ngoài trấn áp toàn bộ quần hùng lúc này ngay cả một tiếng động cũng không phát ra. Từ Thiếu Lâm tới Cái Bang hay là những bang phái nhỏ lẻ khác đều im thất không dám cử động. Chỉ duy nhất một người là Đoàn Dự đôi mắt vẫn sắc bén nhìn chằm Ngô Minh.

“Ta đi tới bước đường này hôm nay tất cả đều là tại ngươi, vì ngươi mà mọi thứ thuộc về ta đều bị cướp mất.”

“Ta cướp, ta cướp thứ gì của ngươi.”

“Uyển Thanh nằng ậy đáng lý phải thuộc về ta, ta mới là người cô ấy yêu chính là ngươi cướp cô ấy từ ta.”

“Ngươi bị điên đi, Uyển Thanh là con gái của Đoàn Chính Thuần là em gái của ngươi. Ngươi loạn luân một lần chẳng lẽ còn muốn tiếp tục.”

“Ngươi đừng có xảo biện nữa tới thời điểm này con quan trọng gì danh tiết. Ta thật ra không phải con của Đoàn Chính Thuần. Ta là con trai của Đoàn Diên Khánh là con trai của Đoàn Diên Khánh.”

Đoàn Dự hét lên vang vọng cả vùng trời, nội lực hần vận dụng vào trong từng sóng âm phát ra oanh tạc tứ phía. Đôi mắt của Đoàn Dự như đang đỏ lẹ, hần thật sự đang đỏ lẹ. Hần quý xuống ôm lấy mặt mình gào thét.

“Ngươi chính ngươi là kẻ ép ta tới bước đường này.”

“Là tự ngươi chọn, là ngươi muốn trở thành như thế này.”

“Ta lựa chọn, ta còn có thể chọn lựa thế nào. Ngày đó tên Đoàn Diên Khánh đó còn muốn giết chết ta, hần cây gậy đã đâm ta một nhát ngay đây.”

Đoàn Dự trong lời nói không có chút tình cảm nào cho Đoàn Diên Khánh mà chỉ toàn là căm hận.

“Những thứ này ta giữ trong lòng đã quá lâu rồi, hôm nay ta nói ra hết một lần. Thiên hạ này ta không lừa dối kẻ nào ta cũng không cho phép bất cứ kẻ nào lừa dối ta.”

Đoàn Dự đứng dậy ánh mắt đã trầm định mở lời tiếp theo.

“Ngày đó ngay khi ta từ cái động đó thoát ra đã ngay lập tức bị đám người Đoàn Diên Khánh chặn giết. Ngươi có biết lúc đó hần mà giết ta đi ta có lẽ còn vui vẻ hơn. Mẫu thân của ta người vốn không nên làm thế, người nên giấu cái bí mật đó tới lúc chết mang xuống mồ. Ta đời này cũng không chấp nhận việc đó.”

“Đao Bạch Phượng đã đem thân thể của ngươi cứu lấy tính mạng ngươi.”

“Đúng vậy, trước mặt Ngự Tiêu Canh Độc bốn người đó bà ấy đã nói ra xuất thân dơ bẩn của ta. Thân xác của ta vốn được tạo ra từ thù hận cùng lòng đố kỵ, nó vốn đã là một vết nhơ.”

Sau đó về tới Thiên Long Tự ta đã tin tưởng rằng những người đó sẽ nghĩ tình gần hai mươi năm tình nghĩa sẽ không chấp nhứt thân thể của ta, kết quả ngươi biết thế nào không?”

“Ta không biết, ta chỉ biết cả Thiên Long Tự đã đóng cửa không tiếp khách, chính sự đã giao lại cho Lý Tuân thứ sử của Đại Lý trông coi. Từ đó đến nay không ai thấy mặt đám người Đoàn Chính Minh cùng Khô Vinh.”

“Ngươi không cần vòng vo, là bọn họ tự nhận lấy. Bọn họ không chấp nhận ta, thân thể của ta là uy hiếp cho Đoàn Thị. Ta nếu là con trai của Đoàn Diên Khánh thì chẳng phải chính là Hoàng Đế chính thống của Đại Lý sao? Bọn họ có quyền gì cướp đi của ta.”

“Ngươi không có thích cái hoàng vị đó, lời nói của ngươi hoàng toàn không có sự lưu luyến. Nếu ngươi lưu luyến nó ngươi đã không ở đây mà là ở Đại Lý tranh đoạt quyền hành.”

Ngô Minh nhận định suy nghĩ của mình nói ra. Dù có biến chất thế nào tính cách khác biệt vô dục vô cầu của Đoàn Dự được xây dựng quá sâu sắc khó mà bị lạc đi. Chỉ là Đoàn Dự tính cách quá thiếu quyết đoán làm việc không dứt khoát. Có năng lực nhưng không tin tưởng vào bản thân hần bao nhiêu khổ sở đều từ đó mà ra. Chỉ duy nhất có một thứ mà hần từ đầu truy cầu đó chỉ là một nụ cười của Vương Ngữ Yên, nhưng bây giờ hần không có cái mục tiêu đó. Ngô Minh nói ra.

“Nội lực kinh người của ngươi là từ mấy lão hòa thượng đó mà ra?”

“Ta không cố ý, là bọn họ tự nhận lấy.”

Câu này của Đoàn Dự nửa thật nửa giả, hần cứ cúi mặt không dám nhìn xung quanh. Có vẻ như những ký ức lúc đó đã tạo ra một vết sẹo quá lớn khiến hần bản thân cũng không dám đối mặt.

“Bọn người đó đồng ý cho ta tiếp tục làm thế tử Đại Lý nhưng phải qua một điều kiện. Đoàn Chính Minh hần muốn giết chết mẫu thân của ta và Đoàn Diên Khánh. Ta sao có thể chấp nhận? Cũng phải cảm ơn ngươi đã đánh tất cả bọn họ mất hết sức lực ta lúc đó mới có thể tự do hành động ta muốn chạy đi không muốn liên quan gì tới bọn họ nữa nhưng đám người đó cố chấp nhứt quyết muốn giữ ta lại. Cả sáu người đó dù chỉ còn có một ít hơi tàn vẫn cố ép ta lại khi bọn họ xuất chương muốn đánh nát ta nào ngờ đạo lực từ cả sáu người đó hỗn độn kéo chung vào một dòng luân chuyển. Kết quả

là chân khí cả sáu không thể dứt khỏi ta bị ta một mình hấp thu toàn bộ.”

Ngô Minh nghe xong không ngờ được nhìn Đoàn Dự. Đúng thật tên này cơ thể không phải bình thường kinh mạch đặc dị. Hẳn trong bát bộ chính là Long là chí tôn trong thiên hạ. Vận khí của Đoàn Dự không cách này cũng sẽ có cách khác khiến hắn trở nên xuất chúng.

“Nói ra cũng tốt, hôm nay ta cùng ngươi nhất định sẽ có một người phải chết.”

“Muốn đánh cũng phải hỏi ý kiến Tiêu Phong ta!”

“Graaaaaaa Graaaaa.”

Tiếng long ngâm mang theo gió lốc từ phía xa lao tới, Ngô Minh nhìn theo thì mỉm cười.

“Xem ra bọn người Mai Kiếm làm việc rất tốt.”

Tiêu Phong dừng mãnh uy thế xuất hiện từ trên không lao xuống giữa quần hùng. Người nhận ra được Tiêu Phong liền hô hào không ngớt, kẻ này mất tích mấy tháng đã là nghi vấn của cả võ lâm. Tiêu Phong hiện giờ là ma đầu của cả võ lâm lần này xuất hiện xem như là cùng những người ở đây đối nghịch một phen, họ sẽ không để Tiêu Phong rời đi dễ dàng.

“Ngô Minh ... công tử, ta đã tới.”

“Ngươi nhớ ra?”

“Không, chỉ một chút nhưng cũng đủ để biết công tử là người như thế nào.”

Ngô Minh cùng Tiêu Phong gặp lại nhau quá sức gượng ép, cả lời nói cũng mang sự gượng gạo khó nói thành lời. Sự không rõ ràng trong mối quan hệ của cả hai đã tạo nên khoảng cách này. Lời nói của Tiêu Phong cho Ngô Minh biết người này đã nhớ lại chuyện năm xưa nhưng lại mang theo một sự xa lạ khó hiểu. Thời gian cũng là một cục tẩy xóa đi nhiều thứ mà con người ta tin tưởng là bền chặt suốt đời.

“Chuyện này sau này ta cùng ngươi sẽ nói với nhau, ta sẽ giải đáp mọi câu hỏi của ngươi. Còn bây giờ chúng ta có rất nhiều kẻ thù.”

Ngô Minh vừa nói xong xung quanh tiến lên đã có mấy người xuất hiện. Người đầu tiên chính là Mộ Dung Phục.

“Biểu đệ, đã lâu không gặp.”

“Biểu cả ngươi cũng khỏe đi.”

“Ta rất khỏe ta có quà cho ngươi.”

Mộ Dung Phục kéo phía sau ra một cô gái bị trói chặt lại thành một khúc. Đây không ai khác là Vương Ngữ Yên. Ngô Minh lập tức dùng một kiếm muốn chặt đứt dây trói nhưng liền bị Mộ Dung Phục chặn lại. Ngữ Yên bị trói cả tay cả miệng không nói thành lời chỉ là hét lên vài tiếng không rõ ràng có lẽ là muốn can ngăn cả hai.

“Tham Hợp Trang cùng Yến Tử Ô của ta hơn trăm mạng người đều bị ngươi liên lụy mà chết ngươi bây giờ tính trả nợ như thế nào?”

“Người giết bọn họ là hắn ta đi.”

Ngô Minh chỉ về Đoàn Dự, thực tế đúng là Đoàn Dự mới là hung thủ chính. Mộ Dung Phục không thêm đề ý nói tiếp.

“Đều là do ngươi và mẫu thân của ngươi mà ra, giết ngươi mới là quyết định đúng đắn.”

“Đúng lắm Mộ Dung công tử.”

Tiếng cười cùng lời đồng tình vang ra, trong ngữ điệu Ngô Minh có thể nhận ra kẻ tới là ai, hắn lập tức đáp trả. Với Truyền Âm Sư Hồn Đại Pháp mà Lý Thu Thủy chỉ dạy thứ truyền âm công vô danh kia không thể so sánh.

“Tên hòa thượng tâm tu chưa tịnh, còn không mau hiện thân.”

Ngô Minh âm thanh như xa như gần, âm thanh như vừa đủ nghe thấy nhưng lại vang xa khắp nơi. Chỉ thấy từ xa một tiếng hét phát ra, một bóng người bị ép lún trên đất gây sự chú ý của tất cả mọi người.

“Cu Ru Ma Trí ngươi tới là muốn đưa ta tiếp bí kíp võ công hay sao?”

“Tên tiểu tặc nhà ngươi hôm nay có anh hùng thiên hạ ở đây ta xem ngươi sao có thể chạy thoát.”

“Anh hùng? Ở đây ai là anh hùng bước ra đây. Cả đời Ngô Minh ta chưa từng thấy ai xứng đáng gọi là anh hùng.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Loạn đả quần hùng

Ngô Minh lời này nói ra làm bối rối đám đông. Thế nào là anh hùng? Khái niệm này quá mức mơ hồ. Anh hùng thường được gọi cho những người tài năng xuất chúng, công cao đức lớn khiến mọi người đều kính phục. Vậy phải chăng cần mọi người bằng lòng chấp nhận thì đã là anh hùng.

Mọi việc luôn có nhiều góc nhìn, có người nhìn từ một hướng có người nhìn từ hai hướng nhưng ai dám chắc nó chỉ hai hướng đó liệu nó còn bao nhiêu góc khuất mà bình thường chẳng thể nhìn ra. Liệu một kẻ mọi người tôn sùng thật sự là anh hùng, còn ngược lại một tên bị người đời nguyên rủa thì đã định chính là một ác nhân.

“Mộ Dung Phục người cùng ta cũng xem như có ân tình, Ngữ Yên nàng ấy cùng người cũng có tình nghĩa chuyện này không nên đem nàng ấy xen vào.”

“Sao? Người từ nhỏ ta đã biết cả đời này ta cũng không đuổi kịp người nhưng người biết không người có một thứ quá mức con người. Người bề ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng vô cảm nhưng lại đối với người thân của mình quá nặng lòng. Ta chỉ vừa nắm Ngữ Yên trong tay đã khiến người cả nổi lực cũng phóng thích không nổi. Lúc này nếu người quyết đoán đã cứu được ra muội ấy chỉ là tới phút cuối người sợ tổn thương muội ta nên đã rút kiếm lại.”

Mộ Dung Phục một dạng hiểu rõ Ngô Minh nói ra, Ngữ Yên một bên mắt vẫn như cảm giận tội độ nhìn xung quanh. Sau đó Mộ Dung Phục lại có một hành động vượt quá suy nghĩ của nhiều người. Với những lời hấn vừa nói ra hành động này của hấn quả thật quá mức bất ngờ. Nếu không phải nhanh chóng mấy giây sau đã có đáp án có lẽ đám đông đã ngốc hết tại đây.

Mộ Dung Phục nắm lấy cả người Ngữ Yên nhấc bổng lên sau đó ném đi. Ngô Minh hoảng hốt lập tức nhảy lên tóm lấy Ngữ Yên. Ngay lúc đó không chỉ Mộ Dung Phục mà cả Đoàn Dự, Cưu Ma Trí còn cả này giờ ẩn nấp phía sau đám đông Du Thần Chi đồng loạt xuất thủ đánh vào Ngô Minh.

“Tham Hợp Chi.”

“Lục Mạch Thần Kiếm – Thiếu Xung Kiếm.”

“Hóa Công Đại Pháp.”

“Hỏa Diệt Đạo.”

Tay Mộ Dung Phục phóng ra ba đường chỉ lực, đây là một trong những môn tuyệt học của Mộ Dung gia đánh về phía tay trái đang nắm lấy người Ngữ Yên của Ngô Minh. Du Thần Chi lúc này nhân dạng vẫn còn bình thường nhưng chỉ là dùng dịch dung thuật che giấu đi thân phận của mình. Cái Bang không ít người từng biết hấn nên lúc này hấn cần phải giấu đi khuôn mặt thật của mình. Hấn nắm lấy một tên đệ tử cái bang vận dụng Hóa Công Đại Pháp cộng với chân khí cực hàn trong cơ thể hấn đánh ra một luồng hàn khí cực mạnh đánh vào người Ngô Minh.

Trái ngược với đó, Cưu Ma Trí trên tay rực lửa phóng ra mấy đạo hỏa đạo chém tới. Song phương cực âm cực dương, hàn khí hỏa khí đồng loạt tấn công thế tiến hoàn toàn không có điểm trống để Ngô Minh trốn thoát.

Đoàn Dự đang muốn ra tay nhưng hấn vừa xuất chiêu đã bị Tiêu Phong nhảy ra ngăn cản. Do số lượng địch thủ tấn công Ngô Minh phải nói quá đông Tiêu Phong chỉ có thể lựa chọn một người để ngăn trở giúp Ngô Minh mà thôi.

“Kiến Long Tại Điền.”

Chiêu thức như rồng cuộn trên đất cuốn theo đất đá cùng lá cây từ khi thành hình chống đỡ vô hình kiếm khí của Đoàn Dự. Phía Đoàn Dự coi như tránh được một kiếp nhưng Ngô Minh còn có ba mối lo. Thời gian quá ngắn, trong lòng Ngô Minh còn đang ôm lấy nữ nhân của mình lấy đầu ra động tác để phòng thủ. Cả người hấn co lại che trở cho Ngữ Yên liên tiếp gần mười chiêu lực từ ba phía đánh vào người hấn làm Ngô Minh vắng hấn ra một bên.

Một đường vết dài trên đất được vẽ ra từ người của Ngô Minh. Ngoại lực khiến hấn bị kéo lê trên đất tới khi tạo thành một cái rãnh lớn mới dừng lại. Ngô Minh trong tay ôm lấy Ngữ Yên đôi mắt đã nhỏ lệ vẫn ôm chặt. Hấn lau đi bàn tay đã dính đất đá của mình cho sạch sau đó mới lau đi hàng lệ kia.

“Đừng khóc, muội cũng hiểu mà.”

Những lời nói the thé rót vào tai Ngữ Yên nhưng cũng không khiến nàng ngừng đi cảm xúc mãnh liệt hiện tại.

Ngô Minh vất vả cõng đi dây trói trên người Ngữ Yên trong lúc hấn đang muốn giải huyết đạo cho Ngữ Yên thì ba người bên kia cũng đã đánh sang. Ngô Minh không kịp thời gian liền đem Ngữ Yên đẩy sang phía Linh Thửu Cung người đang tập hợp. Ngữ Yên liên tục lắc đầu nhưng chỉ nhận lại là một cái mỉm cười từ phía Ngô Minh.

“Tiêu Phong, tên Đoàn Dự cùng ta ân oán không thể giải để hấn cho ta.”

Ngô Minh chỉ một chiêu đã đẩy lùi được hai người Cưu Ma Trí cùng Du Thần Chi. Mộ Dung Phục một tay hất ngang đạo lực kia chỉ bị che đi tỷ tâm

nhìn không bị ảnh hưởng gì.

Ngay sau đó Ngô Minh lao sang phía của Đoàn Dự lúc này trận chiến của Đoàn Dự và Ngô Minh trở nên quá sức đối với toàn bộ người xung quanh. Dù thể Cưu Ma Trí với ân oán với Ngô Minh cũng không thể nói là nhỏ vẫn tận dụng sơ hở của Ngô Minh liên tục dùng Tiểu Vô Tướng Công đánh ra 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm để hòng đánh bại đối phương.

Còn lại người chỉ là Tiêu Phong, Mộ Dung Phục và Du Thần Chi. Cả ba lại lao vào quần ẩu, theo lý Mộ Dung Phục và Du Thần Chi phải là đồng minh cùng tấn công Tiêu Phong nhưng thái độ của Mộ Dung Phục vô cùng xem thường tên Bang Chủ này. Thứ nhất hẳn có thể nhận ra kẻ này đang dùng dịch dung thuật hơn nữa từ nãy tới giờ A Tử một bên sai gì làm nấy thứ hành động bạc nhược này không hề thuận mắt hẳn ta. Mộ Dung Phục ngay cả Du Thần Chi cũng đem làm đối thủ đánh tới.

So sánh với Mộ Dung Phục cùng Tiêu Phong thì Du Thần Chi lúc này quá mức yếu đuối. Hẳn không có như trong nguyên tác có được Dịch Cân Kinh vì thế coi như tạo hóa vẫn cho hẳn Băng Tâm hộ thể cũng không giúp hẳn làm một cao thủ chân chính. Đinh Xuân Thu chết đi dẫn tới việc cả tài nguyên của Tinh Túc Phái rơi vào tay A Tử bởi tính tới lúc đó mấy tên đệ tử của Đinh Xuân Thu cũng đã chết gần hết.

Nhìn ra được tiềm năng của Du Thần Chi, A Tử mới đem tên này thành một con chó giúp mình thực hiện mục tiêu của mình. A Tử với Ngô Minh ác cảm không phải là tầm thường. Tuy với Ngô Minh tiếp xúc không quá ba lần nhưng cô đã đem toàn bộ rắc rối của mình quy lại cho Ngô Minh bắt hẳn phải gánh chịu mọi chuyện. Và rằng giết Ngô Minh sẽ là giải pháp tốt nhất để giải tỏa sự uất ức trong lòng.

Còn Du Thần Chi với tình yêu mù quáng cùng mối thù giết cả nhà với Tiêu Phong và Ngô Minh đã thôi thúc hẳn làm theo lời A Tử. Hẳn thử từng loại độc dược của Tinh Túc Phái, phục dụng Thần Mộc Vương Đinh hấp thu Băng Tâm. Mọi thứ hiện tại cũng chỉ có thể cho phép hẳn gục một bên nhìn hai kẻ thù của mình tro trước mặt mà không thể làm gì.

Hẳn ngay từ đầu đã bị Đầu Chuyển Tinh Di của Mộ Dung Phục dùng lực đá lực ném toàn bộ chương lực của Chân Kinh Bách Lý chiêu thứ tám trong Hàng Long Thập Bát Chương của Tiêu Phong vào người. Chưa thể hiện được gì hẳn đã bị chấn văng ngược ra sau.

Lúc này khuôn mặt giả của hẳn cũng bị rách ra lộ ra bộ dạng thật của mình.

“Hẳn là Du Thần Chi!”

“Du Thần Chi là ai? Chẳng phải là Trang Tụ Hiền của Cái Bang sao?”

“Hẳn là thiếu gia của Tụ Hiền Trang, ta chắc chắn hẳn chính là Du Thần Chi.”

Người xung quanh nhận ra, trưởng lão cái bang chẳng lẽ không thể. Ngô Trường Phong tức giận hét vào mặt Du Thần Chi.

“Ngươi, sao lại là ngươi. Ngươi giả dạng làm Bang Chủ Cái Bang ta là muốn thực hiện kế hoạch trả thù của mình đúng không?”

“Ngươi muốn lợi dụng Cái Bang chúng ta làm dao cho ngươi.”

“Còn cả con tiện nhân này, hại đệ tử Cái Bang ta sống ngày tháng đau khổ. Vốn tưởng còn trông cậy ngươi chấn hưng Cái Bang nhưng xem ra chúng ta đều mù cả rồi.”

Bị la hét dồn vào một góc, A Tử nhìn dưới chân mình Du Thần Chi đang bị thương máu tươi khắp người khuôn mặt tức giận. Không những không chút cảm thương A Tử thẳng chân đạp Du Thần Chi một cái quất.

“Ngươi đứng dậy giết hết đám ăn mày này cho ta. Ta tốn bao nhiêu công sức nuôi ngươi chẳng lẽ lại phế vật như vậy.”

Du Thần Chi đau đớn nhưng nén lại cắn lấy răng. Hẳn chống hai cánh tay đầy máu của mình đứng dậy đưa tay thế công về đám người trưởng lão Cái Bang.

“A Tử công nương yên tâm, không ai bắt nạt được cô đâu, có tôi ở đây.”

Nhìn cảnh này không ít người lắc đầu. Ai cũng có thể nhìn ra Du Thần Chi không xong rồi, hẳn vừa ăn trọn hai đòn bất ngờ từ Mộ Dung Phục và Tiêu Phong bây giờ còn có bao nhiêu sức chứ. Còn lại bị một tiểu ác ma như thế làm cho điên cuồng thần chí cái này xem ra là nợ của hẳn từ kiếp trước chưa trả hết nên kiếp này mới vướng vào những chuyện như thế này. Hẳn từ đầu tới cuối đối với A Tử đều là cho hẳn nhận lại được gì?

Mấy trưởng lão cái bang này cũng không muốn động thủ với Du Thần Chi phải tay nói ra.

“Thôi thôi đi, hai người các ngươi đi đi, coi như Cái Bang chúng ta xui xẻo trúng phải nghiệp chương này.”

“Đám ăn mày các ngươi ức hiếp ta rồi còn muốn đuổi ta đi?”

A Tử hoàn toàn không nhận ra được tình hình của mình, cô ta nắm lấy thanh kiếm kề bên lao tới chém vào người Tổng trưởng lão nhưng ông ấy đã tránh được hơn nữa còn một chương đánh vào người A Tử khiến cô gái phun ra máu tươi té sang một bên.

Nhìn thấy cảnh này Du Thần Chi đã không kìm nén được hẳn mặc cơ thể mình thương tích lao tới tấn công đám người Cái Bang.

Trò hề này dưới ánh mắt của cả thiên hạ là vết nhơ khó bôi xóa của Cái Bang. Bang Chủ cùng trưởng lão đánh nhau sống chết vì một nữ nhân, danh tiếng trăm năm của Cái Bang giờ biến thành trò cười trong mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Người luôn là kẻ thất bại

Ngô Minh vừa rồi ăn rất nhiều chương từ kẻ địch hẳn cũng mất một chút nganh lực bước đầu đi vào thế luân hãm của Đoàn Dự và Cưu Ma Trí.

“Chết đi.”

Đoàn Dự thân pháp không nhanh chóng nhưng tốc độ ra chiêu thì quá sức cao minh. Lục Mạch Thần Kiếm của hắn không có biến hóa nhiều như Ngô Minh nhưng bản chất môn võ công này đã là quá khủng bố. Như một khẩu súng trường từng tia từng tia kiếm khí không ngừng bắn ra ngoài. Ngô Minh cả người dùng Hàn khí cùng Thiếu Lâm Kim Cương Bất Hoại Công chống đỡ.

Ngay lúc đó không chút lưu tình Cưu Ma Trí dùng tuyệt kỹ thành danh của mình Hóa Diễm đao đánh tới vào người của Ngô Minh. Thật ra cú đánh lên này cũng không đơn giản như lời nói. Ngô Minh một bên chống đỡ Đoàn Dự được đã là thiên hạ hiếm có, có lẽ người làm được điều này điểm trên đầu ngón tay. Cưu Ma Trí đối với Lục Mạch Thần Kiếm là thêm muốn cũng là sợ hãi. Hắn Hóa Diễm Đao muốn phát huy tác dụng phải đi lại gần một khoảng cách nhất định, nhưng mà kiếm khí của Đoàn Dự cứ chỉ chít liên hồi Cưu Ma Trí muốn có cơ hội cũng không dễ.

Đoàn Dự chính là chủ động tạo ra khe hở cho Cưu Ma Trí ra tay. Từ cánh trái Ngô Minh, Cưu Ma Trí đánh tới, cánh tay hắn phóng ra cả lửa đánh tới. Ngô Minh từ nãy tới giờ hẳn không đánh trả cũng chính là chờ khoảng khắc này.

Ngay lúc Cưu Ma Trí đánh chương ngay vào tay trái của Ngô Minh thì chính là lúc nổi kinh hoàng phủ kín tâm trí lão ta. Ngô Minh cả nhìn cũng không nhìn.

“Hả.”

Cưu Ma Trí hoàn toàn không cảm nhận rằng mình vừa đánh vào một con người mà là một tảng đá... không phải nói là một khối sắt.

Máu từ bàn tay của Cưu Ma Trí tuôn ra, trên da của Ngô Minh những cột nhọn chỉ chít màu đen nổi lên đâm xuyên qua bàn tay của Cưu Ma Trí. Đây là hình thái mới của ngọn lửa của Ngô Minh.

Lửa là một thứ có thể thấy có thể ngửi nhưng lại không thể chạm. Nó hữu hình nhưng lại vô hình nhưng lúc này Ngô Minh đã có thể đem nó như một vật thể nhất định biến đổi nó thành một vật chất màu đen tùy ý sử dụng.

“A a, đây là gì.”

Không chỉ nổi đau về thể xác mà cả linh hồn của Cưu Ma Trí cũng đang như thiêu đốt. Hắn cả đời tâm đắc Hóa Diễm Đao nhưng lúc này lại bị một hỏa công khác đánh bại. Cưu Ma Trí cảm nhận được cái chết đến gần hẳn hồi hận. Vốn hắn có thể tránh khỏi cuộc chiến này nhưng hắn lại ra nơi này. Hắn bàn tay như bị đinh đóng chặt vào cánh tay Ngô Minh vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

“Công lực của ta, người người hút công lực của ta.”

Ngô Minh tay trái lúc này như một ngọn lửa phủ đầy những vật chất màu đen nâng cả người Cưu Ma Trí lên. Mặc cho Đoàn Dự cố sức từ xa dùng Lục Mạch Thần Kiếm đánh tới, cả người Ngô Minh cũng loang lổ vết thương nhưng hắn chẳng hề bận tâm đôi mắt nhìn vào Cưu Ma Trí.

Miệng của Cưu Ma Trí bị bóp chặt không nói thành lời, hắn muốn nói gì đó nhưng chẳng thể nói ra. Ngô Minh đôi mắt nhìn hắn cứ như từ thần gọi tên. Cưu Ma Trí đã biết số phận của mình khó tránh khỏi. Đoàn Dự từ nãy tới giờ tiêu hao công lực đánh Ngô Minh không dưới một trăm kiếm nhưng kết quả chỉ là làm Ngô Minh cơ thể đầy vết thương chứ không hề cảm nhận được Ngô Minh có một cảm xúc đau đớn nào.

Đoàn Dự công lực không dưới 300 năm nhưng tiêu hao quá mức cũng là không chịu nổi. Kiếm khí từ Lục Mạch Thần Kiếm cần rất nhiều chân khí đưa đi vận dụng, nếu bình thường Đoàn Dự sử dụng sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì nhưng bây giờ hắn đã dùng quá sức. Trong tâm trí của Đoàn Dự với bản lĩnh của hắn cả đời này cũng sẽ không gặp tình cảnh hiện tại. Hắn không tiếp tục tấn công được nữa mà ngừng lại thở dốc lấy lại sức.

Bằng mắt thường có thể thấy Ngô Minh vết thương trên người hồi phục lại. Đây là lý do từ đầu tới giờ hắn không ra tay đánh nhau vì hắn biết mình nếu chủ động đôi công sẽ thua cuộc nên dồn hết sức kích hoạt khả năng hồi phục kinh người từ cánh tay trái của mình. Hóa Diễm mà Cưu Ma Trí đánh tới không chỉ không tổn hại Ngô Minh mà còn giúp hắn tăng quá trình này nhanh hơn.

“Là người tự mình tìm tới cái chết, không nên trách ta.”

Ngô Minh nhìn Cưu Ma Trí lần cuối, kẻ này cả nghị lực sống cũng đã mất. Cưu Ma Trí cảm nhận từng tia nội lực bị Ngô Minh hút cạn đã hoàn toàn

tuyệt vọng. Hắn là hòa thượng nhưng tâm tính không tịnh, thích tranh đấu thích danh lợi. Lúc này Cưu Ma Trí còn đang đắm chìm trong tham vọng hắn không có đủ thời gian suy ngẫm về cuộc đời và hắn đã mất đi cơ hội đó. Lúc này đối với hắn mà nói mất đi võ công xem như mất tất cả, dù Ngô Minh không giết hắn thì hắn cũng sẽ tự sát. Đột nhiên làm một tên phế vật Cưu Ma Trí sẽ không chịu nổi.

Cưu Ma Trí nhanh chóng biến thành một cái xác khô bị Ngô Minh quăng đi ra một bên. Lúc này Ngô Minh nhìn sang Đoàn Dự cũng đã hồi phục lại công lực của mình.

“Ngươi cảm thấy có phần thắng không?”

Ngô Minh nói với Đoàn Dự lời này như một nhát chém vào tim. Đoàn Dự trong lòng vẫn còn chiến ý, hắn đang bỏ qua mọi suy nghĩ để toàn lực đánh bại Ngô Minh. Hắn không muốn suy nghĩ Ngô Minh mạnh thế nào, hung bạo ra sao vì hắn biết nếu suy nghĩ về những thứ ấy hắn sẽ sợ. Sợ là một cảm xúc quá kinh khủng, nó khiến con người ta đi sai đi khỏi mọi dự định của mình.

Đoàn Dự cố thoát ra nỗi sợ ấy nhưng nhìn Ngô Minh như một con quỷ cứ đứng đó hắn thật sự không thể nào không sợ hãi.

“Ta cho ngươi thêm cơ hội, đây đánh vào đây của ta.”

Ngô Minh như ma quỷ không biết bằng cách nào vút tới bên người Đoàn Dự cánh tay của Đoàn Dự đã bị hắn nắm lấy. Ngô Minh bóp lấy cánh tay ấy đưa thẳng vào cổ mình.

“Ta cho ngươi một cơ hội, nhắm vào đây đánh ta một cái. Ngươi có thể giết được ta.”

Đoàn Dự bị hành động này của Ngô Minh khiến thần tình điên đảo. Đây là gì? Đây là sao? Đoàn Dự bị chính mình làm cho loạn rồi, hắn cố giải thích cảm xúc của mình nhưng hắn không thể. Ngô Minh đang sỉ nhục hắn, hắn sợ sao? Hắn muốn giết Ngô Minh vậy bây giờ ra tay đi! Nhưng sao hắn lại không dứt khoát. Hắn sợ vì cả tình huống này hắn cũng sẽ không đánh chết Ngô Minh. Thế thì sẽ thế nào? Châm dứt sao?

Ngô Minh nhìn Đoàn Dự sợ hãi bối rối mà cười lớn.

“Ngươi là như vậy, ngay cả khi nắm giữ cho mình năng lực lớn cũng không dám sử dụng. Ngươi luôn chần chừ. Cả đời ngươi cũng sẽ không thành công được, ngươi luôn phụ thuộc vào kẻ khác, là một kẻ nhát gan.”

“Ta không có như vậy, ngươi nói dối, ta là thế tử Đại Lý là một Đại Anh hùng. Ngươi là ác ma ta phải giết chết ngươi. Ta không nghe ta không nghe.”

“Trốn chạy sao? Ta ở đây ngươi chạy được đi đâu, mau giết ta đi, giết chết ta đi.”

“Đừng ép ta, ngươi đừng ép ta!”

Đoàn Dự phát điên rồi. Mất hắn đã không còn nhân tính hoàn toàn loạn. Cả người hắn chân khí tán loạn không thể kiềm chế. Đoàn Dự nhìn trước mặt Ngô Minh như ác quỷ cả người chân khí rót cạn vào tay phải của mình đánh hết một chiêu vào người Ngô Minh.

“Ngươi luôn là kẻ thất bại.”

Ngay trước khi ăn chiêu này của Đoàn Dự, Ngô Minh nói ra lời này. Ngay sau đó Ngô Minh như một mũi tên bị đánh văng đi cực xa. Cây cối đất đá trên đường đều bị cuồng phong cuốn trôi đi, để lại một vệt dài trên đất.

“Cái này chết rồi.”

“Đáng tiếc quá ngạo mạn.”

“Hắn ăn trọn đòn này không thể sống.”

“Nhìn đạo lực mà nó phát ra chắc chắn là chết không toàn thây.”

“Đáng tiếc một thân võ công lại như thế bị giết.”

Nhiều người xung quanh quan sát đều khẳng định Ngô Minh chết là không bàn cãi. Vết tích của đòn tấn công của Đoàn Dự quá khủng khiếp khiến cả người tự tin nhất cũng không dám nói Ngô Minh còn sống. Ngưu Yên cùng các nữ nhân Linh Thửu Cung nhìn thấy cảnh này thì hoảng hốt không suy nghĩ gì lao tới tìm kiếm Ngô Minh.

Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục đang giao thủ cũng quay qua nhìn đều hoảng hốt. Tiêu Phong tức giận tột độ đánh một chiêu toàn lực đẩy lùi Mộ Dung Phục rồi lao tới tấn công Đoàn Dự. Lúc này, Đoàn Dự nhìn vết tích mình vừa gây ra mỉm cười, hắn cười lớn đến mức cả người cách xa cả dặm cũng có thể nghe thấy Tiêu Phong lao tới hoàn toàn không được Đoàn Dự nhận ra.

“Tránh ra.”

Tiêu Phong lao tới cuốn theo là kinh khí từ Hàng Long Thập Bát Chương mà Đoàn Dự hoàn toàn không để ý. Từ phía xa Đoàn Diên Khánh nhìn con trai mình bị tấn công hắn không thể đứng yên. Ở Lôi Cô Sơn có Đoàn Dự xuất hiện hắn cố ý muốn chứng tỏ mình mới bước lên giải thế cờ kia. Kết quả thì sao, hắn thất bại hắn xấu hổ vì bản thân mình. Trước đứa con trai hắn không dám nhìn, hắn tự ti về cả thân thể hay là thân thế. Hắn hy vọng thiên hạ

này không biết hần là cha của Đoàn Dự nhưng vừa rồi mọi chuyện đều đã bị phơi bày.

Đoàn Diên Khánh lao tới chống đỡ cho Đoàn Dự cả người nhận lấy chưởng lực hùng hậu của Tiêu Phong. Đoàn Dự thần trí vừa lấy lại quay sang đã thấy Đoàn Diên Khánh cả người là máu ngã rục trước mắt mình. Hần sốc.

“Sao lại làm vậy, ta không muốn nợ người. Người đứng dậy cho ta ai cần người đi đỡ.”

“Là ta tự nguyện con không có nợ ta.”

“Đừng có gọi ta như vậy, người mau đứng lên ta không muốn, ta không muốn.”

Tiêu Phong nhìn thấy được hình cảnh của mình trước kia từ Đoàn Dự. Hần lúc trước cũng như vậy cũng mù quáng không chấp nhận xuất thân của mình. Nếu không có Ngô Minh, không có A Châu hẳn có lẽ đã là Đoàn Dự của ngày hôm nay. Đã là một tên chìm trong thù hận đánh mất chính mình.

“Hần là phụ thân của người, dù thế nào hẳn cũng là phụ thân của người. Người không thể phủ nhận.”

“Người cùng tên quái vật kia đều là một ruột. Người thì biết gì về ta, hẳn là phụ thân ta sao. Không cả đời này ta cũng không nhận.”

“Người rất giống ta.”

Tiêu Phong nói ra lời này có chút xót xa. Hần nếu có thể lựa chọn hẳn luôn chọn mình là người Hán, luôn chọn về lý tưởng nửa đời của mình. Dù lúc này hẳn đã chấp nhận mình là người Khiết Đan là kẻ thù của cả Trung Nguyên này nhưng một góc nào đó hẳn vẫn không thể hoàn toàn chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Hiệ thân

Đoàn Dự đứng nhìn Đoàn Diên Khánh ngã quỵ một bên không làm gì. Chân hẳn muốn bước tới nhưng hẳn không dám. Hần sợ hiện thực sợ cái thân phận của mình. Đoàn Diên Khánh hơn ai hết hiểu được cảm giác này. Lão rõ ràng là hoàng tộc là rồng phượng trong nhân gian nhưng bản thân lại không hề cho rằng mình như thế. Sự tự ti về ngoại hình về danh tiếng đã ảnh hưởng đến mọi thứ mà lão làm. Đoàn Dự là tia hy vọng mà lão tìm thấy, bằng mọi giá lão cũng phải giữ lấy đứa con trai này.

Trái ngược với Đoàn Dự ba người còn lại trong Tứ Đại Ác Nhân đã lập tức xông ra cứu lão đại của mình. Nhạc Lão Tam vừa rồi nhìn Ngô Minh bị Đoàn Dự đánh bay trong lòng rất bức tức nhưng hẳn vẫn coi trọng tình nghĩa với Đoàn Diên Khánh hơn nên không thể ra tay. Lúc này hẳn trút hết bức tức lên người Tiêu Phong.

Trên tay cây kéo cắt tới miệng mắ ng ra.

“Mẹ kiếp, sư phụ ta lại là kẻ thù của lão đại. Ta đi giúp sư phụ sẽ là phụ nghĩa mà đi giúp lão đại lại là bất kính. Sao cũng không làm, ta giết chết người hã mỗi giận trong lòng ta.”

Không chỉ Nhạc Lão Tam cả Diệp Nhị Nương cùng Vân Trung Hạc cũng xông tới. Tiêu Phong nhìn thế công một chút cũng không nao núng hai tay giang rộng. Kinh khí khởi cả người Tiêu Phong như bao phủ bởi gió lốc.

Một chưởng đánh ra của Tiêu Phong lập tức đẩy lùi đi đám người kia. Tiêu Phong nghe được tiếng gió rít sau tai mình, đầu lập tức nghiêng xuống đất.

“Ầm”

Một đạo kiếm mang từ Mộ Dung Phục chém ra cắt bay một vạt áo của Tiêu Phong. Lúc này chẳng thể làm ngơ Tiêu Phong dùng Thái Tổ Trường Quyền tấn công ngược trở ra.

Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục lại quần lấy nhau đánh một trận sòng chết.

Đoàn Dự rất nhanh lấy lại tinh thần hẳn xác định cả hai kẻ này đều sẽ là kẻ thù của mình chính vì thế tình cảnh này có lợi với hẳn. Ai trong hai người thua cuộc đều là điều tốt đối với hẳn.

Trong lúc loạn ầu, Ngũ Yên cùng người của Linh Thửu Cung đã chạy theo vết tích tìm kiếm Ngô Minh. Cuối vết dài vết tích là một hố to ở giữa đất đều bị cháy đen vẫn còn khói bốc lên. Ngũ Yên nhanh chóng đã tìm thấy Ngô Minh nằm giữa cái hố kia.

“Ngô Minh huynh sao rồi?”

“Vương tiểu thư đừng xuống đó.”

Nhóm người Linh Thử Cung nhận ra rằng phía dưới rất nóng nên muốn ngăn cản Ngử Yên. Họ tuy cũng rất lo lắng cho Ngô Minh nhưng tình cảnh lúc này họ cũng không thể làm gì. Ngô Minh phía dưới trên ngực thùng một lỗ to rõ ràng đã chết, lúc này họ phải lo lắng cho sự an toàn của Ngử Yên hơn.

“Tránh ra.”

Ngử Yên cánh tay vung mạnh đánh ngã những nữ nhân này sang một bên. Nàng hiện tại đã là một cao thủ tuy thời gian luyện võ không lâu nhưng ít nhiều cũng không phải nhóm người này ngăn cản nổi. Mặc cho cái nóng thiêu đốt da, Ngử Yên lao xuống mạng cơ thể của Ngô Minh đi lên phía trên.

Ngử Yên một bộ bi thảm trạng thái nhìn Ngô Minh. Mắt không ngừng rơi lệ.

“Ngô Minh, huynh tỉnh lại đi! Đây là lỗi của muội, là muội không chăm chỉ luyện võ công luôn là gánh nặng cho huynh. Muội xin lỗi huynh tỉnh lại đi.”

“Cuối cùng cũng chịu nhận mình là gánh nặng rồi sao?”

“...”

Ngô Minh mở lời lập tức kinh ngạc toàn bộ nữ tử xung quanh. Ngử Yên mắt xoe tròn nhìn Ngô Minh.

“Đừng khóc ta không sao! Tên Đoàn Dự đó đánh thật là đau. Nợ coi như cũng trả xong lần này ta nhất định đem hấn đánh một trận.”

“Huynh không sao chứ.”

Ngử Yên nắm lấy tay của Ngô Minh kéo lại. Ngô Minh trên người quần áo đã rách nát hết, vừa rồi trên ngực lại còn thủng một lỗ lớn nàng sao có thể để hấn tự ý rời đi như vậy.

“Ta không sao, các người đưa muội ấy đi tới nơi an toàn. Nói cho muội ấy nghe kế hoạch đi, ta giải quyết đám còn lại các người cứ đợi lệnh.”

“Vâng công tử.”

“Muội đi với bọn họ. Ta không dễ chết như vậy đâu.”

Ngô Minh khoác một cái áo mới sao đó lao nhanh tới chiến trường vừa rồi.

Đoàn Dự đang kinh ngạc quan sát trận đánh giữa hai người Mộ Dung Phục và Tiểu Phong thì bất ngờ nhìn về phía xa.

“Không thể nào.”

“Sao lại không thể nào!”

Chỉ nháy mắt một bóng trắng vút tới đám vắng đi Đoàn Dự. Đoàn Dự lập tức bị đánh bay đi, máu tươi phun ra ngoài. Đạo lực mạnh tới mức hất văng người Đoàn Dự in hằn vào trong tường.

Trật vật đi ra ngoài Đoàn Dự ánh mắt như thấy ma nhìn Ngô Minh. Không chỉ hấn, ai trong số những người ở đây cũng như thế, hoàn toàn không có ai nghĩ rằng Ngô Minh có thể dễ dàng như thế sống sót, trên người lại không hề có dấu hiệu bị thương.

“Sao có thể? Người sao có thể còn sống.”

“Là người, ta đã nói người mãi sẽ chỉ là tên thất bại. Người tốt nhất nên đánh vào nơi này của ta nhưng người đã không làm vậy. Người cuối cùng lại đánh vào ngực ta coi như người đã giúp ta làm một việc tốt. Nội lực tên Cưu Ma Trí đó hỗn loạn so với độc dược còn độc hơn. Là nhờ người giúp ta giải quyết vấn đề đó.”

Ngô Minh vừa nói vừa nghiêng đầu của mình chỉ vào vết thương nhỏ bên trên cổ. Phút cuối cùng Đoàn Dự lại không như Ngô Minh nói đánh vào cổ mà đánh vào ngực. Chính điều đó đã khiến cho Ngô Minh có thể tạm thời gian ngắn mà hồi phục lại được.

“Ta nhận của người một đòn xem như là trả người mấy món nợ mà ta đã thiếu. Người nhận cũng đã nhận. Nợ cũ đã tính nợ mới coi như lúc này ta đòi.”

“Cuồng vọng.”

“Ta có tư cách đề cuồng.”

Ngô Minh trên tay hàn khí nháy mắt tích tụ thành băng kiếm đánh tới. Đoàn Dự không chờ Ngô Minh ra tay mà đã tạo khoảng cách tấn công bằng Lục Mạch Thần Kiếm.

Lần này cuộc chiến diễn ra bất đồng với trước đó. Ngô Minh tiến công khiến Đoàn Dự liên tục rút lui. Kiếm khí hấn bắn ra so với trước không nhiều hơn nhưng đã lộ ra sự lúng túng. Nếu trước đó nó tuy đánh ra số lượng vẫn thế nhưng đạo lực tương đồng vị trí đánh cũng có sự tính toán thì bây giờ Đoàn Dự không giữ được bình tĩnh nữa, trong chiêu thức đã lộ ra điểm yếu.

“Lục Mạch Thần Kiếm là vương giả trong kiếm pháp. Nó là đế vương tạo ra có sự tôn nghiêm, sự oai hùng nhưng khi đánh cũng có sự ung dung trong hung mãnh lại không đánh mất phong thái đế vương nhưng người hiện tại ra chiêu hấp tấp, đạo lực hỗn loạn khác gì đám ăn mày kia cơ chứ. Dựa vào người Đại Lý không sớm diệt quốc mới là lạ.”

“Im miệng cho ta!!”

Đoàn Dự bị chọc tới điên rồi nháy mắt ngáp trời kiếm khí đánh ra bao phủ toàn diện Ngô Minh.

“Ta sợ người.”

Ngô Minh y như đối thủ của mình cũng tạo ra ngáp trời kiếm khí tấn công. Từng kiếm đối kiếm nổ vang cả bầu trời. Cảnh tượng có thể nói quá mức hoa lệ cả bầu trời như vào mùa đông, từng đợt tuyết rơi phủ trắng mặt đất.

Một khoảng khắc tĩnh lặng ngay sau đó diễn ra. Phía sau màn sương mù là hai nhân ảnh đứng đối diện nhau.

Ngô Minh cùng Đoàn Dự lộ ra trước mặt mọi người. Ngô Minh là kẻ di chuyển trước, vừa bước đi trên người hắn đã rách ra vô số những vết thương ngắn nhỏ không tương đồng. Đây đều là do ngáp trời kiếm khí kia tạo ra.

“Người còn muốn đánh tiếp nữa sao?”

Đoàn Dự hẳn không có trả lời, mà cũng chẳng thể trả lời. Người ta kể từ lúc đó chỉ thấy Đoàn Dự cứ thế đứng đó không nhúc nhích gì.

“Cứ thế xong hay sao?”

“Chuyện gì vừa xảy ra?”

“Đoàn Dự hẳn sao rồi?”

“Kết quả xem như đã có rồi.”

Nhiều người có chút bản lĩnh nhìn thấy tình trạng của Đoàn Dự lắc đầu. Trận chiến này xem như đã có kết quả, từ Đoàn Dự đã không còn cảm nhận được sinh cơ.

Ngô Minh sau đó quay sang Tiêu Phong và Mộ Dung Phục lúc này vẫn còn đang kịch chiến. Mộ Dung Phục hoàn toàn không tỏ ra yếu thế mà còn có phần lấn áp Tiêu Phong trong giao đấu. Có thể thấy từ trong từng lần chạm nhau Mộ Dung Phục càng giành cho mình về một ít lợi thế nhỏ, Tiêu Phong mãnh lực vô song nhưng cũng đã bắt đầu lúng túng trong từng chiêu thức.

“Ta tới giúp.”

Trong lúc cả hai đang giao thủ Ngô Minh quyết định xông vào giúp đỡ Tiêu Phong. Hành động này lập tức đập phải sự khinh bỉ từ đám người xung quanh.

Mộ Dung Phục hoảng hốt vì tình huống bất ngờ. Vốn một mình Tiêu Phong đã là quá sức khó khăn, cực khổ lắm mới đem về chút lợi thế lúc này lại bị Ngô Minh làm mất hết tất cả rồi.

“Bỉ ỏi.”

Tiếng mắng rộ lên trong đám đông. Mộ Dung Phục ưu tiên né đòn của Ngô Minh hơn nên đã ăn trọn một chiêu của Tiêu Phong lao ngược về sau.

“Giết.”

Ngô Minh không hề chờ đợi, trong lúc Mộ Dung Phục còn đang bị đánh văng ngược ra sau hắn đã lao theo muốn kết liễu đối phương. Thanh băng kiếm chỉ còn thiếu một chút nữa là chạm vào người Mộ Dung Phục thì bị một đạo lực đánh ngang, thanh băng kiếm nháy mắt vỡ tan thành trăm mảnh trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Là ai?”

“Còn có người?”

Mọi người trong lúc này không ngờ còn có cao thủ ẩn mình, nháy mắt lại xuất hiện thêm người. Từ hướng ra chiều mọi người nhanh chóng bắt gặp được một tên bịt mặt nhìn màu tóc thì đã là một lão tặc tử, chẳng còn trẻ.

“Cuối cùng cũng ra.”

Ngô Minh cười thầm trong lòng, trong tay còn chuôi băng kiếm cũng vứt bỏ ra một bên. Tiêu Phong cũng ngừng tay nhìn người vừa xuất hiện.

“Các hạ lại là ai? Soa lại xen vào chuyện của chúng tôi.”

“Hai người các ngươi là kẻ thù của cả Trung Nguyên ai cũng có thể giết cần gì lý do?”

Mộ Dung Bác kẻ này Ngô Minh vừa nhìn đã có thể đoán ra. Chiêu vừa rồi hấn dùng cũng có mấy phần tương tự Tham Hợp Chi, Ngô Minh vô cùng quen thuộc. Mộ Dung Bát lập tức nhìn ra xung quanh hét lên.

“Vị bằng hữu cũ nếu đã tới thì cũng nên hiện thân đi.”

“Tới rồi, cuối cùng cũng tới đông đủ.”

Ngô Minh nhìn bóng người vừa xuất hiện tiếp theo cũng đã biết mọi việc đã tới thời điểm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Lộ ra chân tướng

Mộ Dung Bát mặt che kín nhìn Ngô Minh sau đó quay sang Mộ Dung Phục.

“Ngươi luyện được võ công hơn người nhưng tâm tính sao lại ngu ngốc như vậy, vừa rồi ngươi thiếu chút nữa đã bỏ mạng rồi.”

“Tiền bối sao ngươi dám chắc ta sẽ bỏ mạng?”

Mộ Dung Phục từ đầu đến cuối chỉ một bộ mặt không đổi sắc. Hấn nhìn sang Ngô Minh ánh mắt như không cam lòng sau đó nói tiếp.

“Tiền bối xin hỏi ngài là ai? Vừa rồi ngài ra chiêu có mấy phần giống với tuyệt kỹ Mộ Dung gia ta.”

“Ngươi không cần phải biết.”

Mộ Dung Bác nhìn Ngô Minh không chút lơ là, sắc mặt lại vô cùng khó coi. Hấn vừa rồi nhìn ra được bản lĩnh của Ngô Minh nếu không phải vì an nguy của Mộ Dung Phục hấn đã không hiện thân tại nơi này. Tiêu Viễn Sơn một bên cũng đã đứng ra một bên.

“Lại gặp mặt.”

“Chúng ta lại gặp nhau.”

Ngô Minh đối với Tiêu Viễn Sơn cúi chào một cái, việc này làm mọi người đều giật mình. Tiêu Viễn Sơn vừa xuất hiện đã tỏ rõ hấn là một cao thủ không thể xem thường lúc này lại thêm vào tổ đội của Ngô Minh thì chẳng phải đã quá chênh lệch sao?

“Vị bằng hữu này, ngươi trốn trong Thiếu Lâm Tự mười năm nay là vì cái gì?”

“Ta cũng muốn hỏi ngươi ngươi trốn trong Thiếu Lâm Tự gần mười năm nay là có mục đích gì?”

Cả hai lão giả nhìn nhau liền tỏ ra nghi kỵ hai bên nhìn nhau đối chất.

“Ta tuy không nhìn mặt ngươi nhưng thần ảnh của ngươi ta vẫn nhận ra.”

“Ta cũng có thể nhận ra.”

Cả hai đối thoại làm đệ tử Thiếu Lâm nhìn nhau. Huyền Từ cũng bất ngờ quay sang nói với sư đệ của mình.

“Hai người này sao lại ở trong tự gần mười năm?”

“Ta không biết gì cả.”

Lại nói tới Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác, cả hai tiếp tục cuộc đối thoại của mình.

“Ta ẩn thân trong Thiếu Lâm Tự là vì muốn tìm một món đồ.”

“Ta cũng là vì tìm một món đồ, ta cũng đã tìm được rồi và ta nghĩ ngươi cũng đã tìm được nếu không vì sao ba lần giao thủ chúng ta đều không phân rõ thắng bại.”

“Võ công của ngươi rất giỏi, có cần tỉ thí lại một lần nữa không?”

“Không, hôm nay chúng ta có tí thí cũng không có kết quả bởi hấn vẫn còn ở đó.”

Tiêu Viễn Sơn chỉ tay về phía Ngô Minh, lời nói tỏ ra rất nặng nề.

Huyền Từ nghe rõ câu chuyện cũng không thể ngồi yên. Hấn là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, hôm nay lại xảy ra chém giết ở đây cũng không thể ngồi không. Từ đầu tới cuối Thiếu Lâm Tự vẫn đang giữ thái độ hòa hoãn chưa ra bất kỳ động thái gì.

“Hai vị thí chủ, Thiếu Lâm Tự là nơi Phật môn thanh tịnh, Thiếu Thất Sơn hôm nay cũng đã đổ máu quá nhiều xin các vị bỏ qua mọi chuyện.”

Tiêu Viễn Sơn nhìn Huyền Từ, ánh mắt thập phần bất hảo.

“Huyền Từ ngươi lại muốn làm cao tăng đi giảng đạo lý sao? Cuộc đời ngươi gây ra bao nhiêu việc sai lầm vậy mà bây giờ vẫn còn mặt mũi ngồi ở vị trí phương trượng Thiếu Lâm?”

“Các hạ lời này là có ý gì? Ta còn chưa thỉnh giáo qua các hạ ở trong Thiếu Lâm Tự ta hơn mười năm là có mục đích gì?”

“Mục đích, rất nhanh ta sẽ nói ra mục đích của mình nhưng trước hết ta muốn nói cho ngươi một việc.”

Tiêu Viễn Sơn nhảy lên trên không hướng tới một đám đông đệ tử Thiếu Lâm, hấn bắt lấy một tên đệ tử trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

“Diệp Nhị Nương ngươi nhìn tên này có quen mặt không?”

Diệp Nhị Nương lúc này bị Ngô Minh đánh bị thương vẫn còn ngồi điều tức đã bị Tiêu Viễn Sơn quấy rối.

“Hấn là ai ta không quen.”

“Vậy sao?”

Tiêu Viễn Sơn một tay cởi hết chiếc áo của tên hòa thượng này ra ngoài lộ hết phần lưng của hấn ra. Ngô Minh đã biết tiếp theo sẽ có việc gì xảy ra.

“Đây là?”

Diệp Nhị Nương nhìn trên lưng của Hư Trúc chín chấm nhan thì hoảng hốt.

“Là là con trai của ta.”

Diệp Nhị Nương bất chấp thương thế của mình lao tới ôm lấy Hư Trúc. Bị bất ngờ bắt đi lại đột nhiên có thêm một người mẹ Hư Trúc phản ứng không kịp tình hình ngỡ ngàng nhìn xung quanh.

“Bà là mẹ của tôi?”

Bị Tiêu Viễn Sơn ném ra một bên, Hư Trúc nhìn trước mặt mình người phụ nữ. Hấn tuy ngu khờ nhưng cũng biết Diệp Nhị Nương là người như thế nào.

“Bà thật sự là mẹ tôi?”

“Mẹ sinh con ra được có mấy ngày đã chấm lên lưng con chín chấm nhan, có phải vậy không?”

“Đúng vậy, trên lưng tôi quả thật là có chín vết nhan. Sao bà lại biết?”

“Bởi vì ta là mẹ ruột của con! Con trai, cuối cùng ta cũng tìm được đứa con trai của mình rồi.”

Diệp Nhị Nương hét lớn lên cười đến quên trời đất ôm chặt Hư Trúc.

“Hai mươi bốn năm nay ban ngày mẹ nhớ con, ban đêm cũng nhớ con. Mẹ chịu không nổi cảm giác ấy, người ta có con trai còn con của mình lại bị tên trộm đánh bắt đi cho nên.”

“Cho nên ngươi đi bắt cóc những đứa trẻ khác giỡn chơi với chúng rồi giết chúng đi?”

Tiêu Viễn Sơn nói ra làm hoảng sợ Diệp Nhị Nương. Bà ta sợ Hư Trúc sẽ nghe thấy những lời đó sẽ không chấp nhận một người mẹ là đại ma đầu.

“Con của ngươi là bị bắt cóc hay là bị cướp, vết sẹo trên cổ của ngươi là từ đâu mà có.”

Diệp Nhị Nương nhìn lại cổ của mình quả thật có hai vết sẹo. Bà ta bất ngờ nhìn Tiêu Viễn Sơn.

“Ngươi sao biết được, khoảng đã ngươi biết con trai của ta là ai! Là ngươi là ngươi năm đó cướp con trai ta đi.”

“Đúng vậy là ta làm.”

“Ngươi sao ngươi lại làm như vậy?”

“Việc ta làm chỉ là để trả thù. Ngươi nói cho mọi người biết cha của tên này là ai!”

Diệp Nhị Nương sợ hãi, bà ta ấp a ấp úng trả lời.

“Không! Không liên quan tới ông ấy, là ta dụ dỗ ông ấy là ta làm sai.”

“Vậy sao? Người đàn ông này chỉ nghĩ tới thanh danh tiền đồ của mình, hoàn toàn không nghĩ tới một cô gái còn trẻ như ngươi chưa chồng đã có con. Hoàn cảnh thế lương tới chừng nào.”

“Không ông ấy rất lo lắng cho ta, ông ấy cho ta rất nhiều ngân lượng, hẳn đã an bài tốt cho nửa cuộc đời còn lại của ta.”

“Vậy sao hẳn lại để cho ngươi phiêu bạt giang hồ?”

“Ta không thể lấy ông ấy.”

“Ngươi thật sự không muốn nói người đàn ông vô tình vô nghĩa đó là ai?”

“Ta không biết, đừng nói nữa.”

Diệp Nhị Nương muốn trối bỏ tất cả bịt tay không muốn nghe tiếp.

“Con trai của người vừa ra đời ngươi đã chấm nhiều vết nhan như vậy, ngươi muốn hẳn vừa ra đời đã làm hòa thượng hay sao?”

“Ta không biết, cái gì cũng không biết. Ta van xin ngươi đừng có hỏi ta nữa.”

“Ngươi không nói ta cũng biết. Bởi vì cha đứa nhỏ này lại là một cao tăng tên tuổi lẫy lừng.”

Quần hùng lại được một phen nháo nhào. Diệp Nhị Nương như tìm gan đều rơi hết ra ngoài hốt hoảng nhìn Tiêu Viễn Sơn. Bà ta lo lắng ông ấy sẽ lộ ra tên người đàn ông kia.

“Con trai chúng ta đi, chúng ta không bao thù không quan tâm gì nữa chúng ta đi.”

“Đứng lại, Diệp Nhị Nương ta vẫn còn chưa nói hết, ngươi không phải muốn biết vì sao ta bắt con trai ngươi sao?”

Là bởi vì có người cướp đi đứa con trai của ta khiến ta nhà tan cửa nát, ta làm vậy đều là vì báo thù.”

“Báo thù?”

“Con trai của ta cũng là bị người ta bắt đi cũng là bị người ta đem vào Thiếu Lâm nuôi dạy chính vì thế ta mới bắt con trai ngươi ném trái toàn bộ những điều đó. Ngươi không muốn nhìn khuôn mặt thật của ta hay sao?”

Tiêu Viễn Sơn sau đó kéo bỏ lớp mặt nạ của mình làm lộ ra diện mạo. Bất ngờ chính là khuôn mặt ông ấy hoàn hảo giống với Tiêu Phong. Tiêu Phong giật mình hét lên.

“Ngươi là ai?”

“Ha ha.”

“Ngươi thật sự là ai?”

Tiêu Viễn Sơn lần nữa cởi bỏ lớp dịch dung của mình lộ ra nhân dạng thật sự, vạch ngực mình ra để lộ hình con sói trên ngực. Tiêu Phong bản thân không nói nên lời.

“Tiêu Viễn Sơn.”

“Tiêu ... Tiêu Viễn Sơn. Ông là Tiêu Viễn Sơn là cha của tôi.”

“Phải hài tử, ta chính là cha của con.”

“Chẳng phải ông đã nhảy xuống vực ở Nhạc Môn Quan rồi sao?”

“Là ông trời không muốn ta chết. Hôm đó ta ngã trúng một cái cây lớn nên không có chết sau đó ý định muốn chết của ta cũng đã trôi qua trong lòng chỉ còn hai chữ báo thù. Hôm đó hơn mấy mươi cao thủ võ lâm đã giết chết người mẹ không biết võ công của con con xem có nên báo thù hay không?”

Tiêu Phong quỳ xuống nói ra.

“Thù giết mẹ thù chết cũng phải báo.”

“Đứng lên đi Phong nhi, Năm xưa những kẻ giết mẹ con đa số đều bị ta giết chết tại chỗ. Bang Chủ Cái Bang Uông Kiếm Thông đã bệnh mà chết, chỉ là tên dẫn đầu vẫn còn sống hơn nữa còn đang ở chỗ này.”

“Người đó là ai?”

“Người đó thật sự là ai? Hãy tự mình đứng ra đây. Hôm đó ta và mẹ của con ôm con ở trong lòng tới nhà nghĩa đệ của ta để thăm thân quyến. Giữa đường đã gặp được nghĩa phụ của con việc này chắc con đã biết. Giữa đường thế nào lại bị đám người trung nguyên chặn giết. Đại Tổng cùng Đại Liêu xưa nay mâu thuẫn chém giết nhau không có gì là lạ nhưng mà họ liên thủ phục kích ta con có biết là gì cái gì?”

“Con nghe nói là có một võ sĩ Khiết Đan muốn tới Thiếu Lâm đoạt võ học kinh điển nên...”

Nói giữa chừng Tiêu Phong đã bị Tiêu Viễn Sơn khoác tay.

“Không không, năm xưa cha của con nào có tham võ học điển tịch gì, là họ vu oan cho ta. Được, nếu đã vậy ta một không làm hai không bỏ, họ vu oan cho ta, ta sao có thể để vậy. Hôm nay ta nói cho các người biết mấy chục năm qua ta ở trong Thiếu Lâm đã học hết võ học của các người. Hôm nay các người không giết chết ta võ công trung nguyên các người sẽ bị ta lưu truyền sang Đại Liêu. Từng võ sĩ Đại Liêu sẽ đều được học cái này võ công đi tấn công Đại Tống các người.”

“Đại ác nhân này giết chết mẹ con xem như là hiểu lầm nhưng mà hán lại giết chết nghĩa phụ nghĩa mẫu của con còn giết chết cả sư phụ Huyền Phổ. Người này là ai cha hãy nói ra đi.”

“Phong nhi cái này con hiểu lầm rồi, Kiều Thị phụ phụ đó là do ta giết.”

“Hà là cha giết, đại ác nhân mà con cực khổ đi tìm lại là cha?”

Tiêu Phong thất thần nhớ lại mọi chuyện, hán ngộ ra được mọi việc có vẻ nhu hoàn toàn khác với hán nghĩ. Tiêu Viễn Sơn cha hán mới là kẻ gây nên bao nhiêu tội ác mà hán đang gánh chịu.

“Triệu Tiền Tôn, Huyền Phổ sư phụ... đều là do cha giết?”

“Đúng đều là ta giết, năm xưa kẻ dẫn đầu là ai bọn họ đều biết nhưng ai cũng không chịu nói, đều bao che cho hán ta. Bọn chúng không đáng chết sao? Ta lấy đáng đáp của con đi làm đây coi như là hai cha con chúng ta đi báo thù.”

“Huyền Phổ ông ấy là ân sư của con, hơn mười năm cực khổ dạy dỗ con cha cũng không tha cho ông ấy.”

“Hừ võ sĩ nam triều này kẻ nào không phải kẻ gian trá xảo huyệt. Con có từng nghĩ lại cả đời con có ai là thật lòng với con, có mấy ai là thật sự đối tốt với con.”

Tiêu Phong im lặng không nói gì. Hán thất vọng một lần nữa hán thất vọng. Hán nhìn sang Ngô Minh gật đầu. Thù này báo như thế nào đây, Tiêu Phong thật sự không nghĩ ra được cách.

“A di đà phật.”

Câu chuyện này khiến tăng nhân Thiếu Lâm một bên phải niệm kinh xá mồi.

Tiêu Viễn Sơn quay ra đám đông nói ra.

“Năm đó giết chết hiền thê của ta có cao thủ Thiếu Lâm, có Bang Chủ Cái Bang. Các người lại muốn nó thành người hán nhận giặc làm cha, bái kẻ thù làm sư lại muốn nó làm Bang Chủ Cái Bang như vậy được sao?”

“Không?”

Tiêu Phong lắc đầu nói ra.

“Nếu tất cả đều là do cha giết thì so với bọn họ có khác gì nhau, lâu nay con gánh cái tội danh này xem ra không có hàm oan. Đại ca dẫn đầu là ai? Cha đã điều tra ra rồi chứ?”

“Sao lại không tra, hán là kẻ thù chính hại gia đình chúng ta sao ta có thể bỏ qua. Ta một chương đánh chết hán không phải quá dễ dàng rồi sao? Hán chính là phụ thân của tên đầu trọc Hư Trúc kia. Diệp Nhị Nương nếu người không nói ta sẽ nói hộ người.”

Tiêu Viễn Sơn nhìn Diệp Nhị Nương đang dẫn Hư Trúc chạy đi nhắc tên. Bà ta lập tức dừng bước hốt hoảng nhìn Tiêu Viễn Sơn như kiểu cầu xin.

“Ta trốn trong Thiếu Lâm Tự ba mươi năm có gì có thể qua được cặp mắt của ta. Các người tương hội ở Từ Vân Động người kêu Kiều bà bà chiết sinh cho người những việc này muốn ta rõ ràng nói hết ra sao?”

“Không, không xin đừng.”

Diệp Nhị Nương hốt hoảng chạy ngược lại về phía Tiêu Viễn Sơn quỳ xuống chấp tay cầu xin.

“Tiêu lão anh hùng xin ông đại phát từ bi giơ cao đánh khẽ tha cho ông ấy đi, Ông ấy thanh danh lớn như vậy tuổi tác cũng đã cao, Tiêu lão anh hùng tha cho ông ấy đi, muốn đánh muốn giết cứ nhắm vào ta.”

Vừa nói Diệp Nhị Nương vừa khấu đầu liên tục.

“Thiện tai thiện tai, gieo nhân ắt nhận quả. Hư Trúc con qua đây.”

“Đừng, đừng.”

Diệp Nhị Nương nghe được lời của Huyền Từ thì nước mắt không ngừng rơi quỳ gục xuống đất. Hư Trúc theo lời Huyền Từ đi tới trước mặt ông ta.

Huyền Từ ân cần nhìn ngắm Hư Trúc nói ra.

“Con ở trong tự hai mươi bốn năm vậy mà ta không hề biết con là con trai của ta.”

Tin tức vừa ra chấn động tất cả mọi người. Phương trượng Thiếu Lâm Tự đức cao vọng trọng lại chính là kẻ vừa rồi trong lời kể của Tiêu Viễn Sơn sao. Lại còn là chính miệng thừa nhận cái này không muốn tin cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Phát động huyết chiến

“Người cùng lệnh lang bị chia cách nhưng người cũng biết hẳn ở đâu làm gì, đã là một kẻ nổi danh trên giang hồ, võ công tinh tiến trở thành đệ nhất anh hùng trong giang hồ. Còn ta thì sao? Ta và Hư Trúc ngày nào cũng gặp mặt nhưng lại không nhận ra nhau”

“Đừng nói nữa!”

“Nhị Nương ta đã làm tội ác tới hai lần, bao nhiêu năm nay đã cực khổ cho bà.”

“Ông có khổ không thể nói đó mới là chân chính đau khổ.”

“Tiêu lão thí chủ trận chiến năm xưa ở Nhạn Môn Quan lão nạp đã gây lỗi quá lớn đi. Chư vị huynh đệ bao che việc này cho lão nạp đều đã bị ông giết chết. Hôm nay lão nạp lấy cái chết tương báo chắc không muộn chứ.”

Tiêu Viễn Sơn không trả lời. Trong lòng ông ta cũng rõ là Huyền Từ bị kẻ khác lừa gạt, không có đáng tội nhưng ông ta biết kiểm ai chịu cái chết cho vợ mình đây. Bởi thế dù có thể thấy được đức độ mà Huyền Từ sở hữu ông ta cũng phải khiến cho lão ta thân bại danh liệt không còn mặt mũi trên giang hồ. Lần này danh tiếng của Thiếu Lâm coi như cũng đã bị hủy hoại, là phương trượng lại phạm sát giới dâm giới hai trọng giới còn có tư cách gì giáo huấn người khác.

“Huyền Từ phương trượng ta kính nể ông là một cao tăng nhưng thù giết mẹ không thể không báo. Hôm nay Tiêu Phong ta muốn cùng ông đánh một trận sinh tử.”

Lời nói của Tiêu Phong vừa ra cả đám người đều đổ dồn về Huyền Từ. Tăng chúng Thiếu Lâm đối với Huyền Từ kính ngưỡng quá mức việc này đối với ông ta quá nguy hiểm lần lượt từng người quỳ xuống ngăn cản Huyền Từ chấp nhận lời yêu cầu của Tiêu Phong.

Huyền Từ không trả lời đột nhiên xuất chiêu đánh tới Mộ Dung Phục. Cả Sa Phục Ma Công của Huyền Từ đã luyện tới xuất thần nhập hóa vừa ra uy thế đã ngập trời đánh tới. Mộ Dung Bác một bên hoảng hốt muốn xông tới cứu đứa con trai của mình nhưng bất ngờ chính là Mộ Dung Phục hoàn toàn không có chút nhường nhịn Đẩu Chuyển Tinh Di vận chuyển tá lực khỏi người mình đánh lui Huyền Từ ra một bên.

Tình huống làm tất cả mọi người giật mình, Mộ Dung Phục võ công lại cao như vậy? Vừa rồi cùng Tiêu Phong kịch chiến cũng không có lộ ra khủng bố như vậy đi.

“Mộ Dung thí chủ vừa rồi là?”

Huyền Từ kinh hãi nhìn Mộ Dung Phục chấp tay định thân. Mộ Dung Bác cũng đã không kịp dừng tay nhảy tới bên Mộ Dung Phục, hẳn nhìn con trai mình vô cùng ngạc nhiên. Huyền Từ không khỏi bất ngờ mới định tâm mình lại nói ra.

“Mộ Dung Bác thí chủ vẫn còn sống ta đoán không sai đi.”

Huyền Từ vốn dĩ muốn tấn công Mộ Dung Phục để xác định xem người kia có phải là Mộ Dung Bác hay không mà thôi nhưng ai ngờ lại gặp tình huống như vậy. Lúc này ông ta cũng chỉ dựa vào suy đoán của mình mà nói ra. Mộ Dung Bác cũng không có gì để giấu còi bỏ mặt nạ của mình ra.

“Đã lâu không gặp, Huyền Từ đại sư.”

“Năm xưa ngươi giả truyền tin tức, nói Tiêu Viễn Sơn muốn tới Thiệu Lâm cướp đoạt kinh thư, đã tạo thành tất cả tội lỗi ngày hôm nay ngươi không cảm thấy chút bức rức nào sao?”

Ta và Mộ Dung lão thí chủ đã qua lại nhiều năm ngươi năm đó đưa tới tin tức ta nào có nghi ngờ sau đó đã giết nhầm người tốt từ đó không hề gặp lại ngươi nữa. Sau đó nghe là ngươi đã qua đời ta rất đau buồn thật không ngờ ngươi.”

Huyền Từ nói tới đây nhắm hai mắt lại xám hối, thờ dài một hơi.

“Mộ Dung lão thí chủ, lão nạp nghe những lời của ngươi tạo nên bao tội lỗi đều là vì mưu đồ của ngươi mà nên. Mưu đồ của ngươi không thành nhưng đã hại chết không biết bao nhiêu người.”

Tiêu Phong nghe được tất cả thì không kiềm chế được hết lớn.

“Mộ Dung lão tặc mọi chuyện đều là do ngươi gây ra. Mau tới đền mạng.”

“Hừ chứ vị anh hùng, Tiêu Thị phu phụ là tội nhân của Trung Nguyên các vị lại muốn để hấn muốn làm gì thì làm sao? Nếu hai người bọn chúng mà thoát ngày hôm nay Đại Tổng sẽ sống những ngày tháng không được bình yên.”

Lời của Mộ Dung Bác muốn kích phát đám đông trợ giúp mình. Ai nấy đều có thù với Tiêu Phong, Mộ Dung Bác tuy là kẻ cầm đầu năm xưa nhưng ân oán của hấn cũng là ba mươi năm trước còn Tiêu Phong là việc hiện tại tất nhiên đám đông sẽ chọn Tiêu Phong làm mục tiêu, tiếp tới đó Mộ Dung Bác nói tiếp.

“Ta nói cho mọi người thêm một tin tức, không chỉ Tiêu Viễn Sơn gây nhiều tội ác mà cả nghĩa phụ của Tiêu Phong cũng là một đại ma đầu. Năm xưa tại thâm sát rừng trúc bao nhiêu nhân sĩ giang hồ đã bỏ mạng chắc mọi người vẫn còn nhớ. Thi Quý cái tên này ta nghĩ các vị vẫn còn ghi trong lòng.”

Mộ Dung Bác tiếp tục khoáy động lòng người chuyển dời sự chú ý đi xa mình hấn hướng tới Huyền Từ nói ra.

“Huyền Từ phương trượng người có lẽ cũng giống ta nhìn tên Ngô Minh kia rõ ràng rất giống với tên năm xưa đưa Tiêu Phong đi. Ngay cả cái tên cũng giống nhau.”

Mọi người không hề hiểu chuyện năm xưa nên không biết Mộ Dung Bác đang muốn nói gì, họ chỉ biết chuyện này lại liên quan tới Ngô Minh. Thân thể của Ngô Minh được truyền tai nhau là con nuôi của Vương phu nhân Mạn Đà Sơn Trang, biểu đệ của Mộ Dung Phục. Còn về tuổi tác cũng chỉ mới hơn 20 sao có thể liên quan gì đến chuyện ba mươi năm trước. Ngô Minh cũng không ngồi yên đứng ra.

“Mộ Dung Bác, ông thật ra là muốn nói gì?”

“Ta không biết vì sao ngươi lại có thể có được nhân dạng như hiện tại nhưng ta biết ngươi chính là tên Thi Quý năm đó.”

“Ta là Thi Quý?”

“Đừng có giả vờ, lúc đầu ta không hề nghi ngờ ngươi, nhân dạng của ngươi giống với tên đó chỉ là tình cờ nhưng sau đó ta phát hiện ra thân thể ngươi bất thường không rõ cha mẹ nên đã nghĩ ngươi chỉ là con của Thi Quý nhưng mà những lần gần đây ngươi đã cho ta biết được mọi chuyện. Chắc ngươi không nhớ năm đó ở rừng trúc hơn ba trăm người ấy cũng có mặt của ta. Hóa công của ngươi quá đặc thù trên đời này chắc cũng chỉ có một người có thể luyện ra. Nếu ngươi là con của Thi Quý thì ở tuổi này ngươi có thể luyện được trình độ đó sao? Chỉ có một khả năng ngươi chính là hấn.”

“Tiêu Viễn Sơn ngươi cũng nghĩ vậy có phải không?”

Ngô Minh nhìn Tiêu Viễn Sơn hỏi.

“Đúng, từ cách ngươi đối xử với Phong Nhi ta cũng đoán ra mấy phần.”

“Nếu đã có đáp án của mình thì cần gì phải hỏi ta.”

Mộ Dung Bác cười lớn.

“Các vị đã nghe rõ ràng, ba tên này là ác ma nguy hại vô lâm trừ khử bọn chúng sẽ mang lại yên bình cho Trung Nguyên này.”

“Ngươi luôn muốn thiên hạ đại loạn.”

Ngô Minh không có chút e ngại gì, biểu hiện này của hấn đã uy hiếp tới sự tự tin của Mộ Dung Bác. Với bản lĩnh mà Ngô Minh thể hiện quá khó cho hấn có được sự chắc chắn trong kế hoạch của mình. Điều mà hấn tin tưởng chỉ là đám đông bao vây xung quanh có thể đè chết Ngô Minh.

“Đệ tử Thiệu Lâm nghe lệnh, lập tức bắt giữ đám người Ngô Minh lại, việc phương trượng đại sư phạm giới cũng sẽ được xử lý hiện thời Huyền Từ

không còn là phương trượng Thiếu Lâm”

Huyền Tịch Thủ Tọa Giới Luật Viện nhanh chóng chủ trì lại đại cuộc. Thiếu Lâm lần này ném đi mặt mũi của mình quá nhiều, hẳn muốn chút gì đó níu kéo lại danh dự.

Theo đó từ đệ tử Thiếu Lâm, cùng đám người xung quanh bao vây lấy tất cả bao gồm ba người Ngô Minh và hai cha con Mộ Dung Phục. Lúc này Cái Bang nội chiến cũng đã dẹp loạn xong, Du Thần Chi cùng A Tử bị trôi lại một góc. Dưới sự dẫn dắt của Ngô Trường Phong cũng đi theo đám đông bao vây Ngô Minh.

“Các người đã muốn chết ta cũng thành toàn.”

Ngô Minh lấy ra trong tay cây pháo sáng bắn thẳng lên trời. Vừa thấy được tín hiệu phát ra từ khắp các hướng người ta có thể nghe được tiếng chân dồn dập đang ủa về.

“Phía kia.”

“Đằng kia cũng có.”

“Sau lưng chúng ta!”

“Sao lại như vậy, những người này là ai?”

“Ta nhận ra là Tây Hạ Nhất Phẩm Đường. Sao bọn chúng lại ở đây?”

“Đằng kia đám người cổ quái đó là ai?”

Nhìn vô số bóng người đang kéo tới đám đông lập tức sợ hãi. Bọn họ dùng đông đánh ít nhưng hiện tại tình thế bị thay đổi không thể ngờ như vậy làm cho lòng người nhanh chóng hoang mang.

“Nhất Phẩm Đường có mặt, tham kiến công tử.”

“Thuộc hạ Tang Thổ Công có mặt.”

“Thuộc hạ Đoan Mộc Nguyên đã tập hợp đủ người chờ công tử ra lệnh.”

“Thuộc hạ Chương Đạt Phu tập hợp các huynh đệ 36 động đã có mặt.”

“Thuộc hạ Lan Kiếm đã dẫn theo đệ tử Linh Thửu Cung như chỉ thị của công tử có mặt.”

Từng người đi tới trình diện trước mặt Ngô Minh làm cho mọi người kinh ngạc. Có người có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nhanh mắt nhận ra liền kinh hãi.

“Đều là động chủ, đảo chủ của 36 động 72 đảo. Tên này lại có thể dẫn đầu đám ma quỷ này.”

“Người nhìn nữ tử áo đen ấy, ta có thể nhận ra là sử giả Linh Thửu Cung, như vậy chẳng phải tên Ngô Minh đó là chủ Linh Thửu Cung sao.”

Chưa hết bất ngờ một đám người nữa xuất hiện giữa đám đông, thân phận đám người này lần nữa gây xôn xao.

“Chúng đệ tử ra mắt chương môn, nhận được lệnh của chương môn chúng tôi đã chạy liên tục mấy ngày tới đây.”

Người tới là Tiết Mộ Hoa – Tiết Thần Y. Cục diện đã quá mức xoay chuyển, tình thế đã không còn có lợi thế cho đám người phía Thiếu Lâm, về cả nhân lực hay chiến thuật.

Rõ ràng sự xuất hiện của đám người thuộc hạ Ngô Minh là có sắp đặt không như đám người bèo nước gặp nhau này của Cái Bang hay Thiếu Lâm Tự.

Ngô Minh đứng giữa quần hùng lãnh đám nói ra.

“Các người lúc này đã muốn giết ta, được ta cũng không phải là kẻ thấy người khác giết mình mà buông tay chịu trôi. Các người muốn đánh chúng ta đánh một trận cho sáng khoái. Mộ Dung Bác người cả muốn thiên hạ đại loạn ta cho người toại nguyện chỉ là người có mạng để nhìn nó không mà thôi.

Tất cả nghe lệnh.”

“Chờ lệnh công tử.”

Tiếng đồng thanh vang rầm cả đất trời khí thế lần áp chur thiên, biến người hùng hổ hét lên vang vọng che lấp đi khí thế phe địch.

Hành động tiếp theo của thuộc hạ của Ngô Minh mới là bất ngờ. Toàn bộ đều đem ra một cái khăn che lấy mặt mình. Toàn bộ mọi người đều không hiểu mục đích của đám người này là gì?

“Cẩn thận, là Tây Hạ Bi Tô Thanh Phong.”

“Đúng nhất định là Bi Tô Thanh Phong.”

“Chạy lên hướng trên gió nhanh.”

Ngô Minh nghe thấy tiếng hét của đám người Cái Bang, bọn họ từng bị chiêu này đánh bại nên soa có thể không khẩn trương. Ngô Minh từ trước đó đã thả Bi Tô Thanh Phong vào không khí chứ không phải mới đây nên hẳn không có gấp gáp. Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, số lượng người quá đông không gian cũng quá lớn nên nhất thời thuốc vẫn không phát huy kịp tác dụng.

“Chạy, các người mọc cánh cũng chạy không thoát.”

“Giết.”

“Xông lên.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chạy tới Tàng Kinh Các

Xung quanh hỗn loạn không thể tả. Biết được Ngô Minh đang dùng Bi Tô Thanh Phong đánh người Thiếu Lâm Tự, Cái Bang cùng nhân sĩ giang hồ không dám ở lại tại chỗ mà chiến đấu vì thế cục diện trở thành một trận đuổi giết.

Cả đám người ra sức chạy xa khỏi vị trí ban đầu để tránh bị trúng độc còn lại tại chỗ chỉ còn Ngô Minh nhóm người cùng cha con Mộ Dung Bác.

Mộ Dung Phục nhìn đám người kia lắc đầu, hẳn hiểu cách Ngô Minh nghĩ nên buồn cười nói ra.

“Nếu bọn người đó mà ở lại đây có lẽ còn có cơ hội sống.”

“Biểu ca người đúng là có con mắt nhìn.”

“Ta quá hiểu người, người luôn không muốn tự mình ra tay, đều là muốn người khác giúp mình giết người. Bi Tô Thanh Phong loại độc này sao có thể chỉ dựa vào mấy miếng vải che miệng là tránh được. Còn nữa thứ đó không dùng được ở mấy nơi như thế này, chỗ này quá rộng gió lại lớn. Người sao có thể không tính tới việc này. Nếu vậy chỉ một khả năng là hướng bọn người kia chạy mới là cái bẫy chính.”

Ngô Minh mỉm cười gật đầu có ý khen ngợi Mộ Dung Phục.

“Đáng tiếc chúng ta đi hai hướng khác nhau!”

Ngô Minh tỏ ra đáng tiếc sau đó trong tay tụ ra băng kiếm muốn động thủ. Mộ Dung Bác lúc này biết rõ mình cùng Mộ Dung Phục không phải đối thủ của ba người Ngô Minh nên lập tức bỏ chạy. Mộ Dung Phục cũng ở phía sau chạy đi.

“Đuổi theo.”

“Không được để hai tên đó trốn thoát.”

Tiêu Phong cùng Tiêu Viễn Sơn vô cùng khẩn trương lập tức đuổi theo hai người kia. Ngô Minh cũng chỉ đuổi theo cho có lệ, tốc độ hẳn so với bình thường không đáng nhắc tới.

“Đã đi đúng hướng.”

Ngô Minh nhìn hướng đi chuyển của bốn người phía trước hẳn đã biết mọi việc đều như mình dự tính. Hướng đang đến chính là Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự.

Đến trước cửa Tàng Kinh Các, Mộ Dung Bác nhìn lại phía sau thì đã thấy ba người Tiêu Phong đuổi tới nơi. Cả năm người này đều là đại cao thủ, nói thế nào 3 đánh 2 cũng là thiệt thòi.

Mộ Dung Phục quay qua hỏi cha mình.

“Cha con họ Tiêu sắp đuổi kịp rồi chúng ta làm sao?”

“Hai người họ ta không lo ngại chỉ là tên Ngô Minh đó võ công quá quý dị, hòa công của hắn đã mấy chục năm nhưng ta vẫn chưa thể tìm ra cách khắc chế nó.”

Mộ Dung Bác hơn hai mươi năm trước đã từng ở đó, cái ngày mà Thi Quý chết đi. Thi Quý lúc ấy cho ra một cảnh tượng quá sức dọa người, hòa công lúc đó vừa vô tình vừa uất hận. Nó khác với thứ sức mạnh đang chịu sự khống chế như hiện tại.

“Phụ thân, người vì sao lại giả chết mấy mươi năm nay? Lại còn giấu con.”

“Ta có nỗi khổ của riêng mình.”

Vừa nói xong ba người Tiêu Phong cũng đã đuổi tới. Mộ Dung Bác cũng không muốn tốn sức chạy tiếp bởi hắn không thấy khả năng mình chạy thoát được. Ngô Minh đi tới nơi thì thấy xung quanh đều là kinh thư cùng bí kíp võ công. Tầng Kinh Các nơi này phòng bị lỏng lẻo lại là nơi giữ cả kho báu của võ lâm đúng là nói ra ai mà tin tưởng.

“Không chạy nữa sao?”

“Ngô Minh chuyện này là ân oán giữa hai cha con ta và phụ tử họ Tiêu kia, người có thể để bọn ta tự giải quyết với nhau sau đó mới ra tay cũng không muộn.”

Mộ Dung Bác mở lời đánh thẳng vào điểm yếu của Tiêu Phong. Hắn biết tính cách của Ngô Minh dùng cách này không có tác dụng nhưng với một người thâm thù lễ nghĩa như Tiêu Phong cách này rất hiệu quả. Chỉ sau câu nói này Tiêu Phong đã phản ứng đưa tay che đi Ngô Minh.

“Ngô ...”

“Gọi ta là Ngô Minh là được rồi, hiện tại không tiện nói lại chuyện cũ.”

“Ngô công tử, chuyện này đúng là việc của hai nhà Tiêu Thị cùng Mộ Dung gia, hãy để chúng tôi tự mình giải quyết. Thù giết mẹ không đội trời chung. Tiếp chiêu của ta!”

Dứt lời, Tiêu Phong đánh ra một chiêu nhắm vào Mộ Dung Bác. Không kịp tránh né, Mộ Dung Bác vung tay trái lên ngưng tụ nội lực hóa giải chiêu pháp của Tiêu Phong.

“Àm”

“Rắc rắc.”

Một luồng kinh khí lập tức được tạo ra, những giá sách kề bên lập tức rạn nứt kêu răng rắc lên. Những mảnh gỗ bay lên tới tấp theo đó là làn lượt từng quyển sách rơi ầm xuống sàn nhà. Chiêu lực Tiêu Phong hùng hậu khó lường, Mộ Dung Bác chỉ là làm chệch hướng nó đi chứ không thể hóa giải. Nguyên lai vẫn là bao nhiêu sức lực ấy đánh thẳng vào những giá sách kia. Mộ Dung Bác mỉm cười.

“ ‘ Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong’ quả là danh bất hư truyền. Tiêu huynh ta có lời muốn nói không biết huynh có muốn nghe không?”

Tiêu Viễn Sơn đáp lời.

“Người đừng có xảo ngôn, dù người có nói gì hôm nay vẫn phải chết tại đây.”

“Ta chết liền dễ dàng nhưng ta có một ý không biết Tiêu huynh có muốn nghe hay không?”

“Tốt nhất nên nói nhanh ta cùng người không có hai chữ huynh đệ này.”

Tiêu Viễn Sơn tức giận nói ra. Tiêu Phong trầm ngâm suy nghĩ không biết lão tặc này đang muốn giở trò gì đây. Ngô Minh lúc này thì đang cầm lên một quyển sách đọc lấy không để ý tới chuyện xung quanh, lúc này vẫn chưa tới lúc hắn ra mặt.

“Ta nói Tiêu huynh con người làm việc lúc nào cũng cần phải có mục đích, huynh nghĩ lại ta cùng huynh không thù không oán. Với Huyền Từ phương trượng lại là bằng hữu lấy gì ta phải nhắm vào huynh ra tay. Việc này là có nguyên nhân trọng đại.”

“Nguyên nhân trọng đại?”

“Tiêu huynh là người Khiết Đan. Ngoài kia đám người đó luôn miệng kêu người là dị bang ngoại tộc không phải thượng quốc hán dân. Lệnh lang mưu cao tài giỏi nhưng mà chỉ vì thân thể của mình bị bọn họ đuổi giết khắp nơi. Tiêu huynh có gọi đây là công đạo sao?”

Tiêu Viễn Sơn nói.

“Tổng Liêu thù oán đã là hơn trăm năm nay. Biên ải chiến tranh đâu phải ngày một ngày hai. Biên ải thấy nhau là giết nói gì công đạo? Người có thể nhận kẻ địch làm bang chủ của mình hay sao?”

Bọn người Huyền Từ Uông Kiếm Thông là vô tình không phải cố ý. Dù sao cũng là do mâu thuẫn giữa hai nước mà ra. Còn người mưu sâu kế độc tội

không thể tha.”

“VẬY theo Tiêu huynh hai nước đánh nhau chỉ cần kiềm chế được đối phương giữ thân mình là được hay sao?”

“Bình bát yếm trá, nhân đức gì đó của Tống nhân chỉ là trò cười, người đi hỏi mấy việc không liên quan này làm gì?”

“Tiêu huynh nghĩ ta là người nước nào?”

Tiêu Viễn Sơn run lên một cái rồi đáp.

“Người họ Mộ Dung ở Cô Tô dĩ nhiên là người Hán thuộc Nam triều, còn gì khác?”

Mộ Dung Bác lắc đầu.

“Hải nhi nói cho Tiêu huynh đây biết chúng ta là người nước nào.”

Mộ Dung Phục khuôn mặt vẫn khó chịu nói ra.

“Ta họ Mộ Dung người Tiên Ty nước Đại Yên lừng danh miền Hà Sóc, xây dựng giang sơn gấm vóc nhưng chỉ vì địch nhân nham hiểm độc ác đã khiến nước mất nhà tan.”

Mộ Dung Bác nói tiếp.

“Hải nhi con có biết vì sao ta đặt tên con là ‘Phục’ hay không?”

“Là để con không quên lời giáo huấn của tổ tiên, phục hưng Đại Yên.”

“Lấy Ngọc Tỷ cho Tiêu huynh xem đi.”

Mộ Dung Phục vâng lời, thò tay vào trong người lấy ra một bọc vải. Lộ ra bên trong chính là ngọc tỷ khắc một đầu con báo.

Tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng sáu chữ “Đại Yên Hoàng Đế Chi Bảo”. Ấn tỷ khắc rất tinh vi. Góc trên bị sứt một chút chắc là mấy trăm năm nay nó cũng trải qua không ít gian nan. Tuy không thể phân biệt thật giả nhưng có thể thấy đây là một vật lâu đời.

“Con lấy gia phả hoàng đế Đại Yên cho Tiêu huynh đây xem”

Mộ Dung Phục cũng từ trong góc vải ấy lấy ra một bức lụa vàng lớn. Bên trên có nhiều văn tự mà chẳng ai có thể đọc ra nữa. Cạnh bên là những hán tự, trên đầu ghi “Thái Tổ Văn Minh Đế Hủy Hoàng”, “Liệt Tổ Cảnh Chiêu Đế Tuấn”, “U Đế Hủy Vĩ”.

Ở giữa viết “Thái Tổ Thành Vô Đế Hủy Thùy”, “Liệt Tôn Huê Mậu Đế Hủy Bảo”, “Khai Phong Công Hủy Tường”, “Triệu Vương Hủy Lâu”.

Phía dưới mảnh lụa ghi “Trung Tôn Chiêu Vô Hủy Thịnh”, “Chiêu Văn Đế Hủy Hy”.

Tiêu Viễn Sơn đọc tới cuối mới thấy được cuối cùng của danh sách này chính là Mộ Dung Phục và Mộ Dung Bác.

“Hừ thắng làm vua thua làm giặc. Các người dù là hoàng tộc nhưng hiện tại đã không phải. Mấy thứ này có thể nói thứ gì?”

“Nói rất đúng, Mộ Dung gia muốn phục quốc phải nắm giữ từng tất cơ hội. Hiện tại chúng ta thân cô thế cô phục quốc quá xa xôi. Chỉ mong thiên hạ đại loạn mới có thể từ đó tìm ra cơ hội.”

“Người làm tất cả là muốn Tống Liêu hai nước đánh nhau?”

“Đúng là có ý này, nhưng hiện tại ta có một cách có thể thôn tước cả thiên hạ này.”

Tiêu Viễn Sơn nghi ngờ hỏi.

“Lão tặc người lại nghĩ ra ý kiến gì?”

“Ta hiện tại thấy được hy vọng thống nhất cả giang sơn này”

“Người hoang tưởng sao?”

“Chúng ta không làm được nhưng hán thì có thể.”

Mộ Dung Bác chỉ tay về phía Ngô Minh.

“Hán hiện tại thống lĩnh 36 động 72 đảo. Lúc này ta nhìn đám người Tây Hạ cũng là nghe lời hán, với võ công của hán thêm thực lực hiện tại không phải là có hy vọng sao? Đại Lý hiện tại là rần mất đầu tên Đoàn Dự còn ngoài kia không rõ sống chết, chúng ta từ đó hành động chiếm Đại Lý sau đó các mũi

đánh Đại Tổng. Nếu có các vị cùng nhau thực hiện giang sơn cơ đồ này không phải là mơ ảo. Tới lúc đó chúng ta chỉ cần lấy lại lãnh thổ năm xưa của mình mà thôi.”

Tiêu Phong một bên tức giận nói ra.

“Tên đại gian nhà ngươi, tính toán đủ thứ cũng là tạo ra chiến tranh sinh linh đồ thác. Tiêu Phong ta tuyệt đối sẽ không làm, ngươi nghĩ Ngô Minh ngài ấy sẽ nghe theo ngươi sao?”

“Sẽ!”

Mộ Dung Bác khẳng định chắc nịch một câu. Hắn nhìn Ngô Minh lúc này đang cầm tấm lụa Mộ Dung gia xem xét nói ra.

“Ngô công tử cùng Hoàng Đế Đại Tổng hiện tại ân oán không nhỏ. Ta tin chắc một ngài nào đó công tử cũng sẽ đi tìm ngài ta, đây là cơ hội không thể thích hợp hơn.”

Ngô Minh đọc xong tấm lụa kia rồi bỏ xuống nói với Mộ Dung Bác.

“Ngươi nói coi như đứng đi, đánh chiến gì đó ta nghe ngươi nói nãy giờ nhưng ta chẳng thấy chút giá trị nào từ ngươi. Không có ngươi chúng ta cũng có thể làm được, cần gì phải hợp tác với ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lão tăng quét rác

“Tất nhiên là có giá trị.”

Mộ dung Bác vỗ tay lúc này hai tên áo đen lúi theo hai người sau lưng, Ngô Minh vừa nhìn thấy mắt đã nhắm lại. Khuôn mặt tức giận khó tỏ.

“Nếu như công tử hiện tại đồng ý ta sẽ thả Vương phu nhân ra. Đoàn Chính Thuần hẳn hiện giờ là kẻ duy nhất có thể lên làm vua của Đại Lý. Công tử xem không chê hẳn đoạt Đại Lý chẳng phải quá đơn giản sao.”

“Ngươi thả mẫu thân ta ra.”

“Chỉ cần công tử đồng ý điều kiện của ta ta sẽ thả ra, hơn nữa còn tự sát chuộc tội.”

“Ha ha ha.”

Ngô Minh cười lớn, mắt nhắm lại. Ngay lúc nó mở ra Mộ Dung Phục như cảm giác được một luồng gió lạnh chạy ngang qua cổ mình. Không khí xung quanh đột nhiên giảm xuống cực nhanh có thể thấy được từng giọt khói nhả ra từ miệng những người xung quanh.

“Hả! A a Sao có thể?”

Từ dưới sàn nhà những ngọn giáo băng đột nhiên xuất hiện xuyên qua người hai tên áo đen kia. Ngô Minh thân ảnh như ma quỷ quỷ dị không biết bằng cách gì đã nắm được hai người Vương phu nhân và Đoàn Chính Thuần.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng rằng cả hai người còn sống, chỉ là hôn mê Ngô Minh mới yên tâm để họ sang một bên. Mộ dung Bác hoảng sợ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Bọn họ đã trúng độc của ta, không có thuốc giải cũng không thể sống quá ba ngày.”

“việc này không cần ngươi quan tâm”

Nếu nói về trúng độc Ngô Minh không chút lo ngại gì. Biểu hiện của Ngô Minh cũng khiến Mộ Dung Bác khó xử, hắn tính toán kỹ lưỡng tất cả nhưng biểu hiện của Ngô Minh khiến hắn quá thất vọng.

“Ngươi tính toán cái gì cướp thiên hạ phục quốc. Điều là đem chúng ta đi làm con cò thể mạng. Đại Tổng hiện tại quân hùng tướng mạnh lương thực dồi dào. Bề ngoài thì có vẻ đang giảm sút thực lực nhưng bên trong ai có thể biết. Muốn đánh thắng cũng là ngươi chết ta thương máu chảy thành sông.

Võ công có cao nhưng chiến tranh là mưu lược là đầu trí là ngàn mạng người đánh cuộc một ván cờ. Ai có thể đoán trước mình sẽ chiến thắng.

Ngươi đòi lấy Đoàn Chính Thuần không chế Đại Lý, buồn cười. Đại Lý Đoàn Thị là người như thế nào, hẳn không tự sát chết đi mới là lạ nói gì cho ngươi sai bảo. Chỉ điểm đó mà ngươi cũng không nhìn ra còn nói gì tới phục quốc.”

“Thiện tai thiện tai!”

Trong lúc Ngô Minh đang giáo huấn Mộ Dung Bác thì bất ngờ ngoài cửa một tiếng nói của một lão già phát ra lan vào bên trong.

“Là ai đó?”

Ngoài Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục toàn bộ đều bất ngờ. Bọn họ là cao thủ tuyệt đỉnh vậy mà có một lão già ở ngoài đó quét rác mà họ không nhận ra.

Mộ Dung Bác nhìn lão già nói ra.

“Ngươi đã trốn ở đây bao lâu rồi?”

“Ta trốn ở đây bao lâu?”

Lão già nhìn xung quanh sau đó dựng cây chổi trên tay mình lên giá sách. Khuôn mặt hoàn toàn không có tí cảm xúc gì.

“Bản Tể cũng không nhớ rõ, chẳng hiểu là bốn mươi hai hay bốn mươi ba năm. Chỉ nhớ là lúc Tiêu cư sĩ tới đây ta đã ở đây mười mấy năm. Về sau Mộ Dung lão thí chủ lại tới. Mỗi lần các vị tới lại làm cho cả nơi này rối tung cả lên.”

Tiêu Viễn Sơn trầm nghĩ.

“Mình tới đây lên lút nghiên cứu võ công, các tăng lữ trong chùa không ai biết vậy mà nhà sư này lại nhận ra?”

Tiêu Viễn Sơn nói ra ngoài.

“Sao mấy lần ta đến đều không thấy nhà sư?”

“Cư sĩ đem hết tâm huyết vào nghiên cứu võ công Thiếu Lâm, sao có thể để ý tới lão tăng. Lão tăng còn nhớ đêm đầu tiên cư sĩ tới đây đã mượn cuốn “Vô Tướng Kiếp Chỉ Phở”. Đáng tiếc! Ta đã biết từ đó cư sĩ sẽ đi vào ma đạo.”

Tiêu Viễn Sơn kinh hãi, đây đúng là thứ mà ngày đầu hắn tới đây lấy đi. Chẳng lẽ lão già này thật sự đã ở đó nhìn thấy tất cả.

Tiêu Viễn Sơn ngẩn người không nói gì, lão già lại tiếp tục.

“Tiếp theo đó cư sĩ lại tới. Lần này là cuốn “Ban Nhược Chương”. Ta lúc đó chỉ có thể thờ dài biết rằng cư sĩ đã quá mê mẩn rồi không thể thoát ra được nữa. Do đó bản tăng đã để bên đó một quyển Pháp Hoa Kinh mong cư sĩ sẽ đọc nó. Nhưng chẳng ngờ cư sĩ đã quá u mê vô học bỏ qua phật môn chính tông. Vừa tìm được thêm bộ Phục Ma Chương Pháp đã vui mừng lấy đi.”

Tiêu Viễn Sơn nghe nhà sư kể lại thì nhớ lại những hành vi trong ba mươi năm này của mình, quả thật chẳng sai chút nào. Lão trước còn ngạc nhiên sau liền đâm ra sợ hãi đi tới chỗ khùng khiếp. Sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, trái tim cơ hồ ngừng đập.

Mộ Dung Bác một bên cũng kinh hãi nhìn nhà sư kia. Nếu như hắn không làm thì việc hắn làm nhà sư này cũng đã thấy rõ.

Tất cả chỉ duy có Ngô Minh là mỉm cười như thấy thứ gì đó rất thú vị.

Lão già tiếp tục nhìn sang Mộ Dung Bác nói ra.

“Mộ Dung cư sĩ là người thuộc họ Tiên Ty, song đã sinh sống lâu năm ở Giang Nam mấy đời. Lúc đầu lão tăng cứ nghĩ cư sĩ đã học được phong thái phong lưu của Nam Triều, ngờ đâu người lại mò vào Tăng Kinh Các, đem bao nhiêu những tình vi về Tiên Tông cùng ngữ lục của các vị lão tăng ngày xưa coi như bỏ đi. Vừa lấy được bộ Niệm Hoa Chi đã coi như có được chi bảo vội vã chạy đi. Hai vị cư sĩ đều là cao nhân đương thời lại làm mấy chuyện trộm cho trộm gà như vậy không phải quá mức ngu muội sao? Chỉ là hại người hại mình.”

Mộ Dung Bác kinh hãi. Lúc hắn lấy đi cuốn Niệm Hoa Chi đã nhìn kỹ bốn phía không có người rồi mới lấy đi, sao người này có thể biết được.

“Hai người một người muốn tìm cách khắc chế võ công Thiếu Lâm một người lại muốn ôm hết 72 tuyệt kỹ vào người.”

Lão tăng lại nhìn sang Mộ Dung Phục.

“Lão tăng nếu không nhìn nhầm Mộ Dung công tử đã luyện Dịch Cân Kinh, lão tăng xin công tử trả lại tịch phở cho bản tự.”

Mộ Dung Phục lúc này mới kinh ngạc.

“Như vậy cũng có thể nhìn ra.”

Phải nói Mộ Dung Phục không có dùng môn này công phu ra bên ngoài chỉ là áp dụng nó vào chiêu thức vậy mà lão già này cũng có thể nhận ra đúng là quá thần kỳ.

Tiếp đó những lão hòa thượng người đầy máu tươi cũng chạy vào tới bên trong. Trong này có những người hàng chữ “Huyền” như Huyền Sinh, Huyền Tịch, Huyền Châu.

Sau đó cả nhóm người cùng nghe Lão tăng kia giảng đạo lý đủ thứ trên đời. Sau khi nghe xong lão tăng này nói chuyện tất cả đều cảm thấy kính phục nhìn lão tăng.

“A Di Đà Phật!”

Các vị Huyền Sinh, Huyền Tịch, Huyền Châu đều nhìn nhau bất ngờ.

“Vị này nhìn trang phục chỉ là tạp dịch sao lại có đạo hạnh cao như vậy?”

Nguyên lai trong Thiếu Lâm Tự có các phục dịch. Họ không bái sư học võ nên không được xếp vào mấy hàng “Huyền, Tuệ, Hư” như thông thường.

Nhóm người Huyền Tịch đã là cao tăng trong tự, vậy mà không thể nhận ra lão tăng này là ai. Nhưng họ nghe được những lời nói siêu việt người thường từ nhà sư này cũng cảm thấy kinh hãi, cùng kính nể muôn phần.

“Tiêu cư sĩ có cảm thấy gần đây huyết Lương Môn và Đạt Át của mình đau đớn hay không?”

Tiêu Viễn Sơn run rẩy tay chân nói ra.

“Thần tăng nói không sai!”

“Huyết Quan Nguyên của cư sĩ tê dại hiện tại đã thế nào?”

Tiêu Viễn Sơn không tự chủ sờ vào lưng mình.

“Mười năm trước nó chỉ là một chỗ chai bằng đầu ngón tay nhưng bây giờ đã bằng một chén uống trà.”

Tiêu Phong nghe xong biết phụ thân mình có ba chỗ huyết lâm vào trạng thái quý dị. Kết hợp với những lời giảng về 72 tuyệt kỹ mà lão tăng kia vừa nói thì hẳn biết là do niên cường tu luyện 72 tuyệt kỹ mà ra. Theo lời của Tiêu Viễn Sơn hẳn biết phụ thân mình đã chịu đau đớn mấy mươi năm không có cách trị. Tiêu Phong lập tức quý xuống cầu xin.

“Thần Tăng đã biết căn bệnh của gia phụ, xin ngài từ bi cứu giúp.”

“Đứng lên đi! Cư sĩ giàu lòng nhân ái, đại nghĩa ta có thể thấy rõ. Ta đã nhắc chắc chắn sẽ lo.”

Tiêu Phong mừng rỡ đứng lên. Lão tăng lại tiếp tục nói tới Mộ Dung Bác.

“Mộ Dung cư sĩ có phải ba huyết Dương Bạch, Lương Truyền, Phong Phù mỗi khi lên cơn lại như kim châm, đau đớn không chịu nổi.”

Mộ Dung Bác không có trả lời. Hắn danh tiếng lẫy lừng sao có thể mở lời xin chỉ giáo của người khác.

Tiêu Phong một bên nói ra.

“Sở dĩ gia phụ gây ra tội ác chung quy đều là do tại hạ. Tại hạ kính xin thần tăng trị thương cho gia phụ. Bao nhiêu tội nghiệt xin để tại hạ gánh chịu.”

“Muốn tìm cách chữa cho Tiêu cư sĩ phải từ phạt pháp mà ra. Phạt từ lòng mà ra. Phạt là giác ngộ. Lão tăng muốn hỏi Tiêu cư sĩ một lời. Nếu cư sĩ có cách chữa trị cho Mộ Dung cư sĩ ngài có làm không?”

“Hoang đường, lão thất phu đó giết chết thê tử ta, hại cả nhà ta hơn ba mươi năm lưu lạc ta hận không chết chết hẳn trăm lần nói gì tới cứu hắn.”

“Tiêu cư sĩ chỉ khi thấy Mộ Dung cư sĩ chết mới thỏa mới hận trong lòng mình sao?”

“Chính thế.”

“Việc này cũng dễ thôi.”

Ngay lúc Mộ Dung Bác không để ý nhà sư này muốn một chưởng đánh vào đầu hắn ta nhưng bất ngờ Mộ Dung Phục một bên lại nhảy ra ngăn cản. Lúc này ta mới có thể thấy được võ công Mộ Dung Phục tiến bộ thế nào. Chỉ là hai chiêu bình thường nhưng Mộ Dung Phục tỏ ra không thua kém lão tăng này bao nhiêu, nếu không phải vì nội lực chênh lệch hẳn đã có thể đánh bay lão tăng kia ra.

Ngay khi hất được Mộ Dung Phục sang một bên, lão tăng lập tức vỗ một chưởng đánh vào đỉnh đầu Mộ Dung Bác.

Mộ Dung Bác cũng không phải bao cát muốn đánh là đánh. Hắn biết mình không phải đối thủ lão tăng nên chủ động lùi ra sau. Lão tăng tay lên tiếp tục

lùi bước. Chiêu thức nhìn không có gì quý dị hết sức bình thường nhưng chiêu này lại có thể đỡ khắp thiên hạ chưởng pháp. Động tác đơn giản lại nghiêm ngặt không có kẻ hở. Ngay cả mấy nhà sư xung quanh cũng ngấm thán phục.

Chưởng pháp kia nhẹ nhàng đánh vào tay của Mộ Dung Bác. Cứ tưởng là đỡ được nhưng ngay lập tức một kinh lực kinh người đè vào hai tay Mộ Dung Bác. Chưởng kia nhẹ nhàng đánh thẳng vào huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Kế hoạch lộ ra

Tận mắt chứng kiến cha mình ngã xuống trước mắt Mộ Dung Phục như điên tiết lên. Hắn dùng kiếm đánh tới lão tăng kia tới tấp. Khác với lần trước lần này Mộ Dung Phục không đối nội lực nữa mà dùng chiêu thức biến hóa mà tấn công.

“Vẫn còn thiếu.”

Ngô Minh nhìn Mộ Dung Phục tấn công cảm thấy có chút bế tắc. Không phải là Mộ Dung Phục yếu mà là võ công của lão tăng kia đã luyện tới một mức độ quá mức kinh người. Chiêu thức ra không nhiều nhưng áp chế được vô vàng biến hóa mà Mộ Dung Phục tạo ra. Chỉ hơn sáu mươi chiêu Mộ Dung Phục đã lộ ra điểm yếu. Lấy công che thủ của hắn đã có vấn đề khiến lão tăng kia nắm bắt được. Một kinh khí phóng ra đã thương Mộ Dung Phục.

“Thiện tai! Mộ Dung thí chủ không nên đau buồn!”

Mộ Dung Phục muốn tiến tiếp tới nhưng hắn lập tức bị một bức tường vô hình ngăn cản. Tiến lên chẳng khác nào úp mặt vào một tấm lưới không cách vượt qua.

Lão tăng quay sang Tiêu Viễn Sơn, lạnh lùng hỏi.

“Tiêu cư sĩ muốn Mộ Dung cư sĩ chết để hả mối hận trong lòng bấy lâu nay, giờ ông ấy đã chết rồi Tiêu cư sĩ người đã nguôi giận chưa?”

Tiêu Viễn Sơn nhìn thấy tận mắt Mộ Dung Bác bị giết thì vô cùng bất ngờ. Hắn lúc này lại nghe câu hỏi của lão tăng kia thì một mực rồi bời, tron lòng không khỏi nổi lên sự băng khuâng khó trả lời. Trong ba mươi năm nay lão đã giết bao nhiêu người? Trăm phương nghìn kẻ muốn tìm ra kẻ giết vợ hại con mình kết quả lão nhận được gì? Nhận Môn Quan năm ấy bao nhiêu người tham gia đã dần dần đều bị Tiêu Viễn Sơn giết chết. Cái này xem như là nợ phải trả, nói ai đúng ai sai đều không quá chính xác. Tiêu Viễn Sơn lại dùng mọi cách bới móc ra mối tình của Huyền Từ hủy hoại đi danh tiếng Thiếu Lâm cũng đã làm được. Kẻ chủ mưu đứng đằng sau cũng đã chết nhưng sao lão lại cảm thấy khó chịu thế này.

Tiêu Viễn Sơn trong thâm tâm cũng hối hận, có nhiều người hắn giết chính là một sai lầm, có nhiều người tạo cho hắn áy náy không nguôi.

Tiêu Viễn Sơn tính cách khá giống Tiêu Phong. Lão là con người hào sảng, phóng khoáng, chất phác và nóng nảy nhưng tâm địa không xấu. Chỉ là hoàn cảnh khiến hắn ngày càng trở nên tàn nhẫn mà thôi. Mấy chục năm sống ở Thiếu Lâm Tự ban ngày nghiên cứu kinh thư ban đêm tập võ không nói chuyện với ai làm cho tính cách càng trở nên lạnh lùng khó đoán.

Ngay sau đó, từng người từng người bị Tiêu Viễn Sơn giết chết hắn nghĩ lúc ấy mình sẽ vui sướng lắm nhưng đâu ngờ. Cảm giác tịch mịch là như thế nào. Lão sống chỉ để trả thù thôi sao? Trả thù xong thì sẽ làm gì? Ba mươi năm qua lão chưa từng nghĩ tới.

“Tiêu cư sĩ hiện tại muốn đi đâu cứ tùy tiện.”

“Ta còn có thể đi đâu? Chẳng còn chỗ nào để đi nữa!”

“Mộ Dung lão cư sĩ là do ta giết, phải chăng vì điều này mà cư sĩ cảm thấy không thỏa mãn.”

“Không, dù lão ta còn sống ta cũng không muốn giết lão nữa. Lão tặc đó chết đi có thay đổi được gì, hiền thê của ta có sống lại sao?”

Lão tăng gật đầu đồng ý.

“Vậy còn Mộ Dung thiếu hiệp kia thì sao? Cậu ấy kích động như vậy nhất định sau này sẽ tìm ta cùng ngài báo thù.”

“Thần tăng là vì ta mà ra tay, nếu có tìm cũng là tìm ta.

Phong Nhi con về nơi mình sống đi, sống một cuộc đời yên bình. Ta tới đây cũng coi như chấm dứt rồi.”

Lão tăng kia lại một lần nữa nói ra.

“Nếu Mộ Dung thiếu hiệp ra tay với Tiêu cư sĩ chẳng phải là ân oán không dứt sao. Tội nghiệt cứ để một mình ta gánh lấy.”

Nhà sư vừa nói xong một chưởng đánh vào người Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Phong giật mình kinh hãi. Ký ức trước đó hắn vẫn còn nhớ rõ, Mộ Dung Bác thế nào mà chết cũng là vì một chưởng này. Phụ thân hắn lúc này lại không có phản ứng chống trả cái chết là không thể tránh khỏi.

“Dừng tay.”

Vừa hết Tiêu Phong liền ra một chiêu Kháng Long Hữu Bôi chống trả lại. Tiêu Phong đối với lão tăng này kính trọng vẫn còn chỉ là lúc này an nguy của phụ thân hắn đặt lên tất cả. Không kịp suy nghĩ Tiêu Phong chỉ là ra tay chặn lại việc sắp xảy ra mà thôi.

Một tay lão tăng đánh Tiêu Viễn Sơn một tay gạt qua đỡ chưởng lực của Tiêu Phong. Chưởng lực vừa đủ đánh vào đầu của Tiêu Viễn Sơn khiến lão ngã gục một bên. Tiêu Phong chứng kiến cảnh này tức giận tột độ đã dồn hết lực đánh vào người lão tăng kia.

“Lên”

Ngay lúc này Ngô Minh cùng Mộ Dung Phục hai người không hẹn mà gặp lập tức từ hai phía đánh tới người lão tăng kia.

Chống đỡ một người đã là một vấn đề huống hồ chỉ là ba người liên thủ. Dù là lão tăng kia cũng tỏ ra quá sức, bức từng vô hình kia luôn được lão tăng giữ vững đã có dấu hiệu rạn nứt.

“Phá”

Ngô Minh đốt cháy cánh tay mình hóa lực tạo ra làm cháy xém cả những quyển sách xung quanh.

“Dập lửa mau dập lửa.”

Nhìn thấy đám cháy xảy ra những tăng nhân xung quanh lập tức hô hào loạn lên.

Lão tăng kia không đỡ được nữa đành phải rút lại chưởng lực chấp nhận bị thương để thoát khỏi thế công. Lập tức lão ta nắm theo hai người Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác chạy ra khỏi cửa sổ tiến ra bên ngoài.

“Đuổi!”

Cả ba người Ngô Minh lập tức chạy theo lão tăng kia để lại đám cháy ở Tầng Kinh Các. Lượng lớn tăng nhân đã ở lại để dập tắt đám cháy, Tầng Kinh Các nơi này chứa quá nhiều thứ quan trọng không thể để nó bị hủy được. Còn lại những lão tăng chữ Huyền mới liệu mình đuổi theo nhóm người Ngô Minh.

Ngoài Ngô Minh cả hai người cùng những tăng nhân phía sau đều không bắt kịp được tốc độ của lão tăng kia. Ngô Minh liên tục bám đuổi phía sau, thùy chung tốc độ không thay đổi chỉ còn một chút là có thể bắt kịp.

Đi qua bãi chiến trường toàn xác chết cả bọn người đi tới được một vùng đầm lầy. Lúc này lão tăng kia mới dừng chân mình lại đặt hai người Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Phục xuống đất. Lão đang muốn làm gì đó thì bị Ngô Minh dùng Nhất Dương Chỉ đánh vào tay khiến động tác dừng lại.

Cùng lúc này đám người phía sau cũng đã đi tới. Ngô Minh, Mộ Dung Phục cùng Tiêu Phong bà người đứng trước lão tăng kia, một mình Ngô Minh đứng ra trước nói.

“Dừng tay lại cho ta?”

“Ngô thí chủ, lão tăng chỉ là muốn cứu sống hai người họ mà thôi.”

“Cứu! ta cũng làm được đưa họ cho ta!”

Ngô Minh lời nói tỏ ra kiệt liệt khiến lão tăng kia dè chừng. Vừa rồi giao thủ lão cũng biết Ngô Minh có bao nhiêu phân lượng.

Ngay lúc này lão ta mới nhìn vào tay của Ngô Minh có rõ chiếc Thiết Chi Hoàn trên tay lão ta mới giật mình.

“Ngô thí chủ là truyền nhân của Tiêu Dao Phái?”

Ngô Minh giờ chiếc nhẫn mình lên trên cao sau đó nói ra.

“Lão ở Thiếu Lâm Tự không ra ngoài vậy mà biết tới Tiêu Dao Phái?”

“Chỉ là lúc trước có nghe qua.”

“Nói hồ đồ, nếu không phải người Tiêu Dao Phái sao biết được ý nghĩa Thiết Chi Hoàn này! Tiêu Dao Phái đệ tử cũng cực ít sao có thể nghe qua đầu đó. Hiện tại giang hồ cũng không dùng ba chữ Tiêu Dao Phái này hành tẩu mà mỗi đệ tử đều có môn phái của riêng mình chỉ là trong lòng họ có Tiêu Dao Phái mà thôi.”

Lời này của Ngô Minh làm cho lão tăng kia không nói được lời gì. Mộ Dung Phục một bên đem ra một tờ giấy cùng một quyển sổ đưa cho Ngô Minh.

“Đây là thứ ngươi muốn ta bí mật tìm kiếm, hình xăm, tên tuổi những quan tài trong Yên Tử Ổ. Còn cả bản dịch của Dịch Cân Kinh.”

Ngô Minh cảm thấy những thứ mà Mộ Dung Phục đưa cho hắn cũng không quan tâm tới. Bởi lúc này hắn cũng đã biết rõ chân tướng mọi việc rồi.

Ngô Minh quay sang đám người Huyền Tịch hỏi thăm

“Các người vừa rồi nói là các người không hề có ấn tượng gì với lão ta đúng không?”

Huyền Tịch cùng Huyền Sinh nhìn nhau nghĩ lạ đúng là họ không có ấn tượng gì với vị lão tăng này.

“Các người không cảm thấy buồn cười sao? Các người mỗi người một năm một tháng đi tới Tàng Kinh Các bao nhiêu lần? Bao nhiêu năm sao lại không thấy lão ta được.”

“Đúng vậy, chuyện này nói ra cũng thật khó giải thích.”

“Có gì khó giải thích?”

Ngô Minh mỉm cười sau đó lấy từ trong người ra một bức thư.

“Ta kể cho các người nghe một việc, mấy tháng trước ta đi tới Yên Tử Ổ để thăm một người quen là A Bích. Lúc đó ta phát hiện ra một tên muốn len vào hậu viện để làm gì đó. Ta cố gắng đuổi theo để xem mục đích của hắn cuối cùng hắn muốn chính là xem quan tài của Mộ Dung Bác. Mộ Dung Bác ông ấy ở đây tất nhiên là không có rồi nhưng đáng để nói là lúc bắt tên đó đã làm vỡ một chiếc ngai kế bên. Mộ Dung Thiên đời trước đó cũng không có trong quan tài. Việc này tính thế nào đây. Lão ấy nếu còn sống thì đã hơn trăm tuổi lúc đó ta cũng không nghĩ ngợi nhiều có lẽ mấy cái quan tài này chỉ là tượng trưng để thờ cúng mà thôi. Nhưng khi kiểm tra mấy cái khác thì đều có hài cốt bên trong nên ta đã nghi ngờ Mộ Dung Thiên cũng giống Mộ Dung Bác giả chết.”

Huyền Sinh một bên nói ra.

“Dù là giống Mộ Dung Bác nhưng mà lão ấy đã hơn trăm tuổi chắc chắn đã chết đi rồi.”

“Ta cũng nghĩ vậy cho tới khi Trần Lung Kỳ Cục diễn ra.”

Ngô Minh đưa ra bức hình xăm mà hắn tìm thấy ra đưa cho Mộ Dung Phục.

“Ngươi nói cho bọn họ đi.”

Mộ Dung Phục cảm xúc về lên nói ra.

“Ngô Minh lúc đó nói với ta là phụ thân ta còn sống, ta sao có thể tin tưởng nhưng hắn trước giờ cũng không đem mấy việc như thế này ra giỡn chơi nên ta đã tin là thật. Sau đó ta cùng hắn bắt tay điều tra xem đằng sau những việc này là gì.

Ha ha, Hóa ra Mộ Dung gia không phải chỉ còn hai cha con ta. Từ lâu ta cũng nghĩ phục quốc sao có thể chỉ dựa vào hai ba người mà thành hiện tại ta đã hiểu mình suy nghĩ lúc nhỏ không có sai.

Hình xăm này là bằng chứng cho Ngự Yên Thái Tuế, một quân đội phục vụ cho hoàng tộc Đại Yên. Năm xưa bọn họ trong lúc đất nước bị xâm chiếm đã giải tán đi khắp nơi. Nhưng bây giờ ta mới biết thật ra bọn họ không có biến mất chỉ là ẩn thân chờ thời cơ mà thôi.

Còn nhiệm vụ của ta và phụ thân chỉ là tạo điều kiện cho bọn họ ra tay. Chỉ cần thiên hạ đại loạn bọn họ sẽ dấy binh khởi nghĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mộ Dung Thiên

“Vì muốn biểu ca tăng thêm thực lực ta đã đưa Dịch Cân Kinh cho huynh ấy.”

Mộ Dung Phục nghe câu này của Ngô Minh thì thâm mắng. Ngô Minh thật ra là chẳng hiểu bên trong nói gì mới đưa cho hắn để tu luyện mà thôi. Mộ

Dung Phục tiếp tục nói ra.

“Bọn người kia trốn khắp nơi chính là muốn ẩn mình, nhưng lần ở Lôi Cổ Sơn lại được tập hợp để hành động. Các người có biết vì lý do gì không?”

Ngô Minh hỏi câu hỏi này, sau đó nhìn sang lão tăng kia.

“Người có biết không? Mộ Dung Thiên?”

“Hả”

Ngô Minh nói câu này làm rung động lòng người. Lời này chẳng phải nói vị thần tăng trước mặt là kẻ đứng đằng sau tất cả sao? Sao có thể. Bọn họ vừa kính ngưỡng hết sức với những kiến thức mà lão tăng kia nói ra, kính nể vì sự đức độ cùng võ công cao thâm của người này sao có thể là kẻ đứng sau tất cả được.

“Đây là bức thư ta lấy được từ di vật của Tiêu Dao Tử lão tổ, có muốn ta đọc ra không?”

“Cái gì mà di vật! Ta đây còn chưa chết sao lão ta có thể chết.”

Từ đầu tới cuối luôn giữ vẻ bình tĩnh lão tăng cuối cùng đã mở miệng, trong lời nói cũng đã thú nhận mình chính là người trong lời nói của Ngô Minh.

“Không chối cái sao? Đầu tiên là vạch trần thân phận của Tiêu Phong để thiên hạ đại loạn, lại đem thân phận Thi Quý của ta ghép cho người Khiết Đan để nhân sĩ Trung Nguyên phát điên. Toàn bộ đều phá sản. Ngay sau đó Lôi Cổ Sơn lại là một mũi tên hai con nọc. Vừa giết chết kẻ thù Tiêu Dao Phái của người lại có thể khắc sâu mâu thuẫn giữa hai nước. Chỉ là người không ngờ là bọn người còn sống lại sợ đến vỡ mặt rồi, ta chẳng thấy kẻ nào dám nhắc đến việc báo thù của Lôi Cổ Sơn cả.”

“Đều là bọn vô dụng, quốc gia bị sỉ nhục cũng không dám đứng ra!”

Lão tăng kia khuôn mặt đã không như trước vô ưu vô dục mà đã có phần tức giận.

“Năm đó Đại Yên bị diệt sau đó tàn dư đã muốn tạo phản làm một trận máu tanh trên đất Trung Nguyên chỉ là lần này đã bị Tiêu Dao Tử lão tổ phát hiện. Lúc đó người so với lão tổ thua một bậc. Lão tổ đã là Âm Dương Cảnh đệ nhất thiên hạ còn người còn kém mức đó một chút. Chỉ là bằng vào nhân số đông đảo bù đắp đi thua thiệt cũng không đủ. Một người tàn sát toàn bộ đội quân của Đại Yên đang muốn tạo phản. Đòn ra ngoài lúc đó chỉ là một đám sơn tặc giết nhau mà thôi nên chẳng ai có thể nghĩ tới đó là một cuộc tạo phản bị dập tắt từ trong trứng.

Sau cuộc chiến, Tiêu Dao Tử lão tổ đã bị thương nặng từ đó không còn xuất hiện trong giang hồ nữa, người cũng như thế biến mất. Nhưng ai có thể nghĩ người lại đi chạy tới Thiếu Lâm Tự làm tăng cơ chứ. Võ công Thiếu Lâm này với người không đáng một đồng ta nói không biết có đúng không?”

Ngô Minh kể lại chuyện cũ làm Mộ Dung Thiên không nói được lời gì? Năm đó hắn bị Tiêu Dao Tử đánh bị thương công lực mất hết, chỉ là một kẻ phế vật chỉ có thể tìm một nơi an dưỡng. Thiếu Lâm Tự thích hợp là một nơi như thế.

“Ta xem nhiều năm qua người cũng dùng không ít đệ tử Thiếu Lâm để bồi bổ công lực cho mình. Lúc này còn giảng đạo lý, còn nói Tiêu Viễn Sơn cùng Mộ Dung Bác tham lam. Người một mình luyện hết 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm, lại đi hút tương ứng công lực của mấy vị cao tăng luyện võ công đó hỗ trợ mình.

Niên Hoa Chỉ phải dùng nội lực Niêm Hoa Chỉ, Cà Sa Phục Ma Công phải dùng nội công Cà Sa Phục Ma Công nhưng nếu đi hút nội lực thì sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Lời Ngô Minh nói ra làm cho tăng chúng nhớ lại chuyện cũ.

“Đúng là có việc này, Huyền Tôn sư huynh lúc chết cơ thể hoàn toàn suy kiệt ta còn tưởng là bị bệnh dẫn tới bây giờ nghĩ lại đúng là có người hút công lực sư huynh ấy.”

“Mấy năm nay tăng chúng trốn viện cũng rất nhiều chẳng lẽ họ không trốn mà là bị giết.”

Mọi tập trung đổ dồn vào người Mộ Dung Thiên. Quá nhanh chóng từ một thần tăng đã biến thành một tên ác ma.

Tiêu Phong một bên cũng là vừa biết mọi việc. Ngô Minh biết tính cách Tiêu Phong sẽ không diễn kịch được nên đã không nói với hắn. Lúc này Tiêu Phong nhìn Mộ Dung Thiên kia tức giận.

“Tất cả là sự thật sao? Uống công Tiêu Phong ta tôn trọng người hóa ra đều là lừa người. Phụ thân ta người muốn làm gì ông ấy.”

Ngô Minh nhìn Tiêu Viễn Sơn sau đó nói ra.

“Còn có thể làm gì, lấy cớ chữa trị hút hết công lực của lão ấy. Ta nhìn người chắc chỉ còn một chút nữa là đột phá Âm Dương Cảnh có phải không?”

“Ha ha ha”

Tiếng cười mang theo nội lực kinh người lan ra khắp nơi. Tầng tầng nội lực yếu kém lập tức thất khiếu chảy máu ngã xuống đất gào thét. Mặt đất như muốn nứt ra run chuyển theo từng âm thanh mà Mộ Dung Thiên tạo ra.

“Tiêu Dao Phái, lại là Tiêu Dao Phái. Năm đó lão tặc Tiêu Dao Tử đó hại ta cả đời công sức tiêu tan theo mây khói bây giờ lại tới ngươi. Nhưng ngươi đã muộn một bước rồi, chỉ cần hút cạn công lực của hai lão già này công lực của ta sẽ đại thành, lúc đó tiến vào Âm Dương Cảnh dù là cả thiên hạ ta cũng không sợ.”

Lúc này mọi người đều hiểu ra mục đích của Mộ Dung Thiên. Hẳn thật ra là muốn sắp xếp cho hai người Mộ Dung Bác cùng Tiêu Viễn Sơn tu luyện võ công. Tới khi đại thành hẳn sẽ tiện tay lấy đi bao nhiêu năm công lực của hai người bọn họ giúp hắn lên được đỉnh cao Âm Dương Cảnh.

“Dựa vào ngươi cả đời cũng không vào được Âm Dương Cảnh. Cảnh giới võ công không phải như là phật pháp có thể học thuộc trong miệng. Dù có mười Mộ Dung Bác cũng không giúp ngươi tiến vào đó được.”

“Ý ngươi là gì?”

“Học kinh phật rồi nghĩ mình là thần tăng thật hay sao? Kẻ ác cũng có thể trở thành cao thủ, chẳng ai quy định người mạnh phải là kẻ hiền từ cả nhưng mà ngươi không được. Ngươi dùng chính Bắc Minh Thần Công của Tiêu Dao Phái ta để nâng cao công lực của mình.

Lúc đầu nội lực ngươi mất hết nên nó rất hiệu quả nhưng mà sau này ngươi cũng nhận ra là nó làm ngươi không thể tiến thêm võ công được nữa. Chỉ có cách hút nội lực người khác để tăng thực lực của bản thân.”

Mộ Dung Thiên nghe Ngô Minh nói ra khuyết điểm của bản thân thì giật mình. Hẳn cả đời đọc không biết bao nhiêu sách, nghĩ bao nhiêu cách cũng không nghĩ ra nguyên nhân là từ đâu. Nội công tâm pháp là hắn lấy được từ chỗ Vô Nhai Tử cướp được khẳng định không sai. Với kiến thức của hắn cũng có thể khẳng định, hẳn khi hút nội lực người khác cũng không có gì sai nên cũng không nghĩ là mình luyện có vấn đề.

Cuối cùng hắn nghĩ là võ công của mình đã luyện đến quá cao nên tiến chậm chạp không phải luyện công có vấn đề.

Chỉ là duy nhất Ngô Minh hiện tại biết được vấn đề của lão ta là ở đâu.

Mộ Dung Thiên không nói nhiều nữa hai tay muốn hút lấy nội lực của Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn. Tiêu Phong kích động hét lên đánh tới ngăn cản. Một chiêu Phi Long Tại Thiên đánh ra khí thế ngút trời phong bạo khởi lên.

Mộ Dung Phục cũng lo cho sự an nguy của phụ thân mình xông tới ngăn cản.

Đỡ lấy chưởng lực của hai người, Mộ Dung Thiên nhìn Mộ Dung Phục nói ra.

“Ngươi là con cháu Tiên Ty tộc lại cấu kết người ngoại mưu hại tộc nhân.”

“Ngươi có xem phụ tử ta là tộc nhân sao? Phụ thân ta ông ấy cả đời ngu ngốc tin tưởng vào những lời giáo huấn của tổ tiên kết quả hiện tại chính là ngồi đây chờ ngươi hút cạn công lực. Ta nếu muốn báo hiếu tổ tiên phải chăng cũng phải ngồi đây cho ngươi bồi bổ cơ thể.”

“Nói nhiều với hắn làm gì? Giết”

Tiêu Phong nói ít làm nhiều công lực gia tăng tấn công. So với trước quả nhiên cả hai phát hiện ra Mộ

Dung Thiên vẫn còn ẩn giấu thực lực. Hai người bị kinh lực dẫn ra ngoài đánh vắng. Liên sau đó Ngô Minh nhân lúc Mộ Dung Thiên đang bay trên không hẳn trong tay băng kiếm phân ra làm trăm mảnh băng đánh tới.

“Đầu Chuyển Tinh Di.”

Một chiêu Đầu Chuyển Tinh Di đánh ra hắt văng xung quanh Mộ Dung Thiên thành một vòng tròn lớn, cả Ngô Minh ba người đều bị đẩy lùi.

“Hừ dựa vào các ngươi muốn đối phó ta? Lúc đầu ta còn nghĩ ngươi đã tiến vào Âm Dương Cảnh âm dương hợp nhất mới có thể sinh ra cực âm cực dương chân khí vừa điều khiển được hỏa khí cùng hàn khí nhưng mà hiện tại điều là ta đa nghi. Ngươi vẫn là một đứa trẻ chưa kịp trưởng thành.”

Mộ Dung Thiên cũng giống mấy lão quái vật trước đó đều nhìn nhăm Ngô Minh đã tiến vào Âm Dương Cảnh nhưng sau khi giao thủ mới phát hiện mình sai lầm. Nhưng nhớ lại chuyện năm xưa hẳn không muốn kế hoạch trăm năm mình lại bị hủy hoại.

“Huýtttt”

Một tiếng huýt sáo được Mộ Dung Thiên tạo ra, từ phía xa một đám người áo đen đã xông tới. Vừa chiến đấu với ba người Ngô Minh, Mộ Dung Thiên vừa di chuyển mình tới gần viện binh.

“Hắn có tiếp viện.”

“Quả nhiên là đám người đó, chúng ta làm sao bây giờ.”

Mộ Dung Phục cùng Tiêu Phong hoang mang. Một mình Mộ Dung Thiên đã làm cho ba người chật vật rồi nếu thêm viện binh chẳng phải là khó càng thêm khó sao?

Chỉ là trong mắt Ngô Minh không có chút lo lắng nào.

Trong khoảng thời gian ngắn đám người tiếp viện đã xuất hiện dày đặc, mặc áo đen cũng có tăng nhân cũng có, cái bang đệ tử cũng có đều tụ hợp lại bao vây xung quanh.

“Các người giữ bọn chúng lại ta đi hút cạn hai lão tặc kia, tới lúc đó đại công cáo thành.”

“Vâng chủ công.”

Theo lời Mộ Dung Thiên đám đông liều mạng tấn công cả ba người. Võ công đám người này không tề đều là cao thủ Hậu Thiên Viên Mãn, có cả Tiên Thiên cao thủ.

Trong lúc đó thì Mộ Dung Thiên lao đi bắt lấy hai cái xác mình đem tới định hấp thụ. Tăng nhân Thiếu Lâm lúc này cũng đa hành động. Huyền Sinh các lão tăng biết Âm Dương Cảnh là ý nghĩa gì, Đạt Ma Tổ Sư năm đó cũng là một Âm Dương Cảnh đại năng nên họ hoàn toàn không thể để người trước mặt này hoàn thành ý nguyện.

Cả đám người lao vào ngăn cản Mộ Dung Thiên, chỉ là chênh lệch quá cao, chỉ vài cái hất tay Mộ Dung Thiên đã đem được xác của hai người kia chạy đi.

“Đứng lại.”

Tiêu Phong nhìn phụ thân mình bị cướp đi lần nữa tay chân đã không yên được đánh chết hai tên vây lấy mình nhảy lên đuổi theo. Chỉ là vừa nhảy lên chân hắn đã bị hai tên khác liều chết ôm lấy không buông.

“Thả ta ra, chết tiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Kẻ địch?

Mộ Dung Thiên đem theo hai người Tiêu Viễn Sơn chạy thẳng một mạch không còn nhìn thấy tin tức. Lúc này ba người chỉ còn một mình Mộ Dung Phục là rảnh tay. Ngô Minh trở thành tâm điểm bị vô số tên liều chết bám lấy giết cũng không hết.

Trong lúc cấp bách thì may mắn thay đám người Linh Thử Cung đã tới, Mai Kiếm đem theo đệ tử đi tới giải vây tiếp cho Ngô Minh.

Theo dấu vết mà Mộ Dung Phục để lại Ngô Minh và Tiêu Phong đuổi theo ngay phía sau. Sau hơn nửa canh giờ chạy hết sức cuối cùng cả Ngô Minh và Tiêu Phong chỉ còn thấy được Mộ Dung Phục đứng trơ giữa ngã ba.

“Hắn ta đâu rồi?”

“Chạy tới đây ta cũng không biết hắn đi hướng nào!”

“Làm sao đây? Phụ thân vẫn còn trong tay hắn ta.”

Tiêu Phong lo lắng nói ra, một bên Ngô Minh cũng trầm tư. Mộ Dung Phục liền cảm giác được có việc không đúng nói ra.

“Ngô Minh ngươi có kế hoạch gì đó phải không? Nhìn biểu cảm của ngươi không hề có biểu hiện lo lắng.”

“Ta lo lắng cũng không lộ ra ngoài như huynh. Được rồi chúng ta hiện tại chia ra tìm tên đó.”

Ngô Minh vẫn bình tĩnh nói ra. Khu vực phía trước quá rộng lớn nếu muốn trốn thì ba người rất khó tìm kiếm, chia nhau ra sẽ có cơ hội tìm thấy cao hơn.

“Như vậy có ổn không?”

Tiêu Phong lo lắng nói ra.

“Ngươi sợ một người nếu bắt gặp hắn sẽ nguy hiểm phải không? Lúc này ngươi cũng thấy được võ công của hắn. Ba người chúng ta hợp lực cũng chưa chắc là đối thủ nhưng mà muốn nhanh chóng đánh bại một trong chúng ta cũng không dễ. Ngay lúc gặp hắn đừng hành động bắn pháo hiệu chúng ta tập hợp vây công hắn ta.”

“Cứ như vậy đi, chúng ta chia nhau ra.”

“Cẩn thận.”

Ngô Minh sau đó chia nhau ra đi tìm kiếm. Một mình Ngô Minh đi thẳng về hướng tây, vận dụng các giác quan nhạy bén của mình Ngô Minh cố gắng tìm kiếm tung tích của Mộ Dung Thiên.

Sau một lúc đi vòng quanh Ngô Minh đã nhận ra mình đã đứng giữa một khu rừng rộng lớn bốn bề bị che khuất.

“Đi quá xa rồi, có lẽ tên đó không có đi hướng này.”

Ngô Minh quay đầu đi ngược lại, bất ngờ một tiếng lá động đập gây sự chú ý của hắn.

“Vèo”

Tiếng gió rít được tạo ra từ một chiếc lá nhỏ vút ngang qua cổ của Ngô Minh, chỉ một chút nữa đã cắt ngang yết hầu của hắn.

“Ai?”

Ngô Minh mồ hôi chảy xuống, hoảng sợ. Hắn kinh hãi vì vừa rồi hắn đã kiểm tra kỹ xung quanh không hề phát hiện ra ai. Hiện tại lại xuất hiện kẻ địch đây chỉ có một khả năng là kẻ địch mạnh mẽ vượt qua khỏi giác quan của Ngô Minh.

“Ra đây.”

Ngô Minh lần nữa kiểm tra nhưng không hề có tác dụng, xung quanh đều y như nhau một tiếng gió thổi xào xạt bên tai.

“Ta ở đây.”

“Hả.”

Một tiếng nói phát ra kể bên tai Ngô Minh, hắn hoảng hốt bàn tay vận lực chưởng ra phía sau lưng mình.

“Àm”

Cảm giác đánh trúng rất rõ ràng, một chưởng này là toàn lực. Ngô Minh xác định kẻ địch không phải Mộ Dung Thiên nhưng lại cho hắn cảm giác còn nguy hiểm hơn.

Ngô Minh nhảy tới phía trước, sau đó quay đầu nhìn lại phía sau mình. Lúc này hắn kinh ngạc bởi kẻ phía sau mình kia y phục cũng không bị ảnh hưởng lãnh một chưởng của hắn mà không bị chút gì tổn hại.

“Các hạ là ai?”

“Hoảng sợ sao?”

Ngô Minh nghe âm thanh lạnh buốt không chút sinh khí này nhận ra là kẻ này muốn che giấu bản thân mà tạo ra. Kẻ trước mặt cả hình dáng đều bị che đây không thể nhận ra chút gì.

Ngô Minh định thần lại cả người kích hoạt khả năng hồi phục của mình. Miệng hắn cố gắng câu giờ chờ khả năng của mình kích hoạt xong.

“Ta có phải quen biết ngươi hay không?”

“Sao? Ngươi nghĩ là ta che giấu thân phận là do ta cùng ngươi quen biết.”

“Nếu không phải vậy sao lại phải che giấu.”

“Để ta nói thử những suy nghĩ lúc này của ngươi.”

Tên che mặt cời chiếc găng tay của mình ra để lộ bàn tay toàn là vết bóng, vừa nhìn đã biết là bị từ rất lâu.

“Ngươi hiện tại là muốn câu giờ chờ khả năng hồi phục của mình kích hoạt mới dám cùng ta đấu một trận.”

Ngô Minh tự động lùi bước ra sau, hắn không ngờ kẻ này đã có thể nhận ra cả điểm này. Tên đó tiếp tục nói ra.

“Ngươi không hoảng sợ vì ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giết ngươi. Ta che giấu thân phận ngươi nghĩ là ta sợ ngươi nhận ra. Nếu ta có ý định giết ngươi thì cần gì phải che giấu đúng không?”

Ngô Minh trong lòng đã không ổn, thật sự Ngô Minh nghĩ chính là điểm này, chỉ vì kẻ này võ công sâu không lường được lại cố ý che giấu thân phận

Ngô Minh mới nghĩ hắn ta đến đây không muốn giết mình.

“Ngươi đoán đúng ta hiện tại giết ngươi không cần hai tay, chỉ một ngón tay là đủ. Chỉ là hôm nay ta đến không phải để giết ngươi mà chỉ là muốn xác nhận một việc.”

“Ta không phải kẻ ngươi muốn làm gì là làm!”

“Vậy sao.”

Ngô Minh vừa lúc kích hoạt xong khả năng phục hồi của mình đang định động thủ thì ngay lập tức thân ảnh của tên trước mặt nháy lên một lần. Chỉ là một cái chớp mắt cả người Ngô Minh hàng trăm vết thương to nhỏ xuất hiện khắp thân thể.

Cùng lúc đó tiếng pháo sáng báo hiệu cũng đã được bắn ra từ phía xa. Ngô Minh ngược nhìn phía xa kia cũng chỉ lác đác, lúc này hắn sao có thể tới đó tiếp viện. Ngô Minh cảm nhận được nỗi đau từ sâu bên trong cơ thể đang ngấu nghiến lấy thân xác mình. Cả người hắn từ lâu lắm rồi mới cảm nhận lại cảm giác bất lực này.

“Nhiều đây chắc đã đủ giữ ngươi nằm đây một lúc rồi.”

Tên che mặt lấy ra hai thanh đao ngắn phóng vào hai bả vai của Ngô Minh ghim hắn thẳng xuống đất.

“Ngươi nếu im lặng để ta làm việc thì sẽ không nhận thêm đau đớn nữa đâu.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Ngươi mà biết sẽ sợ hãi lắm.”

Tên này lấy một cái ống thủy tinh cắt lấy máu của mình nhỏ vào bên trong. Sau đó chỉ thấy máu của hắn như sôi sục, nó như có sự sống cố gắng nhảy ra khỏi ống thủy tinh kia.

“Trong lúc chờ đợi, ngươi có muốn nghe một số chuyện không?”

Tên che mặt ngồi cạnh Ngô Minh tay nhìn ống máu của mình đang gãy giữa.

“Ngươi có muốn biết ta là ai không?”

“Hỏi ngươi cũng không nói, nếu nói ngươi còn che mặt làm gì?”

“Cũng đúng, vậy nói về điểm chung của hai ta đi!”

“Ta và ngươi?”

“Ngươi nhìn xem!”

“Phụt”

Một âm thanh quen thuộc vang ra, Ngô Minh hai mắt không thể tin được nhìn về cánh tay của kẻ trước mặt. Chỉ là hắn ta cánh tay phun ra lửa là tay phải không giống Ngô Minh là tay trái.

“Ngươi.. ngươi thật ra là ai?”

“Đừng hoảng sợ, ngươi mà sợ hãi sẽ hành động sai lầm.”

Tên bịt mặt kia ngắm nhìn cánh tay đang rực cháy của mình mỉm cười. Cánh tay ấy màu sắc là tử kim, một màu tím đen huyền ảo phản phát có một đốm đỏ len lỏi bên trong nhưng chỉ mờ nhạt như chẳng tồn tại.

“Ngươi có nhớ thứ gì đã đưa ngươi tới đây không?”

“Ngươi chẳng lẽ cũng như ta bị xuyên không tới đây.”

“Ngươi có từng nghĩ sẽ trở về thế giới của mình không?”

“Có cách sao?”

Ngô Minh dù bị ghim chặt trên đất nhưng tin tức hắn vừa nghe quá chấn động, hắn đã biết mình không đơn độc hắn còn biết hình như có cách để trở về.

“Thế giới này không phải là thế giới ngươi từng sống, nó tương đồng nhưng lại không.”

“Là thế nào?”

“Thời gian của nó không liên tục, nó là một vòng tuần hoàn như cái thế giới này nếu đúng thì chỉ tới khi Tiêu Phong ngăn cản Tống Liêu hai nước đại chiến dòng thời gian nó sẽ kết thúc. Nó không phải là một thế giới có một kết cục không biết trước như thế giới của ngươi.”

“Nhưng mà bây giờ.”

“Đúng bây giờ nó đã bị thay đổi, cả Mộ Dung Thiên tên đó hẳn cũng là do ngươi xuất hiện mà tạo ra. Sự tồn tại của ngươi đã khiến thế giới này thay đổi nó sẽ tiếp tục chảy thời gian đã có sự thay đổi nó không còn dừng lại ở khoảnh khắc Tiêu Phong chết đi nữa bởi khoảnh khắc đó đã không thể xảy ra nữa.”

“Ý của ngươi là sao? Nó có hậu quả gì?”

“Từ từ ngươi sẽ hiểu.”

“Đừng làm ra vẻ thần bí như vậy nữa, ai là kẻ đã đưa ta và ngươi tới nơi này, có bao nhiêu kẻ như ta và ngươi. Làm sao để quay trở về, làm sao để trả thù. Ngươi không giết ta thì cho ta biết đi.”

“Kích động là tốt, kích động là tốt.”

Ngô Minh tâm trí đã bị kích động tới tức giận. Chỉ trong phút chót cả người hắn bị tên bị mặt hất tung lên trời, bằng thanh đao trên vai Ngô Minh hắn rút ra đâm thẳng vào lưng Ngô Minh.

“A a a, ngươi muốn làm gì?”

“Giết chết ngươi.”

Lời nói vô hồn kia ám ảnh tâm trí Ngô Minh cho tới lúc hắn ngã đi. Tên bị mặt rút thanh đao nhỏ kia ra khỏi người Ngô Minh. Có thể thấy rõ vết đâm kia là ngay vào mảnh ghép thứ năm trên người của Ngô Minh mảnh ghép vẫn chưa rõ hình thù. Một dòng nước màu xanh lam chảy ra ngoài. Nó không chảy ra nhiều, ngay vị trí ấy tốc độ hồi phục của Ngô Minh rất nhanh, một vết rạch lớn cũng chỉ tạo ra một ít máu chảy ra ngay sau đó vết thương đã khép lại.

Tên này hứng chút chất màu xanh ấy vào trong ống thủy tinh chứa máu của mình. Lập tức hai thứ này kết hợp lại với nhau tạo thành một hỗn hợp màu đen đặc quánh.

“Không được sao?”

Có thể thấy được sự thất vọng từ giọng nói của tên này, hắn quăng đi ống thủy tinh trên tay mình ra thật xa, chỉ thấy nơi mà chiếc ống vỡ ra tạo ra một vụ nổ lớn, nếu có thể nhìn thấy được xung quanh ấy người ta có thể cảm nhận được sự kinh khủng từ chiếc ống kia. Chỉ là vĩa giọt màu đen đã làm cho toàn bộ khu vực gần đó khô héo toàn bộ đất cũng xám đen không chút gì là dấu hiệu của sự sống.

“Ta biết ngươi nghe được ta nói, chúng ta sẽ còn gặp lại, ngươi cũng đừng tìm ta. Lần tới gặp lại ta sẽ giết chết ngươi. Kẻ thù của ngươi là kẻ ở gần ngươi, ngươi có dám giết không?”

Ngô Minh bên tai được ghi vào những lời nói không có bất cứ căn cứ nào, nhưng trong cơn đau của xác thịt hắn lại kèm thêm những cơn đau về mặt tinh thần.

“Cưỡng ép mình bất tỉnh sao? Sự hèn nhát này ta đã nhìn thấy ở đâu đó rồi. Chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Ngô Minh một mình nằm giữa những đám cây, chiếc pháo sáng trên người hắn cũng đã được người bị mặt kia bắn lên hộ, sau đó hắn ta biến mất vô thanh vô tức.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Trước cuộc đại chiến

“Ngươi tỉnh lại rồi.”

“Ngô Minh huynh tỉnh lại rồi.”

“Ngữ Yên sao muội lại khóc?”

Ngô Minh tỉnh lại trước mặt mình là Mộ Dung Phục cùng Ngữ Yên. Nắm chặt lấy tay Ngô Minh, Ngữ Yên mắt cũng đã sưng đỏ lên từ bao giờ.

“Huynh làm muội sợ chết đi được, mẫu thân cũng bất tỉnh cả huynh cũng vậy. Hai người mà có chuyện gì sao muội có thể sống được.”

“Ngốc này, ta sao có thể có chuyện gì được.”

“Còn mạnh mẽ, ta không đến kịp người giờ đã làm mọi cho thú rừng rồi.”

Mộ Dung Phục ngồi trên bàn giữa phòng, nói ra. Hắn lời nói tỏ rõ sự tức giận của mình. Ngô Minh ngồi dậy cơ thể tuy còn chút đau nhứt nhưng vẫn không gặp nhiều vấn đề.

“Chuyện là như thế nào, Mộ Dung Thiên hẳn sao rồi.”

“Người hỏi ta.”

Mộ Dung Phục tức giận quát lên, sau đó bỏ ra khỏi phòng. Ngữ Yên bưng lên bát cháo đưa cho Ngô Minh.

“Không không thích người khác đút cho mình nên tự ăn đi, cần biết gì muội kể lại cho huynh.”

Ngô Minh ngồi đối diện Ngữ Yên ăn lấy bát cháo của mình nghe Ngữ Yên kể lại mọi chuyện.

“Biểu ca huynh ấy tìm được vị trí của Mộ Dung Thiên, lúc đó bác cùng Tiêu lão tiền bối đang bị lão ta hút lấy công lực. Biểu ca huynh ấy làm theo kế hoạch bắn pháo sáng nhưng chỉ có mình Tiêu Phong huynh ấy tới nơi. Kết quả hai người họ thất bại, Tiêu Phong huynh ấy đỡ cho Biểu Ca một chưởng đang nằm bất tỉnh.

Huynh cũng biết ân oán hai nhà Mộ Dung và Tiêu thị rồi, Biểu ca huynh ấy không muốn nợ Tiêu Phong nên mới cảm thấy bức bối trong lòng. Lại thêm huynh vô duyên vô cớ bị thương nếu không phải người Linh Thử Cung gần đó nhìn thấy tín hiệu huynh giờ có lẽ cũng như lời Biểu ca làm mọi cho thú rừng rồi. Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Huynh sao lại bị thương như vậy, với võ công của huynh ai có thể làm huynh bị thương nặng tới thế này.”

“Ta.. chuyện này ta không thể nói!”

“Lúc nào cũng muốn giấu trong lòng, muội tự hỏi huynh giấu bao nhiêu thứ trong lòng mình.”

“Ta xin lỗi ta thật sự không thể nói việc này, ta ăn xong rồi, Tiêu Phong hẳn nằm ở đâu ta đi sang đó thăm hắn.”

“Tự huynh đi tìm.”

Ngữ Yên cũng cảm thấy bức bối với Ngô Minh bỏ đi. Ngô Minh một mình trong phòng khuôn mặt lo lắng không thôi.

“Cứ tưởng mình đã là vô địch ai ngờ cũng chỉ là một tên phế vật nửa chiều cũng không đánh trả được, sống cũng là nhờ sự bố thí của người khác.”

Ngô Minh lần đầu tiên sau khi tái sinh cảm thấy mình vô dụng và phế vật tới như vậy, hình ảnh tên bại mặt kia luôn ám ảnh trong đầu hắn không thôi.

“Kẻ đưa mình tới đây, hai người phụ nữ ấy sao hiện tại mình chẳng thể nhớ ra? Hình dáng họ thế nào khuôn mặt của họ. Rõ ràng mình đã thấy sao lại chẳng thể nhớ ra. Còn cả hậu quả gì đó mà tên đó nhắc tới là gì, Tiêu Phong hẳn không chết thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Ngô Minh nhận ra mình có việc gì đó đã quên đi, cuộc đối thoại ấy hẳn đã lạc mất một ký ức gì đó rất quan trọng mà hiện tại hắn không thể biết. Ngô Minh chỉ còn nhớ một vài điều mà tên kia nói với mình.

“Không cần biết người là ai, lần tới gặp lại ta nhất định sẽ cho người trải qua cảm giác như ta đã trải.”

Ngô Minh tự nhủ với lòng mình, nếu tên đó cũng như Ngô Minh là được ban cho dị năng vậy hẳn đạt tới trạng thái ấy được thì Ngô Minh cũng có thể.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng mọi việc, chiều hôm ấy Ngô Minh đi đến thăm Tiêu Phong. Vì giúp Mộ Dung Phục chạy thoát Tiêu Phong đã đỡ một chưởng từ Mộ Dung Thiên bây giờ vẫn còn nằm giường chưa thể đi lại.

“Ta vào được không?”

“Người vào đi.”

Nghe được giọng Ngô Minh bên ngoài phòng Tiêu Phong liền đáp lại mời vào phòng.

“Vết thương người sao rồi?”

“Không chết được, chỉ là phụ thân người bây giờ..”

“Đừng lo, hẳn sẽ giữ lại mạng của hai người đó uy hiếp hai người các người nên sẽ không giết đi đâu. Hẳn ta sẽ còn quay lại.”

“Nhưng mà hẳn nếu hút xong công lực của gia phụ cùng Mộ Dung lão tặc kia chẳng phải sẽ là thiên hạ vô địch sao, chúng ta lấy gì mà đánh hắn bây

giờ?”

“Đừng lo, chúng ta vẫn có cách. Chúng ta còn một tháng nữa lúc đó lão ta sẽ hành động.”

“Sao người biết.”

“Không cần quan tâm, một tháng này cố gắng hồi phục sức khỏe của mình tới lúc đó đánh một trận.”

“Có gì người nói rõ ra, bởi vì người bị bắt không phải phụ thân người nên người đâu hiểu cảm giác của hai người chúng ta.”

Mộ Dung Phục ở bên ngoài tiến vào, hắn không giữ được bình tĩnh nói ra. Ngô Minh cũng không ngờ phản ứng của Mộ Dung Phục lại mạnh như vậy.

“Ta định là đủ ba người rồi sẽ nói luôn một thể, hiện tại đủ rồi ta cũng nói luôn ra. Tên Mộ Dung Thiên đó có hấp thu hết công lực của hai người phụ thân của hai người cũng không đột phá được đâu, xem cái này.”

Ngô Minh đem lá thư mà Tiêu Dao Tử để lại đưa cho Mộ Dung Phục cùng Tiêu Phong xem, cả hai sau khi đọc xong điều đã hiểu được ý tứ bên trong.

“Nếu vậy chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Hắn nói một tháng thời gian chắc chắn đã có tin tức.”

Tiêu Phong vẫn còn đang mơ hồ về kế hoạch mà Ngô Minh nói ra thì Mộ Dung Phục đã vào thẳng vấn đề.

“Ta nói một tháng là có nguyên nhân, hiện tại chúng ta muốn tìm cũng không tìm được tung tích của lão ta đâu nhưng mà ta biết một tháng nữa lão ta nhất định sẽ hành động.

Gia Luật Niết Lỗ Cổ con trai của Gia Luật Trọng Nguyên vừa bị bắt cóc tình tức này là cơ mật vẫn chưa tiết lộ ra ngoài. Quân đội Đại Liêu đã bắt được Lý Tuấn phó soái trấn giữ biên ải của Đại Tống ngay trong lúc truy cản lũ người bắt cóc chính vì thế Gia Luật Trọng Nguyên đang điên tiết muốn phát binh tấn công Đại Tống đòi con trai mình.”

Gia Luật Niết Lỗ Cổ cùng Gia Luật Trọng Nguyên trong nguyên tác chính là bị Tiêu Phong giết chết nhưng mà bây giờ Tiêu Phong cùng Gia Luật Hồng Cơ không có gặp gỡ kết quả là hắn bị cướp mất ngai vàng, chết ngay trong trận phản loạn.

“Tin tức này sao người biết được.”

Mộ Dung Phục nghi ngờ về tin tức của Ngô Minh nên tra hỏi. Ngô Minh đáp lời.

“Ta tay mất có ở khắp nơi, 36 động 72 đảo cùng Tây Hạ Nhất Phẩm Đường hiện tại đều trong tay ta, một số tin tức rất dễ dàng có được.”

Ngô Minh vừa rồi đều là nói dối, hắn vừa mới tỉnh lại tin tức sao có thể nhanh như vậy đưa tới. Tin tức này hắn có được đều là tên bị mặt kia nói với hắn. Tuy không biết mục đích của việc này là gì nhưng mà nó có lợi cho Ngô Minh nên hắn quyết định tạm dưng.

“Việc này thì có liên quan gì tới Mộ Dung Thiên?”

“Các người thử nghĩ xem nếu mà đi bắt cóc thái tử thì người đi phải là kẻ như thế nào. Ta nếu phái người đi cũng sẽ là cao thủ trong cao thủ hành động sẽ dễ dàng hơn. Còn tên Lý Tuấn đó là một tên mập ú rõ ràng là bị người ta bắt tới rồi quăng ra gánh tội. Cố ý muốn gây chiến giữa Tống Liêu.

Tên Gia Luật Trọng Nguyên đó cũng biết rõ việc này nhưng hắn vẫn khởi binh, hiện tại Đại Tống là thái hậu lâm triều, hoàng đế lui về sau. Nếu lúc này tiến đánh thì quá hợp lý hắn đổi một đứa con trai lấy một cái lý do chiếm cả thiên hạ cũng không phải là không được.”

“Ý người là kẻ đứng sau bắt Gia Luật Niết Lỗ Cổ chính là Mộ Dung Thiên.”

“Nếu vậy chúng ta làm gì bây giờ.”

“Tiêu Phong người đi tới Cái Bang cùng Thiếu Lâm hai đại phái báo cáo tin tức này ra cho họ. Bọn họ nợ người một ân tình thêm vào quốc gia lâm nguy nhất định sẽ hưởng ứng chống Liêu Quốc. Mộ Dung Phục người đem theo thư tính của ta đi tập hợp tất cả người của Linh Thửu Cung, 36 động 72 đảo cùng. Ta cũng đã gửi thư cho Hắc Liên Thiết Thụ và Ngân Xuyên kêu bọn họ chuẩn bị. Liêu Quốc nếu mà đánh thành công Đại Tống Tây Hạ cũng sẽ không yên ổn nên đã nhờ bọn họ giúp sức.”

“Vậy còn người bây giờ người làm gì?”

“Ta đi đánh tên hoàng đế phế vật kia một trận. Lần này chúng ta tập hợp không phải là giúp Tống cũng không phải là giúp Liêu, chúng ta là muốn ngăn thiên hạ này đại loạn. Tên Mộ Dung Thiên đó muốn thiên hạ đại loạn cả đời hắn cũng đừng mong thành công.

Một tháng nữa ở Nhậm Môn Quan hắn ta nhất định sẽ xuất hiện, các người theo ta kế hoạch mà đi làm. Một tháng nữa chúng ta gặp lại.”

Ngô Minh sau đó chia tay mọi người rồi lên đường. Hắn đã để lại máu của mình cho Vương phu nhân và Đoàn Chính Thuần phục dụng. Hiện tại nếu Đoàn Chính Thuần chịu đứng ra giúp đỡ sẽ rất có lợi vì thế hắn cũng muốn mua chút nhân khí về cho mình. Đoàn Dự trong đại chiến đã hôn mê bất tỉnh

bị áp giải về Đại Lý. Lời thú tội của hắn ở Thiếu Thất Sơn đã được cả thiên hạ nghe rõ, con dân Đại Lý hận hắn tới tận xương tủy sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Sau đó Ngô Minh nghỉ ngơi mấy ngày chờ bình phục vết thương cũng đã lập tức lên đường tiến về hoàng cung. Trong tin tức mà tên bị mặt kia để lại có một thứ làm cho Ngô Minh cảm thấy mình có trách nhiệm phải đi làm. Tuy không biết vì lý do gì dù bị tên đó ám hại nhưng Ngô Minh vẫn có cảm giác tên này đứng về phía mình, tin tức hắn nói ra là sự thật. Ngô Minh cũng đã đi kiểm tra lại tin tức Gia Luật Niết Lỗ Cổ mất tích thì đúng như lời hắn ta nói nên Ngô Minh cũng tin nhưng lời phía sau là sự thật. Vấn đề duy nhất mà Ngô Minh lo lắng chỉ là phần ký ức mà hắn đã quên đi kia, thật sự nó là gì, là Ngô Minh tự mình muốn quên đi hay là bị tên đó cưỡng ép lấy mất.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Gặp Hoàng Đế

“Bẩm Bệ Hạ, thức ăn của Ngự Thiện Phòng đã đem tới!”

“Cút đi hết cho ta!”

Tiếng quát tháo từ bên trong điện vọng ra ngoài làm cả đám binh sĩ cùng nha hoàn hoảng sợ. Tên thái giám nhìn người nô tài đang bưng mâm thức ăn nói ra.

“Ta đã bảo ngươi rồi, hoàng thượng giờ này không ăn uống gì đâu.”

“Nhưng mà Lý đại nhân vừa xuống Ngự Thiện Phòng sai bọn tiểu nhân làm mấy món này đem cho bệ hạ mà.”

“Có chuyện này sao? Mà ngươi là ai ta hình như lần đầu nhìn thấy ngươi!”

“Tôi là người mới đến, Tiểu An Tử hôm nay bị bệnh rồi nên tôi đem thay hắn.”

“Được rồi, ngươi đem trở về đi. Còn ở đây đây đưa làm hại tới bọn ta bây giờ.”

“Ta đi ngay đây!”

Nấp sau bộ quần áo thái giám kia chính là Ngô Minh. Vừa quay lưng đi Ngô Minh đã nhanh chóng quay lại bắt ngờ điểm huyết đạo của những tên thị vệ cùng nô bộc xung quanh.

“Ta đã bảo là ra ngoài hết rồi cơ mà, bây giờ ngay cả các ngươi cũng không nghe lệnh ta?”

“Tiểu nhân theo Ngự Thiện Phòng mang thức ăn cho bệ hạ.”

“Không cần ngươi mau cút ra ngoài.”

Ngô Minh mở cửa bước vào bên trong đã bị mùi rượu nồng nặc bên trong tấn công khứu giác của mình. Tiếng quát mắng của hoàng đế cũng ngay lập tức vang ra. Ngô Minh không quan tâm vẫn bước vào bên trong, chỉ vài bước là đã đứng đối diện với vị hoàng đế.

“Đây là canh giải rượu ngươi mau uống đi.”

“Ngươi dám phạm thượng ăn nói với ta như vậy?”

“Người phải tỉnh táo thì ta mới nói chuyện được với người.”

Ngô Minh lúc này không tỏ ra kính trọng nữa mà lộ ra vẻ đạo mạo của mình. Khí thế của hắn còn có phần lấn áp đi người đang say khướt kia.

“Ngươi.. người đâu, mau đem tên này đi ra ngoài cho ta!”

“Người không cần gọi, bọn họ đều bị tôi đánh ngất hết rồi. Bây giờ thì uống canh giải rượu rồi chúng ta nói chuyện với nhau.”

“Ta không uống!”

“Sợ tôi bỏ độc sao? Nếu tôi muốn giết người bây giờ một đao là được không cần phí công hạ độc đâu.”

Không có sự lựa chọn nào khác, Tống Anh Tông chỉ còn cách ngồi dậy uống bát canh mà Ngô Minh đem tới. Chỉ là ông ta vừa uống vào ngum đầu tiên đã nhìn Ngô Minh bằng đôi mắt kinh ngạc, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt ông ta.

“Người là con trai người ở thôn Thiên Hương năm đó.”

“Người còn nhớ!”

“Đó là ân hận nhất cả đời này của ta sao ta lại không nhớ, mùi vị này cùng khuôn mặt này của người giống hệt với thứ đã ám ảnh ta mấy chục năm nay.”

“Đã biết sai lầm sao còn không sửa, cái lệnh truy nã người thôn Thiên Hương năm ấy tới nay vẫn còn chưa gỡ.”

“Ta làm vua sao? Ha ha.”

Tổng An Tông đang vươn tay muốn cầm lên bình rượu của mình đã lập tức bị Ngô Minh hất văng đi.

“Người không cần giả vờ nữa, tôi không phải là người của Tào thái hậu phải tôi không cần phải giả vờ nữa.”

“Người nói gì tôi không hiểu!”

“Tôi tới đây là muốn giúp người giành lại quyền hành của mình, Tào thái hậu lạm quyền chuyên chính không phải chuyện bí mật, thiên hạ này ai cũng rõ nhưng mà hiện tại quốc gia lâm nguy không thể cứ để thế này mãi được.”

“Lại có trò mới sao? Lần này tìm người tới đúng là rất giống người trù sư năm đó nhưng mà người cũng nhanh cút đi cho ta, mấy năm nay cứ đem thứ này ra uy hiếp ta, hoàng vị cũng đưa cho các người rồi cần gì phải cứ liên tục tới làm phiền ta.”

“Nói thế nào cũng nghĩ ta là do Tào thái hậu phải tới sao? Vậy tôi dẫn người đi tới chỗ này.”

“Người muốn làm gì?”

Ngô Minh còn chưa cho cơ hội hoàng đế phản ứng đã nắm lấy người hất lui đi. Cả hai trong màn đêm bay nhảy trong hoàng cung. Qua không biết bao nhiêu hoa viên cùng mấy dãy nhà cuối cùng cả hai cũng đã tới được cung tẩm của Tào Thái Hậu.

“Người dẫn ta tới đây làm gì?”

“Lấy lại quyền hành cho người.”

Ngô Minh cùng hoàng đế rơi xuống trước sân của cung tẩm của Tào thái hậu.

“Có thích khách.”

“Bảo vệ thái hậu có thích khách.”

“Nhìn! Trong tay hắn có hoàng thượng.”

Đang muốn tấn công tới Ngô Minh thì đám quan binh xung quanh thấy được người trong tay của hắn là ai thì lập tức loạn. Họ không dám quyết định hành động này, việc này quan hệ tới cả một quốc gia mấy tên lính canh như họ sao dám tự quyết.

Cả đám người bao vây xung quanh Ngô Minh chỉ thấy một lối nhỏ đang chừa ra cho một người phụ nữ đang đi tới.

“Hoàng Thượng người sao rồi!”

Tên gian tặc kia người dám mạo phạm hoàng thượng còn không buông tay chịu tội?”

Ngô Minh mỉm cười nhìn sang vị hoàng đế vẻ mặt không chút sợ hãi gì kia.

“Người cũng tin ta cùng bà ấy không có quan hệ gì đi!”

“Dù là không có quan hệ nhưng mà người tới chỗ này cũng không thoát được.”

“Vậy sao, chúng ta đánh cược đi trong vòng 3 khắc ta lấy mạng của bà ấy xuống, bọn người ở đây cũng không dám làm gì ta.”

“Cược cái gì?”

“Cược một vị hoàng đế tốt.”

Ngô Minh nắm lấy vai của hoàng đế ném lên trời, chỉ trong nháy mắt một cơn gió nhẹ thổi qua đèn xung quanh bỗng nhiên tắt hẳn hết.

“A a a a..”

Tiếng la hét cùng vang lên cùng lan rộng cũng cùng nhau ngừng hẳn. Bóng tối bao trùm lấy cả khoảng không gian.

Khi mà ánh sáng tới được cặp mắt của vị hoàng đế trẻ kia thì đã là ở trong căn phòng lúc này.

“Người thật sự đã giết chết bà ấy!”

“Giờ đây đã không còn ai cản đường người nữa rồi, ngày mai người lên triều quét sạch đám cặn bã còn lại xem, gốc rễ từ từ cũng sẽ diệt sạch.”

“Người làm thế này thiên hạ sẽ đại loạn.”

“Không làm thì không loạn sao, chẳng phải người giả vờ làm một tên say xỉn suốt thời gian qua cũng là chờ cơ hội lật đổ Tào thái hậu giành lại quyền lực sao?”

“Nhưng mà làm thế này không được.”

“Người sợ cái gì chứ, người có danh sách đám tay chân của bà ta không đưa đây trong đêm nay ta bảo đảm không tên nào nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Người sao có thể làm vậy.”

“Muốn có quyền lực không thể mềm lòng, người vì mềm lòng nên mới lâm tới ngày hôm nay. Lấy nhân nghĩa trị dân là tốt nhưng mà đối với kẻ địch làm phản không thể dung thứ được, tha cho bọn chúng sẽ chỉ hại thêm nhiều người hơn mà thôi.”

“Ta còn chưa biết người là ai, sao có thể tin tưởng người.”

Ngô Minh lúc này mới kể lại sự tình của mình, kể lại ý định của Mộ Dung Thiên cùng âm mưu tiến đánh Đại Tổng của quân Liêu.

Sự việc hai mươi năm trước hơn trăm mạng người từ lâu Ngô Minh đã nghĩ thông. Hoàng đế hiện tại chỉ mới có gần hai mươi sáu tuổi, vậy lúc đó hẳn là bao nhiêu cơ chứ. Triều chính lúc đó cũng là nằm trong tay các quan viên đời trước cùng Tào thái hậu.

Nói Tổng Anh Tông chỉ là một ông vua bù nhìn cũng chẳng có sai tí nào, nhiều năm qua ông ta đã bị vụ án oan mấy trăm mạng người đó ám ảnh mình. Nguyên nhân của vụ việc vẫn được Tào thái hậu đem ra như một cái cớ uy hiếp ông ta, làm một vị hoàng đế nếu tin tức chỉ vì thú vui ăn uống mà giết chết mấy trăm mạng người lan truyền ra ngoài thì sẽ thế nào. Nếu quyền lực của ông ta còn vững thì còn chưa tính tới đằng này quyền lực của ông chỉ là một cái danh không hơn không kém.

Ngô Minh cũng là vì điểm này mà lựa chọn giúp đỡ ông ta. Việc Ngô Minh cho đi quá nhiều sẽ làm cho cách tiếp cận của hắn dễ dàng hơn. Trong lịch sử vị hoàng đế khốn khổ này trị vì cũng chỉ thực sự có 3 năm đã qua đời nhưng trong quá trình ngắn ngủi này người đời cũng coi ông là một vị hoàng đế tốt có thành tựu.

Ngô Minh cho vị hoàng đế kia cả giang sơn thì còn thứ gì đáng giá hơn nữa so với đi thuyết phục một lão bà quyền lực đầy mình thì còn khốn khó hơn.

Nghे theo lời của Ngô Minh chỉ trong vòng bảy ngày triều chính Đại Tổng biến đổi chóng mặt. Tổng Anh Tông không phải là kẻ vô dụng, ông ta cũng đã chờ cơ hội nổi dậy từ lâu, lần này Ngô Minh xuất hiện cho hắn một cơ hội quá tuyệt vời.

Thân tín xung quanh hoàng đế dần dần thay thế hết vào vị trí quan trọng. Những lão thần cũng từ từ cáo lão hồi hương, người thì bệnh chết kẻ thì cả nhà bị cướp giết sạch, người thì có ý đồ tạo phản bị phát hiện, lần lượt bị thanh trừng khỏi bộ máy. Cái chết của Tào thái hậu cũng bị đổ sang cho thích khách người Liêu.

Tin tức này làm nổi lên lòng hận thù trong lòng người dân, lại thêm tin tức Đại Liêu đang lâm le xâm phạm một đội quân đã nhanh chóng được thành lập được đích thân Tổng Anh Tông làm chỉ huy. Đây cũng là cách ông lấy được vị thế của mình, còn vì tuyệt vời hơn khi cho thần dân của mình thấy vị hoàng đế của mình là một người anh hùng thay vì những tin tức không hay trong lời đồn.

Lần này Ngô Minh cũng không muốn đánh một trận. Hắn đã nói rõ với Tổng Anh Tông là việc này chỉ là một sự hù dọa cho Liêu Quốc thấy Đại Tổng là một quốc gia không dễ bắt nạt. Hiện tại, Tổng Anh Tông mới lấy lại vương quyền cũng không thích hợp đánh nhau nên ý này của Ngô Minh rất hợp ý hắn.

Hiện tại với lực lượng mà Ngô Minh tập hợp quân Liêu chỉ có một nước bại không thể đánh, như vậy đã đủ làm cho kế hoạch của Mộ Dung Thiên kia tan vỡ. Chỉ trừ khi nào lão hoàng đế Liêu quốc kia đầu óc có vấn đề mới đem quân đi đánh cả ba nước cùng lúc như vậy.

Ngô Minh một mình ngồi trên đỉnh Phiêu Miểu Phong nhìn hoàng hôn tàn xuống dưới chân trời thờ dài. Chỉ còn mười ngày nữa là tới lúc mọi việc tiến hành. Quân đội của Liêu Quốc vẫn đang tiến quân về Nhạn Môn Quan mà không hay biết mình đang bị mai phục. Ngô Minh đã căn dặn mọi người chỉ xuất phát trước đó hai ngày để không lộ tin tức ra ngoài, chỉ duy nhất tin tức Đại Tổng sẽ cử đích thân hoàng đế ra trận là được lộ ra. Việc này cũng là lẽ đương nhiên nên cũng sẽ không làm Gia Luật Trọng Nguyên nghi ngờ ngược lại nếu Đại Tổng không có hành động gì mới là đáng nghi.

“Mọi việc đều như hắn nói, tương lai của thế giới này đã bị mình thay đổi đi vậy mà hắn vẫn biết trước mọi việc. Việc này thật ra là tại sao? Thế giới này còn có ai giống như mình hay không? Nếu có thì họ đã ở đâu khi mình làm rối tung mọi chuyện lên như thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hai bên bàn luận

“Bẩm bệ hạ phía trước đã là Nhạn Môn Quan vượt qua nó chúng ta sẽ chính thức đánh vào Đại Tổng.”

Binh sĩ tinh báo nhanh chóng quỳ dưới chân ngựa của Gia Luật Trọng Nguyên. Phía sau hắn đang là hàng vạn binh sĩ ngày đêm xuất chinh. Gia Luật Trọng Nguyên nhìn về cổng thành không xa phía trước. Hắn chỉ còn cách giấc mơ của mình một khoảng cách quá nhỏ nhưng hắn rõ hơn ai hết mình sẽ phải đối mặt với thứ gì tiếp theo.

“Toàn quân nghe lệnh, chúng ta đã đi hơn mười ngày đường. Phía trước đã là kẻ địch! Các ngươi cùng ta đánh một trận giết sạch lũ người Hán kia. Bao nhiêu năm qua bọn chúng coi chúng ta là man di là dã nhân. Hôm nay chúng ta phải cho chúng biết ai mới là kẻ mạnh, bất sử sách bọn chúng phải viết tên của chúng ta vào trong.”

“Giết vào Tổng quốc, Đại Liêu trường vinh.”

“Giết vào Tổng quốc, Đại Liêu trường vinh.”

Tiếng hò hét của ba quân tướng sĩ vang vọng khắp nơi, lời nói của Gia Luật Trọng Nguyên làm sĩ khí của toàn quân gia tăng đáng kể. Mặt đất cứ như đang rung chuyển theo từng bước chân của vạn quân.

Khi chỉ còn cách cổng thành Nhạn Môn Quan một dặm đường. Nhạn Môn Quan này hai bên cửa ải núi cao ngất trời, hình ảnh cứ như chim nhạn đang bay chính vì thế mới có cái tên gọi Nhạn Môn Quan. Đây là ám chỉ cánh chim Nhạn bay về phía nam nhằm ám chỉ sự hiểm trở của địa phương này.

Địa thế này hiểm trở với hai bên cánh đông và tây thu vào mặt chính, lối đi đi vào ải. Địa hình này lợi thế cho phòng thủ hơn là tấn công, số lượng quân mỗi lần đi vào được không nhiều rất thích hợp để chia nhỏ đại quân của Liêu quốc.

Tiếng trống thúc quân đã chói tay, tiếng trống trận hai bên đã vang lên hòa vào tiếng tim đập của từng người binh sĩ. Tiếng gió ngựa vang vọng khắp trời, dồn dập như đánh sấm bên, tiếng áo giáp loảng xoảng, binh khí chạm nhau, cờ bay gió thổi.

Quân Liêu tiến sát tới cổng thành chỉ còn khoảng một xa hơn khoảng cung tên có thể bắn tới. Từng đợt quân chia thành từng đội đứng nghiêm chỉnh trước mặt.

Một người đàn ông đứng trên tường thành hô to.

“Hoàng Đế Bệ Hạ muốn cùng Hoàng Đế Đại Liêu đòi lời trao đổi, xin mời quý quốc Hoàng Đế nể mặt.”

Tuy lời này có phần lớn giọng hơn người thường nhưng với không khí lúc này nó cũng chưa đủ sức lan tỏa. Khoảng cách hai bên quá xa lời cũng hoàn toàn được chuyển tới tay quân Liêu. Ngô Minh đứng trên cổng thành một lần nữa hét lên.

“Hoàng Đế Bệ Hạ muốn cùng Hoàng Đế Đại Liêu đòi lời trao đổi, xin mời quý quốc Hoàng Đế nể mặt.”

Ngô Minh dùng nội lực để nói ra câu này, âm thanh vang đi rất xa. Mấy vạn tướng sĩ quân Liêu ai ai cũng nghe rõ ràng lời nói vừa rồi, ai ai cũng biến sắc. Theo đó tiếng trống thúc lần nữa vang lên, hàng vạn người ngựa rẽ sang hai bên, tám lá cờ lớn sắc vàng bay tung trước gió được đưa lên ngoài. Theo sau đó chính từng đợt binh tướng cung thủ, đao thủ, trường thương đứng xếp thành hai hàng. Gia Luật Trọng Nguyên bước ra theo sau là mười mấy tướng lĩnh.

Đoàn người hùng hổ hòa theo tiếng hô vang từng đợt của binh sĩ xung quanh tiến ra giữa của chiến trường. Theo tiếng trống quân của Liêu quốc cũng lùi dần về phía sau, đây cũng là quy tắc khi hai bên chủ tướng ra mặt. Quân Liêu từ đầu tới cuối đều rất nghiêm chỉnh, kỷ luật trong quân ngũ rất tốt hoàn toàn nghe theo lệnh của các lãnh tướng.

Ngay sau đó cổng thành Nhạn Môn Quan cũng mở ra, bốn người cưỡi ngựa đi ra ngoài. Bốn người dẫn đầu chính là Tổng Anh Tông, sau đó là Ngô Minh, Tiêu Phong, Mộ Dung Phục.

Hai bên cưỡi ngựa tiến sát vào nhau, mỗi bên cách nhau chỉ còn vài bước chân. Gia Luật Trọng Nguyên nhìn người thanh niên trẻ trước mặt khuôn mặt đầy vẻ khinh thường.

“Tên tiểu tử nhà ngươi cũng có dũng khí đứng trước mặt ta? Ta cứ nghĩ lần này xuôi nam chỉ có thể gặp Tào thái hậu của ngươi nhưng xem ra ngươi cũng coi như có bản lĩnh, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã lấy được quyền hành về tay mình.”

“Liêu Vương đúng là biết rất nhiều, ta đúng là chỉ vừa mới lấy lại quyền hành của mình, chỉ là ta vừa mới yên vị lại nghe được tin ngài đem quân tiến đánh.”

“Con trai của ta bị đám người Tống các ngươi bắt đi sống chết không rõ, làm vua của một nước ta sao có thể bỏ qua việc này? Chỉ cần các ngươi trả con trai ta lại ta lập tức sẽ lui binh.”

Lời nói của Gia Luật Trọng Nguyên đầy đủ sắc thép, hùng hổ hăm dọa bốn người thanh niên trước mặt mình. Chỉ là hấn nhìn sắc mặt của cả bốn người hoàn toàn không thay đổi mà còn lộ ra sự khinh thường làm hấn vô cùng khó chịu.

“Ta tuy còn trẻ nhưng một số đạo lý ta cũng hiểu, có một số chuyện ta cũng biết. Ngài muốn tạo dựng cơ nghiệp thì bất kỳ lý do gì cũng có thể lấy ra. Con trai ngài hấn lúc này hơn chín phần là đã chết, ta nghĩ trong lòng ngài cũng biết kẻ ra tay muốn chúng ta đánh nhau, ngài muốn hấn trong bóng tối hưởng lợi sao?”

“Cái gì mà người trong bóng tối đều là các người tự suy diễn ra, con trai ta theo lời các người đã chết vậy việc này không cần bàn nữa, trận này không đánh cũng phải đánh.”

“Ngài rõ ràng là cường lý, chẳng lẽ ngài muốn nhìn dân chúng lâm than máu chảy thành sông mới hài lòng sao?”

Tiêu Phong một bên không nhịn được mở lời, Gia Luật Trọng Nguyên rõ ràng là nhắm mắt cho qua. Loại người này nói lý với hấn cũng chỉ vô dụng mà thôi.

“Người là ai? Hai bên chủ tướng nói chuyện tới lượt tên tiểu tốt như người mở lời?”

“Vậy người không phải vô danh tiểu tốt!”

“Ta là ...”

“Àm”

Một người tướng lĩnh phía sau Gia Luật Trọng Nguyên nhìn thấy Tiêu Phong mở lời thì hùng hổ đứng ra điều vô dương oai. Chỉ là hấn oai phong nhất thời nhưng lại nhục nhã ngập đầu. Ngô Minh còn chưa cho hấn nói ra tên tuổi đã một tát cách không đánh hấn ngã xuống đất miệng chảy ra đầy bọt trắng.

“Các người dám!”

“Bảo vệ bộ hạ.”

“Lui!”

Gia Luật Trọng Nguyên nghiêm nghị nhìn Ngô Minh cùng Tiêu Phong tay phải giơ lên cao ra hiệu phía sau binh sĩ bình ổn lại. Đám người này lửa giận trong lòng dâng cao ngất trời nhưng quân lệnh không thể trái chỉ có thể cắn răng mà nhịn xuống.

Gia Luật Trọng Nguyên khuôn mặt ngưng trọng một lúc ngắn không mở lời. Hấn lúc sau nhìn vào Tiêu Phong nói ra.

“Người là Tiêu Phong?”

“Đúng tại hạ là Tiêu Phong, vừa rồi đúng là có chút thất lễ.”

Tiêu Phong cúi đầu nghiêm trang chào Gia Luật Trọng Nguyên. Trong tư tưởng của Tiêu Phong hôm nay đến là để giảng hòa, hấn không muốn làm xấu đi cuộc nói chuyện này nên chủ động điệu thấp. Chỉ là Tiêu Phong đã hiểu sai lời của Ngô Minh.

Ngô Minh luôn miệng nói không muốn kế hoạch của Mộ Dung Thiên thành công, không muốn hai nước Tống Liêu đánh nhau nhưng hấn không có nói hôm nay không đánh nhau.

Hai nước đánh nhau là cả một quá trình dài, là muôn vạn chiến trường trải khắp thiên hạ, là một quá trình. Chiến tranh không phải chỉ quyết định bởi một trận đánh, có thể người hôm nay thắng nhưng ngày mai ngày kia nơi này nơi khác. Tất cả chúng mới là chiến tranh.

Liêu quốc hiện tại người đông sức mạnh nhưng tài nguyên lại hạn hẹp, đất đai cằn cỗi. Bây giờ họ có thể mạnh nhưng đến một lúc nào đó đồng cỏ của họ không thể trồng được lúa, cừu của họ chẳng còn trải khắp thảo nguyên thì họ sẽ lại nghèo đói, bị người khác chà đạp. Lúc này chính là thời điểm thích hợp để xâm lược Trung Nguyên. Từ khi sinh ra, người Liêu đã bị còng lên mình mối thù với người Tống, điều này là không thể bàn cãi. Liêu quốc có đủ lý do cùng động cơ để tiến hành cuộc chiến này.

Đại Tống hiện tại thì lại khác. Bộ máy nhà nước tồi tàn do chuyển giao quyền lực cùng với nội loạn còn chưa được dẹp yên. Tống Anh Tông vừa mới lấy lại quyền lực của mình vị thế chưa vững. Hiện tại cả thiên thời địa lợi nhân hòa thứ nào cũng không có. Trận này đánh phía Đại Tống đều đa phần là chịu thiệt thòi.

Nói thế chỉ là nói ra cái lâu dài, nhưng ngày hôm nay trận này nhất định phải đánh. Một bên có quá nhiều lợi thế muốn họ buông tay bỏ cuộc sao có thể, mấy lời nói mà có thể đuổi mấy vạn đại quân phía sau kia đi về thì trăm năm qua cần gì có chiến tranh. Muốn cuộc chiến này chấm dứt mở đầu tốt nhất và là duy nhất chính là trận ngày hôm nay phải thắng, và nó cũng sẽ là trận duy nhất.

Một trận dọa sợ trăm vạn quân, một trận cho thiên hạ biết trên đời này không phải chỉ có mỗi Tống Liêu hai nước mà còn có một kẻ gọi là Ngô Minh, một vị anh hùng không thẹn với lòng Tiêu Phong.

Gia Luật Trọng Nguyên nói ra.

“Ngươi theo ta được biết chính là con dân Liêu Quốc, mang dòng máu Khiết Đan trong người. Mẹ ngươi là bị đám người Hán phía sau ngươi giết hại. Ngươi hiện tại lại giúp bọn chúng đánh đồng bào đánh tổ tiên mình đây chính là đại nghịch bất đạo là tội nhân thiên cổ.”

“Tiêu Phong này nửa đời đã làm người Hán, máu trong người tôi là người Khiết Đan sự thật này mãi chẳng thể thay đổi. Nhưng mà nếu vì nó mà hại trăm họ lầm than, hại bách tính thiên hạ lâm vào đao thương loạn lạc tôi thà làm tội nhân thiên cổ.”

Tiêu Phong không chút do dự nói ra lời này. Câu này làm lời tiếp theo của Gia Luật Trọng Nguyên không thể mở miệng ra được nữa, hắn còn định dẫn dụ Tiêu Phong đi về phía chướng của mình, cùng dòng máu chính là căn cứ không thể hợp lý hơn giữa cuộc chiến giữa hai dân tộc thế này. Chỉ là lý lẽ Tiêu Phong đưa ra quá ngắn gọn, quá đơn nghĩa nó chỉ rõ hướng mà Tiêu Phong đã chọn. Gia Luật Trọng Nguyên cũng không tiện mở lời khuyên bảo gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bất ngờ nổi gió

“Ngài là Ngô Minh?”

Không nói được với Tiêu Phong, Gia Luật Trọng Nguyên lại quay sang Ngô Minh. Lại một điều là vừa rồi chính Ngô Minh đã ra tay đánh thuộc hạ của hắn vậy mà giọng điệu của hắn lại hoàn toàn khác với vừa rồi nói với Tiêu Phong.

“Ta đúng là Ngô Minh.”

“Đúng là nghe không bằng thấy, đúng là khí chất không thể hòa lẫn vào đâu được.”

Ngô Minh cũng đoán ra hơn nửa mục đích của tên này, chỉ là Ngô Minh không lộ ra thái độ của mình. Hắn còn muốn dùng Gia Luật Trọng Nguyên ép Tống Anh Tông. Chính những điều tiếp theo sẽ tăng vị thế của Ngô Minh lên mà hắn chẳng cần phải làm gì, chỉ cần hắn nói một câu cả đời sau này của hắn sẽ được trải sẵn một miếng thảm.

“Ta xưa nay không hề nề phục ai, ngay cả tên Gia Luật Hồng Cơ kia cũng vậy, hắn chỉ vừa mới bị ta bắt di thân quyền đã bỏ tay tự sát. Ủng hộ cho cả đời ta cùng hắn tranh đấu hoàng vị còn từng được ta cho là kẻ đáng kính. Chỉ là người đây ta thật lòng ngưỡng mộ. Tên này lấy được quyền lực chín phần là do một tay người ban cho.

Tây Hạ, Đại Lý hiện tại đều là dưới quyền điều khiển của Ngô Minh người, chỉ cần người đồng ý nói một tiếng thiên hạ này chẳng phải tùy ý chúng ta phân xử sao. Việc gì phải đi theo một tên vô dụng cả đời bị người khác dắt mũi này?”

“Ngươi nói cũng đúng, ta nếu cùng ngươi tứ phía đánh vào Đại Tống mười phần thành công.”

Ngô Minh vẻ mặt không tỏ thái độ, chỉ là một cái nhìn liếc qua Tống Anh Tông đã khiến hắn trong lòng hoảng loạn. Dù là một phe nhưng tới hiện tại vị hoàng đế này vẫn không tìm được một lý do gì để chắc chắn Ngô Minh sẽ ở phía mình.

Từ đầu Tống Anh Tông chỉ nghĩ Ngô Minh chỉ là một tên nhân sĩ giang hồ, võ công cao cường mà thôi. Nhưng ngay sau khi tin tức đầy đủ của Ngô Minh đưa về đã làm cho hắn ngưng trọng. Một chính là Ngô Minh lại thật sự là Thi Quý, cái tên này hắn vào cái đêm đó cũng chỉ nghĩ là Ngô Minh đem ra để tiếp cận mình. Hai chính là Ngô Minh lại nắm phía sau hai thế lực quá lớn. Vùng Tây Vực gồm Tây Hạ, Thổ Phồn, Cao Ly đều là những khu vực không thể kiểm soát mà Ngô Minh ở nơi này lại nắm giữ thế lực quá lớn. Chỉ điểm này cũng đã đưa Ngô Minh ngồi chung bàn cân với tên Gia Luật Trọng Nguyên trước mặt. Chính vì thế dù thái độ của Ngô Minh không hề tôn trọng, không kính ngữ y như đang nói với Gia Luật Trọng Nguyên ở đây nhưng Tống Anh Tông không hề tỏ ra khó chịu hay tức giận.

Lúc này Ngô Minh chỉ cần gật đầu một cái, cả kế hoạch của Tống Anh Tông sẽ sụp đổ, hắn đã đánh cược mọi thứ vào Ngô Minh. Vị Hoàng Đế của chúng ta đã bỏ qua hết những thứ mình được dạy từ nhỏ, làm một bậc đế vương không bao giờ được đánh cược những thứ quan trọng như thế này. Vương quyền là tuyệt đối là chắc chắn là không thể bị khinh thường. Chỉ là hiện tại trong tay Tống Anh Tông không còn là trọn vẹn vương quyền, thứ hắn đang cầm chỉ là hy vọng là một ngày có thể trở thành một vị hoàng đế mà hắn ngày đêm mong ước.

Ngô Minh lắc đầu nhìn sang Mộ Dung Phục.

“Ta lúc nào cũng có thể làm hoàng đế, Tây Hạ quốc vương ngôi vị đó ta nắm tay là có được nhưng mà ta hiểu ta không thích hợp. Biểu ca hắn cũng đã từ chối khi ta muốn nhường ngôi vị này cho hắn.

Cả đời muốn khôi phục Đại Yên nhưng khi có cơ hội hắn đã từ bỏ. Các người biết tại sao không? Bởi hắn nhận ra thứ mình đang tìm đang muốn giành lại không có thực, thứ hắn tin tưởng là bức tranh vẽ ra để lừa dối hắn.

Cả biểu ca, ta và cả ngươi đều không xứng đáng làm hoàng đế.”

Ngô Minh nhìn thẳng vào Gia Luật Trọng Nguyên nói ra. Ngô Minh rút ra thanh kiếm trong tay mình ra khỏi vỏ. Hành động này làm cả đám người phía sau kia nháo nhào lên hỗn loạn xông tới che đỡ cho Gia Luật Trọng Nguyên.

“Đừng có kích động, thanh kiếm này ta vừa mới đặt thợ rèn làm ra. Nó còn chưa dính chút máu tươi nào rất sạch sẽ. Chỉ là tay ta không như vậy, ta bây giờ không có chút cảm giác luyện tiếu sinh mạng nào. Mạng của ngươi hay của người trước mặt ta đều là như nhau. Nói thẳng ra là ta đã mất đi phần nhân tính của mình. Ta cũng đang cố tìm lại nó nhưng mà xem ra nó không dễ như ta nghĩ.

Làm vua không phải chỉ giết người giỏi là được, nó là tạo phúc cho dân, là làm cho trăm họ hạnh phúc. Ta đây chỉ biết giết người, còn Biều ca của ta hẳn từ nhỏ giống ta cũng là học cách giết người sao mà biết tạo phúc gì đó.”

Gia Luật Trọng Nguyên tỏ ra khó chịu nói ra.

“Đó là suy nghĩ của bậc nhược phu, làm thân nam nhi chinh chiến sa trường, giết địch lập công, mở rộng bờ cõi. Những thứ này ai làm người lại không muốn?”

“Ngươi nếu suy nghĩ như vậy thì làm một quan võ đi, nhường vương vị cho một tên khác thì tốt hơn.”

Ngô Minh vuốt lưỡi kiếm của mình sau đó cất đi, từ từ nói ra. Nhìn Ngô Minh cất đi vũ khí đám thuộc hạ của Gia Luật Trọng Nguyên mới buông lỏng cảnh giác.

“Các ngươi đừng nghĩ liên thủ thì ta sẽ sợ, dù là Tống, Tây Hạ... các ngươi liên thủ cũng không chắc chắn sẽ thắng, quân sĩ Đại Liêu chúng ta dũng mãnh một địch mười có gì phải sợ. Lời các ngươi nói cũng đã xong. Trận này nếu đã không còn gì để nói thì phải đánh. Người ta đã đưa tới, thời gian cho các ngươi chọn. Bấy giờ hay là ngày mai lúc nào mở trống khai chiến ta cũng tiếp nhận.”

“Nếu đã không có được ý kiến chung vậy trận này chúng ta chỉ còn một đường là đánh. Chúng ta ngày mai sẽ chính thức khai chiến. Hôm nay là chủ tướng gặp mặt sẽ không giao chiến.”

“Cứ như vậy mà làm.”

Tống Anh Tông nói ra. Hai bên lui ra xa nhau cùng lúc quay đầu rồi đi về phía binh doanh của mình. Gia Luật Trọng Nguyên vừa quay đầu đi nhìn về phía binh sĩ của mình hẳn đột nhiên kinh ngạc. Một tốp binh sĩ của hắn đang từ từ tách hàng, trống giục tiến quân cũng đã vang lên. Đột nhiên một tên binh sĩ ngay bên cạnh của hắn hét lớn lên.

“Bệ hạ có lệnh, hoàng đế Đại Tống hoang dã bắt tài, lại đại nghịch bắt đạo. Ba quân tướng sĩ lập tức xông lên giết chết hắn, người nào giết được hắn phong vương ban thưởng. Người nào vào được cổng thành trước tiên phong làm tướng, sau đó tùy công ban thưởng. Tất cả tấn công.”

Mọi việc quá bất ngờ, ngay cả kẻ bên Gia Luật Trọng Nguyên hẳn cũng không kịp phản ứng. Ngay lúc hắn muốn ngăn chặn lại thì tiếng hét tấn công đã vang lên quá lớn khiến cho mọi thứ đi ra khỏi tầm kiểm soát của hắn. Đặc biệt chính là cánh quân ngay từ đầu di chuyển hoàn toàn không nghe theo lệnh, làm loạn đội hình đang vô cùng quy củ của Liêu Quốc.

“Ngươi sao lại tung tin như vậy?”

Gia Luật Trọng Nguyên hét lên quay ra tên thuộc hạ vừa mới nói ra kia. Kẻ này là một viên mãnh tướng mà bảy năm trước hắn thu nhận được, trước giờ vô cùng trung thành. Tên này chỉ cười lớn, hắn đang định nói cái gì thì đột nhiên đã ngã từ trên yên ngựa xuống đất.

“Vào.”

Một trận mưa tên từ đầu ập tới, tên này bị một trong những cây tên đó bắn chết tại chỗ chưa kịp nói lời nào, hắn dùng chút hơi thở tàn của mình nhìn sang phía cổng thành Nhận Môn Quan kia ánh mắt vẫn có chút không cam lòng.

“Bọn chúng cũng dám phản lại lời hứa.”

“Chết tiết bọn khốn nạn này.”

“Bệ hạ yên tâm thần nhất định giết sạch bọn chúng đem đầu về dâng cho người.”

Gia Luật Trọng Nguyên không giữ được bình tĩnh, tức giận nhìn về phía kẻ địch. Y như phía bên này, từ trong Nhận Môn Quan cũng có một đám quân lính đang xông ra đánh tới. Trên phía tường thành hàng trăm tên binh sĩ đang sẵn tay cung tên bắn tới.

Ngô Minh tức tốc nhảy khỏi con ngựa của mình bay thẳng lên tường thành. Hành động này kinh ngạc mọi người, tường thành thẳng đứng cao phải mấy chục trượng vậy mà chỉ ba cái bậc nhảy Ngô Minh đã tiến được tới phía trên.

Ngô Minh bắt lấy một tên cung thủ hét lớn.

“Là ai ra lệnh cho ngươi bắn tên.”

“Là Nghiêm tướng quân.”

“Nghiêm tướng quân, hấn bị ta giao cho giữ cửa phía tây, đầu mà ở đây ra lệnh. Ngươi chỉ ngay người đó cho ta.”

“Tôi.. tôi..”

Tên lính này ấp úng không biết trả lời thế nào, xung quanh cung thủ vẫn tiếp tục bắn cung tên xuống phía dưới bãi chiến trường. Binh sĩ Liêu Quốc bước đầu bị trúng tên thiệt hại đáng kể chỉ là điều này càng làm cho phía đối phương tức giận tiến lên.

Ngô Minh nhìn xuống ba người phía dưới ra hiệu. Tổng Anh Tông gật đầu đồng ý, lập tức cả Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục điều cưỡi ngựa chạy ra hai hướng trái phải của chiến trường.

“Ừ ừ ừ ừ.”

Tiếng tù và từ trường thành rú lên điếc tai. Binh sĩ Đại Tống nghe thấy hiệu lệnh hành động lập tức thay đổi. Trên người giáp sắt lập tức có thêm một chiếc khăn đỏ buộc ngay bên tay phải. Hành động này chỉ tít tắc diễn ra. Ngay sau đó lập tức trong nội bộ binh sĩ Đại Tống đã diễn ra tranh chấp.

“Ngươi!”

“Giết.”

“Kẻ nào không có hồng khăn giết không tha.”

Ngô Minh nhủ mảy. Hấn đã đoán trước được quân lính của Mộ Dung Thiên sẽ trà trộn vào trong quân ngũ để hành động nên mới nghĩ ra kế này, chỉ là hấn không ngờ chúng lại đông như vậy. Hiện tại nội chiến đã quá sức khồng chế. Lực lượng quân đi ra ngoài ngăn cản đám người Liêu kia quá ít.

“Thôi kèn lệnh lần hai!”

Ngô Minh âm thanh phát ra, ngay sau đó là tiếng tù và tiếp tục vang lên. Hòa theo đó là tiếng trống thúc quân dồn dập. Binh sĩ xông ra ngoài cổng thành như thác lũ hòa vào chiến trường đang đầm máu ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Bạo phát hỗn loạn

“Đã có hiệu lệnh, các huynh đệ xông lên.”

“Là lần thứ hai kèn lệnh, tới lượt chúng ta rồi.”

“Vì Đại Tống giết sạch lũ người Khiết Đan kia ra khỏi Trung Nguyên.”

“Giết.”

Tiếng bước chân ầm ầm vang lên. Tiếng gió ngựa như sấm gầm bên tai. Tiếng trống giục khiến chân tay không thể ngồi yên, gió trận thổi bay lá cờ chiến giữa những hàng người.

Từ hai cánh quân chính là đám người nhân sĩ giang hồ tiếp viện.

“Tiêu Bang Chủ, chúng tôi tới giúp người!”

“Tiêu đại ca tiểu đệ đã tới.”

“A di đà phật.”

Tiêu Phong phía sau lưng kéo theo vô số người. Hấn nhìn phía sau mình chào hỏi những người quen biết.

“Ngô trưởng lão, trần trưởng lão, làm phiền các vị!”

“A Cốt Đà huynh đệ cũng tới thật là tốt quá.”

“Huyền Độ đại sư.”

Tiêu Phong cầm trên tay cờ lệnh kéo bay trong gió dẫn đầu đám người Trung Nguyên đánh vào mạn phải chiến trường. Hoàn Nhan A Cốt Đà cười lớn

theo sau Tiêu Phong.

“Ha ha, chúng ta là huynh đệ có gì khách sáo, A Châu tiểu muội ở nhà rất lo lắng cho huynh. Bọn người Khiết Đan đó đánh Nữ Chân chúng ta mấy năm nay còn ít hay sao, lần này mà để chúng thành công tộc Nữ Chân coi như cũng chết theo, giúp mọi người một tay cũng là hợp lý.”

“A Châu muội ấy khỏe chứ?”

“Huynh yên tâm”

Đang nói chuyện thì đột nhiên một mũi tên bắn ngay người của A Cốt Đà, may mắn là Tiêu Phong nhanh tay chụp dính được.

“Tổ cha nó lừa người Khiết Đan này, dám phá chuyện hai huynh đệ chúng ta. Các huynh đệ giết sạch cả nhà bọn chúng, giết.”

“Xông lên.”

Tiếng hét kia cũng là mồi đầu cho phía phải chiến trường nổ ra. Gia Luật Trọng Nguyên ở phía sau quan sát chiến trường liên tục chỉ huy trận cục.

“Bảo cáo bộ hạ, bọn chúng hìn như là có nội gián, mấy tên kia chia làm hai phe một bên có đeo khăn đỏ một bên không.”

Nghe được tin tức này Gia Luật Trọng Nguyên mắt sáng lên.

“Quá tốt, người ra lệnh binh sĩ chỉ giết đám người đeo khăn đỏ kia, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn nhanh ban bố.”

Gia Luật Trọng Nguyên cũng biết trong quân ngũ của hắn cũng có nội gián nhưng tới hiện tại vẫn không có gì bất lợi nên hắn mới muốn lợi dụng điểm này đem lợi thế về cho mình.

“Bộ hạ, phía cánh phải đang có viện binh, cánh trái theo trình thám cũng có một đội đang tới.”

“Không cần lo lắng, quân của chúng ít hơn chúng ta rất nhiều, chiến trường chính tăng thêm quân nhanh chóng công vào thành cho ta. Chỉ cần lọt được vào thành là ngăn được đường lui của đám viện binh kia, không đánh cũng tự tan.

Thiết Mộc Tan, A Thác Nhi, hai người đem theo quân ẩn điều động quân tiếp viện hai bên chiến trường.”

“Vâng, bộ hạ thuộc hạ đi làm ngay.”

“Vâng bộ hạ.”

Nghe theo sắp xếp của Gia Luật Trọng Nguyên quân đội Liêu Quốc nhanh chóng chỉ viện cho ba phía chiến trường.

Trên trường thành Nhạn Môn Quan kia Tống Anh Tông trong lòng thấp thòm không yên. Hắn nhìn qua Ngô Minh lo lắng hỏi.

“Chúng ta binh lực không đủ, lại bị nội gián đánh từ trong. Cứ như thế này Nhạn Môn Quan này sẽ bị đánh sập.”

“Không cần lo lắng, nghe theo ta kéo hết binh lính đi theo Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục đánh sang hai bên cánh đánh nát hai cánh đó của bọn chúng, chúng sẽ không nghĩ chúng ta tập trung đánh vào đó đâu.

Chúng ta lộ ra chính là thiếu binh lực, bọn chúng sẽ nghĩ hai bên cánh kia chỉ là nghi binh có chống đỡ cũng sẽ không cho quân đội quá lớn.”

“Nhưng mà nếu vậy thành trì này.”

“Chẳng phải còn có ta và người sao?”

“Hai chúng ta, sao có thể.”

Tống Anh Tông từ nhỏ đã học võ nhưng hắn chưa bao giờ ra trận, đánh nhau cũng không ai dám đánh hết sức với hắn, nói tóm lại là kinh nghiệm chiến trận của hắn coi như bằng không. Ngô Minh nói câu này ra chả khác nào chọc quê vị hoàng đế này.

Ngô Minh khuôn mặt không có chút gì là đùa cợt nói tiếp.

“Ta nói là sự thật, ta đảm bảo với người không ai vượt qua được cái cổng thành này.”

“Người... được ta tin người.”

Lấy hết dũng khí của mình, Tống Anh Tông dứt khoát lên tiếng. Hắn nhảy lên lưng ngựa dẫn theo kỵ binh tiến ra ngoài y như Ngô Minh nói đem hết quân chia ra hai hướng.

Binh sĩ Liêu Quốc bất ngờ nhìn đối thủ của mình di chuyển nhất thời không biết làm gì. Bọn họ trong thoáng chốc nghĩ là đối phương sợ hãi chạy trốn muốn đuổi giết thì bất ngờ trên tường thành cung thủ đã phát động trở lại.

Lúc giao tranh cung thủ không sử dụng được vì nó có thể bắn trúng đồng minh nhưng mà bây giờ quân Tống kéo đi hết nên họ đã được hoạt động trở lại.

Bất ngờ bị giết một lượng người chỉ vì đuổi theo đám người kia bọn họ cuối cùng cũng dừng lại. Một tên tướng sĩ lập tức nhận định tình hình.

“Cổng thành còn mở, tiến vào trong chiếm thành, chúng ta sẽ chiến thắng.”

“Tiến lên.”

“Cung thủ, chúng ta cũng dùng cung thủ.”

Liều binh nhanh trí cũng dùng cung thủ đánh lại. Hai bên giao thủ, một lượng lớn người lập tức chạy thẳng vào cổng thành kia.

“Mau đóng cổng thành.”

“Sao bọn họ lại bỏ chạy hết vậy, chẳng lẽ chúng ta thua rồi.”

“Làm sao bây giờ, vợ tôi còn mang thai còn chưa chạy đi được.”

“Chúng ta chết chắc rồi.”

Nhóm binh sĩ đang cố đóng cổng thành lại thì nhìn đám người Khiết Đan đang chạy tới trong tay đao kiếm dính đầy máu tươi thì khóc không ra lời. Bọn họ cố gắng đẩy nhanh chiếc cổng lớn xác kia nhưng vẫn cứ có cảm giác mình sẽ không kịp đóng nó lại.

“Àm”

Ngay lúc tuyệt vọng, một bóng người xuất hiện trước mắt họ. Một vụ nổ phát ra bắn văng những người xông tới kia bay ra ngoài. Ngô Minh xuất hiện như một vị cứu tinh, giọng hân hân vang khắp trường thành.

“Cung thủ vẫn cứ tiếp tục bắn, ai còn chiến đấu được giữ vững tường thành đừng để bọn chúng tràn vào. Ba người các ngươi đóng cổng lại đi.

Các ngươi yên tâm, có ta ở đây một bước bọn chúng cũng không vào thành được.”

Ngô Minh nói với ba người đang hoảng sợ dưới chân mình. Bọn họ mất chày hai hàng lệ, cánh tay bám vào cánh cổng lớn kia đẩy mạnh. Chẳng biết dựa vào gì họ lại đi tin vào những lời vừa rồi. Một người muốn chặn thiên binh vạn mã, đúng là trò đùa.

Nhưng họ lại tin.

Họ đang không có thứ gì để tin tưởng, không có thứ gì để dựa vào thì lời nói của Ngô Minh cho họ thứ họ cần. Nhưng người cung thủ kia đang tuyệt vọng bỗng nắm chặt lấy cây cung của mình giương tên tiếp tục bắn. Những người lính canh tường kia cũng lấy lại tinh thần quan sát xung quanh.

Còn lại phía dưới kiai chỉ duy nhất một người, một người đàn ông một bộ bạch y cùng thanh kiếm của mình.

Y phục của Ngô Minh đã đỏ màu, kiếm của hắn cũng đã ướt nhưng đó chưa phải là tất cả của ngày hôm nay.

“Ai muốn đi vào thành thì bước tới.”

“Giết!”

Một đám người mang theo trường thương xông tới, mỗi cây thương cũng phải dài hơn hai mét cách xa tầm đánh của thanh kiếm trên tay Ngô Minh. Bọn họ dựa vào đó vây Ngô Minh thành vòng tròn đâm tới. Nhân cơ hội đó xung quanh thanh leo thành cũng đã dựng cầu lên tường. Quân sĩ bên trên vô cùng vất vả mới có thể chống đỡ.

Ngô Minh nhìn thấy tình thế cấp bách không chút chần chừ lao tới không quan tâm những mũi thương kia đâm vào đâu.

Thực tế kiếm khí của Ngô Minh đã là quá mạnh, cộng thêm Kim Cương Bất Hoại Công hỗ trợ với hàn khí đa giảm gần như tối đa sát thương gây ra, chỉ là vài vết thương nhỏ được cắt lên người Ngô Minh mà thôi nhưng với khả năng hồi phục của mình chúng cũng không trở thành vấn đề với Ngô Minh.

“Ta giúp các ngươi tạo khoảng cách.”

“Àm”

“Àm”

“Àm”

Ngô Minh mang theo kiếm khí ngút trời đánh dạt kẻ địch của mình ra hai bên. Từng đợt Lục Mạch Thần Kiếm đánh thẳng vào những người đang leo tường kia. Chúng chính xác từng ly, chỉ một thoáng đã đánh ngã toàn bộ hơn mấy chục người đang leo trèo kia.

“Lui cho ta.”

Ngô Minh một kiếm đánh ra kinh khí bùng nổ. Nó bạo phát tới mức cả thanh kiếm vừa mới rên kai của Ngô Minh cũng không chịu nổi vỡ tung ra làm trăm mảnh.

Một vết dài trên đất cắt ngang hai bên chiến trường. Từ trên cao có thể nhìn thấy một rãnh đất dài mấy trăm mét chạy dọc theo tường thành tạo thành một khoảng cách mười mấy mét giữa hai bên.

“Ai bước qua cái vạch này sẽ như đám người đó.”

Ngô Minh chỉ vào những xác chết đầy trên đất kia hét lên. Trong tay hắn thanh kiếm đã biến mất nhưng người ta vẫn cảm giác cánh tay kia có thể giết chết họ bất cứ lúc nào. Lúc này không chỉ kẻ địch mà ngay cả đồng minh cũng đã cảm thấy được sự đáng sợ của Ngô Minh.

“Các ngươi nghe lệnh ta, ai đi qua bắn chết cho ta, không cần quan tâm đến ta. Các ngươi có bắn ta cũng không chết được.”

Ngô Minh cánh tay dùng Thiên Sơn Chiết Mai Thủ hút lấy một mũi tên đâm thẳng vào cổ mình, máu đỏ chảy ra. Hắn rút ra mũi tên tạo thành một lỗ hổng ngay giữa cổ mình. Nó nhanh chóng lành lại nhưng lại tạo ra một hiệu ứng kinh khủng. Những binh sĩ Liêu Quốc kia hoảng sợ ngay từ trong tâm trí. Một vài người ôm lấy cổ mình không buông ra, họ bị ám ảnh bởi hành động vừa rồi của Ngô Minh.

Ngay sau đó là những cái nuốt nước bọt nghẹn đắng.

“Chúng ta đang chiến đấu với thứ gì đây?”

“Hắn... hắn là người sao?”

“Sợ gì, chúng ta nhiều người thế này, còn cung thủ còn xe chiến sợ một mình hắn ta sao?”

“Đúng vậy, đừng hoang mang hắn chỉ có một mình, hắn chỉ là đang hù dọa chúng ta thôi.”

“Đòn như vừa rồi hắn có thể đánh ra mấy đòn chứ, ta nhìn hắn sắp hết sức rồi.”

“Đúng vậy, võ sĩ Khiết Đan không có ai sợ chết cả xông lên.”

“giết chết hắn ta.”

“Là quý chúng ta cũng giết.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tử Chiến Trước Nhạn Môn Quan

“Chúng ta đông người sợ một mình hắn ta sao? Dù có là quý cũng đánh cho hắn chết thêm lần nữa.”

“Nhìn kìa, quân của Lang tướng quân tới rồi, chúng ta cùng lên.”

“Xông vào thành, người nào đặt chân vào đầu tiên sẽ được phong vương!”

“Xông lên.”

Binh sĩ Liêu quốc nhìn thấy được quân tiếp viện thì khí thế nổi lên trở lại. Từ bốn phía như nước lũ tràn vào cổng thành. Ngô Minh vẫn cứ đứng đó đón chờ đàn người kia.

“Ta đã nói ai đi qua sẽ chết.”

Ngô Minh lần nữa tỏa ra khí thế của mình, gió như bị thổi ngược trở lại về hướng tây. Lá cờ sừng sững trên đỉnh thành kia bỗng đứng lặng không còn tung bay.

Bàn chân đầu tiên bước qua cái vạch lớn kia.

Lần nữa phong bạo nổi lên. Tiếng trống đánh dồn dập vang lên báo hiệu cho một đợt tiến công mới nữa diễn ra.

Ngô Minh nhặt lấy thanh kiếm cắm trên đất tiếp tục đánh ra một kiếm. Y như lần trước cú đánh mạnh tới mức chỉ một vung đã phá hủy đi cả thanh kiếm. Một vết cắt sâu vào mặt đất lần nữa xuất hiện trên đất. Xác chết cứ thế thêm một lớp ngã đè lên những người cũ.

Ngô Minh vẫn như thế hiên ngang đứng đó, không có chút nao núng, cũng chẳng để lộ ra sự mệt mỏi nào. Chính vì điều này đã tiếp thêm niềm tin và sĩ khí cho những binh sĩ trên thành kia. Bọn họ lấy được sự tự tin ra sức chống trả với đoàn người đang tràn tới kia.

“ Ầm ”

“ Ầm ”

Liên tiếp là những nhát chém kinh thiên động địa được Ngô Minh vung ra. Nội lực tinh thuần của hắn cứ thế dồn vào từng nhát chém khiến uy lực của nó mười lần như mười khiến kẻ địch kinh hãi.

Ngô Minh đã tiết chế lại lực của mình phù hợp với khả năng hồi phục của hắn nhưng như thế cũng là chưa đủ. Khả năng hồi phục của Ngô Minh có giới hạn, có điểm yếu. Nó không hoàn mỹ. Thứ nhất nó cần thời gian để tích tụ kích hoạt, nhược điểm này xem như bị loại bỏ trong lần này. Thứ hai chính là khi sử dụng nó bảo mòn chính là sinh lực, là khởi nguồn sức mạnh của Ngô Minh. Sau mỗi lần dùng nó sẽ để lại tổn thương lớn nhỏ tùy vào mức độ sử dụng. Chính vì thế càng dùng lâu cơ thể Ngô Minh sẽ càng chịu nhiều áp lực.

Ngô Minh đã cố sức cho mình dùng đủ lực nhát có thể để chiến đấu lâu dài nhưng xem ra là không đủ. Đoàn người kia như bất tận, giết mười người lại tới mười người, giết trăm người thì ra ngàn người. Cả canh giờ chém giết chui kiếm cũng đã chất thành đồng xác người phủ trắng cả chiến trường nhưng nó vẫn không kết thúc. Đoàn người vẫn cứ thế ồ ạt tiến tới.

“ Hết cung tên rồi! ”

“ Chỉ huy bên này cũng hết cung tên rồi! ”

“ Làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại để Ngô đại nhân ở đó một mình chống trả quân địch. ”

“ Không được rồi, ta nhìn Ngô đại nhân bên ngoài đang chống cự nhưng mà động tác đã không còn được như trước rồi. Cứ thế này ngài ấy sẽ bại trận. ”

“ Im miệng hết cho ta! ”

Vị chỉ huy sứ này gõ mạnh thanh long đao mình xuống đất trấn định lòng quân.

“ Hết cung tên thì thế nào, các người nhìn ngài ấy ở đó bảo vệ chúng ta mà được sao? Chúng ta là binh sĩ, tới đây chính là bảo vệ biên cương này, sao có thể ở đây tham sống sợ chết, tính chuyện rút lui. ”

Các huynh đệ của chúng ta đang ngoài kia chiến đấu, nhất định phải trấn thủ cánh cổng này, chờ tin vui của bọn họ. ”

Một lời tướng hơn vạn lời binh. Chỉ một thoáng chốc đã làm im lặng cả đám binh sĩ. Vị chỉ huy sứ quay đi về phía cầu thang.

“ Các người ở đây trấn giữ ta đi ra ngoài tiếp ứng cho Ngô đại nhân. ”

“ Tôi cũng đi. ”

Một tên cung thủ ném đi cung tên của mình nhặt lên một thanh đao bước ra trước. Người thứ nhất rồi người thứ hai, cứ thế hàng loạt người tạo thành một hàng dài nghiêm chỉnh đồng thanh hô lên.

“ Thẻ chết vì Đại Tổng, giết sạch giặc Liêu. ”

“ Tốt, các huynh đệ cùng ta xông ra ngoài. ”

Ngô Minh lúc này đang chống trả quyết liệt đám người xông tới. Hắn đã không còn như trước đánh ra được liên tục những kiếm dũng mãnh phá tan thể công. Một dàn trường thương tiến tới bên người Ngô Minh, ranh giới kia từ lúc nào đã không còn uy hiếp như trước.

Ngô Minh trên người ghim đến hơn ba mũi tên còn chưa kịp rút ra chỉ có thể lùi bước chờ hồi phục. Hoàn cảnh lúc này y như lúc đánh với đánh với tên che mặt kia, dù không nguy hiểm tính mạng nhưng cần thời gian để hồi phục lại các vết thương.

Ngay lúc nguy cấp thì thì cánh cửa phía sau lưng kia mở ra. Tiếng hò hét từ những binh sĩ người Hán nổi lên như một cơn địa chấn.

“ Ngô đại nhân chúng tôi tới giúp người. ”

“ Ngô đại nhân ngài yên tâm, chúng tôi luôn bên cạnh người. ”

Hơn chục người cầm trên tay khiên chắn đứng ra che đỡ cơn mưa tên đang lao tới cho Ngô Minh. Ngô Minh nhân cơ hội rút tên trên người mình ra rồi chờ hồi phục. Chỉ là khoảnh khắc này không kéo dài được bao lâu. Hơn hai trăm người vừa xông ra kia so với cơn lũ người tiến tới quá mức chênh lệch chống cự không đủ năm phút đã tan vỡ.

Ngô Minh chỉ mới đứng yên một chút đã chứng kiến những người vừa vỗ vai hắn, vừa cười với hắn đã ngã xuống trước mặt hắn. Chỉ một thoáng toàn bộ đã nằm xuống dưới lưỡi gươm của kẻ địch.

“Các người yên tâm, các người chết không vô ích đâu.

Các người nếu đã muốn đánh ta liều với các người.”

Ngô Minh quyết định dùng hết sức của mình. Từ vụ bất tỉnh lần trước hắn đã tìm ra được một bí mật trong cơ thể mình. Ngô Minh rút ra một con dao găm nhỏ tự đâm sau lưng của mình. Chết dịch màu xanh kia lần nữa xuất hiện nhưng cũng nhanh chóng bị che đậy lại bằng khả năng hồi phục phi thường của hắn.

Ngô Minh nhìn ít chất dịch đang dính trên con dao của mình do dự.

“Đã tới nước này có chết cũng không thể chết trong tay các người!”

Ngô Minh nuốt sạch số dịch xanh kia vào bụng. Lập tức nó như một luồng axit thiêu đốt bụng của hắn khiến vẻ mặt của hắn lộ rõ đau đớn. Chỉ là một khoảnh khắc nhỏ ấy qua đi để lại là một con quỷ thật sự. Ngô Minh đôi mắt như phủ đầy máu, gân cũng đã không nhìn rõ chỉ còn duy nhất màu đen cùng đỏ kia hòa lẫn với nhau.

Hai cánh tay hắn bốc ra khói trắng phủ khắp mặt đất, vết thương từ trước cũng nhanh chóng lành hẳn lại.

Nhìn thấy cảnh này đã đẩy lên nỗi sợ từ phía quân Liêu. Một tên lính hoảng hốt lập tức xông tới đánh một chưởng về phía Ngô Minh đang bất động. Từ chưởng lực có thể nhìn ra đây chính là Ban Nhược Chưởng của Thiếu Lâm, tên này chính là tay sai của Mộ Dung Thiên.

Hắn kinh nghiệm rất nhiều vừa nhìn đã thấy Ngô Minh đang có biến đổi kinh người, hắn muốn ngăn quá trình này lại. Bình thường Ngô Minh đã là một con quái vật không cách khống chế, hắn không tưởng tượng được nếu quá trình này xong sẽ là thứ gì.

Không chỉ hắn, hàng loạt binh sĩ cho tới tướng lĩnh trong đoàn người kia đánh tới người Ngô Minh. Quân Liêu cũng không hiểu sao trong đội ngũ của họ có nhiều cao thủ như vậy nhưng hiện tại có chung kẻ địch là Ngô Minh họ cũng không nghĩ nhiều ủa theo sao đánh tới. Chỉ cần bước qua con người phía trước kia danh vọng tiền tài sẽ là của họ.

“Oanh.”

Hàng trăm mũi kiếm, đao cùng chưởng lực cùng lúc đánh vào người Ngô Minh. Hợp lực mạnh tới phức phá hỏng một góc tường thành. Cả người Ngô Minh bị đánh văng dính thẳng lên tường thành, cách đất ba mét.

Không ngừng lại ở đó, vô số cung thủ lập tức dồn tiếp sát thương vào người Ngô Minh. Chỉ một tích tắc mọi chuyện như đã an bài, vô số mũi tên kia không giết chết được Ngô Minh cũng ghim hắn thành hình nhân lên tường thành.

“Hả.”

“Cái gì vậy.”

“Không khí hình như nóng lên thì phải.”

Những binh sĩ bỏ qua Ngô Minh kia xông vào cổng thành đột nhiên dừng bước, linh cảm trong người họ mách bảo rằng có nguy hiểm đang tới. Và linh cảm ấy không sai. Một đám lửa từ trong thành ủa ra ngoài đốt cháy hết đám người xông vào kia, quét sạch cả khu vực cổng.

“Hắn là hắn.”

“Sao có thể? Như vậy mà vẫn còn sống.”

“Không thể nào! Cung thủ đâu tiếp tục bắn cho ta.”

Hoảng sợ chính là thứ đầu tiên những người này nghĩ tới, bọn họ nhìn người đàn ông bị ghim chặt trên tường kia trong lòng thấp thỏm không yên. Rõ ràng chắc chắn là đã chết nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn là một nỗi lo không hiểu được.

Một quần lửa màu xanh xen lẫn đen từ đám xác chết vừa bị thiêu sống kia bay tới thẳng vào người Ngô Minh.

Chúng thiêu cháy tất cả mọi thứ trên người hắn. Từ đầu mũi tên, đao kiếm quần áo. Người nhìn như con nhím, phủ đầy tên kia hiện tại như một ngọn đuốc cháy sáng và đang roi khói tường thành ngã thẳng xuống đất.

Tất cả mọi người không ai dám đi lại gần đám lửa kia. Một thoáng chốc chỉ còn lại một cục than đen tròn to lớn giữa mặt đất. Lửa tắt đi, mặt đất lại đột nhiên bốc khói. Không phải vì nóng mà lúc này là vì lạnh.

Những vết nứt xuất hiện trên hắc cầu kia, Ngô Minh từ bên trong xuất hiện với cơ thể trần trụi, nó hoàn hảo không chút tổn thương. Chỉ là từ người Ngô Minh đã không còn phát ra chút khí tức nào. Sát khí đã mất, khí thế cũng đã mất. Nói cách khác Ngô Minh lúc này hoàn toàn không có biểu hiện của

con người.

“Đừng sợ! chỉ là trò hù người mà thôi.”

“Chúng ta đánh được hắn hai lần, sẽ đánh hắn được lần thứ ba.”

“Cùng xông lên, hiện tại chỉ còn mình hắn, chiếm được Nhạn Môn Quan chính là cắt đi đường lui của đám loạn binh ngoài kia. Chúng ta chỉ còn cách chiến thắng một bước.”

Ngô Minh giờ tay rút lấy một bộ giáp dưới đất mặt vào người mình. Tay hắn lần nữa ngưng tụ ra băng kiếm, miệng mỉm cười đầy đáng sợ.

“Máu.”

Từ duy nhất mà Ngô Minh nói ra chính là máu, đó cũng thứ xuất hiện tiếp theo sau. Ngô Minh như bóng ma thoát ần thoát hiện, vô số tiếng la hét vang lên. Người bị Ngô Minh chém trúng cơ thể lập tức trở thành thức ăn cho hắn bốc cháy không lý do. Ngọn lửa màu xanh đen kia không dập tắt được, bị trúng phải chết không thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Quân liều tháo chạy

“Phía Nhạn Môn Quan sao rồi, cử bao nhiêu quân đi như vậy, một ải nhỏ mà tới giờ vẫn chưa có kết quả là sao?”

Gia Luật Trọng Nguyên hỏi tên tướng quân ngay bên mình. Tên này nét mặt lộ ra sợ hãi, cùng lúc một người cưỡi ngựa đang chạy nhanh về phía này.

“Báo cáo bệ hạ không xong rồi!”

“Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy!”

Gia Luật Trọng Nguyên lo lắng nói ra, nhìn nét mặt tên này chắc chắn là chuyện không hay.

“Chúng ta cử một vạn quân tiến đánh cổng chính Nhạn Môn Quan, bất ngờ toàn bộ quân bọn họ chia ra hai cánh tiếp ứng cho hai bên cánh quân của Tiêu Phong và Mộ Dung Phục, đội ngũ bọn họ gồm nhân sĩ trung nguyên cùng đám người Tây Hạ, Thổ Phiên. Chúng ta binh lực hai phía quá mỏng đang thua thiệt tháo chạy.”

“Sao lại có chuyện đó, nếu vậy cổng thành chắc chắn là bị phá rồi đúng không, nếu vậy dẫn theo đại binh truy quét ngược trở lại bọn chúng rơi vào thế rọng kìm không cách nào thoát.”

Gia Luật Trọng Nguyên lập tức đứng dậy đang muốn tự mình chỉ huy quân đội tiến ra chi viện thì tên báo tin này nét mặt như đưa đám bầm tấu.

“Bầm bệ hạ, việc này..”

“Còn gì nữa?”

“Cổng thành Nhạn Môn Quan vẫn chưa phá được?”

“Hả, sao lại như vậy, người nói bọn chúng kéo quân sang hai cánh mà, quân đội bọn chúng làm gì đông như vậy, sao có thể cùng lúc tấn công còn phòng thủ thành được.”

“Là Ngô Minh, cái tên quái vật đó hắn đang một mình giết hơn vạn binh sĩ, hiện giờ đang phát cuồng giết sang hướng này. Binh sĩ đã mất hết sĩ khí rồi, tên điên đó càng đánh càng mạnh hoàn toàn không phải người.”

“Sao có chuyện này, mau chuẩn bị chiến xa. Không được để hắn đánh tới đây, quân đội chúng ta còn phải đi vào Trung Nguyên nếu ở đây mà dây dưa tổn thương nặng thì còn sức lực đâu mà đánh.”

Gia Luật Trọng Nguyên nghiêm túc nói ra, hắn tự mình dẫn theo các tướng sĩ kéo ra chiến xa để càn quét Ngô Minh.

Những chiến xa này là những hộp sắt chứa đầy các lưỡi dao xung quanh, ngay cả bánh xe cũng đầy những thanh đao chi chít. Chúng di chuyển sức đẩy từ người và ngựa, một khi đã di chuyển thì không thể dừng lại chỉ có thể tiến về phía trước. Kích thước chúng lại rất lớn, mỗi chiếc lên tới 3 mét nên không thích hợp để chiến đấu những nơi địa hình hiểm trở như thế này nhưng hiện tại đã hết cách.

Chỉ một tin báo một mình Ngô Minh giết hơn vạn người đã làm toàn bộ người nghe có cả Gia Luật Trọng Nguyên sợ vỡ mật. Đây là khái niệm gì, từ cổ

chỉ kim tướng giỏi vô số nhưng tướng là tướng, họ giỏi võ giỏi mưu nhưng cùng lắm là một chiến trăm. Đó đã là quá sức còn cái này một người chiến vạn người mà còn giết tới tướng chạy binh vong là khái niệm gì. Nếu không phải đã phóng lao thì phải theo lao Gia Luật Trọng Nguyên không bao giờ đi đổi đầu với một thứ như vậy.

Cả đoàn quân di chuyển tới chiến trường, phía sau còn để lại một lượng lớn binh để giữ lương thực và vũ khí. Đây là quân diễn chính, lấy chiếm giết cướp bóc để làm sức mạnh nên số lương thực đem đi cũng không nhiều nhưng cũng rất quý báu. Số quân ở lại này cũng để làm một cửa lui cho quân Liêu.

“ Là phía trước!”

“ Sao có thể?”

“ Chuyện này..”

“ Ờ ờ ờ.”

“ Kinh khủng.”

Toàn bộ thứ trải ra trước mắt là hình ảnh một tên mặc giáp sắt toàn người đều là màu đỏ đang tung hoành giữa hàng ngàn người vây xung quanh. Một mảnh đất trống lấp đầy bằng xác chết, máu đỏ ướt đất.

Ngô Minh như một con quỷ chém giết liên hồi, không ngừng không dứt. Mỗi chiêu mỗi thức mà Ngô Minh đánh ra đều là chí tử đều có mạng người đổ xuống. Con mưa tên phía trên không có ý nghĩa nó chỉ như tô điểm thêm cho bức tranh màu đỏ mà Ngô Minh đang vẽ.

Bên này Gia Luật Trọng Nguyên kinh hãi tốt độ, trước mắt hắn nào còn là người. Đây là ma quỷ, là hiện thân của tử thần. Dù cách xa một khoảng nhưng hắn vẫn có cảm giác những đao những kiếm kia là chém vào cơ thể mình. Gia Luật Trọng Nguyên không tự chủ sờ vào cổ mình cứ như có vết thương trên đó. Hắn có cảm giác chỉ chút nữa mình cũng sẽ giống những binh sĩ kia.

Gia Luật Trọng Nguyên hai mắt đỏ ngầu. Hắn cắn răng nắm lấy cổ áo của tên tướng bên cạnh.

“ Lập tức dừng máy bắn đá cho ta, dừng cả hỏa đạn. Ra lệnh tử chiến. Hôm nay phải giết chết tên này, mười năm nữa ta tiến đánh Trung Nguyên cũng được nhưng hôm nay nhất định phải giết chết hắn nếu không cả dân tộc này không có ngày ngóc đầu được sẽ trở thành nô lệ suốt ngàn đời.”

Tên tướng quân kia sợ hãi không nói ra lời. Hắn không hiểu được sự đã kích mà Gia Luật Trọng Nguyên đang gánh chịu. Một tiếng kèn vang lên rộn khắp một phương. Nhịp điệu của tiếng kèn này chính là báo hiệu cho sự chết chóc, nó là tiếng báo chiến tử.

Những người đang quay đầu bỏ chạy khỏi Ngô Minh kia đột nhiên dừng chân, tiếng kèn phát lên khiến họ không bước chân chạy nữa mà quay đầu trở lại.

“ Vì Đại Liêu.”

“ Đồng quy vu tận.”

“ Các huynh đệ giết chết con quỷ này.”

Tất cả quay đầu lại hướng tới Ngô Minh mà chạy. Lần này họ không phải tới để chiến đấu mà tới để chết. Tất cả không như trước chống trả mà như những con thiêu thân lao vào lửa, đây là miêu tả chính xác những gì diễn ra. Khi tình hình biến đổi, Ngô Minh đang đắm chìm trong giết chóc kia cũng không phải tên ngốc bị thật. Hắn chuyển đổi cơ thể của mình, từ đó một luồng lửa bùng ra lan cháy khắp mọi nơi, từ những kẻ còn sống đến những kẻ đã chết, từ cây cỏ đến đất đá. Cả một khu vực bị cháy lan ra không dứt.

Những con thiêu thân bị đốt cháy kia không quay đầu, họ lao tới ôm lấy người Ngô Minh để cho hắn không thể di chuyển. Bầu trời trên đầu họ tối sầm lại. Không phải là trời chuyển sang đêm, cũng không phải mây đen kéo mưa tới. Bầu trời kia đang bị che lấp bởi vô số tảng đá to được bắn ra từ máy bắn đá.

Tất cả đều hướng về Ngô Minh, hắn bị vây chặt bởi lũ người không sợ chết đã biến thành một mục tiêu không di động.

“ Âm”

“ Âm”

“ Âm”

Liên tiếp những tiếng động vang trời, những tảng đá to lớn chạm vào mặt đất, va chạm vào nhau tạo ra những tiếng in óc như tai. Bụi khói tỏa ra che kín một vùng. Từ đằng xa ta có thể nhìn thấy một khối núi đá đã từ bao giờ xuất hiện giữa biển lửa. Từng tảng từng tảng đá to nhỏ vỡ vụn che lấp hàng vạn người bên dưới. Bụi khói bay đi chỉ còn lại là một đồng đất đá không chút di động.

“ Rút quân.”

“ Bệ hạ chúng ta như vậy rút sao?”

“Người không nghe rõ sao, ta bảo là rút quân. Trận này đánh không được nữa, có đánh cũng không nắm được chiến thắng ta không đánh một trận như vậy.”

“Đánh trống thu quân.”

Tiếng trống cất lên không được bao lâu đã bị hòa lẫn vào trong tiếng hò hét từ hai phía trái phải, dồn dập tiếng bước chân kéo tới. Kẻ tới không ai khác là Tống Anh Tông cùng hai cánh quân chi viện. Lực lượng không đủ kia cùng với chênh lệch chất lượng nặng giữa hai bên đã dẫn tới kết quả quá một chiều. Tuy không khùng bỏ như Ngô Minh nhưng mà Tiêu Phong và Mộ Dung Phục so với ngàn quân vẫn là ngang bằng.

Cả đám người nhìn tới phía núi đá vừa mới xuất hiện kia thì mơ hồ đoán ra mọi việc vừa xảy ra.

“Liều Vương ông làm gì Ngô Minh rồi.”

Tống Anh Tông uy dũng trên lưng ngựa nói ra, trong trận chiến hắn đã chứng tỏ mình là một bậc quân vương như thế nào. Vết thương trên người hắn chính là thứ đánh đổi sự tôn trọng từ phía thần dân của mình.

“Tên ác ma đó bị bọn ta chôn vùi dưới đồng đất đá đó rồi, hắn chết không thể chết lại được nữa.”

Gia Luật Trọng Nguyên chỉ tay vào đám lửa màu xanh vẫn còn cháy rất kia, ngọn núi kia vẫn không có tí sự sống nào phát ra. Đây cũng là điều dễ hiểu, dưới một đòn liên hoàn như thế chết là thứ khó mà chạy khỏi.

“Các người, trả mạng Công Tử cho chúng ta!”

“Các người, bọn Khiết Đan khôn kiếp này các người hại chết bọn ta rồi!”

Nghe được lời này những người phản ứng đầu tiên chính là Linh Thử Cung cùng 36 động 72 đảo nhân chúng. Bọn họ một là thuộc hạ của Ngô Minh, một là bị Ngô Minh nắm giữ mạng sống trong tay. Bọn họ phản ứng cũng là đương nhiên. Mặc khác đám người Trung Nguyên kia ăn không ít thiệt thòi từ phía Ngô Minh, thù hận với hắn cũng không ít. Không nói ngoa rằng nghe tin này đa số mọi người đều là vui mừng, ngay cả Tống Anh Tông kia dù có chút đau lòng nhưng hắn vẫn cảm thấy nhẹ nhõm, Ngô Minh quá mức kiểm soát không có cách chế ngự. Ngô Minh chết đi không chừng lại là một việc tốt, bởi một kẻ không kiểm soát như thế không biết tương lai sẽ gây ra những chuyện gì, ai mà biết được sẽ có ngày hắn quay mũi giáo sang người Hán, dù sao Ngô Minh cũng là kẻ đứng sau Tây Hạ một kẻ địch của Đại Tống.

Đoàn người Linh Thử Cung, 36 động 72 đảo tràn tới báo thù cho chủ nhân mình. Họ ngay lập tức gặp phải sự cản trở từ phía Liêu Bình. Gia Luật Trọng Nguyên nhận ra sự tình không ổn vội thúc ngựa bỏ chạy, phía sau binh lính vừa đánh vừa lui. Tống Anh Tông cũng không cho quân đuổi theo, dù hiện tại hắn có lợi thế nhưng phía sau kia đại quân còn đó, đuổi theo e rằng sẽ gặp phải mai phục. Chỉ duy có đám người Linh Thử Cung là không quan tâm gì xông vào trả thù.

Mộ Dung Phục đứng nhìn đám hỗn loạn phía trước sau đó nhìn lại ngọn núi đá phía sau kia không lộ ra chút cảm xúc gì. Hắn lại đột nhiên nhìn về phía vách núi hai bên kia.

“Tiêu Phong là hắn, hắn ở trên vách núi kia.”

Tiêu Phong nhìn theo hướng Mộ Dung Phục chỉ tay thì nhận ra phía trên kia đúng thật là có người hơn nữa còn đang chạy theo hướng Gia Luật Trọng Nguyên.

“Hắn muốn giết Gia Luật Trọng Nguyên.”

“Đúng vậy, ta không quan tâm hắn muốn làm gì ta chỉ cần giết chết hắn.”

“Mau không để hắn hoàn thành ý định, nhất định phải ngăn hắn lại.”

“Đi.”

Cả hai người cả người bay một thoát lên hơn ba mét vút đi về phía vách núi. Vách núi này dựng đứng bình thường không có cách đi lên, vì thế dù có nghĩa đến mai phục bên trên nhưng cũng không có cách để đưa binh lính lên đó. Chỉ những người có khinh công giỏi bám vào những tảng đá nhỏ lẻ trên đó may ra mới có khả năng đi lên. Về khoảng này Mộ Dung Phục cùng Tiêu Phong dư sức thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Mộ Dung Thiên ra mặt

“Bệ hạ có người đuổi theo.”

“Trên kia.”

Gia Luật Trọng Nguyên nhìn lên trên vách núi cao bên trái sau đó nhìn lại phía sau mình. Hắn thấy rõ hai bóng người đang vút lên trên, dù là tận mắt chứng kiến nhưng hắn cũng không thể tin nổi vào mắt mình. Võ học của Trung Nguyên phát triển cường thịnh hơn ở thảo nguyên cùng Tây Vực rất nhiều, nhân sĩ cũng đông đúc hơn. Có một số thứ dù có nghe qua cũng không thể tin tưởng, vậy mà trong một ngày Gia Luật Trọng Nguyên lại có thể thấy tới hai lần.

Lần thứ nhất chính là Ngô Minh, một con quái vật thật sự, người mà chỉ nhìn từ xa Gia Luật Trọng Nguyên cũng sợ hãi tới tận tâm can. Còn lần thứ hai là hai người thanh niên trước mặt đây. Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục khinh công tuyệt đỉnh, cả người như chim bay nhảy trên vách đá thẳng đứng.

Gia Luật Trọng Nguyên sợ hãi, hướng di chuyển này là nhắm vào hắn. Hắn có chiến xa để chặn đứng đường tiến công truy đuổi của quân Tống nhưng mà với đám cao thủ này hắn không có cách. Trong nguyên tác cũng đã cho thấy rõ sự thiếu hụt nhân tài của Đại Liêu, cả đất nước chỉ có một mình Tiêu Phong là dùng được còn lại đều nhát nhòa không nổi bật.

Gia Luật Trọng Nguyên chỉ còn cách cầu may mấn đến với mình, hắn thúc ngựa thật mạnh hét lên cho binh lính phía trước tránh đường để mình thoát thân. Nếu hắn chịu nhìn lên phía trên kia hắn có lẽ đã không làm như vậy, tình cảnh khốn khó đã khiến hắn mất đi sự tỉnh táo để phán đoán. Mộ Dung Phục và Tiêu Phong đang cùng với đám người phía trên đỉnh núi giao đầu với nhau làm gì có thời gian mà lo tới hắn.

Lúc này trên đỉnh núi cao, hàng chục cao thủ đang cùng Tiêu Phong và Mộ Dung Phục quần chiến. Đám người này đều là cao thủ trong cao thủ, số lượng chỉ có hơn 50 người nhưng sự phiền phức mà họ đem lại rất lớn.

Hai bên đồng loạt tung ra chiêu lực, kinh lực kinh hoàng nổ ra rung chuyển mặt đất. Đất đá phía trên rơi xuống phía dưới khiến cho bên dưới hoảng sợ chạy toán loạn. Mộ Dung Thiên cũng ngay sau đó xuất hiện trước mặt của hai người Tiêu Phong. Mộ Dung Phục lớn tiếng.

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, phụ thân của ta ôn ấy ở đâu, ngươi đã làm gì ông ấy?”

“Ngươi chính là phản nghịch của Đại Yên, phản bội Mộ Dung gia có tư cách gì nói chuyện với ta?”

“Ai là kẻ phản bội, các ngươi dùng phân gia của bọn ta để ở ngoài sáng giúp các ngươi náo loạn thiên hạ, nhưng rồi sao tới thời điểm một con chó cũng không bằng. Nói vút là vút các ngươi mới chính là những kẻ phản bội lại ta. Uông công ta hơn 20 năm mỗi ngày đều nuôi chí phục quốc giờ nghỉ lại đứng là nực cười.”

“Muốn thành đại nghiệp phải biết hy sinh, ngươi từ nhỏ chẳng phải cũng được dạy như vậy sao?”

“Đừng có ngụy biện. Ta đã quyết từ nay sẽ đi con đường của riêng mình, sống một cuộc sống mà ta mong muốn.”

“Huynh đệ nói nhiều với hắn làm gì? Chúng ta đánh bại hắn ép hắn giao ra phụ thân chúng ta.”

Tiêu Phong đồng cảm với Mộ Dung Phục nên an ủi hắn, đồng thời cũng nhìn về Mộ Dung Thiên nói ra. Mộ Dung Thiên khuôn mặt từ đầu đã không có vẻ gì là vui sướng cả, hắn thâm độc nhìn Tiêu Phong trả lời.

“Muốn đánh bại ta? Không nói tới các ngươi có tư cách này hay không nhưng mà cứu phụ thân ta nghĩ các ngươi từ bỏ hy vọng đi!”

“Là ý gì?”

“Ngươi là giả ngọc hay là ngọc thật. Ngươi xem tuổi tác của hai lão già nhà các ngươi đã bao nhiêu rồi, bị ta hút cạn công lực còn sống được hay sao?”

“Nhưng mà Ngô Minh hắn nói.”

“Thôi chúng ta lại bị tên khốn đó lừa rồi.”

Mộ Dung Phục thở dài. Rõ ràng hắn cũng biết Ngô Minh là lừa hắn để hắn có hy vọng mà phấn đấu nhưng hắn vẫn tin. Thà tin vào một điều tốt đẹp còn hơn tin một thứ tồi tệ. Tiêu Phong hắn cũng thế, chỉ là hắn cũng như Mộ Dung Phục luôn tự mình gạt mình. Sự thật dù đã được nói ra nhưng Tiêu Phong vẫn chưa thể tin là sự thật.

“Ta bắt ngươi đền tội.”

“Tội? ha ha ha. Tội ai trong chúng ta không có tội. Hai tên phụ thân các ngươi không có tội sao? Không có giết người tốt sao. Ngươi nói người thân của những kẻ bị giết tìm ai đòi công lý đây? Ta đây chẳng phải là trừ hại cho dân sao, là làm việc tốt.”

“Không cùng hắn nói nhiều ra tay.”

Ngay cả Tiêu Phong và Mộ Dung Phục đều không thể trối cãi rằng mình từng giết người, giết người tốt hay người xấu đều là giết người. Có trách thì chỉ có thể trách thế giới này là cường giả vi tôn, kẻ yếu không tự nắm được vận mệnh của mình.

“Các ngươi lo hai tên này cho ta. Ta đi bắt lấy tên Khiết Đan kia, còn cả tên tiểu hoàng đế nữa. Chỉ cần giết chết hai tên này dù là không có chiến tranh

thiên hạ cũng đại loạn, chỉ cần như thế chúng ta cũng đã đủ điều kiện để vấy binh tạo phản.”

“Đừng hòng.”

Tiêu Phong muốn xông tới ngăn cản Mộ Dung Thiên di chuyển nhưng đã bị chặn lại bởi đám người phía trước. Tiêu Phong nhanh nhẹn tung ra một chưởng đánh thẳng vào người một tên gần mình.

“Boong.”

Một tiếng động kì lạ phát sinh, chỉ thấy tên bị đánh cơ thể lùi ra sau mấy mét. Quần áo hần rách tung, chính thứ này lại lộ ra một điều đáng kinh ngạc.

“Đây là?”

“Là Đồng Nhân Thiếu Lâm Tự, ta lúc nhỏ đã từng nghe Huyền Phổ sư phụ nói qua.”

Mộ Dung Thiên đôi mắt thay đổi hần vốn cho rằng những thuộc hạ của mình có đủ khả năng đánh bại hai tên này nhưng hiện tại hần lại quyết định dứt khoát giết chết hai người này. Chưởng vừa rồi của Tiêu Phong đã cho hần một mối lo lắng thật sự.

“Ta ở Thiếu Lâm Tự bao nhiêu năm các ngươi tưởng không có chút ý nghĩa nào sao? 54 người này là ta huấn luyện. Ta lấy Thập Bát Đồng Nhân Trận của Thiếu Lâm tạo nên gấp ba lần số lượng 54 người. Đạo thương bất nhập, trận pháp không có kẻ hở.”

“Làm gì mà không có kẻ hở, nếu mà không có thì ngươi đã không phải là chủ nhân của bọn họ rồi.”

Mộ Dung Phục chế giễu, hần tuy nói miệng như thế nhưng trong lòng cũng thầm than. Vừa rồi chưởng kia của Tiêu Phong không hề nương tay vậy mà nhìn tên kia cũng chỉ bị đẩy lùi chứ không gây ra được thương tích. Nếu những tên còn lại cũng như thế này thì đúng là phiền phức, muốn đánh hết cả đám người này tốn sẽ không ít công sức. Huống chi Mộ Dung Thiên thái độ hình như muốn giết hai người bọn họ trước, cái này lại là một việc càng đáng quan tâm.

Mộ Dung Phục bỗng lên tiếng.

“Ngươi vẫn còn chưa đột phá lên cái gọi là Âm Dương Cảnh phải không?”

Mộ Dung Thiên kinh ngạc, hần không ngờ Mộ Dung Phục lại nhận ra. Cũng đúng nếu hai kẻ trước mắt này biết hần đã đột phá lý nào lại dẫn thân tới nạp mạng.

“Sao ngươi biết!”

“Là tên khốn Ngô Minh nói cho hai chúng ta, hần nói việc này có liên quan tới trận chiến năm đó của ngươi cùng Tiêu Dao Tử.”

“Mộ Dung Phục ngươi sao lại..”

Tiêu Phong kinh ngạc nói ra, hần muốn ngăn cản Mộ Dung Phục nói tiếp nhưng bị Mộ Dung Phục giơ tay bảo dừng.

“Ngươi nghĩ tên Ngô Minh đó còn sống không?”

“Không thể sống, vừa rồi ta chứng kiến toàn bộ, hần không có thoát ra ngoài. Dù có là thân tiên bị bao nhiêu khối đá đó đè xuống cũng không sống nổi.”

“Ngươi đúng là sai lầm, hần nếu mà chết những đám lửa xanh kia sao vẫn còn cháy.”

Câu nói này lập tức làm Mộ Dung Thiên quay đầu nhìn lại phía xa kia. Hần quả thật nhìn ra được là những ngọn lửa màu xanh vẫn còn le lói giữa những tảng đá ngổn ngang. Bất ngờ Mộ Dung Phục nhân lúc Mộ Dung Thiên sơ ý rút kiếm đánh tới.

Một kiếm đánh trúng ngay sau lưng của đối thủ chỉ là một tiếng “Boong” quen thuộc lại vang lên. Mộ Dung Thiên mỉm cười quay sang.

“Ngươi suy nghĩ gì vậy, ta là kẻ dạy cho những tên này ngươi nghĩ sao ta lại không biết nó?”

Mộ Dung Phục hoảng sợ vội đưa kiếm về thủ rút lui ra sau. Lập tức một nhóm mười tám người xông tới. Mộ Dung Thiên đang muốn phối hợp thì hần nhìn ra được một tảng đá lớn trong núi đá kia rung chuyển.

“Hần đúng là còn sống, không được. Hần chán chần là bị trọng thương phải lập tức giết chết tên quái vật này. Hần có khả năng hồi phục quá dị thường nhân lúc hần còn chưa hồi phục kịp phải hạ sát một lần dứt điểm.”

Mộ Dung Thiên e ngại chỉ duy nhất một người là Ngô Minh. Hần sợ dĩ hành động lộ liễu như hiện tại cũng là nhìn thấy Ngô Minh bị liên hoàn bẫy rập đánh tới không thể trở tay, chín phần là chết mới lộ diện. Hiện tại lại nhìn ra được nửa tia sống sót của Ngô Minh, cái này hần không cho phép.

“Các ngươi lo hai tên này, ta nhất định phải đi giết chết tên Ngô Minh đó.”

Mộ Dung Thiên rút đi với một tốc độ cực nhanh lao thẳng tới chỗ Ngô Minh bị chôn vùi. Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục bị đám người đồng vây kín không thấy lối thoát.

Những kẻ này không chỉ không sợ đau đớn, không sợ binh khí mà còn nội lực thâm hậu. Đánh lại rất tuân thủ quy tắc, luôn di chuyển y như trận pháp đề ra tạo thành thế vây hãm không có lối giải. Trên lý thuyết Thập Bát Đồng Nhân đứng ở 18 vị trí đã rất khó để phá giải đằng này là ba lớp đồng nhân 54 vị trí tầng tầng lớp lớp càng không tìm ra được lối giải.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Quái vật giao tranh

“Bọn người này chỉ tu ngoại công Thiếu Lâm Tự còn lại võ công khác đều không phải. Võ công Thiếu Lâm sinh ra không phải để giết người vì vậy lúc đánh ra đều giữ lại lực, 10 phần đánh 7. Còn bọn người này chiêu thức đều là giết người đoạt mệnh.”

Tiêu Phong có kinh nghiệm với võ công Thiếu Lâm nên vừa giao thủ liền nhận ra đối phương chuẩn tu không phải chính tông võ công Thiếu Lâm. Mộ Dung Phục kẻ lưng ngay phía sau hắn bực bội nói ra.

“Ta cần biết mấy thứ đó làm gì? Người nghĩ ra cách nào giải quyết hay không cứ bị vây như thế này thế nào cũng thất bại.”

“Bọn người này đánh quá mức nguyên tắc hoàn toàn không lộ ra sơ hở.”

Tiêu Phong bình sinh thiên phú kinh người, võ công cùng kinh nghiệm thực chiến cũng cực giỏi nhưng lúc này hắn cũng không nghĩ ra được hướng giải quyết. Loại đối thủ đánh không đau, chiêu không chết này hắn không gặp qua bao giờ, lại còn là thế vây công càng làm hắn đau đầu.

“Không có gì là không có sơ hở, bọn họ chắc chắn có điểm yếu. Chúng ta nhất định sẽ tìm ra.”

“Nói sau đi, lại tới rồi kia.”

Như một chu kỳ, sau một lúc vây tròn đám người đồng này lại triển khai thế công. Lần này là áp dụng một loại gần giống với Đả Cầu Trận của Thiếu Lâm. Đám người này mặc dù chỉ là tay không đánh trận nhưng thi triển chiêu thức dù là kiếm pháp, côn pháp, hay bất cứ thứ gì đều tạo ra nét đặc trưng của môn công phu đó. Cái này tu luyện không phải một sớm một chiều mà có được, từ đó có thể thấy những kẻ này đều là được huấn luyện đặc biệt, cả đời sinh ra chỉ để giết người.

Trong lúc hai người Tiêu Phong đang kẹt giữa cuộc chiến thì Mộ Dung Thiên đang lao như bay tới nơi Ngô Minh đang bị đè lấp. Hắn tới nơi lập tức ngừng di chuyển quan sát những chuyển động xung quanh để tìm kiếm vị trí chính xác của Ngô Minh.

“Người là ai?”

“Tên kia người không trả lời chúng ta sẽ ra tay.”

“Các người im lặng cho ta.”

Vừa rồi di chuyển, Mộ Dung Thiên đã gây sự chú ý của quân binh Đại Tổng. Bị chú ý Mộ Dung Thiên không để bọn người này vào mắt chỉ một chiêu đã đánh giết toàn bộ tất cả bọn người vây quanh. Lập tức một đợt kinh hoàng lan ra khắp nơi, mọi người bị thực lực của Mộ Dung Thiên làm cho hoảng sợ. Bọn họ vừa rồi đã được thấy sự kinh khủng của Ngô Minh, họ biết một tuyệt đỉnh cao thủ là ý nghĩa gì vì thế chẳng ai dại dột tiến tới mà tiếp cận Mộ Dung Thiên.

Hôm nay tổn thất đã quá nặng nề, quân Liêu lui binh nhưng ai biết được đó có phải là một kế nghi binh hay không, nếu mà bọn họ lại tiếp tục đánh tới thì kết quả khó mà nói trước.

“Ta biết người còn sống, mau ra đây nếu không cả đám người này, đám người Linh Thửu Cung kia có vẻ rất quan tâm người, người còn trốn nữa ta sẽ giết bọn họ trước.”

Mộ Dung Thiên dù không biết được Ngô Minh đang ở đâu nhưng đã khẳng định được rằng kẻ địch mình còn sống. Hắn có thể cảm nhận trong mớ hỗn độn kia một nguồn năng lượng đang từ từ lớn dần lên. Chắc chắn là Ngô Minh đang đầu đó bên dưới chờ đợi cơ thể mình hồi phục sức mạnh. Điều này làm Mộ Dung Thiên e ngại vì thế hắn muốn dùng những con xung quanh này uy hiếp Ngô Minh nhưng có lẽ hắn đã không hiểu được con người của Ngô Minh.

Chính như lời Ngô Minh đã nói hắn hiện tại là kẻ đang dần mất đi nhân tính, những kẻ ở đây không gì khác chỉ là công cụ cho hắn sử dụng. Đối với hắn là thuộc hạ chính là để phục vụ chủ nhân không có chuyện chủ nhân đi hy sinh mình chỉ vì đám thuộc hạ được. Mộ Dung Thiên dù có giết hết đám người xung quanh thì cũng không ép được Ngô Minh đi ra.

Mộ Dung Thiên nói là làm sau một lúc không thấy Ngô Minh xuất hiện đã ra tay từ những kẻ đứng gần đồ sát khắp chiến trường. Làn nửa huyết tinh nổi lên, toàn bộ đại quân đã sức tàn lực kiệt lại phải gồng mình đi đối đầu với một con quái vật.

Cuộc chém giết quá một chiều, bằng vào thân thể đao thương bất nhập cùng nội lực vượt quá trăm năm của mình Mộ Dung Thiên chỉ như đang dạo chơi, bóp chết những người này như những con kiến. Một chút cơ hội phản kháng hẳn cũng không để lộ.

Tổng Anh Tông nhận ra sự tình đã không ổn, hẳn lập tức quay đầu về phía Nhạn Môn Quan bỏ chạy. Mộ Dung Thiên lúc này giết cũng đã gần tới, mục tiêu của hắn đúng là vị hoàng đế kia sao có thể để con mồi mình chạy thoát.

“Tham Hợp Chi.”

Ba tia chỉ lực đánh ra như ba con gió thổi mạnh vào hư không. Nó vô hình vô tức chỉ có âm thanh là vang vọng bên tai. Trên đường nó đi đâm xuyên qua không biết bao nhiêu binh sĩ cuối cùng nó đánh trúng vào chân con ngựa mà Tổng Anh Tông đang cưỡi. Hoàng Đế bị hất văng xuống đất, binh sĩ xung quanh thấy thế vội đưa hắn lên một con ngựa khác để hắn nhanh nhất có thể chạy vào thành. Tất cả mọi người đều liệu mình đi ngăn cản Mộ Dung Thiên.

Mộ Dung Thiên đang phi thân đuổi theo thì hắn đột nhiên cảm nhận dưới chân mình có gì đó không đúng. Nhưng lúc này hắn đang dùng khinh công quá mức không thể dừng lại, ngay tức khắc từ dưới lòng đất Ngô Minh xuất hiện nắm lấy hai chân Mộ Dung Thiên kéo xuống phía dưới. Do đã quá đà Mộ Dung Thiên không kịp phản ứng bị Ngô Minh kéo cả người xuống lỗ dưới đất cả người chỉ còn duy nhất cái đầu nhô lên.

Lập tức không chờ đợi, cả đám quan binh trên tay binh khí lao tới chém giết cái đầu còn thò lên kia. Mộ Dung Thiên không nao núng hẳn lúc này đã lấy lại được phương hướng vững mạnh, lớp đất đá vốn đã bị Ngô Minh đào xới nên cũng không còn chắc chắn như trước, một thoáng bị hắn vỗ tung thành một cái hố to rồi từ đó thoát ra ngoài.

Hành động vừa rồi của Mộ Dung Thiên cũng kéo theo những binh lính vừa lao tới bị sụp xuống cái hố hắn vừa đào bị đất đá vùi lấp. Liên tiếp những người phía sau không tránh kịp và vấp vào nhau tạo thành một đám hỗn loạn, binh khí cứ thế chông chéo lên nhau khiến không ít kẻ tự mình giết chết mình.

“Toàn bộ tránh ra.”

Ngô Minh lúc này nét mặt hồng hào, không chút gì là vừa mới bị thương xong. Hắn ra lệnh lập tức làm toàn bộ binh lính cùng thuộc hạ mình lùi ra ngoài, đám nhân sĩ Trung Nguyên cũng không ngoại lệ rút lui.

Một thoáng còn lại chỉ là một mảnh đất lớn đầy xác chết và hai kẻ còn đứng đó. Ngô Minh sờ vào lưng mình thăm thán.

Hắn là từ một ý định điên cuồng đi tìm hiểu xem chất dịch màu xanh kia là gì nên đã từng như kẻ bị mất tâm lý mình để tìm hiểu. Thứ chất màu xanh lam ấy hết sức kinh dị, nó nếu bỏ ngoài tay Ngô Minh chạm vào bất cứ thứ gì đều như một chất axit mạnh ăn mòn hết mọi thứ. Thế nhưng nó đối với Ngô Minh lại có tác dụng khác. Lần trước Ngô Minh chỉ dùng một giọt đã kích phát dị năng của mình tới một giới hạn mới, tuy chỉ là một thời gian ngắn nhưng nó cũng làm Ngô Minh cảm nhận được cơ thể mình như biến thành một kẻ khác.

Lần vừa rồi Ngô Minh đã dùng quá liều, nó đã đem tới một kết cục mà hắn đã dự đoán được từ trước. Đó chính là mất đi lý trí, hắn cố gắng giữ bình tĩnh cho mình nhưng thứ sức mạnh đó luôn thôi thúc hắn giết người, thôi thúc hắn trở thành một con quỷ dữ. Có thể nói chính là đòn tấn công của Gia Luật Trọng Nguyên đã cứu Ngô Minh. Chính khoảnh khắc ấy đã làm lý trí trong người Ngô Minh có lại sự tự chủ, hoặc cũng có thể đòn đó đã làm tiêu hao hết đi lượng năng lượng mà Ngô Minh còn tích trữ nên đã giải thoát hắn.

Ngô Minh đã dùng kỹ thuật của Tang Thổ Công đào lấy một cái hang ở phía dưới để thoát ra ngoài sau đó trốn đi điều tức phục hồi sức mạnh. Lúc này xem như cơ thể hắn đã ổn định chỉ là kẻ địch của hắn lại mạnh quá sức hắn tưởng tượng. Dù không đột phá Âm Dương Cảnh nhưng Mộ Dung Thiên lại mạnh lên không ít, hơn trăm năm công lực hấp thụ từ Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn không phải trò đùa. Dù sẽ có hao phí trong khi hấp thụ nhưng lợi ích cũng không thể trời cải.

“Người chịu đi ra rồi sao?”

“Người cũng đã xuất hiện ta cũng phải đi ra gặp mặt chứ.”

Ngô Minh tươi cười có ý trêu chọc đối phương. Mộ Dung Thiên nhìn ánh mắt Ngô Minh như thể đang nhìn thấu bản thân mình cảm thấy lạnh sống lưng. Hắn lo lắng lời Mộ Dung Phục vừa nãy nói là sự thật, rằng Ngô Minh biết bí mật gì đó của mình mà ngay cả hắn cũng không biết. Mộ Dung Thiên nói.

“Ta và ngươi có đánh nhau cũng không dễ phân ra thắng bại, chúng ta hợp tác như thế nào?”

“Ta cùng ngươi?”

“Đúng, hai người chúng ta nếu hợp lực ta nghĩ trong thiên hạ này sẽ chẳng có ai có thể ngăn cản.”

Ngô Minh vừa nghe đã hiểu là muốn nói gì với mình, hắn cũng không có ý định liên thủ với tên này. Thế nhưng việc này lại có ích với Ngô Minh, càng nói chuyện lâu hắn sẽ càng có nhiều thời gian bổ sung lại thể lực đã mất, việc này có lợi không hại nên cũng chẳng vội lật mặt với Mộ Dung Thiên.

“Ngươi muốn cùng ta hợp tác, nực cười. Ngươi tính toán đủ thứ lên người ta muốn dùng ta tạo ra thù oán giữa hai nước Tống Liêu. Huống chi một rừng sao có thể có hai hồ.”

“Ngươi muốn điều kiện gì?”

“Điều kiện? Tên Gia Luật Trọng Nguyên lúc này còn muốn chia thiên hạ với ta ngươi có thể cho ta cái gì hơn cái này?”

“Nói tóm lại là ngươi không đồng ý?”

“Trừ khi ngươi chết đi.”

Ngô Minh cũng cảm nhận được Mộ Dung Thiên đang tích chưởng sau lưng để công kích mình nên muốn chiếm tiên cơ. Một cái nháy mắt đã chạy tới bên người Mộ Dung Thiên, lập tức ngón út của Ngô Minh đánh ra Thiếu Trạch Kiếm. Kiếm khí đánh ngay vào vai trái của Mộ Dung Thiên lập tức hấn vung tay bắn ra chưởng lực đối kháng.

Ngô Minh nhanh tay nắm lại vai tên này, hai ngón cái và trỏ bóp lấy phần vai kéo xuống cánh tay. Lập tức hai chiêu Quan Xung Kiếm và Thiếu Xung Kiếm đánh tới. Không có khoảng cách thì triển hai chiêu kiếm đánh thẳng vào tay của Mộ Dung Thiên. Những tưởng thành công nhưng ngay sau đó Ngô Minh chỉ thấy cả cánh tay Mộ Dung Thiên hóa vàng chống đỡ hi kiếm vừa rồi của mình.

“Sao có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Đánh bại 54 đồng nhân

“Giống như mình Kim Cương Bất Hoại Công sao? Thế này thì phiền phức rồi.”

Ngô Minh có thể nói chiêu vừa rồi hấn đánh ra là đã rất mạnh, khoảng cách uy lực chính xác đều hoàn mỹ chỉ là hấn không ngờ Mộ Dung Thiên lại còn chiêu này. Ngô Minh chỉ một giây chần chừ đã bị Mộ Dung Thiên lên một cước ép phải buông cánh tay hấn ra. Hai tay Ngô Minh chéo lại đỡ một cước của Mộ Dung Thiên khiến cả người bị đá văng lên không.

Trên không trung không thể tự do di chuyển, Ngô Minh dùng hai chân mình tạo ra dư chấn điều chỉnh hướng rơi của mình bởi phía dưới Mộ Dung Thiên đã canh sẵn đánh một chưởng ngay vị trí mà Ngô Minh sắp rơi xuống. Cú đánh thất bại nhưng không làm hấn dừng tay, Mộ Dung Thiên chân đạp vào đất lấy đà liền vút tới chỗ Ngô Minh.

Chỉ chờ có như vậy Ngô Minh xe đi lóp giáp tay phải của mình, cả cánh tay như một cột khói tỏa ra khí tức băng hàn lạnh buốt. Mộ Dung Thiên ba phần e ngại nhưng vẫn lao tới. Ngô Minh đánh mạnh một đấm vào mặt đất. Vừa xong lại chẳng có chuyện gì xảy ra, Mộ Dung Thiên có phản nghị ngờ là Ngô Minh đang giờ trò lập tức ngừng lại lùi ra sau.

Ngô Minh cười thầm trong lòng. Vừa rồi hấn vừa mới rơi xuống đất làm gì đủ thời gian ra chiêu ngăn lấy đòn vừa rồi của Mộ Dung Thiên, chính vì thế hấn mới lợi dụng tính đa nghi của đối thủ hù dọa một phen không ngờ lại có tác dụng. Mấy cú đấm xuống đất vừa rồi chỉ tổ đau tay Ngô Minh chứ chẳng có tác dụng gì cả.

Sau một khoảng không thấy có gì bất thường, Mộ Dung Thiên cũng nhận ra mình bị chơi rồi. Hấn tức giận lao tới tấn công.

Lần này Ngô Minh không trốn tránh nữa, vừa rồi kích hoạt hàn khí cũng đã khởi động Kinh Cương Bất Diệt Công. Cả người Ngô Minh lan ra từng làn hơi lạnh buốt, người ta có thể nhìn thấy từng đợt khói trắng bốc ra từ quần áo của hấn.

“Boong.”

Mộ Dung Thiên một quyền đánh vào đầu Ngô Minh nhưng bị đối phương dùng tay đỡ lấy. Cả hai cánh tay va chạm vào nhau lại phát ra âm thanh kim loại vô cùng lạ đời. Tiếng vang ra chứng tỏ là hai vật vô cùng cứng vừa va chạm vào nhau.

Mộ Dung Thiên sau đó nhảy lùi ra sau, cánh tay phải hấn vừa đánh vào Ngô Minh giấu đi phía sau. Lúc này tay hấn như con lắc liên tục rung rẩy, cú vừa rồi khiến hấn tê dại cả đầu.

Ngô Minh tuy cũng bị đau đớn nhưng không nhiều như Mộ Dung Thiên. Ngô Minh là dùng dị năng của mình phối hợp với cơ thể, theo cách nào đó nó cao cấp hơn cách mà Mộ Dung Thiên đang vận dụng. Đồng Nhân loại này ngoại công đỉnh cao là dùng nhiều năm khổ luyện cộng với thảo dược và nội lực tạo thành. Nói gì đó cũng là do con người tu ra không huyền diệu bằng thứ sức mạnh không rõ nguồn gốc của Ngô Minh.

Ngô Minh nhìn ra được lợi thế của mình, hấn lập tức dùng điểm này tấn công đối phương. Xét về sức mạnh cơ bắp Ngô Minh hơn hấn Mộ Dung Thiên một bậc. Ngô Minh cơ thể biến dị sức mạnh vượt quá người thường. Chính vì thế với loại đối chiến thuần sức mạnh Ngô Minh tuyệt đối có lợi thế.

Ngô Minh dồn nội lực vào hai cánh tay mình sau đó dùng nó như một cây búa nện tới tấp về phía đối thủ. Mộ Dung Thiên bị Ngô Minh xem như cái đinh

cứ liên tục liên tục gõ vào, nện tới trời đất quay cuồng. Hẳn dù biết rõ ý định của Ngô Minh là gì nhưng lại không tìm ra được cách hay để thoát ra thế công này.

Ngô Minh mỗi đòn đều nặng đến ngàn cân chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng khiến Mộ Dung Thiên trả giá đắt. Chính vì thế dù không muốn so sức trâu với Ngô Minh nhưng hẳn cũng không dám làm liều bỏ qua tấn công của Ngô Minh mà chuyển đổi động tác, trong giao thủ chỉ cần một giây nhỏ lơ là cũng phải chịu thất bại.

Lại nói về hai người Tiêu Phong và Mộ Dung Phục bị đội ngũ đồng nhân kia bao vây liên tục tiến đánh đã rơi vào bế tắc.

Cả hai đã thử một người thủ một người công để ra tay, lấy Hàng Long Thập Bát Chương làm tiến Đầu Chuyển Tinh Di làm lùi cứ thế phá giải thế cục nhưng kết quả vẫn không có khả quan. Tiêu Phong nếu đánh trúng được ba tên thì chúng lập tức sẽ lùi ra phía ngoài đường sức thay thế người mới vào vòng trong. Cứ thế luân phiên cộng với sự phối hợp nhuần nhuyễn khiến mọi nỗ lực của cả hai gần như vô nghĩa.

Mộ Dung Phục từ đầu tới giờ ra tay rất ít, hẳn chủ yếu lo phía sau phòng thủ cho Tiêu Phong nên thế lực còn lại tương đối nhiều. Quan sát những người xung quanh này giao thủ rất lâu Mộ Dung Phục trong đầu đã tìm ra được một số điểm mấu chốt.

“Tiêu Phong, ta có ý này ngươi tiếp theo đánh theo lời của ta.”

“Ngươi nghĩ ra cách phá giải sao?”

“Chưa chắc là được nhưng cứ thử xem sao.”

“Bên trái.”

Cả hai không kịp nói nhiều thì xung quanh đã tấn công. Mộ Dung Phục ra hiệu lập tức Tiêu Phong nhảy lên cao hai chương đánh về phía bên trái của mình. Hai kẻ đang lao tới lập tức bị đánh văng ra ngoài.

“Hai bước về bên phải, hẳn sẽ dùng đao pháp.”

Mộ Dung Phục lên tiếng cảnh giác Tiêu Phong, lập tức Tiêu Phong theo đó mà làm.

“Đột Như Kỳ Lai.”

Một thức trong mười tám thức của Hàng Long Thập Bát Chương được Tiêu Phong vận dụng cực kỳ thành thục đánh ra không một chút cản trở nào. Y như lời của Mộ Dung Phục hai tên này quả thật là dùng đao pháp tấn công, vừa gặp chương lực cách xa của Tiêu Phong cả hai tên đã không đánh mà tan bị chương ngã lộn trên đất.

“Đúng như ta nghĩ.”

Mộ Dung Phục mỉm cười. Đám người này lập tức dần trải lại đội hình của mình lần nữa biến đổi chiêu thức cùng trận pháp để tấn công. Bọn họ rõ ràng nhìn ra được Mộ Dung Phục đã phát hiện ra cái gì đó.

Mộ Dung Phục ghé sát vào tai Tiêu Phong nói nhỏ cho hẳn về kế hoạch của mình. Chỉ trong tích tắc 54 người này đã sắp xếp một trận pháp mới chuẩn bị tấn công.

Lần này cả Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục đều không có giữ đường lui toàn lực đánh ra ngoài. Đội hình vòng tròn 54 người lập tức bị chia nhỏ ra làm hai. Tuy nhiên khác với trước lần này cả hai người Tiêu Phong không còn bị động đợi đối thủ tấn công rồi phòng thủ tìm sơ hở nữa mà chủ động ra tay. Điều đáng nói chính là mọi hành động của cả hai đều như đoán trước hướng đi của những đồng nhân này, đòn đánh đều là chế ngự cả chiêu thức mà họ chưa thi triển. Chính vì thế chỉ trong một thời gian ngắn đã đánh ngã được tất cả đồng nhân.

Năm mươi bốn Đồng Nhân hoảng sợ lập tức tập hợp lại một bên thở dốc. Tiêu Phong lúc này nhìn snag Mộ Dung Phục ánh mắt có chút tán thưởng. Tiêu Phong là người thông minh tài trí, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú nhưng hẳn nghĩ không ra được thứ mà Mộ Dung Phục phát hiện.

Lúc đầu Tiêu Phong tập trung vào trận pháp mà bọn họ sử dụng để phá giải nhưng khi tìm ra được hướng của trận này thì bọn họ đã đổi sang trận pháp khác. Hơn nữa hẳn còn muốn tìm ra cách bọn họ ra chiêu có theo quy luật nào không để bắt nhịp nhưng cũng không có cơ sở. Nhưng mấu chốt lại là những tiểu tiết ẩn sâu bên trong.

Đám người này đồng loạt ăn mặc vô cùng giống nhau, đều này không phải là vô tình nó là có chủ đích. Mộ Dung Phục ánh mắt có thể phân biệt rõ ràng 54 khuôn mặt màu vàng đồng đó từng người từng người. Hẳn đứng quan sát đã lâu nên mới nhận ra được một bí mật. Đám người này khi đánh không hề lên tiếng, không phải vì họ không nói được mà là không muốn nói họ sợ lộ ra bản thân. Bọn họ mỗi người đều ăn mặc giống nhau, không mở lời là muốn đối thủ không phân biệt được ai với ai.

Thật ra mỗi người trong bọn họ đều giữ một vị trí nhất định. Người dùng đao pháp chỉ dùng đao pháp, người dùng kiếm pháp chỉ dùng kiếm pháp. Chính vì thế mỗi môn họ dùng mới có được uy lực lớn như vậy. Hơn nữa theo từng nhóm hai người mỗi lần di chuyển thế nào họ cũng tuân thủ nguyên tắc để luân phiên tấn công để không bị tình trạng trùng nhau đánh nhầm nhau.

Để che giấu điều này họ muốn đối thủ sẽ không phân biệt được giữa 54 người này ai là ai, ai là kẻ vừa đánh mình ai là kẻ vừa bị mình đánh. Đa phần nếu giao thủ với họ đều sẽ bị trận pháp thu hút, dùng cái gì âm dương bát quái đi phá giải. Cái này là không thể, bọn họ có cả trăm đội hình cùng trận pháp

luân phiên thay đổi không thể nắm bắt. Cách để có thể phá giải là người quá mạnh vượt trội hẳn họ một chương đánh chết được họ còn không phải như Mộ Dung Phục tìm ra sơ hở trong từng cái nhãn mặt, nốt ruồi kia.

Bằng cách này Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục nhanh chóng chiếm được lợi thế về cho mình. Giao thủ diễn ra kịch liệt hơn bao giờ hết, phá giải được thế trận nhưng bản thân nhóm người này thực lực cũng quá cao đi. Bọn họ dù không dùng chiến thuật cũng đã rất mạnh, Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục cũng không dễ dàng cắt đi mối lo này.

Bất ngờ một kiếm của Mộ Dung Phục đánh trúng huyệt Thần Khuyết ngay rốn của một tên. Thay vì là một tiếng “Keeng” như bình thường hẳn lại bị đâm xuyên qua người. Điều này lập tức trở thành một con đường sáng cho cục diện bế tắc này.

“Đánh vào huyệt Thần Khuyết của bọn chúng.”

“Được.”

Tiêu Phong không dùng Hàng Long Thập Bát Chương nữa mà đổi sang Thái Tổ Trường Quyền để tấn công.

Điểm yếu bị lộ lập tức đám người này như chó nhà có tang chạy tán loạn. Cả hai người Tiêu Phong chỉ trong một nén nhang đã giải quyết ổn thỏa tất cả lập tức di chuyển về hướng Ngô Minh đang giao thủ để chi viện.

Chỉ từ đằng xa, cả hai đã có thể nghe thấy những tiếng động đĩnh tai như óc phát ra. Hai cột khói đang cuốn lấy nhau, rõ ràng là Ngô Minh cùng Mộ Dung Thiên giao chiến mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Quả báo rồi cũng sẽ đến

“Mộ Dung Thiên, nộp mạng.”

Tiêu Phong vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên đã hùng hổ ra chương đánh về phía hắn. Một chiêu Phi Long Tại Thiên đánh ra uy lực kinh người. Theo quanh Tiêu Phong một luồng gió thổi theo mang theo cả kinh lực và tiếng long ngâm vang vọng bên tay.

Mộ Dung Thiên đang mải chiến đấu với Ngô Minh thì phát hiện mình bị đánh lén. Hắn không chút nao núng. Một tay dồn lực đẩy ngược Ngô Minh ra sau một đoạn, sau đó hắn dồn hết sức vào chân lùi nhanh về phía sau. Ngô Minh sao có thể bỏ qua cơ hội này, một tay vận lực Lục Mạch Thần Kiếm một lần bắn ra hơn mười kiếm.

Hết cách tránh né Mộ Dung Thiên chỉ còn cách dùng nội lực hộ thể cùng lúc chống đỡ chương lực của Tiêu Phong và kiếm khí của Ngô Minh.

Cả người hắn xuất hiện một lớp chắn năng lượng vô hình, toàn bộ chiêu thức đánh vào đó đều bị cản lại. Bất quá kinh lực không có bị triệt tiêu, liên tục đẩy người hắn đi xa tới mấy mét mới dừng lại được.

Ba người Ngô Minh đứng trước Mộ Dung Thiên lúc này đã thu công điều tức chuẩn bị khai chiến. Ngô Minh mỉm cười nói ra.

“Cuối cùng cũng tới rồi, người cuối cùng cũng nhận quả báo của mình.”

“Là ý gì?”

“Người cả đời đi hút công lực người khác cuối cùng quả báo cũng tới.”

Ngô Minh quay đầu sang Tiêu Phong và Mộ Dung Phục nghiêm túc nói ra.

“Chỉ cần đánh bại được tên này nữa thì xem như thiên hạ thái bình. Vừa rồi hắn biểu hiện các người cũng thấy đi.”

“Hắn đang dần yếu đi.”

“Đúng hắn vừa rồi chỉ đỡ hai chiêu của chúng ta đã chật vật như vậy, rõ ràng là đang yếu đi.”

Tiêu Phong nhận định tình hình nói ra. Ở Thiếu Thất Sơn Thiếu Lâm Tự Tiêu Phong đã từng giao thủ một trận qua với Mộ Dung Thiên nhưng cảm giác không giống hiện tại. Rõ ràng lúc trước tên này tỏ ra cực mạnh, nội lực cùng chiêu thức đỉnh phong của võ học không có cách tấn công. Nhưng vừa rồi mọi việc lại diễn ra có phần quá suông sẻ.

“Như kế hoạch đã định mà làm.”

Ngô Minh ra hiệu lệnh cả ba người chia ra ba phía tấn công. Mộ Dung Thiên vừa trúng đòn hấn đã tức giận rồi, nhìn ba người đang tiến tới hết lớn.

Một tiếng nổ lớn phát ra ngay sau lưng Mộ Dung Thiên, đây là do hấn kích phát toàn bộ nội lực trăm năm của mình. Một đợt kinh phong thổi thẳng về hướng Ngô Minh khiến hấn bị dừng bước chân. Chỉ còn có hai người Tiêu Phong và Mộ Dung Phục xông tới.

Tiêu Phong dùng chính là Long Chảo Thủ cánh tay như vuốt rồng bám lấy cánh tay của Mộ Dung Thiên. Mộ Dung Phục trong tay thanh kiếm dùng Chấn Long Thức đánh tới, một bộ kiếm đánh theo ba hướng xoay tròn theo từng đường kiếm.

Mộ Dung Thiên đưa tay ra bắt lấy kiếm của Mộ Dung Phục, lập tức thanh kiếm quán quanh cánh tay trái của hấn. Theo lẽ thường đánh tay này đã bị lưỡi kiếm kia cắt làm nhiều khúc nhưm đây lại là ngoại lệ. Lớp da đồng giáp sắt của Mộ Dung Thiên vẫn còn đó không chút tổn thương nào.

Ngay lúc này hấn lập tức dùng Bắc Minh Thần Công tạo ra lực hút kéo cả hai người dính chặt vào hấn. Ngô Minh lúc này vừa đánh tới hết lớn.

“Là Bắc Minh Thần Công, hấn đang muốn hút nội lực của hai người.”

“Làm gì dễ dàng như vậy.”

Mộ Dung Phục ngay tức khắc đáp trả, trong người Dịch Cân Kinh vận chuyển đảo ngược kinh mạch khiến Bắc Minh Thần Công của Mộ Dung Thiên trong phút chốc bị phá giải. Tiêu Phong thì bằng sức khỏe trời phú của mình không những không sợ hãi mà còn dùng thêm một tay nắm chặt lấy tay phải của Mộ Dung Thiên.

Theo Đả Cầu Bồng Pháp, Tiêu Phong dùng cả người Mộ Dung Thiên như gậy đánh ra Bát Cầu Triều Thiên. Chỉ ra được một đòn vật cả người đối phương xuống Tiêu Phong đã cảm giác được mình đang bị bóp chặt ở tay. Đau đớn nổi lên khiến Tiêu Phong không thể tiếp tục ra chiêu phải quăng Mộ Dung Thiên đi ra xa.

Mộ Dung Thiên như một khúc gỗ bị ném đi không thương tiếc văng xuống đất. Hấn đứng lên đôi mắt không tin được nhìn ba người trước mặt.

“Sao lại có thể như vậy, sao ta lại không vận nội lực được.”

Người người đã làm gì ta.”

Mộ Dung Thiên hoảng sợ chỉ thẳng về phía Ngô Minh. Vừa rồi Tiêu Phong mấy chiêu kia nếu bình thường hấn một chiêu đã có thể đánh bay đối phương đi ra xa, nào có chuyện để Tiêu Phong vật hấn như vậy. Chỉ là trong thoáng chốc đó hấn không vận được nội lực cả người vô lực bất khả kháng.

“Ta nói là quả báo người có tin không?”

“Ha ha, quả báo, nếu ta bị quả báo thì người đến lúc nào sẽ bị. Người giết người so với ta còn nhiều hơn.”

Mộ Dung Thiên trên miệng lúc nào đã thổ ra máu tươi. Hấn trong lời nói có thể thấy được sự tức giận, hoàn toàn không phục. Vừa vào cái gì mà hấn lại thất bại.

“Chịu chết đi.”

Ngô Minh không nói nhiều, lúc này đối thủ đang bị thất thế phải thừa cơ hội tấn công. Cả ba người theo ba hướng đánh tới Mộ Dung Thiên. Vừa bị thương Mộ Dung Thiên lại phải đối mặt với ba cao thủ cùng tiến công hoàn toàn không có khả năng đánh trả. Hấn canh thời gian thật chuẩn, đòn tấn công vừa tới đã nhảy lên trên không tránh né.

Cả ba chiêu đều đánh hụt vào đất nhưng đợt liên thủ này vẫn chưa chấm dứt. Tiêu Phong hai tay dang rộng ra một chiêu Long Chiến Vu Dã đánh thẳng lên trên không. Đang ở trên không trung không thể tự do di chuyển, Mộ Dung Thiên chỉ có thể chường ra một chiêu không toàn lực để cản lại. Dĩ nhiên đòn chống đỡ này không làm tan đi được chường lực của Tiêu Phong, một lực hút bất ngờ kéo vào người Mộ Dung Thiên. Từ trên không hấn bị kéo thẳng xuống mặt đất.

Mộ Dung Phục ở dưới chờ sẵn Đầu Chuyển Tinh Di xoay tròn phân tán toàn bộ chường lực chống đỡ của Mộ Dung Thiên. Cú tiếp đất của Mộ Dung Thiên không khác gì chim non tập bay, bị ngã không chút cự quậy. Đang bị thương nằm trên đất đã tới lượt Ngô Minh xông tới. Lập tức hai người Mộ Dung Phục và Tiêu Phong lui hấn ra xa, chiêu thức Ngô Minh sắp sử dụng quá mức mạnh mẽ bọn họ cũng sợ bị liên lụy.

Từ không khí xuất hiện vô số băng kiếm. Đang nằm sấp trên đất Mộ Dung Thiên cũng đoán ra là tiếp theo sẽ diễn ra sự việc gì. Hấn dùng hết sức có thể bảo hộ lấy bản thân mình. Cả người hấn lập tức biến thành màu vàng sẫm không còn là vàng đồng như trước.

Ngay sau đó điều ai cũng đoán được xảy ra. Vô số băng kiếm đâm thẳng tới người của Mộ Dung Thiên. Bất ngờ chính là những thanh băng kiếm này lại không đâm vào người Mộ Dung Thiên mà là ghim vào đất, toàn bộ hàng trăm ngàn thanh băng kiếm ghim thành từng lớp đồng chặt người Mộ Dung Thiên vào mặt đất kia.

“Người muốn làm gì thả ta ra.”

Dùng hết sức vào chiêu phòng thủ vừa rồi Mộ Dung Thiên phút chốc không còn sức để phá giải hàng ngàn sa số băng kiếm này, hơn nữa chúng là băng kiếm vô cùng sắt bén, chỉ cần không chú ý sẽ cắt vào da thịt của hấn nên trong một lúc Mộ Dung Thiên không dám làm liều đi đối cứng với mấy thanh

kiếm này.

Ngô Minh cũng không khá khẩm gì hơn, ra được số lượng băng kiếm như thế này hắn cũng đã dùng hết nội lực trong cơ thể. Tiếp theo cũng chỉ có thể dựa vào hai người Tiêu Phong và Mộ Dung Phục.

“Đánh vào Túc Tam Dương Kinh của hắn.”

Ngô Minh hét lớn khởi đầu cho chuỗi chiêu thức liên hoàn của Tiêu Phong và Mộ Dung Phục. Túc Tam Dương Kinh là chuỗi kinh mạch chạy dài từ lưng tới chân trên cơ thể. Kinh Túc Dương Minh Vị gồm 45 huyệt, Kinh Túc Thiếu Dương Đờm gồm 44 huyệt, Kinh Túc Thái Dương Bàng Quang gồm 67 huyệt.

Tiêu Phong và Mộ Dung Phục không có đánh hết số huyệt đạo đó, Ngô Minh đang kiểm chế người Mộ Dung Thiên mỗi lần hắn khai mở băng kiếm ở vị trí nào lập tức hai người họ sẽ đánh vào vị trí đó.

Mộ Dung Thiên như con cá nằm trên thớt không cách nào chống cự. Ngay sau khi chuỗi tiến công ấy kết thúc hắn cũng không cảm giác được tý đau đớn nào bởi đòn gần cả người hắn đã bị hàn khí nhập thể tê cóng cả người. Ngay sau khi băng kiếm tan đi mới là lúc hắn cảm nhận được cơ thể mình có sự biến đổi kinh hoàng.

“A a a a”

Tiếng la hét trong đau đớn cùng cực của Mộ Dung Thiên phát ra làm gọn cả lòng người.

“Cơ thể ta nóng quá, nước mau cho ta nước.”

Trên người bị ba vết thương lớn từ lưng xuống chân nhưng bất ngờ Mộ Dung Thiên vẫn có thể đứng dậy.

“Nội lực, nội lực ta sao lại thế này, quá mạnh ta là vô địch thiên hạ.”

Cả người Mộ Dung Thiên như sôi trào, hắn tự mình bay lên không trung, một lớp năng lượng cực lớn bao bọc lấy cả người hắn khiến hắn lơ lửng giữa trời đất.

“Ha ha ta đang đột phá, các người mau chờ chết đi ta đang đột phá.”

Mộ Dung Thiên cười như điên, giữa không trung hắn như là tâm điểm. Bầu trời mây cũng bị phía dưới tác động xoay chuyển thành một vòng xoắn lớn.

Mặc kệ cơn đau đang thiêu đốt mình Mộ Dung Thiên vẫn như phát cuồng tiếp tục bùng nổ khi thể, hắn đang sắp đột phá. Âm Dương Cảnh, thứ mà hắn cả đời truy cầu đang cách hắn chỉ một bước.

Ngô Minh ba người nhìn kẻ phát cuồng trên không kia thờ dài. Mộ Dung Phục nhìn trong sự tức giận.

“Như vậy có tốt cho hắn quá hay không? Lại cho hắn được hoàn thành tâm nguyện cả đời mình.”

“Đến lúc sắp chết mà hắn vẫn còn vui vẻ được như vậy, xem ra chúng ta cũng không phải là kẻ thắng cuộc.”

Tiêu Phong buồn bã nhìn cảnh tượng cuối cùng này. Mọi việc xảy ra đã cướp đi quá nhiều thứ từ hắn, người thân, bạn bè, dân tộc, tổ quốc. Sự trả giá là quá lớn để đạt được thứ này. Cái mà ba người họ nhận được chỉ là ngôi chứng kiến kẻ thù của mình chết trong sự vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thiên long bát bộ kết thúc

Mộ Dung Thiên cả người phát sáng, hắn cảm nhận được nội lực càng lúc càng trào dâng cực độ trong người mình. Từng con từng con như sóng trào. Trong thâm tâm hắn cũng biết mình sắp chết rồi chỉ là trước khi chết hắn cũng có thể hoàn thành được tâm nguyện cả đời xem như chết không luyến tiếc.

Ngay sau khi cột sáng ấy biến mất, một vụ nổ lớn nổ vang rền trên không trung. Cuối cùng Mộ Dung Thiên đã tự mình bạo thể mà chết, hắn chết ngay lúc ước vọng cả đời thành sự thật, đứng là trớ trêu.

Nhìn cột khói trên không kia Ngô Minh trong lòng vui buồn không rõ.

“Quả báo là trời định hay người định, đến lúc nào ta mới nhận quả báo của bản thân đây.”

Mộ Dung Thiên chết là do tham vọng của bản thân hắn mà ra. Thật ra lúc xưa Tiêu Dao Tử không có hủy đi nội lực của hắn mà chỉ phong bế nó đi khắp

cơ thể, trong cơ thể hần Túc Tam Dương Kinh chính là chìa khóa để phá giải phong ấn này.

Tiêu Dao Từ lúc đó không có cách nào khác để đánh bại Mộ Dung Thiên dễ dàng cả, bằng chứng là trong trận chiến đó ông cũng bị thương. Cách duy nhất mà ông nghĩ ra là phá vỡ nội lực của Mộ Dung Thiên nhưng lúc ấy tên này cũng đã tiến sát tới ngưỡng Âm Dương Cảnh tuy không bước qua nhưng xem như cũng đã đứng trước cửa. Tiêu Dao Từ chỉ có thể phong bế đi nội lực hùng hồn của đối thủ mình.

Mộ Dung Thiên không có nhận ra điều này lại tìm cách nhanh chóng lấy lại thực lực, chính vì thế hần mới rơi vào bẫy của Tiêu Dao Từ. Chỉ từ lúc Tiêu Dao Từ đưa được bộ Bắc Minh Thần Công vào tay Mộ Dung Thiên thì ông ta đã biết mình đã là kẻ chiến thắng.

Bắc Minh Thần Công điều kiện quyết khi luyện chính là phải phế đi võ công của mình tu lại từ đầu. Điều này là để tránh xung đột trong khi luyện nhưng Mộ Dung Thiên lại nghĩ nội lực của mình đã bị phế nên không kiêng kỵ gì luyện ngay Bắc Minh Thần Công. Kết quả chính là như hiện tại, Ngô Minh giúp hần phá vỡ phong ấn nội lực trong người ngay lập tức nội lực hần tăng lên tới 3 4 lần ngay tại chỗ đột phá. Nhưng dù là đột phá nhưng cái chết rằng như là đã định trước cho Mộ Dung Thiên, hần chỉ có thể nhận không thể tránh.

Nội lực xung đột cùng với sự bùng nổ quá mức nội lực trong cơ thể dẫn tới quá tải. Cuối cùng là một vụ nổ kết thúc tất cả mọi chuyện.

“Kết thúc rồi.”

“Đúng kết thúc rồi.”

Ba người đi dạt nhau đi trong đồng đồ nát hoang tàn trở về thành Nhận Môn Quan. Cả ba người bị thương khắp người, thương thế tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng tính dưỡng cũng phải rất lâu mới bình phục được. Nhất là Ngô Minh hần bên ngoài không có nhiều vết thương nhưng nội thương lại cực kỳ nghiêm trọng, việc kích hoạt chất dịch xanh lam kia cùng với sử dụng khả năng hồi phục quá sức đã dẫn tới tổn thương nghiêm trọng trong cơ thể hần.

Liên tục ba ngày sau đó trong thành Nhận Môn Quan ăn mừng không nghỉ. Chiến thắng này đủ để họ vui mừng. Lần này Đại Liêu thất bại cũng phải mấy năm nữa mới có thể khôi phục, khoảng thời gian này là đủ để Đại Tổng xây dựng cho mình lực lượng chống trả.

Về phía Ngô Minh, hần vừa là người hùng lại trở thành một nỗi sợ không ai dám nói ra. Việc hần một mình chặn đánh quân Liêu bảo vệ thành trì đã được truyền tai khắp mọi nơi. Ai cũng xem hần là một anh hùng nhưng những người chứng kiến toàn bộ quá trình lại thêm trong đầu mình một cảnh tượng không thể quên.

Một con quỷ.

Ai có thể tin người thanh niên mặc áo trắng đang ngồi uống rượu kia lại là kẻ đã một mình giết đến vạn quân. Hình ảnh đó quá đáng sợ quá bí ẩn, ngay cả Tổng Anh Tông cũng phải dè chừng trong từng lời nói với Ngô Minh. Nói về vị hoàng đế này, trận chiến này cũng đã khẳng định lại vị thế của hần, chỉ ở lại thành một ngày nhưng hần cũng đã được người dân ở đây tung hô kính ngưỡng.

Sau đó Tổng Anh Tông phải lập tức trở về kinh thành, hần vừa mới lấy lại được quyền lực lần này xem như là cơ hội tốt để hần giữ vững được ngai vàng của mình.

Ngồi trên tháp canh của tường thành, Ngô Minh trong tay vò rượu nhìn lên bầu trời đầy sao kia thở dài. Tiêu Phong cùng Mộ Dung Phục một bên cũng trong lòng nhiều suy tư không thể nói.

“Cuối cùng mọi việc cũng kết thúc, các ngươi có dự định gì cho mình không?”

Tiêu Phong uống một ngụm rồi nói ra.

“Ngày mai tôi sẽ cùng đám người Hoàn Nhan A Cốt Đả trở về Tộc Nữ Chân, bọn họ là huynh đệ của tôi còn có A Châu đang ở đó đợi chờ tôi trở về.”

Ngô Minh cũng biết A Châu và Tiêu Phong là trời sinh một đôi, A Châu cô gái này có thể biến một người thô kệch khô khan như Tiêu Phong biết yêu thương xem như đã là rất giỏi. Việc này hần cũng không có ý kiến, Tộc Nữ Chân chính là Đại Kim sau này, Ngô Minh cũng không biết đây có phải là mối quan trọng thay đổi bộ tộc sống khép kín kia trở thành con mãnh hổ đánh giết toàn thiên hạ sau này hay không.

“Biểu ca sau này có dự tính gì?”

“Ngươi đừng gọi ta là Biểu ca nữa, ngươi so với ta làm cha còn có thể.”

“Thói quen rồi không bỏ được.”

Ngô Minh gãi đầu cười trừ một tiếng. Mộ Dung Phục cắn miếng gà kê bên uống một ngụm rượu.

“Ta sao? Chẳng có phương hướng nào, ngươi còn có Biểu muội còn có người đợi mình, tên thô kệch này cũng có ý chung nhân ta thì chẳng có gì. Gia đình cũng không người thân cũng không.”

“Sao lại không chẳng phải còn có chúng ta sao, có muốn lên Phiêu Miểu Phong sống với chúng ta không, ở đó phong cảnh cũng rất đẹp lại rất nhiều mỹ nữ.”

“Thôi ta không muốn mất mình bị ngươi hành hạ suốt ngày nhìn cảnh ngươi âu âu yếm yếm, ngươi đừng giả vờ không biết, từ nhỏ ta cũng thích Biểu

muội chỉ là hai người các người thanh mai trúc mã ta chỉ đành giấu đi mà thôi.”

“Vậy xem ra là ta có lỗi rồi, ta kính huynh một cái.”

Ngô Minh một hơi uống cạn bình rượu, hấn đôi mắt đỏ ngầu gỗ gỗ miếng ngồi dưới chân mình. Mai Kiếm ở phía dưới nghe thấy liền đi ra ngoài.

“Cho ta thêm ba bình rượu.”

“Người chẳng phải không uống được rượu sao?”

“Ta tự tập lấy đấy, hôm nay chúng ta chia tay rồi không biết sau này khi nào mới gặp lại phải uống cho thỏa thích mới được.”

“Cạn.”

“Không say không về.”

Dù là mạnh miệng như thế nhưng cũng chỉ thêm một vò Ngô Minh đã ngã lăn quay trên mái nhà phải để Mai Kiếm đưa mình trở về.

Sáng hôm sau cũng là lúc mọi người chia tay nhau. Mộ Dung Phục từ sớm đã rời đi, hấn muốn đi chu du giang hồ tìm kiếm mục đích sống của mình. Ngô Minh thì đi tới nhóm người Tiêu Phong để đưa tiễn.

Tới nơi thì mọi thứ gần như đã chuẩn bị xong, hành lý người ngựa đều đã đủ. Tiêu Phong vừa nhìn thấy Ngô Minh tới thì vui mừng đi tới đón tiếp.

“Tôi tưởng ngài còn ngủ chứ.”

“Lần này chia tay không biết có còn gặp lại hay không sao ta có thể không tới.”

“Người giữ gìn sức khỏe.”

“Người yên tâm ta không bị gì được đâu, người rõ hơn ai hết mà.”

“Mọi việc đều không thể đoán trước được, cẩn thận vẫn hơn.”

“Được rồi ta cũng chúc hai người người cùng A Châu trăm năm hạnh phúc.”

Tiêu Phong cười lớn gật đầu cảm ơn Ngô Minh sau đó lấy ra một cuộn giấy được bọc trong túi da. Ngô Minh tò mò hỏi thăm qua.

“Cái này là gì?”

Tiêu Phong nhìn ra xung quanh rồi nói ra.

“Đây là bí kíp của Hàng Long Thập Bát Chương và Đả Cầu Bồng Pháp. Hiện tại Cái Bang người tài đức không có, tôi không tiện giao ra. Mong người giữ gìn nó sau đó nếu thấy có người tài có thể giao phó thì giúp tôi đưa hấn bộ võ công này.”

“Sao người không tự mình đưa cho họ.”

“Không hôm nay Tiêu Phong này đã làm trái lời thề vừa là kẻ phản bội tổ tiên lại phản bội lời thề năm đó không giết người Hán không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ anh hùng. Chỉ mong người giúp tôi làm thành tâm nguyện này.”

“Được rồi ta sẽ giữ giúp người, người còn việc gì muốn nói nữa không?”

Tiêu Phong ngừng lại một lúc. Bất ngờ hấn quỳ xuống dưới chân của Ngô Minh đôi mắt rung rung.

“Hài nhi bất hiếu, lần cuối cùng cũng xin phép được gọi người một tiếng phụ thân.”

Hành động của Tiêu Phong làm Ngô Minh quá bất ngờ, hấn cũng không biết ứng xử thế nào với tình huống này. Ngô Minh nhanh chóng đỡ người Tiêu Phong dậy.

“Không khóc năm đó ta dạy không còn nhớ sao?”

“Hài nhi vẫn luôn ghi nhớ, cả đời hài nhi khóc cũng không quá đầu ngón tay, hôm nay xem như thêm một lần.”

“Thật ra ta không nhận con là có nhiều nguyên nhân, ta hiện tại nhìn còn trẻ hơn cả con bất con kêu một tiếng phụ thân ta còn thấy ngượng hướng hồ, năm đó là ta có lỗi đã không bảo vệ được con việc này ta luôn canh cánh trong lòng.”

“Mọi việc đều đã qua rồi người không cần bận tâm.”

“Nhìn con lớn khôn ta cũng vui mừng, được rồi không còn sớm nữa lên đường đi.”

Tiêu Phong nước mắt rơi một hàng trên mặt, cúi người lạy Ngô Minh một cái tiễn biệt rồi ra đi.

“Hài nhi mãi là con của người.”

Tiêu Phong vừa đi một đoạn đã quay lại hét lớn lên, tình huống này khiến Ngô Minh không tự chủ được mà cũng rơi nước mắt. Đây là giọt nước mắt hạnh phúc đầu tiên mà hắn rơi kể từ khi đến thế giới này. Trước đây mỗi lần hắn rơi nước mắt không phải đau khổ tột cùng cũng là thân thể bị hành hạ mà ra. Chỉ là lúc này hắn mới cảm nhận được niềm hạnh phúc thật sự, hắn có một đứa con trai tên là Tiêu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Điều chỉnh nội bộ

“Các người mau nhanh lên đi, công tử lần này từ Mạn Đà Sơn Trang sắp trở về rồi. Chuẩn bị chu đáo mọi thứ để đón ngài ấy không được sơ sài.”

“Các tiểu muội đều nghe rõ rồi Mai Kiếm tỷ, tỷ nói câu này cũng phải ba bốn lần rồi.”

Một đệ tử mỉm cười trêu chọc Mai Kiếm, bình thường Mai Kiếm khoan thai từ tốn nhưng đựng việc gì dính tới Ngô Minh là lại cuồng cuồng lên không giữ được bình tĩnh vốn có.

Mà nói ra lần này Mai Kiếm khản trương như vậy là có lý do. Ngô Minh sau khi trở về đã cùng Uyển Thanh, Ngữ Yên và Ngân Xuyên công chúa cả một lúc thành thân cùng nhau. Địa điểm hắn chọn lại là đi tới Mạn Đà Sơn Trang chứ không phải là Phiêu Miểu Phong. Cái vấn đề nhỏ này lại làm cho trong lòng bốn người Mai Kiếm, Trúc Kiếm cảm thấy bị tổn thương. Họ cho là mình chăm sóc không có chu đáo nên Ngô Minh mới thích về Mạn Đà Sơn Trang. Chính vì thế lần này Ngô Minh trở về Mai Kiếm quyết định phải làm cái gì đó thật hoành tráng để Ngô Minh thấy thích nơi này không có vô cớ rời đi nữa.

Nhắc tới việc thành thân Ngô Minh lần này đúng thảm cảnh. Ngân Xuyên là công chúa của Tây Hạ hẳn nào có thể cùng lúc trước mặt muôn ngàn thân dân đi cưới cùng lúc 3 người con gái. Hắn không quan tâm tới phong tục thời đại này nhưng mà những người phụ nữ của hắn sao có thể không quan tâm. Chính vì thế ý định trước thiên hạ làm một cái thật lớn hôn lễ xem như tan vỡ. Dù sao cũng phải giữ chút thể diện cho người nhà mình, nam nhân tam thê tứ thiếp trong thời đại này là chuyện quá bình thường nhưng cùng lúc cưới 3 người vợ thì đúng là hiếm gặp. Rồi hắn phải giới thiệu ai là chính thất ai là thiếp đây. Cái này hắn không có tính qua, trong đầu Ngô Minh tất cả đều như nhau đều là thê tử hắn nhưng mà danh phận thứ này tại thời đại này không phải chuyện đùa. Hắn không muốn bị những thứ đó làm cho đau đầu nên quyết định làm một cái lễ vừa đủ mời mọi người tới dự là được.

Tới đây Ngô Minh tiếp tục gặp vấn đề. Thứ này mới chính là thứ khiến Ngô Minh chui tới Mạn Đà Sơn Trang làm hôn lễ. Hắn đem mớ giấy ghi thiếp mời ra thì mới nhận ra cả đời hắn kẻ thù còn nhiều hơn là bạn. Hắn nghĩ nát óc cũng chỉ nghĩ đến vài cái tên có thể mời. Mộ Dung Phục hiện tại đi đâu không biết, Tham Hợp Trang cũng không có ở nên hắn cũng vô pháp đi tìm về, Tiêu Phong thì không đi được, A Châu đang mang thai rồi. Tên Tiêu Phong này đúng là giỏi giang chỉ mới đó đã lên chức làm cha. Ngô Minh nghĩ một hồi thì dẹp luôn cái ý định này đi. Mời kẻ thù tới dự tiệc của mình thì thà chẳng mời còn hơn nhưng hắn lại muốn giữ mặt mũi mình với các thuộc hạ. Bọn họ mà biết chủ nhân mình ngay cả một người bằng hữu cũng không có thì mất mặt tới mức nào đây.

Để giải quyết Ngô Minh chỉ còn cách đem hôn lễ mình cử hành tại Mạn Đà Sơn Trang. Hôn lễ đúng là không ra gì. Khách không có, người làm chủ hôn cũng chỉ có duy nhất Vương Phu Nhân.

Nhắc đến Vương Phu Nhân sau chuyện đã xảy ra tính tình cũng đã thay đổi ít nhiều. Trong lòng bà hận thù mấy chục năm coi như đã có thể gạt bỏ, lỗi lầm bà gây ra cũng ít nhiều gây cho bà sự cắn rứt trong lòng. Đối diện với Uyển Thanh bà ấy cũng chẳng thể nhìn thẳng. Uyển Thanh cũng chẳng vui vẻ gì khi gặp bà ta nhưng Ngô Minh là người mà cả đời nàng chẳng thể thiếu được nên dù có căm hận nàng cũng chẳng thể làm gì, mấy ngày ở đây cũng không dài. Chỉ sau mấy ngày này xem nư cả hai người đời này cũng không có gặp lại nữa.

Sau hôn lễ, chỉ có ba ngày Ngô Minh đã cùng ba người thê tử của mình trở về Phiêu Miểu Phong. Trong thời gian này hắn cũng nghe được tin tức từ Đại Lý. Đất nước yên bình này đúng là trải qua một cơn khủng hoảng quá lớn. Vấn đề của hoàng gia đã trực tiếp ảnh hưởng tới uy tín của triều đình. Người cầm quyền hiện tại Đoàn Chính Thuần cũng không được lòng dân. Việc ông ta phong lưu khắp thiên hạ con rơi khắp nơi đã lan truyền ra ngoài khiến uy vọng của ông ta không còn được như trước.

Về phần Đoàn Dự con người này sau đó không có chết mà toàn bộ võ công đều bị phế đi, cuối cùng xuất gia ở Thiên Long Tự. Ngôi cổ tự này chính tay hắn phá nát cũng là nơi cuối cùng hắn nghĩ chán. Đoàn Dự hiện tại còn quá trẻ, hắn trong tương lai còn rất dài cũng chẳng biết sẽ đi theo hướng nào nhưng có một điều chắc chắn đó là hắn sẽ không bao giờ tìm tới Ngô Minh mà gây sự nữa. Con người đó đã trở thành tâm ma của hắn, hắn đã dùng hết sức trừ đi tâm ma của mình nhưng đã thất bại. Thất bại này đã chấm dứt mọi nỗ lực của Đoàn Dự, hắn cả đời sau này cũng sẽ không đi làm phiền Ngô Minh nữa.

Ngô Minh ngồi bên trong xe ngựa đầu tựa vào ngực của Ngữ Yên, chân gác lên đùi Uyển Thanh, một bên Ngân Xuyên quạt mát. Đúng là nhân gian khoái lạc hắn đều nếm trải qua nhưng cảm giác này mới đúng là vô địch. Trong vòng tay của mỹ nhân Ngô Minh đánh một giấc say. Đã rất lâu hắn không có ngủ ngon như vậy, trước đây không chém thì giết một mỗi không tá xiết. Lúc này xem như hơn 9 phần gánh nặng đã được gỡ bỏ, Ngô Minh cũng vui

về mà hưởng thụ thành quả của mình.

Về tới Phiêu Miểu Phong, Ngô Minh cùng tam nữ tiếp nhận sự chuẩn bị chu đáo của Linh Thử Cung. Cả ba cùng tẩy trần sau đó tham dự một buổi tiệc thịnh soạn do chính Mai Kiếm chuẩn bị.

Ngô Minh vui vẻ thưởng thức hết buổi ăn ngon miệng này sau đó cho người dẫn các thê tử của mình vào phía sau nghỉ ngơi.

Ngay sau đó Ngô Minh mới nhìn sang Mai Kiếm hỏi ra.

“Người có gì đang giấu ta phải không?”

“Công tử nào có!”

“Đừng có giấu, người nói dối rất tệ. Có việc gì cứ nói ra đi.”

“Công tử người vừa mới thành thân, mọi việc để sau hẵng giải quyết.”

“Người từ khi nào quyết định thay ta rồi, ta nói người nói thì cứ nói đi. Ta cùng các nàng ấy đâu phải vại che khuất mặt, mới gặp nhau lần đầu mà người lo lắng. Hôn lễ xem như là thủ tục mà thôi.”

“Nếu công tử đã nói vậy, thuộc hạ cũng nói thẳng. Số thuốc mà Lão Lão để lại đã gần hết rồi, sắp tới ngày giao thuốc cho bọn người 36 động 72 đảo rồi.”

“Việc này chẳng phải có phương thuốc để lại sao, cứ theo đó mà làm.”

“Không được công tử, chúng thuộc hạ công lực không đủ không có luyện được ra đan dược. Còn có xin người dừng việc cho phép đệ tử được đi vào mật thất luyện tập đi ạ, rất nhiều ti muội công lực không đủ nhưng mà cô chấp luyện đã bị tẩu hỏa nhập ma.”

“Chuyện đan dược ngày mai ta sẽ giải quyết. Còn chuyện mật thất? Việc này ta chẳng phải có dặn dò sao? Các người là bộ chủ cả thuộc hạ cũng quản không được?”

“...”

“Thôi được rồi, người đi gửi thư cho toàn bộ bộ chủ tới đây. Gửi luôn thư kêu bọn đảo chủ động chủ tự mình tới đây luôn. Ta có việc muốn công bố.”

Một tuần sau, tất cả thư mời đều đã tới tay của những người đảo chủ bộ chủ. Theo thư mời thì lần này là muốn đích thân những người này đi tới Phiêu Miểu Phong không như những lần trước cử người đại diện tới đó lấy thuốc.

Dòng người lũ lượt đổ về Phiêu Miểu Phong. Bàn ghế xếp thành nhiều dãy dài đều chật cứng người. Tiếng bàn tán xôn xao diễn ra, mọi người đều không hề biết hôm nay họ tập hợp ở nơi này để làm gì. Ngô Minh một mình đánh giết vạn quân tin tức này lan truyền đi khắp nơi trong thiên hạ, có kẻ tin người không nhưng những người ở đây thì vô cùng tin tưởng. Võ công của Ngô Minh bọn họ vô cùng rõ ràng, người chứng kiến Ngô Minh ra tay cũng là có, đối với Ngô Minh họ vừa kính vừa sợ cũng vừa hận. Kính là Ngô Minh nắm giữ thực lực ngạo thị thiên hạ, sợ là bởi thủ đoạn quyết đoán của Ngô Minh, hận là vì Sinh Tử Phù đang còn trong người của bọn họ.

“Công Tử tới.”

“Tham kiến Công Tử.”

Ngô Minh xuất hiện khiến cả trường im lặng. Tiếng triều bá vang lên đồng thanh từ tất cả mọi người.

Ngô Minh ngồi vào chiếc ghế trên cao nhìn xuống phía dưới tất cả mọi người đều đang cúi đầu.

“Tất cả ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn Công Tử.”

“Các người biết ta hôm nay kêu các người tới đây là vì cái gì không?”

Mọi người đều im lặng không ai lên tiếng. Ngô Minh suy nghĩ cái gì họ sao có thể đoán ra được. Cũng nhận ra không khí căng thẳng tại đây, Ngô Minh biết mình phải tự biên tự diễn tất cả mọi thứ rồi.

“Trong các người ai là Đào Chủ, Động Chủ, Bộ Chủ đứng dậy cho ta.”

Theo lời Ngô Minh hơn trăm người đứng dậy. Tất cả đều là các cao thủ, động chủ đảo chủ của 36 động 72 đảo, còn có các bộ chủ các phân đà của Linh Thử cung.

“Đem ra phát cho bọn chúng.”

Ngô Minh ra hiệu cho Mai Kiếm, theo đó Mai Kiếm bung trên tay một cái mâm chứa đầy các hộp to nhỏ, phân phát cho tất cả những người đang còn đứng.

“Mở ra xem đi.”

Theo lời của Ngô Minh, các vị này mở những chiếc hộp nhỏ mình vừa được đưa cho ra. Bên trong chứa đựng chính là một miếng lệnh bài màu xanh lam với hình khắc một bên lửa cùng băng rất tinh xảo.

Ngay sau đó Ngô Minh đem ra tiếp trên tay mình thêm bảy miếng lệnh bài giống như thế nhưng khác màu. Chúng lần lượt là đỏ, vàng, cam, lục, lam, chàm, tím.

“Cái trên tay các ngươi là lệnh bài ta vừa mới chế tạo ra. Mỗi màu là thể hiện vị thế của kẻ sở hữu nó. Theo đó các ngươi đang cầm là màu lam, đại diện cho các đạo chủ, động chủ, bộ chủ.”

“Đa tạ Công Tử trọng thưởng!”

Toàn bộ đồng thanh cảm ơn Ngô Minh. Ngô Minh mới nói tiếp.

“Ta còn chưa nói tác dụng của mấy tấm thẻ này là gì mà, các ngươi đừng vội cảm ơn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Trùng Thiên Tháp

Ngô Minh mỉm cười nhìn hàng trăm người đang ngồi phía dưới quan sát những miếng thẻ bài mà hắn vừa ban ra.

Nói đúng ra những tấm thẻ này nếu không phải là do Ngô Minh làm ra, chỉ với ngoại hình đường nét tinh xảo của chúng cũng có giá trị rất lớn. Bây giờ lại còn có thêm ý nghĩa chính là đại diện cho việc dưới chướng của Linh Thửu Cung, điều này càng làm cho nó trở nên đặc biệt. Nói ra thì có hơi buồn cười, dưới chướng kẻ khác mà lại là điều đáng tự hào. Nếu câu này đem đi trường hợp khác có thể là sai nhưng ở đây thì chẳng còn gì hợp lý hơn.

Ngô Minh về địa vị, danh vọng, thực lực tất cả đều có. Ngay cả trên giang hồ cũng đang đồn đại cho Ngô Minh một cái danh xưng mới. Thay vì là một cái tên mang theo sự chết chóc là Thi Quỷ, người ta đang đặt cho hắn một cái tên mới là Vua Không Ngai – Tây Vương Ngô Minh. Chẳng biết cái tên này là bắt nguồn từ đâu ra mà hiện giờ có rất nhiều người dùng hai chữ Tây Vương để gọi Ngô Minh. Thứ nhất Tây Hạ xem như là một phần đã là của Ngô Minh, phía tây vực Thổ Phiên cũng có lượng lớn thế lực của hắn ở đó. Chữ Tây này cũng không có nói sai, đúng là phía Tây Ngô Minh chính là Vương.

“Lệnh bài các ngươi cũng đã nhận, ta cũng nói cho các ngươi biết tác dụng của cái thứ này.”

Ngô Minh bắn ra một kiếm khí đánh đứt sợi dây trên không. Sợi dây bị đứt kéo theo một miếng vải lớn rơi xuống dưới. Miếng vải to lớn lộ ra chính là một mô hình một tòa tháp không lồ. Tòa tháp này lấy phong cách từ những kiến trúc phương tây cận hiện đại. Liên tưởng dễ nghĩ tới nhất có lẽ là tháp. Ngon tháp có thể nhìn thấy rõ ràng được chia ra làm chín tầng riêng biệt, độ lớn không quá chênh lệch nhau. Nó không như các ngọn tháp cổ đại dưới to trên nhỏ như bình thường.

“Ta dự định sẽ giải Sinh Tử Phù trên người cách ngươi.”

Lời này của Ngô Minh vừa ra như sóng vỗ, đánh ầm vào tai của từng người đang ngồi ở đây. Đây là ý gì? Sinh Tử Phù là thứ ám ảnh cả cuộc đời họ. Họ bây giờ lại có cơ hội cởi bỏ đi mối lo đó, hỏi sao lại không kinh ngạc không vui mừng. Nhưng trong số những người này cũng không phải đều là những tên ngốc, Ngô Minh đâu có dễ dàng mà làm việc tốt như vậy, việc này chắc chắn có lý do.

Một vị đạo chủ chủ động lên tiếng.

“Công tử người nói rõ ràng mọi chuyện đi, những tấm thẻ bài này cùng với ngọn tháp trong hình kia có liên quan gì với nhau. Còn cả Công tử tự nhiên lại muốn giải Sinh Tử Phù cho chúng tôi là thật hay giả.”

“Ta nói đương nhiên là thật nhưng mà cái gì cũng phải có cái giá của nó. Ta cũng không tốt bụng mà đi giúp các ngươi.

Các ngươi hiện tại trong nội bộ đều không có sự đồng nhất, ta muốn dùng mấy tấm lệnh bài này phân chia cấp bậc của từng người. Ta nghĩ mấy tấm lệnh bài này cũng không thể làm giả được đâu. Ngoài mục đích chứng tỏ thân phận ta đây còn có một việc dùng tới tấm thẻ này.”

Ngô Minh dừng nói sau đó đem ra một sấp lớn các quyền sách.

“Đây là ta thu thập được trong quá trình hành tẩu giang hồ. Trong số này có rất nhiều võ công của các môn phái trong thiên hạ. Cao cấp cũng có, cơ

bản cũng có nói chúng là rất nhiều.

Mỗi Tầng của cái tháp mà các người vừa thấy sẽ tương trưon cho một màu mà ta vừa cho các người xem. Theo đó tầng đầu tiên sẽ là đại sảnh coi như không tính, bắt đầu từ đó kéo tới tầng 8, bảy tầng sẽ chia theo bảy cấp bậc sẽ chứa các loại bí kíp võ công tương ứng từ cảo tới thấp, còn có cả binh khí cùng kim ngân châu báu. Các người theo tương ứng mỗi một tấm thẻ mình có mà được đi vào tới tầng nào.

Ta dự định gọi nó là Trùng Thiên.”

“Chúng tôi như vậy là có thể lấy bất cứ thứ gì mình muốn sao?”

“Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, các người nếu muốn lấy bao nhiêu thì lấy thì chẳng phải cái tháp của ta chỉ một ngày đã thành cái tháp rỗng rồi hay sao?”

“Vậy phải làm sao?”

“Sẽ dùng điểm thưởng để đổi. Các kiếm điểm thưởng ta ghi rõ trong này.”

Ngô Minh tiếp tục phát ra một lượng lớn sách cho những người xung quanh. Bên trong quyển sách ghi chính là cách thức thực hiện mà Ngô Minh tự nghĩ ra.

Cái này chính là Ngô Minh muốn thay đổi sự nhàm chán của cuộc sống hiện tại. Dựa vào những game mà hắn chơi trước đó ở hiện đại hắn mới nghĩ ra trò này. Tuy chỉ là ý tưởng vui đùa nhưng Ngô Minh lại rất nghiêm túc khi thực hiện, bởi đây cũng không phải là một ý kiến tồi, nó rất hợp với tình cảnh hiện tại của hắn.

Ngô Minh hiện tại có tài nguyên nhưng không có người đi khai thác, có nhân lực nhưng lại không tìm được công việc thích hợp. Việc tạo ra hệ thống này sẽ giúp cho Ngô Minh giải quyết các vấn đề này.

Theo đó Linh Thửu Cung từ nay các bộ trước đó sẽ gộp lại làm hai bộ chính là Chấp Pháp Điện, và Nhiệm Vụ Điện.

Chấp Pháp Điện nhiệm vụ y như cái tên của nó chính là giữ vững những gì đã được đề ra, xử phạt những kẻ chống đối cản đường. Còn Nhiệm Vụ Điện chính là mấu chốt chính của hệ thống này.

Ngô Minh hiện tại có cả một đất nước để khai thác, còn có rất nhiều thứ có thể làm. Hơn nữa Tống Anh Tông cũng đã dọn đường cho Ngô Minh tiến vào giang hồ của Trung Nguyên.

Có ai từng nghĩ tại sao triều đình rất ít khi xen vào các ân oán giang hồ, có thì cùng lắm là do những vụ việc đó quá lớn liên quan tới quan phủ hay đại phú hào nào đó thì triều đình mới động tay động chân mà thôi. Cái này đều là có lý do.

Bởi tính phức tạp của cái gọi là giang hồ nên triều đình mới để cho nó tự sinh tự diệt. Giang hồ nếu diễn ra đấu đá triều đình sẽ xem như nhắm mắt cho qua nhưng nếu họ mà hòa bình hợp sức với nhau đó mới là vấn đề. Bởi vì khi đó những nhân sĩ giang hồ kia sẽ thành một mối nguy hiểm. Kỳ nhân dị sĩ trong thiên hạ rất nhiều ai biết được bọn họ có ý định gì. Giang hồ cứ như hiện tại long tranh hổ đấu chính là hiện thực tốt đẹp nhất mà triều đình muốn thấy.

Chính vì thế Ngô Minh mà lao vào mớ hỗn độn đó coi như càng giúp đỡ cho Tống Anh Tông. Từ sau sự việc ở Nhạn Môn Quan vị vua trẻ cũng có cái nhìn khác về Ngô Minh, sự kiên kỵ e dè cũng giảm đi mấy phần. Còn lại chắc chỉ là khiếp sợ mà thôi. Tống Anh Tông nhận ra rằng với thực lực của Ngô Minh thì hắn dù muốn làm gì cũng vô pháp ngăn cản. Nếu đã vậy thì lo lắng làm gì cho một người cứ để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Ngô Minh cho những kẻ dưới này thời gian đi đọc hết những gì hắn vừa phát ra sau đó mới lên tiếng.

“Các người cũng đọc qua đi, hệ thống tính điểm ta ghi rất rõ ràng không cần phải nói nhiều nữa. Các người trước giờ sống chủ yếu là trộm cắp, làm chủ đảo thì đi chặn thuyền, làm động chủ thì đi làm sơn tặc. Sống như vậy tới khi nào mới khá lên được. Tây Hạ này có rất nhiều chuyện cho các người làm. Thay vì đi cướp của thương nhân ta cho cơ hội các người đi cướp của những tên cướp khác. Như vậy chẳng phải thú vị hơn nhiều sau. Áp tiêu, hành thích, trông chột chăn nuôi, thứ gì ta cũng có thể tính ra điểm cho các người được cả. Chỉ cần ở Nhiệm Vụ Điện có tính điểm các người đều có thể nhận.

Chỉ cần làm đủ điểm sẽ có thể đi tới đổi lấy bí kíp võ công, đương nhiên chỉ là lấy bản sao mà thôi. Ta nói cho các người một bí mật, Hàng Long Thập Bát Chương, Lục Mạch Thần Kiếm, Dịch Cân Kinh, 72 Tuyệt Kỹ Thiếu Lâm, ngay cả Sinh Tử Phù cũng có trong tháp này. Chỉ cần các người chăm chỉ tất cả đều sẽ là của các người.”

Ngô Minh sau khi nói xong thì lập tức gây xôn xao cho những người bên dưới. Thứ hình thức như thế này họ là lần đầu nghe qua, nhưng phần thưởng mà Ngô Minh đưa ra đúng là có sức hấp dẫn mê hoặc lòng người. Ai cũng xem đây là một chuyện tốt, chỉ là cho tới khi Ngô Minh nói ra điều tiếp theo.

“Lại nói đến việc ta giải các người Sinh Tử Phù trên người, nếu ai mà muốn rất đơn giản ghi ra võ công mà các người sử dụng giao nộp ra ta sẽ giải cho người đó.”

“Hả.”

“Việc này sao có thể.”

“Không đời nào.”

Những tiếng thì thảo nhỏ nhỏ vang lên, họ chẳng dám nói lớn sợ Ngô Minh nghe thấy xử phạt mình nhưng mà với họ điều kiện mà Ngô Minh vừa đưa ra quá mức rồi. Võ công là thứ quan trọng thế nào tất cả đều rõ ràng, sao có thể dễ dàng nói lấy ra là lấy cơ chứ.

Ngô Minh biết rõ thế nào cũng sẽ có tình huống này xảy ra, hần từ tốn nói tiếp.

“Ta không có ép buộc các ngươi theo ta nói mà làm, ai không muốn cũng được. Ta cho các ngươi thuốc giải mà đi ra về, à nhớ để lại lệnh bài lại rồi mới đi về.”

Còn ai đồng ý thì đứng sang một bên xếp hàng, ta sẽ giải Sinh Tử Phù cho người đó. À mà đừng có nghĩ không có Sinh Tử Phù thì muốn làm gì thì làm, các ngươi nếu chọn theo ta thì đừng nghĩ đến việc phản bội hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Giọng điệu của câu này chính là giọng uy hiếp. Trong khi cả đám người còn đang phân vân thì Đoan Mộc Nguyên, một vị Đào Chủ đã đứng ra.

“Thuộc hạ thể chết trung thành với công tử, Sinh Tử Phù này theo thuộc hạ nửa đời người, chỉ cần thoát khỏi nó coi như có chết thuộc hạ cũng cảm thấy đáng. Mấy môn võ công mèo cào của thuộc hạ thì xứng đáng gì với bản lĩnh của công tử.”

“Thuộc hạ cũng đồng ý.”

“Mong công tử giải Sinh Tử Phù cho thuộc hạ.”

“Cả thuộc hạ nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Xây dựng hoàn thành

Quyết định của đa số người đều là nghe theo sắp đặt của Ngô Minh. Điều này cũng là dễ hiểu, không nói tới quyền lợi mà Ngô Minh đã kể qua, chỉ cần được cái danh dưới chướng một đại nhân vật như hần cũng đã là may mắn. Ở thế giới cường giả vi tôn này, có thể lực có chống lưng luôn tốt hơn. Bây giờ dù có đánh đuổi bọn họ cũng chưa chắc đã chịu đi chứ nói gì là còn giải đi Sinh Tử Phù cho họ.

Ở Phiêu Miểu Phong không có nơi thích hợp để xây dựng Trùng Thiên Tháp, Ngô Minh đã cho người đi xung quanh tìm một mảnh đất thích hợp. Tiêu chuẩn của Ngô Minh có phần quá khắc khe nhưng chung quy cũng là đúng. Hần muốn tìm một nơi bằng phẳng để xây dựng cho chắc chắn công trình này. Về mặt nguyên liệu, nhân công Ngô Minh đều đã có đủ, thiếu chỉ là một nơi thích hợp để xây dựng. Chỗ này không thể quá thấp, mà cao quá thì rất ít chỗ đủ vững chắc để xây dựng.

Sau một khoảng thời gian tìm kiếm, cuối cùng nhóm người đi tìm cũng cho Ngô Minh một nơi thích hợp. Nơi này đi về hướng nam, đã đi qua khỏi địa phận Tây Hạ, nơi này có lẽ là địa phận của Đại Tống.

Một khu núi thấp, xung quanh không có người ở, cây cối che lấp mọi thứ. Tuy bề ngoài như thế nhưng địa thế bên trong lại rất đẹp, chỉ cần đồn hạ xung quanh cây cối thì sẽ lộ ra ngay một vùng rộng lớn thích hợp cho việc xây dựng Trùng Thiên Tháp.

Ngô Minh sau khi khảo sát cũng đồng ý nơi này rất thích hợp. Sau khi vận chuyển vật tư cùng nhân lực tới đây, sau đó toàn bộ khu vực xung quanh trở thành cấm địa. Một bộ phận đệ tử Linh Thấu Cung giả dạng làm sơn tặc đuổi hết mấy người thương nhân đi ngang con đường này đi. Chẳng bao lâu nơi này cũng thành khu bỏ hoang thật sự, lát đất mới có người đi tới.

Sau những tán cây cao ngất, phần dưới của công trình bắt đầu được xây dựng. Đừng có nghĩ thời đại này thì kỹ thuật xây dựng sẽ lạc hậu, không ít công trình thời đại này sau ngàn năm vẫn còn sừng sững tới hiện đại. Nói đâu xa, Vạn Lý Trường Thành công trình này là từ thời đại nào, dù có hư hại, được sửa chữa ít nhiều nhưng nó vẫn là một minh chứng cho sự tiến bộ của các thợ xây thời đại này.

Phần lớn công trình được xây dựng bằng gỗ, được lấy từ khu rừng ngay đó. Ngô Minh cũng không có kinh nghiệm về vấn đề này nhưng một số thứ cơ bản hần cũng biết. Thứ nhất công trình muốn đứng chắc thì cần có nền móng vững vàng. Theo những quan sát mà hần nhìn được từ quá khứ, Ngô Minh đưa những kinh nghiệm đó cho người thợ chính.

Theo đó tầng đầu tiên của công trình sẽ xây dựng bằng đá tảng, được kết dính bằng một loại hỗn hợp có tính chất giống như xi măng thời hiện đại. Theo đó càng lên cao sẽ giảm đi trọng lượng cũng như tính chất gỗ cho phù hợp.

Sau hơn chín tháng bắt tay vào xây dựng, thành quả cuối cùng thật sự không làm mọi người thất vọng. Ngô Minh được thông báo rằng công trình đã được xây dựng xong, mời hần đến nghiệm thu. Ngô Minh cũng tò mò không biết công trình sau khi hoàn thành sẽ như thế nào. Hần từ khi phản chính, bộ khung của ngọn tháp được xây dựng xong thì đã không có đến nữa. Các thế tử của hần vừa mới cưới về cũng không thể dễ dàng đơn gối chiếc suốt ngày được.

Nhân dịp này Ngô Minh cũng dẫn theo ba phu nhân của mình đi tới nơi để xem thử thành quả của mình. Nói không chừng nơi này tiếp theo cũng sẽ là nơi ở của cả ba. Dù sao sau khi hoàn thành Ngô Minh cũng phải ở đây một thời gian dài sắp xếp lại mọi thứ cho đầu vào đó thì mới giao việc quản lý lại cho bọn người Mai Kiếm được.

Từ các xa mấy dặm, Đoàn người của Ngô Minh đã có thể thấy được đỉnh của ngọn tháp không lồ kia. Cây cối xung quanh vẫn chưa có khai phá nên chúng che đi phần dưới của tháp, nhưng phần trên nhô cao hơn hẳn những ngọn cây này nên từ xa người ta vẫn có thể nhìn thấy nó.

“Thứ này!”

“Cái này khác xa so với bản vẽ mà chàng cho bọn thiếp coi.”

Ngữ Yên cùng Ngân Xuyên hai mắt mở to nhìn thứ đang sừng sững trước mắt mình. Ngô Minh có chút tự hào dẫn các nàng tới gần.

“Lúc đầu ta suy nghĩ có thể xây dựng giống như bản vẽ nhưng mà muốn xây cho nó không thu nhỏ từ dưới lên quả thật quá khó.”

Ngô Minh cũng muốn xây ngọn tháp giống như một tòa cao ốc, một cái trụ thẳng đứng lên trời xanh y như cái tên Trùng Thiên của nó. Chỉ là sau khi bắt tay vào thực hiện hẳn mới nhận ra vấn đề tồn đọng. Thứ nhất là vật liệu hẳn sử dụng không đủ tiêu chuẩn. Gỗ không giống như sắt thép, không thể chống đỡ đủ khối lượng đồ sộ của công trình. Nếu như bản vẽ xây dựng sẽ bị sụp đổ, bắt buộc phần trên phải nhỏ lại dần để giảm đi áp lực đè xuống phía dưới.

Dù khác với ban đầu dự định nhưng so với những kiến trúc thời đại này tòa tháp của Ngô Minh cũng là độc nhất vô nhị. Nó có thể không phải là ngọn tháp cao nhất nhưng chắc chắn là ngọn tháp rộng nhất. Chỉ với chín tầng nhưng nhìn từ phía trước người ta còn chẳng thể nhìn rõ hai cạnh hai bên của ngọn tháp. Không gian bên trong rất lớn, mỗi tầng đều được chia làm rất nhiều phòng.

“Chúng ta sau này sẽ dời tới đây sao?”

Uyển Thanh dù có bất ngờ nhưng biểu cảm cũng không quá lộ như Ngữ Yên cùng Ngân Xuyên. Nói tới Uyển Thanh cũng nhắc tới một chút cuộc sống của Ngô Minh và ba vị mỹ nhân của mình. Ngân Xuyên cùng Ngữ Yên hai người tính cách tuy không tương đồng nhưng lại có nhiều điểm lớn giống nhau. Ngân Xuyên là công chúa Tây Hạ từ nhỏ giữ lễ nghi văn hóa rất tốt, theo phu quân cũng tuyệt đối nghe lời. Nàng chưa từng cãi qua Ngô Minh câu nào, Ngô Minh cũng chưa bao giờ trách qua nàng cái gì. Hẳn biết vị nương tử này của mình thân phận cao quý, bắt nàng làm nương tử chung với hai người phụ nữ khác cũng đã là quá đáng, hơn nữa hôn lễ cũng chẳng đầu vào đâu. Ngô Minh đối với Ngân Xuyên cảm thấy rất có lỗi. Hẳn thật sự không có yêu người nương tử này, hai người họ đến với nhau chỉ vì tình cờ. Nhưng dù sao Ngô Minh cũng không thể phụ người phụ nữ đã trao cả đời cho mình, chính vì thế mọi chuyện liên quan tới Ngân Xuyên hẳn luôn cố gắng làm tốt nhất có thể. Chắc có lẽ Ngân Xuyên cũng biết rõ điều này nên cũng rất nghe lời Ngô Minh.

Ngữ Yên cô gái này nếu bước ra khỏi cửa, nói đúng là có người ngoài tính cách không khác Ngân Xuyên là mấy, hiền thực đoan trang. Chỉ là khi chỉ có người nhà Ngô Minh lập tức trở thành thú chơi cho nàng. Nói gì Ngữ Yên hiện tại cũng chưa có qua tuổi hai mươi, hôn nhân yêu đời cũng là đương nhiên. Ngô Minh cũng không muốn nàng ta trưởng thành quá nhanh cứ thế cho nàng vui vẻ sống từng ngày.

Người ở bên cạnh Ngô Minh nhiều nhất chính là Uyển Thanh. Có lẽ Mai Kiếm Trúc Kiếm mấy cô gái này rất ghét Uyển Thanh bởi nàng chiếm đi công việc của bọn họ. Uyển Thanh thường ngày học Ngô Minh nấu ăn để nấu cho hắn, nàng cũng giúp hắn chăm sóc bản thân, công việc không khác một nha hoàn là mấy. Nhưng những việc này lại làm cho Uyển Thanh rất hạnh phúc, được chăm sóc người mình yêu đôi khi chính là điều hạnh phúc nhất. Tính tình Uyển Thanh ôn hòa ít nói lại rất hiểu chuyện, ăn nói cũng hòa hợp nên Ngô Minh ở bên nàng rất thoải mái.

Nhắc tới hiện tại, Ngô Minh nghe được câu hỏi của Uyển Thanh thì mỉm cười.

“Có lẽ là vậy, mà cũng không chắc. Nơi này sau này cũng là nhà chúng ta, Phiêu Miểu Phong cũng vẫn là nhà của chúng ta.

Ta dự định cho bọn người Linh Thử Cung đi tới đây hết, để bọn họ quản lý Nhiệm Vụ Điện cùng Chấp Pháp Điện. Mấy ngày nữa trang trí bên trong xong ta sẽ chuyển số bí kíp cùng các kim ngân châu báu kia tới nơi này.”

“Chàng không sợ bị cướp sao? Ở chỗ này nhìn thế nào cũng không an toàn.”

“Nàng lo xa rồi, tới lúc đó nơi này nhân số cũng tới ngàn người. Dù là cao thủ, nếu có trộm mà lấy đi được đồ vật bên trong mà toàn thân đi ra ta cũng cho hắn luôn.

Xung quanh cây cối ta cố ý không cho đốn hạ, lấy chúng làm rào chắn đặt bẫy cũng như bảo vệ cũng thuận tiện, chỉ dọn một đường chính đi vào còn lại xung quanh đều là bẫy.”

Ngô Minh tự tin nói ra. Sau khi lựa chọn phù hợp võ công cho nhóm thuộc hạ mình tu luyện, võ công của bọn họ đều tin tiến rất nhiều. Ngô Minh tự tin hiện tại không quá một bàn tay người có thể xông vào nơi này mà cướp được đồ chạy thoát ra ngoài.

Ngữ Yên hỏi Ngô Minh.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Lên phía trên kia.”

Ngô Minh chỉ tay về hướng trên cao kia. Cả bốn người đi vào bên trong chuẩn bị đi lên những tầng phía trên. Bên trong rất rộng nên ánh sáng không thể đi đến các phòng bên trong. Hiện tại không có như hiện đại có các loại đèn điện mà sử dụng. Ngô Minh sau khi suy nghĩ cuối cùng cũng nghĩ ra một phương án hợp lý. Chưa bao giờ hắn lại thích dị năng của mình như thế. Sau cuộc chiến dị năng của Ngô Minh đã tăng thêm một bậc, hắn tạo ra các hộp băng vĩnh cửu mỏng sau đó cho dị hóa của mình vào. Những ngọn lửa này với đặc tính không tắt trừ khi Ngô Minh ra lệnh chính vì thế nó hiển nhiên trở thành một cây đèn vĩnh cửu cho Ngô Minh sử dụng. Vì phần băng bên ngoài khắc chế nó không thể cháy lan ra bên ngoài, băng cũng không thể ảnh hưởng tới không khí xung quanh. Nhược điểm của thứ này chính là duy trì không được lâu do cả hai thứ cấu thành cây đèn liên tục đấu tranh với nhau. Theo Ngô Minh thử nghiệm mỗi chiếc như thế này chỉ có thể duy trì được 3-5 tháng. Thời gian này cũng là đủ lâu, nếu như năng lực của Ngô Minh tăng lên có thể tạo ra thời hạn lâu hơn.

Ngay cả hệ thống thang cũng là Ngô Minh cùng những người thợ này cùng nhau tạo ra. Theo hệ thống ròng rọc mà cải tiến, dù sao một tòa tháp chín tầng mà đi bộ lên cũng chẳng phải việc nhẹ nhàng gì.

“Trên này đúng là tuyệt.”

“Còn phải nói, nơi này là ta tự làm riêng cho mình tất nhiên là phải đẹp rồi. Từ đây nhìn ra xung quanh không sót thứ gì.”

Ngô Minh vui vẻ cùng các thê tử mình ngắm nhìn quanh cảnh xung quanh. Hắn tự tin nơi này sau đó sẽ còn phát triển, sẽ không dừng lại ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Long Phụng

“A a.”

“Làm sao bây giờ, ta không bình tĩnh được.”

“Chàng cứ yên tâm đi, hai người họ sẽ không sao đâu.”

“Ta sao có thể yên tâm, hai người họ đã ở trong đó lâu như vậy rồi. Không may mà có việc gì ta biết làm sao đây.”

“Sur thúc người yên tâm đi, hai vị sư thúc mẫu võ công rất cao, việc này không làm gì họ được đâu.”

“Ngươi nếu mà im miệng ta còn không nói tới, ngươi mở miệng ta phải chửi ngươi một trận. Ngươi lấy cái danh Tiết thần y, ta tổn bao nhiêu cực khổ mời ngươi tới đây kết quả không có tác dụng gì.”

Ngô Minh tức giận quát vào mặt Tiết Mộ Hoa. Hắn cùng Ngân Xuyên ở bên ngoài lo lắng không yên. Đã hơn ba năm trôi qua, cả Uyển Thanh và Ngữ Yên đều có thai cùng lúc. Cả hai không hẹn mà gặp lại chuyển dạ chung một ngày. Ngô Minh lo lắng cho hai thê tử của mình tốn công đi tìm Tiết Mộ Hoa về chăm sóc cho cả hai. Kết quả thì đến lúc sinh nở tên thần y lại vô dụng đứng ở ngoài xem. Cái này là thuần phong mỹ tục thời đại này. Đờ đờ đa số đều là nữ, nam nhân như lão không có được phép đi làm mấy việc như thế.

Tiết Mộ Hoa không có gì để nói chỉ biết im lặng một bên cho Ngô Minh trút giận. Ngô Minh hấn trong lòng không yên, cứ quay tới quay lui chẳng thể tĩnh tâm. Đây là lần đầu tiên hắn làm cha, lại là của hai đứa trẻ.

Trong lúc Ngô Minh đi tới đi lui thì bên trong kia tiếng khóc của trẻ con đã vang lên. Ngô Minh vui mừng ngóng nhìn vào bên trong kia. Khí tức của hai người Uyển Thanh và Ngữ Yên vẫn còn nhưng rất yếu ớt. Từ bên trong bà mẹ chạy ra ngoài báo tin mừng.

“Công tử chúc mừng, hai vị phu nhân đều tốt đẹp. Còn sinh ra chính là một cặp long phụng, một trai một gái.”

“Tốt, làm rất tốt. người đi theo tên này nhận thưởng.”

Ngô Minh không nén nổi cảm xúc chạy vào bên trong. Ở bên trong hai vị thê tử của hắn mỗi người chỉ có một mảnh vải trắng mỏng che lấy cơ thể. Đúng lúc này Tiết Mộ Hoa cũng nhanh chân chạy vào, vừa rồi hắn bị Ngô Minh mắng là vô tích sự này nọ nên hắn muốn nhân cơ hội thể hiện mình. Chỉ là Ngô Minh vừa nhìn hai phu nhân của mình lại nhìn tên già kia chạy vào phòng lập tức một đạo kinh khí đánh văng lão ta ra khỏi phòng.

“Ngươi ở ngoài đó chờ lệnh cho ta, cấm nam nhân đi vào trong này.”

Ngô Minh sau đó lập tức vui vẻ quay sang Ngữ Yên ân cần hỏi thăm.

“Vất vả cho hai nàng rồi? Đứa nào là con của nàng và Uyển Thanh.”

Ngữ Yên hiện tại là cao thủ Tiên Thiên sơ kỳ, sức lực hồi phục cũng rất tốt. Chỉ mới vừa sinh con xong nhưng nét mặt hồi phục rất nhanh đã có nét hồng

hào. Nhìn Ngô Minh vui vẻ như vậy nàng cũng hạnh phúc trong lòng.

“Muội sinh là con gái, của Thanh ti là con trai.”

Ngô Minh giúp hai người các nàng mặc lại y phục sau đó nằm nghỉ trên giường. Hắn sau đó đi tới cái nôi – nơi hai thiên thần nhỏ của hắn đang nằm ngủ mê mang.

“Đây là con của ta!”

Ngô Minh xúc động không biết nói gì, hắn chỉ đứng lặng nhìn hai đứa trẻ kia ngủ say. Hai đứa trẻ lúc này vừa ra đời khóc rất lớn, chúng chỉ mới có ngủ được một lúc nên Ngô Minh cũng không muốn làm phiền. Sau đó Ngô Minh quyết định đi ra ngoài trả lại sự yên tĩnh cho cả bốn người kia. Ngô Minh nhẹ nhàng bước ra ngoài đóng cánh cửa thật nhẹ. Hắn nhìn sang người nha hoàn kẻ bên.

“Người chăm sóc tốt cho hai vị phu nhân, các nàng có cần gì thì giúp các nàng ấy.”

“Nô tỳ đã rõ.”

Ngô Minh lại đi tới gần Tiết Mộ Hoa. Lão thần y sợ hãi nhìn Ngô Minh, lão không biết sát tính này muốn làm gì với mình tiếp theo.

“Sur thúc người cần gì?”

“Người đi cùng ta vào kho thuốc.”

“Vào đó làm gì?”

“Người dạy ta y thuật.”

“Hả??”

Tiết Mộ Hoa bất ngờ với quyết định của Ngô Minh. Đột nhiên Ngô Minh lại đưa ra yêu cầu này làm lão cũng bất ngờ. Ngô Minh yêu cầu việc này cũng là có lý do. Linh Thử Cung có rất nhiều y thư, hắn lúc rảnh rỗi cũng đem chúng ra nghiên cứu. Hư Trúc trong nguyên tác cũng được Kim Dung miêu tả là một đại phu cực giỏi, mắt của A Tử cũng là do hắn cứu chữa.

Ngô Minh hắn không có thiên phú này, đọc những lý thuyết khô khan đó hắn không có thu hoạch được gì. Hắn hiện tại cần một người thầy dạy mình cái nào đúng cái nào sai, phải làm gì trong từng tình huống khác nhau.

Ngô Minh nếu giỏi y thuật sẽ rất có lợi. Hiện tại thực tế nhất là hắn có thể chăm sóc tốt cho người nhà mình. Về thực lực điều này cũng có lợi ích. Năng lực hồi phục của Ngô Minh chữa trị ngoại thương tốt hơn ngoại thương không phải vì nó chỉ có tác dụng tới các vết thương bên ngoài. Hồi phục là toàn bộ chỉ là ở bên trong khó khăn hơn.

Khi bị thương ở tay, con người ta có thể dễ dàng xác định được chỗ đau của mình từ đó dễ dàng chữa trị. Ngô Minh cũng vậy, năng lực hồi phục của hắn là chủ động chứ không phải tự động, nghĩa là Ngô Minh biết mình bị thương ở đâu hắn sẽ tập trung sức mạnh về nơi đó để phục hồi các mô tế bào khiến chúng lành lại. Những vết thương mà người đời gọi là nội thương chỉ là những vết thương ở sâu trong nội tạng, những nơi không thể nhìn thấy. Ngô Minh có thể hồi phục được chúng nhưng do hắn không biết rõ ràng cơ thể của mình nên việc này diễn ra rất chậm. Ngô Minh nếu bồi dưỡng thêm kiến thức về y thuật sẽ rất có lợi cho việc này.

Ngày hôm sau, Ngô Minh sau khi tham khảo ý kiến của Tiết Mộ Hoa đã đưa ra được vài nguyên liệu bổ dưỡng mà dễ ăn dễ xuống bếp làm thức ăn cho thể tử của mình. Ngô Minh dạo gần đây cũng tìm lại được hứng thú khi nấu ăn. Khi nấu ăn phải thoải mái, nếu không vui vẻ cũng không thể mang theo u sầu vào trong lúc nấu nướng. Hiện tại hắn đang có được trạng thái này, vui vẻ yêu đời.

Ngô Minh nấu một nồi súp bào ngư để phục vụ các vị phu nhân. Hắn lúc trước làm ở nhà hàng lớn nhưng mấy nguyên liệu quý hiếm thế này cũng không có nhiều, kinh nghiệm cũng chẳng có bao nhiêu. Phải thử qua mấy lần Ngô Minh mới làm ra được chén súp ưng ý với mình.

Ngô Minh vui mừng trên tay ba ấm súp đi tới phòng của các nàng.

“Ngô Minh chàng tới rồi à!”

Vừa vào phòng Ngô Minh đã ngạc nhiên vì hai thê tử của mình không như hắn nghĩ đang nằm trên giường mà là đang vui vẻ ngồi uống trà với nhau.

“Các nàng sao không nằm nghỉ đi, một tuần sau khi sinh không nên ra khỏi giường.”

“Muội nằm một ngày đã là quá đủ rồi, hơn nữa muội cũng đang rất khỏe mạnh không có như huynh nghĩ đâu.”

“Cái này thiếp đồng ý với Yên muội, thiếp nằm trên giường cũng không chịu được.”

Ngô Minh chờ ra một chút, hắn không kịp phản ứng trước cảnh này. Bình thường phụ nữ sau khi sinh yếu ớt, suy nhược là điều không tránh khỏi. Dù là cao thủ cũng không mấy khác biệt nhưng hai người này theo hắn thấy đúng là đang rất khỏe mạnh không có chút bất thường nào.

Ngô Minh hẳn còn muốn lợi dụng cơ hội chăm sóc này để bồi đắp tình cảm hiện tại coi như công cốc hết cả rồi.

“Hai con sao rồi.”

“Vừa mới uống sữa xong đã lăn ra ngủ rồi, hai đứa trẻ này cũng rất hiểu chuyện.”

“Cái này là ta tự làm, hai nàng ăn cho lại sức...”

Ngô Minh đưa cho hai nàng hai phần súp, phần còn lại hẳn chuẩn bị cho Ngân Xuyên. Cô gái này chắc chắn mấy ngày này sẽ có cảm giác mình là người thừa nên hẳn cũng muốn chủ động đi dỗ ngọt nàng ta. Còn về hai đứa trẻ kia hẳn giờ muốn chăm sóc cũng không thể làm gì, ăn uống thì chúng quá nhỏ chỉ có thể uống sữa mẹ. Tắm rửa, vệ sinh mấy việc này có người hầu lo hết rồi, Ngô Minh cũng không có giỏi mấy việc như vậy.

Đang nghĩ tới Ngân Xuyên thì nàng ta cũng đã tới. Cả bốn người ngồi ở một chiếc bàn đá bên ngoài sân, bóng cây che đi những tia nắng sớm muốn rọi tới người các nàng. Ngô Minh lúc này mới mở lời.

“Ta muốn bàn với các nàng đặt tên cho hai đứa nhỏ.”

“Đúng bọn chúng còn chưa có tên.”

Ngữ Yên gật gù, nàng đang bị chén súp của Ngô Minh mê hoặc nên nói chuyện có phần không nghe rõ. Chuyện đặt tên này từ trước đó cũng đã có bàn qua nhưng không có ý kiến chung. Hiện tại hai đứa trẻ này ra đời rồi nên chẳng có thời gian phân vân nữa. Ngô Minh cũng muốn sớm đặt tên cho hai đứa con của mình.

“Ta đề nghị con trai sẽ tên là Ngô Kinh, con gái sẽ là Ngô Thiên.”

Ngô Minh vừa nói trong lòng vừa nhớ tới hai vị thần tượng của mình. Hẳn lúc nhỏ xem rất nhiều phim của Ngô Kinh, mấy vai diễn của lão này đa phần đều rất đặc sắc. Ngô Minh cũng thấy tên này rất hay nên muốn đặt cho con của mình. Nhưng đây chính là vấn đề khiến việc đặt tên này trở nên khó giải quyết như vậy. Cả ba người Ngữ Yên đều không thích tên mà Ngô Minh đưa ra.

“Muội như cũ không đồng ý, mấy cái tên này nghe chẳng hay tí nào. Con gái muội sẽ gọi là Ngô Tuyết Nhi, mang họ của huynh đã là tốt lắm rồi, tên là do muội đặt.”

“Đây là có ý gì, ta cũng phải có chút quyết định trong việc này chứ, dù sao nó cũng là con ta mà.”

“Không là không, quyết định gọi nó là Tuyết Nhi.”

Ngô Minh cũng bị Ngữ Yên lấn áp tinh thần rồi, hẳn không muốn cãi thêm về việc này.

“Rồi gọi Tuyết Nhi thì Tuyết Nhi, vậy còn đứa con trai theo ý ta gọi Ngô Kinh.”

Ngô Minh quay sang Uyển Thanh tự tin nói ra. Cái này hẳn đủ tự tin để quyết định, Uyển Thanh trước giờ đều không cãi lại Ngô Minh cái gì, mọi quyết định đều là hẳn quyết. Nhìn nét mặt của Uyển Thanh cũng xem như đã chấp nhận. Ngô Minh vui vẻ nói ra.

“Quyết định như vậy đi, con gái gọi Tuyết Nhi con trai gọi Ngô..”

“Gọi là Ngô Hòa Vân.”

Tiếng nói lạ bỗng cắt ngang đi lời nói của Ngô Minh.

“Ai?”

Ngô Minh kinh hãi vội quang sát xung quanh, hẳn như lâm vào đại địch. Kê có thể che giấu bản thân trước các giác quan của Ngô Minh không thể nào là kẻ tầm thường. Hơn nữa giọng nói kia Ngô Minh vô cùng quen thuộc, giọng nói này hẳn đã từng nghe qua một lần.

“Là người??”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đại chiến ả Côn Lôn

“Là người, sao người lại ở đây.”

Ngô Minh kinh ngạc mắt không rời khỏi người vừa xuất hiện. Kẻ này chính là kẻ lần trước đánh trong thương hãn. Dù là đã qua mấy năm nhưng Ngô Minh vẫn không thể nào quên được kẻ này. Chỉ duy nhất tên này là Ngô Minh không tính toán được. Từ thực lực cho tới mục đích hành động của hãn, Ngô Minh đều chưa thể tìm ra.

“Đừng lo lắng, ta đến là để giúp ngươi chứ không phải là hại ngươi. Lần trước nếu không phải ta giúp ngươi tìm ra được thứ dung dịch màu xanh trong cơ thể ngươi thì làm sao ngươi đánh bại được quân đội Đại Liêu.”

Ngô Minh lúc này không thể tự ý hành động, hãn còn có vợ con bên cạnh nên hành động đã không còn được như trước tùy tiện muốn làm gì thì làm. Ngô Minh không có giải thích cho các thê tử của mình đây là ai, hãn chỉ ra hiệu cho cả hai rời đi mà thôi. Cả ba người cũng nghe theo lời của Ngô Minh, các nàng chưa bao giờ thấy Ngô Minh nghiêm túc như vậy, nét mặt hãn lộ rõ vẻ khản trương. Ngữ Yên cùng Uyên Thanh đều là cao thủ nên có thể nhìn ra được kẻ vừa tới kia lợi hại tới mức nào. Hai người các nàng có thể tự tin võ công của mình hiện tại đã có thể ngạo thị thiên hạ nhưng đứng trước kẻ này cứ như đom đóm trước mặt trăng, không thấy hy vọng.

Cả ba lui vào trong phòng bỏ lại hai người Ngô Minh ở đó tiếp tục cuộc nói chuyện. Tên che mặt ngồi xuống uống lấy tách trà nhìn Ngô Minh nói ra.

“Ngươi hiện tại sống thật tốt.”

“Sẽ tốt hơn nữa nếu không có ngươi.”

“Ngươi có chắc là không có ta sẽ tốt hơn hay không? Như hôm nay ta đến là để giúp ngươi.”

Ngô Minh cũng thư giãn đầu óc của mình ngồi xuống đối diện với gã này theo hãn tiếp trà.

“Ngươi giúp ta, nếu ngươi muốn giúp ta thì nói cho ta biết thật ra ngươi là ai, ngươi có mục đích gì?”

“Cái này ngươi biết rõ ta không nói, ta nếu muốn cho ngươi biết cần gì đeo cái mặt nạ này.”

Tên che mặt chỉ vào miếng mặt nạ đang che nửa khuôn mặt trên của hãn, Ngô Minh cũng thôi nhắc tới việc này. Sau khi uống cạn tách trà nóng tên này mới đi vào vấn đề chính.

“Lần trước ta có nói với ngươi, ngươi xuất hiện ở chỗ này là sai lầm. Ngươi có cảm thấy được nó hay không?”

“Cái gì là sai lầm?”

“Ngươi đang kéo thế giới này gần hơn tới thế giới thật.”

“Là ý gì?”

“Sự hiện diện của ngươi đang khiến cho hai thế giới không hề có tí liên hệ gì đang tiến gần lại với nhau. Đáng lý ra Thiên Long Bát Bộ vị diện không có ngày hôm nay, nó chỉ có tới lúc Tiêu Phong vì đại nghĩa diệt thân thì chấm dứt nhưng ngươi đang phá vỡ điều đó kéo dài nó ra. Thời gian của thế giới này vì thế mà vẫn tiếp tục chảy.”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì?”

“Ngươi biết rõ nơi này không phải là thế giới mà ngươi từng ở nhưng nó tương đồng. Ngươi nghĩ sau nếu nó tiếp tục phát triển.”

Ngô Minh nhớ lại những thứ hãn từng được đọc. Các bộ tiểu thuyết của Kim Dung chúng tuy đơn lẻ nhưng lại liên kết với nhau, chúng sắp xếp theo dòng thời gian của lịch sử, tuy khác nhưng kết quả không có đổi. Mọi việc ở thế giới thực đều là kết quả định sẵn trong các bộ truyện của Kim Dung. Quách Tĩnh có tài giỏi vô song như thế nào thì vẫn thua người Mông Cổ đây là lịch sử, Trương Vô Kỵ võ công độc tôn nắm trong tay quyền lực nhưng vua vẫn là Chu Nguyên Chương đây cũng là lịch sử.

“Nếu tiếp tục có khi nào nó sẽ biến thành thế giới mà ta từng sống.”

“Ngươi cuối cùng cũng hiểu ra, thế giới này đang lớn dần. Ngươi cùng ta đi tới nơi này ta sẽ cho ngươi thấy một việc.”

“Việc gì, ta vẫn chưa hiểu nếu nó phát triển thành thế giới thật thì sẽ như thế nào?”

“Việc này sau này hãy nói, ta đưa ngươi đi đến một nơi.”

Ngô Minh bán tín bán nghi nhìn kẻ trước mặt mình. Hãn không biết có nên tin tưởng kẻ này hay không. Trong lời của tên này, Ngô Minh vẫn chưa thấy được cái hậu quả gì mà hãn lại cho là nghiêm trọng. Nếu nó “trở thành” thế giới thật vậy chẳng phải càng tốt hay sao.

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đến núi Côn Lôn?”

“Tới đó làm gì? Con ta vừa mới sinh ta còn phải ở nhà chăm sóc vợ con.”

Ngô Minh lấy bữa một cái lý do để thoái thác. Hắn đánh không lại kẻ này, hiểu cũng không hiểu kẻ này. Bất Ngô Minh đi với hắn quả thật trong lòng hắn không có an tâm. Tên này vừa có được gia đình của mình, có được nó hắn trải qua bao nhiêu truỵen chịu bao nhiêu khổ cực nên hắn không muốn vì một điều gì đó mà phá nát đi mọi thứ.

“Người đang tự tạo ra điểm yếu cho mình.”

“Gia đình không phải là điểm yếu mà là sức mạnh.”

“Ta không có tranh cãi với người, thuộc hạ của người không ngăn cũng là vạn đừng có lấy mấy cái lý do này nói với ta. Chỉ là hai đứa trẻ cùng ba người phụ nữ bọn chúng khôn bảo vệ được nữa thì ta cũng không còn gì để nói. Hơn nữa ta có việc liên quan tới hai đứa trẻ kia, việc này liên quan tới mạng sống của chúng. Ta dự định đem nó nói cho người nhưng xem ra người không đồng ý rồi.”

“Là có gì, hai con của ta có chuyện gì xấu sao?”

“Muốn biết thì đi theo ta.”

Một cơn gió bùng phát ngay tại chỗ, tên che mặt nhảy thẳng lên trời vút đi về hướng đông nam. Đây đúng là hướng đi tới núi Côn Lôn. Ngô Minh lo lắng trong lòng, hắn đúng là không yên tâm về hai đứa trẻ của mình nên hết lớn với ba vị thể tử.

“Các nàng ở nhà, ta đi mấy ngày sẽ trở về.”

“Chàng nhớ cẩn thận.”

“Ngô Minh, huynh nhớ cẩn thận.”

Ngô Minh chỉ có thể nghe loáng thoáng vài tiếng hô của thể tử mình. Tốc độ của tên bị mặt rất nhanh Ngô Minh không có thời gian chậm trễ. Cả hai người như một cơn gió thoáng nhẹ vút bay giữa không trung. Nhìn thấy Ngô Minh đuổi theo sát phía sau mình tên che mặt mỉm cười.

“Người thực lực cũng là có tiến bộ.”

“So với người không đáng nhắc tới.”

“Đúng là không đáng nhắc tới, ta đây chỉ mới dùng bốn phần tốc độ của mình. Nếu chạy hết sức đừng nói là người cả cái vị diện này cũng chưa không nổi ta.”

“Khoác lác.”

Ngô Minh chửi thầm trong miệng mình, hiện tại cả hai đã chạy rất nhanh rồi. Bằng mắt thường cũng chỉ có thể nhìn thấy được tàn ảnh của cả hai lướt qua mà thôi. Hai người Ngô Minh đúng là quái vật trong quái vật, với tốc độ kinh hoàng như thế mà cả hai vẫn có thể kiên trì đi chuyển mấy ngày liền. Có thể miêu tả tốc độ của hai người bằng việc cả hai đã đi qua hai vùng khí hậu, lúc đầu đi chuyển chính là nơi mùa hè nắng nóng đến bây giờ đã tới nơi tuyết rơi trắng rừng, đầy trời hoa tuyết.

“Phía trước đã là núi Côn Lôn.”

“Đi mấy ngày cuối cùng cũng tới nơi, người muốn cho ta coi cái gì?”

“Cho người coi chiến sự.”

“Chiến sự, mấy năm nay làm gì có chiến sự? Đại Tống thắng Đại Liêu việc này uy áp thiên hạ, còn ai dám ra tranh phong?”

“Đại Việt.”

Nghe hai từ này Ngô Minh giật hết cả mình. Đại Việt đây chính là tiền thân của Việt Nam, đất nước mà hắn sinh ra. Kim Dung thế giới hầu như không có nhắc tới đất nước này bởi vì những việc liên quan tới nó đều là nỗi ô nhục của Trung Hoa. Một dân tộc nhỏ bé đánh bại hầu hết các quân đoàn mạnh mẽ nhất thế giới. Từ Đại Tống, Mông Cổ, Hoa Kỳ lịch sử của nước Việt luôn là niềm tự hào của mỗi người dân.

“Ta nói cho người biết, phía trước chính là Ung Châu, năm nay đã là năm 1076. Người có biết sẽ xảy ra việc gì không?”

Ngô Minh lục tìm trong đầu mình những kiến thức đã học, hắn không giỏi về lịch sử nhưng có một sự kiện rất quan trọng ở thời điểm này mà hắn không thể quên. Năm 1076, Lý Thường Kiệt đem quân tiến bắc đánh vào Đại Tống.

Hiện tại Đại Tống nhìn yên mà không ổn. Nội bộ tranh đấu, dân chúng bị che mắt. Lý Nhân Tông tuy tuổi còn trẻ nhưng vẫn nhìn ra được nguy cơ, ông sợ rằng Đại Việt rất có thể sẽ trở thành mục tiêu mà Đại Tống sẽ nhắm tới để hướng sự chú ý của dân chúng ra khỏi những lục đục nội bộ của triều đình.

Trong mắt của Lý Thường Kiệt nhà Tống không phải là một nước mạnh, thường xuyên bị ngoại bang quấy nhiễu. Chính vì thế ông đã thừa lệnh của Vua Lý Nhân Tông dẫn quân đánh nhà Tống trước dẫn mặt thiên triều.

“Lý Thường Kiệt con người này tài cao mưu lược, đã một mạch đánh vào Liêm Châu, Khâm Châu, Bạch Châu. Thế thắng như bão đánh một mạch tiến

về Bạch Châu ép nói này đầu hàng. Hiện tại đã chiến tới Uông Châu.”

“Việc lớn như thế này sao lại không có tin tức gì từ phía Tây Hạ báo cho ta?”

“Việc này diễn ra quá nhanh, chỉ vụn vụn mấy tháng. Đại Tổng sao có thể để tin tức nhục nhã này lan rộng ra bên ngoài hơn nữa lực lượng của ngươi không có vuron được xuống nơi này ngươi không nhận được tin tức cũng là điều dễ hiểu.”

“Tiếng trống giục quân.”

Tiếng trống dồn dập vang lên bên tai của Ngô Minh. Hắn nghe được trong tiếng gió tuyết kia tiếng hành quân, tiếng trống trận vang lên dồn dập.

“Ta và ngươi coi như đến kịp lúc lần này là trận chiến quan trọng trong toàn bộ cuộc chiến này. Quân đội Đại Tổng tới cứu viện từ phía bắc đã bị quân Đại Việt phát hiện mai phục chặn đánh. Phía trước chính là chiến trường.”

Ngô Minh cùng kẻ che mặt dùng khinh công chạy tới gần chiến trường để quan sát. Trước mắt họ là hai cánh quân giằng co đang gờm nhau trước cửa ải Côn Lôn. Tuyết bay trắng xóa một vùng mệnh mong, tầm mắt phủ trắng trong sương tuyết. Những người chiến sĩ kia mờ ảo như những chấm đen trên nền trắng. Gió đông thổi ghét lạnh thấu xương, nhưng tất cả vẫn không làm cho những người này dừng bước. Trận chiến này có thể coi là trận chiến quan trọng quyết định thắng lợi của cả hai bên.

Lý Thường Kiệt uy dũng cười trên chiến mã. Đúng như sử sách đã ghi chép, Lý Thường Kiệt vô cùng tuấn tú, mặt trắng như tuyết, người mặc giáp sắt tay cầm đại đao uy vũ hơn người.

“Ngươi là ai mau xưng tên đi, Ta Trương Thủ Tiết không có giết kẻ vô danh.”

Trương Thủ Tiết đưa thanh kích của mình lên trời cao hỏi ra. Lý Thường Kiệt cũng cười ngửa ra nghênh tiếp.

“Ta Lý Thường Kiệt.”

Ông ta quát lên làm khiếp vía cả con ngựa chiến của Trương Thủ Tiết, cùng lúc đó đại đao trên tay đã đâm tới. Trương Thủ Tiết cũng thúc chiến mã đón đánh.

Ngô Minh phía trên quan sát không kìm được xúc động. Hắn lúc này mới hiểu rõ tinh thần dân tộc là như thế nào.

“Muốn xuống đó giúp một tay đúng không?”

“Có thể chứ?”

Ngô Minh chần chừ nhìn tên che mặt hỏi ra. Tên này chỉ nói một câu.

“Ngươi nếu giúp Đại Việt ta sẽ giúp cho Đại Tổng.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Nguy cơ lại tới

“Ngươi dẫn ta tới đây chỉ để quan sát điều này thôi sao?”

“Đúng vậy chỉ để quan sát.”

Tên che mặt không nói gì thêm mà chỉ tay về phía đang giao chiến kia ra hiệu cho Ngô Minh tiếp tục quan sát.

Ở phía xa, Lý Thường Kiệt cùng Trương Thủ Tiết đang cùng nhau giao thủ kịch liệt. Tiếng binh khí chạm nhau vang lên không ngớt. Đại đao cùng trường kích mà hai bên sử dụng đều được coi là binh khí hàng đầu trong kỵ binh đánh trận. Chúng thường được dùng cho chiến tướng chứ rất ít binh sĩ bình thường được sử dụng.

Trong tay thanh đại đao Lý Thường Kiệt uy mãnh khôn lường, đao ông như cắt đánh liên hồi về phía Trương Thủ Tiết. Mỗi một đao ông đánh ra đều như ngàn cân giáng xuống, đánh cho Trương Thủ Tiết không ngẩng đầu lên được.

Trương Thủ Tiết thấy nguy cơ trước mắt, biết mình không phải đối thủ của Lý Thường Kiệt đã có ý muốn đánh lùi bỏ chạy. Nhận ra ý định của đối phương, Lý Thường Kiệt thúc ngựa chồm thẳng tới. Hai chân trước của chiến mã giơ thẳng lên cao hù sợ con chiến mã bên phía đối phương. Thế công đã sẵn, Lý Thường Kiệt từ cao chém mạnh một đao xuống, đao như thái sơn đè xuống kinh phong bay tới. Trương Thủ Tiết bị chính chiến mã của mình làm mất cân bằng, hắn lơ ngơ ngang kích đỡ lấy một đao như vũ bão của địch.

Lý Thường Kiệt không ngừng ở đó, ngay khi hai binh khí chạm nhau ông lần nữa vận sức. Lần này một đao vừa nhanh vừa mạnh đánh ở khoảng cách quá gần Trương Thủ Tiết không kịp trở tay bị đối phương đánh văng xuống ngựa. Lý Thường Kiệt thừa thắng muốn kết liễu mạng sống của đối phương, một đao nữa chém xuống Trương Thủ Tiết đang bị ngã dưới lớp tuyết.

“Hi.....”

Một tiếng rít dài phát ra từ chính con ngựa của Trương Thủ Tiết, nó có linh tính thấy chủ nhân mình bị đánh lập tức xông tới đỡ đòn.

“Phập.”

Đường đao của Lý Thường Kiệt đánh trúng vào con chiến mã trung thành kia, nhất thời lưỡi đao dính chặt vào trong thân thể con chiến mã phút chốc không rút ra được. Trương Thủ Tiết nhân cơ hội này nhặt lại binh khí của mình, hấn đứng lên vung tới một kích đánh thẳng vào ngực của đối phương. Lý Thường Kiệt giật mình vội buông thanh đại đao của mình ra tránh một kích chí mạng.

Lúc này cả hai người đều đã ngã lăn trên đất, chân của cả hai đều bị tuyết trắng che phủ không thấy được. Một giọt máu lăn thẳng xuống cỏ của Lý Thường Kiệt, một kích vừa rồi đã tạo thành một vết thương trên khuôn mặt của ông.

Ngô Minh lúc này từ trên cao đã không giữ được bình tĩnh. Hấn lo sợ Lý Thường Kiệt sẽ gặp chuyện không hay, lịch sử ở thế giới này chưa chắc đều là đúng, hấn sợ vì sự xuất hiện của mình mà làm ảnh hưởng tới vị trung thần kia.

“Không được ta phải xuống giúp.”

“Ta nói người đến đây chỉ để quan sát, không được đi đâu hết.”

Thấy Ngô Minh kích động tên che mặt lập tức động thủ muốn ngăn hấn lại. Ngô Minh nhanh nhẹn né đi cú chụp từ phía đối phương, Lăng Ba Vi Bộ lướt đi thẳng xuống phía chiến trường. Ngay lúc này, tên che mặt thân ảnh lại lần nữa biến ảo, trong cơn mưa tuyết trắng xóa hoàn toàn không nhìn ra được hấn đang ở đâu.

Ngô Minh lao thẳng từ trên cao xuống phía dưới với tốc độ cực nhanh. Bằng tốc độ này Ngô Minh tự tin tên kia dù có đuổi theo cũng không thể nhanh chóng đuổi kịp được mình chỉ là vừa mới tự tin Ngô Minh đã gặp ngay rắc rối. Tên che mặt kia không biết từ đâu xuất hiện ngay trước mặt Ngô Minh đánh cho hấn một chưởng dính sâu vào trong lớp tuyết.

Cú chưởng uy lực rất mạnh khiến tuyết đóng ở hai bên sườn núi rung chuyển. Những rung động cứ từ từ, từ từ lan ra khắp hướng.

Phía dưới chiến trường, cả hai bên đội quân đều đang chú tâm quan sát vào hai vị chủ tướng của mình. Lý Thường Kiệt sức lực vượt trội hơn hẳn so với đối thủ của mình. Tuyết dưới đất làm cản trở đi di chuyển của cả hai rất nhiều nhưng Lý Thường Kiệt vẫn nhanh nhẹn lạ thường, mỗi đòn đều uy mãnh không khác gì lúc đầu. Cả hai lộ ra rõ chênh lệch trong từng pha va chạm.

“Có gì đó rơi xuống thì phải.”

“Đúng có cái gì đang chuyển động.”

Những rung động đã ngày một lớn dần, những binh sĩ phía dưới cũng đã cảm nhận được nguy hiểm đang tới với mình.

“Là tuyết lở, có tuyết lở.”

“Không tốt rồi có tuyết lở.”

“Mau chạy khỏi đây.”

Những tiếng hô hoán vang lên khi phía trên cao kia tuyết đang từ từ rơi xuống từng mảng lớn có thể thấy rõ bằng mắt thường. Lý Thường Kiệt nhìn hai bên tuyết lở mắt không nao núng. Thanh đại đao chìa thẳng về tên tướng giặc đang quay đầu bỏ chạy phía trước. Ông một đao đánh tới chém chết tại chỗ Trương Thủ Tiết, máu văng ra đỏ cả màu tuyết.

Lý Thường Kiệt nhìn lên trời như đang cảm tạ ông trời đã tạo ra cơn lở tuyết này giúp đỡ mình. Ông lau đi vết máu trên mặt quay lại nói với ba quân.

“Viện binh tan rã, ải Côn Lôn cũng đã bị tuyết trắng lấp đầy. Toàn quân nghe lệnh tiếp tục đánh Ung Châu.”

Tiếng trống ăn mừng vang lên khắp nơi, toàn quân hô vang cổ vũ cho vị đại tướng của mình. Lý Thường Kiệt nhìn khung cảnh phía trước, quân Tống bị tuyết rơi xuống che lấp không thấy xác trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn. Cuộc chiến này ông có thể thắng nhưng không có trận lở tuyết này có lẽ sẽ là thắng trong đầm máu chứ không toàn vẹn như bây giờ, trận lở tuyết kia trùng hợp lại không ảnh hưởng gì đến quân đội của Đại Việt. Không có làm mất thì giờ Lý Thường Kiệt ra lệnh rút quân trở ngược lại phía Ung Châu để tiếp tục công thành.

Ở trên cao kia, Ngô Minh đang bị ghim chặt vào sườn núi thờ cũng không thờ nổi. Vừa rồi hấn bị tên che mặt kia một chưởng đánh thẳng vào ngực làm vỡ nát lồng phổi. Phải nói tên này mỗi lần ra chiêu đao lực đều rất chuẩn, Ngô Minh có thể nhận ra mỗi đòn của hấn đều nhắm chuẩn chỉ làm Ngô Minh bị thương trong mức cho phép nhưng mức này là mức tối đa. Ngô Minh tin tưởng nếu chỉ cần hấn dùng mạnh thêm một chút lực thì bản thân mình sẽ chết ngay lập tức không có cơ hội hồi phục như hiện tại.

“Ta đã nói ngươi ngồi im quan sát, cũng may lần này so với lịch sử không sai biệt mấy, nếu ngươi mà làm đảo lộn mọi thứ ta nhất định sẽ một chưởng đánh chết ngươi.”

“Ngươi muốn làm gì là việc của ngươi, ta muốn cản cũng không cản được.”

Ngô Minh cảm thấy sự bất lực xuất phát từ tận đáy lòng mình. Hắn trước kẻ này hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, sống chết đều phó thác vào tay kẻ khác.

Tên che mặt biết Ngô Minh đang suy nghĩ cái gì trong đầu nên lập tức thay đổi giọng điệu.

“Ngươi đừng suy nghĩ nhiều thứ, ta cùng ngươi sau này sẽ rất lâu mới có thể gặp lại. Ta không ở trong thế giới này quá lâu được. Ta hôm nay đưa ngươi tới đây chỉ có ba chuyện muốn nói với ngươi.”

“Là ba chuyện gì, mà ngươi nói là không ở thế giới này quá lâu là ý gì, ngươi còn sống ở đâu?”

“Ngươi yếu hơn ta không có quyền hỏi ta. Ta có ba việc, việc thứ nhất chính là muốn ngươi không làm mấy việc ngu ngốc như vừa rồi. Ngươi có thể ở Tây Hạ ở Đại Tống làm bất cứ thứ gì mà ngươi muốn nhưng những việc liên quan tới Đại Việt ngươi tuyệt đối không được nhúng tay vào dù là gián tiếp hay trực tiếp. Sau này ngươi sẽ chứng kiến không ít trường hợp như hôm nay, ta hy vọng ngươi sẽ không như hôm nay kích động.”

“Tại sao lại như vậy?”

Nhìn tên này im lặng Ngô Minh đứng là tức tới điên rồi. Cảm giác mình cái gì cũng không biết này đúng là làm cho Ngô Minh khó chịu tới cực điểm.

“Điều thứ hai chính là giúp ngươi cứu đứa con gái của mình.”

“Con gái ta? Nó bị làm sao?”

Ngô Minh ngạc nhiên, Tuyết Nhi đứa bé này thì có thể bị gì, Ngô Minh đã từng kiểm tra qua một lần thân thể đứa bé không thấy có gì bất thường, rất khỏe mạnh.

“Ngươi dị năng trong cơ thể còn chưa kiểm soát được hết, Hàn khí và Hỏa khí đã truyền vào hai người con của ngươi. Theo ta tính toán chỉ vài ngày nữa thì những biểu hiện đầu tiên sẽ bộc lộ ra bên ngoài. Cảm giác bị chúng hành hạ ta nghĩ ngươi biết rõ nhất.”

Ngô Minh giật mình sợ hãi. Cảm giác bị hàn khí và hỏa khí công tâm khiến cho hắn cả đời chẳng bao giờ quên được. Đó đúng là cảm giác sống không bằng chết đau đớn thấu xương. Nghe những lời vừa rồi Ngô Minh lo sợ rằng hai đứa con của mình thật sự sẽ như lời tên này nói bị giống bản thân mình chịu đau đớn hành hạ.

“Có cách gì cứu hai đứa con của ta không?”

“Ta đương nhiên là có cách mới nói với ngươi việc này. Ngươi đưa hai bàn tay của mình ra đây.”

Ngô Minh nghe theo lời tên này xòe hai bàn tay mình ra. Tên che mặt cầm lấy hai bàn tay của Ngô Minh lập tức một quang sáng phát ra từ hai bàn tay hắn. Một con đau đột ngột phát ra từ hai bàn tay của Ngô Minh khiến hắn la oái lên một cái.

“Ngươi vừa làm gì?”

“Năng lực của ngươi hiện tại không đủ để cứu cùng lúc hai đứa trẻ. Ngươi hiện tại có thể lựa chọn một trong hai đứa nó cứu lấy một người. Ta cho ngươi hai nguồn năng lượng, một hàn một hỏa ngươi cứu đứa trẻ nào cứ dùng tương ứng năng lượng truyền vào nó là được.”

“Ngươi đang đùa ta sao, cứu một đứa là thế nào? Ngươi đây là muốn ta chọn giết một đứa con của mình sao?”

“Không ta là đang kêu ngươi cứu một đứa, ngươi sao lại nghĩ ngược lại như vậy.”

“Rõ ràng ngươi có thể cứu lấy cả hai đứa chúng nó, chỉ cần ngươi chịu ra tay sao còn bắt ta phải lựa chọn?”

“Ta không cứu được, ta đây là nói thật.”

Ngô Minh hoàn toàn không tin lời tên này. Trong đầu hắn chỉ nghĩ kẻ này đang muốn hành hạ mình, bắt hắn lựa chọn một trong hai đứa con việc này làm sao mà giải quyết được. Tên che mặt tiếp tục nói ra.

“Ngươi lựa chọn hay muốn làm gì là tùy ngươi. Điều thứ ba ta muốn nói đó là môn Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công ngươi không nên truyền ra ngoài kể cả con cháu thuộc hạ của mình ngươi cũng đừng có dạy cho họ. Người nào đã luyện rồi xem như cho qua. Ngươi nếu không muốn mình tạo ra một lũ quái vật sống ngàn năm gây loạn thiên hạ thì nên nghe lời của ta.”

“Ngươi rút đi cho ta, rút.”

Ngô Minh đau đớn trong lòng mình, hắn hiện tại chỉ quanh quẩn trong đầu mình hai đứa trẻ đang nằm ở nhà kia. Chúng còn chưa gọi hắn một tiếng cha

nào bây giờ bắt hần chọn một đứa sống một đứa chết hần phải làm sao mới đúng đây.

“Người nghĩ thế nào cũng được nhưng mà việc ta nói hôm nay người phải nhớ rõ, lần sau gặp lại ta nhất định sẽ đem theo quà tới cho người.”

Một cơn gió ủa tới cuốn tuyết trắng bay ngược lên không trung. Cũng theo những bông hoa tuyết đó tên che mặt biến mất không còn nhìn thấy, còn lại chỉ là bóng dáng của Ngô Minh chạy thục mạng trong cơn bão tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Lựa chọn khó khăn

“Cuối cùng chàng cùng trở về rồi, con của chúng ta.”

“Ta biết mau đưa ta đến đó.”

Ngô Minh chạy thục mạng mấy ngày trời để trở về Phiêu Miểu Phong, vừa về tới hần đã gặp được Uyển Thanh khuôn mặt lo lắng đợi ngay trước cửa. Cả hai nhanh chóng chạy tới chỗ cửa hai đứa trẻ.

“Chàng xem, hai đứa chúng nó từ ba hôm trước đã như thế này, Tuyết Nhi cả người lạnh băng, tay chân nó tê cứng. Đứa nhỏ này khóc cũng không khóc được.”

Ngô Minh nhìn khuôn mặt khả ái của con gái mình đang trắng bệch, hần đau đớn không gì tả được. Ngô Minh lấy tay sờ vào đôi má từng ửng hồng, cái môi từng cười từng khóc với hần. Giờ chúng chỉ một vẻ lạnh buốt bao trùm.

“Chết tiệt, đây là quả báo tới với ta sao? Tại sao lại là con ta gánh chịu.”

Ngô Minh gầm lên một tiếng khiến xung quanh rung chuyển, những nha hoàn xung quanh cũng hoảng sợ trước biểu hiện của Ngô Minh, bọn họ chưa bao giờ thấy Ngô Minh điên cuồng như thế.

“Oa Oa.”

Ngô Minh còn đang đứng lặng nhìn con gái mình co rút lại vì lạnh thì kế bên đứa con còn lại của hần đã khóc to lên. Ngử Yên cùng Uyển Thanh vội vã chạy tới sờ người thằng bé, Ngân Xuyên vội chạy ra ngoài lấy vào một cái khăn lạnh.

“Đừng, không có tác dụng đâu.”

Ngô Minh ngăn cản họ lại không cho các nữ lau mát cho đứa trẻ. Ngô Minh tiến lại gần, chỉ cách xa hần cũng đã cảm nhận được hòa khí trong người thằng bé đang cuộn trào từng đợt.

“Ngay cả tên của con ta cũng chưa có đặt, ta đúng là một người cha tồi, quá khứ cũng vậy bây giờ cũng vậy không khi nào ta làm được gì có ích. Hỏa Vân, tên đó đặt tên rất đúng ha ha.”

Ngô Minh nhìn hai bàn tay mình nước mắt từ đâu đã rơi xuống. Hần do dự, hần sợ hãi. Hần sợ mình sẽ hối hận vì lựa chọn mà hần sắp đưa ra. Hần biết hần chắc chắn sẽ hối hận bởi chẳng có lựa chọn nào lúc này là đúng.

“Uyển Thanh, Ngử Yên ta có một chuyện muốn nói với các nàng.”

“Lúc này còn có chuyện gì để nói? Huynh mau nghĩ cách cứu lấy hai đứa con của chúng ta đi.”

Ngử Yên bình thường tươi cười lúc này cũng đã ôm mặt khóc, nhìn con mình đau đớn mà không làm gì được thì người làm cha mẹ nào không đau lòng.

“Ta có cách cứu chúng nó chỉ là..”

“Chỉ là cái gì, có cách thì huynh mau cứu chúng đi, huynh nhìn hai đứa nó đau đớn kia kìa.”

“Chỉ là ta chỉ cứu được một đứa.”

Tất lặng, đây chính xác, là thứ diễn ra khi Ngô Minh thốt lên câu vừa rồi. Toàn bộ mọi người đều im lặng, tất cả đều rơi vào vòng xoáy của sự lựa chọn mà Ngô Minh đang mắc phải. Uyển Thanh từ nãy đến giờ vẫn chưa hề mở lời đột ngột lên tiếng.

“Huynh cứu Tuyết Nhi đi, Vân Nhi nó là anh phải nhường em của nó.”

“Không huynh cứu Vân Nhi đi, trước giờ Thanh ti luôn nhường nhịn muội nhưng việc này không thể như thế này mà nhường được.”

“Được rồi, các nàng đừng như vậy chẳng có kết quả gì cả. Cả hai người các nàng có chắc sau này mình sẽ không hối hận về việc lựa chọn ngày hôm nay?”

Ngô Minh trầm giọng nói ra. Hắn muốn cái lựa chọn sai lầm sẽ do mình làm, Uyển Thanh cô gái này luôn như thế luôn nghĩ cho người khác trước rồi gánh chịu tổn thương về mình. Còn Ngữ Yên cũng hiểu rất rõ Uyển Thanh nên sao có thể trơ mắt nhìn cô ấy đau lòng, chỉ là Ngữ Yên hiện tại vẫn chưa nhận ra được hậu quả mà cô sẽ gánh chịu trong tương lai nếu lời đề nghị kia thành sự thật.

Ngô Minh lấy ra một đồng xu.

“Mặt hình là Tuyết Nhi mặt chữ là Vân Nhi, mệnh của chúng nó cứ do trời quyết định vậy.”

Ngô Minh vút khoác ném đồng xu lên trên cao, từng vòng xoay của đồng xu chính là định mệnh của hai tính mạng. Tất cả mọi người ai cũng không thể chớp mắt, tất cả đều dán mắt vào đồng xu kia.

“Keng keng keng.”

Đồng xu chạm xuống mặt đất nảy lên mấy cái sau đó xoay tròn chuẩn bị dừng hẳn. Vòng xoay càng lúc càng chậm cuối cùng nó ngã sang một bên dừng lại.

“Là mặt chữ, đây là quyết định của ta, là ta vô dụng các nàng có trách cũng là trách ta đừng tự đau lòng.”

Ngô Minh vận khí liền có thể cảm nhận được nguồn năng lượng mà tên che mặt truyền vào cho mình. Tay phải Ngô Minh tuông ra một cơn gió tuyết bao bọc lấy cơ thể của Hòa Vân. Lập tức dòng hàn khí kia xung đột với hỏa khí trên người thằng bé tiêu tán không thấy. Hòa Vân đau đớn khóc òa lên.

“Không đúng, không phải là dùng đối nghịch để chữa trị, tên đó nói là dùng tương ứng dị năng để hóa giải.”

Ngô Minh nhớ lại những lời lúc đó, rõ ràng theo suy nghĩ của Ngô Minh sẽ là lấy lạnh trị nóng sẽ chữa trị được nhưng xem ra đã sai rồi.

“Các nàng cùng ta đưa chúng xuống mặt đất chữa trị, ở nơi này không thích hợp.”

Ngô Minh sau đó đưa tất cả xuống phía dưới mặt đất của Phiêu Miểu Phong để hành động. Sau khi xuống tới nơi Ngô Minh nhanh chóng chữa trị cho con trai mình. Hắn tay phải kết hợp với nguồn năng lượng mới kia tạo ra một ngọn lửa đen rực bao bọc lấy cơ thể của Hòa Vân. Nóng gấp nóng không những không làm tổn thương thằng bé mà nó còn vui cười đùa giỡn mấy ngọn lửa đang bao quanh mình.

“Xem ra đã làm đúng cách.”

“Trên người Vân Nhi có thứ gì kia.”

Ngân Xuyên tinh mắt nhìn ra được trên ngực của Hòa Vân đúng là có một hình văn kỳ lạ gì đó. Hình văn này đang từ từ hiện ra theo thời gian, hiện tại nó chỉ là một đốm đen không nhìn ra được hình dáng.

“Con trai cố lên.”

Ngô Minh cố gắng hết sức cứu lấy đứa con này của mình. Hắn hiện tại đã hiểu được nguyên lý của việc này, hắn đang giúp con trai mình đã thống kinh mạch cùng truyền hỏa khí vào trong người thằng bé. Việc này sẽ giúp thằng bé làm chủ được hỏa khí trong người mình không có bị nó tấn công làm ảnh hưởng.

Sau hơn một canh giờ cứu chữa, Ngô Minh cơ thể nội lực đã như đèn dầu cạn không đứng nổi. Hòa Vân đứa bé này xem như đã qua cơn nguy kịch, trên ngực nó một hình đám mây màu đen cũng đã xuất hiện, đám mây kia nếu thoát nhìn cũng rất giống với một ngọn lửa đang bốc cháy.

Ngô Minh ngồi tại chỗ thở dốc, hắn cảm nhận cánh tay trái của mình đã tê dại rồi chẳng có chút cảm giác gì.

“Cuối cùng cũng xong.”

Ngô Minh nhìn đứa bé đang ngủ say trên đất kia sau đó nhìn sang Tuyết Nhi đang bị cái lạnh thấu xương giằng xé.

“Uyển Thanh, nàng đưa ta đứng dậy, chúng ta đi vào hoàng cung Tây Hạ.”

“Chàng còn yếu như vậy đi đâu.”

“Ta nghĩ ra được một cách để cứu Tuyết Nhi.”

“Thật sự?”

“Nếu vậy cả bốn người chúng ta cùng đi.”

Nghe Ngô Minh nói có cách cứu Tuyết Nhi thì Ngừ Yên vui mừng muốn cùng hấn đi cứu con mình nhưng Ngô Minh lắc đầu từ chối.

“Không cần, ta cùng Uyển Thanh đi là được, nàng cùng Ngân Xuyên ở lại đây chăm sóc cho Vân Nhi, nó còn chưa bình phục không thể ở đây một mình.”

Nhìn Ngô Minh cương quyết như vậy cả hai người cũng không cố thuyết phục nữa. Ngô Minh cùng Uyển Thanh đưa theo Tuyết Nhi đi tới hoàng cung Tây Hạ. Ngô Minh được Uyển Thanh cõng trên lưng còn hấn thì ôm trên tay con gái mình.

Từ lòng bàn tay mình Ngô Minh có thể cảm nhận được cái lạnh đang bao lấy cơ thể con bé, hấn một người như thế này còn cảm thấy khó chịu huống hồ gì một đứa trẻ mới sinh ra.

“Đi vào hầm băng của hoàng cung đi, theo hướng ta chỉ.”

Ngô Minh chỉ dẫn cho Uyển Thanh đưa hấn vào trong hầm băng của Tây Hạ. Vừa tới nơi Ngô Minh đã đặt Tuyết Nhi xuống một tảng băng lớn chuẩn bị thực hiện ý định của mình.

“Uyển Thanh nàng cởi áo ta ra.”

“Được.”

Nghe theo lời của Ngô Minh, Uyển Thanh cởi áo phụ quân mình ra, để lộ ra hình vẽ lớn trên lưng. Ngô Minh đưa cho Uyển Thanh con dao găm.

“Nàng nhắm vào mảnh thứ năm của hình vẽ rạch một đường cho ta, lấy một ít chất dịch màu xanh cho con bé nuốt vào.”

“Chàng cơ thể bị thế này sao có thể chịu nổi.”

“Yên tâm ta không có chuyện gì đâu, lo cho Tuyết Nhi thì hơn.”

“Chàng không cho Ngừ Yên cùng Ngân Xuyên đi theo là vì sợ họ thấy cảnh này sao?”

Ngô Minh thờ dãi trả lời.

“Tính cách của bọn họ nhất định sẽ ngăn cản ta, ta không muốn khiến bọn họ đau lòng.”

“Vậy còn thiếp.”

Uyển Thanh cầm con dao trên tay rung rẩy không dám ra tay. Nàng cũng sợ một dao đó sẽ giết chết đi người nàng yêu thương.

“Nàng chắc chắn làm được, ta biết nàng sẽ làm được.”

Ngô Minh cơ thể hao tổn đã quá lớn, hiện tại hấn cũng không chắc rằng mình có thể cố gắng thêm được nữa nhưng nhìn đứa trẻ chết dần chết mòn hấn không nhẫn tâm. Uyển Thanh hai mắt đỏ tươi nhắm chặt không dám mở ra, nàng hét lớn lấy dũng khí sau đó một dao chém thẳng vào lưng của Ngô Minh.

“Keng.”

Bất ngờ chính là nhất chém kia lại bị Ngô Minh tự động ngăn cản, Uyển Thanh cứ như chém vào một khúc gỗ, chỉ có thể làm rách một ít da của Ngô Minh chứ không đâm được vào bên trong, lớp da kia cũng nhanh chóng khép lại như chưa hề có vết thương nào.

“Dùng toàn bộ sức của nàng đi, không như vậy không tổn thương được ta đâu.”

Ngô Minh biết cơ thể mình ở mức độ nào, nếu không phải một kích cực mạnh cơ thể hấn sẽ không thể bị thương được nhất là phần cơ thể có chứa hình vẽ này.

Uyển Thanh hít một hơi vận chuyển nội lực trong cơ thể mình, lần thứ hai nàng lấy hết dũng khí đâm một nhát vào người Ngô Minh.

“Phốc.”

Nhát chém đâm xuyên vào cơ thể của Ngô Minh khiến hấn đau đến kinh khủng. Ngô Minh cả miệng đều là máu tươi nhưng hấn cố gắng kìm nén không cho nó phun ra ngoài, hấn sợ làm cho Uyển Thanh đau lòng.

“Mau lấy chất dịch xanh đó đưa cho con bé dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Băng Phong Tuyết Nhi

Uyển Thanh nắm lấy thanh dao găm trên tay cẩn thận đưa lại gần Tuyết Nhi. Lúc này tình trạng của con bé chẳng khác gì đã chết, cả người đều đã đóng một lớp băng tuyết mỏng màu trắng, khối lạnh bốc lên có thể thấy rõ. Nàng nhỏ vài giọt dung dịch màu xanh ít ỏi kia vào miệng của Tuyết Nhi.

Cô bé không có mở mắt, miệng cũng chẳng cử động. Giọt dung dịch màu xanh lam kia vừa chạm vào đôi môi trắng bệch của con bé thì lập tức phát huy năng lực của mình. Có thể tưởng tượng để một thỏi sắt nóng vào trong tảng băng, đây có lẽ là ví dụ chính xác nhất cho việc này.

Giọt dung dịch kia ngay tức khắc thấm sâu vào trong người Tuyết Nhi, không hề có cảm giác là con bé nuốt vào. Cũng ngay sau đó cả người Tuyết Nhi tan hết số băng tuyết đóng trên người. Ngô Minh nhìn cảnh này thì biết ý định mình đúng là có tác dụng nhưng xem ra mọi việc hẳn vẫn chưa có tính được hết.

Tuyết Nhi cả người bị một nguồn năng lực vô hình nâng bổng lên cao, trong cơ thể cô bé như có một hằng hà sa số nguồn năng lượng đang bay lượn cùng nhau muốn thoát ra bên ngoài.

“Không ổn rồi, chết tiệt con bé cơ thể không chịu được nguồn năng lượng quá lớn này.”

Chỉ là hai giọt dung dịch nhưng nó lại khiến cho cả người Tuyết Nhi đang quá tải. Ngô Minh biết rõ cảm giác này, thứ dung dịch kỳ lạ kia có lẽ chính là nguyên nhân chính dẫn tới năng lực của hắn. Khi sử dụng trực tiếp thứ này sẽ giống như nhét một quả bom vào miệng. Nó bùng nổ khiến cả cơ thể cứ như nổ tung ra ngoài.

“Chết tiệt.”

Ngô Minh nhìn con gái mình đau đớn mà không làm gì được vô cùng khó chịu. Hắn cố cử động thì lập tức một cơn đau đớn chạy xuyên suốt cơ thể hắn. Ngô Minh hiện tại một ngón tay cũng không nhấc nổi. Tên áo đen kia nói đúng, với sức Ngô Minh hiện tại chỉ có thể cứu được một đứa trẻ, cứu xong Hỏa Vân xem như là đã cạn toàn bộ sức lực của Ngô Minh. Hắn lại chấp nhận tiếp tục bị thương để tìm hy vọng cứu con gái mình, đây đúng là vượt quá giới hạn.

“Ta không cam tâm, sao mọi thứ cứ như thế trôi đi ta ta không có cam tâm.”

Ngô Minh thét lên như kẻ điên, hắn lấy hai tay chống cả người hắn đứng dậy. Chỉ một động tác nhỏ như thế đã khiến cả người hắn xương cốt kêu lên răn rắc. Ngô Minh đau đớn tới mức nước mắt tự chảy ra ngoài, là do đau.

“Uyển Thanh nàng ra ngoài trước đi.”

“Chàng muốn làm gì? Không được tự ý làm bậy.”

Uyển Thanh cũng nhận ra cơ thể Ngô Minh không ổn rồi, Tuyết Nhi bên trên kia cũng sắp không chịu được nữa.

“Ta biết mình nên làm gì, nàng ở đây sẽ cản trở ta ra tay.”

“Thiếp không đi, có thiếp ở đây dù sao cũng tốt hơn. Chàng đừng có diện lý do để làm bậy.”

“Tùy nàng vậy.”

Tình trạng Tuyết Nhi đã không còn thời gian, Ngô Minh hẳn cũng không còn thời gian. Ngô Minh biết trong tay mình vẫn còn nguồn năng lượng mà tên che mặt kia giao cho chỉ có điều là hắn hiện tại không đủ sức lấy nó ra sử dụng. Hắn cho hai phần năng lượng một để cứu Hỏa Vân, một để cứu Tuyết Nhi, hiện tại đúng là còn một phần. Ngô Minh muốn thử một lần cuối cùng dùng tất cả sức mình còn lại để lấy được sức mạnh đó ra ngoài.

“Huyền Băng Quy Tức Công.”

Ngô Minh mỗi cử động đều là đánh đổi sinh mạng để di chuyển. Hắn muốn sử dụng môn công phu mà hắn tự mình sáng tạo ra trong mấy năm nay. Môn này dựa vào Hàng Long Thập Bát Chương cùng Lục Mạch Thần Kiếm mà sáng tạo ra. Ngô Minh hẳn không có tư chất để tu luyện môn Hàng Long Thập Bát Chương, nói đúng ra là hắn không có cách phát huy môn công phu này đến cực điểm. Hàng Long Thập Bát Chương lấy uy mãnh làm chủ, khí thế tựa vũ bão áp đảo đối phương. Mỗi một chương đánh ra như thần long xuất thế uy lực khôn lường, cương mãnh vô địch. Đây cũng chính là vấn đề với Ngô Minh, hắn có trong tay bộ bí kíp nên cũng tò mò đi luyện thử, cuối cùng hắn cũng biết mình cùng môn võ công này không hợp nhau. Ngô Minh không đánh ra được sự cương mãnh trong chiêu thức, dù có luyện thành cũng không đạt được tới đẳng cấp cao nhất của môn võ công. Nhưng không phải tu luyện môn võ này không có tác dụng gì. Ngô Minh áp dụng cách đánh ra kinh lực của nó đưa vào cải tạo ra võ công của mình.

Huyền Băng Quy Tức Công chính là dựa theo đó mà ra, mỗi lần xuất chiêu hàn khí xung thiên. Khi sử dụng người dùng có thể đánh ra vô số băng kiếm truy sát kẻ địch, hết như lúc đánh với Mộ Dung Thiên ngày trước nhưng lợi hại hơn.

“Nàng dùng chân khí đánh vào Phế Du, Can Du, Mệnh Môn sau lưng ta.”

Ngô Minh một bên nói với Uyển Thanh, nàng ta lập tức nghe theo lời Ngô Minh vận nội lực đánh vào lưng của hắn. Ngay sau đó ba huyết đạo này của

Ngô Minh bị cưỡng chế khai thông, cả người hấn kêu lên từng tiếng gầy vỡ rợn người.

Ngô Minh nén lại nỗi đau cắn chặt răng. Hấn không thể bỏ lỡ thời cơ này, trong phút chốc cả người hấn bùng nổ ra khí thế kinh người.

“Phong cho ta.”

Ngô Minh hai tay tung ra toàn lực đánh về phía Tuyết Nhi. Nguồn năng lượng mà tên che mặt kia để lại thừa lúc cũng theo đó mà đánh ra ngoài.

“Àm”

Tiếng nổ lớn khiến cho cả khu vực rung chuyển.

◆-----◆

“Nàng tỉnh rồi!”

Ngô Minh ngồi một bên nhìn thấy Uyển Thanh mở mắt thì mỉm cười nói ra. Uyển Thanh ngơ ngát nhìn xung quanh, nàng không nhớ chuyện gì đã xảy ra, dĩ nhiên cũng không biết mình đang ở đâu.

“Tuyết Nhi con bé sao rồi?”

“Xem như là cứu được nửa cái mạng của nó.”

Ngô Minh thờ dãi kể lại mọi chuyện cho Uyển Thanh nghe. Hấn hôm đó dùng hết sức của mình cũng chỉ có thể đem cơ thể của Tuyết Nhi đi băng phong lại. Ngô Minh có tin mình có thể cứu được con bé nhưng lúc này hấn không làm được. Giờ hấn không khác gì phế nhân, cả người xương cốt cùng kinh mạch đều đã đứt đoạn. Đừng nói là cứu người hấn hiện tại đi cũng không được phải đi chuyển bằng xe lăn.

Hôm đó rung động của hấn tạo ra quá lớn đã làm sập cả hầm băng, cả ba người đều bị đè lấp bên trong. May mắn chính là đám binh sĩ bên ngoài biết Ngô Minh ở bên trong nên đã nhanh chóng chạy vào ứng cứu mới được hai người ra ngoài. Ngô Minh tính mạng xem như không có nguy hiểm chỉ có cơ thể là bị thương quá nặng tạm thời không hồi phục như cũ được. Uyển Thanh lấy võ công của nàng cũng không bị thương nặng chỉ là hôn mê vài ngày mà thôi. Còn về phần Tuyết Nhi lúc này cả người bị bao phủ trong một lớp băng dày. Ngô Minh biết lúc này nếu phá lớp băng ấy đi coi như là vứt cái mạng của con bé chỉ có cách đợi hấn đủ thực lực đem nguy cơ của nó diệt đi mới có thể cứu con bé tỉnh lại.

Ngô Minh chính vì việc này nên đã chuyển tới Giang Nam sinh sống. Ở Tây Hạ khí hậu đặc thù nên rất ít dược liệu có thể tìm được, Ngô Minh đang muốn tập trung học y thuật để tự chữa trị cho mình nên muốn tới một nơi thích hợp hơn. Tiết Mộ Hoa cũng có nói qua rằng một số dược liệu nếu để quá lâu cũng không còn giữ được tác dụng, không phải thứ nào cũng có thể giữ lâu.

Trong Linh Thử Cung cất giữ rất nhiều các đan phương, Ngô Minh cũng muốn đi luyện một vài thứ trong đó để xem có giúp được tình trạng hiện tại của mình chút nào không.

Sau khi Uyển Thanh hồi phục sức khỏe, Ngô Minh bàn giao công việc chu đáo lại cho thuộc hạ của mình sau đó cùng người nhà rời đi về giang nam Tuyết Nhi cơ thể được Ngô Minh cho làm một chiếc hộp ngọc bỏ vào trong để bảo vệ cùng đi chung với mình.

Ngô Minh mua một mảnh đất lớn ở Lâm An, sau đó xây dựng một sơn trang bên trong. Người xung quanh cũng chỉ biết rằng có một phú hào chuyển đến sống rằng họ chứ cũng chẳng hề biết đó là ai, khu vực này không có người canh gác cũng rất ít người lui tới nên dần dần trở thành một thứ bí ẩn trong mắt mọi người.

Sau khi thử nhiều phương pháp của Tiết Mộ Hoa để chữa trị cơ thể của mình, hiệu quả đúng là có nhưng lại rất chậm chạp. Ngô Minh cũng đã nhận ra được mình không thể một sớm một chiều mà hồi phục được sức khỏe được. Bằng cách học y thuật cộng với luyện công bù đắp Ngô Minh có thể cảm nhận vết thương trong cơ thể mình cũng có biến chuyển tốt nên cũng không gấp gáp.

Sau hơn năm năm ở cùng Ngô Minh chỉ dạy cho hấn y thuật cùng đan dược kiến thức Tiết Mộ Hoa cũng quyết định rời đi. Phần vì hấn không còn gì để dạy, phần vì tuổi cũng đã cao nên hấn muốn trở về quê nhà của mình sống quãng đời còn lại. Ngô Minh cũng không gượng ép chuyện này, chuẩn bị đầy đủ cho lão ta trở về quê nhà của mình.

Sau năm năm cơ thể Ngô Minh đã hồi phục gần hết nhưng so với trước đó vẫn là thua kém. Nội lực của hấn hao tổn không thể bù đắp được chỉ có thể từ từ rèn luyện trở lại mà thôi.

“Huynh hôm nay vẫn đi luyện đan dược sao?”

“Đúng, ta đang nghiên cứu một loại đan dược có thể gia tăng công lực, cũng đã có mấy phần thành công.”

Ngô Minh ngồi ăn cùng bàn với Ngữ Yên, cả hai cùng nhau trò chuyện những việc trong ngày sau đó lại nhắc tới việc Ngô Minh đang luyện đan dược. Ngô Minh không nhìn thấy Ngân Xuyên cùng Uyển Thanh mới hỏi.

“Sao chỉ có muội ở đây, hai người Uyển Thanh ở đâu rồi?”

“Hai tỉ ấy đang luyện công rồi!”

“Luyện công? Uyển Thanh ta còn có thể tin tưởng, nhưng mà Ngân Xuyên nàng ấy cũng đi luyện công sao?”

“Còn hỏi, ai biểu huynh cái lão quái vật này cứ vậy không có già đi. Sống với huynh đúng là áp lực, một ngày nào đó bọn muội đều thành mấy lão bà da mặt nhăn nheo huynh lại cứ thế này thanh xuân phơi phới thì biết làm thế nào.”

“Vậy sao muội vẫn còn bình tĩnh ngồi ở đây ăn uống thoải mái được vậy?”

“Muội có bảy mươi năm công lực thừa kế từ gia gia, chạy chậm một chút tới đích vẫn sớm hơn các tỉ ấy.”

“Lười biếng còn diện lý do, ta chẳng hiểu sao ta lại yêu một người như muội.”

Ngữ Yên bị Ngô Minh chọc một lúc đỏ hết cả hai má bụm mặt chạy đi chỗ khác. Ngô Minh mỉm cười nhìn nàng ta rồi đi trong lòng cũng nhẹ nhõm đi. Việc của Tuyết Nhi đã làm cho Ngữ Yên rất đau lòng, lại thêm Ngô Minh mấy năm đi xe lăn cũng làm cho nàng cảm thấy có lỗi trong lòng. Tuy ai cũng nói với nàng là mọi việc không phải lỗi của nàng nhưng Ngữ Yên cô gái này vẫn không vứt được tảng đá trong lòng mình. Mấy năm nay Ngô Minh đi lại được như cũ mới đi an ủi nàng nhiều hơn, hẳn cho nàng thấy được hy vọng cứu tình lại Tuyết Nhi nên nàng cũng vui vẻ được mấy phần.

Còn về phần lời cảnh báo về Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Công của tên che mặt kia Ngô Minh cũng không quan tâm. Thứ võ công này sao có thể dễ dàng lưu truyền ra ngoài, mà có muốn truyền cũng không thể nào được. Muốn luyện môn công phu này thứ nhất là phải có tư chất tốt, nếu không phải cần có nội lực cao thâm đủ để tu luyện.

Hai chuyện này nói ra thì dễ nhưng lại không hề đơn giản như bề ngoài. Tư chất vấn đề này không có rõ ràng, nó là ngẫu nhiên chẳng phải người thông minh thì người là kẻ có tư chất, Thiên Sơn Đồng Lão coi như là một trường hợp hiếm hoi có thể tu luyện được môn công phu này. Còn về nội lực phải là nội lực Tiểu Dao Phái, nói tới đây cũng chỉ có Ngữ Yên trên đời này là đáp ứng đủ tiêu chuẩn. Bởi thế có thể coi môn này võ công là vận người có một người mới luyện thành. Ngân Xuyên cùng Uyển Thanh hiện tại chính là đang tu luyện nội lực Tiểu Dao Phái để lấy căn cơ tu luyện môn công phu này, có được Ngô Minh giúp đỡ nên hai nàng không phải mất nửa đời người như những kẻ khác mới có thể đủ điều kiện tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Độc Cô Nhất Ngã

“Ông chủ, mau cứu vợ của tôi. Nàng ấy đang mang thai. Mấy ngày trước có đi ngang qua thôn Lư Thủy thì bị lây bệnh dịch ở thôn của họ. Hiện giờ lính gác thành không cho nàng ấy vào thành đang còn ở bên ngoài thành chờ tôi mang thuốc về.”

Một người đàn ông vội vã chạy tới một hiệu thuốc mong mua được thuốc cứu lấy vợ mình. Người thầy thuốc nhìn người đàn ông này thành khẩn cũng có chút cảm động trong lòng nhưng lại càng cảm thấy khó xử.

“Anh đi qua Thôn Lư Thủy mà không biết bọn họ đang bị dịch bệnh sao? Lại còn để vợ mình đang mang thai đi vào vùng dịch.”

“Tôi biết, nhưng mà dịch cũng đã được chữa trị xong rồi nên tôi mới dám đi vào. Nào ngờ cơ thể vợ tôi yếu ớt lại bị lây nhiễm.”

“Đã bị mấy ngày rồi?”

“Tính tới nay cũng đã là ngày thứ 3.”

“Vẫn còn kịp, bệnh này lần trước theo ta biết thì bảy ngày mới có thể gây tử vong nhưng mà vợ người đang mang thai không thể dùng thuốc như mọi người được sẽ bị sảy thai.”

“Vậy phải làm gì bây giờ?”

Người đàn ông nghe được câu này từ thầy thuốc thì hết hoảng, cứu được vợ mà mất đi đứa con vậy thì có tác dụng gì. Hắn mới khẩn cầu vị đại phu này nghĩ cách cứu chữa cho vợ hắn. Vị đại phu thở dài nói ra.

“Nói thật với anh, bệnh dịch lần này ta cũng có xem qua. Cách cứu chữa ta cũng là được người khác chỉ dạy chứ không có tự mình tìm ra. Bây giờ kêu ta đối phương thuốc phù hợp với vợ anh ta cũng hết cách. anh nếu có thể nhờ vị kia ra giúp đỡ may ra còn có hy vọng.”

“Là vị nào vậy ông chủ?”

“Là người lan truyền ra phương thuốc cứu cả cái thôn Lư Thủy kia.”

“Người đó ở đâu?”

“Trong thành Lâm An này, ở Ngô Phủ, chỉ là người gặp được ngài ấy hay không ta thật sự không dám chắc.”

“Sao lại như vậy, vị đó không phải đại phu sao?”

“Ta không rõ nhưng chắc chắn ngài ấy y thuật phải là hạng nhất phẩm. Bình thường ngài ấy không có ra ngoài, mọi việc đều là nô tài trong phủ đệ đi ra ngoài mua sắm chuẩn bị. Cứ đến một thời kỳ nhất định sẽ có người tới các hiệu thuốc trong thành này thu mua dược liệu về, mỗi lần đều rất nhiều giá cũng cao nên những đại phu ở đây hiện giờ cứ theo phân phó trong thông báo của ngài ấy mà đi thu thập dược liệu bán đi cũng phát tài.”

“Nói vậy là ngay cả mặt ngài ấy cũng chưa từng xuất hiện?”

“Đúng là như vậy! À người đứng là may mắn quây của ông chủ Kim kế bên hôm nay tới lượt thu mua dược liệu. Người qua đó chờ đợi thế nào cũng gặp được mấy nha hoàn đi thu mua. Còn về việc sau đó phải tùy vào vận số của người.”

“Đa tạ ông chủ.”

Người đàn ông này mừng rỡ đi tới hiệu thuốc gần đó đứng trước cửa ngồi đợi. Sau hơn nửa ngày chờ đợi anh ta cũng chẳng hề nhìn thấy nhóm người giống lời kể của ông chủ kia. Đang lúc nản trí thì đột nhiên anh ta nhìn thấy một nhóm người gồm toàn nữ tử đang di chuyển một lượng lớn rương to. Mùi từ mấy cái rương tỏa ra không thể nào sai chính là mùi dược liệu. Hắn biết mình đã tìm được người đang chờ liền đi tới chặn đường đám người kia khiến họ dừng bước.

“Người là ai? Sao lại cản đường bọn ta.”

“Các vị có phải là người của Ngô phủ?”

“Đúng thì đã sao? Người cùng bọn ta không quen biết mau tránh đường.”

“Xin các vị giúp đỡ.”

Người đàn ông này lập tức quỳ gối, hai tay chắp lại cầu xin những nữ tử này khiến họ bất ngờ cùng khó xử.

“Ta không biết người gặp chuyện gì nhưng mà chúng ta hiện tại đang có việc gấp, người tránh đường đi.”

Người nữ tử dẫn đầu đoàn quăng ra vài nén bạc rồi muốn vượt qua người đàn ông này để rời đi. Nhìn thấy mình đang bị hiểu lầm người đàn ông vội giải thích.

“Các vị hiểu lầm rồi, tôi là muốn xin các vị cho tôi đi gặp chủ nhân của các vị. Vợ tôi đang bị bệnh rất nặng chỉ có ngài ấy mới có thể cứu được nàng ấy mà thôi.”

“Nếu là việc này thì người nên nghĩ cách khác đi, chủ nhân nhà ta không có gặp người ngoài.”

“Sao có thể như vậy, ta nghe nói ngài ấy là người giỏi y thuật, nếu đã vậy sao lại thấy chết mà không cứu được. Mong các vị giúp ta lần này dẫn ta đi bái kiến ngài ấy ta sẽ tự mình thuyết phục.”

Nhìn người đàn ông này cố chấp mấy cô nương này cũng khó xử ra mặt. Các nàng trước giờ không gặp qua tình cảnh nào như thế này. Ngô Minh đối với thuộc hạ đều rất nghiêm khắc về quy củ, đối với lúc làm nhiệm vụ đều không được vi phạm các quy định. Mà quy định lớn nhất chính là không được làm phiền hân nếu như việc đó không quá quan trọng.

“Ta nói lại lần nữa là chủ nhân nhà ta sẽ không gặp người.”

Muốn dứt khoát thoát khỏi việc này, vừa nói xong nhóm nữ tử vội vượt lên trước rời đi. Chính thời khắc này người đàn ông kia mới thật sự làm cả đám người kinh ngạc. Ông ta cả người vẫn còn quỳ gối, hai đầu gối nhấn mạnh xuống nền gạch phía dưới hất cả người bay lên chặn lại đường đi của đám người kia.

“Là cao thủ!”

“Hắn nhất định là có ý xấu với chủ nhân, mau bắt hắn lại.”

Nhìn thấy người đàn ông này ra chiều rõ ràng là cao thủ, nhóm nữ tử lập tức khăn trương vây lấy người này.

“Nói người là ai?”

“Ta là Độc Cô Nhất Ngã, lý do ta cũng đã nói lúc nãy, mong các vị cứu lấy người vợ đang mang thai của ta.”

“Chúng ta không có quyền quyết định việc này, nhưng mà người đã là cao thủ thân phận lại không rõ ràng còn muốn tìm chủ nhân ta, nhiều đó đã đủ để ta bắt nhốt người lại để điều tra.”

Vừa nói xong cả nhóm đã đồng loạt rút kiếm kề sát vào cổ người này. Độc Cô Nhất Ngã không có phản kháng, hắn vừa nghe bắt hắn lại thì hắn đã vui mừng. Nếu như vậy hắn đã có cơ hội đi vào trong Ngô Phủ như vậy gặp được Ngô Minh sẽ dễ dàng hơn.

Y như Độc Cô Nhất Ngã dự đoán, hắn được giải tới Ngô Phủ nhưng đáng tiếc thay hắn không phải được đưa tới nơi ở của Ngô Minh mà lại là một nhà kho kiêm luôn nhà giam. Bị nhốt lại trong phòng sắt Độc Cô Nhất Ngã mới phát hiện mình đã tính sai rồi. Căn phòng này thực sự quá cứng cáp hắn không có phá ra được.

“Này thả ta ra, cho ta đi gặp chủ nhân của các ngươi, ta phải cứu vợ ta.”

Độc Cô Nhất Ngã lớn tiếng gào thét vang vọng. Hắn la rất cả cổ cũng chẳng có ai điểm xia gì tới hắn, xung quanh ngay cả người mắng hắn hay trông chừng cũng không có nốt. Cái này cũng dễ hiểu, cái nhà giam này nếu đã bị nhốt vào mà vẫn còn sức thoát ra thì mấy tên lính canh đứng ngoài cũng vô dụng, đều là đi nạp mạng cả mà thôi.

“Không được, mình không thể bị nhốt ở đây như vậy được, phải nghĩ cách thoát ra ngoài.”

Ở cạnh đó bên trong sơn trang, Ngữ Yên đang chăm chút mấy nhánh lan trong vườn thì đột nhiên một âm thanh vang tới bên tai.

“Thả ta raaaaaa!”

“Là thiên lý truyền âm sao? Nội công của người này cũng thật là kinh người.”

Ngữ Yên có chút kinh ngạc quay sang hỏi nha hoàn của mình.

“Vừa rồi là tiếng của ai vậy?”

“Bẩm phu nhân lúc nãy đám người A Kỳ có đem một tên nam nhân về đây, có lẽ là hắn làm loạn. Để tôi cho người bịt miệng tên này lại.”

“Không cần, dẫn ta đi xem.”

Ngữ Yên ra lệnh người nha hoàn này không dám cãi lời vội chuẩn bị người đưa Ngữ Yên tới nơi đang giam tên đang ngồi dùng nội lực hết loạn cả lên kia. Ngữ Yên cũng không phải vô duyên vô cớ đi tìm hắn làm gì, với nội lực mà tên này vừa phô ra ngoài thì Ngữ Yên tin chắc đám người A Kỳ không phải là đối thủ của hắn. Ngữ Yên chỉ muốn biết là vì sao hắn lại muốn bị bắt để rồi vào đây để hết loạn đòi thả mình ra.

“Là hắn.”

“Thả ta raaaaaaa!”

“Ngươi im miệng cho ta.”

Ngữ Yên hai tai ê hết cả lên, nàng tức giận quát lại một câu nội lực tập trung vọng thẳng vào căn phòng kính kia. Âm thanh bị không gian hẹp làm vo khếch đại lên rất nhiều, Độc Cô Nhất Ngã bị Ngữ Yên làm suýt chút nữa đã điếc cả hai tai, may mắn là hắn dừng ngay lập tức Thiên Lý Truyền Âm để mà phòng thủ.

“Cô nương còn trẻ như vậy mà nội lực lại cao thâm tới mức này, làm sao mà luyện được?”

“Ngươi không được quyền hỏi ta, ta mới là người có quyền hỏi ở đây.”

“Cô nương là chủ nhân ở đây?”

“Ta đã nói ngươi không có quyền hỏi!!!”

Ngữ Yên gừ nhẹ một câu, nội lực nàng vận chuyển dùng Truyền Âm Suru Hồn Đại Pháp đánh thẳng vào đại não của tên này. Độc Cô Nhất Ngã lập tức bị thất thần, ngay người nhìn Ngữ Yên không dám mở lời.

“Yên tĩnh thế này mới là tốt, ngươi vào đây để làm gì.”

“Tôi muốn tìm chủ nhân nơi này để cứu lấy vợ tôi, nàng ấy đang mang thai do đi qua thôn Lưu Thủy mà bị mất dịch bệnh nơi đó. Vợ tôi mang thai nên đại phu nói không dùng thuốc được phải tìm phương thuốc mới. Thời gian của nàng ấy không còn nhiều tôi chỉ có thể tìm chủ nhân nơi này để cầu xin giúp đỡ mà thôi. Mong cô nương giúp đỡ.”

Từ trong lời nói và ánh mắt Ngữ Yên có thể thấy được sự chân thành của tên này, nàng tin hắn không có nói dối. Chỉ là võ công của kẻ này không phải hạng tầm thường lại ăn mặc cứ như một tên nông dân nghèo hèn, điều này khiến nàng lo lắng.

“Ngươi tên gì?”

“Độc Cô Nhất Ngã.”

“Là tên thật?”

“Đúng là tên thật của tôi.”

Ngữ Yên quay sang nhìn A Kỳ. A Kỳ liền bấm báo.

“Đã gửi thư tới Mai Kiếm sư phụ, xem ra một canh giờ nữa sẽ có tin tức bỏ câu đưa về.”

Ngữ Yên sau đó gật đầu, nhìn về Độc Cô Nhất Ngã.

“Người ở đây đợi, một canh giờ nữa, không được làm ồn. Dù là thế nào lát nữa chúng ta cũng sẽ thả người ra. Còn về việc giúp người hay không còn phải xem tin tức đưa về là gì! Cùng chàng ấy có ra ngoài trong một canh giờ tới hay không!”

“Tin tức gì? Còn có ai đi ra?”

“Ta đã nói người không được hỏi.”

Ngữ Yên không nói tiếp rồi đi khỏi khu nhà kho này trở về bên trong sơn trang bỏ lại Độc Cô Nhất Ngã đang ôm tai của mình ngã thẳng người trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Ăn mày đầy cửa

“Huynh ra sớm vậy, muội còn chưa nghe đủ tiếng nổ.”

Ngữ Yên nhìn Ngô Minh đầu tóc bù xù bỏ ra khỏi cái hầm thuốc thì lắc đầu cười. Ngô Minh vẻ mặt không được vui nói ra.

“Ta có hứa với Vân nhi đưa nó đi sang nhà lão Nguyên chơi, đã lâu ta không cùng nó ra ngoài rồi không thể nuốt lời được.”

“Đứa trẻ này bị huynh cùng Ngân Xuyên dạy thành cái khúc gỗ rồi, suốt ngày sách vở luyện công. Nó mới có 5 tuổi mà muội cứ nghĩ nó sắp thành ông cụ non rồi.”

Ngô Minh nghe lời này cũng không phản bác mà chỉ phì cười. Nếu là ai khác nói câu này hẳn nghe chắc cũng không có cười như vậy nhưng mà Ngữ Yên tự nói ra thì đúng là buồn cười.

“Muội từ nhỏ chẳng phải cũng thế này sao? Bị mẫu thân bắt ngồi trong phòng đọc sách, lại phải ở cạnh ta học công pháp võ công.”

“Bởi vậy muội mới thấy tội cho Vân nhi, lúc nhỏ muội cũng có thích như vậy đâu. Bây giờ không có ai quản muốn làm gì thì làm đúng là tốt hơn lúc đó rất nhiều.”

Ngô Minh cũng đồng ý nói tiếp.

“Ta cũng hiểu, nhưng ta cũng từng hỏi qua thằng bé nó cũng không có ý kiến phản đối gì nên ta cũng không để tâm.”

“Huynh hỏi nó tất nhiên không nói rồi, thằng bé nó muốn huynh thấy nó là người tài giỏi. Uyển Thanh cùng Ngân Xuyên đem mấy chuyện lúc trước của huynh thường xuyên kể cho nó, kết quả chính là nó lại quyết tâm tập võ học văn để trở thành một người tài giỏi như cha mình.”

“Giống như ta có gì mà không tốt, nếu nó ước mơ như vậy cứ để nó thực hiện.”

“Rồi sao này thế nào nó cũng hối hận, lúc nó nhận ra phụ thân mình không như mình nghĩ không biết nó sẽ phản ứng thế nào.”

“Việc này không nói nữa, muội ở đây làm gì vậy? Không phải để chờ ta ra đi!”

Ngô Minh thắc mắc vì sao Ngữ Yên lại ở trước phòng luyện đan đợi mình nên hỏi thăm. Ngữ Yên mới sực nhớ ra việc chính đưa tờ thông báo vừa nhận được cho Ngô Minh.

“Là việc này, có một tên gọi là Độc Cô Nhất Ngã hẳn muốn tìm huynh đi cứu lấy người vợ đang mang thai của hắn. Muội điều tra rồi mọi thứ hắn nói đều là thật, vợ hắn đang được cách ly ở ngoài thành không có được vào trong này. Vợ hắn đang mang thai nên không uống thuốc như bình thường được nên hắn mới tìm huynh nhờ giúp đỡ.”

“Nếu chỉ là chuyện này thì cho hắn một toa thuốc là xong cần gì phải vòng vo. Bỏ đi hai loại Băng Phiến và Đào Nhân ra thay bằng loại thuốc khác là được.”

“Nếu mà vậy thiếp đợi huynh ở đây làm gì! Tên này hẳn không đơn giản, hẳn là cao thủ mà lại hành động điệu thấp đến mức khó tin. Chính vì thế muội đã cho người đi điều tra lai lịch của hắn cuối cùng cũng đã hiểu vì sao lại như vậy.”

Ngô Minh cũng tò mò muốn biết tên kia thật ra là ai nên mở tờ thông báo kia ra xem. Hắn sau khi đọc xong cũng bất ngờ về thông tin mình vừa đọc.

“Gây ra việc lớn như vậy mà vẫn dám nói ra tên thật của mình tên này đúng là ngu hết chỗ nói. Một mình giết sạch hơn hai trăm người Thanh Mộc phái, bị hại đại phái Thiếu Lâm, Cái Bang truy bắt gắt gao. Nếu ta mà bắt tên này giao lại cho đám ăn mày kia không chừng sẽ kiếm được đồng tiền.”

“Thôi đừng đùa nữa, huynh định xử lý việc này ra sao?”

“Còn có thể sao, cho người đi cứu hai mẹ con hắn ở ngoài thành đi, còn hắn cứ thế giam lại. Kêu A Kỳ quan sát xem bọn người Cái Bang trong thành có đánh hơi được không, ta không muốn thức dậy có một đám ăn mày đứng trước cửa đầu. Còn sau đó để ta cùng Vân Nhi đi chơi về rồi tính.”

“Được rồi đưa nó đi chơi vui vẻ, mọi việc để muội lo liệu là được rồi.”

Ngô Minh sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi đi tới khuôn viên của Hòa Vân để đưa thằng bé đi chơi. Vừa thấy Ngô Minh tới Hòa Vân đã mừng rỡ chạy tới bên phụ thân mình.

“Phụ thân, người cuối cùng cũng tới rồi, con còn tưởng người quên mất rồi chứ.”

“Sao ta có thể quên được, chuẩn bị đủ chưa chúng ta lên đường. Ta đã thông báo cho lão Nguyên rồi hôm nay cả khu rừng bên đó sẽ không có ai tới làm việc cả. Hai người chúng ta muốn làm gì cũng được.”

“Hôm nay chúng ta tiếp tục đi săn hổ đi phụ thân, lần trước chúng cắn vào chân con giờ vẫn còn đau.”

Ngô Minh miệng cứng dở cười cũng không ra cười khóc cũng không ra khóc nhìn đứa con của mình.

“Con không có nói việc này cho mấy vị mẫu thân phải không?”

“Con biết giữ lời mà, đã hứa không nói thì nhất định là không nói.”

“Vậy thì tốt, lần này bắt bọn hổ đó quỳ gối đánh cho chúng một trận.”

“Được, con vừa bảo mẫu thân dạy con bộ kiếm pháp mới lần này nhất định sẽ đánh cho mấy con hổ đó đi không được mới thôi.”

Ngô Minh trong lòng lo sợ không thôi. Mấy vị thê tử của hắn mà biết hắn dạy thằng bé này thành thế này không biết sẽ xử lý hắn như thế nào đây. Ngô Minh sau đó công Hòa Vân trên vai lướt đi tới khu rừng do lão Nguyên canh giữ ở phía tây thành Lâm An.

Ngô Minh hiện tại không có gì ngoài tiền bạc, hắn mua hẳn cả một khu rừng rộng lớn ở ngoại ô phía tây thành, sau đó giao cho một lão bá ngoài năm mươi tuổi gọi là Lão Nguyên quản lý. Vụ mua bán này diễn ra cũng rất nhanh, đơn giản vì mảnh đất này vị thế không tốt lại còn thường xuyên có thú dữ nên cũng chẳng có ai thông thương đường này. Ngô Minh lại đưa cho quan phủ mức giá quá hời để bọn họ đồng ý bán đi.

Ngô Minh dùng khu rừng này trồng thảo dược, cây trái. Cũng nuôi thêm mấy con thú mà bình thường chẳng ai nuôi như hổ, báo, gấu,... bởi thế những người chăm sóc khu rừng này đều là nhũ lưu cao thủ trở lên, nếu không bọn họ mà gặp lũ thú nuôi kia sẽ không có mạng mà trở về.

Khi hai cha con Ngô Minh đang cùng nhau vui vẻ đi săn bên ngoài, Ngũ Yên đã theo lời Ngô Minh cho người đem hai mẹ con tên Độc Cô Nhất Ngã kia về Ngô Phủ để mà chữa trị. Ngô Minh do quá khứ trải qua nên đối với những người phụ nữ mang thai cũng rất dễ động lòng, hắn đã làm cha nên cũng rất hiểu cảm giác mất đi con là như thế nào.

Theo như Ngô Minh chữa trị thì người phụ nữ kia cơ thể đã có chuyển biến tốt, vừa uống thang thuốc đầu tiên đã thấy được chuyển biến rõ rệt. Chỉ là tên Độc Cô Nhất Ngã kia vẫn bị nhốt trong nhà kho không có thả ra cũng không được biết vợ mình đã được cứu chữa. Hắn hiện tại vẫn còn đang lo lắng cho vợ mình muốn nghĩ cách trốn ra ngoài.

Độc Cô Nhất Ngã ngồi im trong phòng sắt không có cử động gì. Hắn ở đây đã hai ngày trời có nhiều việc hắn cũng nhìn ra được.

“Nơi này thật ra là của ai, người phụ nữ hôm qua hình như cũng không phải chủ nhân ở nơi này. Trên giang hồ mình cũng không có nghe qua có bang phái hùng mạnh như thế này.”

Ngay cả nha hoàn, người tưới cây, những người ở đây ai cũng là cao thủ so với mấy tên đang nổi danh trên giang hồ cũng không phải không so được, vậy mà lại chịu chấp nhận làm người hầu trong phủ này. Còn người phụ nữ hôm qua nhìn qua còn rất trẻ mà nội lực lại kinh khủng như vậy. Ngoài chủ nhân ra ta cũng chưa gặp qua ai kinh khủng như vậy. Nếu đã vậy thì người chủ nhân đằng sau kia còn phải kinh khủng tới mức nào?”

Độc Cô Nhất Ngã bằng hoàng suy nghĩ lại mọi việc. Hắn không tin tưởng trên đời lại có một nơi như thế này. Cao thủ đi đầy đất, còn làm nha hoàn, nô bộc đúng là nói người khác cũng không tin. Đám người này mà xuất đầu ra giang hồ chắc chắn sẽ thành một con rắn động.

Điều này hắn suy nghĩ cũng không có sai. Ngô Minh mất tích cũng đã mười năm, mười năm này xảy ra biết bao nhiêu chuyện, bao nhiêu nhân vật mới xuất hiện nhưng so với Ngô Minh đang sở hữu nhân lực quả là quá khác biệt. Người bên ngoài còn nhớ về Ngô Minh chắc cũng không có mấy người. Còn về thế lực sau lưng Ngô Minh càng thêm mất tích. Theo cách của Ngô Minh tổ chức này đã bí ẩn nay còn thêm ẩn vật thêm. Mọi người đều có nhiệm vụ của mình theo đó ẩn tàng trong nhân gian sống như những người bình thường. Có thể nói họ chỉ có thể phân biệt ra nhau bằng tấm thẻ bài trên người.

Theo đó chỉ có tổng bộ Trùng Thiên Đài là biết rõ vị trí cùng thân phận của từng người còn lại mọi người đều theo phân phó mà đi làm. Khi làm xong việc họ lại tiếp tục nhận tiếp nhiệm vụ khác, rồi dùng điểm thưởng đó mà quy đổi những thứ mình cần.

Mỗi khu vực đều có một người thẻ lục hoặc lam làm chủ. Có thể nói trong thiên hạ đội lốt quán ăn, tiền trang, tiêu cục, điền chủ... làm việc dưới chướng của Ngô Minh nhiều không kể xiết. Cái này Ngô Minh cũng cảm thấy hài lòng, tránh họ cứ suốt ngày chém chém giết giết lại có thể hòa lẫn vào cuộc sống thường ngày tránh người khác chú ý. Lúc trước hắn luôn sợ lực lượng của hắn quá lớn sẽ dẫn tới việc hắn trở thành mục tiêu công kích của các quốc gia nhưng hiện tại hắn thì mất tích tổ chức của hắn thì bề ngoài không khác gì tan rã nên mọi người cũng đã dần quên đi trên đời còn có một tên quái vật đang sống.

Ngô Minh sau nửa ngày ra ngoài cuối cùng cũng trở về, hắn vừa về tới đã thấy Ngừ Yên cùng Uyển Thanh hai người đứng chờ hắn.

“Mẫu Thân, Vân nhi bái kiến hai vị mẫu thân.”

“Được rồi con đi cả ngày cũng mệt rồi, vào trong tắm rửa đi. A Ly đưa thiếu gia vào trong đi.”

“Vâng phu nhân.”

A Ly là tỷ nữ chăm sóc Hỏa Vân từ lúc nhỏ, cô nghe theo lời của Uyển Thanh nhanh chóng đưa thiếu chủ mình trở vào trong. Ngô Minh cởi bỏ bộ áo khoác bên ngoài của mình sau đó nhìn hai vị thể tử của mình có chút thắc mắc nói ra.

“Các nàng có gì để nói sao?”

“Là việc tên mà sáng muội nói với huynh, Cái Bang bên đó thông tin quả thật rất nhanh, đã điều tra tới nơi này của chúng ta. Muội nghe nói ngày mai bọn họ sẽ kéo tới đòi người. Bên ngoài đã thấy hai vị trưởng lão tám túi của Cái Bang xuất hiện.”

“Thôi người cứu cũng cứu rồi, quãng ba người đó ra ngoài để tự sinh tự diệt đi. Ta không hơi đâu lo việc bao đồng, cứu bọn họ một lần cũng không cứu được cả đời.”

“Nhưng mà hình như tên Độc Cô Nhất Ngã đó là đệ tử của Biểu Ca!”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Phân xử

“Hà trưởng lão, đây chính là nơi hắn bị bắt tới. Các đệ tử tới đây canh chừng đã hai ngày rồi vẫn chưa thấy hắn đi ra nhất định là vẫn còn ở bên trong.”

“Sao các người không cho người lên vào bên trong tìm hiểu, hắn nếu bị người trong đó giết chết thì thế nào đây?”

“Đệ tử cũng muốn nhưng mà nơi này không phải phủ đệ bình thường. E rằng làm vậy hơi khó xử.”

“Có gì mà khó xử?”

Tên đệ tử này khó nói liền kéo tên ăn mày bên cạnh nói giúp mình. Tên này là đệ tử trong thành nên rất am hiểu về nơi này, cũng biết chút tin tức của ngôi phủ đệ trước mặt.

“Hà trưởng lão không biết, trong thành này nơi này coi như là cấm địa. Trang chủ của cái sơn trang này không biết là ai, nhưng mà thế lực nhất định là rất lớn. Hơn năm năm trước ông ta mua lại mảnh đất nơi này sau đó chỉ trong vòng một tháng xây nên một nơi hoành tráng như thế này, sau đó còn mua luôn cả một khu rừng ngoại ô thành. Lâm Thuận tướng quân của thành Lâm An năm đó nghe nói là người duy nhất từng thấy qua mặt của vị trang chủ kia, quan phủ cũng nề mặt nơi này mấy phần. Bởi vậy khu vực xung quanh không có quan binh lui tới đều là thuộc quyền quản lý của Ngô Phủ này.”

“Lại có thể làm cho quan phủ nề mặt, có thể là con cháu quan lớn trong triều. Nhưng mà như vậy thì thế nào, giang hồ chính là có luật lệ của giang hồ. Tên ác tặc kia đồ sát hơn 200 mạng người Thanh Mộc phái, mà Phái Thanh Mộc lại là bằng hữu với Cái Bang chúng ta nói thế nào cũng phải bắt hắn xử lý, nếu không Cái Bang chúng ta còn mặt mũi gì mà đối mặt với các nhân sĩ trên giang hồ.”

Hà trưởng lão quan sát từ bên ngoài cũng có thể cảm nhận được sự bề thế của Ngô Phủ này. Hắn tuy nói mạnh miệng nhưng trong lòng cũng không ít đề phòng, nói thế nào Cái Bang cũng mới phát triển lại được mấy năm nếu đụng phải một cây đại thụ nào đó cũng chưa chắc dễ dàng vượt qua.

“Đã gửi thư thông báo vào bên trong chưa?”

“Đã gửi ba lần rồi nhưng lần nào cũng không qua được cửa, bọn họ coi chúng ta như ăn mày bình thường đánh đuổi không thương tiếc, ngay cả cửa cũng không cho chúng đệ tử đi qua.”

“Lý nào có chuyện đó, Cái Bang chúng ta suy sụp cũng là đại bang, sao có thể không nể mặt như vậy, còn các người nữa sao lại có thể mất mặt như vậy? không biết phản kháng sao?”

“Hà trưởng lão người không biết rồi, cái Ngô Phủ này nổi tiếng nhất chính là đánh người, nha hoàn bên trong đó đa phần đều là mỹ nữ họ chính là người đích thân đi ra ngoài buôn bán, bị rất nhiều vương tôn công tử nhắm trúng. Kết quả chính là những vương tôn công tử kia bị đánh tới cha mẹ cũng nhìn không có ra, kiện quan phủ cũng không ai dám xử. Có lần Liễu lão gia ở công thành phía đông nhìn trúng một cô trong số những nha hoàn kia nên có ý trêu ghẹo tất nhiên là bị đánh một trận. Ông ta sao có thể nuốt nổi cục tức này liền thuê một nhóm sát thủ có tiếng trong giang hồ là Linh Túc Âm Tỉ đi trả thù.”

“Linh Túc Âm Tỉ? Chính là đám người Tinh Túc Phái năm đó trốn chạy truy sát tập hợp lại với nhau đúng không. Đám ma quỷ này đều là đại gian đại ác, đều không tâm thương. Kết quả thế nào?”

“Còn có thể thế nào, Ngô Phủ không có chút tổn thương ngược lại sáng hôm đó trước Liễu Hương Lầu treo hơn hai mươi xác chết, Liễu lão gia đó cũng sợ hãi đến phát điên, cả gia đình phải bán hết tài sản chuyển đi nơi khác vì sợ hãi.”

Nghe tới đây Hà trưởng lão kia cũng thấy gọn sóng lưng rồi, Linh Túc Âm Tỉ nhiều năm trên giang hồ làm biết bao nhiêu vụ án rung động giang hồ, trước giờ rất ít khi nghe thấy bọn người này ăn phải trái đắng như vậy. Vậy mà gặp cái son trang trước mặt này lại thế thảm như vậy. Tuy trong lòng sợ hãi nhưng vị Hà trưởng lão này vẫn cố tỏ ra bình tĩnh giữ thể diện trước các đệ tử của mình. Ông ta nói ra.

“Được rồi, đợi chút nữa Hồ trưởng lão cùng Tề trưởng lão tới chúng ta cùng đi đòi người. Ta không tin một cái son trang có gan chống đối với Cái Bang chúng ta.”

Đám đệ tử Cái Bang hưởng ứng câu nói này rất tốt, đồng thanh hô lên tỏ rõ khí thế. Bên trong Ngô Phủ Ngô Minh đang đứng trước hai vợ chồng tên Độc Cô Nhất Ngã kia hỏi rõ mọi chuyện.

“Người cùng Mộ Dung Phục có quan hệ gì?”

“Mộ Dung Phục?? Tôi không biết ai là Mộ Dung Phục cả.”

Độc Cô Nhất Ngã nét mặt thành thật nói ra. Vừa nãy hắn bị kéo ra ngoài này vừa được ra khỏi nhà kho hắn đã muốn đánh hạ mấy tên thị vệ để thoát thân nhưng liền bị Uyển Thanh xuất một chỉ khóa chặt huyết đạo của hắn. Sau khi gặp được thể tử của mình hắn mới biết Ngô Minh đã cứu sống vợ con hắn nên đối với người trước mặt hắn rất biết ơn, Ngô Minh muốn biết hắn đều thành thật trả lời.

“Võ công người là do ai dạy?”

“Mười năm trước tôi có duyên gặp được chủ nhân, người cho tôi đi theo làm người hầu bên cạnh mình. Sau đó còn dạy tôi võ công để phòng thân. Chỉ là hơn ba năm sau đó người nói phải đi một nơi xa không thể đưa tôi đi theo nên cả hai chúng tôi đã chia tay nhau từ đó không có gặp lại.”

“Hắn không có nói tên cho người biết sao?”

“Không, tôi chỉ gọi người là chủ nhân chưa hề biết tên thật của người.”

“Người nhìn bức ảnh này xem có phải người đó không?”

Ngô Minh đưa ra bức chân dung của Mộ Dung Phục cho Độc Cô Nhất Ngã xem xét. Vừa thấy được chân dung của chủ nhân mình hắn ta đã cực kỳ xúc động, không cần nói Ngô Minh cũng đã hiểu suy đoán của Ngưu Yên là chính xác. Đúng lúc này A Kỳ từ bên ngoài đi vào báo tin.

“Chủ nhân, bên ngoài có rất nhiều ăn mày đang đứng trước cửa đòi gặp người. Thuộc hạ biết người không muốn gặp nhưng vẫn vào xin lệnh của chủ nhân để hành động.”

Độc Cô Nhất Ngã lâu đi nước mắt của mình nghiêm túc nhìn Ngô Minh.

“Chủ nhân tôi lúc trước có nói người còn có một biểu đệ và biểu muội. Tôi xem ngài cùng phu nhân có lẽ là hai người đó rồi. Ngài đã cứu mạng vợ con tôi, tôi không thể đem rắc rối tới cho ngài được. Bọn người đó là tìm tôi, tôi sẽ tự mình ra giải quyết.”

“Ta không biết thì thôi, biết rồi sao có thể đứng nhìn. Đám người Cái Bang đó ta trước giờ nhìn cũng không có thuận mắt, chuyện của người ta sẽ giải quyết. Người cứ ở trong này đừng có ra ngoài.”

Cũng đã lâu không có ai để ta đánh nhau, mong là đám người đó có gan ra tay.”

“Xui xẻo cho đám người ngoài đó rồi, Ngân Xuyên muội ấy không có ở đây nếu không có thể kiềm chế chàng ấy một chút.”

“A Kỳ người đi nhắc A Ly không cho Vân Nhi ra ngoài, nó mà nhìn thấy phụ thân nó đánh nhau lại học theo thì biết làm sao.”

Ngưu Yên cùng Uyển Thanh lắc đầu nói ra. Hồng Y – thể tử của Độc Cô Nhất Ngã một bên nói nhỏ với phu quân mình.

“Chuyện này có được không, chúng ta mang phiền phức tới cho các vị ân nhân rồi.”

“Nàng đừng lo, cái Sơn Trang này không như bề ngoài nó mà có thể nhìn nhận đâu. Vị trang chủ kia ta hiện tại còn sợ hãi, chỉ là đối diện với ngài ấy mà đã như thế, so với lời mà chủ nhân ngài ấy kể cho ta còn đáng sợ hơn.”

“Thật sự như vậy?”

Độc Cô Nhất Ngã không có trả lời chỉ lặng yên cùng thê tử của mình theo phía sau quan sát mọi việc. Nếu có bất trắc gì xảy ra hẳn sẽ ra mặt không để cho mọi người ở đây chịu liên lụy.

Ngô Minh tất nhiên không có lộ ra diện mạo thật sự của mình, hắn dùng dịch dung thuật che giấu đi khuôn mặt còn Ngũ Yên các nàng thì dùng vải che đi dung mạo của mình. Dù sao cả ba người bọn họ trên giang hồ cũng đã từng quất tháo một phương rất dễ bị người khác nhận ra, như thế Ngô Minh cũng không thể yên bình sống ở nơi này được nữa.

Còn chưa đi ra tới cửa, Ngô Minh đã nghe được tiếng chửi bới vang vọng bên tai, đám người Cái Bang vỗ mồm chính là vô địch thiên hạ, vừa đông vừa vô học đúng là không môn phái nào sánh bằng.

“Im miệng hết cho ta.”

A Kỳ dẫn đầu đoàn người xông ra ngoài, một tiếng thét kèm theo nội lực khiến đám lâu la phía trước của Cái Bang hốt hoảng tóa ra ba phía. Theo đó A Kỳ cùng những nhà hoàn phía trước dọn đường xếp thành hai hàng dài cung kính đón Ngô Minh đi ra ngoài.

Ngô Minh đã dịch dung lại thêm khuôn mặt bị che đi nên cả đám người đều không hề nhìn ra được thân phận của hắn, nhưng ai cũng có thể nhìn ra kẻ trước mặt này chính là vị trang chủ thần bí trong lời đồn kia.

“Ta đây trước giờ không có giao du với giang hồ cư sĩ, lại càng không có thói quen cho tiền vật. Đám ăn mày các ngươi tụ tập ở trước cửa này làm gì?”

“Vị này ăn nói thật khó nghe, Cái Bang trên giang hồ được mệnh danh là đệ nhất bang, không thể tùy tiện cho người sỉ nhục.”

“Ăn nói cũng có mấy phần đảm lượng, các ngươi nhanh chóng rút khỏi nơi này đi, ta xem như cùng các ngươi có chút ân tình miễn cho các ngươi chịu thiệt thòi.”

Khẩu khí của Ngô Minh đúng là làm cho đám người Cái Bang này nuốt không có trôi. Bọn họ nếu không phải vì đang ở trong địa bàn của Ngô Minh không hiểu rõ thực lực đối phương đã lật bài đánh nhau một trận chứ không phải như hiện tại cố nhịn nhục. Hà trưởng lão nén tức giận trong người lại mở lời.

“Các hạ là chủ nhân của Ngô Phủ này.”

“Bọn người này đều gọi ta là chủ nhân, ngươi nghĩ ta còn có thể là ai?”

“Nếu vậy thì thật tốt, tại hạ Hà Tuệ là trưởng lão của Cái Bang. Hôm nay mạo muội tới nơi này là muốn khẩn cầu các hạ một việc.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Một chỉ kết thúc

“Ly ti ti, ở đây đệ không nghe được gì cả?”

“Tiểu thiếu gia người tha cho nô tỳ đi, võ công của chủ nhân cùng mấy vị phu nhân người cũng biết. chúng ta mà tới gần nữa sẽ bị họ phát hiện.”

“Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ ti.”

A Ly khuôn mặt gượng cười nhìn tiểu chủ nhân của mình khổ tâm nói ra.

“Thiếu gia người còn chưa biết sự đáng sợ của chủ nhân, bọn nô tỳ không phải giống thiếu gia muốn làm gì thì làm. Ngài ấy mà biết nô tỳ đưa người lên đây nhất định sẽ cắt điểm thưởng của nô tỳ, nô tỳf vừa mới lên được cam sắc lệnh không muốn bị hạ xuống kim sắc lại đâu.”

“Ta cho ngươi hắc lệnh của ta đây.”

Hỏa Vân tươi cười đưa chiếc vòng cổ màu đen trên ngực mình cho A Ly xem. A Ly nhìn cũng không dám nhìn lác đầu nói ra.

“Nô tỳ không muốn chết sớm đâu, thiếu gia người cứ giữ lấy mà dùng.”

“Không lấy thì thôi, được rồi chúng ta lại gần thêm một cái cây nữa đi, ta muốn nghe đám người kia muốn làm gì phụ thân. Nếu bọn chúng là kẻ xấu ta nhất định sẽ ra tay bảo vệ người.”

“Đừng nha thiếu gia, người mà xông xuống nô tỳ có mười cái mạng cũng không có chết đủ.”

A Ly khóc dở nhìn Hỏa Vân nhảy qua cái cây to kế bên. Bên dưới Ngô Minh còn đang ngồi nghe đám người Cái Bang nói lý lẽ đủ điều.

Ngô Minh nghe đến chán cả tai cũng không muốn nhiều lời với đám người này nữa nói ra.

“Các người nói cả buổi trời cũng là muốn ta giao người cho các người có đúng không?”

“Quả thật là vậy, kẻ này tội ác tày trời các hạ đừng để bị hấn lừa gạt không chừng là rước họa vào thân.”

“Được rồi, các người nói cũng đã đủ, đều là nói tên Độc Cô Nhất Ngã đó giết chết đám người Thanh Mộc Phái là sai trái vậy ta hỏi các người động cơ vì sao mà hấn ta lại ra tay? Tự xưng một người lại nổi điên đi giết nhiều người như vậy làm cái gì? Các người nói cho ta nghe thử một chút nguyên do bên trong.”

Vị Hà trưởng lão này vẻ mặt lúng túng không biết trả lời thế nào liền quay sang sư đệ của mình. Vị này là Hồ Kha là đệ tử của Ngô Trường Phong lúc trước. Sau khi Ngô Trường Phong quy ẩn giang hồ thì vị trí của lão được nhường lại cho người đệ tử này. Ngô Minh vừa nhìn cánh tay cầm đao của người này đã có thể nhận ra lai lịch của hấn.

“Theo ta được biết thì tên Độc Cô Nhất Ngã đó được Thanh Hoa đạo nhân trưởng môn Thanh Mộc Phái cứu mạng. Hấn ta cùng đệ tử của mình được Thanh Mộc Phái cứu giúp nhưng lại lấy oán báo ơn muốn cướp đi châu báu của cải của ân nhân mình. Trong lúc cướp đi thì bị phát hiện hấn liền giết người diệt khẩu. Hấn cứ tưởng mình đã giết sạch người trong đêm đó nhưng nào ngờ Thanh Phong thiếu chủ đã may mắn thoát chết trong đêm đó. Cậu ấy đã đem mọi chuyện kể lại hết cho Hư Phòng đại sư cùng ta nên hai đại phái chúng ta mới muốn bắt tên đại gian đại ác này trừ hại cho võ lâm.”

“Đều là nói dối.”

Vừa nghe được những lời vu oan cho mình Độc Cô Nhất Ngã không nhịn được xông ra phía trước muốn làm rõ mọi việc. Ngô Minh nhìn thấy tên này xông ra thì đúng là tức giận muốn đánh một chưởng chết tên ngốc này đi. Ngô Minh còn đang muốn tỏ ra mình là kẻ thứ ba lấy tư cách kẻ không liên quan giải quyết êm đẹp chuyện này. Nhưng tên này hấn bình an như thế này ra vào phủ chẳng phải đang nói bọn họ cùng một bọn sao. Ngô Minh bây giờ còn có tư cách gì mà đứng ra nói chuyện.

Hà trưởng lão nhìn thấy Độc Cô Nhất Ngã thì lập tức khẩn trương.

“Cuối cùng người cũng đa chịu ra mặt, nhìn người như thế này rõ ràng là cùng đám người Ngô Phù này cùng một ruột, hèn gì hấn nói nhiều như vậy không muốn giao người ra.”

“Đừng có ngấm máu phun người, ta làm ta nhận người là do ta giết không liên quan gì tới ân nhân. Ngài ấy chỉ là thấy đệ tử của ta mang thai lại mang trọng bệnh nên mới ra tay cứu giúp mà thôi.”

“Hà trưởng lão ta cũng nghe qua, vị trang chủ này trước giờ thần bí nhưng mà cũng không có gây ra việc ác gì, còn thường xuyên giúp đỡ người dân xung quanh. Tháng trước chính ngày ấy đã ra toa thuốc cứu hơn ngàn mạng người khỏi bệnh dịch hoành hành.”

Tề trưởng lão từ nãy tới giờ không có nói chuyện cũng đã mở lời nói giúp cho Ngô Minh. Hà trưởng lão nghe thấy cũng có thể tin vài phần Ngô Minh là người tốt, hấn cũng không muốn dính dáng gì tới Ngô Minh để tránh phiền phức nên trực tiếp nhắm vào Độc Cô Nhất Ngã mà hành động.

“Người hiện tại buông tay chịu trời hay là đợi chúng ta ra tay bắt về.”

“Ta đường đường là một nam tử hán, ta tự nhận mình không có thẹn với lương tâm. Các người đồng người muốn vu oan cho ta dù có chết ta cũng không cam tâm.”

“Còn xảo ngôn, người giết chết hơn 200 người còn nói là không thẹn với lòng.”

“Đêm đó không phải một mình ta giết, ta không rõ là đêm đó xảy ra việc gì ta chỉ nhớ là lúc nửa đêm khi ta đang ngủ thì nghe tiếng hét lớn liền giật mình tỉnh giấc. Lúc đó đám người Thanh Mộc Phái xông vào muốn giết chết hai phụ thân ta nên ta mới phản kháng lại. Khi ta đánh ra tới đại sảnh đã thấy có rất nhiều người chết, bọn người còn sống không hiểu vì lý do gì lại hô hào tên của ta nói ta là kẻ giết người. Các người cũng thế không cho ta giải thích cứ thấy là xông vào chém giết ta chỉ có thể bỏ trốn mà thôi.”

“Người đã chết người muốn nói gì mà chẳng được, Thanh Phong thiếu chủ nói lại hoàn toàn khác với những lời mà các người đã nói.”

“Bởi vì hấn nói dối.”

Ngô Minh kéo Độc Cô Nhất Ngã ra phía sau lờm hấn ta một cái. Sau đó đi ra phía trước, phía sau Mai Kiếm không biết từ lúc nào xuất hiện đem theo một cái bao tải.

“Hỏi thẳng tên này là sẽ biết mọi chuyện là như thế nào.”

Ngô Minh một chưởng đánh nát cái bao tải kia, một tên nam nhân từ bên trong văng ra ngoài, quần áo trên người hắn đều không có chỉ vòn vẹn một cái quần mỏng che lấy chỗ kín.

“Mai Kiếm ngươi đúng là làm rất tốt.”

“Chủ nhân giao phó thuộc hạ sao có thể chậm trễ.”

“Ngươi tìm thấy hắn ở đâu mà lại trần trụi thế này.”

“Tên vương bát đản này hắn ta chuyên lui tới mấy kỹ viện lớn, chúng thuộc hạ theo dấu hắn mãi mới bắt được hắn.”

Ngô Minh cho Mai Kiếm lui ra sau. Mọi người lúc này đều chú ý vào kẻ vừa mới xuất hiện. Hà Trường Lão cũng nhận ra người này chính là Thanh Phong thiếu chủ trong lời hắn kể, hắn đi tới khoác lên một chiếc áo cho hắn rồi đỡ hắn dậy.

“Thanh Phong công tử, người sao lại bị thế này.”

“Là đám người đó không biết từ đâu lại xuất hiện bắt ta đi, ta một lời cũng không nói được.”

“Hiện tại ngươi có thể nói rồi.”

Ngô Minh cánh tay khẽ đưa ra hất nhẹ một cái. Một lực bất ngờ xuất hiện tách Thanh Phong ra riêng một bên, ngay cả vị Hà Trường lão kia cũng không kịp phản ứng bị thứ sức mạnh kỳ lạ kia đẩy ra một bên. Toàn trường sợ hãi nhìn Ngô Minh. Họ đã nhận ra kẻ trước mặt mình là một cao nhân lánh đời, trước đó cả một khí tức nhỏ họ cũng không thể cảm nhận được gì mà vừa nãy họ như bị một ngọn núi lớn đè xuống người, trong một khắc chẳng ai có thể di chuyển tùy ý cho Ngô Minh sai khiến.

Tên Thanh Phong thiếu chủ này sợ hãi hai chân mềm nhũn đứng cũng không đứng nổi.

“Tha cho ta, các ngươi muốn bao nhiêu tiền ta cũng cho các ngươi. Hà trường lão cứu ta, ta sẽ cho ngươi tiền, ngươi muốn bao nhiêu cũng được.”

“Ồ, chẳng phải tiền bạc của cải của ngươi đều bị tên Độc Cô Nhất Ngã này lấy đi hết rồi hay sao? Sao hiện tại còn mà đưa cho ta vậy?”

Ngô Minh hỏi ra câu này khiến cho tên công tử này đứng người không biết trả lời như thế nào. Trong lúc hắn đứng hình Ngô Minh lại nói ra tiếp.

“Ta kể cho các ngươi nghe một việc. Mấy mươi năm trước có một lão ông nhặt được một đứa bé đang bị bỏ rơi nơi ven đường. Ông ta thấy đứa bé này đáng thương nên mới đem về nuôi nấng xem như con ruột của mình. Nhưng mà lão ta đâu có biết đứa trẻ mà mình cuu mang lại chính là kẻ sau này sẽ hại chết mình.

Nhiều năm sau đó ông lão có thêm một người con gái, đứa con gái lớn lên rất là xinh đẹp lại bị tên súc sinh kia nhìn trúng, hắn muốn cưới muội muội của mình làm thê tử nhưng mà lại chịu sự phản đối từ chính nghĩa phụ cùng muội muội của mình. Mấy năm sau đó muội muội hắn lại đem lòng đi yêu thương một người con trai khác. Hắn ta ghen tức nhưng mà không có cách gì ngăn cản chỉ có thể trơ mắt nhìn muội muội mình kết hôn với kẻ khác.”

Ngô Minh nói tới đây dừng lại, mọi người nhìn về Thanh Phong. Tất cả đều có thể đoán ra kẻ trong câu chuyện vừa rồi chính là kẻ này cùng Thanh Hoa đạo nhân. Cùng lúc Hồng Y cũng từ trong đi ra, nước mắt nàng cũng ứa tràn trên mắt.

“Phong huynh chẳng lẽ huynh lại là người đứng sau mọi chuyện? Phụ thân cùng muội trước giờ vẫn luôn tin tưởng huynh mà.”

“Các vị đừng nghe bọn chúng nói bậy, bọn chúng là cùng một ruột muốn hãm hại ta. Hồng Y con tiện nữ này đã bị tên ác ma này làm cho u mê đầu óc rồi. Ngay cả kẻ thù giết cha ả cũng không chịu ra tay trả thù đúng là không bằng cảm thú.”

“Ngươi nói nữa cũng vô ích thôi. Thanh Hoa đạo nhân mấy năm nay tuổi già sức yếu, ông ta thấy Độc Cô Nhất Ngã võ công tài giỏi, Hồng Y cũng đã có con. Nhân lúc cháu ông ấy ra đời sẽ đồng thời cho Độc Cô Nhất Ngã làm người kế vị trưởng môn. Ngươi chính vì biết được điều này mà sinh hận mới ra tay giết hại ông ta giả họa cho người khác.

Mấy tên ăn mày các ngươi nghĩ một chút, Độc Cô Nhất Ngã hắn đang có mọi thứ hà cớ gì phải ra tay phá hủy những thứ sắp thuộc về mình? Chỉ như vậy mà các ngươi cũng không chịu hiểu hay là có mấy người cố tình không hiểu?”

Ngô Minh nhìn Hà trường lão trừng mắt khiến hắn e sợ cúi mặt không dám ngẩng lên.

“Ha ha, các ngươi đồng người muốn nói gì mà không được. Các ngươi này giờ đều là suy đoán, có giỏi thì đem bằng chứng ra đây. Nếu không có chết ta cũng không nhận tội.”

“Phốc.”

Vừa dứt tiếng nói Ngô Minh một chỉ đã xuyên qua ngực của tên này khiến hắn chết ngay tại chỗ. Mọi người đều瑟瑟 bởi hành động quá đột ngột của Ngô Minh.

“Bằng chứng ta có cả trăm cách bắt ngươi nhận tội, nhưng mà cách nào ngươi cũng đều phải chết vậy cần gì phải mất công.

Các người dọn xác tên phế vật này đem về Cái Bang mà báo cáo. Việc ta vừa nói nói y như vậy là được.”

Ngô Minh điềm đạm nói ra nhưng mỗi tiếng nói đều như tử thần gọi tên. Vừa rồi Ngô Minh ra tay quá bất ngờ quá nhanh, bọn người ở đây ai cũng sợ xanh mặt mày. Đổi lại là họ thay cho tên Thanh Phong kia kết quả vẫn sẽ như vậy chết không có phản kháng. Đứng trước một quái vật như thế này bọn họ không có lựa chọn chỉ có thể nghe theo.

Cả đám người dọn xác của tên Thanh Phong công tử kia không dám nói một lời rút hết đi khỏi địa phận Ngô Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Hai mươi năm

“Sur huynh tiếp chiêu.”

“Sur đệ cẩn thận rồi.”

Tiếng va chạm giữa hai thanh kiếm vang lên liên hồi. Hai vị thiếu niên ở giữa khoảng sân trống đang kịch liệt giao thủ với nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều dồn dập không có kẻ hở.

“Chủ nhân không có ngăn cản hai cậu ấy lại sao? Thuộc hạ thấy cả hai đều không có kiểm soát được mình nữa rồi.”

“Kệ hai đứa nó đi, chúng cũng lớn hết rồi chịu một chút thương tích không có gì đáng nói.”

Ngô Minh đứng nhìn hai người thanh niên trước mặt giao thủ cảm thấy hài lòng. Hai người này một chính là Hỏa Vân còn một chính là Độc Cô Dịch. Chính là đứa trẻ con của Hồng Y và Độc Cô Nhất Ngã.

Năm đó sau khi giải quyết xong việc Ngô Minh cũng đuổi luôn A Ly đi. Với bản lĩnh của hắn sao lại không nhận ra có người đang theo dõi mình, hắn cũng chính lúc này cho Hỏa Vân thấy mình giết người. Dù sao sau này thằng bé cũng sẽ thấy nên hắn cũng không che giấu làm gì.

Sau đó, Độc Cô Nhất Ngã được Ngô Minh thu nhận làm lão sư cho Hỏa Vân. Võ công của hắn ta cũng không tệ dạy dỗ Hỏa Vân cơ bản trong võ học cũng coi như đủ tiêu chuẩn. Theo đó, Hỏa Vân được Độc Cô Nhất Ngã dạy dỗ những căn cơ trong võ học, những thứ này Ngô Minh không giỏi cho lắm.

Sau khi đưa con trai của Độc Cô Nhất Ngã ra đời đã được đặt tên là Độc Cô Dịch. Ngô Minh khi nhìn thấy đứa bé này lại nghĩ đến một thứ đặc biệt. Hắn nhớ đến một nhân vật kinh hãi thế tục trong thế giới này, và rất có thể nó chính là đứa bé mà hắn đang nhìn thấy.

Ngô Minh cũng muốn cho Hỏa Vân có thêm người bầu bạn cùng kiểm chứng suy đoán của mình nên đã cố tình nhận Độc Cô Dịch làm đệ tử của mình. Biết được Ngô Minh lại muốn nhận con mình làm đệ tử, Độc Cô Nhất Ngã vui mừng khôn xiết, không chút chần chừ mà đồng ý.

Độc Cô Dịch từ khi năm tuổi đã theo sư huynh của mình là Hỏa Vân luyện võ công. Từ lúc mười tuổi Ngô Minh đã tự mình dạy dỗ hai đứa trẻ. Cả hai đứa trẻ này đều là thiên tài trong thiên tài. Nói về Độc Cô Dịch chỉ mới 15 tuổi đã luyện được tới cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, kiếm pháp luyện tới xuất thần nhập hóa. Đứa trẻ này không tu ra được Lục Mạch Thần Kiếm đây cũng coi như là tiếc nuối lớn nhưng kiếm đạo của Độc Cô Dịch lại đi theo một hướng hoàn toàn khác.

Từ nhỏ Độc Cô Dịch đã sống với những cao thủ đệ nhất thiên hạ như Ngô Minh, Ngử Yên, Độc Cô Nhất Ngã,..., đặc biệt Hỏa Vân chính là động lực lớn nhất cho hắn nỗ lực. Hỏa Vân luôn giữ một khoảng cách rất xa so với Độc Cô Dịch khiến hắn luôn muốn vượt qua người sư huynh này của mình. Hắn theo đó đi học thương pháp, đao pháp, côn pháp, quyền pháp, ... rất nhiều bí tịch võ học được hắn đem học hết vào mình.

Độc Cô Dịch thông minh hắn cũng hiểu nhất nghệ tinh nhất thân vinh, dù có học nhiều nhưng không tinh tường cái gì cũng không thể thành công. Hắn học nhiều như thế đều là có lý do của mình. Hỏa Vân từ khi học được Thiên Sơn Lục Dương Chưởng đại thành đã không còn cùng hắn tỉ thí như trước mà đều dùng kiếm để thi đấu khiến Độc Cô Dịch vô cùng khó chịu. Hắn muốn học thật nhiều võ học để tạo ra chính mình võ học, chỉ có thế hắn mới có thể tìm cách đánh bại Hỏa Vân. Theo đó hắn học những môn võ học kia để tìm hiểu điểm mạnh yếu bên trong từ đó tìm ra nhược điểm để phá giải. Thời gian lâu dần cảm ngộ của Độc Cô Dịch với từng loại binh khí, trường phái đều có hiểu biết nhất định. Hắn tự nhận mình đã tiến bộ rất nhanh nhưng kết quả vẫn là không ép được Hỏa Vân dùng sở trường của mình, kiếm của Hỏa Vân vẫn đánh bại kiếm của hắn.

“Dừng được rồi.”

Ngô Minh thấy được kết quả cuộc chiến nên đã mở lời dừng hai người lại. Hỏa Vân nhìn thấy Ngô Minh cùng Độc Cô Nhất Ngã thì vui vẻ thu kiếm lại.

“Phụ thân người về tới rồi.”

“Sư phụ, phụ thân.”

Độc Cô Nhất Ngã nhìn con trai mình tỏ vẻ không vui nói ra.

“Con cùng thiếu chủ trao đổi cũng phải có chừng mực, sau này không thể như vừa rồi đánh nhau ác liệt như vậy.”

“Độc Cô bá bá đừng có trách sư đệ, ta cùng đệ ấy trước giờ giao thủ đều như vậy. Không đánh hết sức sao có thể tiến bộ được.”

“Còn nói đánh hết sức, có lần nào huynh cùng đệ đánh hết sức. Nhất định sẽ có ngày đệ bắt huynh bỏ kiếm xuống mà đánh với đệ.”

Hỏa Vân chỉ mỉm cười không có trả lời. Ngô Minh cũng không xen dự vào chuyện này, hẳn cũng biết muốn Độc Cô Dịch thắng được Hỏa Vân quả thật rất khó. Độc Cô Dịch thiên phú cực cao, lãnh hội cũng hơn xa người thường nhưng mà Hỏa Vân cũng không phải người thường. Từ sau khi Hỏa Vân học thành công Thiên Sơn Lục Dương Chưởng Ngô Minh đã giải khai hỏa khí trong người Hỏa Vân ra, chính lúc này đã đưa khoảng cách giữa hai huynh đệ đi quá xa. Hỏa Vân cũng vì thế mà từ đó chỉ dùng kiếm đánh với Độc Cô Dịch để tránh bất cẩn đánh ra hỏa khí làm bị thương sư đệ mình.

“Phụ thân, Tam mẫu thân sao rồi?”

“Ta cũng vì việc này mà trở về, lần này ta muốn đưa con đi về Tây Hạ thăm Ngân Xuyên lần cuối.”

“Sao lại là lần cuối, bệnh tình của mẫu thân thật sự không chữa được sao?”

“Y thuật cao minh tới đâu cũng là y thuật không phải tiên thuật. Ta cũng chỉ có thể kéo dài cho nàng ấy thêm vài tháng, Ngũ Yên cùng Uyển Thanh đang ở bên đó chăm sóc cho Ngân Xuyên. Ta trở về để báo tin cũng như tìm ít dược liệu để xem có cách nào cứu lấy nàng ấy không.”

Ngô Minh thờ dài một hồi nói ra. Sau khi quốc vương của Tây Hạ qua đời Ngân Xuyên trở về chịu tang cũng là lúc nàng phát bệnh. Ngân Xuyên vốn thân thể đã yếu ớt lại thêm trấn động về tin thần khiến cho cơ thể suy nhược ngã bệnh. Ngô Minh sau khi kiểm tra cơ thể của nàng mới phát hiện một khối u lớn đang chèn ngay tim của nàng. Với Y thuật hiện tại Ngô Minh cũng hết cách để cứu chữa. Ở hiện đại đây chính là Ung Thư mà mọi người thường gọi. Ngô Minh chỉ có thể kiểm chế thêm thời gian cho nàng chứ không có cách chữa trị dứt điểm, nếu hiện tại phẫu thuật cũng không có khả năng thành công.

“Thật sự không có cách nào cứu lấy tam sư nương sao sư phụ.”

“Có nhưng mà không thực hiện được, nếu ta tìm được những thứ đó thì có khả năng cứu lấy nàng ấy. Nhưng mà tìm lâu như vậy rồi cũng không có kết quả mấy tháng nữa cũng không chắc sẽ tìm ra.”

Ngô Minh nhắc tới chính là những thứ được vế trên lưng của mình. Từ mấy lần trước Ngô Minh có thể tin tưởng nếu mình tìm ra được những thứ này đem nó hấp thụ sẽ giúp cơ thể mình mở ra một năng lực mới nào đó, mà điều quan trọng nhất chính là đột phá Âm Dương Cảnh. Khi đó hẳn có hy vọng mình sẽ có cách cứu lấy Ngân Xuyên, ngoài ra lúc này cũng là lúc hẳn cứu tinh lại đưa con gái của mình. Đứa trẻ mấy mươi năm nay vẫn ngủ say trong lớp băng lạnh giá mà hẳn vẫn chưa thể nào cứu nó ra được.

“Việc này để đệ tử đi ra ngoài tìm kiếm thêm một phen thử xem thể nào, không chừng may mắn có thể tìm ra.”

“Thiên hạ có bao nhiêu tay mắt của ta chứ, đã bao nhiêu năm cũng không có tin tức. Hiện tại chỉ vài tháng có thể tìm ra được hay không? Ta cũng đã phát cáo lệnh người nào tìm ra sẽ thăng thăng lên Tử Lam sắc, Hy vọng là có tin tức.”

“Dù sao đệ tử cũng muốn đi tìm giúp người, sư phụ cứ đợi tin tức tốt của đệ tử.”

Độc Cô Dịch cứ thế chạy thẳng ra cửa đi về phía phòng của mình không nghe ai ngăn cản. Độc Cô Nhất Ngã tỏ thẹn nói ra.

“Đứa trẻ này từ nhỏ đã được nuông chiều không xem ai ra gì? Để thuộc hạ về dạy dỗ nó lại.”

“Thôi cứ để nó đi đi, biết đâu lại có kỳ tích xuất hiện.

Vân nhi đi thăm em gái con rồi chúng ta khởi hành đi về Tây Hạ.”

Ngô Minh lặng lẽ đi thẳng về phía hoa viên của Ngô Phủ sau đó đi tới gần hồ nước. Hắn nắm lấy một chiếc đèn làm bằng đá trên đường xoắn mạnh đỉnh của nó. Lập tức mặt hồ kia nước rút đi không còn, hiện ra chính là một cửa động lớn nằm sâu dưới đáy hồ. Ngô Minh cùng Hỏa Vân đi xuống phía dưới còn Độc Cô Nhất Ngã thì ở bên ngoài canh gác.

Phía dưới mặt hồ là một thạch thất rộng lớn nhưng tối đen như mực hoàn toàn không có ánh đèn. Kèm theo đó là một đợt hàn khí lạnh thấu xương lập tức lan ra khi cửa động mở. Ngô Minh nhanh chóng dùng năng lực của mình đóng băng cửa động lại sau đó thắp sáng đèn bên trong. Ánh sáng từ từ lan ra khắp căn phòng để lộ ra đây là một hầm băng rộng lớn nhưng chẳng có thứ gì bên trong ngoài một chiếc hộp ngọc đặt ở trung tâm.

Ngô Minh tiến lại gần nhìn vào hình ảnh bên trong chiếc hộp ngọc kia. Con gái của hắn Tuyết nhi bên trong không còn là một đứa trẻ sơ sinh mà hiện tại đã phát triển thành một hài tử như một hai tuổi. Đây là do nguồn năng lượng quá lớn không được hóa giải bên trong cô bé mà thành, quá trình này đang ngày càng nhanh hơn. Ngô Minh đoán rằng nếu không nhanh chóng giải phóng cứu lấy đứa bé thì nó sẽ tiếp tục phát triển cuối cùng là già đi trong chính tầng băng kia mà chết đi.

“Nếu năm đó phụ thân chọn muội ấy mà không phải là hài nhi có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Có gì là tốt với không tốt, con hai là Tuyết Nhi ta nhất định cũng sẽ toàn lực giúp các con bình an, vui vẻ mà sống.

Tuyết Nhi nếu con nghe được ta nói thì cố lên, ta sẽ nhanh chóng cứu con ra khỏi đây, cho con sống thật hạnh phúc thật vui vẻ.”

Ngô Minh muốn sò vào khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu kia nhưng chẳng thể, hắn chỉ có thể đứng nhìn cô bé ngủ say bên trong lớp băng. Sau một phút hỗn loạn cảm xúc Ngô Minh cũng bình tĩnh trở lại. Ngay sau đó hắn lập tức đi vào phòng luyện đan của mình gom hết số đan dược, dược liệu mình tích lũy mấy chục năm nay cho vào hành lý. Cả hai người lập tức xuất phát tiến về Tây Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Bước ngoặt, hành trình mới

Ngô Minh ngồi trên mái của Linh Ngọc Cung, cung tâm không có người ở trong hoàng cung Tây Hạ. Trên tay hắn là một vỏ rượu nhâm nhi mãi vẫn chưa thấy vui đi. Ngô Minh không biết uống rượu, hắn cũng từng có ý định tập qua nhưng cũng không có hiệu quả. Bởi đơn giản hắn không chịu được cái vị cay mà rượu mang lại nhưng mấy năm gần đây hắn lại thấy rượu này ngọt. Không biết là miệng của hắn đã quen với rượu hay là lòng hắn so với rượu còn đắng hơn.

Ngô Minh hiện tại thứ gì cũng có, nhưng mọi thứ đối với hắn quá vô chừng, cứ như chớp mắt tất cả sẽ biến mất. Hắn không biết nơi mình sống là thật hay là ảo, thứ mình tin là đúng hay là sai. Ngô Minh chỉ biết cứ thế mà sống tiếp, mặc cho thời gian quyết định mọi chuyện. Có nhiều thứ hắn rất muốn biết nhưng chẳng có cách nào. Có nhiều tâm sự hắn muốn nói ra nhưng cũng chẳng biết nói với ai đành giữ nó ở trong lòng.

“Trời đúng là thật đẹp.”

Ngô Minh tự thần lên một câu sau đó một hơi uống hết bình rượu trong tay mình. Hắn thấy đắng ngay đầu lưỡi, mắt cũng đã cay nhìn cũng không rõ ràng được nữa.

“Thì ra là chàng trốn đi ra đây.”

Uyển Thanh ở phía dưới nhìn lên thì bất gặp Ngô Minh đang tho thần nhìn bầu trời. Nàng nhúng một cái đã vọt thẳng lên trên cao.

“Ngân Xuyên nàng ấy vẫn không tỉnh sao.”

“Vẫn không có tiến triển gì, từ hôm qua tới giờ vẫn còn hôn mê.”

“Chờ thêm hai ngày nữa, nếu nàng ấy không tỉnh lại chúng ta cũng nên giải thoát cho nàng ấy khỏi đau đớn.”

“Chàng định.”

Uyển Thanh nghĩ nhưng không dám nói ra, nàng vừa đau lòng vừa sợ hãi trước những gì mình đang suy nghĩ. Ngô Minh vuốt lấy mái tóc của Uyển Thanh giọng nói đầy nặng nề nói ra.

“Chết đôi lúc không phải là nỗi đau mà là một sự giải thoát, chúng ta hiện tại chỉ là dây vò nàng ấy mà thôi. Cho nàng ấy được ra đi thanh thản sẽ tốt hơn. Đúng là có nhiều thứ khi sắp mất đi mới cảm thấy tiếc nuối. Ta luôn nghĩ mình có thể nắm lấy mọi thứ nhưng tới lúc mới phát hiện ra ta không có làm được gì. Ta hiện tại còn sợ khi nhìn vào Ngân Xuyên, nhìn nàng ấy cứ nằm ấy mà ta lại không làm được gì cái cảm giác đó nàng có biết nó khó chịu thế nào không?”

Ngô Minh gục mặt mình vào người của Uyển Thanh. Lời nói hắn cứ như đang trút hết nỗi lòng của mình ra ngoài, Uyển Thanh cũng không biết là Ngô Minh đang khóc hay không nhưng giọng nói lúc này của hắn nàng là lần thứ hai nghe thấy. Lần thứ nhất chính là khi Tuyết Nhi bị băng phong.

“Có điều gì cũng đừng cứ giấu trong lòng, nói ra chưa chắc sẽ giải quyết được nhưng trong lòng cũng sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.”

“Im lặng một chút, chỉ một chút thôi.”

Ngô Minh cứ như đứa trẻ nằm co ro lại trong vòng tay của Uyển Thanh mà ngủ say.

Hai ngày sau đó theo đúng như lời nói của Ngô Minh. Các vị thái y cùng Ngô Minh đã một lần nữa kiểm tra lại tình trạng của Ngân Xuyên nhưng kết quả vẫn như cũ vô phương cứu chữa. Ngô Minh đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng sau đó hắn ở trong đó một mình đến nửa ngày cũng không thấy đi ra. Ngử Yên cùng Uyển Thanh lo lắng mới cùng nhau xông vào bên trong để xem Ngô Minh ở trong đó làm gì. Khi xông vào tất cả còn lại chỉ là Ngô Minh nằm bất tỉnh dưới sàn nhà. Uyển Thanh chạy tới kiểm tra hai người Ngô Minh cùng Ngân Xuyên. Nàng vừa chạm vào người Ngân Xuyên hai tay đã rung lên nước mắt cứ thế tuôn ra.

“Đã đi rồi.”

“Vân Nhi ra bên ngoài thông báo đi, Ngân Xuyên muội ấy đã qua đời rồi.”

Cả đất nước Tây Hạ theo đó mà ảm đạm, quốc vương vừa mới băng hà, hiện tại đại công chúa lại theo đó qua đời. Đây là một cú sốc lớn đối với người dân cũng như làm suy giảm đi niềm tin của mọi người vào hoàng tộc của Tây Hạ. Đức Vua hiện tại của Tây Hạ là em họ của Ngân Xuyên cũng đã ban chiếu để tang một tuần cho nàng. Theo đó Tây Hạ trong vòng nửa năm trời đã chịu tới hai cái quốc tang. Đây ít nhiều đã làm ảnh hưởng tới tình hình chính trị của Tây Hạ đối với các nước láng giềng.

Ngô Minh nguyên nhân bất tỉnh thì cả Ngữ Yên cùng Uyển Thanh đều có thể nhìn ra. Hắn ngoài miệng cứ nói dửng dưng như thể nhưng tới lúc ra tay hắn sao có thể nhẫn tâm. Ngô Minh nói là giải thoát lại biến thành lần cuối cùng hắn dốc sức chữa trị cho Ngân Xuyên. Ngô Minh hao tổn cạn kiệt chân khí của mình để mong mỗi một hy vọng nào đó Ngân Xuyên có thể bình phục nhưng tới phút cuối kỳ tích vẫn không xuất hiện.

Ngô Minh ngay sau đó hai ngày đã tỉnh lại. Khi tỉnh dậy hắn đã thấy Ngữ Yên cùng Uyển Thanh ngồi ngay bên giường của mình.

“Ta bất tỉnh bao lâu rồi?”

“Vừa đúng hai ngày.”

Uyển Thanh đỡ Ngô Minh ngồi dậy nhân tiện trả lời hắn. Ngữ Yên thì vẻ mặt lộ rõ sự buồn rầu không nói tiếng nào.

“Nàng ấy đã đi rồi sao?”

“Muội ấy đã được an táng theo phong tục của hoàng tộc Tây Hạ, chẳng có muốn đi tới đó không?”

“Tôi tiễn nàng ấy chứ, đúng là thứ còn ở bên cạnh thì không biết quý giá, lúc mất rồi mới thấy tiếc nuối. Ngân Xuyên theo ta đúng là lựa chọn sai lầm của nàng ấy.”

“Sao có thể nói là sai lầm, huynh đừng đặt mình như mọi người khác, muội ấy cũng là người thương. Sinh lão bệnh tử thứ nào có thể tránh. Chia ly chỉ là một sớm một chiều mà thôi, Ngân Xuyên thì ấy cũng sẽ không muốn nhìn bộ dạng của huynh hiện tại.”

Ngữ Yên tuy nói là khuyên bảo Ngô Minh nhưng thật ra nàng cũng không khác gì hắn vừa nói mất cũng do hoen từ lúc nào không hay. Ngô Minh cũng thờ dãi không biết nói gì. Nếu nói về thứ Ngữ Yên vừa nói Ngô Minh là kẻ biết rõ nhất, hắn là người kẻ cạnh các nàng mỗi ngày có điều gì mà hắn không rõ. Ngân Xuyên tuy có cố gắng tu luyện võ công nhưng căn cơ vẫn là quá yếu. Từ nhỏ nàng đã sống trong hoàng tộc được hầu hạ chu đáo nên thể chất so với người thường yếu ớt hơn nhiều. Tu luyện so với người thường thua sút nhiều lắm. Ngô Minh biết điều này nên hắn mới cố sức đi luyện đan được nhằm giúp đỡ nàng nhưng mọi chuyện cũng không khả quan. Lại thêm cơ thể mang trọng bệnh khiến cho Ngân Xuyên bệnh tình phát tác quá nhanh không kịp phản ứng.

Ngô Minh biết rõ một ngày nào đó Ngân Xuyên sẽ rời xa hắn nhưng hắn không nghĩ rằng lại nhanh như thế.

Ngô Minh sau đó cũng không để lộ ra sự đau buồn của mình ra bên ngoài. Đặc biệt là trước mặt của Ngữ Yên cùng Uyển Thanh, hắn không muốn vì mình lại kéo theo các nàng ấy rầu rĩ suốt ngày.

Sau khi an táng cho Ngân Xuyên chu đáo Ngô Minh cùng gia đình của mình cũng rời đi khỏi Tây Hạ. Nơi này đối với bọn họ ngoài Ngân Xuyên ra chẳng còn thứ gì lưu luyến nữa cả. Ngô Minh cũng có ghé qua Phiêu Miểu Phong một lần nhưng nơi này đã không còn như trước. Vì Trùng Thiên Tháp được xây dựng xong, mọi người đều di chuyển qua đó nên nơi này trở thành nơi bỏ hoang. Nhìn cảnh vật ở đây Ngô Minh cũng không có được cảm giác như trước chỉ thấy cô độc lạnh lẽo.

Trở về Lâm An, Ngô Minh nhanh chóng gọi cho Mai, Lan, Cúc, Trúc bốn người đến Ngô Phủ để giao phó. Mất hơn một tuần mới có thể tập hợp đủ bốn người này bởi hiện tại họ đã không còn ở cùng nhau mà mỗi người đều làm chủ một phương rất khó liên lạc.

Sau khi có mặt đông đủ mọi người, Ngô Minh mới tổ chức một cuộc họp. Hỏa Vân cùng hai người Ngữ Yên tất nhiên cũng có mặt.

“Mọi người đều đã có mặt đông đủ, ta cũng sẽ không làm mất thời gian của tất cả.”

Ngô Minh sau đó tháo chiếc nhẫn trên tay mình ra đưa cho Ngữ Yên. Mọi người ai cũng bất ngờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thế này là sao? Sao huynh lại đưa Thiết Chi Hoàn cho muội?”

Ngữ Yên cũng không biết Ngô Minh suy nghĩ gì, nàng hơn ai hết rõ ràng chiếc nhẫn này có ý nghĩa gì.

“Tiêu Dao Phái hiện tại đệ tử chính tông cũng chỉ còn duy nhất ta mà thôi, mấy lão già kia đều đã ra đi hết cả rồi. Ta muốn muội tiếp nhận nó đi tìm một vài người đủ tiêu chuẩn thu nhận. Dù sao cũng không thể để Tiêu Dao Phái cứ thế bị hủy được, trước giờ nó cũng không có lớn tìm hai ba người gì đó dạy dỗ là được rồi.”

“Huynh thì sao? Mấy việc này không phải huynh đi làm sẽ tốt hơn muội sao?”

“Từ sau sự ra đi của Ngân Xuyên ta cũng suy nghĩ kỹ rồi, bấy lâu nay ta luôn quá chú quan vào bản thân mình nhưng đến lúc quan trọng đều không thể

tự mình quyết định chuyện gì. Tình trạng của Tuyết Nhi cũng không thể trì hoãn mãi được, ta lần này muốn tự mình đi ra ngoài tìm kiếm những thứ đó.”

Nhắc đến những thứ này, Ngô Minh nghĩ ngay đến người đệ tử duy nhất của mình. Độc Cô Dịch chắc chắn đã nghe được tin tức của Ngân Xuyên, công chúa của một nước qua đời tin tức này thiên hạ đều lan đi. Tới bây giờ Độc Cô Dịch vẫn chưa quay về cũng chỉ có một lý do mà thôi.

“Các người bốn người theo ta cũng đã mấy chục năm, làm việc đều rất tốt. Ta cũng muốn sau này các người đối với Uyển Thanh cùng Hỏa Vân cũng như vậy.”

“Chúng thuộc hạ luôn nghe theo lệnh chủ nhân.”

Mai, Lan, Cúc, Trúc bốn người đều không tỏ thái độ gì, tất cả đều nghe theo sắp xếp của Ngô Minh.

“Uyển Thanh sau này Trùng Thiên Tháp sẽ do nàng quản lý, cũng không có gì cần làm nhiều mọi thứ từ lâu ta đã cho nó vào khuôn mẫu rồi. Nàng chỉ cần làm một người chủ đứng nhìn là được rồi. Hỏa Vân đứa nhỏ này tuy lớn xác nhưng tính cách của nó so với A Dịch cũng không tốt hơn là mấy, ta cũng không dạy được nó. Sau này nàng quản nó cho tốt khi nào đủ sức thì giao mọi việc lại cho nó.”

“Con không có muốn quản lý mấy thứ này đâu phụ thân, người cho con cùng người đi xông pha giang hồ đi.”

Ngô Minh thấy Hỏa Vân lao tới cầu xin lập tức một tay nắm lấy đầu con mình. Hỏa Vân la lớn ôm lấy đầu kêu la.

“Ở nhà cho ta, khi nào đánh thắng được Uyển Thanh ta cho con đi ra ngoài. Uyển Thanh ta giao nó cho nàng.”

“Chàng yên tâm, lần này đi chàng có dự tính là bao lâu không?”

“Ta cũng không biết, Tuyết Nhi đợi cũng không được bao lâu nữa, cùng lắm là hai mươi năm nữa. Ta sẽ trong khoảng thời gian này đi khắp thiên hạ tìm kiếm cơ hội để đột phá. Chỉ có như vậy mới có thể cứu lấy con của chúng ta, không đột phá ta sẽ không quay về.”

“Phụ thân người không công bằng, con đến khi nào mới đánh lại Mẫu thân chứ, người làm vậy không phải giam con trong nhà cả đời sao?”

“Kêu la cái gì? Uyển Thanh nàng ấy không có được như con tốt số sinh ra đã là đệ tử, nếu không phải con lười biếng không chuyên tâm luyện tập thì sao tới bây giờ chỉ mới có Tiên Thiên Sơ Kỳ chứ. Uyển Thanh nàng ấy chỉ có hơn con một bậc mà thôi cố gắng vài năm là sẽ vượt qua. Ngoan ngoãn ở lại Ngô Phủ học tập đi.”

“Huynh định khi nào khởi hành?”

“Ba ngày nữa, ta vốn định đợi các nàng xong lần cải lão hoàn đồng tháng tới mới đi nhưng mà nghĩ lại ở lại cũng không có gì. Ta đã luyện rất nhiều Bô Nguyên Đan cùng Phục Nhan Đan để trong phòng, các nàng chia nhau ra mà dùng rất tốt cho việc hồi phục nguyên khí.”

Còn bốn người các người, truyền lệnh ra ngoài tìm kiếm A Dịch. Có gặp nó thì bảo nó ta không có trách nó, phụ thân nó cũng không có đánh nó đâu. Kêu nó trở về đi, tính cách của A Dịch nghe được Ngân Xuyên qua đời thế nào cũng tự trách mình xấu hổ không dám trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Người quen chưa từng gặp?

Hơn hai tháng kể từ khi Ngô Minh khởi hành đi khỏi Lâm An. Hắn trong thời gian này đi thẳng về phía tây. Trong thiên hạ này nơi mà Ngô Minh chưa đặt chân tới không có nhiều, hiện tại kể ra có thể còn là Thổ Phồn cùng vùng thảo nguyên phía bắc. Vì thế lần này Ngô Minh quyết định đi tới Thổ Phồn tìm kiếm một phen. Vị thế của nơi này nằm giữa Tây Hạ và Đại Lý nên đường đi tới Ngô Minh cũng quen thuộc.

Ngô Minh hiện tại đang ở trong Thủy Trấn Thành dừng chân. Nơi này cách biên giới giữa Đại Tống và Thổ Phồn không xa là nơi buôn bán vô cùng tấp nập. Nhưng tất cả chỉ là Ngô Minh nghe người khác nói lại, bản thân hắn tới nơi này lại thấy được một cảnh hoàn toàn trái ngược.

Ngô Minh ngồi trên gác nhìn ra bên ngoài phố chỉ loe ngoe vài bóng người đi lại cũng cảm nhận được sự hoang vắng của nơi này hoàn toàn không giống một thành trì phồn thịnh như lời đồn. Đột nhiên có tiếng rõ cửa từ bên ngoài phòng của Ngô Minh.

“Khách quan, thức ăn của ngài tới rồi.”

Tiếng gọi là của một tiểu nhị, người này chừng khoảng mười hai mười ba tuổi, sống với bà của mình trong quán trọ. Ngô Minh ở đây cũng đã ba ngày nên cũng quen mặt với tên nhóc này.

“Khách quan, ngài gọi thịt đã có.”

“Này, Ta mấy ngày trước không có nhận ra nhưng mà hai hôm nay phát hiện cái thành này sao chỉ toàn người già cùng trẻ con. Ngay cả quan binh cũng không thấy, cái thành đáng ra phải phồn thịnh lắm mới phải.”

“Trước đây đúng là phồn thịnh, đoàn thương nhân thường xuyên lui tới nơi này để giao thương. Từ trung nguyên tới Tây Vực Thổ Phồn Tây Hạ rất nhiều người đi qua thành này. Nhưng mà từ một năm trước thì đã thành như thế này.”

“Lý do là gì?”

“Là do Mi.”

“Đại Hoàn, làm gì trên gác lầu như vậy!”

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ dưới lầu. Tên tiểu nhị này giật mình bịt miệng như thể hấn vừa nói thứ gì đó không nên nói. Hấn không tiếp tục bắt chuyện với Ngô Minh mà chạy thẳng xuống phía dưới. Ngô Minh lắc đầu không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Chắc là có chuyện gì đó diễn ra, Trong thành nhất định phải có binh sĩ trấn giữ nhưng ba ngày rồi ta bóng quan binh cũng không thấy, xem ra nơi này có vấn đề.”

Ngô Minh ngồi xuống bàn ăn lấy chỗ thức ăn của mình vừa gọi. Trong lúc ăn thì Ngô Minh nghe được tiếng động phát ra từ phía dưới lầu. Theo âm thanh thì là một đoàn người rất đông, ít nhất cũng phải trên 400, 500 người.

Ngô Minh sau đó bước ra gần cửa sổ nhìn xuống phía dưới mới bắt ngờ.

“Vừa nhắc quan binh lại xuất hiện đông như vậy, Chỗ này ít nhất cũng là năm trăm người, chẳng lẽ Thổ Phồn cũng muốn cùng Đại Tổng giao chiến sao?”

Ngô Minh sờ dĩ chọn Lâm An làm nơi ở của mình cũng là vì biết trước tương lai. Theo đó tương lai Lâm An chính là kinh thành mới của Đại Tổng, nhưng mà có quá nhiều thứ diễn ra không theo đúng những gì Ngô Minh biết nên hấn không chắc liệu có sự cố ngoài ý muốn nào sẽ xảy ra hay không. Ngô Minh theo đó nghe lén đám binh lính phía dưới đó nói chuyện, ăn uống để xem việc gì đang diễn ra.

Binh sĩ quá đông đứng đầy cả đường, cái tửu lầu nhỏ mà Ngô Minh đang ở cũng không chứa nổi. Ngô Minh nhìn xung quanh tìm kiếm chủ tướng của đám quan binh này, từ đó sẽ dễ dàng tìm hiểu hơn.

“Kia rồi, quần áo khác biệt chắc là chủ tướng của đám người này.”

Ngô Minh bước xuống phía dưới lầu đi tới chỗ tiểu nhị, giả vờ hỏi thăm

“Này tiểu nhị, còn thịt không? Cho ta thêm một cân.”

“Khác quan, mấy vị quan nhân này vừa tới đã kêu hết rồi. Hiện tại không còn gì để ăn cả.”

“Cái gì? Ta ăn còn chưa no phải làm sao đây?”

“Ngài tìm xem mấy tửu lầu khác xem, trong thành còn vài tửu lầu nữa.”

Ngô Minh lắc đầu nói ra.

“Tìm cũng không có đâu, bọn người này đông thế này chắc chắn mấy tửu lầu khác cũng chật kín người rồi. Phải rồi, ta có dặn thức ăn đến cả ngày mai, tiền cũng đã đưa rồi người bây giờ đưa cho ta cũng được. Như vậy cũng không phải là cướp của bọn họ, tính ra bọn họ cướp của ta mới đúng.”

“Ngài nhỏ tiếng một chút!”

Người tiểu nhị này sợ hãi nhìn đám quan binh xung quanh, ra hiệu cho Ngô Minh nhỏ tiếng một chút. Một tên lính đột nhiên vỗ bàn đứng dậy đã dọa xanh mặt tên tiểu nhị.

“Tên mặt trắng kia, ngươi đây là muốn giành thức ăn với bọn ta, khôn hồn thì rút khỏi đây. Để ta nhìn thấy ngươi tiếp ta cho ngươi một trận bây giờ.”

“Đúng vậy, rút đi tiểu tử, để bọn ta vui vẻ ăn uống.”

Ngô Minh thâm cười trong lòng, chiêu khích tướng này của hấn có hiệu quả vậy là có lý do gây sự với đám người này rồi.

“Các ngươi nói cũng phải nói lý một chút, ta vốn đã đặt tiền trước, chỗ thức ăn đó chẳng phải là các ngươi cướp của ta sao?”

“Tên tiểu tử này còn có cái, chán sống rồi phải không?”

Cả đám người chụm lại nhìn Ngô Minh, trên tay vũ khí bọn họ ra sức hù dọa người thanh niên phía trước này.

“Này tướng quân, người là chủ người nói một tiếng công bằng đi, đám thuộc hạ của tướng quân hiếp người quá đáng rồi.”

Ngô Minh làm ra vẻ sợ hãi chạy tới cầu cứu vị tướng quân ngồi trong góc. Từ nãy tới giờ ông ta cũng không nhìn sang Ngô Minh cái nào. Nhìn thấy Ngô Minh bắt ngờ lao đến đại tướng của mình, đám binh sĩ hốt hoảng rút vũ khí.

“Tên tiểu tử nguoi muốn làm gì?”

“Bảo vệ tướng quân.”

Ngô Minh dùng Lăng Ba Vi Bộ làm ra bộ dáng dập ngã, đứng không vững lần lượt né tránh hết mấy đòn tấn công của đám quan binh xung quanh. Chỉ mười mấy bước Ngô Minh đã lao tới kề bên tên tướng quân, ngã lăn ra ghế.

“Tướng quân người làm chủ cho ta, bọn thuộc hạ này đúng là ác độc, bọn chúng muốn giết ta.”

“Công tử người không cần giả vờ, các nguoi lui ra đi. Người này ta có quen biết.”

“Là người quen?”

“Tướng quân người thật sự quen tên điên này sao?”

“Lời của ta nguoi không nghe sao?”

“Không phải! không phải, thuộc hạ biết rồi.”

Tên lính này bị quát nên sợ hãi lùi bước trở về bàn mình. Đám binh lính xung quanh cũng vì thế mà lùi ra sau, ngồi xuống bàn mình bỏ mặc Ngô Minh. Về phần Ngô Minh hẳn cũng ngạc nhiên nhìn người trước mặt mình. Kẻ này nhìn bề ngoài cũng phải trên tứ tuần. Ngô Minh nhớ lại cũng không nhớ nổi mình đã gặp người này ở đâu.

“Ta và nguoi từng gặp nhau sao?”

“Đã gặp qua, chính là lúc này.”

“Hả, vậy vừa rồi nguoi nói nguoi quen ta là có ý gì.”

“Theo lời nói có thể xác định ta đoán là đúng, ngài chưa thấy qua ta nhưng mà ta lại biết ngài.”

Vị tướng quân này mở lời, trong lời nói không rõ ràng điều gì càng làm cho Ngô Minh thêm tò mò. Ngô Minh tới lúc này có thể khẳng định mình chưa từng gặp qua kẻ trước mặt này.

“Ta xin tự giới thiệu, ta họ Hoàng, tên một chữ Thường.”

“Nguoi là Hoàng Thường.”

Ngô Minh giật mình không dám tin vào những gì mình vừa nghe được.

“Ngài biết ta sao?”

“Nguoi là kẻ soạn ra Vạn Thọ Đạo Tàng.”

“Vạn Thọ Đạo Tàng! sao ngài biết được, ta còn chưa dâng lên cho hoàng thượng, ngoài ta ra không có kẻ thứ hai biết được. Ngay cả tên của quyển sách ta cũng là vừa mới nghĩ ra.”

Với sự bất ngờ của Hoàng Thường cũng làm cho Ngô Minh nhất thời không biết giải thích thế nào. Ngô Minh làm ra vẻ thần thần bí bí nói ra.

“Có một số chuyện không phải nguoi không nói là người khác không biết.”

“Ngài đúng thật là Tây Vương rồi, trong lúc ta biên soạn Vạn Thọ Đạo Tàng đã từng nghe qua rất nhiều về ngài. Tiên Hoàng năm đó còn lưu hẳn một bức chân dung của ngài, bao nhiêu năm như vậy mà ngài vẫn không có gì thay đổi. Tu đạo chẳng lẽ có thể ngộ ra trường sinh bất lão sao?”

“Nguoi dựa vào một bức chân dung có thể xác định chính xác là ta?”

“Không phải, là do ngài khác biệt với người thường quá nhiều. Ngài nhìn thì không khác thường dân chút nào, cơ thể không có gì nổi bật nhưng mà hơi thở, bước chân đều nhẹ nhàng, hành động lại tùy tâm sở dục. Vừa rồi ngài cùng mấy tên thuộc hạ của ta ra tay ta đều thấy rõ. Hơn hết chính là ngài không gọi ta là tướng quân, có người bình thường nào dám nói với ta vô lễ như ngài.”

Ngô Minh bỏ qua vấn đề trường sinh bất tử mà đánh sang một hướng khác. Ở thời đại này con người đúng là còn rất nhiều người tin vào tu tiên, trường sinh. Ngay cả Thành Cát Tư Hãn cũng mơ ước vấn đề này, nếu Ngô Minh không tốt để lộ ra chút gì sẽ là thiên hạ đại loạn.

“Nguoi lần này tới đây làm gì? Có liên quan gì tới cái thành này vắng vẻ như vậy sao?”

“Là đại sự thứ lỗi ta không thể nói với ngài!”

“Nếu như người ở đây vậy chẳng lẽ là đi đánh Minh Giáo sao?”

“Sao ngày biết được!”

Chưa hết bất ngờ này đã tới bất ngờ khác. Hoàng Thường dùng ánh mắt nghi kỵ nhìn Ngô Minh không hề rời đi. Như thể kẻ trước mặt này có thể nhìn thấu mọi thứ, hần mà lơ đi một giây sẽ lộ hết bí mật của mình ra ngoài.

“Đừng ngạc nhiên như vậy, ta biết rất nhiều việc, người biết thì ta biết, người không biết thì ta vẫn biết.”

Ngô Minh cũng không ngờ mình lại tiếp tục lỡ lời, hần tự nhủ sau này phải tiết chế lại. Chỉ là tò mò muốn kiểm chứng những thứ mình được kể với thực tế của hần quá lớn nhất thời không kiểm chế được.

“Nếu ngài đã biết thì cũng không sao? Đúng là lần này chúng tôi tới đây là đi tiêu diệt Minh Giáo, giáo phái này gần đây xâm nhập vào trung nguyên truyền đạo trái phép. Triều đình đã điều tra ra được căn cứ bọn họ gần nhất chính là hướng Tây của thành này. Chính vì thế mà chúng tôi đến đây để thảo phạt. Cái thành này hoang vắng cũng là do bọn chúng mà ra.”

“Đi tiêu diệt một giáo với đám phế vật này?”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Thỉnh cầu của Hoàng Thường

“Ta không phải khinh thường người nhưng mà người đem đám ô hợp này đi chỉ có con đường chết mà thôi.”

“Chưa thử sao có thể biết được, hơn nữa dù có chết cũng là tận trung báo quốc.”

Hoàng Thường nói ra không chút ngưng ngừng mà còn tràn đầy tự tin. Ngô Minh cũng nhìn ra được võ công của người này ngay tại bây giờ cũng chưa có đạt tới cảnh giới cao nhất. Hoàng Thường thực lực so với Hóa Vân chắc có lẽ là ngang ngửa nhau đều là Tiên Thiên Sơ Kỳ. Ngô Minh thật sự tò mò lúc con người này ẩn tu, viết ra bộ Cửu Âm Chân Kinh thì sẽ như thế nào?

Cửu Âm Chân Kinh uy lực người người đều rõ nhưng mà người tạo ra nó – Hoàng Thường chưa từng xuất hiện, võ công đại thành cũng chưa từng ra tay. Thực lực của lão vẫn còn là một ẩn số, người có thể tạo ra bộ bí kíp mà thiên hạ tranh đoạt sẽ mạnh tới mức nào?

Ngô Minh nghĩ ngay tới hai người Tiêu Dao Tử cùng Mộ Dung Thiên. Hai người này Ngô Minh hiện tại ước chừng giao thủ cũng không nắm chắc phần thắng. Bằng vào dị năng Ngô Minh có thể tự tin mình chỉ không thua chứ còn chiến thắng lại là một chuyện khác. Còn Âm Dương Cảnh mà lần đó Ngô Minh chứng kiến Mộ Dung Thiên đột phá thì quả thật không có khả năng. Lúc đó đột phá đã dẫn tới thiên tượng, điều này nằm ngoài sự lý giải mà Ngô Minh có thể hiểu, không biết khi đột phá con người ta sẽ đi tới cấp bậc nào.

“Đúng rồi, nếu ngài đã ở đây sao không giúp chúng tôi một tay, nếu có ngài giúp sức việc này chẳng phải từ khó thành dễ hay sao?”

“Ta trước giờ ngoài nữ nhân của mình ra chưa từng giúp bất cứ người nào mắng ta cả. Bọn thuộc hạ của người vừa rồi ta coi không vào mắt, chuyện này không cần nói.”

“Việc này... Nếu đã thế thì thôi vậy. Dù sao việc này cũng là trách nhiệm của ta, nhờ cậy ngài cũng không thỏa đáng.”

Hoàng Thường không tiếp tục dây dưa chỉ nói tới đó là dừng lại. Sau đó cả hai người chuyển sang bàn luận về võ học đạo gia, phật gia,... Hoàng Thường với hơn 5000 quyển kinh thư mà triều đình giao phó hần đã cho hần một lượng kiến thức khổng lồ. Cũng phải nói đầu của người này quả là quái nhân, Ngô Minh đọc qua bao nhiêu bí kíp võ học, trải qua bao kinh nghiệm thực chiến vậy mà trong trôi dôi cũng có thành quả. Có nhiều vấn đề mà Ngô Minh cảm thấy mình có thể học được từ con người trước mặt này. Sau lần bàn luận đó cả hai đã giành cho nhau một sự tôn trọng nhất định, Ngô Minh với thực lực vượt trội của mình luôn ở vị trí khó mà người khác có thể không ngược nhìn. Còn với Hoàng Thường hần cũng tự ngạo với thiên phú siêu việt của mình, mà thiên phú chính là thứ Ngô Minh không có được.

Ngô Minh thứ nhất chính là xa lạ về văn hóa, hần là người hiện đại đối với võ học là bán tín bán nghi chứ đừng nói tới là dị năng mà hần đang sở hữu. Ngay cả khi hần đã luyện tập thành công nhưng với những định luật khoa học được nhét vào đầu hần từ nhỏ hần cũng không thôi thắc mắc về việc tại sao cơ thể mình lại có thể làm được những điều đó. Ngô Minh nghiên cứu y thuật một phần cũng là muốn tìm hiểu vấn đề này. Hiện tại hần chỉ có thể nói cơ thể hần so với con người đã khác xa nhau mà thôi còn về nguyên nhân hần thật sự không tìm ra được.

Ngô Minh vẫn luôn cảm thấy con đường mình đang đi so với người ở thời đại này khác nhau nhưng vẫn không thể nghĩ ra được nó khác ở nơi nào. Qua cuộc trao đổi Ngô Minh cũng nhận ra mình quả thật đang đi một hướng khác, võ học hiện tại có hai hướng chính đó là nội công và ngoại công còn Ngô Minh do ảnh hưởng của dị năng trong cơ thể nên hần đang đi theo một hướng lệch khỏi tiêu chuẩn này.

Qua điều này Ngô Minh đã nhận ra vì sao mình luyện tập lâu như vậy mà thực lực vẫn không có bao nhiêu tiến triển. Đó là bởi vì hắn luyện không đúng chỗ.

Ngô Minh chia tay với Hoàng Thường trở về phòng của mình đóng cửa suy nghĩ. Ngô Minh quyết định từ giờ sẽ tu luyện phát huy tối đa dị năng trong cơ thể mình không tập trung vào luyện nội công cùng vũ kỹ nữa.

“Môn Huyền Băng Quy Tức Công mình tạo ra hoàn toàn là dựa vào hàn khí trong cơ thể, tiếp tục theo hướng đó chắc sẽ có lợi. Nhưng mà nếu tiếp tục luyện tập hàn khí sẽ làm mất cân bằng, hỏa khí mà yếu thế sẽ tiếp tục xảy ra xung đột.”

Ngô Minh nghĩ tới lại thấy đau đầu. Ban đầu hai loại dị năng này đương nhiên là có lợi nhưng tới hiện tại lại quá bất tiện. Luyện một loại thì loại kia sẽ quấy nhiễu, luyện cùng lúc hai loại thì tốc độ quá chậm hay không muốn nói là dậm chân tại chỗ.

“Nếu không phải muốn tìm ra nguyên nhân vì sao mình lại có những dị năng này thì mình đã phế đi một loại từ lâu. Không chừng hiện tại cũng đã luyện quá Âm Dương Cảnh rồi cũng nên.”

Ngô Minh chính là có lòng tham, hắn không muốn bỏ đi một bên nào luôn muốn cầu toàn. Chính vì thế dù biết nếu tận lực bài trừ đi một bên lực lượng hắn có thể thuận lợi tiến nhanh nhưng vẫn chần chừ không có xuống tay. Võ công của Ngô Minh hiện tại đang ở Tiên Thiên viên mãn, Âm Dương Cảnh không có xuất hiện thì trên đời hắn ngoài tên bịt mặt kia Ngô Minh tự tin mình không có đối thủ. Chính vì thứ này nên hắn mới luôn dự dự không quyết định. Con người không có cạnh tranh, không có đối thủ thì thường tự mãn với những gì mình có. Nhưng hiện tại Ngô Minh đã có thứ khiến hắn hạ quyết tâm.

Lần này Ngô Minh đã tự đặt cho mình mười năm hẹn định. Trong mười năm này nếu hắn không tìm thấy được những thứ trong hình vẽ kia hắn sẽ tự mình phế đi một phần dị năng. Theo đó mười năm tiếp theo bề quan tu luyện xem chừng còn có cơ hội cứu lấy Tuyệt Nhi.

Sau đó mấy ngày, Ngô Minh ở lì trong phòng trọ không có đi ra ngoài. Liên tục luyện tập hàn khí đã đem hàn khí tu đến giới hạn. Tới lúc này Ngô Minh buộc phải dừng lại nếu không phần hỏa khí yếu ớt còn lại sẽ bị nuốt chửng.

Trong căn phòng tràn ngập sương tuyết, Ngô Minh mở mắt thở ra một hơi dài.

“Nội lực, cơ thể đều có một chút tiến bộ. Xem ra theo cách này đợi cho hỏa khí hồi phục lại tiếp tục luyện sẽ có chút thành quả.”

Tên Hoàng Thường đó dẫn theo binh lính đi đánh Ngũ Chi Sơn chắc cũng sắp bỏ về rồi. Từ đây tới đó đi đi về về vừa đúng một tuần. Tới đó cho bọn người Minh Giáo đánh cho một trận rồi bỏ về tính tới giờ chắc cũng về tới.”

Không ngoài dự đoán của Ngô Minh, chỉ sau đó hai canh giờ, ngoài cổng thành người dân đã đem về một đám binh sĩ bị thương ngoài cổng thành. Trong đó may mắn là Hoàng Thường vẫn còn sống.

Vừa thấy được Ngô Minh, Hoàng thường đang nằm trên tấm ván lớn lập tức ngóc đầu dậy quỳ xuống van xin.

“Ngô Minh, ta cầu xin ngài mau mau đi giúp gia quyến của ta.”

“Đã xảy ra chuyện gì? Gia quyến của ngươi đâu có đi cùng ngươi, bọn họ thì có thể có bất lợi gì chứ.”

Ngô Minh điểm này có để ý qua. Trong những chi tiết hắn được biết thì gia quyến của Hoàng Thường bị kẻ thù hại chết chính vì thế mới gây ra sự căm thù khiến ông ta vui mừng mấy chục năm đề nghiên cứu võ học. Ngô Minh vì điểm này mà có để ý qua đoàn quân, hoàn toàn không có người nhà của Hoàng Thường đi theo. Ngô Minh vì thế cũng không tìm ra được lý do mà bọn họ gặp bất lợi.

Hoàng Thường ôm lấy ngực mình, tay trái hắn vẫn còn chảy máu vì vết thương nhưng vẫn cố bám lấy Ngô Minh nói ra.

“Trong triều đình chắc chắn có gian tế. Bọn người Minh giáo rõ ràng biết được chúng tôi sẽ tới. Bọn chúng để lòng phòng bị chờ chúng tôi vào bẫy. Nơi này theo báo cáo thì đáng ra chỉ là một nơi nhỏ. Tổng đà của bọn họ phải là ở trong Tây Vực mới đúng, nhưng khi chúng tôi tấn công lại gặp phải mai phục của rất đông bang chúng Minh giáo. Ít nhất cũng là 700 người.”

“Có người đưa thông tin sai cho các ngươi rồi thừa cơ mai phục.”

“Nhất định là như vậy.”

“Như thế thì liên quan gì tới gia quyến của ngươi.”

“Tên cầm đầu đó có hăm dọa qua với các binh sĩ là bọn chúng biết rõ người thân của bọn họ ở đâu, dọa sẽ ra tay với những người đó. Chính thứ này đã làm lòng quân dao động gây ra thua thiệt nhanh tới vậy. Ta có linh cảm gia quyến ta nhất định xảy ra chuyện không hay rồi. Ngài xem như giao tình của chúng ta giúp ta lần này, hiện tại cũng chỉ có ngài mới có thể giúp được mà thôi.”

“Từ đây tới Biện Kinh ít nhất cũng phải mất hơn tám ngày, bây giờ đi liệu có kịp không?”

“Không! Họ không có ở Biện Kinh, ta do được hoàng thượng giao cho việc soạn thảo Vạn Thọ Đạo Tàng nên thường xuyên đi ra ngoài thu thập nên đang ở An Dương, cách đây chỉ có hai ngày đường.”

“Người thương thể cũng không nhẹ, nếu không chữa trị cánh tay trái của người xem như vứt bỏ.”

“Không sao, mong ngài cùng tôi trở về cứu lấy gia quyến. Chỉ cần ngài đồng ý Hoàng Thường tôi cả đời này sẽ nghe theo ngài.”

“Người nếu là mỹ nữ nói câu đó ta còn sẽ suy nghĩ lại. Mà thôi dù sao cũng thu được từ người không ít điểm tốt coi như giúp người lần này.”

Ngô Minh lấy từ trong hành lý của mình ra một lọ nhỏ đưa cho Hoàng Thường.

“Uống hai viên thuốc trong này vào, nó sẽ giúp ích cho thương thể của người.”

“Đa tạ.”

Ngô Minh sau đó giúp băng bó các vết thương trên người của Hoàng Thường. Ngay trong ngày đó cả hai lên đường tức tốc trở về An Dương để bảo vệ gia quyến của Hoàng Thường. Mục đích chính mà lần này Ngô Minh chịu giúp đỡ chỉ là tò mò, hắn tò mò không biết mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào. Hoàng Thường liệu có giống như nguyên tác bị mất đi người thân, nửa đời còn lại ẩn cư nuôi mộng trả thù hay sẽ biến đổi theo hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Âm mưu bên trong

Xe ngựa của Ngô Minh dừng trước cổng thành An Dương không có đi vào thành. Ngô Minh nhìn sang Hoàng Thường đang ngồi điều tức hỏi thăm

“Thương thể của người sao rồi?”

“Đan dược của ngài đúng là thần kỳ, chỉ mới mấy ngày mà thương thể đã ổn định rồi.”

“Người nên chuẩn bị tâm lý của mình đi, ta nghĩ mọi việc không đơn giản như người nghĩ đâu.”

“Ngài có ý gì?”

Ngô Minh nhìn vào thành sau đó nói ra.

“Ba ngày này người liên tục điều tức trị thương không có để ý xung quanh nhưng mà ta thì có. Dọc đường đi luôn có người theo dõi chúng ta.”

“Hả! Nếu vậy sao ngài không bắt lấy một tên mà tra hỏi hắn.”

“Bắt làm gì, chỉ là dọa sợ bọn chúng mà thôi. Bọn chúng không biết ta là ai, chắc là nghĩ chỉ là một tên mã phu mà thôi. Bởi vì người bị thương nên bọn chúng mới dám theo dõi. Đám người theo đuôi đó đều là phế vật bất cũng không moi ra được gì hữu ích.”

Hoàng Thường trong lòng nóng như lửa đốt thành khẩn nói ra.

“Trong lời nói của ngài chắc là đã nghĩ ra được gì. Xin ngài cứu lấy gia quyến của tôi.”

“Người dẫn theo binh lính hiện tại quay về một mình, người nghĩ đây là tội gì?”

Hoàng Thường giật mình nhận ra thân của mình còn mang quân lệnh, hiện tại hắn chính là đào ngũ.

“Đúng vậy, tôi lạ không nghĩ tới việc này!”

“Người nói là có người trong triều hãm hại người, chắc chắn hắn muốn danh chính ngôn thuận giết chết người. Người vừa vào thành chắc chắn là bị bắt lại xử theo quân ngũ.”

“Nhưng mà người thân của tôi.”

“Đây mới là vấn đề, nếu không phải vì gia quyến người ta giúp người một tay giết sạch lũ người đó là được rồi. Người nhà người hiện tại chín phần là bị bọn chúng bắt lại làm con tin chờ người đi vào nộp mạng.”

Hoàng Thường ủ rũ suy nghĩ mọi việc. Hắn cũng tin lời Ngô Minh nói hơn nửa có thể là sự thật. Nếu không phải vì việc này bọn người Minh Giáo kia cũng không tiếc lộ ra việc gia quyến của hắn gặp nguy hiểm làm gì. Nghĩ lại Hoàng Thường cũng nhận thấy lúc tấn công mình là được cố ý thả chạy, nếu không hắn lúc đó cũng đã chết trên núi rồi.

“Tôi thật không nghĩ ra ai lại có thù hận sâu nặng với tôi như vậy, nghĩ ra bao nhiêu kẻ như vậy để giết hại gia đình tôi.”

“Thù hận không trực tiếp thì cũng là gián tiếp cũng có thể gây ra. Ngươi không làm gì chưa chắc là không đắc tội với người khác. Hiện giờ ngươi muốn thế nào? Đi vào thành ta giúp ngươi cứu người nhà ra ngoài làm một tên mưu phản trốn chạy hay là buông tay chịu trời.”

“Hoàng Thường này cả đời tận trung đến cuối đời sao có thể gánh cái tội danh mưu phản này được!”

“Vậy ngươi chọn đầu hàng sao? Ngươi cho dù có buông tay chịu trời người thân của ngươi cũng không có kết cục tốt hơn đâu.”

Hoàng Thường nhủ mảy, hẳn không nghĩ ra được cách nào để giải quyết vấn đề trước mắt.

“Cứ đi vào thành, tùy cơ ứng biến vậy. Tôi không tin bọn chúng dám lập tức ra tay. Tôi sẽ tấu lên hoàng thượng điều tra mọi việc. Binh lính còn sống ở Thủy Trấn Thành nhất định sẽ giải quyết vấn đề đao ngu với quan trên.”

“Ta cũng mong được như lời ngươi nói.”

Ngô Minh sau đó đánh xe ngựa đi tới cổng thành. Hắn làm ra bộ dáng ý như một tên mã phu không khác chút gì. Đi tới trạm soát ngay cổng thành, nhìn thấy xe ngựa của Ngô Minh tên lính canh đã ra hiệu dừng lại.

“Dừng lại, trên xe là ai?”

“Là ta.”

“Hoàng đại nhân! Ngài không phải là đã dẫn quân đi mấy ngày trước rồi sao? Sao bây giờ lại trở về một mình như vậy.”

“Đây là việc của ta, ngươi không cần phải biết. Cho ta vào thành ta có việc gấp.”

“Vâng đại nhân.”

Tên lính canh này tránh đường cho xe ngựa đi qua. Cùng lúc hắn ra hiệu với tên lính bên cạnh, sau đó tên này liền rời đi. Ngô Minh nhìn lại phía sau, sau đó nói ra.

“Bọn chúng đi báo tin rồi, ngươi chuẩn bị tin thần đi.”

“Tôi thật muốn biết là kẻ nào đứng sau mọi việc.”

Cỗ xe ngựa theo chỉ dẫn của Hoàng Thường trong chốc lát đã đi tới trước cửa của Hoa Phủ, đây chính là phủ đệ của Hoàng Thường. Nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không thấy một bóng người nào. Cửa phủ cũng đóng chặt.

“Bên trong có rất nhiều người, có thể là gia quyến ngươi bị nhốt phía trong.”

“Ngài chắc chắn.”

“Ngươi thôi việc thối thác với ta đi, lúc này ngươi không quyết định được nhưng bây giờ phải quyết định rồi. Là đánh hay không đánh, muốn làm ma trung nghĩa hay là phản loạn. Ngươi tự mình chọn đi.”

“Cứu người trước rồi tính, dù thế nào cũng không để người nhà tôi xảy ra chuyện được.”

Hoàng Thường xuống xe ngựa đi thẳng vào bên trong. Ngô Minh nhìn xung quanh sau đó mỉm cười. Hoàng Thường một chưởng đánh vỡ hai cánh cửa lớn ra hai bên tiến vào bên trong.

Ngay khi cả hai vừa đi vào, một cơn mưa tên đã lập tức phóng tới trước mặt. Ngô Minh nhanh chóng lùi ra ngoài núp vào phía sau tường. Hoàng Thường do đã đi vào khá sâu nên không thể lùi ra, chỉ có thể dùng sức tránh né những mũi tên đang lao tới.

Trên tay thanh kiếm, Hoàng Thường xoay chuyển mũi kiếm của mình cắt ngang từng đợt mưa tên. Kiếm pháp của hắn như một cái khiên vững chắc không gì xuyên nổi, những mũi tên từ bốn hướng bay tới đều bị chặn đứng.

“Dừng tay đi.”

Một tiếng hô vang ra, những cung thủ này nghe theo lệnh dừng tay lại. Hoàng Thường nhìn theo tiếng nói vừa phát ra thì lập tức nhận ra người quen.

“Đôn Phục, sao huynh lại ở đây?”

“Hoàng đệ đã lâu không gặp, Không ngờ hai chúng ta gặp lại lại là lúc này. Đáng tiếc.”

“Đôn Phục huynh là có ý gì? Hoàng Thường này sao lại có tội tới mức cả nhà bị bắt, quan binh mai phục như thế này.”

Cao Đôn Phục mỉm cười đem ra một tờ văn cáo.

“Đây là cáo lệnh được gửi về cho hình bộ. Hoàng Thường dẫn quân đến Trấn Thủy Thành, lúc ra trận lại tham sống sợ chết đào ngũ. Kết quả làm hại cả đội quân bị tiêu diệt toàn bộ. Tội này đáng chu vi cứu tộc, nhưng mà nghĩ tình người có công bấy lâu. Hoàng thường khoan hồng chỉ chu vi tam tộc nhà người mà thôi. Hôm nay người nếu nhận mệnh buông tay chịu trời không chừng sẽ được chết một cách dễ chịu. À đúng rồi giao ra Vạn Thọ Đạo Tàng, thứ đồ đó người không nên giữ.”

Hoàng Thường tới đây mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Ngô Minh vẫn còn đang ra dáng lo sợ nấp ở phía sau. Hoàng Thường nhớ đến một ý mà Ngô Minh đã nói lại thêm hoàn cảnh lúc này thì đã phần nào hiểu ra vì sao bọn người này lại nhắm vào mình.

“Đôn Phục huynh, ta cùng huynh giao hữu đã lâu, ta làm người thế nào huynh chắc cũng rõ. Là có người muốn hãm hại ta.”

“Việc này về hình bộ mà giải thích, ta chỉ có trách nhiệm là bắt người về quy án mà thôi.”

“Nếu bây giờ ta mà giờ tay chịu trời chẳng phải là nhận tội sao, sẽ mang nỗi oan không rửa sạch được.”

“Vậy là người không chịu rồi, đừng có quên người nhà người vẫn còn nằm trong tay bọn ta. Người phản kháng bọn họ sẽ chết.”

Cao Đôn Phục vỗ tay, lập tức đám quan binh kéo theo một đám người từ phía sau ra bên ngoài. Hoàng Thường vừa thấy gia quyến mình đang bị trói lại, trên người toàn là vết máu thì tức giận. Đang muốn xông tới cứu người thì Đôn Phục giờ tay ra ngăn cản.

“Dừng tay, ta biết người võ công cao cường nhưng mà cứu được một người thì đám người còn lại đều sẽ chết hết, người bước một bước ta giết một người. Ngoan ngoan buông tay chịu trời tránh gây hại cho người nhà của người.”

Hoàng Thường bị đe dọa không dám tiến bước. Lúc này hắn mới muốn câu thời gian, nhìn ra bên ngoài một giây sau đó nói ra.

“Đôn Phục huynh có thể nói cho ta biết là ai đã báo tin ám hại ta được không?”

“Người biết thì có ích gì, Mau giao ra Vạn Thọ Đạo Tàng, cùng ta về Khai Phong quy án.”

“Các người là nhắm tới Vạn Thọ Đạo Tàng của ta?”

“Cái gì là của người, tất cả đều là của hoàng thượng. Ta đem về trao trả cho người, vật này người vốn không nên giữ.”

“Ta biết ai hãm hại ta rồi, việc như thế này sao ta không nghĩ ra sớm hơn.

Mấy tháng trước Trịnh quốc công có mời ta đến dự lễ mừng thọ. Ông ta có nhắc qua ý đồ mưu phản của mình, bị ta từ chối. Người là tay sai cho lão ta nhất định là muốn nhân cơ hội này giết người diệt khẩu.

Các người muốn dùng Vạn Thọ Đạo Tàng để rèn luyện binh mã tạo phản phải không? Đừng có nằm mơ, ta có chết cũng không giao cho các người.”

“Không ngờ người cũng không có quá ngu. May mắn cho người là người không có báo cáo việc này ra ngoài nếu không người không sống được tới hôm nay. Nếu người mà đồng ý góp sức cho Quốc Công chẳng phải là tốt rồi sao? Hai chúng ta vẫn có thể như trước làm huynh đệ, người nhà của người cũng không có chịu khổ.”

“Đúng là chủ nào chó nấy, uống công bấy lâu nay ta còn tưởng người là chính nhân quân tử.”

“Nói nhiều cũng vô ích, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Quân đâu bắt hắn lại cho ta.”

“Tránh ra.”

Bị đám quân lính lao tới vây bắt, Hoàng Thường bản năng của mình chỉ phối ra tay đánh ngã hai tên đang lao tới, cúi người rút ra phía sau né đi nhất kiếm chí mạng.

“Người dám phản kháng, giết đám người này cho ta.”

Cao Đôn Phục nhìn thấy Hoàng Thường chống trả không hề suy nghĩ ra lệnh giết người nhà đối phương. Nhìn thấy thanh đao giờ ngay đầu vợ con mình, Hoàng Thường hốt hoảng lao tới cứu lấy người thân.

“Không được, dừng tay.”

“Giết hắn cho ta, cả lũ người này một người cũng không được để sống sót.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Võ Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Quyết chiến

“Này dừng tay, các vị dừng tay.”

Ngô Minh từ phía ngoài xông vào bên trong. Trên tay còn cầm theo cây thúc ngựa vung lên toán loạn. Đám người bên trong nghe được tiếng động lập tức dừng tay nhìn ra phía ngoài. Ngô Minh cứ thế giả ngu giả khờ tiến vào giữa vòng vây, tiến gần tới nơi của Hoàng Thường. Cao Đôn Phục nhìn thấy Ngô Minh thì khinh thường, lớn giọng:

“Người không muốn sống hay sao? Dám cả gan xông vào đây?”

“Vị đại nhân này bớt giận, tôi chỉ là một mã phu, gan lớn được tới đâu.”

“Người nếu ngoan ngoãn núp bên ngoài có khi hôm nay đã sống sót rồi, người xông vào đây thì chỉ có một con đường chết mà thôi.”

Cao Đôn Phục cao cao tại thượng nói ra. Hắn mấy ngày này theo dõi Hoàng Thường trên quân đường đi, Ngô Minh hẳn đã quan sát suốt quãng thời gian này. Hắn cuối cùng nhận định kẻ này đơn thuần chỉ là một tên mã phu. Vừa nhìn thấy Ngô Minh xông vào hẳn cũng không có phòng bị gì, khinh thường đứng nhìn Ngô Minh muốn giở trò gì.

“Đại nhân tha mạng, tôi chỉ là một mã phu, sống đã đủ khổ rồi. Ở nhà con gái tôi còn đang bệnh nặng, ngài thương tình.”

Ngô Minh than thở sau đó quay sang Hoàng Thường đổi giọng.

“Tên đáng chết nhà người, còn nói với ta người là quan lớn trong triều, thì ra là đào ngũ vong binh. Mau trả tiền cho ta, ta theo người mấy ngày nay chẳng lẽ tay không đi về sau.”

Vừa nghe Ngô Minh nói ra cả đám quan binh xung quanh liền cười lớn. Cao Đôn Phục càng lấy đó làm khinh thường. Bọn họ trong lòng chỉ thấy tên mã phu này điên rồi, vì tiền mà cả cái mạng cũng không cần. Người binh thường ai lại không sợ chết xông vào chỗ chém giết này để lấy vài đồng bạc lẻ.

Hoàng Thường nhìn ánh mắt của Ngô Minh bỗng hiểu ra gì đó vội vàng nói với Cao Đôn Phục.

“Các người xem như tha cho người mã phu này đi, hẳn ta chỉ là một tên mã phu có thể làm ra được chuyện gì.”

Hoàng Thường lấy trong người ra túi bạc trong người đưa cho Ngô Minh. Túi bạc rất lớn lập tức làm cho đám người xung quanh sáng rực đôi mắt. Hoàng Thường tiếp tục nói.

“Đây là thù lao của người, ta sắp chết rồi, đem theo chúng cũng không có tác dụng. Tất cả đều cho người, bên trong còn có giấy giữ tiền của tiền trang bên trong kinh thành. Người có thể đến đó mà lấy, ta xem như làm việc tốt cuối cùng trong đời mình.”

Lời nói này vừa ra đã định Ngô Minh không yên ổn rời khỏi chỗ này. Hoàng Thường biết là Ngô Minh sẽ giúp mình nhưng hắn không biết tính cách thất thường của Ngô Minh sẽ dùng biện pháp gì mà ra tay. Tính mạng của gia đình hắn không thể vì đó mà rơi vào nguy hiểm chính vì thế hắn dùng số tiền tài này ép Ngô Minh phải ra tay.

Ngô Minh cũng cảm thấy mình vừa bị chơi rồi, hắn vừa rồi còn muốn chơi đùa một chút với đám người này. Quả thật Ngô Minh không có quyết tâm ra tay cứu người, theo như lời kẻ của nguyên tác thì chính việc Hoàng Thường mất đi người thân mới tạo ra được bộ Cửu Âm Chân Kinh uy trấn thiên hạ kia. Nếu lúc này hắn ra tay liệu có làm cho bộ võ công kia không bao giờ ra đời, thế giới này sẽ một lần nữa biến đổi.

“Đôn Phục huynh, ta cùng huynh phò hai chủ, đường đi khác nhau nhưng trước giờ ta vẫn kính huynh là người hiệp nghĩa. Huynh sẽ không ra tay với một người trói gà không chặt như người mã phu này chứ.”

“Thân mình còn lo không xong còn lo cho người khác. Chính cái tính cách nguy quân tử này của người mới khiến cả nhà người gặp chuyện ngày hôm nay.

Cũng được, người nếu chịu giao ra bộ kinh thư kia ta sẽ đồng ý thả tên này đi.”

Cao Đôn Phục đối với Vạn Thọ Đạo Tăng vẫn không có ý định buông tha. Hoàng Thường quay mặt nhìn Ngô Minh mỉm cười.

“Xem ra hôm nay ngài không yên ổn thoát khỏi đây được rồi.”

“Còn muốn thoát ra, người nếu đã không chịu giao ra thì cả hai cùng chết tại đây đi. Giết tên mã phu đó, ai giết được hẳn một phần trong tài sản kia sẽ là của các người.”

“Giết.”

Nhìn thấy được thái độ của Hoàng Thường, Cao Đôn Phục không hề do dự lập tức ra lệnh ra tay giết người. Đám người đang canh giữ người thân của Hoàng Thường lòng tham nổi lên đã xông ra bắt lấy Ngô Minh. Cao Đôn Phục và Hoàng Thường thì quần lầy nhau chiến đấu kịch liệt.

Ngô Minh giả vờ ôm lấy số tiền tài trong người mình chạy thẳng ra ngoài phủ. Đám quan binh phía sau đuổi theo đã khiến cho cả khu phố hoảng sợ, toàn

bộ đều bỏ hàng hóa của mình chạy trốn vào nhà. Ai cũng sợ mình bị liên lụy vào việc chém giết này.

Ngô Minh duy trì tốc độ chỉ nhìn hơn đám quan binh này một chút để bọn họ tức giận mà liên tục đuổi theo mình.

Bên trong Hoa Phủ lúc này, Hoàng Thường cùng Cao Đôn Phục vẫn còn đang ra sức chém giết nhau. Cả hai giao chiến hơn trăm chiêu thì Hoàng Thường đã lộ ra được điểm lợi thế đá lùi Cao Đôn Phục ra phía sau.

“Đôn Phục huynh, huynh không thắng được ta đâu.”

“Người đừng có vội mừng.”

Cao Đôn Phục tức giận đưa tay thối ra một tiếng huyết lớn. Từ bên trên mái nhà một đám người lập tức xông ra. Hoàng Thường vừa nhìn đã nhận ra những kẻ này là ai.

“Các người... Cao Đôn Phục người lại cấu kết với đám ngoại bang này?”

“Thì đã sao? Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, cùng nhau có lợi có gì mà không được.”

Đám người xuất hiện Hoàng Thường vừa nhìn là đã nhận ra. Đây chính là những kẻ nấy ngày trước hắn đã chiến đấu sinh tử, đây đều là những trưởng lão hộ pháp của Minh Giáo.

“Ta còn không biết ai đã cấu kết với đám người ngoại bang này ám hại bọn ta, thì ra là đám người các người thông đồng với nhau. Hôm nay nhất định ta sẽ trả thù cho đám huynh đệ đã chết của ta.”

Hoàng Thường tức giận không giữ được bình tĩnh nữa. Hắn vung kiếm vẽ thành một đường bán nguyệt chém tới đám người này. Cao Đôn Phục sợ hãi lùi ra sau đám nhân sĩ vừa xuất hiện. Tuy hắn không muốn thừa nhận nhưng hắn vốn không phải là đối thủ của Hoàng Thường.

Đường kiếm của Hoàng Thường biến hóa liên tục không nhìn được đường kiếm chính xác ở đâu. Đám người này cũng không dám trực diện tiếp đón liền tránh ra hai bên. Ngay khi đường kiếm vừa đi qua, một tên trong số đám người này nhảy ra ngoài bắt lấy vai của Hoàng Thường. Tên vừa ra tay này thân hình rất cao lớn, da đen ngăm vừa nhìn đã nhận ra không phải là người hán, khí lực cũng cực kỳ kinh khủng.

Hoàng Thường nhắm mắt, cảm nhận được cơn đau từ vai mình. Ngay tức khắc, đường kiếm của Hoàng Thường kéo tới chém vào tay tên này muốn giải vây cho vai của mình. Trong lúc này đám người xung quanh cũng lần lượt ra tay, toàn bộ hợp công đánh tới.

Hoàng Thường tính toán tên da đen này sẽ sợ hãi mà buông vai mình ra, lúc đó hắn sẽ có cơ hội tránh đi những đợt tấn công sắp tới này nhưng tên cao lớn kia không những không buông tay mà còn bóp mạnh hơn.

“Rắc rắc.”

Tiếng xương cốt vỡ vụn phát ra từ vai của Hoàng Thường khiến hai mắt của ông ta không tự chủ mà rơi lệ. Đường kiếm kia đánh thẳng vào tay của tên da đen nhưng lúc này Hoàng Thường mới nhận ra lý do vì sao hắn ta không tránh né.

Thanh kiếm chém tới như chạm vào một thanh sắt hoàn toàn không gây ra chút tổn thương nào cho tên này. Cơn đau từ vai cùng với việc bị giữ chặt khiến Hoàng Thường lâm vào tứ cảnh không cách nào tránh thoát xung quanh công kích. Hắn không từ bỏ ra sức chém liên tiếp vào tay tên cao lớn mong hắn sẽ thả vai mình ra, tìm kiếm cơ hội sống.

Dù là nỗ lực thế nào, Hoàng Thường vẫn không có cách thoát ra được hợp công, đám người xung quanh cũng đã lao tới gần đánh vào người của hắn. Ngay lúc này tên cao lớn kia mới buông vai của Hoàng Thường ra, lập tức cả người hắn như một mũi tên bị bắn đi dính vào tường.

Hoàng Thường gục trên đất, miệng phun ra máu tươi, tay chân vô lực nhìn đám tử thù phía trước căm giận.

“Đám người các người, nếu ta hôm nay không chết nhất định ta sẽ tìm từng người từng người các người giết sạch sẽ, trả thù cho những huynh đệ chết oan của ta.”

“Còn nghĩ đến việc sống sót. Người đúng là suy nghĩ viễn vông, các vị để cho tại hạ ra tay kết liễu tên này, không phiền các vị nhọc công.”

Cao Đôn Phục căm giận cầm lên thanh đao dưới đất xông tới nơi Hoàng Thường đang gục ngã.

“Người chẳng phải tài giỏi lắm sao, còn được hoàng thượng trọng dụng. Ha ha người có bao giờ suy nghĩ sẽ có ngày hôm nay.”

Cao Đôn Phục cười lớn giơ đao lên muốn kết liễu kẻ trước mặt này. Đám người Minh Giáo cũng không vui vẻ gì, thậm chí có người còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Cao Đôn Phục. Bọn họ do là ngoại tộc nên đối với người trung nguyên bị bài trừ. Chính vì thế mới phải hợp tác với đám người Cao Đôn Phục mong tìm chỗ dựa, nhìn Cao Đôn Phục bị ỏi vô si bọn họ cũng không thích thú gì.

Hoàng Thường tuyệt vọng nhắm mắt chờ đợi cái chết. Thanh đao của Cao Đôn Phục giơ lên cao, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của Hoàng Thường. Hoàng Thường chờ đợi cái chết của mình, nhưng kỳ lạ là một lúc hắn cũng không thấy Cao Đôn Phục ra tay. Lúc này Hoàng Thường mới mở mắt ra.

Cao Đôn Phục đột nhiên buông đao xuống không tiếp tục ra tay. Hoàng Thường ngạc nhiên không hiểu tên này muốn làm gì?

“Ta vừa nghĩ ra được một ý, cứ như thế giết người chẳng phải là quá dễ dàng sao? Đám người thân của người trước sau gì cũng chết, vậy trước khi chết ta cho người có người ở dưới đón mình thế nào.”

“Tên cầm thú nhà người, người dám ra tay.”

“Có gì mà không dám, cảm giác nhìn người thân mình chết đi mà không làm được gì chắc hẳn sẽ đau đớn lắm.

Các vị, mỗi người cùng ra tay giết một tên trong đám người này đi. Đây xem như là bằng chứng cho sự hợp tác giữa chúng ta.”

“Muốn bọn ta giống người giết những kẻ trời gà không chặt...”

Một tên trong đám người Minh Giáo không nhận được nói ra, nhưng hắn bị một người khác chặn lại. Kẻ vừa chặn lại từ trước đó đều không có ra tay, đây chính là giáo chủ của Minh Giáo ở trung nguyên này.

“Cao đại nhân, Minh Giáo ta có giáo huấn của mình, không phải bọn ta không giết người mà là muốn giết cũng phải có nguyên tắc. Đám người già phụ nữ trẻ con này bọn ta sẽ không ra tay, sai người của đại nhân ra tay đi.”

“Hừ các người giết người còn ít hay sao, còn ra vẻ với ta.”

“Bọn người đó đều muốn giết chúng ta, chúng ta mới chống trả mà thôi, còn như người làm hành động tiểu nhân bọn ta không làm.”

“Các người không ra tay thì để ta...”

Cao Đôn Phục vừa muốn sai binh sĩ của mình ra tay, hắn mới phát hiện ra xung quanh không còn ai.

“Đám binh sĩ kia chạy đi đâu rồi?”

“Chẳng phải là tham tiền tài đi đuổi theo hết tên mã phu lúc nãy rồi sau.”

Bạn đang đọc truyện *Siêu Cường Dị Năng Tại Vô Hiệp Thế Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.